

מפתחות לכתבי הראי"ה

מפתח נושאים בכתבי
הרב אברהם יצחק הכהן קוק זצ"ל

אורות התורה
אורות האמונה
מדות הראיה
חדריו

שמונה קבצים
אורות
אורות הקודש
אורות התשובה

ערוכים בידי
בעז אופן

רמת-גן, התשס"ב

נערך בעזרת מערכת המחשוב על-שם
החזן ר' ישעיה אבא בן יעקב יוסף וחווה פינסקי ז"ל

עיצוב והפקה: *CB* דוד הלל 02-9709677

מהדורה ראשונה
מנחם-אב התשס"ב

כל הזכויות שמורות לעורך

להזמנות: אופן 02-6420508

כתובת לתיקונים ולהערות: אופן, רח' ברויאר 5 בית וגן, ירושלים 96384

משרד הרבנות רמת-גן

ס"ז בסיון התשס"ב
(27 במאי 2002)

בס"ד

לשכת הרב הראשי
הרב יעקב אריאל

לכבוד
הרב בועז אופן

שלום וברכה

שמחתי לראות את המפתחות שערכת על כתבי מרן הרב קוק זצ"ל. עוד לא בא כבושם הזה. מפתח זה, כשמו, פותח את אוצרותיו העשירים של הרואה הגדול ומאפשר להגיע לכל חדריו הפנימיים.

הרב זצ"ל היה הוגה הדעות הגדול ביותר בישראל בדורות האחרונים. הוא היה חד **בדרי** (ולא רק חד בדרא). אלא שדבריו עמוקים וחתומים, והם עניים במקום אחד ועשירים במקומות הרבה ויש המצטטים קטעים מדבריו וטועים בהבנתם. מפתחותיך יפתחו את כתבי הרב זצ"ל פתיחה מחודשת, ויאפשרו לקהל הרחב להבינם ולהעמיק בהם.

ועל כגון דא אמרו הפוסקים שהמורה הוראה מבלי שיעיין בספר הריהו כמורה הוראה בפני רבו (ברכי יוסף יו"ד רמ"ב). מעתה ואילך כל מי שיאמר דבר בשם הרב קוק מבלי לעיין במפתחותיך הריהו כמורה הוראה בפני רבו.

מעתה יפוצו מעיינות הרב זצ"ל חוצה להשקות את הצמאים. לא צמא למים אלא לדבר ה'!

הנני מאחל לך שזכות הרב זצ"ל שפתחת פתחים רחבים להגותו, תעמוד לך שגם מעיינותיך שלך יפוצו ותזכה להמשיך לגדול בתורה ולהפיצה ברבים.

בברכת התורה והארץ

הרב יעקב אריאל
הרב הראשי לרמת-גן

הרב יעקב אריאל
הרב הראשי לרמת-גן

פִּיָּה פְּתִיחָה בְּחֻמְמָה וְתוֹרַת-חֶסֶד עַל-לְשׁוֹנָה
צוֹפִיָּה הֶלִיכוֹת בֵּיתָה וְלֶחֶם עֲצָלוֹת לֹא תֹאכַל

יהיו נא אמרינו לרצון לעילוי נשמתה של חמותי דינה הכהן ז"ל,
מנקיות הדעת שבירושלים, אוהבת תורה, שבישרותה ובנועם
הליכותיה האהיבה שם שמים על הבריות, ובמסירות נפשה
ובצניעותה גידלה תלמידות הרבה לאהבת תורה, לצניעות ולטהרה.
רודפת אמת וגומלת חסדים אשר ביתה היה פתוח לכל, ובמאור פניה
ורוחב ליבה הקרינה מאישיותה האצילית על כל סובביה. נתבקשה
לישיבה של מעלה בכ' אדר ה'תשס"ב.

תהי נשמתה צרורה בצרור החיים

וְנִתְּתִי לָהֶם בְּבֵיתִי וּבְחֻמְתֵי יָד וְשֵׁם טוֹב מִבְּנִים וּמִבָּנוֹת
זכרון עולם לשמש היקר ר' יוסף כ"ץ ז"ל, אשר מסר נפשו כל ימיו על
אחזקת בית הכנסת בו שוכנת ישיבתנו, ונפל על משמרתו בתאונת
עבודה מבלי להשאיר אחריו שם ושארית, ביט באיר ה'תשס"ב.

תהי נשמתו צרורה בצרור החיים

תוכן העניינים

7	פתח דבר
11	כללי השימוש במפתח
15	רשימת ערכים מרכזיים
17	רשימת ערכים מרכזיים מפורטת
49	מפתחות לכתבי הראי"ה
267	מפתח לשמות אישים וספרים
	שביבי אורות (תוכן מקוצר לכתבי הראי"ה)
279	קובץ א
307	קובץ ב (ערפלי טוהר)
321	קובץ ג
333	קובץ ד
339	קובץ ה
349	קובץ ו
359	קובץ ז
367	קובץ ח
377	אורות
387	אורות הקודש (א-ד)
423	אורות התשובה
431	אורות התורה
435	אורות האמונה
443	מדות הראי"ה
449	חדריו
	נספח
457	השוואת מהדורות "אורות האמונה"
460	השוואת מהדורות "חדריו"

פתח דבר

תני בשם רבי נחמיה: "היתה כאניות סוחר ממרחק תביא לחמה"
– דברי תורה עניים במקומן ועשירים במקום אחר.

ירושלמי ראש השנה פרק ג הלכה ה

תורתו והגיונותיו של רבנו, הרב אברהם יצחק הכהן קוק זצ"ל, נכתבו כ"לחם חם ביום הלקחו", בנביעה שוטפת מתוך הגות הנשמה, ולא בסדר שיטתי ורציונאלי. הרב עצמו הכיר בתרומת הסדר והשיטתיות להבנת הדברים, ולכן ביקש מבנו הרצי"ה ומתלמידו הנזיר זצ"ל לערוך את כתביו כדי להוציאם לאור. מאידך, הכיר הרב גם בחשיבות הדפסת הדברים כהוייתם, כסדר נביעתם, ושאף להדפסת אחת ממחברותיו (קובץ ב) תחת השם "ערפלי טוהר".

הדפסת ספרי הרב נעשתה בקפידה רבה וארכה זמן רב, כפי שמעיד על כך הרב הנזיר בהקדמתו לאורות הקודש. בעריכתו הקפיד הנזיר על אורגניות וקשר בין הפסקאות השונות, ועל יצירת רצף אחד של הגות. עריכה זאת נעשתה, כפי הנראה, כדי לשמור על האופי המיוחד של תורת הרב, הנובעת מגאון הנשמה, ולא ממחשבות מפורדות.

צורת עריכה זו, אינה נובעת רק מאופייה של הגותו של הרב, אלא גם מתוכנה. הרב טורח למצוא בכל פירוד וסתירה הקיימים לכאורה בעולם, את צדדי האחדות הפנימית שבהם. בתורתו, חותר הרב למצוא את אחדות הקודש והחול, העולם-הזה והעולם-הבא, העולמות העליונים והחתונים, האמצעי והמטרה; ואת השורש העליון שלמעלה מטוב ורע, אמת ושקר, אחדות וסתירה; ואת הקשרים הסמויים וההשפעה ההדדית שבין חלקי ההוויה השונים – האדם והעולם, החי, הצומח והדומם.

משנתו של הרב מיוחדת גם בשזירתה סוגיות שונות מתחומים שונים – מן הפילוסופיה הכללית והעברית, מעולמם של המקובלים, מבתי מדרשם של תלמידי הגר"א והחסידות, מחיי התרבות ותביעות הדור, ומהתמודדות הנפש בעבודת ה' – להגות אורגנית חיה². משום כך אנו גם מוצאים בתורתו קשר ותלות של כל סוגייה

---

1. כפי שכתב במכתבו לבנו (אגרות הראיה ב תרפז): "...תקפו עלי רגשי תשוקה להדפיס איזה מרשימותי כסדר כמו שהם... אקוה שהדברים כמו שהם, בלא שרק ועיבוד, גם הם יהיו לברכה, ואולי מהם ימצאו שברכתם תבולט דוקא ע"י חסרון העיבוד, 'לחם חם ביום הלקחו'".

2. כעדותו של בנו הרצי"ה:

אבי נ"י, המחבר, הוא מן הרבנים האדוקים. ואשר מלבד גאונותו ב"תורה" זכה גם לשם "צדיק" – ועם זה הוא חוקר ופילוסוף חפשי – באין שום מעצור לפניו – במלוא המובן של המילה הזאת. וירבה מאד חקור ולמוד בתורות כל המורים והפילוסופים שבאומות העולם בידיעה עמוקה, ויחדור עד יסודי תורתנו וגם עד חדרי הקבלה הגיע. ובלב קרוע ומורתח ראה ויתבונן בשבר עמו, אהוב נפשו, הקרוע לגזרים...

בחברתה. התשובה הפרטית של כל יחיד קשורה בהכרח להתעלות העולם הכללית ולהשלכותיה, וגאולתו מכבלי החטא קשורה ותלויה גם בגאולת ישראל עם השלכותיה³, וזו קשורה בהכרח לגאולת כל כוחות הנפש ויציאתם מגלותם.

לא פלא הדבר, שכמעט שבעים שנה אחר פטירת הרב טרם יצאו לספריו מפתחות מקיפים, שכן תכונתה של מלאכה זו היא מלאכת ההפרדה. עריכת מפתח הנה כסכין הזוחכת בבשר החי. בעריכת מפתח מועמד כל "ערך" כיחידה עצמאית המנותקת מחברותיה, ועל העורך להחליט מתי לשייך פסקה מסוימת לתשובת האדם הפרטית, ומתי לתשובת העולם הכללית; מתי מדובר על התורה ורזיה כלימוד תורה, ומתי מדובר על ערכה הכללי החובק כל; ועוד חלוקות והפרדות רבות. מלאכה זו במידה מסוימת, הנה הפוכה ממגמתו של הרב בהגותו המאחדת והאורגנית.

למרות האמור לעיל, אי-אפשר להתעלם מנחיצותו של מפתח מקיף לכתבי הרב. דווקא בגלל נביעת הגותו של הרב באופן חופשי ובלא סדר שיטתי, ודווקא בגלל העריכה האורגנית שנעשתה לה, קשה לאותם שאינם בקיאים בכל מרחביה לגשת אליה. בנוסף לכך, ביכולתו של מפתח לחשוף את כל הפרטים והמרכיבים הרבים של ההגות השלמה, ועל-ידי כך לגלות עד כמה גדולה ומשמעותית היא אחדותה. זאת ועוד, כל עריכה שתהיה, אינה יכולה לעולם להתייחס לכל הנושאים הנידונים, והיא בוחרת את החשובים בעיניה. היא אינה יכולה להכיל ביטויים, שמות, ומושגים מוגדרים, אלא רק להתייחס למשמעותם התוכנית.

בייחוד גבר צורך זה לאחרונה, כאשר זכינו בחסד ה' להופעתם של שמונת יומני הרב (שמונה קבצים), מהם נלקטו ונערכו ספרי ה"אורות", במלואם. יומנים אלו נדפסו כסדר כתיבתם על-ידי הרב, וללא כל עריכה, ומשום כך קשה ללומדם ולהתמצא בהם. ביכולתו של המפתח להקל על קושי זה, מבלי להיכנס לעריכה מוחלטת ומחייבת.

האחדות אליה הרב קורא את העולם, איננה אחידות שטחית. הרב הכיר היטב את כוחות הרע השוררים בעולם, את יצרי האדם ומעלליו, ואת הדרך רצופת הקשיים שעל העולם לעבור בדרך לגילוי האחדות העליונה. לפיכך, משנתו של הרב, העוסקת באחדות העולם וכוחותיו השונים, עוסקת פעמים רבות בקטבים החיוביים

3. כדברי הרב במכתבו להרי"מ חרל"פ (אגרות הראיה ב שעה): "...ואם יבוא אדם לחדש דברים בעסקי התשובה בזמן הזה, ואל דברת קץ המגולה ואור הישועה הזרוחה לא יביט, לא וכל לכזין שם דבר לאמיתתה של תורת אמת...".

4. במקומות רבים מדבר הרב על חשיבותה של הסתירה כאמצעי לאחדות הגדולה, לדוגמא: בעולם הרגיל של המחשבה מוכרחים הפרינציפיים להיות סותרים זה את זה, ודוקא מסתירתם יבא הבנין הרצוי. הסתירה מביאה לידי הכרעה. וההכרעה מביאה לידי ריכוש של אוצרות מקובצים מעברים. והחיים הרוחניים מתברכים בעושר גדול. יש אמנם עולם עליון ברומה של המחשבה, ששם כבר השלום מושקף, ודוקא מתוך ברכת השלום, מתוך השקט והנחת, מתוך השלוה והנועם, הכל מתברך ומתאדר. כשאנו עומדים בגי חזיון עליון זה, הננו סוקרים את הפרינציפיים בשרשיהם, והננו רואים את אורח השלום שבהם, את הצד השווה בכל מילואו. אורות הקודש ד תצו

והשליליים של כל ההפכים – הטוב והרע, הקודש והחול, האמת והשקר, וכו' – וביחסם זה לזה, מכיוונים רבים ושונים. בנוסף לכך, משנתו של הרב בנויה על יסודותיה של פנימיות התורה, בה נבחנת המציאות הרוחנית, וממילא גם המציאות העולמית, בבחינות רבות (חסד, דין וכו') אשר כל אחת מהן מתכללת בחברתה ויוצרת פנים חדשות. גם בדברים שאינם נוגדים זה את זה, אלא שהנם בעלי אופי שונה, כגון: השכל, הרגש, הדמיון, הנסתר והנגלה – מרבה הרב לעסוק בהגדרת תחומו של כל אחד מהם, ובייחסו לזולתו.

לפיכך מתבקש הדבר, שבמפתח, שעצם ייעודו הוא העיסוק בצורה החיצונית של התכנים, ולא בהם עצמם, ובייחוד במפתח העוסק בכתבי מרן הרב זצ"ל, יושם דגש על צורתם החיצונית של הקטבים השונים ויחסם זה לזה. מפני-כך יכול הוא המפתח להחטיא לפעמים את תוכנם של הדברים, מפני שימת דגש על צורתם החיצונית. אך דווקא מתוך כך, מגלה הוא את שלל הגוונים השונים המתגלים מאותה מרגלית, בסקירה אחת מאחדת.

מטרת המפתח היא אפוא, לסייע ללומד בשלוש דרכים:

- א. לסייע לו למצוא את מקומה של פסקה מסוימת, אשר תוכנה ידוע לו.
- ב. לסייע לו להקיף נושא מסוים, אליו התייחס הרב במקומות שונים.
- ג. לפרוס את יריעת הגותו הרחבה של הרב, עם כל פרטיה, על-מנת לקבל תמונה כללית ורב-גונית כאחד.

הערות כלליות

- ◆ כרך זה של המפתח כולל את שמונת יומני הרב, שכתבתם היתה מתוך הגות חופשית ונביעה אינטואיטיבית, ואליהם צורפו שאר ספרי הרב, אשר נכתבו באותו סגנון. יתר ספרי הרב (המאמרים, האגרות, והדרשות) לא נכללו בכרך זה, כדי לשמור על אופי אחיד ופרופורציה נכונה.
- ◆ ייחודו של מפתח, לעומת עריכה, מקנה לו אפשרות לסווג פסקה אחת תחת מספר רב של כותרות, מבלי להכריע איזה נושא הוא עיקר הפסקה ואיזה הוא הטפל. בנוסף לכך, כאשר מתעורר ספק בהבנת הפסקה ובסוגיות בהן היא עוסקת, יכול העורך לציין את אותה פסקה במספר מקומות שונים, על-אף הסתירה שבכך, ולהשאיר את ההכרעה בידי הלומד, לפי שיקול דעתו – וכך נעשה גם במפתח זה.
- ◆ בנושאים מרכזיים, שבהם ישנן מובאות רבות בכתבי הרב, היה צורך לפרט את הנושא למספר ערכי-משנה. ככל שרמת הפירוט גדלה, היכולת להימנע מלתת פרשנות לתוכן הפסקה פוחתת, ועל הלומד לקחת זאת לתשומת ליבו ולשיקול דעתו.
- ◆ במושגים בעלי קטבים חיוביים ושליליים, כגון: "ענווה וגאווה", הובאו המושגים ביחד, כדי למנוע כפילויות (שכן מונעי הגאווה הם גורמי הענווה, וכן

להפך), כאשר בדרך-כלל הקוטב החיובי בראש ("ענווה וגאוה" ולא "גאוה וענווה").

◆ משנתו של הרב בנויה על יסודות הקבלה, ופסקאות רבות הנן פרשנות, על-פי דרכו הייחודית של הרב, לסוגיות הנידונות בה. לפיכך מוזכרים בכתביו מושגים רבים הלקוחים מתורת הסוד, כשלרוב הם מובלעים בתוך לשונו הפיוטית. אותם מושגים פנימיים לא הובאו במפתח, למעט הבולטים שבהם, מכיוון שהם דורשים עריכת מפתח עצמאי, על-ידי הראויים לכך.

◆ קושי הדפדוף בספרים שונים, ולשונו הקשה של הרב ואריכות כתיבתו, מקשים על הלומד למצוא את הפסקה אותה הוא מבקש, בייחוד בנושאים בהם הוא הרבה לכתוב. במקומות רבים אף מופיעות הפניות לפסקאות, שהנושא המבוקש אינו עיקר תוכנו, אלא נושא צדדי בהן. פעמים רבות גם לא מצויים לפני המעיין כל ספרי הרב, ואין באפשרותו לבדוק את תוכן פסקאותיהם. לשם כך נוסף בסוף המפתח תקציר התוכן של כל פסקה ("שביבי אורות"). תקצירים אלו מהווים מעין "מיטת סדום" להגותו של הרב – הן מבחינת התוכן, הן מבחינת הסגנון, והן מבחינת הדבקות והלהט בהם נכתבו הדברים. לפיכך ראוי לעיין במקור, ולהשתמש בתקצירים רק ככלי עזר.

מלאכה רבה הושקעה במפתח זה. מבין אלפי פסקאותיו של הרב לוקטו מאות ערכים ואלפי הפניות. אף שאין ביכולתי לגמור מלאכה זו בשלמות, מפני עומקם ורוחבם של הדברים ומפני קוצר דעת המשיג, איני רשאי להיבטל ממנה. מהדורה ראשונה זו מהווה בסיס להרחבתה, שיפורה, והגהתה מטעויות רבות שמטבע הדברים נפלו בה, והנני פונה אל הלומדים לסייעני בכך. תפילתי לה', שעבודה זו תהווה יסוד לבניינים רבים אשר ייבנו על-גבה, להגדיל תורה ולהאדירה, ולהרבות דעת ה' בישראל. ו"יהי רצון שלא אכשל, וישמחו בי חברי...".

תודתי נתונה לשיבת רמת גן, רבניה, תלמידיה ומנהליה, מהם ינקתי מרץ ועידוד רב בכל שלבי עריכת הספר, ובייחוד למו"ר הרב יעקב אריאל שליט"א, אשר רוחב דעתו ומסירותו נפשו להגדלת התורה ולהפצתה היו נר לרגלי, ולמו"ר הרב יהושע שפירא שליט"א, שתורתו אשר נטע בי הביאה להורתו וללידתו של הפרי הזה. תודה מיוחדת לידיד נפשי ישעיהו גנץ נ"י על עזרתו הברוכה במלאכת ההגהה, ולכל בני החבורה אשר סייעוני רבות בעצותיהם הברוכות. ולבסוף תודה מעומק הלב להורי היקרים, ולאשתי חניטל השותפה לי בכל עמלי.

כללי השימוש במפתח

הערכים המובאים במפתח נכתבו לפי כללי הכתיב המלא ("קודש", ולא "קדש"), חוץ משמות האישים שבהם ("נח" ולא "נוח").

כל מראי-המקומות מפנים לתחילת הפסקה, אף אם הנושא המבוקש נידון רק בהמשכה הנמצא בעמוד אחר.

קיצורי שמות הספרים

שמות הספרים ומספרי העמודים אליהם מפנה המפתח, נכתבו בצורה מקוצרת. לעזרת המעיין מובאת רשימת הקיצורים והסימנים המובאים במפתח:

א	קובץ א (שמונה קבצים)
ב	קובץ ב
ג	קובץ ג
ד	קובץ ד
ה	קובץ ה
ו	קובץ ו
ז	קובץ ז
ח	קובץ ח
אמ	אורות האמונה (מהדורת תשנ"ח)
אקא	אורות הקודש א
אקב	אורות הקודש ב
אקג	אורות הקודש ג
אקד	אורות הקודש ד
אר	אורות
אש	אורות התשובה
את	אורות התורה
חד	חדריו (מהדורת תשס"ב)
מר	מדות ראייה
עט	ערפלי טוהר
ערא	עולת ראייה א
ערב	עולת ראייה ב

צורת האותיות ומשמעותן

עט שמות הספרים

- קכג אותיות העמודים (בשמונה קבצים מציינת צורה זו את הפסקה)
 יג אותיות הפרקים (באורות התורה, אורות התשובה ומדות ראייה)
 יא אותיות הפסקה ביחס לפרק (באורות, אורות התורה, אורות התשובה ומדות ראייה)
 2 מספר הפסקה ביחס לתחילת העמוד (בערפלי טוהר, אורות האמונה, אורות הקודש וחדריו)

דוגמאות

- ה קפ** קובץ ה (שמונה קבצים), פסקה קפ
את יג א אורות התורה, פרק יג, פסקה א
ה א | אק א כה קובץ ה, פסקה א; המופיעה גם באורות הקודש א, עמוד כה (פסקה ראשונה מתחילת העמוד)
ה ה | אק א מז | אמ 100 2 קובץ ה פסקה ה; המופיעה גם באורות הקודש א, עמוד מז; ובאורות האמונה עמוד 100 (פסקה שניה מתחילת העמוד)
ב שיג | אר פט נה | עט קיז 2 קובץ ב פסקה שיג; המופיעה גם באורות עמוד פט, פסקה נה; ובערפלי טוהר עמוד קיז (פסקה שניה בעמוד)

סדר מראי המקומות בכל נושא

רשימת מראי-המקומות לכל נושא, מסודרת לפי סדר כתיבתן של הפסקאות בשמונה קבצים. ליד כל מראה-מקום לפסקה המופיעה גם בשאר ספרי הרב, הוצמד מראה-מקום המפנה לאותו הספר (כשביניהם מופיע סימן זה: |). רק לאחר-מכן מובאים מראי-המקומות לפסקאות משאר ספרי הרב שאינן משמונה קבצים.

לדוגמא: געב | אר קמז, ה א | אק א כה ז לו | אמ 32, ח קצו, אר קמז, אר קמז ה

סימני ההפניות הפנימיות

כדי למנוע כפילויות, וכדי לאפשר חיפוש של ערך מסוים בכמה צורות, נוספו במפתח הפניות פנימיות רבות. לדוגמא: הערך "מקדש" נכלל בתוך הערך "בית המקדש", ובמפתח הוא יופיע בצורה כזאת:

מקדש^ע בית המקדש

לחלק מההפניות נוספו סימנים המעידים על אופי ההפניה:

- + הפניה לנושא מורחב הכולל ערכי משנה.
- ! הפניה לערך, שהנושא המבוקש נמצא במפורש בערכי-המשנה שלו.
- ~ הפניה לערך, שהנושא המבוקש כלול בו אך לא במפורש.
- +~ הפניה לנושא מורחב, שהנושא המבוקש כלול בו אך לא במפורש.
- ° הפניה לערך שכולו הפניות פנימיות.

דוגמאות

יש לחפש בערך "ישראל", בערך המשנה "סגולתם", המתפרט לערכים רבים שכולם שייכים לסגולת ישראל.	סגולת ישראל ^{ע"ע} ישראל – סגולתם ⁺
יש לחפש בערך "בית המקדש" ערך משני המדבר על הציפייה לבניינו.	ציפייה לבית המקדש ^{ע"ע} בית המקדש [!]
יש לברור מתוך הערך "בגדי כהונה" את הפסקאות המדברות על האבנט. יתר הפסקאות אינן שייכות!	אבנט ^{ע"ע} בגדי כהונה [~]
הערך "דבקות" מתפרט לערכים רבים, אך הערך "דרישת ה'" אינו אחד מהם, ויש לברור אותו מבין יתר הפסקאות.	דרישת ה' ^{ע"ע} דבקות ^{+~}
הערך "השפעה וקבלה" כולל בתוכו רק הפניות פנימיות למקומות שונים במפתח, וההפניה אליו נועדה להפנות את תשומת לב המעיין לסוגי ההשפעות השונים.	המשכה והעלאה ^{ע"ע} השפעה וקבלה °

רשימת ערכים מרכזיים

כותרות הנושאים המרכזיים הנידונים בכתבי הרב זצ"ל, כפי סדרם בגוף המפתח. (המפתח עצמו כולל ערכים רבים נוספים).

96	דמיון ושכל	51	אבות
97	דמיונות קדושה	51	אברהם
97	דמיונות שקר	52	אדם הראשון
100	הגשמה	52	אדם ועולם
102	הלכה	53	אהבה
103	הקשבה	57	אהבה ויראה
104	השגחה פרטית	59	אור
105	השפעה וקבלה	59	אורות וכלים
105	התבודדות וחברה	60	אותיות התורה
106	התלהבות	60	אחרות ההווה
106	התעלות העולם	61	אחרות ההפכים
108	וראות וספק	63	איזון וקיצוניות
109	זיכרון ושכחה	63	איכות וכמות
110	זמן	64	אין סוף
111	חברה	65	אכילה
111	חדש וישן	66	אליהו
112	חופש המחשבה	66	אמונה
113	חופש הנשמה	70	אמונה ומחשבה אנושית
113	חופש והכרח	70	אמונה ותורה (ומצוות)
114	חושים	71	אמונה פסולה
115	חזיונות	72	אמצעי ומטרה
115	חטא	72	אמת ושקר
117	חיוב ושליה (בתארי ה')	73	אסתטיקה
118	חיים	74	ארץ ישראל
118	חיים ומוות	75	ארץ ישראל וחוק לארץ
119	חכמה ובינה	79	בית המקדש
120	חסד ודין	80	בריאת העולם
121	חסידות	81	ברית
123	טבעיות	82	גאולה
123	טבעיות וקדושה (ותורה)	83	גבורה רוחנית
124	טהרת המחשבות	85	גוף ונשמה
125	טוב ורע	87	גלות
130	יאוש ותקווה	89	דבקות
131	יומן (רשימת פסקאות אישיות)	90	דבקות ותורה (ומחשבה)
133	יעקב	91	דורות ראשונים ואחרונים
133	יציאת מצרים	92	דיבור
134	יציאה רוחנית	93	דיבור ושתיקה
134	יצר הטוב ויצר הרע	93	דילוג והדרגה

203	עריות.....	135	יצר הרע.....
205	פחד.....	135	יראה.....
206	פילוסופיה.....	137	יראה פסולה.....
206	פלפול.....	138	ירידה לצורך עליה.....
207	פנימיות וחיצוניות.....	140	ישראל.....
210	צדיקים.....	142	ישראל והעמים.....
215	צדיקים ובעלי תשובה.....	144	ישראל ותורה.....
215	צדיקים והמון העם.....	146	כבוד.....
216	צדיקים ורשעים.....	147	כלל ופרט.....
217	צער.....	148	כעס.....
220	צער ועונג.....	148	כפירה.....
221	קביעות והתנודדות.....	150	כשרון.....
222	קודש וחול.....	152	לאומיות.....
225	קנאה.....	153	לימוד זכות.....
226	קרבנות.....	156	מדע ואמונה.....
228	רגש ושכל.....	158	מוסר.....
229	רוח-הקודש.....	159	מוסר ומחשבה.....
229	רזי תורה.....	160	מוסר וקדושה.....
234	רמב"ם.....	161	מחשבה.....
235	רצוא ושוב.....	166	מחשבה ומעשה.....
235	רצון.....	168	מידות.....
237	רצון ושכל.....	170	מלאכים.....
238	רשעים.....	171	מנוחה ויגיעה.....
239	שבירת הכלים.....	173	מצוות.....
240	שיחת חולין.....	176	משה.....
241	שינוי ושוויון.....	176	משיח.....
242	שירה.....	179	נבואה.....
243	שכל.....	181	ניצוצות.....
244	שכר ועונש.....	181	נס וטבע.....
245	שלום.....	182	נסתר ונגלה.....
245	שלום ומלחמה.....	184	נצחי וזמני.....
246	שמות ה'.....	184	נצרות.....
247	שמחה.....	188	ספרות.....
249	תאוה.....	190	עבודה.....
249	תארים ועצמות.....	190	עבודה זרה.....
250	תוהו ותיקון.....	191	עולם.....
250	תורה.....	192	עולם הזה ועולם הבא.....
255	תורה וחכמה.....	193	עונג.....
257	תמימות וחכמה.....	194	עיון ובקיאיות.....
258	תנ"ך.....	195	עליונים ותחתונים.....
259	תפילה.....	196	ענוה וגאווה.....
261	תפילה ותורה.....	200	עצבות.....
262	תרבות.....	201	עצמי ויחסי.....
262	תשובה.....	201	עצמיות.....

רשימת ערכים מרכזיים מפורטת

כותרות הנושאים המרכזיים הנידונים בכתבי הרב זצ"ל, עם פירוט תוכנם. תוכן הנושאים נכתב בקצרה ובאופן כללי, ואינו מתיימר לתת הגדרה מדויקת לנושאים, אלא לתת תיאור כללי של תוכן הנושאים המרכזיים ועל אופן סידורם במפתח.

א

אבות

ג' אבות – מעלותיהם הרוחניות ומשמעותן הנצחית שבכל דור; זיקתם לתורה באופן טבעי, קודם מעמד הר סיני.

אברהם

אברהם אבינו – גדולתו, בקשתו את האמונה וקריאתו בשם ה', והיותו שורש למידת החסד ואב המין גויים.

אדם הראשון

אדם הראשון – בריאתו, נסירתו לשני פרצופים, חטאו, שלמותו וגדולתו, והתפשטות זוהר שלמותו ("זיהרא דאדם הראשון") בעולם.

אדם ועולם

יחסי הגומלין בין האדם לעולם – מרכזיותו בבריאה, אחדותו עמה ונבדלותו ממנה, והיותו מושפע ממנה ומשפיע עליה בדרכים גלויות ונסתרות (בתיקון מחשבותיו רצונו ומידותיו ובהתעלותו הרוחנית).

אהבה

● אהבת ה'

מהותה של אהבת ה' העליונה וגילויה באדם, הכרחיותה, השפעותיה והעונג שבה, גורמיה ומונעיה, וייחודה בישראל.

● אהבת התורה (ומצוותיה)

מהותה ופעולתה הפנימית של אהבת התורה, גילוייה העליונים והתחתונים, חשיבותה והכרחיותה לאדם, גורמי ומונעי הרצאתה אל הפועל. אהבת הלימוד בחלקי התורה השונים, והיחס בין לימוד התורה כפי הסדר המקובל ובין הנטייה אחר המקום שליבו חפץ.

● אהבת תלמידי חכמים

● אהבת ישראל

אהבת האומה – מקורה ושורשה העליון, ענפיה וסעיפיה, חשיבותה, ופעולתה על האוהב. התעלותה מעל לפגמי חטאי ישראל והסכנה שבכך. יחס אהבת ישראל לאהבת התורה, ויחס אהבת האומה לאהבת כל אחד ואחד מישראל.

● אהבת ישראל והבריות

יחס אהבת ישראל ואהבת האדם הכללית – יחודיות אהבת ישראל וחשיבות אהבת האדם, צורך כל אחת בחברתה ואחדותן הפנימית.

● אהבת הבריות

חשיבות אהבת האדם [לא ביחס לאהבת ישראל], שורשה הפנימי וגורמי הרצאתה אל הפועל, השפעותיה על האדם והעולם, ובידור מהסיגים העלולים להידבק בה.

● אהבת הרשעים ושנאתם

היחס בין אהבת הרשעים מצד הטוב שבהם, ומצד היותם צלם א-להים וחלק מישראל, ובין הצורך להוכיחם, להחזירם למוטב, ולהישמר מדרכם הרעה.

- **אהבת העולם הזה**
ההשלמה, ישוב הדעת והשפעותיה הברוכות, שאהבת העולם הזה האצילית [בלי להתייחס לערכי הקודש והחול, הטוב והרע שבו].
- **אהבת האמת והטוב**
אהבת האמת והטוב מצד היותם האמת והטוב המוחלטים.
- **איש ואשה ומשפחה**
ערכה הפנימי של אהבת איש ואישה הטבעית, עליה מבוסס הבית היהודי.
- **אהבה עצמית**
אהבת האדם את עצמו בצורתה האצילית והטהורה, לעומת האנוכיות הגסה והאגואיסטית. ייחודה של האהבה העצמית ישראל.
- **חוש האהבה**
שורש האהבה הפנימי והמופשט, וגילויי החיצוניים.
- **אהבה פטולה**
אהבה פטולה ובלתי-ראויה
- **שנאת חינם**
מהותה ונוקיה של שנאת החינם [כאשר מדובר עליה כמושג עצמאי].

אהבה ויראה

חשיבותן ומעלתן הייחודית של האהבה והיראה בפני עצמן, ויחסי הגומלין והשפעותיהן ההדדיות זו על זו.

אהבה רבה ואהבת עולם

שני סוגי אהבות, שורשית וגלויה, המשמשים כמושג בפנימיות התורה ובכתבי הרב.

אור

האור שנברא ביום הראשון והעתיד לזרוח בעתיד, אור ישר ואור חור, אור פנימי ואור מקיף.

אורות וכלים

יחסי הגומלין בין האורות השופעים ובין כלי הקיבול להכלתם בעולם, ושורשם האחד. גילוי יחסים אלו בלימוד התורה ובייחסי הגוף והנשמה.

אותיות התורה

אותיותיה הרוחניות של התורה המגלמות את מחשבותיה העליונות, קדושתן וערכן הפנימי, והכלתן בקרבן אורות עליונים.
מצייאת השתייכות והתאמה ייחודית של כל נשמה לאות המיוחדת לה בתורה.

אחדות ההוויה

האחדות וההרמוניה הרוחנית השוררת בהוויה ובעולמות המחשבה העליונים, בנשמת העולם, ובין חלקי הבריאה – הדומם, הצומח, החי והמדבר.

אחדות ההפכים

- **בין חלקי המחשבה**
אחדות חלקי המחשבה הנראים כסותרים זה לזה, מקורם המאוחד בעליונים, גורמי סתירותיהם המדומות, והדרכים להתעלות עליהם.
- **בין מפלגות וכתות בישראל**
- **בין מפלגות וכתות בעמים**
- **בחכמות הקודש והחול**
- **במאורעות העולם**
- **בין תכונותיו ההפוכות**
- **בעולמות עליונים**

● **ריבוי הפכים (חיובי)**

גילוי השלמות דווקא מתוך היותה כוללת הפכים וניגודים. היות השלמות האלוהית נושאת הפכים, מעבר ליכולת הכרת האדם.

איזון וקיצוניות

יחס חשיבות ההליכה בדרך האמצע ובשביל הזהב, לעומת חשיבות הקיצוניות הבלתי-מתפשרת.

איכות וכמות

יחסן ההדדי של האיכות והכמות, חשיבות ויתרון כל אחת מהן, והודקקותן זו לזו. קיום מערכת יחסים זו בין התורה והחכמה, בין ישראל והעמים.

אכילה

קדושת האכילה ופעולותיה הפנימיות, העלאת הניצוצות שבמאכל, אכילה לפני התפילה, אכילת בשר, אכילה גסה ומאכלות אסורות.

אליהו (הנביא)

דמותו הקנאית ומבשרת השלום, עלייתו למרום וקישורו לעולמות העליונים והתחתונים. היותו מבשר הגאולה ותחיית האומה ופנימיות התורה, ולימודו זכות על ישראל.

אמונה

● **השפעתה**

השפעתה הגלויה והפנימית של האמונה על העולם, האדם וישראל.

● **עצמותה ולבושה (והסברותיה)**

אידיאל האמונה העליון וגילוייו באמונת האדם. יחס עצם האמונה הנסתרת להסבריה השכליים הגלויים, יתרון וחשיבות כל אחד מהם, הצורך בשניהם והשפעתם ההדדית. [על מעמדו של השכל האנושי ע"ע אמונה ומחשבה אנושית].

● **טבעיות-פנימית ושכליות**

מקורה של האמונה בטבעיותה הפנימית של הנשמה, ויחס האמונה האינטואיטיבית (הפנימית) לאמונה ההכרתית (העליונה).

● **טבעיות-פשוטה ושכליות**

יחס האמונה הנובעת מטבעיותו הפשוטה של האדם לעומת האמונה ההכרתית. יתרון כל אחת מהן והודקקותן זו לזו.

● **רגשית ושכלית**

מקומם של הרגש והשכל באמונת האדם ובחלקיה השונים.

● **מסורת אבות והכרה עצמית**

יחס האמונה המועברת במסורת מדור לדור, והאמונה ההכרתית אותה קונה האדם בכוחות עצמו.

● **הכרחיותה**

נחיצותה של האמונה והכרחיותה מחד, ומאידיך – הטפשות וחוסר הנורמליות שבכפירה.

● **דרכי קנייתה**

● **נצחיותה ואינסופיותה**

התפשטותה האין-סופית של האמונה, הקפתה וחביקתה את הכל.

● **עיקריה ופרטיה**

אמונות קבועות ועיקריות לעומת פרטיהן וענפיהן. יחס האמונות ה"מוכרחות" והאמונות ה"אמיתיות" עליהן דיברו הראשונים.

● **שירתה**

שירתה הפנימית והכמוסה של האמונה, המושרת בהוויה.

● **אמונה ואהבה**

● **אמונה וביטחון**

● **אמונה וחיים**

● **אמונה ויראה**

● **אמונה וכפירה**

תכלית האמונה לכפור באפשרות הכפירה, והשורש העליון שלמעלה מאמונה וכפירה. [על ייעודה של הכפירה כמטהרת האמונה עיין ערך "כפירה"].

● **אמונה ומחשבה אנושית**

יחס האמונה והשכל האנושי – יתרון האמונה וחובת הקדמתה, תפקיד ומקום השכל האנושי [לא כולל הסברות האמונה והשכלותיה] והצורך בשניהם.

● **אמונה ושמחה**

● **אמונה ותורה (ומצוות)**

יחס האמונה והתורה – שורשם האחד, ייחודיות כל אחד מהם והשפעתם ההדדית.

● **אמונה ותפילה**

● **אמונה ותשובה**

● **אמונה פסולה**

תפיסות אמונה מעוותות, גורמיהן והשפעותיהן לרעה, ההרחקה מהן ותיקונן [לא כולל את סוגיית הכפירה שבעקבי משיח].

● **אמצעי ומטרה**

יחס האמצעי והמטרה – יתרון וחשיבות כל אחד מהם, הזדקקותם זה לזה, ראיית האמצעי כמטרה עצמה והצורך להבחין ביניהם.

● **אמת ושקר**

יתרון והכרחיות האמת, הכרה באפסות השקר ודחייתו, בירור האמת מתוכו ותיקונו.

● **אמת וצדק**

יחס האמת השמיימית העליונה, והצדק הארצי התחתון.

● **אמת וצורך**

הצורך באמת בגלל אמיתתה המוחלטת, ובגלל הצורך הסובייקטיבי שבה.

● **אסתטיקה**

מקור היופי הזך בעולם, חשיבותו והשפעתו על האדם, והשתכנותו באוהלי הקדושה. זיקוק היופי מסיגיו הדבקים בו, ודחיית היופי החיצוני. יופיים הפנימי של ישראל והמוסר האלוהי.

● **ארץ ישראל**

● **אווירה המכמים**

השפעת "אווירא דארץ ישראל" והחכמתו את האדם, על ידי השפעתו הברוכה על אופי המחשבות וטבע השכל המשכיל.

● **אהבתה וציפייתה**

מהותה ופעולתה, מקורה וגורמיה, של אהבת ארץ ישראל וגעגועיה. גילוי אהבתה על-ידי פושעי ישראל, זרותה של חוץ-לארץ ואהבת הארץ את בניה.

● **איחודה חומר ורוח**

● **מצוותיה**

מצוות התלויות בארץ.

● **שמחתה**

שמחת ועונג הישיבה בארץ ישראל והציפייה אליה.

● **תורתה**

התורה הייחודית ההולכת וצומחת בארץ ישראל יחד עם גאולת ישראל, ויחסה לתורת חוץ-לארץ.

● **ישובה**

מעלת וחשיבות מצוות יישוב הארץ.

● **גבורתה**

השפעתה על גבורת הרצון של היושבים בה.

- ארץ ישראל ובית המקדש
- ארץ ישראל ונבואה (ורוח-הקודש)
- ארץ ישראל ועם ישראל

ארץ ישראל וחוץ-לארץ

יחס ארץ ישראל וחוץ-לארץ – יתרון קדושתה הטבעית והגלויה של ארץ ישראל, ערך ההשגות הרוחניות המיוחדות לארץ ישראל. ותפקידה של הארת חוץ-לארץ.

ב

בית המקדש

ערכו והשפעתו, יופיו ומקומו, הציפייה לבניינו; בית ראשון, שני ושלישי, ובית המקדש שבלב כל אחד מישראל.

בריאת העולם

מהותה והשפעותיה, נצחיותה והתחדשותה התמידית, טעמה ותכליתה, היחס לטענות קדמות העולם והתפתחותו האבולוציונית, מיקומה של בריאת האדם בבריאת העולם.

ברית

שמירת קדושת וטהרת כוח החיים הצפון באדם, על-ידי ברית המילה, ושמירת טהרת המחשבות מהרהורים המביאים לטומאת הגוף.

ג

גאולה

שיבת ישראל לארצם ולעצמאותם המתגלה בימינו, נצחיותה ובטחונו, הציפייה להשלמתה וקידומה במעשי האדם, והשפעותיה על תחיית רוח האומה.

גבורה רוחנית

- גורמיה
  - מונעיה
  - תוצאותיה
  - השפעותיה הברוכות של גבורת הרצון והרוח.
  - תוצאות חסרונה
  - השפעותיה השליליות חולשת הרצון והרוח.
  - חשיבות אימוץ הרצון
  - אמיתית ושקרית
  - בישראל
  - חולשה חיובית
- נקודות חיוביות המופיעות לעיתים דווקא בחולשה.

גוף ונשמה

יחס הגוף והנפש האלוהית – יתרון הנשמה והשפעותיה על הגוף בגדלותה ובקטנותה, השפעות הגוף על הנשמה בגבורתו ובחולשתו, והזדקקותם והשלמתם זה את זה. ערכה של שמירת קדושת הגוף באדם ובישראל, והשפעתה על העולם כולו, הגשמי והרוחני.

גלות

- השפעתה
- השפעות הגלות על נפש עם ישראל.

- **מטרתה**

הכוונת הנסתרות והתכלית הטובה של גלות ישראל בין העמים, בין מצד תיקונם של ישראל ובין מצד תיקונם של העמים והעולם.

ד

דבקות

צימאון לה' וחפץ קרבתו. גדולתה ובערתה, הכרחיותה והתפשטותה בכל, מקורה בעליונים ומכשירי הוצאתה אל הפועל. דרכי דבקות שונים, בשכל, בדמיון וברגש. השפעת דבקות האדם על נשמתו, אישיותו, ועל העולם כולו. חובת הדבקות בה' ולא במידותיו, ותשוקת הנשמה בדבקות של ביטול מוחלט לה' ("לאשתאבא בגופא דמלכא").

דבקות ותורה (ומחשבה)

יחס הדבקות הבלתי-אמצעית בה' והדבקות בתורתו ורצונו, תלותן זו בזו, איחודן, והפער ביניהן. [לא כולל את סוגיית התפילה והתורה, ומחשבות האלוהות והתורה].

דורות ראשונים ואחרונים

יחס הדורות הראשונים והאחרונים – גדולת הראשונים וירידת הדורות לעומת התפתחותו הפנימית של העולם, והאחדות החזרות את כל הדורות לעומת ייחודיותו של כל דור.

דיבור

קדושתה וערכה של פעולת הדיבור [מבלי להתייחס לדיבורי תורה ותפילה]. מקור הדיבור והשתלשלותו מעולמות עליונים, ופעולתו הגלויה והנסתרת בעולמות תחתונים, ייחודו של הדיבור בישראל ובלשונם הקדושה, והצורך לבררו מסיגיו ולשומרו מפוגמיו.

- **צער צמצומו**

צערה של הנשמה על צמצום יכולתה להביע את הגיונותיה הפנימיים, בגלל מוגבלותם של הדיבור והמילים, ובגלל פגמי הנשמה הכובלים את חופש הדיבור.

דיבור ושתיקה

יחס הדיבור החיצוני והשתיקה הפנימית, הדיבור הפנימי שבשתיקה, השפעתה על הדיבור החיצוני, הפער ביניהם ואחדותם [בלי להתייחס לסוגיית הדומיה לעומת העבודה והיגיעה].

דילוג והדרגה

- **הכרה עצמית והברקה פתאומית**

יחס השכל המתבונן, המנתח ובונה את השכלותיו דרגה אחר דרגה מלמטה למעלה, לעומת השכל הפנימי הניזון מרוח-הקודש ותולדותיה, אשר השכלותיו מבריקות בו בפתאומיות מלמעלה למטה.

- **בעבודת ה'**

יחס קפיצת המדרגות בעבודת ה' והעיסוק בעבודת ה' הגדולה ממדרגתו הנוכחית, לעומת העלייה הבטוחה שלב אחר שלב בסולם המעלות של עבודת ה'; היתרונות והחסרונות שבכל אחת מדרכים אלו, והזדקקותן זו לזו.

- **בלימוד רוי תורה**

מעלת העיסוק בתרי תורה, אף שטרם הכשיר את נפשו, שכלו ומידותיו, בהכנה הראויה לדרגתו, והסכנות הטמונות בכך.

דמיון

כוחו וחשיבותו של הכוח המדמה בנפש האדם, ושורשו בקדושה.

דמיון ושכל

- **יתרון השכל**

יתרון השכל הזך והעליון, על הדמיון המעורב בסיגים, ואשר מקורו במקומות נמוכים יותר בנפש. פעולת השכל על הדמיון לבררו מסיגיו ולהאירו מאפלתו, והיותו שורש סמוי ממנו יונק הדמיון את הארותיו.

● יתרון הדמיון

יתרון הכוח המדמה, בעל המעוף ותנועת החיים הפנימית, על השכל בעל השליטה העצמית והקצב הקבוע. ייחודו והגדרת תחומו של הדמיון, על פני תחום ההשכלה, ופעולתו הנגלית והסמויה בהפנמת ובהארת השכל.

● הזדקקותם ויחסם זה לזה

יחסי גומלין הדדיים בין השכל המקבל, המעמיק ומדייק, ובין הדמיון היוצר בעל החיות והבעירה הפנימית. הפער והמתח ביניהם, הזדקקותם ואחדותם הפנימית, והזדקקות שניהם לשורש עליון מהם.

דמיונות קדושה

ערכם של דמיונות הקדושה, ההגומות, ההזיות וההשערות, במחשבות הקודש העליונות. גדולתן של ההשערות החופשיות על פני ההשגות המבוררות המוגבלות בדייקנותן, וקיומם הממשי של כל דמיונות הקדושה העולים באופן השערתי, בעת העיסוק בעולמות המחשבה האין-סופיים.

דמיונות שקר

השפעתם השלילית של סיגי הדמיון בהכרת ה' וביכולת ההבחנה בין טוב לרע, והדרכים להסרת סיגים אלו.

ה

הגשמה

נקי ההגשמה בתפיסת האלהות וגורמיה [מבלי להתייחס לסוגיית התארים החיוביים והשוללים לבורא, ובלי להתייחס לכפירה שבעקבי משיח]. משמעות התארים המעידים על חיסרון, כביכול, באלהות, ומקומות בהם ההגשמה חיובית ונצרכת.

היסטוריה

גילוייה וגלגולה את רצון ה' בעולם בדרכים נסתרות, ויכולתנו ללמוד ממנה.

הלכה

מסקנות ההלכה הנצרכות למעשה, חשיבותן וריבויין. [בלי להתייחס לשאלת התהוותם של הפרטים הרבים מהכללים השורשיים, וערכם לעומת תורת הנסתר].

הקשבה

הצורך בהאזנה לקולות סמויים המתהלכים בעולם ובאדם, הנשמעים מעבר לשאון החיים החיצוניים – קול ה' ורוח-הקודש, קול האמונה, התורה והתפילה, וקולות מאבקי הטוב והרע באדם ובעולם. [מבלי להתייחס לסוגיית עבודת הדומיה של האדם לעומת עבודתו האקטיבית, וליחס השתיקה והדיבור].

השגחה פרטית

דרכי ההשגחה הפרטית והשפעותיה על האדם בכלל, ועל ישראל בפרט. דרכי השתלשלותה והאצלתה מהעולמות העליונים, וגילוייה והסתרתה בעולמות התחתונים. [בלי להתייחס לסוגיית הבחירה והידיעה].

השפעה וקבלה

מקומות שונים של יחסי משפיע-מקבל, המשכה והעלאה, מלמטה למעלה ומלמעלה למטה.

התבודדות וחבריה

יחס התבודדות היחיד בעבודתו ה' לעומת הערך שבשיתוף וההתחברות עם הציבור – מעלת כל אחת מהן ויתרונה על חברתה, השפעותיהן ההדדיות והצורך בשתייהן.

התלהבות

מעלת ההתלהבות בעבודת ה', והחסרונות העלולים להידבק בה. [בלי לעסוק בסוגיית מקומם של השכל והרגש בעבודת ה'].

התעלות העולם

- התעלות ההוויה
תנועתה התמידית של ההוויה כלפי מעלה, שיבתה אל מקור שלמותה, ממנו נפרדה בעקבות החטא הקדמון. דרכי התעלותה, יחס האלוהות המתעלה לעומת השלמות האלוהית המוחלטת, משמעות התעלות ההוויה והשפעותיה על האדם והעולם.
- התעלות הרוח האנושית
השלכותיה של התעלות העולם הכללית על התעלות הרוח האנושית שבדורנו.
- התעלות המחשבה וההכרה
התעלות תמידית של הכרת האדם כחלק מההתעלות הכללית של העולם.
- אבולוציה ומדע חדש
השלכותיה של התעלות העולם הכללית והרוחנית על התפתחות העולם. התמודדות עם תורת האבולוציה מבלי לדחותה על הסף.
- הסכנה שבה
הצורך להיזהר מתפיסות מעוותות העלולות להיגרם מראיית העולם המתפתח.
- התעלותו החיצונית
שינויי צורה וסגנון בעולם, המידמים בחיצוניותם להתפתחות מהותית.

ך

ודאי וספק

דאיות וספק בהכרות ומחשבות עליונות, נוקי הספקות הנמוכים מול יתרון הוודאות, ספקנות נמוכה ושלילית מול ספק עליון ופנימי, דאיות עליונה מול דאיות תחתונה, אחדות הוודאי והספק בשרשם העליון.

ז

זיכרון ושכחה

הרובד הפנימי של הזיכרון והשיכחה, גורמיהם ומונעיהם באופן גלוי ונסתר, משמעותו של הזיכרון הכללי והעולמי המאגד את חלקי המחשבה, וביטול השכחה שבעתיד. זכירת התורה, זכרון האומה את גדולתה, וזכרון הרע הנשאר לאחר מחייתו.

זמן

משמעותו הפנימית של ממד הזמן, יתרון כל אחד מחלקיו, העבר ההווה והעתיד, ואחדותם הפנימית. משמעות ממד הזמן באלוהות, בישראל, ובמצוות התלויות בו.

ח

חברה

תכונת החברתיות – משמעותה והתפתחותה בימינו.

חברה וקדושה

יחס חיי החברה האנושיים לתורה ולחיי הקדושה האלוהיים – השפעותיהם ההדדיות, אחדותם בשרשם, והסתירות העלולות להיווצר בגילוייהם [בלי להתייחס להתמודדות היחיד בעבודת ה' מול חיי החברה].

חדש וישן

יחס החדש והישן במחשבות ואידאולוגיות – יתרון כל אחד מהם והשפעתו על האחר, שורשם האחד, וחתירת החדש לקראת גילוי הפשטות הישנה והקדומה.

חומרות

ערכן של חומרות, משובחות ושליליות, והצורך להקל או להחמיר.

חופש המחשבה

אין-סופיות המחשבות העליונות, החופש הפנימי שבהן, ויכולתן להתפשט ולהכיל מחשבות אנושיות שונות. חשיבות נתינת הדרור למחשבות הקדושה, והשפעת החופש על האדם והעולם. הזדירות הנדרשת מהסיגים העלולים להידבק בחופש המחשבה.

חופש הנשמה

אין-סופיות הנשמה וחירותה וחופש התפשטותה על הכל. הצורך להתמודד עם כובלי חירות הנשמה ולשחררה מהם.

חופש והכרח

● באלוהות

משמעות דיבורינו המושאלים על חופש והכרח כלפי האלוהות. הפער בין מושגינו היחסיים למידותיו המוחלטות, והמקומות בהם ניתן לדמות צורה ליצרה.

● בהווה

החופש וההכרח השוררים בהווה – תחומי החופש וההכרח, קיומם כאחד, ונשיאתם כאחד על-די מקור עליון, שורש החופש וההכרח וגילוייהם בעולם.

● בישראל

תכונת החופש המיוחדת לישראל, ערכה ומשמעותה הפנימית, ובחינתה מול בחירתם של ישראל כעם סגולה.

● בתורה

ערכו ומשמעותו של החופש הגנוז בצמצום ובהגבלה שבפרטי התורה הקצובים.

● באדם

חופש הרוח והבחירה של האדם לעומת ההכרח והדטרמיניזם הכובלים אותו; מעלת החופש הפנימי, גורמיו וגבולותיו ביחיד וביבור.

חושים

משמעויותיהם הפנימיות של חושי האדם הגשמיים, ודרכי השלמתם. פיתוח חושים רוחניים לדברים שבקדושה.

חזיונות

פסקאות שנכתבו על-ידי הרב בסגנון חזיוני, כגון: "רואה אני...".

חטא

מהות חטאי האדם וגורמיהם. מהות החטא העולמי הכללי וחטאי האבות – חטא אדם הראשון, חטא הארץ והלבנה, חטא דור המבול והפלגה, וחטא העגל, המרגלים והמעפילים. חטאים שבין אדם לחברו.

● השפעתו

נוקי החטא באדם החוטא, במחשבותיו, מידותיו, אופיו ומעשיו. נוקי חטא האדם הפרטי בעולם כולו.

חיוב ושיליה (בתארי ה')

יחס תארי ה': החיוביים, המתארים את גדולת ה' ומאפשרים תפיסה השערית של השכל האנושי באלוהות האין-סופית, אך מצמצמים את עצמותו אין-סופית, לעומת התארים השוללים כל חיסרון מה', אך נמנעים מלתארו באופן חיובי. המעלות והחסרונות של כל צד, השפעותיהם ההדדיות, שורשם והתכללותם זה בזה ואחדותם הפנימית, והיות עצמותו העליונה למעלה משניהם.

חיים

משמעות החיים ותכליתם, היוצרותם ולידתם מתוך אוצר החיים העליון.

חיים ומוות

משמעותם הפנימית של החיים והמוות, ויחסם זה לזה. יראת המוות השוררת בעולם – מהותה, השקר הטמון בה ודרך הסרתה. תחיית המתים ומשמעותה הרחבה.

חכמה ובינה

משמעותן הפנימית של ספירות החכמה והבינה (זו לעומת זו) – היותן "תרון רעין דלא מתפרשין" (שני רעים שאינם נפרדים), קיומן מערכות יחסים של שורש וענפים, משפיע ומקבל, מופשט ומולבש, והתלבשותן בשלבי המחשבה והתשובה השונים.

חסד ודין

משמעותן הפנימית של מידות החסד והגבורה העליונות, והתלבשותן בדרכי הנהגת העולם ובמידות הנפש. יתרון החסד על הדין והמתקנו אותו, יתרון הדין העליון והבלתי-מתפשר, הצורך בדין התחתון המגביל ומיישב את החסד הבלתי-גבולי, שורשם האחד והתכללותם זה בזה. רחמים חיוביים ושליילים. דינים קשים והמתקם.

חסידות

● מידת חסידות

מהותה וגילוייה השונים – עשיית חסד, נטייה מדרך האמצע ומשביל הזהב, התחסדות עם קונו והידמות אליו, קידוש חיי החול והתענגות על ה'. היותה מידתם המיוחדת של ישראל.

● תנועת החסידות

היחס לתנועת החסידות – להשקפת עולמה בתפיסת אלוהות, להעדפתה את עבודת הרגש והתפילה, ולהתפשטותה בהמון. [על היחס לדבקות בצדיק ראה "צדיקים"].

● חסידים הראשונים

מעלת החסידים הראשונים, אשר עבודת התפילה שלהם עיקר, וממנה מתברכת תורתם.

ט

טבעיות

הצורך והחשיבות של השיבה אל חיי הטבע בגשמיות וברוחניות לאחר חיי גלות מנותקים, ומשמעותה הפנימית כתיקון החטא. יחס הטבעיות והמלאכותיות.

טבעיות וקדושה (ותורה)

יחס הטבעיות והיות רצון ה' מושרש בטבעו הרוחני של העולם, לעומת הקדושה והתורה אשר שורשן בעליונים, ואשר תפקידן להעלות את העולם מטבעיותו הפשוטה. יתרון וחשיבות כל אחת מהן, השפעותיהן ההדדיות, המתח ביניהן, התכללותן זו בזו ושורשן האחד.

טהרת המחשבות

השפעת החטא והמידות הרעות, התאוות וקטנות המוחין, על יכולת המחשבה. ולעומתן, השפעתן הברוכה של טהרת הנפש והמידות על מחשבות האדם בכלל, ובישראל בפרט.

טוב ורע

יחס הטוב והרע בשורשם העליון והמופשט, ובגילוייהם הקיימים בעולם ובנפש האדם הפרטית. [מבלי להתייחס לייצר הטוב ולייצר הרע שבנפש האדם].

● יתרון הטוב

התגברות הטוב על הרע מצד היותו יתר עליו ומרובה ממנו, ומצד היותו עיקרי, אמיתי וממשי, לעומת הרע האפסי. התגברות הטוב על-ידי הבחירה בו ועשייתו לעיקר, והעדפת ראייתו על-פני ראיית הרע.

● כליון הרע

נצחון והכנעת הרע – חשיבות הכנעתו והדרכים המסייעות לכך, השלמת ייעודו של הרע על-ידי כליונו הגמור, ושמחת הרע בכך.

● בירורם והפרדם

הבדלה בין הטוב לרע למרות דמיונם והגבול העדין שביניהם. בירור הרע המעורב בטוב והטוב המעורב ברע, לצורך התיקון הגמור.

● מאבקם

המתח והמאבק בין הטוב לרע (תפקידו והשפעתו על האדם והעולם).

● **תיקון הרע**

העלאת הרע, המתקתו והפיכתו לטוב. דרכי התיקון וגורמיו, יתרונותיו על-פני כפיית הרע והכנעתו, ניצול לטובה את ניצוצות הטוב הטמונים ברע או המצויים בו באופן גלוי. הצורך בעבודת ההכנעה מפני הסכנה שבעבודת התיקון, ומפני יתרונותיה האובייקטיביים.

● **שורש הרע בטוב**

אפסותו של הרע והיותו חסר שורש בעולמות העליונים, אשר שם יש קיום רק לטוב המוחלט ו"לא יגורך רע". התגלות הרע בעולם כרע, מפני מוגבלות העולם ופירודו.

● **תפקיד הרע**

תפקיד הרע ושליחותו בעולם, פעולותיו הברוכות על הטוב להעמיקו, להגדילו ולהכשיר את בואו. יישותו של הרע והתנהגותו כמערכת מסודרת וממשית.

● **טוב מוגבל הוא רע**

שלמותו המוחלטת של הטוב האלוהי, עד שכל פגימה קטנה בו אינה רק חסרון טוב, אלא רע ממש.

ו

יאוש ותקווה

התקווה לנצחון הטוב בעולם הגוברת על היאוש. גורמי והשפעות היאוש והתקווה באדם, ובהשקפת עולמו ("פסימיזם").

יומן

פסקאות בהן הרב כותב על עצמו בגוף ראשון.

יעקב

יעקב אבינו – תמימותו ושלמותו, היותו שורש למידת האמת, התפארת והיראה, ושורש לכנסת ישראל הקרויה על שמו. משמעות שינוי שמו מיעקב לישראל, ויחסי המאבק העכשווי והתיקון העתידי בינו לבין עשו.

יציאת מצרים

משמעותה הפנימית בעבר, הארתה התמידית בהווה, ומשמעותה העתידה בימות המשיח.

יצירה רוחנית

חשיבותה ושאיפת תחייתה של היצירה הרוחנית הפנימית, הכללית והפרטית, כחלק מתחיית האומה [היצירה כלידה, התחדשות ונביעה, בצורתה המופשטת, מבלי להתייחס לסוגי היצירה השונים וגילוייה בפועל]. ירידתה מעולמות היצירה העליונים, צירי לידתה, והתפשטותה בעולמות התחתונים. דרכי לידתה וייחודה בישראל. יצירת יש מאין לעומת מלאכת העיבוד של היש מהיש.

יצר הטוב ויצר הרע

גילויי הטוב והרע העולמי בנפש האדם כשני יצרים או כשתי נפשות (אלוהית ובהמית) ותכונותיהם השונות. היות יצר לב האדם רע מנעוריו. תפקיד האדם לזהות את חלקי הרע שבו, להישמר מהם, להבדילם מן הטוב ולהעלותם.

יצר הרע

סיבות התגברות היצר, דיבור התורה כנגדו בהווה, וביטולו בעתיד. מהותו וקדושתו הפנימית של יצר ההולדה, ויחכוכו מסיגיו. השורש של "יצרא דעבודה זרה" בקדושה, ביטולו בחורבן בית ראשון, ותיקונו בעתיד.

יראה

מהותה הפנימית, מקורה בעולמות העליונים, וגילוייה וגורמיה בעולמות התחתונים. ייחודה בישראל וקשיי הוצאתה אל הפועל.

● **יראה פשוטה**

ערכה של היראה הפשוטה והעממית, אף כשאינה באה מתוך עמקות מחשבתית.

● **יראת חטא**

הפחד מן החטא מפני רעתו העצמית וכיעורו.

- **יראת העונש**

ערכה כאמצעי למניעת הרע או כזרז לעשיית הטוב, ערכה כרובד ראשוני וכבסיס מוסרי פשוט, חיוניותה לזיקוק הסיגים שבנפש, היותה ביטוי לפחד פנימי מן הרע שבחטא, והעמקתה את טוב ה' ושכר מצוותיו.

- **יראת המוות**

הפחד מהמוות השוכן בתת-מודע ובתהומות הנפש, והנותן דחף לרצון החיים – הסרתה, תיקונה והפקת טוב ממנה.

- **יראת החידוש והיצירה**

יראה (חיובית) מפני צירי הלידה וההתחדשות בהוויות ובמחשבות רוחניות. [בלוי להתייחס לפחד השלילי המשתק את המחשבה ואת היצירה].

- **יראה וענוה**

יחס היראה מפני ה' לעומת שפלות האדם (כלפי עצמו וסביבתו).

יראה ותורה

- **יראה ותורה**

יחס היראה כחלק מעבודת ה' לביטול ישותו הגסה, והתורה המגדילה את ישותו הזכה – השפעותיהן ההדדיות, הפער ביניהן ואחדותן.

יראה פסולה

- **גורמיה (והדרך להסרתה)**

הגורמים לעיוות היראה הזכה – תפיסות אלוהות מוטעות ומעורבות בסיגי הגשמה, פחד מלהעמיק באמונת ה' הזכה, ויראה יתירה ובלתי-מאוזנת.

- **נזקיה**

השפעותיה השליליות של היראה הפסולה על האדם – שנאת ה' ותורתו, אטימות השכל והמידות, חניקת רצון האדם ואמונתו בעצמו, עצבות ועצבנות, אגואיזם וחוסר מוסריות.

ירידה לצורך עליה

צמצום בהשפעת הטוב כדרך לגילויי השלם, בין מצד הכשרת יכולת קיבולו האובייקטיבית, ובין מצד גילויי הסובייקטיבי (האור ניכר מתוך החושך).

- **בגילוי אלוהות ובעולם**

מטרתה הפנימית של הסתרת פני ה' בעולם בעת בריאתו ובמהלך הנהגתו. הצורך בשחרורו מהדרגה הנמוכה כדי להזיקו לדרגה הגבוהה, כדי להכשיר כלים המסוגלים לקבל את השפע האלוהי הרב, ואשר יש להם זיקה ושייכות פנימית אליו. [בלוי להיכנס לסוגיית שבירת הכלים ונסירת האדם המופיעים כמושג מפורש].

- **במחשבות**

צמצום של גילויי המחשבה לצורך יצירת כלים עצמיים אליה, כמעבר לגדלות מוחין, ולשם הבלטת גדלותה. צמצום החופש שבה לטובת בנייתה, כלליה לטובת פרטיה, וקדושתה לטובת בסיסה הארצי.

- **חטא ותשובה**

ערכן הפנימי וכוונתן הנסתרת של נפילות האדם והעולם, ויציאתם מחוזקים מהן. [בלוי להתייחס למשמעות של כך בעבודת ה' של האדם ובהתייחסותו לעצמו]. הצורך להישמר מהערבוב בין ערכן לאחר מעשה, ובין דחיית הרע לכתחילה.

- **ירידת הנשמה אל הגוף**

ירידת הנשמה הזכה אל הגוף השפל לצורך יצירת אחדות עליונה.

ישראל

ייחודם של ישראל, תפקידם ותכונותיהם (כלפי עצמם). [לרוב הובא ייחודם של ישראל בתוך שאר הנושאים, כגון: יראה – ייחודה ומעלתה בישראל].

● סגולתם

קריאתם בשם ה' וגילויים את האמת והטוב המוחלטים, על טבעיותם וקדושתם הפנימית, והיותם חלק א-לוא ממעל ומגלי רצונו בעולם. מחשבתם הפנימית הקדומה ודרכי הוצאתה אל הפועל.

● כלל ופרט

יחס היחיד והציבור בישראל – השפעתם ההדדית, ביטול היחיד אל הכלל לעומת שמירת ייחודיותו העצמית, והגדרת הכלל כיישות עצמאית מעבר לאיגוד הפרטים.

● אמונתם

זיקתם הפנימית והעצמית של ישראל ואמונתם.

● נצחיותם

כוחם הנצחי והאי-סופי של ישראל המשמרים בגלות, והעמיד להתגלות בשלמותו בעתיד.

● אחדותם

הכוח הפנימי הטמון באחדותם של ישראל הגלויה והנסתרת.

ישראל והעמים

יחס ישראל מול אומות העולם.

● השפעת ישראל על האומות

השפעתם הרוחנית, הגלויה והנסתרת, של ישראל על העמים.

● לאומיות ואוניברסליות

ייחודם ונבדלותם של ישראל, הפער והמתח ההדדי שביניהם ובין העמים, לעומת חזון האוניברסליות שבאחרית הימים. יתרונם והגדרת התחום של כל אחד מהם, האיוון וההשפעה ההדדית שבין הצדדים, ושורשם האחד.

● אמונה, תורה ותרבות

יחס ערכי ישראל, תורתם ואמונתם, לעומת התרבות והמוסר האנושיים – הצורך בהתמקדות בערכי ישראל הייחודיים, והשפעת רוח ישראל על העמים, לעומת קליטת פן אנושי, וניצוצות קדושה שנתפזרו באומות. היות התורה שורש לתרבות העמים.

● תכונותיהם השונות

תכונות אופי כלליות ופרטיות השונות בין ישראל והעמים – ההבדל ביכולתם לאחד קודש וחול, בטבעיותם ועל-טבעיותם, בשכלם ומידותיהם, בויקתם ליצרם הרע, וביחס היחיד והציבור בהם.

ישראל ותורה

יחס ישראל והתורה – תלותם זה בזה, התכללותם זה בזה ושורשם האחד.

כ

כבוד

סוגי כבוד שונים – כבוד ה', כבוד ישראל, כבוד תלמידי-חכמים, כבוד הבריות וכבוד חברו, כיבוד אב ואם, כבוד עצמו וכבוד הטבע.

כלל ופרט

יחס היחיד והציבור [במקומות בהם לא נזכר בפירוש שמדובר בישראל] – השפעתם ההדדית, ייחודם של היחידים ועצמיותם, לעומת אחדות הכלל.

כעס

מקורו וגורמיו הסמויים והגלויים, נזקיו ומיאוסו, ודרכי הסרתו ותיקונו. כעסם של תלמידי חכמים.

כפירה

התמודדות עם גל הכפירה שהתפרץ בעקבי משיח, מתוך הכרה בהיותו תופעה ציבורית ותהליך פנימי, בניגוד לרשעים שבכל דור.

● מהותה השלילית, נזקיה וניווליה

השקר, הניוול והנזק שבכפירה.

● **גדולתה הפנימית**
היות רשעתה הנגלית בטלה מול גדלות הנפש שבתוכה. אמונתה הפנימית הגדולה מכפירתה החיצונית, הכפירה כההליך תשובה, ניצוצות הקודש הטמונים בה, וגדלות נשמות התורה הדוחפות אותה.

● **גורמיה ומטרתה**
● **בירור האמונה**
הכפירה באה כתוצאה של תפיסת אלוהות מעוותת, המטשטשת בין עצמות ה' וגילוייו, ומכילה בקרבה ספחים של עבודה זרה ונצרות אשר דבקו בה במהלך הגלות, והכפירה בקטנות האמונה הנה פתח לאמונה זכה.

הכפירה הנה נטישת אמונה בינונית ושכלתנית, כדי לאפשר אמונה עליונה, אידיאלית ועצמית.

● **זיקוק היראה**
הכפירה כופרת ביראה הנמוכה, מתוך שאיפה בלתי-מודעת ליראה עליונה.

● **הכשרת תשובה עליונה**
הכפירה הנה תהליך שבייא את ישראל לשוב אל ה' בתשובה עילאה.

● **יצירת כלים לרוח**
נטישת הקודש שבכפירה באה כתוצאה מנטישת חיי החול בעולם, ובריאות הנפש באדם, בהשפעת הגלות, והיא מכשירה כלים להכלת הקודש – אף שאינה מודעת לכך.

● **שאיפות רוחניות חדשות**
הכפירה באה כתוצאה משאיפות כמוסות של עבודת ה' וגילוי רוחניות עליונה וחדשה – שאיפה לנבואה ולגילוי רוי תורה, צימאון לה' ועבודתו לשמה, ורצון כמוס להיות שותף במעשה בראשית על-ידי הגדלת אישיות האדם.

● **בירור נשמות תועות בין האומות**
הכפירה כתוצאה מקיבוץ נשמות שנדחו בין העמים.

● **תחליף להוראת שעה**
הכפירה כתחליף להוראת שעה לעבור על דברי תורה, בזמן שפסקה הנבואה.

● **סיבות שליליות**
סיבות שליליות המביאות לכפירה – תאוות, חוסר מוסריות ורוחניות בלתי-מאוזנת.

● **צער הנפש ממנה**
צער היחיד מכפירת הדור.

● **כפירה ואתיאזים**
יחס הכפירה הבאה מייאוש וחידלון, לאפיקורסות הלוחמת מלחמה אידיאולוגית.

כשרון

החובה האישית המוטלת על כל אחד ואחד, לממש את כשרונותיו בעבודת ה' וביצירה רוחנית.

ל

לאומיות

הגאווה ותחושת השייכות לאומה, והדחף האישי לפעול למענה.

● **לאומיות חילונית**
היחס להתעוררותה של הלאומיות על-ידי פורקי עול, אשר במודעות הנם פועלים מתוך דחף אנושי חילוני, אך בפנימיות מפעמת בהם רוח של קדושה. חסרונותיה והצורך לתקנה, קדושתה הפנימית ודאגות תשובתה.

● **לאומיות ישראל**
קדושתה של לאומיות ישראל [באופן עקרוני, בלי להתייחס לגילוייה על-ידי פורקי העול].

● **לאומיות ישראל והעמים**
ערכה של לאומיות ישראל ביחס לזהות הלאומית של כל העמים.

לימוד זכות

● על אחרים

החובה והמעלה הגדולה ללמד זכות ולהסתכל בעין טובה על העולם בכלל, ועל ישראל בפרט.

● על עצמו

חובת האדם להאמין בעצמו ולדון את עצמו לכף זכות, למרות נפילתיו והרגשתו את שפלותו. [בלתי התייחס לבעיית הגאווה שבדבר]. דרכים להתמודדות עם נפילתיו – התעודדות מעדותן על גדלותו, הבחנה ביניהן ובין הטוב שבו שאינו נפגע מהם, התעלמות מחטאיו וסליחה לעצמו, כדי לא לנפול לעצבות ויאוש. הכרה בערך מחשבותיו ותפילתו, ראיית עצמו כצדיק ומיונות גדלותו העצמית.

מצבים בהם אסור להתעלם מחטאיו, ומצבים בהם היאוש הנו חיובי.

מ

מדע ואמונה

יחס המדע הקדום והמתחדש בימינו, והאמונה בה'. השפעותיהם ההדדיות, הפער ביניהם ואחדותם הפנימית.

● מדע ותורה

חידושי המדע שבימינו, לעומת התורה הנצחית וסיפוריה.

מוסר

הטבעת הצדק והאמת האלוהית בתוך חוקי ההוויה ובתוך מצפוני הפנימי והטבעי של האדם. [הובאו רק מקומות בהם הרב ז"ל דן בנושא המוסר, ולא מקומות בהם הוא משתמש במילה זו כלפי התורה והמצוות, כדי להביע את טבעיותן והתאמתן לעולם].

● שורשו העליון וענפיו

שורש המוסר האלוהי העליון והתפשטותו בהוויה. מהותם, יתרון והשפעת השורש העליון, ואחדותם הפנימית.

● כללי ופרטי

יחס המוסר הכללי השורה ומוטבע בהוויה, והמוסר המפורט והמוגבל. יתרון, חשיבות והשפעת כל אחד מהם על זולתו, ויניקתם ואחדותם הפנימית.

● פנימי

הקול המוסרי הפנימי השוכן באדם, והמצפון האלוהי שבתוכו (מעבר למוסר האנושי הפשוט). מקורו וגורמיו, ערכו וחשיבותו, והצער והסכנה שנגרמים מהתפשטותו למעלה ממידתו.

● אנושי

ערכו וחשיבותו של המוסר האנושי הטבעי והפשוט.

● אנושי ואלוהי

יחס המוסר האלוהי, אשר מקורו בעליונים, למוסר האנושי הטבעי והפשוט. יתרון המוסר האלוהי, השפעתם ההדדית, ואחדותם הפנימית.

● אנושי וישראלי

יחס המוסר האנושי הכללי, לעומת המוסר האלוהי המיוחד לישראל. יתרון המוסר הישראלי והכרחיותו לישראל.

● שלילי

מוסר שאינו מבורר – הן מפני הסיגים שדבקו בו, והן מפני חוסר האיזון שקיים בו, והן מפני חוסר התאמתו וקטנותו היחסית כלפי הנפש הגדולה העוסקת בו.

● ספרי מוסר

היחס לספרי המוסר או לדברים שנאמרו בהם.

● תנועת המוסר

מעלותיה וחסרונותיה של תנועת המוסר.

מוסר ומחשבה

יחס הזיקוק המוסרי באדם ומחשבות הקודש שלו – יתרון וחשיבות כל אחד מהם, השפעתם ההדדית, תכונותיהם השונות ואחדותם הפנימית.

מוסר וקדושה

יחס המוסר המוטבע בהווה ובחוקיה, והמתבקש מההיגיון האנושי, לעומת הקדושה והתורה אשר שורשן במרומים, ותפקידן להעלות את העולם מטבעיותו הפשוטה. יתרון ותפקיד כל אחד מהם כשלעצמו, השפעותיהם ההדדיות, הפער ביניהם ושורשם האחד.

מחשבה

מחשבות והיגיונות הקודש, דעת ה', דבקות שכלית, והתבוננות באלוהות ובגילוייה. נבלי להתייחס ליחס השכל לעומת שאר כוחות התודעה, ללימוד התורה ופנימיותה, וללימוד תפיסות אלוהות פילוסופיות]. מגמת העולם ומחשבתו הפנימית, כיישות רוחנית עצמאית.

● גדולה וקטנה

ערכן של המחשבות הגדולות והקטנות – חשיבות הגדולות והעלאת הקטנות, חשיבות הקטנות, שורשן בגדולות הנסתר, היות כל חלק מן המחשבה כולל את כולה, והפער שביניהן.

● שורשה וענפיה

יחס מקור המחשבה בעולמות העליונים לגילוייה בתחתונים.

● מחשבות כמוסות ומצוירות

יחס שורש המחשבה הנעלם והבלתי-מושג, לעומת ענפיה המצטיירים בציור כמוס וסודי. לידת המחשבה יש מאין ("והחכמה מאין תמצא"). יתרון וחשיבות כל אחד מהם, השפעותיהם ההדדיות, הפער ביניהם, התכללותם זה בזה ושורשם האחד.

● מחשבות כלליות ופרטיות

יחס שורש המחשבה הכללי שבעליונים, לעומת גילוייה הפרטיים בעולם. יחס ספירות החכמה והבינה הובא במקומן. ריבויין של המחשבות היוצא מתוך המחשבה הכוללת, והשתפלותה של המחשבה המופשטת כדי להתייחס לעולם המפורד. יחסי הגומלין וההשפעות ההדדיות שביניהן, הפער ביניהן, שורשם האחד במקורן והשבת פרטיהן לשורשן.

● מחשבות בודדות ומורכבות

שורש המחשבה השלם והאחד, לעומת ענפיה וגילוייה, ששלמותם נובעת מהרכבתם והתאחדותם.

● מחשבה ואותיותיה

השוואת יחס שורש המחשבה וגילוייה ליחס האותיות (בעלות המשמעות הנסתר), והמילים אשר משמעותן גלויה. תכונותיהם השונות, הפער ביניהם ושורשם האחד.

● מקורה והתפשטותה

תכונת ההתפשטות של המחשבה העליונה ממקורה אל ענפיה וענפי ענפיה.

● ירידתה ועלייתה

השלשלותה של המחשבה ממרומים ושיבתה למקורה.

● השתלשלות ויניקה ראשונית

יניקת הענפים משורשם בדרך השתלשלות דרגה אחר דרגה, לעומת דילוגם ויניקתם הישירה משורשם העליון.

● בעלי השורש ובעלי הענפים

אנשים בעלי נטייה למחשבות כלליות ושורשיות, לעומת אנשים בעלי נטייה למחשבות מפורטות ומולבשות. תכונותיהם השונות, חשיבות עיסוקם במקום כשונם, צער עיסוקם בניגוד לכשונם, וחשיבות השלמת כשונם בהפכו.

● חלקיה (הרכבתם ובנינם)

ניתוח חלקי המחשבה הגלויים, ויצירת מחשבות חדשות על-ידי הרכבתם. [לא ביחס לשורש המחשבה העליון].

● פעולתה

השפעותיה הגלויות והסמויות של המחשבה על העולם ועל האדם, מצד העיסוק בהן ומצד עצם קיומן.

● הצימאון אליה

צמאונה הפנימי של הנשמה למחשבות האלוהות.

מחשבה ומעשה

יחס עולם המחשבה העליון ועולם המעשה התחתון, יחס האידיאה ויישומה, החזון והגשמתו. יתרון וחשיבות כל אחד מהם, השפעותיהם ההדדיות, הפער ביניהם, התכלותם זה בזה ושורשם האחד. ייחודו של עולם העשייה בישראל דווקא מתוך היותם קשורים לעולם המחשבה העליון.

מחשבה ותורה

יחס הרוחניות האנושית לתורה האלוהית. עליונותה של התורה על רוחניותה של האנושות – ואף על הרוחניות הזכה; השפעותיהן ההדדיות ואחדותן הפנימית.

מידות

ערכן וחשיבותן של המידות הטובות, וכיעורן ונזקיהן של המידות הרעות [בלי להתייחס למידות ספציפיות, כגון ענווה וגאווה]. דרכי זיכור המידות ויתרון זיכורן והעלאתן על-פני שבירתן.

מלאכים

תכונותיהם, השפעתם, ויחס האדם אליהם (יתרונות כל אחד מהם וקנאתם זה בזה).

מנוחה ויגיעה

● דומיה ועמל

עבודת הדומיה וההקשבה הפנימית לעומת העבודה והלימוד האקטיביים. יתרון הדומיה כהקשבה וכהפנמה, תפקידם השונה וחשיבות איזונם. תסיסת הנפש בעבודתה, והשקטתה.

● עונג ועמל

יחס העונג שבעבודת ה' והעמל הנדרש לה. ההתמודדות במצבים בהם הם סותרים זה את זה, חשיבות כל אחד מהם, ושיאפת אחדותם.

מצוות

● השפעתן

השפעתן הגלויה והנסתרת של המצוות על העולם, האנושות, ישראל, ועל האדם הפרטי כוחות נפשו, גופו ויצריו.

● טעמן

עולמות סודיים התלויים במעשה המצווה הגשמי, והמיתקנים עמו. ממשות כוחן הפנימי של המצוות, מעבר להשפעתן המוסרית והסמבולית. סוגים שונים של מצוות ותפקידיהם השונים – שמעיות ושכליות, מוסריות וטבעיות לעומת ציווי עליון, הגבלת מידת החסד, ודיבור כנגד יצר הרע.

● מקורן

מקור נביעתן הפנימי והעליון.

● שמחתן

השמחה ועונג הדבקות המתלווים לעשיית המצוות (מקורן הפנימי, השפעתן, הרגשתן, וחשיבות עשייתן בשמחה).

● אחדותן הפנימית וגרירתן זו את זו

"מצווה גוררת מצווה" – באופן גלוי, ובאופן פנימי על-ידי אחדותן הפנימית.

● כוונה ומעשה

יחס כוונת המצוות למעשה המצווה בפועל.

● ביטולן בעתיד

ביטול המצוות בעתיד (מהותו ומשמעותו הפנימית).

- נצחיותן
- אי-ביטולן של המצוות לנצח
- הקפדה בהן
- חשיבות ההקפדה על פרטיהן, וחשיבות ההידור במצוות.
- מצוות ישראל
- הזיקה הפנימית של ישראל ומצוותיהם, והשפעת המצוות עליהם.
- בין אדם לחברו ולמקום
- התלויות בארץ
- עשה ולא תעשה

משה

משה רבנו – דמותו כמגלמת את שורש התורה שבכתב, והארתה בנשמות כל דור, נבואתו לעומת שאר נביאים, קדושתו וגדולתו משאר בני אדם, ענוותנותו ואהבתו לרשעים, חטאו ואי-כניסתו לארץ. דמותו לעומת אדם הראשון, אליהו הנביא, יעקב אבינו, ומשיח בן דוד.

משיח

התנוצצות אורו בנשמות ישראל, דמותו כמבשרת את תיקון הרע, עילוי החול, אחדות התורה שבעל-פה ושכתב ואחדות העולם. משיח בן יוסף ומשיח בן דוד ודמותו לעומת אליהו הנביא.

- תורתו ואורו

תורת עולם הזה לעומת תורתו של משיח. התנוצצות אורו בימינו ומשמעותיותה.

נ

נבואה

הסתלקותה מישראל והתגלותה בימינו, הצטרפותה לשעה ולדורות, מכשיריה ותולדותיה וסעיפיה.

- נבואה ואמונה
- נבואה ודמיון
- נבואה וחכמה
- נבואה וטבעיות
- נבואה וישראל
- נבואה ומלכות
- נבואה ופילוסופיה
- נבואה ורוח-הקודש

נבואה ותורה

קיומן מערכת יחסים של אספקלריא המאירה ושאינה מאירה (פער מהותי וסגנוני ביניהן).

ניצוצות

ניצוצות קודש שנפלו בין הקליפות (טומאת העולם) או התפזרו בעולם החול, בעקבות החטא והשבירה. השתוקקותם למקורם, והעלאתם כחלק מתהליך גאולת העולם, במעשי הצדיקים ובאכילתם.

ניצוצות ישראל וניצוצות משיחיים שהתפזרו, וקיבוצם בזמן הגאולה. ערבוב ניצוצות זרים, שאינם שייכים לו, בנשמה.

נס וטבע

יחס ההנהגה הניסית הגלויה והנסתרת למערכת הטבעית המסודרת והקבועה. היות המערכת הטבעית מונעת בנסתר על-ידי הנהגה ניסית, והיות הנס העל-טבעי מסודר כמערכת בפני עצמה, השפעותיהם ההדדיות, ואחדותם בשורשם. גילויים המחודש בעתיד של הנס והטבע.

נסתר ונגלה

חלקי התורה הנסתרים לעומת חלקיה ההלכתיים הגלויים [כלי להתייחס לתורה הגלויה לעומת שורשיה העליונים]. יתרון ותפקיד כל אחד מהם והשפעתו על זולתו, הפער המהותי והסגנוני שביניהם, השפעתם ההדדית ואיחודם בשורשם. איחוד ההלכה והאגדה כחלק מאיחוד הנסתר והנגלה, וייחס השכל הרציונאלי לשכל המיסטי ותפקידיהם השונים.

● בעלי הנסתר והנגלה

המוכשרים ללימודי הנסתר והמוכשרים לנגלה – מעלות ותכונות כל אחד מהם, ודרך זיהוים וקביעת ההשתייכות אליהם. חשיבות התרכזות בעלי הסוד בנסתר, וחשיבות השתלמותם בנגלה.

נצחי וזמני

יחס האיין-סוף והגבול, הנצח והזמן, התלבשותם בקודש ובחול, בנסתר ובנגלה, בטוב וברע.

נצרות

נוקיה ועיוותיה של הנצרות בתפיסת אלהות, בגילוייה בעולם, ובחוסר האיזון שבה. יחס הנצרות והעבודה זרה.

ס

ספרות

● ספרות הקודש

חשיבות כתיבת ויצירת רעיונות הקודש וצער צמצומן, דרכי הכשרתן הגלויות והנסתרות, ותחייתן בימינו. משמעות היופי הספרותי שבתורה.

● כתיבה אישית יוצרת

חשיבות כתיבת מערכי ליבו והגיונותיו העצמיים.

● ספרות החול

משמעותה וחשיבותה של תחיית הספרות והשפה המלווה את תחיית האומה, השפעותיה על הקודש, חסרונותיה והצורך בזיקוקה על-ידי הקודש.

● ספרות פסולה

החסרונות, ולפעמים אף הניוול, שבספרות החול, והטוב שניתן להפיק ממנה.

ע

עבודה

חשיבות עבודת האדם ויישוב העולם, ובפרט עבודת האדמה.

עבודה זרה

ניוולה ונוקיה וחובת עקירתה, יסודה בטבעיות הנמוכה ושורשה בקדושה, בירורה והעלאתה. מקור "יצרא דעבודה זרה" ושורשו בקדושה. הפער בינה לאמונת ה', וזיקתה הפנימית לנבואה אשר פסקה עם כליונה.

עולם

● קיומו ויחסו לאלוהות

יחס העולם הגלוי והאלוהות המסותרת בו, גילויי האלוהות הטרנסצנדנטים והאימננטים, מונותיאיזם ופאנתאיזם, ודרך השתלשלות והאצלת העולם מעולמות עליונים.

עולם הזה ועולם הבא

יחס העולם הזה והעולם הבא. התייחסות לעולם הבא כשינוי פני העולם הזה, התלוי גם במעשי האדם ובדרך הסתכלותו על העולם, ואשר יש לו זיקה לעולם הקיים. יתרונו ותפקידו של העולם הזה והפער ביניהם.

עונג

- **בדבקות ובררישת ה'**
מקורו של העונג הפנימי שבעבודת ה' בעליונים, וגורמי הרגשתו בעולמות תחתונים, נלא כולל את השמחה הגלויה], השפעתו על האדם והכרחיותו, מהותו וסוגיו השונים.
- **ברעת ה'**
חשיבות ומקור העונג הפנימי המלווה לדבקות המחשבתית העליונה.
- **בירורו מסיגיו**
- **הנאה ופרישות מהעולם הזה**
יחס הפרישות מתענוגות העולם וההנאה הזכה ממנו.
- **עונג ורצון**
יחס התענוג והרצון בעולמות עליונים ("עתיק יומין" ו"אריך אנפין") וגילוייהם בעולמות תחתונים.
- **עונג ושמחה**
יחס העונג והשמחה (הפער והקשר ביניהם).

עיון ובקיאות

הקפת תחומים תורניים רחבים, לעומת ההתמקדות בתחומים מסויימים והעמקה בהם. דרכי הלימוד השונות והאופי הנפשי השונה בכל אחת מהן. איחוד חלקי התורה השונים על-ידי הקפתם [בלי להתייחס לחלקי הנסתר והנגלה שבתורה].

עליונים ותחתונים

- **עולמות**
יחס העולמות העליונים והתחתונים – ביטול והשתוקקות העולם למקורו, ההקבלה שביניהם והידמותם אלו לאלו, השפעתם ההדדית, אחדותם והפער ביניהם.
- **האדם והעליונים**
יחס האדם והעולמות הרוחניים העליונים – היותו מושפע מהם, ויכולתו של האדם להוסיף כוח בגבורה העליונה, הכרת האדם את העולמות העליונים דרך עצמיותו ("מבשרי אחזה אלוה"), אחדותם ודמיונם, אפסות האדם והפער בינו לעליונים.

ענווה וגאווה

- **ענווה**
מכשיריה
- הדרכים והמידות המביאות את האדם לידי ענווה – אמונה זכה ודבקות, תמימות וטהרת המידות, הכרת הרע שבו, שנאת הגאווה, לימוד תורה ואהבת הארץ.
- **פעולתה**
השפעותיה הברוכות של הענווה על האדם, על מחשבותיו, רצונותיו ודבקותו; והשפעותיה על העולם – עילוי, אחדותו וריבוי שלום בו [על חלקה בציורי האלוהות שבאדם ראה בנפרד].
- **השמחה והבריאות שבה**
ערכה של הענווה האמיתית המרבה את אושרו וגבורתו הפנימיים של האדם (בניגוד למה שמקובל לחשוב כאילו היא מדכאת אותם).
- **בהכרת ה'**
חלקה של הענווה ביכולת הכרת ה' ודבקות השכל בו, והשפעתה על אופי ציורי האלוהות שבאדם, ומאיך – הטשטוש והסיגים המתערבים בהכרת ה' בהעדרה.
- **מידתו של ה'**
הענווה כמידתו של ה', ומשמעותה כלפי האדם.
- **מידת ההשתוות**
דרגה עליונה של מידת הענווה, המצויה אצל הצדיקים העליונים.

● גאוה

● גורמיה

גורמי הגאוה הגלויים והנסתרים – המחשבות הפסולות והבלתי-מבוררות, אי-הכרה באפסות האנושות, תאוות מאוסות ושטחיות, וחולשת הגוף והנפש.

● נזקיה

נזקי הגאוה בהאדם ובאנושות – בשכל, ברגש, במידות ובציורי האלהות, חולשת הגוף והנפש, פגיעה בעצמיות ובשמחת האדם.

● ניוולה ומאיסותה

שנאת הגאוה ומאיסותה כשלעצמה.

● עולמיות

גאוות העולם והאנושות [בלי להתייחס לחטאי הארץ והלבנה].

● גאוה חיובית

ערכה החיובי של הגאוה הנוקטת במצבים מסוימים או במידה מסוימת. הצורך בעמידת האדם על ערכו העצמי כחלק מעבודת ה', ובפרט כאשר נדרשת ממנו עבודה המיוחדת לפי מעלתו, או שהכרתו בערכו תמנע ממנו שפלות מדכאת ופסולה. הרגשת רוממות באדם מצד נשמת ה' שבו, מצד גאוות ה' שבתוכו, ומצד גאוות ישראל שבו. הגאוה הנוקטת לתלמידי חכמים, שימוש בגאוה לצורך הנהגה, לצורך לימוד תורה, ולצורך הכנעת הרע.

● דמיון זו לזו

הגבול העדין העובר בין הענוה לגאוה, והצורך להבחין ביניהן.

עצבות

העצבות השלילית [בלי להתייחס לצער חיובי]

● גורמיה

גורמיה הגלויים והנסתרים של העצבות – אמונה ומחשבות בלתי-מבוררות, יראה חיצונית, תאוות, חטא האדם וחטאו הקדמון של העולם. הדרכים להתמודד עמה ולהסירה, על-ידי תיקון גורמיה.

● נזקיה

נזקי העצבות והצורך להישמר ממנה.

● מטרתה

התועלת אשר ניתן להפיק מן העצבות השלילית.

עצמי ויחסי

יחס האובייקטיבי והסובייקטיבי, וקיום מערכת יחסים זאת במקומות שונים. [מקומות בהם נוכר יחס זה בצורה מפורשת, לא ביחס האדם והכרותיו העצמיות].

עצמיות

● הכרות עצמיות וחיצוניות

יחס ההכרה והלימוד הקבוע והאובייקטיבי, להכרה הסובייקטיבית הנובעת מעצמיות האדם. יתרון כל אחת מהן וסדר הופעתן הרצוי, השפעותיהן ההדדיות, איחודן והפער ביניהן. התורה כאמצעי לחשיפת עצמיות האדם.

● עיכול והפנמת ההכרות

הצורך בהפיכת ההכרות האובייקטיביות לסובייקטיביות על-ידי עיכול רוחני והפנמה אישית.

● דרך אישית (השונה מחבריו)

הצורך בבירור האדם לעצמו דרך סובייקטיבית וייחודית בעבודת ה', ובדבקו השכלית.

● עצמות הנשמה

הכרת ערכה הייחודי וגדלותה של הנשמה, והכרת גדלות האדם המתבקשת מכך.

● עצמות הנשמה וגילויה

יחס עצמות הנשמה הנסתרת והנעלמת וגילוייה החיצוניים.

- **עצמיות האדם וההוויה**
 היחס והקשר בין נקודת האדם הפנימית והעצמית, ונקודת העולם הפנימית והעצמית.
  - **בישראל**
 ייחודה של נקודת הנשמה הפנימית והעצמית בישראל, וחשיבות הכרתם בה. [במקומות בהם הרב מדבר על "עצמיותם", בלי להתייחס לסגולתם ולמעלותיהם של ישראל].
  - **ביטול אישיותו לה'**
 הצורך של הנשמה, למרות עצמיותה וגוונה הייחודי, להתבטל ולהישאב בדבקותה בה', ולהיבלע בגדלותו האיך-סופית.
  - **מגבלותיה וחסרונותיה**
 חסרונות ההכרה והרגשת הייחודיות הסובייקטיבית והצורך לאזנה בערכים קבועים.
- עריות**
 איסור עריות – מהותו וטעמיו הפנימיים, ותולדותיו והסתעפויותיו הרחניות.

פ

פחד

- **מקור החרדה והראגה ודרך ההתמודדות עימהן.**
- **במחשבה**
 גורמי פחד המחשבה המשתקה מלחשוב וליצור, ונקיו בתפיסת האלוהות. הפחד מלחשוב מפני איך-סופיות המחשבה, ומפני גודל אמיתתה.

פילוסופיה

מעלותיה וחסרונותיה של הפילוסופיה הכללית, ומקומה ביחס לאמונת ישראל ולפנימיות התורה. גרעין האמת שבכת המדברים והפילוסופיה האסכולית.

פלפול

מעלות הפלפול החיובי וחסרונות הפלפול המיותר. מקומו של הפלפול בתורת ארץ ישראל.

פנימיות וחיצוניות

יחס ההשקפה הפנימית והראיה החיצונית והשטחית – יתרון הפנימית והשפעתה על החיצונית, תפקיד הראיה הפשוטה, השפעתן ההדדית והפער ביניהן. הזיקה שבין ההשקפה הפנים-פנימית לראיה החיצונית.

צ

צדיקים

אופיו ועבודתו הייחודית של הצדיק [כולל מקומות בהם השתמש הרב בלשון תלמידי חכמים או יחידים וכו', ואשר ניכר שכוונתו לדרכם הייחודית בעבודת ה'. לא כולל מקומות בהם הוזכרו תכונותיהם של הצדיקים בלא הזכרה מפורשת שזו דרך ייחודית להם].

- **אהבתם**
 אהבתם המיוחדת לעולם בכלל, ולישראל ולמשפחתם בפרט, ואהבתם העצמית.

- **יראתם**

- **דבקותם במצוות ה'**

- **התענגותם על ה'**

- **הגברת רצונם**

- **הכנעת ועילוי מידותיהם**

יחסם ליצרם ולמידותיהם הרעות ותיקונם והעלאתם אותן.

- **אמונתם**

- **עיסוק במצוות ולימודים מעשיים**

התמודדות הצדיק השואף לעולמות רוחניים עליונים ואין-סופיים, עם עולם המצוות המעשי והמוגבל. הבנת שורש הכבודת שבהרגשת הצדיק, מקומות ודרכים בהם ניתן להקל על הצדיק את כבודת העולם המעשי, והחשיבות הקיימת בעיסוק המעשי למרות הכבודתו (בין לעצמו ובין עבור שאר העולם).
- **ייחוד עבודתם משאר העולם**

עבודת ה' השונה והייחודית של הצדיק לעומת שאר העולם.
- **ענוותנותם והכרתם בערכם**

חשיבות הכרת הצדיק בערכו, ואי-הפגיעה בענוותנותו על-ידי כך.
- **צערם**
- **שמחתם**
- **תורתם ורויהם**
- **תפילתם**
- **בירורם ניצוצות**

ליקוט ניצוצות טוב השקועים בתוך הרע על-ידי עבודת הצדיק.
- **איחודם הפכים**

הרביית השלום הפנימי בין ההפכים הסותרים, על-ידי תלמידי החכמים.
- **יחסם לעולם**

אזבתם לעולם ועליונים אותו, השתייכותם לעולם וטבעיותם לעומת השתייכותם לעליונים וזרותם לעולם החול, קנאותם כלפי הרע, בירורם את הטוב ממנו והעלאתם אותו. יחס הצדיקים לגופם.
- **מקיימי עולם**

מרכזיותו והשפעתו הגלויה והנסתרת של הצדיק בעולם, והיותו "צדיק יסוד עולם". השפעתו בעצם מציאותו בעולם ובטרם יירדתו אליו, השפעתו באמונתו ומחשבותיו, במצוותיו, דבקותו והתעלותו הרוחנית, בדרישתו את האמת והשלום ובהתענגותו על ה', בקישורו לנשמות דורו, ובסבלו את עונש עוונותיהם.

יכולת הצדיק לברוא ולחדש עולמות ולהחיות מתים, במופתיו ובגזרותיו.
- **גורמי ומטרות נפילותיהם**

גורמי הנפילות המיוחדות לצדיקים, הבאות לעיתים מתוך גדלותם שלא הושלמה, ולעיתים כנסיונות הבאים עליהם לזקקם, ולפעמים שלא בעטיים כלל.
- **גדולת יצרם**

התגברות היצר הרע הגדולה אצל הצדיקים משאר בני האדם, הנובעת מגדלות יצרם הטוב, אשר יצרם הרע מתגבר כנגדו.
- **דקדוקם העצמי**

הרגשת הצדיק נפילות מרובות מפני דקדוק עם עצמו כחוט השערה.
- **אי-נפילת הצדיק מחטאו**

חיזוק עצמי לצדיק לבל יפול מהרגשתו את כובד משא החטא.
- **לימוד זכות עליהם**

שורש האיסור להרהר אחר הצדיקים, ושורש הטוב שבכל מעשיהם.
- **גדולים וקטנים**

יחס הצדיקים הבינוניים ויחידי הסגולה הגדולים. אופיים השונה וההבדל ביניהם באופי צדקותם מחשבותיהם העליונות ויחסם לרשעים. צדיקים נסתרים וגלויים, צדיקי הדורות השונים.
- **דבקות בהם**

פעולת הדבקות בצדיק על האדם הדבק, על הצדיק, ועל העולם כולו, והחסרונות העלולים להידבק בה.

צדיקים ובעלי תשובה

יחס הצדיקים ובעלי-תשובה, מתוך הנחה שלבעל-התשובה יש אופי שונה מהצדיק, ומתוך כך גם עבודת ה' שונה המתאימה לאופיו. יתרון בעלי-התשובה, קניית הצדיק את מעלת בעל-התשובה, והשפעותיהם ההדדיות. קיום מערכת יחסים זו בעולמות הרוחניים ובהוויה כולה.

צדיקים והמון העם

יחס הצדיקים והמון העם – מעלת הצדיקים, השפעתם הגלויה והנסתרת על ההמון, היותם שורש לנשמות דורם, ירידת הצדיק אל העם, קישורו עמם, והפער שביניהם. נבלי להתייחס לתמימות ההמון לעומת חכמת הצדיק].

צדיקים ורשעים

מעלת הצדיקים, השפעותיהם על הרשעים והזדקקותם אלו לאלו [נבלי להתייחס לתפקיד הרשעים בעול], אהבתם ההדדית ומאבקם אלו באלו.

צער

ייסורי הנפש וכאביה הפנימיים, בין שהאדם מודע ובין שאינו מודע אליהם.

● מהחטא

צער הנשמה מסלידתה מן החטא – מהותו הפנימית של הצער, פעולתו על הנשמה, והרגשתה הנסתרת של הנשמה בו.

● בתשובה

צער הנשמה בעת התשובה, ייסורי הנפש והחרטה המתלווים אליה. המקור הנסתר ממנו נובעים החרטה וייסורים – הרגשת הנשמה בכיעור החטא, ניתוח וכריתת כוח הרע ועקירתו מכוחות החיים של האדם, דיכוי כוח הרצון המתלווה לתשובה, וגעגועי הנשמה לתשובה עליונה. הכרחיותם ותפקידם של אותם ייסורים ושמחתה הנסתרת של הנשמה בהם. הסכנה הכרוכה בהתגברות צער התשובה מעבר למידתו. תשובה עליונה שיש בה רק עונג, ואין בה צער כלל.

● כפרתו

כפרת עוונותיו ועוונות הדור הבאה על-ידי הייסורים.

● יסורים של אהבה

קבלת הייסורים באהבה [על-פי ברכות דף ה']

● בדבקות

מקור הצער העדין המתלווה לדבקות בה'.

● מיראת ה'

הצער מיראת ה' שאינה כערכו, והצער העדין המתלווה ליראה עליונה.

● מרוחניות שאינה כערכו

צער הנשמה מאי-סיפוקה מרוחניות ועבודת ה' הנמוכה מערכה, או הגבוהה ממנה. כמיהת הנשמה לרוח חדשה שתתערה עליה ממרום.

● מכוחות חיים שלא הועלו

צער הנשמה שהגו תוצאה של חוסר מימוש כוחות החיים שבאדם.

● מתסיסת הנשמה

צער עדין מרגישות יתירה של הנשמה, והרגשתה את שברונה וקריעתה.

● בלימוד התורה ורזיה

הצער המתלווה לעיסוק בתורה, הנגרם מזיכוכה את נפש האדם, ומגעגועי הנשמה לתורה העליונה ולגילוי פנימיותה.

● מניתוק התורה מפנימיותה ומהחיים

● צער העולם

צער השכינה השורה בהוויה – מקורו וגורמיו הנסתרים, המיית העולם למקורו, צער חשכת החומר והסתר הפנים, צער החטא הקדמון. יחסה והרגשתה של הנשמה הפרטית את צער העולם הכללי.

● צרת הציבור

● מהתחדשות המחשבה והיצירה

צער חבלי הלידה של המחשבות והיצירה העליונה, והרגשתו על-ידי המקשיבים העליונים.

● במעבר מתלמוד לתלמוד

צער המעבר מתלמוד בבלי לירושלמי, כמייצג את חבלי הלידה וצער עליית הדרגה בתורה ומחשבותיה באופן כללי.

צער ועונג

היחס המורכב של הצער והעונג, יתרון כל אחד מהם, הזדקקותם זה לזה, ואחדותם הפנימית. היתנות הצער בעבודת ה', והפיכתו לעונג.

ק

קביעות והתנודדות

תכונת הקביעות לעומת ההתנודדות הרוחנית – גילוייהן בסוגי אופי בין האנשים השונים והמינים השונים, ובסוגי מחשבות שונות וחלקי עבודת ה' השונים. השלכותיהן על עומק ושטחיות האדם ויתרון כל תכונה ותכונה.

קודש וחול

יחס הקודש והחול בשורשם העליון, ובגילוייהם בחיי החומר והרוח. יתרון הקודש וחשיבות החול, השלמתם זה עם זה את זה, אחדותם בשורשם העליון ובגילוייהם בעולם, עליו החול וחשיפת שורשו העליון. חשיבות ההבחנה ביניהם מצד האדם, כאמצעי לעילוי החול, והצורך המהותי להבדיל בין קודש לחול.

קנאה

קנאה שפלה בממון חברו, קנאה ביתרונות הקטנות והחול, שאינם נמצאים בגדלות ובקודש, קנאה ברוחניות חברו שאינה מתאימה לחלקו. הסרת הקנאה מישראל בעתיד. קנאה של גדלות ורצון פנימי להידמות לה' ולמלאכים. השתלהבות הרצון ובעירת קנאת הקודש. מידת הקנאות והקנאה לכבוד ה'.

קרבנות

משמעותם ופעולתם הפנימית – תיקון הנפש הבהמית, אחדות הדצ"מ, מסירות נפש המקריב, ירידת המחשבות העליונות אל התחתונים ועליית התחתונים. היחס לקרבנות בתורה ובנביאים. ערך אמירת פרשיותיהם בתפילה וביטולם בעתיד. משמעות קרבן התמיד, התודה והעומר.

ר

רגש ושכל

יחס כוחות השכל שבאדם עם חלקי הרגש שבו – חשיבות ויתרון כל אחד מהם, התכללותם זה בזה ושורשם האחד, והפער והמאבק שביניהם [בלי להתייחס לאופי המושכל]. ייחודם של השכל הרגש בישראל.

רוח-הקודש

הופעות וחזיונות רוחניים בהוויה, רוח התורה והקדושה העליונה, הנקלטים על-ידי הקשבת האדם או בהתגלות של שיירי נבואה. פעולתה וחשיבותה, מקורה ומכשיריה, חלקיה השונים וביורוה מסיגיה. היחס והזיקה שבינה ובין התורה וישראל.

רזי תורה

חלקי הסוד של התורה ופנימיותה [בלי התייחסותם אל חלקי הנגלה שבה].

- **גילויים וחשיבותם בימינו**

החשיבות המיוחדת ללימוד פנימיות התורה בדור הגאולה, מעבר לחשיבותה והשפעתה שבכל דור. ההזדקקות לפנימיות התורה כעור במלחמה עם הכפירה והנצרות, מציאת מענה בה לשאלות המתחדשות, והגתה מפני התאוות. פעולתה והכשרתה הנסתר את נשמת ישראל והעולם לקראת הגאולה.

- **הכמיהה אליהם**

שאיפת הנשמה וצמאונה הגלוי והנסתר לגילוי רזי תורה.

- **פעולתם**

השפעתה (התמידית) של פנימיות התורה על העולם – עילוי הפנימי והמוסרי ואיחוד סתירותיו, ועל האדם – עילוי נשמתו, רצונו, שכלו ודבקותו, גופו ויצריו. השפעתה שמחה על האדם.

- **דרכי לימודם**

המידות הנוקקות ללימודם, צורת העברתם ולימודם איש מפי איש, ואופי הלימוד עצמו, משמעות המשלים שבהם והדרך לפרשם בכלים פנימיים או חיצוניים.

- **סגולתם הפנימית ולימודם**

יחס ההשפעה הסגולית והנסתרת של פנימיות התורה על תודעת האדם והשכלתו הפנימית, לעומת השפעתה הגלויה הנגרמת מהבנת תוכנה. משמעות לימוד רזי תורה במקום שאינו מבין את תכנם בעמקות ראויה [בליל להתייחס ליחסם לפילוסופיה].

- **יחסם לשכל האנושי**

יחס דרכי ההיגיון הפנימי לעומת דרכי ההיגיון וכללי הלוגיקה של השכל האנושי. יתרון השכל הפנימי וחשיבות הקדמתו, החשיבות שבצירוף ההיגיון האנושי, הפער שביניהם ואי-אפשרות השגת הפנימיות בכלי השכל האנושי, אופיים ואופי לימודם השונה והנוגד זה את זה, השפעתם ההדדית ואיחודם.

- **תולדותיהם**

גילויי תורת הנסתר בחיים בצורה נסתרת.

- **יחסם להלכה ולאגדה**

מיקומם של רזי התורה ביחס להלכה והאגדה.

- **הסכנה בלימודם**

הסכנה שבלימוד פנימיות התורה קודם ש"מילא כריסו" בהכשרה מוקדמת. יניקת כוחות חיים המחזקים את כוחות הטומאה החיצוניים, הנגרמת מלימוד פנימיות התורה בלא טהרה גמורה.

רמב"ם

רבי משה בן מיימון – גישתו הפילוסופית לעומת פנימיות התורה ויכולתו לחלוק או להוסיף על דבריו. השלכות הגותו העיונית על עניינים שונים בתפיסת אלוהות ובעבודת ה'.

רצוא ושוב

קיום מערכת יחסים של הברקה וישוב הדעת, התעלות והפנמה, ביטול ויישות, בעבודת ה', במחשבות עליונות ובעולמות עליונים.

רצון

מקומות בהם מדובר על הרצון כיישות עצמאית [ולא על גבורת רצון האדם וכדומה]

- **אלוהי**

הרצון האלוהי העליון – דרכי התגלותו בעולם והנהגתו אותו.

- **אלוהי אנושי**

יחס הרצון האלוהי והאנושי – ביטול האנושי אל האלוהי, זיכור האלוהי את האנושי, הידמותם זה לזה, והתייחסותם זה לזה כשורש וענפים.

- **אלוהי ועולמי**

יחס הרצון האלוהי והרצון הנברא בהוויה – יתרון הרצון האלוהי ותלות הרצון העולמי בו.

- **אנושי**

מגבירי ומחלישי הרצון האנושי, הצורך בהכנתו ברור הטוב ממנו והגדלתו. חלקי הרצון השונים.

● **אנושי ועולמי**

יחס רצון האדם לרצון הכללי השורה בהווה – דמיונם, הקבלתם, והשפעתם ההדדית.

● **בישראל**

מקומו ומהותו המיוחדת של הרצון בישראל.

● **רצון ויכולת**

רצון ושכל

יחס הרצון והשכל בשורשו העליון ובגילוייו באדם. יתרון כל אחד מהם והשפעתו על זולתו, אחדותם הפנימית והפער שביניהם.

רשעים

היחס אל פושעי ישראל (שבכל דור, לאו-דווקא בעקבתא דמשיחא).

● **פנימיותם**

שורש נשמתם בעולמות העליונים, והטוב הגנח שבתוכם, למרות חיצוניותם הרעה.

● **תפקידם**

התפקידים והתיקונים, הגלויים והנסתרים, שלשמם באו הרשעים לעולם.

● **כליונם**

ש

שבירת הכלים

שבירת כלי הקיבול של האורות האלוהיים המרובים, הבאה מחוסר יכולתם לקבלם. משמעותם הפנימית של יכולת הקיבול והשבירה כחלק מתהליך הבריאה ותיקון העולם. השלכותיה וגילוייה של שבירת הכלים בעבודת ה', בנשמות ישראל ובנשמות הרשעים, וביחס הצדיקים אליהם.

שיחת חולין

● **של תלמידי חכמים**

עילויים של תלמידי החכמים את שיחות החולין, על-ידי שיחות החולין שלהם הטעונות לימוד (עפ"י סוכה כא ע"ב). משמעות דיבור מילי דשטותא לפני הלימוד (עפ"י זוהר תזריע מז ע"ב).

● **בדיחות וכובד ראש**

יחס הבדיחות החיובית וכובד הראש.

● **בטלה**

פגיעתן של שיחות בטלות ודברים בטלים בקדושת הדיבור, וצער הנשמה הנגרם מהן.

● **של שקר וכפירה**

דיבורים שליליים ופסולים והשפעתם לרעה.

שינוי ושויון

הסתכלות כוללת המשווה גדול וקטן מחמת גדלותה האין-סופית, לעומת ההתבוננות הפרטנית המבליטה את הערך השונה של כל דרגה. [מקומות בהם נזכרים השינוי והשויון כמושג]. קיום מערכת יחסים זו בגילוייה ה' בעולם, בין הפרט והכלל, הקודש והחול, ישראל והעמים, וכוחות הנפש השונים.

שירה

השירה הרוחנית – מקורה בעולמות העליונים, גילוייה בשירת הנשמה העליונה, ובשירת התורה וישראל הפנימית, וירידתה לכוחות ההתפעלות הבריאים והפשוטים של האדם. משמעות "פרק שירה", ו"שיר פשוט, כפול, משולש ומרובע" ויפוי הפיזי של התניף. ההרחקה משירת האפיקורסות והכפירה.

יחס השירה לחכמה, לשיחה ולפרוזה, לאמונה, לתורה ולתשובה.

שכל

הכוח המשכיל שבאדם [בלי להתייחס למושכלות עצמן].

- **אלוהי ואנושי**

יחס השכל האלוהי והאנושי – יתרון השכל האלוהי וחיובות שיתוף האנושי עמו, השפעותיהם ההדדיות, איחודם, הפער ביניהם ותכונות המוכשרים אליהם [בלי להתייחס ליחס התורה והחכמה].

- **מגבלותיו**

מגבלותיו של השכל בתפיסת האלוהות האין-סופית, חיובות ההכרה בהן והדרכים בהם יכול האדם להתגבר על מקצת מהן.

- **שכל הפועל (ושכל נבדל)**

מושג פילוסופי ושימושי הפנימיים.

- **שכל, דמיון, מעשה**

יחסי הגומלין בין כוחות הנפש השונים – השכל, הדמיון והמעשה.

- **שכל, חיים, רגש, מעשה**

יחסי הגומלין בין כוחות הנפש השונים – השכל, הפשטות האינסטינקטיבית, הרגש והמעשה.

- **שכל, רגש, אינסטינקט**

יחסי הגומלין בין כוחות הנפש השונים – השכל, הרגש והאינסטינקט.

- **שכל, רגש, דמיון**

יחסי הגומלין בין כוחות הנפש השונים – השכל, הרגש והדמיון. יתרון השכל, השפעתם ההדדית ואיחודם, ודרכי פיתוחם.

- **שכל, רצון, רגש**

יחסי הגומלין בין כוחות הנפש השונים – הרצון, השכל והרגש.

שלום

משמעותו הפנימית של השם "שלום" וגילוייו ככלי מחזיק ברכה בעולם. חובת הזהירות משלום שטחי וחיצוני. יחס השלום המתפשר לאמת הטוטאלית.

שלום ומלחמה

יחס השלום והמלחמה הרוחנית העליונים, ובין מייצגיהם בעולם בדעות ובאומות השונות. מעלת השלום העתידי, וחיובות הברור היוצא אל הפועל על-ידי המלחמה.

שמות ה'

משמעותם הפנימית והשפעתם של שמות ה', ותשוקת ביטויים. משמעות שם "א-להים", שם "ה"- ויהי, שם "ש-ד", שם "א-הי-ה" ושם אדנות, שם של מ"ב וע"ב אותיות, ושמות ה' המתגלים בכל אותיות התורה.

שמחה

שמחת הנפש והנשמה, מקורה, חיובותה ופעולתה, והצורך לזקקה מסיגיה. שמחת ההווה הכללית.

ת

תאוה

מקורן של התאוות וגורמיהן, נזקיהן, והדרך להעלותן ולתקן.

- **תאוה רוחנית**

תאוות הצדיק להידבק בה'.

שאיפות רוחניות הבאות מתוך תאוה רוחנית פטולה, ומולידות מתוך-כך ציורי אלוהות שפלים.

תוהו ותיקון

יחס עולמות התוהו בעלי העצמה הבוסרית והחשוכה, לעומת עולמות התיקון המאירים באור מיושב ושקול, וגילוייהם השונים בעולמות, בדורות, ובסוגי האנשים השונים. יתרון התיקון, שורש התוהו שלמעלה מן התיקון, אורות תוהו ואפילת התוהו, נשמות תוהו ונשמות דתיקון.

תורה

התורה מבונה הפשוט והמצומצם נבלי להתייחס למובנה הרחב הכולל את כל מחשבות האלוהות, יסודות האמונה והמוסר ופנימיות התורה].

● שורשה הכללי וגילוייה הפרטיים

יחס שורש התורה שלמעלה ממילים ואותיות ומצוות מוגבלות, לעומת התורה והמצוות הגלויות. כללי התורה ושורשה העליון אשר כל חלקי התורה, הנסתר והנגלה, הנם גילויים פרטיים שלו, לעומת גילוייה הפרטיים המתייחסים לזמן ומקום. "תורה עילאה" ו"תורה תתאה".

יתרון וחשיבות כל אחד מהם, השפעתם ההדדית, התכלותם זה בזה ואחדותם הנסתרת, אופיים השונה והמאבק ביניהם.

אופיים השונה של בעלי הכשרונות השונים המוכשרים לכל אחד מהם, חשיבות עיסוקם בתחום כשרונותיהם, והצורך שלהם להשתלם בתחום השני.

● השפעתה

השפעתם הגלויה והנסתרת של לימוד התורה והדבקות בה על האדם, על נשמתו, אמונתו ומחשבתו, רצונותיו, מידותיו, גופו ויצריו, והשפעתם על העולם כולו. תלות קיום האנושות והעולם בלימוד התורה.

● סגולתה הפנימית והדרכתה המעשית

יחס ההשפעה הסגולת והנסתרת של התורה על האדם והעולם, לעומת השפעתה הגלויה שבהדרכתה לחיי קודש ולמוסריות.

● דרכי קנייתה

הכנות ואמצעים המסייעים בלימודה [בלי להתייחס לעבודת תיקון המידות הנדרש].

● שמחתה וענגה

העונג והשמחה המתלווים ללימוד התורה ולדבקות בה, שמחת ההשגה והחידוש בדברי תורה, והצורך ללומדה בשמחה.

● חידושיה

ערך חידושי התורה, והתחדשותה התמידית על-ידי העיסוק בה.

● פניה הרבות

שבעים הפנים של התורה במובנם הרחב.

● לשמה

מהותה ומשמעותה של התורה לשמה (מעבר למשמעות הפשוטה – "שלא על-מנת לקבל פרס"), חשיבותה, הכרחיותה ופעולתה על האדם והעולם, והדרך להגיע למעלה זו. הצורך בלימוד שלא לשמה והתועלת בו.

● שבכתב ושבעל-פה

יחס התורה שבכתב והתורה שבעל-פה – יתרון התורה שבכתב, יניקת התורה שבעל-פה מהתורה שבכתב, קיומן מערכת יחסים של שורש וענפים ואיחודן בעתיד. התאמת התורה שבכתב ושבעל-פה לתקופת הנבואה ותקופת גילויי רוח-הקודש.

● ביטולה

ביטול תורה במובן הפשוט של אי-לימודה, ובמובן הרחב של ירידת הקישור הפנימי אליה. גרמי ביטולה, השפעת ביטולה על האדם והעולם, והרגשת צער ביטולה על-ידי הנשמה. ביטול התורה העליונה על-ידי השפלת ערכה האובייקטיבי, ועל-ידי חוסר מימוש כשרונותיו הסובייקטיביים. אי-מניעת לימודה למרות הכבוד שיבוא לו מכך.

תורה וחכמה

יחס התורה והחכמה הכללית – יתרון התורה ותפקיד החכמות, ויחס קביעות הלימוד בהן. שורש כל החכמות שבתורה, איחודן בעתיד, והפער ביניהן.

● תורה ומצוות

יחס התורה הכוללת את המצוות בתוכה באופן כללי, לעומת פרטות כל מצווה ומצווה ומעשיותה.

תמימות וחכמה

יחס התמימות העליונה השלמה ("תמים תהיה עם ה' א-להיך") לעומת הכרת חכמת החיים, יחס התמימות ופשטות החיים לעומת החכמה המלאכותית. [בלוי להתייחס לייחס לאמונה תמימה לעומת אמונה שכלית, וליחס השכל והרגש]. הבאתה של התמימות את האדם לידי חכמה, איחודן והפער ביניהן.

תנ"ך

חלקיו השונים, יופיו הספרותי וסיפורי הגבורה שבו, לימוד פשטי המקראות, ולימודו בלילה.

תפילה

• מהותה ומקורה

משמעותה הפנימית של העמידה לפני ה' בתפילה, והרחבת מושג התפילה לעמידת הנשמה וההוויה התמידית אל מול ה'. מקורה של התפילה בעולמות עליונים, ובגילויי הנשמה הפנימיים, שותפתם של השכל, הרגש, הדמיון וחי העולם, בתפילה.

• פעולתה

פעולתה והשפעתיה של התפילה על האדם, על נשמתו, שכלו, רצונו, דמיונותיו ודבקותו, ועל העולם והאנושות כולה.

• הכרחיותה

הצורך התמידי של הנשמה בתפילה.

• דרך התגשמותה

התמודדות עם השאלה: כיצד ייתכן שתפילת האדם תפעל לשינוי רצונו של ה', והאם אין בכך פגם בשלמותו העליונה?

• חלקיה

התפילות השונות וסדרן כפי שתוקנו על-ידי חז"ל. ההכנה לתפילה, אמירת "קרבנות" לפנייה, הקדמת שבחי ה' לתפילה, סמיכת גאולה לתפילה, סדר ברכותיה, תפילת לחש, תפילת חובה ונרבה ותפילת ערבית.

• כנגד קרבנות

משמעות תקנת חז"ל את התפילה כנגד הקרבנות.

• שמחתה עונגה ודבקותה

העונג והשמחה הבאים לאדם בעת התפילה ודבקותה.

• תפילת האבות

המשכת ערך תפילת האבות באופן פנימי ונסתר, בתפילות ישראל שבכל דור.

• התגלותה בעתיד

השבת ערך התפילה וגילוי ערכה לכל בעתיד.

• כוונתה וייחודיה

הכוונות הנסתרות והייחודים שבתפילה (פעולתם ומשמעותם).

• בישראל

ייחודה של התפילה וזיקתה לישראל.

• אישית וכללית

יחס תפילת היחיד והתפילה במובנה הרחב והכולל.

• תולדותיה

התפשטות התפילה וגילויי תולדותיה בחיים.

• מעכביה (ומחשבות זרות)

דברים המונעים את כוונת התפילה, מקורן של המחשבות הזרות ודרך ההתמודדות עמן.

• תפילות של קטנות

תפילה ומצוות

אופיין השונה והשלמתן זו את זו.

תפילה ותורה

יחס התורה והתפילה – יתרון כל אחת מהן, יתרון התפילה בימות המשיח, הזדקקות התפילה לתורה, אחדותן בשורשן, ועשיית תורות מהתפילות. קיומן מערכת יחסים של חיי שעה לעומת חיי עולם, וכיוון תנועתן השונה (מלמעלה למטה ומלמטה למעלה).

תרבות

ערך התרבות והיצירה האנושית [לא כולל את ערך הספרות] – עליונה וחשיבותה, יחסה לתורת ואמונת ישראל, פיתוחה והתגלותה בעת הגאולה. הצורך לזקק את התרבות האנושית מסיגיה.

תשובה

התשובה כתהליך שיבה וחזרה של האדם והעולם אל שורשו הטהור כפי שהיה קודם החטא, בין על חטאו הפרטי של האדם ובין על החטא הכללי של האנושות וההוויה.

● מהותה

טבעיותה והיותה חלק מתהליך, גילוייה המעשיים של התשובה כעזיבת החטא ועשיית הטוב, לעומת תהליך התיקון הפנימי שבה. סוגי תשובה שונים – תשובה עליונה ותחתונה, פתאומית והדרגתית, תשובת הכלל והיחיד ותשובה גופנית.

● חלקיה

חלקיה המעשיים של התשובה – הכרת החטא, עזיבתו, קבלה לעתיד וידיוי.

● הכרחיותה וקדימתה לעולם

ראשית תהליך התשובה קודם לבריאת העולם והאדם ונפילתם, ולפיכך אינה תלויה במעשי האדם ואינה פוסקת מהם לעולם.

● קביעותה והתמדתה

התשובה כתהליך קבוע ובלתי-פוסק של שיבת האדם והעולם אל ה', בין אם הם מודעים אליה ובין אם לאו. צורך האדם לשוב באופן תמידי על חטאים אף שכבר שב עליהם, מפני שלפי דרגתו החדשה לא תוקנו חטאיו.

● פעולתה

השפעתה של התשובה על האדם, על נשמתו, מחשבתו, אמונתו ורצונו, והשפעתה על העולם כולו.

● הפיכתה זדונות לזכויות

ערכה של התשובה מאהבה המהפכת את הזדונות לזכויות. עקירת המעשה מעיקרו על-ידי עקירת הכוונה הרעה, גילוי רצון ה' שמעבר לזמן והמקום על-ידי התשובה, בירור הטוב מתוך הרע על-ידה, התגמדות הרע על-ידי הגדלתה את הטוב, גילוייה שאין רע בעולם כלל. הגורמים לתשובה מאהבה זו, והשמחה הנולדת ממנה. הפיכת זדונות הדור לזכויות בתשובה הכללית שבעקבי משיח.

● מכשיריה

המחשבות, המידות והמעשים, המסייעים לתשובה.

● מונעיה

המידות הרעות המונעות מן האדם את הרצון לשוב בתשובה, והדרך להתגבר עליהן.

● חטאים המעכבים את התשובה

היכולת להתגבר גם על החטאים שאי-אפשר לשוב עליהם – עבירות שבין אדם לחברו שאינו יכול לתקנם, וכי"ד עוונות המעכבים את התשובה. מצבים בהם מונע הקב"ה את התשובה מרשעים גמורים (כפרעה מלך מצרים). התמודדות עם השאלה: "כיצד ייתכן שנשללת מן האדם הבחירה החופשית?"

● קלותה והרהוריה

היותה של התשובה מזומנת לאדם ומתבקשת מאליה, עד כדי שאפילו בהרהור נעשה צדיק גמור (עפ"י קדושין מט ע"ב). ומאידך – הצורך במעשה עצמו.

- מאהבה

ערכה ופעולתה של התשובה מאהבה [כלי להתייחס להפיכתה את זדונותיו לזכויות].

- צערה וייסוריה

צער הנשמה בעת התשובה, ייסורי הנפש והחרטה המתלווים אליה. המקור הנסתר ממנו נובעים החרטה וייסורים – הרגשת הנשמה בכיעור החטא, ניתוח וכריתת כוח הרע ועקירתו מכוחות החיים של האדם, דיכוי כוח הרצון המתלווה לתשובה, וגעגועי הנשמה לתשובה עליונה. הכרחיותם ותפקידם של אותם ייסורים ושמחתה הנסתרת של הנשמה בהם. הסכנה הכרוכה בהתגברות צער התשובה מעבר למידתו. תשובה עליונה שיש בה רק עונג, ואין בה צער כלל.

- שמחתה ועננה

העונג והשמחה הבאים לאדם עם התשובה.

תשובה וישראל

יחס ישראל והתשובה – השפעת התשובה עליהם ויקתם אליה.

תשובה ורוח-הקודש

השפעתן ההדדית ויקתן של התשובה ורוח-הקודש.

תשובה ותורה

יחס התשובה והתורה – הזדקקותן זו לזו והשפעתן ההדדית, המוכשרים לתשובה תמידית לעומת המוכשרים ללימוד.

מפתחות

לכתבי הראי"ה

א

א – זעירא ורבתי אַר קלב;

א"ת ב"ש (מהותו ושימוש בו על-ידי הרב)

אתסד אתעד אתרמו חק

אבא יסד ברתא (מושג) הרלא|אַרְו זקעא|אַקֶרפג

אבולוציה אקח-קכב|אַקֶתְלַח; ארצח|אַקֶתְקֶסז אשכח|אַמֶּ40; אַתְפּה|אַקֶתְקֶלז
אתקצד אתתעט בקעח|אַקֶשְצא|עֶטֶסג; הריט|אַקֶתְקֶמז|אַמֶּ29;

אבות

○ אברהם; יצחק; יעקב ע"ע אברהם; יצחק; יעקב (כ"א בשמו)

● משמעותם והתפשטות נשמתם ככל הדורות

אתקטז אתשעו|אַרְסוֹד; אתשעו זפט|אַקֶשֶס ה קפ וקצג חקסז

● קיומם את מצוות התורה

אתתמג|אַרְקֶמב; ה קפ חכב חלא|אַקֶשֶמב חלב|אַקֶשֶמג אַרְקֶנט

● מסכת אבות זסו|אַקֶשֶמד

אבות ובנים

○ דורות ראשונים ואחרונים ע"ע דורות ראשונים ואחרונים+

○ יחס הקב"ה וישראל ע"ע ישראל – סגולתם+

● זיכויים וחיוכם זה את זה

זנב

אבוי אתשסח|אַמֶּ43

אבן השתיה הפב|אַקֶשֶג

אבנט ע"ע בגדי כהונה

אבנר (בן נר) אתשטז|אַרְפֶּד

אברהם – בן דוד (ראב"ד) ע"ע ראב"ד

אברהם (אבינו)

○ קיומו את כל מצוות התורה ע"ע אבות;

● בקשתו אמונה וקריאתו בשם ה'

אקב|אַקֶתְלַט|אַרְקֶלה; זצב|אַמֶּ109; זקנ|אַמֶּ121; חקפח

● שורש מידת החסד ארס|אַקֶ; (ראש דבר) כג אתמד אתרצג אתשח|אַקֶשֶלב ביד|עֶטֶז;
בקנ|עֶטֶנג; בקסב|עֶטֶנח; בקסד|עֶטֶנט; גד|אַקֶשֶמט זכג|אַקֶתְצט
חלב|אַקֶשֶמג

● שורש האוניברסליות גד|אַקֶשֶמט גשכא|אַרְקֶסט; זקט זקסו|אַקֶשֶלו

● יסוריו
אברהם ואהרון
אברהם ומשה
 אברין ולבושין דמלכא (מושג)
 אשלד | אמ⁶⁷,

אגדה והלכה (איחודין)
 אלתכא | אק, תסח | חד קלד | אתתלד | חד קכא | בשיג | אר פט | עט קיז²
 גרלג | חד קכא² | הא | אק, כה | הב | הה | אק, מז | אמ¹⁰⁰ | ה קכו | אק, כג
 ה קכט | אר מא כד | זלו | אמ¹³² | ח קסו | ח קצו | את יג^א | את יג^ב | את יג^ג

אגואיזם ע"ע אהבה – אהבה עצמית

אגואיזם רוחני

- התרכזות שלילית ברוחניותו הפרטית ע"ע עצמיות – מגבלותיה – ; כלל ופרט – ביטול היחיד אל הכלל ~
- תאוה רוחנית שלילית ע"ע תאוה רוחנית

אדם הראשון

● **בריאתו**
 ● **שלמותו**
 ● **נסירתו**
 ● **חטאו**

ז קלה | ח קעב
 אתקלו | אק, צב | גסו | אק, תצג² | ונה | וקעד | ח ככב | ח קנו | ח קע | אק, רעט
 אשכה | אק, תמט | אר קמב, | אתרמג | ברפב | עט ק² | המב
 ז קלג | אק, תקסו | אמ¹¹⁵
 אעד | אק, קכט | אתקלו | אק, צב | אתתסה | אק, תקסג | בקנג | עט נה¹
 בשז | אק, פא | עט קיד² | בשטו | אק, תנג | עט קיט³ | גכד | אק, קמ | גנה | גשנא
 דעה | אק, שפה | הקו | אמ¹¹⁵ | ופב | אק, רצט | זי-יח | זפו | ח קנו
 ח קפו | אק, רעג | ח קפח

● **התפשטות זוהרו ונשמתו**

אשד | אק, ששו | אתטו | אמ⁷⁴ | אתקכ | אק, רצט | ברצט | עט קט³
 גג | אק, שמא | גסו | אק, תצג² | הקעה | אק, ט | ח קצו | וקלד | אק, קפ
 וקמו | אק, רפ | זקט | זקפ | אק, רטו | ח קנו | חד קלו
 גסו | אק, תצג² | וקמו | אק, רפ | ח קנו | ח קע | אק, רעט

אדם הראשון ומשה

אדם ובהמה

○ מהותם ויחסם זה לזה ע"ע בעלי חיים ~
 ○ זרע אדם וזרע בהמה ע"ע זרע אדם וזרע בהמה
אדם עליון (מושג)
 אקסו | אק, קסב² | אתקפח | אק, קו | אמ⁶⁸ | גשנא | דנו | אק, תקס
 רפו | אק, י² | זה | ח | אק, שש

אדם ועולם

- האנושות והעולמות העליונים ע"ע עליונים ותחתונים – האדם והעליונים+
- אחדות נשמותיהם ע"ע אחדות ההוויה!
- יחס האדם בדצח"מ ע"ע דומם, צומח, חי, מדבר
- יחס היחיד והכלל ע"ע כלל ופרט+
- השפעת הצדיק על העולם ע"ע צדיקים – השפעתם+

● מרכזיות האדם בכריאה

ארמו|אק,תלג|ארצג|אשסו|אק,תלד|אשעד|אק,סד|אתכט
 אתרעה|אק,רד²|אתתמח|אתתס|אק,סה|אר|קסטה^ה|ברסח|עט,צד¹
 גלו|אק,רצב|גצה|אק,שלט|גצו|אק,שמו²|גקלג|אק,רה²|דנו|אק,תקס
 ונה|וקעד|חקז|אק,שנו|חד³טז³

● אחדותם ונבדלות האדם

אתרמה|אק,תכח|בכה|אק,תכו|עט,יג²|גצו|אק,שמו²|ד|קכא|אק,שח²
 ה|קמו|אק,קנ

● השפעת העולם על האדם

אקמא|אק,שסג|גצו|אק,שמו²|וקעד|זלד|אק,כט|ז|קפ|אק,ארעו
 ז|ריז|אק,רכז²|חטז|אק,תפו

● השפעת האדם על העולם

- בחטאיו ע"ע חטא – השפעתו!
- בתשובתו ע"ע תשובה – פעולתה!
- בכרכותיו ע"ע ברכה וקללה~
- באהבת עצמו ע"ע אהבה – אהבה עצמית~
- השפעת הצדיקים על העולם ע"ע צדיקים – השפעתם+; צדיקים והמון העם!

● במחשבתו ובמעשיו

אלה|אק,שיד|אשע|אש^ח|אתקצח|אק,קנא|אתתיט|בסג|עט,כו¹
 בעח|עט,לב¹|חד|קנג|ברלג|עט,פא²|גה|אק,תקסח|גקצה|אק,קמט²|ד|כט
 חקעב

● בעילוי שכלו

אנד|ד|קכא|אק,שח²|המו|אק,תעו|הקנט|אק,תנב|זנו|אק,ארנו

● בעילוי רצונו

אקמג|אק,שסו|אתרמה|אק,תכח|אתרצד|אק,רכה|אתשצו|אתתמח
 בכה|אק,תכו|עט,יג²|דצו|אק,סא|המו|אק,תעו|הפו|הרכא|אק,תל
 זמג|אק,קפב|זנו|אק,ארנו|אש^ט|אר|קסא^א

● בדבקותו

אקעא|אק,קסב|בלה|אק,רצו|עט,טז⁴|גקית|אק,רה²|גקלג|אק,רה²
 הכו|אק,תנג|וקנו|זרח|אק,תג²|חטז

● בהתעלותו הרוחנית

אקסו|אק,קסב²|אתנד|בעא|עט,ל¹|גצה|אק,שלט|וקסו|אק,קפד
 זלד|אק,כט|חצה|אק,רכד|חרמא|אק,אפו

● בזיכוך מידותיו ואתשצו חקח|אק,רלד²

● במוסריותו אקכח|אק,ד|אקנ|אק,סג|אתצט|אק,סו|בשג|אק,מא|עט,קלד²
 גה|אק,תקסח|גרכז|חקעב

● בגילוי עצמות הנשמה

אתקלא|אתתמו|גשיב|אק,תקעב|ד|קכא|אק,שח²

אדמה (עבודתה) ע"ע עבודה – עבודת האדמה

אהבה

- אהבת הארץ ע"ע ארץ ישראל – אהבתה
- אהבת היסורים ע"ע צער – יסורים של אהבה

● אהבת ה'

- דבקות וצימאון לה' ע"י דבקות+
  - אהבה רבה ואהבת עולם ע"י אהבה רבה ואהבת עולם
  - את בריותיו ע"י אהבה – אהבת הבריות!
  - עצמותה וגילוייה
  - אקסד|אק, ת|חד, כו ארכ אתיו|אק, שצג אתרצו|אק, שצ|מר אהבה, ג
אתתלב|אק, תקז זקמג|אק, תי את, ח ה מר אהבה, ב חד כט
  - למעלה מטעם ודעת
  - אקסד|אק, ת|חד, כו אתקח אתתלב|אק, תקז גרכב|חד, לח, ג גרעט|חד, לט
גשלג|אק, שצז, ה צה זסד|אק, שצב|אמ, 62
  - גורמיה ארכ אתקו|אק, קפו בקיא|אק, שצא|עט, מב, 4 בקפד|עט, סה, 4
בקפה|עט, סו, 1 ברסו|עט, צב, 4 גקח|אק, קמט את, ח ה
  - מונעיה ברסו|עט, צב, 4 מר כבוד, ג
  - הכרחיותה אתרצו|אק, שצ|מר אהבה, ג זרד
  - השפעותיה ועונגה
  - אתיו|אק, שצג אתקח אתרצו|אק, שצ|מר אהבה, ג ברא|אק, שצט|עט, ע, 4
גקסז|אק, צג דנג|אק, תז ורד|אק, שסד זקמג|אק, תי זרח|אק, תג, 2
מר אהבה, ג אר קט, ח כט
  - ייחודה בישראל
  - אתשעה|אר, סד, 10 ח|אק, תט אר נב, ג אר קמו, ג
  - ייחודה בצדיקים
  - אצט|אק, רטז ארנו|אק, תנט אשו אתיו|אק, שצג אתקז אתקפד
אתתמו אתשנא|אק, שמ אתשעה|אר, סד, 10 בפיג|עט, לג, 2 בצו|עט, לו, 4
בקנב|אק, תסא|עט, נד, 2 בר|אק, תסג, 2|עט, ע, 3 ברסא|עט, צא, 1 ברעח|עט, צח, 2
גל|אק, רכט גלח גקל|אק, תח גקסג גרסז|מר אהבה, ב|אק, שפט וטז
וקסט|אש, יד, ט חרכה|אק, תס מר צדקות, א
- אהבת התורה (ומצוותיה)
- לימודה לשמה ע"י תורה – לשמה+
  - צער צמאון התורה ע"י צער!
  - מהותה ופעולתה
  - בקמה|את, ד, ג|עט, נב, 3 ברכא|עט, עז, 2|חד, עט גקעא|אר, עה, 35 ד-ה|אר, צג, סא
היא חטא את, 1, את, 1, ג
  - חשיבותה והכרחיותה
  - אתרצו|אק, שצ|מר אהבה, ג גצד|אק, תמו הי ה טז
  - מקורה וגורמיה
  - אתלא ברכא|עט, עז, 2|חד, עט גיג גקעא|אר, עה, 35 גריא|את, ה, א
גריד|אק, תד ה טז זז|אק, קעג זקלב|אמ, 128, זריג|אמ, 113, את, ג, ג
את, ג, 1 את, 1, אר קסג, ז
  - מונעיה גשיח גשסב הקעו|אק, א, לד זקלב|אמ, 128, את, ג, ג
  - אהבה עילאה ותתאה
  - אתלא גריא|את, ה, א

• אהבת הלימוד (מקום שליכו חפץ)

• נטיית עצמות נשמתו

אתתכא|אק,תסח|חד קלד ומה|חד קה ונב|חד קי₂ וסט|חד קג
וקעו|אר מ_כ חרכט אתט_א אתט_י חד קכג חד סד₂

• משיכה אחר הנסתרות

ומה|חד קה וסט|חד קג חכד|חד קב₂ אתט_{יב} את'א_א את'ג_ג חד סד₂
חד קב חד קכו

• החיסרון שבכך ז'פד

• אהבת התורה וישראל אתיח|את ג_ט גפג|אר קמח, הרסד|אר מ_כ אתו_י

• אהבת תלמידי חכמים בקטו|עט מג₄ גכ|אק,תיב|חד קעו וקכא|חד קפג חקטו|חד קעה

• אהבת ישראל

• חשק הביטול בכנסת ישראל ע"י ישראל – כלל ופרט ~

• אהבת האומה

• אהבת ה' לעמו

זרב|אק,תקכ

• מקורה

הרסד|אר מ_כ זריג|אמ 113: אר קמח_ב אר קנא_א

• חשיבותה ושאיפת התפשטותה

אקסג|חד קפא בטו|אק,שכה|אר קמח_א|עט ח₁ ברעד|אר עו_ד|עט צו₂
ברפה|עט קג₁|אר עה_כ אר קנ_ז חד קעג

• פעולתה על האוהב

אקסג|חד קפא אתיח|את ג_ט גקעא|אר עה_כ זקיו אתו_י אר קמח_ב

• תולדותיה וסעיפיה

גכז

• למרות פגמיהם

ברפה|עט קג₁|אר עה_כ גשמה|אר קמט₃|ער ח₂ אר קמח_ב אר קמט_ג

• זיקוקה מסיגיה

זקפו זרטו אר נב_ג אר קמט_ה אר קנ_ח

• אהבת ישראל והתורה

אתיח|את ג_ט גפג|אר קמח, הרסד|אר מ_כ אתו_י

• אהבת כל אחד מהם

אקסג|חד קפא אתשנא|אק,שמ אתתנב|ער ש_ה
בטו|אק,שכה|אר קמח_א|עט ח₁ גלב|אק,שלא ולג|אק,שד
וקכ|אק,קלו|ער זריא|חד קפה אר קמח_ב חד קעג

• ייחודה בצדיקים

בלז|עט יח₁ בסו|עט כז₂ גד|אק,שמט גלב|אק,שלא חקפ|אק,שנט

● אהבת ישראל והבריות

• יתרון אהבת ישראל

בעו|עט לא₄|חד קעה₂ גשכא|אר קסט_ה ורמא זקט חקטז|חד קעה
אר קי_ה

• חשיבות אהבת הבריות

אתקצג|אק, תה|מר אהבה, אתרפו|אק, שיב בעו|עט לא₄|חד קעה₂
גד|אק, שמט גלב|אק, שלא ורמג זקט זקיב|אק, תמד אר קמט_ה

• אהבת הבריות מביאה לאהבת ישראל

אתקצג|אק, תה|מר אהבה, גד|אק, שמט מר אהבה_ב אר קמט_ה

• אהבת ישראל מביאה לאהבת הבריות

בלז|עט יח₁ גד|אק, שמט ורמא זקטו|אק, שלז

• למרות צרות הגויים

זמה|אר לב_{טו}

● אהבת הבריות

• שנאת חנים ע"ע אהבה – שנאת חנים

• אהבת ה' את בריותיו

חנד|אק, תו מר אהבה_י

• חשיבותה והשאיפה להתפשטותה

אקא|אק, תמב אקפא|אק, פג אתתפט|מר אהבה_{יא} בעו|עט לא₄|חד קעה₂
גכ|אק, תיב|חד קעו גל|אק, רכט ורסג חקטז|חד קעה את_ט מר אהבה_א

• מקורה וגורמיה

אקא|אק, תמב אשמו|אק, שיו אתיו|אק, שצג אתקסד|אק, שיח
אתרצו|אק, שצ|מר אהבה_ג אתשכט במב|מר אמונה_ד|אמ₇₀ יט₁
בקפד|עט סה₄ ברנט|אק, רכג|עט צ₂ ברצ|אק, שכד|עט קז₁ זעט
הקסג|אמ₁₀₅ וג|אק, שנח ורט|אמ₂₄ זצד|אק, שצד|אמ₁₀₃
חמו|אק, שכג חרמג אש'ב_ד מר גאווה_א

• השפעתה על העולם

אצד|אק, שיט ארג אתקעה|אק, שזו אתשח|אק, שלב אתשכט
אתתז|מר אהבה_ה בקסב|עט נח₂ גקפט|אק, שכח ורמג זקסה|אק, שלח
חמו|אק, שכג חרמג חד קעג חד קעג₂

• השפעתה על האוהב

אקמא|אק, שסג אתתצג|אק, רלא₂ בכב|עט יב₁ גקח|אק, קמט
ולג|אק, שד ורמ

• בירורה מסיגיה

אר קלב_י

• ייחודה בצדיקים

אתיו|אק, שצג בלו|עט יח₁ גד|אק, שמט גל|אק, רכט גקע
זקסה|אק, שלח מר אהבה_י מר גאווה_{טו}

● אהבת הרשעים ושנאתם

• על-ידי הצדיקים ע"ע צדיקים ורשעים!

• אהבת הטוב שבהם

אמח|אק, שיו₂ אתשלג|אק, שלג גקח|אק, שכו גקפט|אק, שכח חעח
מר אהבה_ה

- שנאת הרשעה בלבד
אתתו | מר אהבה^ה גפב | אק, תצו חרכ
- תוכחה מגולה ואהבה נסתרת
אמח | אק, שיז^ז ה קצה | אק, שלד^ז
- העלאתם באהבתו
אמח | אק, שיז^ז אצד | אק, שיט אשכו אתשלג | אק, שלג גקנח | אק, שכו
- שנאתם מונעת קלקול
אצד | אק, שיט אתעג | אק, שלד גפב | אק, תצו זקס | אק, תצו^ז חרכ
- אהבתם משמרת מקלקול
זקס | אק, תצו^ז מר אהבה^ה אר קמח^ב
- אהבתם כחלק מהאומה
בקטו | עט, מג^ג ברפג | אר, עג^ג | עט, קא^ג אר קמח^ב
- אהבתם מצד צלם אלוהים שבהם
ורט | אמ^ז24 מר אהבה^ה מר אהבה^ט
- אהבתם למרות מצוות שנאתם
אתקסד | אק, שיח חסא | אק, שטו מר אהבה^ה אר קמט^ד
- אהבת העולם הזה
אתנה | אק, קעח אתסו אתסח | אק, קלו אתקלו בקפד | עט, סה^ה ורמ זמו | אמ^ז22 מר אהבה^ב חד קמט^ז
- אהבת האמת והטוב
אקיד | אק, תסו אקכו | אק, פז אתרצו | אק, שצ | מר אהבה^ג גרפ | חד ל^ז גרפט | אק, רפה ומ | אק, צא^ז ורסג חכה | אמ^ז59 חנו | אש טו^א חסא | אק, שטו אש ז^א אתח^ו מר ברית^א אר מח^א אר קלט^ה חד קמו^ז חד קנג^ז חד קעג
- איש ואשה ומשפחה
אקכד | אק, קכו אשסה | אק, רס^ז אתפרו | אק, שפא אתקצד בכ | עט ט^ב בלו | עט יח^ז לכו ד קח הצה הרנו הרסו | אר מב^ב | אמ^ז142 וסח ופב | אק, רצט זסה חנד | אק, תו מר צניעות^א
- אהבה עצמית
אקטו אקלב | אק, יג ארלא | אמ^ז17 בשלט | עט, קסט^ז גו | אק, תקסח גקל | אק, תח גשו זסה
- חיובית
אקטו אקלח | אק, שכא בקע | עט ס^ב גו | אק, תקסח גקלד | אק, רמד ורב | אק, קסו זקפו מר יראה^ד אר נב^ב
- פסולה
אקלב | אק, יד אר קלט^ה
- בישראל
ייתודה בצדיקים
גקל | אק, תח
- חוש האהבה
בקיא | אק, שצא | עט מב^ג מר אהבה^א
- אהבה פסולה
גשי
- שנאת חינם
חמו | אק, שכג חסה | אק, תצח חקח | אק, רלד^ז אר קמט^ז אר קנט^ד
- אהבה ואמונה
ארבא-רכט | אר סט^ה ארלו | אמ^ז89 אתתעד | מר אמונה^ב | אמ^ז69 במב | מר אמונה^ד | אמ^ז70 עט יט^ז ברפה | עט קג^ז | אר עה^ב גקח | אק, קמט דעד | אמ^ז127 הרסו | אר מב^ב | אמ^ז142 ומח | אק, תח^ז | אמ^ז131 זקמג | אק, תי
- אהבה ויראה
אתתעד | מר אמונה^ב | אמ^ז69 זרד
- חשיבותן
אתיג | אק, תפא אשכב דנג | אק, תו אש טז^ה מר יראה^ה אר מח^א
- יתרון האהבה

- יתרון היראה   אתרנו
- אהבה ממתקת את היראה
- אתשפג אתרנו ברג|אקאקי|עט עא² זצט|אק, שצח ח קיב|אק, תכג²
מר יראה^{טו}
- יראה מביאה לאהבה   אתיג|אק, תפא אשעא|אק, (ראש דבר) כה אתשצה בשד|אק, רי|עט קיג¹
ה לו|אק, תכט² ה קכב|אק, תכח² ורכו|אק, תיט² ורכו|אק, קטז²
ורעב|אק, תכו² ז קיח
- הזדקקותן זו לזו   אתתעד|מר אמונה^ב|אמ⁶⁹ וקכב וקסט|אש יד^{טו} ז קכג ח צג|אק, תכא
ח קצ
- אחדותן   גטו|אק, תכח גקל|אק, תח גריד|אק, תד וי|אק, תלג אתי ג¹ אר קמא^ט
אקא|אק, תמב ה כח ה לו|אק, תכט² ז קמג|אק, תי
- אהבה רבה ואהבת עולם
- אהליאב ובצלאל   ה קטו|אק, אסט
- אהרון   ה לו|אק, תכט² ה עו|אר יא⁴
- אהרון ואברהם   ז קסו|אק, שלו
- אהרון ומשה   ח רנג|אק, רעד
- אובייקטיבי וסובייקטיבי   ע"ע עצמי ויחסי⁺
- אוהל מועד   ע"ע משכן
- אוזירא דארץ ישראל   ע"ע ארץ ישראל – אוזירא⁺
- אוזן (בקבלה)   בקיז|אק, כה|עט מד²
- אוכל   ע"ע אכילה⁺
- אומות העולם   ע"ע ישראל והעמים⁺; שבעים אומות ולשונות
- אומנות
- כשרונות הכוח המדמה   ע"ע דמיון⁺
- תרבות   ע"ע תרבות⁺
- יצירה (רוחנית)   ע"ע יצירה רוחנית⁺
- שירה   ע"ע שירה⁺
- מלאכה   ע"ע עבודה⁺
- עליויה והצורך בה   אתרלו|אק, קכ אתנד|אק, שו בו|אק, רפח|עט ב⁴ ברד|אק, מזו|עט עא³
בשי|עט קטו¹ גסד|אק, קפא ד נח
- אומנות של קודש   אתקי|אק, שיב אתרעו אתשפב|ער, רלו ז עג ז קעו|אק, שמו ז קעז
ח קעו חד עד²
- דמיונית וטמאה   ד קכד|אק, תפב
- אומנות ומלאכה   ע"ע יצירה רוחנית – מלאכה ויצירה
- אומץ   ע"ע גבורה⁺
- אונטולוגיה (תורת היש)   ע"ע רצון⁺; חופש והכרח⁺; חיוב המציאות⁺; התעלות העולם⁺; עולם⁺
- אוניברסליות ולאומיות   ע"ע ישראל והעמים – לאומיות ואוניברסליות⁺

אונס (אי-ערכובו)

ברעא|עט צה₂ חקכח|אק_ארנח אש_ד ט_ג

אופטימיות ופסימיות

- מבט אופטימי ופסימי ע״ע יאוש ותקווה⁺
- יתרון הטוב מהרע ע״ע טוב ורע – יתרון הטוב⁺

אופי קבוע ומתנודד ע״ע קביעות והתנודדות[!]

אוצר החיים ע״ע חיים[!]

אור

אור אין סוף ע״ע אין סוף°

אור וחושך – יתרון האור על-ידי החושך ע״ע ירידה לצורך עליה⁺

אור יום הראשון אתשח|אק, שלב ולט|אק_א נו

אור שבעתיד ("לעת ערב") אתשמה

אור ישר ואור חוזר

- המשכה והעלאה ע״ע השפעה וקבלה°

● **אור ישר ואור חוזר** (כמושג)

אשלא אתקג|אשו₁ אתשיל|אק, רפד גרנד|אק₂ רצד דלא דקיא|אק_א קעד

הרח הרמה|אק_א עא ונה חפ|אק₂ תיד חקסא|אק_א ע חקצו

אור פנימי ואור מקיף אצב אתרכד אתשכו אתתנה בנו-נו|את_א עט כג₂

בקב|אק, טו₂|אר קמ₁ עט מ₂ ורמח ורפט חלא|אק, שמב אר קסא₂

אורו של משיח ע״ע משיח – תורתו ואורו

אורגניות

- בדצח"מ ע״ע דומם, צומח, חי, מדבר[~]

- בין האדם והעולם ע״ע אדם ועולם⁺

- בין העולמות העליונים והתחתונים ע״ע עליונים ותחתונים^{~+}

- בין חלקי ההוויה ומחשבותיה ע״ע אחדות ההוויה⁺

אורות וכלים

- צמצום האורות לשם ריבוי הכלים ע״ע ירידה לצורך עליה[!]

- שבירת הכלים על-ידי אורות מרובים ע״ע שבירת הכלים⁺

- איכות וכמות ע״ע איכות וכמות[~]

● **הכלים מיישבים את האורות**

אקנב אתשכו אתשמח בקפו|עט סו₂ הקלד|אק_א סז ולב

● **הכלים מצמצמים את האורות**

אשב|אק₂ תקכה אשיא אתתעו|אק_א קט₂ אר קסא₂

● **האורות מעלים את הכלים**

הסה|אק, תכ אר קסא_ט

● **שורש הכלים באורות** אקנב אתתעו|אק_א קט₂ חקצב|אק, צו

● **בלימוד תורה** אתקד|אמ₁₂₃ ברכח|עט עט₃ בשכ|עט קכב₂ הי הרמג חקסב

חראל|אק_א קטו

● יחס הגוף והנשמה אטו|ארסא

אורחא דמהימנותא (מושג) וקפח

אורתודוכסיה אשכנזית ע"ע אשכנו (יהדות אשכנו החרדית)

אורתודוכסיה גב|ארעיה

אורים ותומים העו|אריא, הקמא

אושר

○ שמחה ע"ע שמחה+

○ עונג בעבודת ה' ע"ע עונג+

אותו האיש ע"ע נצרות~

אותיות – כוונותיהם ע"ע יחודים~

אותיות, תיבות, נקודות אש"א

אותיות התורה

○ התגשמות התורה העליונה בפרטיה ע"ע תורה – שורשה הכללי וגילוייה הפרטיים

○ אותיות המחשבה ע"ע מחשבה – שורשה וענפיה!+

● קדושתן ופעולתן אתרס|אקארסט אתתנו|אתב, בקסז|עטנט, גקכד|אתה, דד|ארצלסא דקל|אק, ריג הרסו|ארמכו|אמ142, וק וקצח|אק, קלח|חד קפח חקנו חקסד|אק, שלה אתה, ד

● צמצומן את האור העליון

גרלב ורפא חקנו חקסד|אק, שלה אתה, ג

● הברקות התורה בטרם הגלמתן

אתתלה אתתלו בסט|עטכח, גקכא|אק, שלו העו|אריא, וק

● השתייכות ייחודית לחלקו בתורה

אתתלה אתתנד גקכא|אק, שלו העו|אריא, וקצז|אק, קלו את"א, חד קכג

אחדות הדרות ע"ע דורות ראשונים ואחרונים!

אחדות ההווה

○ אחדות האדם והעולם ע"ע אדם ועולם!

○ אחדות האנושות ע"ע ישראל והעמים – לאומיות ואוניברסליות!

○ הידמות ואחדות העולמות העליונים לתחתונים ע"ע עליונים ותחתונים – עולמות עליונים ותחתונים!

○ פירודה לשם אחדותה ע"ע אחדות הפכים – ריבוי הפכים (חיובי)~

○ יחס האלוהות להווה ע"ע עולם – קיומו ויחסו לאלוהות+; עליונים ותחתונים+

○ אחדות הרצון ע"ע רצון~

○ ייחודים עליונים ע"ע יחודים

● אחדות רוחניות העולם

אלה|אק, שיד אק|ט|אק, תקלח₂ אקמג|אק, ששו ארג ארנט|אק, תיא
 אשע|אש, ח₁ אתו אתמב אתרמה|אק, תכח אתשנה|אק, קיח
 בטו|עט, ח₂ בקעה|אק, שצא|עט, סג₁ בשטו|אק, תקלד|עט, קיט₂
 בשטו|אק, תנג|עט, קיט₃ גה|אק, תקסח גו הקמ|אק, ל הרכ|אק, תלו
 הרכא|אק, תל וו|חד, קטו וקנ|אק, רפו ז|אק, תנו זעד|אק, תלא
 חפה|אק, קמג₂ חצח חריח|אק, תסה אק, תפו

● במחשבות עליונות

אשכד|אק, תפה₂ אתד|אק, תג אתו אתקט|אמ, 56₂ אתשנה|אק, קיח
 בטו|אק, שכה₂|אר, קמח|עט, ח₂ גז|אק, תקסח₂ גמא הקעה|אק, ט
 הרנג|אר, לט כא זנו|אק, רנו זקנב

● אחדות הנשמות

בס|אק, שעג|עט, כד₁ בקו|עט, נו₁ בשסא|עט, קלו₂ גג|אק, שמא
 גפה|אמ, 99₁ גצה|אק, שלט דפח|אק, שנט ד קיזו הקלה|אק, קיא

● אחדות הרצח"מ

אקמא|אק, שסג בלה|אק, רצו|עט, טז₄ בקכו|אק, שצג₂|עט, מז₁|חד, פו
 גכג|אק, שסא גפ גצה|אק, שלט גקנט|אק, שסב הצא|אק, תיז
 הקמ|אק, אל הנט|אק, שנה הצא|אק, תיז

● בחכמות העולם

וו|חד, קטו זח|אק, שכ

אחדות ההפכים

- בין האהבה והיראה, הקודש והחול, וכו' (כל הערכים הקוטביים) ע"י אהבה ויראה; קודש וחול (כ"א בשמו)
- בין ישראל לעמים ע"י ישראל והעמים – לאומיות ואוניברסליות ~
- בין הנסתר והנגלה ע"י נסתר ונגלה!
- בין השכל והרגש ע"י רגש ושכל!
- בין השכל הרגש והדמיון ע"י שכל, רגש, דמיון ~
- בין הדמיון והשכל ע"י דמיון ושכל!
- בין הנס וטבע ע"י נס וטבע!
- בין הבטה פנימית וחיצונית ע"י פנימיות וחיצונית!
- בין התמקצעות והכללת מקצועות ע"י עיון ובקיאות ~
- בין מחשבותיו העצמיות למחשבות הכלל ע"י עצמיות!
- בין תורה עילאה ותאה ע"י תורה – שורשה הכללי וגילוייה הפרטיים!
- במחלוקות בדברי תורה ע"י מחלוקת ~
- על-ידי סגולתה של ארץ ישראל ע"י ארץ ישראל!
- על-ידי אליהו הנביא ע"י אליהו – היותו מבשר שלום
- נשיאת הפכים באלוהות ע"י אחדות ההפכים – ריבוי הפכים!

● בין חלקי המחשבה

● מקור האחדות בעולמות עליונים

אשכד|אק, תפה₂ אתשד|אק, תקסו אתשנה|אק, קיח היב|אק, יא
 הרנג|אר, לט כא חמ|אק, תצו

● השפעות הפירוד והאחדות

אתרלו|אק, ככ אתשיח אתשמ אתתטו גקנג|אק, כא וקח|אמ, 59
 זטו זס|אק, תנו זעז|אק, תמא זקעג|אק, קפג חקצד|אק, שנד חקסה
 חרנט|אק, תקע

- סתירה סגנונית ואחדות פנימית
  - אתמב אתע | אתשד | אק₂תקסו בריט | אק₁נ | עט₄ עו₄ ברלב | אק₂טו | עט₁ פא₁ ברפ | עט₂ צט₂ גסט | אק₂כב | גקיג | הא | אק₂כה | זטו | חקמב | אק₂תקג₂ חקסה
- סתירה סובייקטיבית ואחדות אובייקטיבית
  - אתצח | אתקעא | הה | אק₂מו | אמ₂100₂
- סתירה עראית ואחדות נצחית
  - אתנח ברלב | אק₂טו | עט₁ פא₁ | גט | אק₂תק | וקפד
- הסתירה נובעת מחסרון בירור
  - אי | אמ₃63 | אתרפד | וקח | אמ₄59 | זס | אק₂תנו
- הסתירה נובעת מצרות השכל
  - אשמג | בקנד | אק₂רח | עט₂נה₂ | ברע | עט₁צה₁ | גסט | אק₂כב | וקד | אק₂איג
- בין מפלגות וכתות בישראל
  - אי | אמ₃63 | אקא | אק₂תמב | אתקעה | אק₂שו | גא-ב | אר₁ע₁ | גט | אק₂תק | גק | אק₂תצה | דנח | הסב | העד | חקה | אר₁קמט₁ | אר₁קנב₁ | אר₁קסט₁
- בין מפלגות וכתות בעמים
  - ארנט | אק₂תיא | אתקעג | אתרעה | אק₂רד₂ | גט | אק₂תק | גק | אק₂תצה | הקכ | אק₂תצג | וקמח | זסא | אק₂תנו | חמו | אק₂שכג | חקה | חרנח | אק₂תקח
- בחכמות הקודש והחול
  - אקיו | אק₂תקלח | ארנט | אק₂תיא | ארפו | אק₂תקי | אתקעה | ברפ | עט₂צט₂ | גנ | אק₂רצד₂ | זס | הה | אק₂מו | אמ₂100₂ | היב | אק₂איא | וו | חד | קטו | חקצד | אק₂שנד | חד | חקה
- במאורעות העולם
  - ארפו | אק₂תקי | אתרצ | אק₂תקכא₂
- בין תכונותיו ההפוכות
  - אתרלו | אק₂קכ | בריג | עט₄עד₄ | חקמט | אק₂רע
- בעולמות עליונים
  - הסג | אק₂קפט | זע | אק₂תלט | זקיח | זריא | אק₂קעט₂ | חקה
- כעבודת הצדיקים
  - אתרלו | אק₂קכ | אתשח | אק₂שלב | אתרעו | בצח | עט₂לח₂ | בקנד | אק₂רח | עט₂נה₂ | ברפ | עט₂צט₂ | גצח | אק₂יתט | זקיח
- ריבוי הפכים (חיובי)
  - דרכים הפוכות אישיות כעבודת ה' ע"ע עצמיות
  - ההשתלמות שבפירוד ע"ע התעלות העולם – התעלות ההווה!
  - כאמצעי
    - אקיו | אק₂תקלח | אשכד | אק₂תפה₂ | אתד | אק₂תג | אתשלה | אק₂יד | אתתקב | אק₂שצד₂ | גב | אר₁ע₁ | זס | זקיח | הסא | אק₂טו | הקמ | אק₂ל | וכא | וקד | אק₂איג | זסא | אק₂תנו | זסג | אק₂תסא | זסט | אק₂תלט | חמ | אק₂תצו | חסה | אק₂תצח | אר₁קמט₁
  - באופן מהותי
    - אכג | אתד | אק₂תג | אתע | אתרצ | אק₂תקכא₂ | גלה | אק₂שלו | גקיג | הסא | אק₂טו | הר | ורנה | זטו | חקצד | אק₂שנד
  - נשיאת הפכים באלוהות
    - אק | אק₂תקכז₂ | אתד | אק₂תג | בשכד | עט₂קכד₂ | דקכג | הרלד | אק₂קג₂ | זמא | זנג | אש₁טו₁

אחדות וריבוי ע"ע אחדות ההפכים – ריבוי הפכים⁺

אחדות ישראל ע"ע ישראל – אחדותם

אחור ופנים ע"ע נסירה ~

אחור־ים (יניקת הטומאה מהם) ~
אתשמה

אחיות (איסורן) ע"ע עריות ~

אחיתופל ודואג את 1

אחרית הימים ע"ע גאולה⁺; משיח⁺; תחיית המתים
אחריות

- של האדם למעשיו (ידיעה ובחירה) ע"ע חופש והכרח – באדם
- של האדם לעולם ע"ע אדם ועולם ~
- של ישראל זה לזה ע"ע ערכות

אטומים ע"ע חלקיקים

אידיאל ע"ע מחשבה ~⁺

אידיאל והגשמתו ע"ע מחשבה ומעשה⁺

איזב וצד | אק, עד

איזון וקיצוניות

- סדר וקפיצת מדרגות ע"ע דילוג והדרגה⁺
- קנאות ע"ע קנאה – קנאות חיובית
- מידת החסידות ע"ע חסידות – מידה[!]
- הפרת האיזון מחוסר יכולת קיבול ע"ע שבירת הכלים[!]
- **חשיבות האיזון** ארלג | ארעא | אק, רמט² אתרנו בק | עט מא¹ הקה | אק, קד וכב | אק, רסז וקזו ורלה זקכח | ער² שסז חי | אק, רעב אר קנט⁴
- **תפקיד הקיצוניות** בקג | עט מא¹ הקה | אק, קד וקזו
- **נטיית הרוח לקיצוניות** ארלג אתלו אתרנו גרמח | אק, קכ² וכב | אק, רסז וכו | אק, רסח וקכד

איטיות ופתאומיות ע"ע דילוג והדרגה⁺

איכות וכמות

- עיון ובקיאות בתורה במחשבה ובנפש ע"ע עיון ובקיאות⁺
- **יתרון האיכות** אקמב | אק, ארנה אקנח אקנט אתקי | אק, שיב בקלט | עט נא¹ גשנח זקיב | אר צא^ח הרכ | אק, תלו הרכז | אק, מב הרכח | אמ⁸⁸ ; ורמא זקלד | אק, תקה זקלח חרנו | אק, תקנא | אק, תקנא²
- **יתרון האיכות למרות החיסרון בכמות** אתמב ברעב | אר עז כו | עט צה³ הקסח זקלו
- **יתרון הכמות** אתעח זקלד | אק, תקה זקלו זקלח
- **איכות מביאה לכמות** אתקי | אק, שיב בקלט | עט נא¹
- **כמות מביאה לאיכות** זפד חסד אש יב^י

- איחודן והזדקקותן זו לזו
    - אקמב|אק, רנה הב|אק, כט הנט הקפד זקלה זקלו זקלו זקלה
    - זקסו|אק, שלו חרנו|אק, תקנא|אק, תקנא²
  - בלימוד תורה והכמה
    - גרצד|אתו, דפד הרכ|אק, תלו
  - בין ישראל לעמים
    - גשמו|אר, קנו, הקסח ורמא זקלה זקסו|אק, שלו
    - חרנו|אק, תקנא|אק, תקנא²
- אימננטיות וטרנסצנדנטיות (ביחס האלוהות לעולם)
- אנה|אק, שצו אסה אצה-צז|אק, שצט אקסט|אק, שצז אשצג|אק, שצה
 אתשפו|אק, כז אתשפט|אק, מד אתתמה בפא|עט, לב⁴ ברנו|עט, פט³
 ברסה|עט, צב³ גלו|אק, שטט גשא|אק, שנב אר קיט⁸

אין ויש^{ע.ע} יש ואין⁹

אין סוף

- תארים ועצמות^{ע.ע} חיוב ושלילה⁺⁻; הגשמה⁺⁻
- התגלותו בעולם^{ע.ע} עולם – קיומו ויחסו לאלוהות; עליונים ותחתונים⁺
- אייכולת תפיסתו^{ע.ע} שכל – מגבולותיו⁺
- האצלת ספירת הכתר וצמצומה לגביו^{ע.ע} כתר⁻
- נשיאת הפכים באלוהות^{ע.ע} אחדות הפכים – ריבוי הפכים!
- כלי-יכול ונמנע הנמנעות^{ע.ע} יכולת בלתי-גבולית
- מציאות כל אפשרויות הדמיון^{ע.ע} דמיונות קדושה!
- אינסופיות השירה^{ע.ע} שירה – עולמית עליונה⁻

● אין-סוף בכוח ואין-סוף כפועל

אתפה|אק, תקלז

- אין סוף ואין ראשית זעא|אק, תקכח

אין סוף וגבול

- נצחי וזמני^{ע.ע} נצחי וזמני⁺
- שבירת הכלים^{ע.ע} שבירת הכלים⁺
- שלמות והשתלמות^{ע.ע} התעלות העולם – התעלות ההויה!
- אין סוף וגבול (כמושג)

אק|אק, תקכז² אתסב|אק, תקכו אתתמה געג הרלד|אק, קג²
 חפד|אק, שנג חקסב

אינוודואליזם

- ייחודה העצמי של כל נשמה^{ע.ע} עצמיות⁺
- יחס היחיד והכלל^{ע.ע} כלל ופרט!
- בישראל^{ע.ע} עצמיות – בישראל; ישראל – כלל ופרט⁻

אינטואיציה רוחנית^{ע.ע} עצמיות!

אינסטינקט

- טבעיות האדם העולם והקודש^{ע.ע} טבעיות⁺
- בבעלי חיים^{ע.ע} בעלי חיים⁻

○ של הישרדות ע"ע הישרדות

אינסטינקט ובחירה ע"ע חופש והכרח ~

איסורי תורה

○ חטאים ע"ע חטא⁺

○ מצוות לא-תעשה ע"ע מצוות – עשה ולא תעשה

איסלם ע"ע אסלם

אישה

- אהבה אקבד|אק, קכו אשסה|אק, רס₂ אתפו|אק, שפא אתקדד בכ|עט ט₃ בלז|עט יח₁ גכו דקח הצה הרנו הרסו|אר מבכ₁₄₂ זסח ופב|אק, רצט זסה חנד|אק, תו מר צניעות_א אתכא אתקיד גקיד גשנא חנד|אק, תו
- תכונותיה

אישי (פרקי יומן אישיים) ע"ע יומן

אישים (יצחק אבינו, רמח"ל, וכו') – עיין במפתח אישים המובא בסוף

אישיות (ביטולה והגדלת יישותה) ע"ע עצמיות'

אבזיסטנציאליזם

ברלח|עט פד₁

אבזריות

וקפו|אק, תפד זקמה חד סד₂

אכילה

- קדושתה בסה|עט כז₁ ברנט|אק, רכג|צ₂ גמח|אק, רצג גמט|אק, רצד דנד מר העלאת ניצוצות, מר העלאת ניצוצות, חד קנ
- מעלתה בארץ ישראל וצו|אק, רצה
- פעולתה על האדם והעולם אקסו|אק, קסב₂ אקעא|אק, קסב אתרא|אק, רצב אתשלד|אק, רצב₂ ביא|עט ה₄ בשנד|עט קלד₁ דנד חד קנ

● עילוי הניצוצות שבאוכל

- אקעא|אק, קסב אתרא|אק, רצב אתרכה|אק, רצא₂ אתרצד|אק, רכה אתרצה|אק, רכה₂ אתשלד|אק, רצב₂ אתשנט אתשסא אתת|אק, רצא בשנד|עט קלד₁ גמח|אק, רצג גכ|אק, רצד₂ היד|אק, מב זקג מר העלאת ניצוצות_א מר העלאת ניצוצות_ב אתשסא אתתה זקג חנג
- אכילת בשר
- לפני התפילה אקעג אתרכה|אק, רצא₂ אתרצד|אק, רכה אתרצה|אק, רכה₂ אתשנג אתת|אק, רצא מר העלאת ניצוצות_ב
- אכילה גסה ותיקונה ברמו|אש ת_ח|עט פו₂ גמד|אק, רצ₂ ונא|אש ת_ד, זקמ|אמ 35₁ אש ת_ט מר העלאת ניצוצות_ב מר העלאת ניצוצות_ב מר העלאת ניצוצות_ב אקסא אתקכט ברנו|עט פט₄ אש ת_ט
- מאכלות אסורות

אבסיומה זמא

אלדר ומידד חקנ

אלוהות

- יחסה לעולם והתגלותה בו ע"פ עולם – קיומו ויחסו לאלוהות⁺; עליונים ותחתונים – עולמות עליונים ותחתונים⁺
- יכולת תפיסתה ע"פ שכל⁺
- שם "אלהים" ע"פ שמות ה'⁺

אלוהי ואנושי

- אין-סוף וגבול ע"פ אין סוף וגבול⁺
- עולמות עליונים ותחתונים (הקבלתם פעריהם והשפעתם ההדדית) ע"פ עליונים ותחתונים⁺
- מוסר אלוהי ואנושי ע"פ מוסר – אלוהי ואנושי⁺
- אמונה ומחשבה אנושית ע"פ אמונה ומחשבה; ישראל והעמים – אמונה תורה ותרבות⁺; שכל – אלוהי ואנושי⁺
- פער מחשבתם ע"פ מחשבה – אנושית ואלוהית; הכרה – מגבלותיה; תורה – חכמה ותורה
- אחדות ופירוד ע"פ אחדות ההפכים
- פער יכולתם ע"פ יכולת בלתי-גבולית

אלוהו (הנביא)

- גילוי רזי תורה אתשלב|אק, שסו גט|אק, תק ה קכא|אר מגכ
  - השתייכותו לעליונים אתשלב|אק, שסו
  - קישורו את העליונים והתחתונים
  - גנו גצב|אק, שסה גרכג|אר עח, חד רא וד וקלו|אק, שא ורצא
  - איחודו וחיזוקו את כוחות האומה
  - קנאותו
  - היותו מבשר שלום
  - לימודו זכות
  - גילוי אלוהו
  - בהר הכרמל
  - אלוהו ומשה
  - אלוהו ומשיח
  - אלילות ע"פ עבודה זרה⁺
  - אלישע (הנביא)
  - אלכסון
  - אלעזר (רבי)
  - אלפסי (רבי)
  - אלקטרונים ע"פ חלקיקים
- ה קלב
- גט|אק, תק ה קט|אר מד כה ה קי|אר מד כט
- ורסה|אק, שס
- גצב|אק, שסה וקלט|אק, ששב ורד|אק, שסד ורסה|אק, שס ורצא
- זמב|אק, ע זצו|אק, שסג אמ 114, זקלא זקעא|אק, רפג
- אתשלב|אק, שסו גט|אק, תק גצב|אק, שסה גרכג|אר עח, חד רא
- ה קכא|אר מגכ וקלט|אק, ששב ורד|אק, שסד זמב|אק, ע זקלא
- וקכ|אק, קלו ער, ריא|חד קפה ורצא
- גרכג|אר עח, חד רא וקכ|אק, קלו וקלט|אק, ששב ורד|אק, שסד
- זצו|אק, שסג אמ 114, ח קל|אק, ששב ח קלא|אק, שסה 2
- אתשלב|אק, שלג וקלו|אק, שא
- זמא
- גיב|אמ 141,
- את ט, את ט, י

אמונה

- אינסופיותה ועל-שכליותה ע"ע אמונה ומחשבה אנושית
- אמונות אמיתיות ומוכרחות ע"ע אמונה – עיקריה ופרטיה ~; אמונה – עצמותה ולבושיה ++
- תפקיד השכל והדמיון בה ע"ע דמיון ושכל ++
- בדרך שלילה וחיוב ע"ע חיוב ושלילה+
- ציור דמות ע"ע הגשמה ~
- ציוריה העצמיים ע"ע עצמיות ~
- החופש שבה ע"ע חופש המחשבה!
- תמימות וחכמה ע"ע תמימות וחכמה+
- ודאותה וספקותיה ע"ע ודאות וספק+
- מקורה בטבעיות האדם ע"ע אמונה – טבעית ושכלית+
- מקורה בספירת ההוד ע"ע הוד ~
- נפילתה בדרונו ע"ע כפירה+
- אמונת ישראל והעמים ע"ע ישראל והעמים – אמונה תורה ותרבות!
- פסולה ע"ע אמונה פסולה
- בעצמו ע"ע לימוד זכות – על עצמו!; ענווה וגאוה – גאוה חיובית ~

● השפעתה

◦ עילוי שירת הקודש ע"ע שירה ואמונה

● עילוי הנשמה ז' קכה ומז|אמ 143₁|מר אמונה ט ומח|אק,תח₂|אמ 131₂ ז פב|אמ 81₂
ז צד|אק,שצד|אמ 103₁

● עילוי הרצון אתקפח|אק,קז|אמ 68 ח קעז מר אמונה כט

● עילוי השכל וההכרה

אתשצז הרנו|אמ 133₁ ומח|אק,תח₂|אמ 131₂ וקנו

● עילוי המוסר ז' ריג|אמ 113₁

● עילוי החיים והעולם

אתקפח|אק,קז|אמ 68 בשכב|אק,שלב|עט קכג₁ גרסו|מר אמונה יג|אמ 134₁

ה קפה|אמ 140₁ הרלה|אר לו₅ הרסו|אר מב_ט|אמ 142₂

ומז|אמ 143₁|מר אמונה ט ומח|אק,תח₂|אמ 131₂ ומט|אמ 131₂ וסג|אמ 132₁

ז כד|אמ 80₂ ז' ריג|אמ 113₁ ח קעח|אמ 134₃ מר אמונה כה

● על ישראל ז' פב|אמ 81₂

● עצמותה ולבושיה (והסברותיה)

◦ אמונה לעומת שכל אנושי ע"ע אמונה ומחשבה אנושית+

◦ אמונה שכלית ואמונה פשוטה ע"ע תמימות וחכמה+

◦ הברקות מחשבתיות והכרה עצמית ע"ע דילוג והדרגה!+

◦ הכרה שכלית ואינטואיטיבית ע"ע עצמיות!+

◦ תארים חיוביים ושוליים באלוהות ע"ע חיוב ושלילה+

◦ מחשבה ומקורה ע"ע מחשבה – שורשה וענפיה+

◦ שכל אלוהי ושכל אנושי ע"ע שכל – אלוהי ואנושי+

- יתרון עצמותה אקנה|אמ 274 אתקעט-תקפ אתשד|אמ 184 במא|אמ 156|עט יח⁵
 גרא|אמ 258|מר אמונה⁵ דקיב|אר צא^ח הקנ הרו|אמ 120 הרנו|אמ 133
 ומט|אמ 131 ונ|אמ 134 ורפב זצ זצט|אק,קח|אמ 118
 זקטו|אק,תקנו זקעב|אק,רפו חכה|אמ 359 חרכא|אמ 152 מר אמונה¹⁰
 מר אמונה¹⁰ מר אמונה¹⁰

• חשיבות הסברותיה

- השפעת התורה על האמונה ע"ע אמונה ותורה
- זיכוכן את האמונה מסיגיה
- אנ אפח|אר קכד^ה אקו אקז ארטו אריט ארכ אשיז
 אשלד|אמ 67, אשעט אתקפב|אמ 90, אתרפג|אק,קח(ראש דבר) יט
 אתתלב|אק,תקז בשנא|אמ 260|עט קלג¹ גקצג|אמ 259 חרכא|אמ 152
- העשרתן והאררתן את האמונה
 ארטו אשמח אשצט|אמ 86 אתק אתשד|אק,תקסו
 אתתעח|אמ 69|מר אמונה^ה ברמד|עט פה⁴ גשכו|אמ 134⁴ הקנד|אמ 85
 וקז|אמ 195|מר אמונה¹
- העלאתן את השכל האנושי
 אתק אתרנו|אק,רסח² ברפו|אמ 138,קה הפ|אק,סו
- העלאתן את הדמיון
 ארעה|אמ 62
- הגברתן את צמאון האמונה
 אפח|אר קכד^ה אקיא אקיב ארלן|אמ 189, אתתמט|אמ 65, אתתנ
 ברפו|אמ 138,עט קה¹
- אמצעי לאמונה עצמה
 ארסא אשלד|אמ 367|אר קכד^ה אתקעט-תקפ מר אמונה¹⁰
- אי-פגיעתן בעצמותה
 ארלו|אמ 58, אתשמח אתתנו|אק,תב גרא|אמ 258|מר אמונה⁵
- השפעת העצמות על הלבושים
 אקפ|אק,אפד אתקפח|אק,קז|אמ 168, דל
- היותם שורש וענפים
 אקס אתשיג|אמ 184 במד|מר אמונה^א|עט יט³ גקכח|אמ 466|מר אמונה³
 גשמח|אמ 180|מר אמונה¹⁰ הרנו|אמ 133, וסג|אמ 132, חטו|אק,שלד
 מר אמונה¹⁰
- הזדקקותם זה לזה
 אקס אקפ|אק,אפד אשלד|אמ 367|אר קכד^ה אתקעט-תקפ אתקפב|אמ 90
 הקנ וקז|אמ 95|מר אמונה¹ זפד|אמ 86, אר קסו^א
- איחודם
 אריט אשמז|אמ 86, אתשד|אק,תקסו אתשמח ברפו|אמ 138,עט קה¹
 דקבג הקנד|אמ 85, הרמה|אק,עא זפב|אמ 81, זצ זקח
 חריז|אמ 121²
- הפער והמתח ביניהם
 ארלו|אמ 58, גרא|אמ 258|מר אמונה⁵ וקפא זצ זקח חסג|אמ 90²

• טבעיות-פנימית ושכליות

• טבעיותה הפנימית

אקסב|אר קלה^ח אתקד|אמ¹²³ גשמח|אמ¹⁸⁰ |מר אמונה^{יא} ה קמח
זפה|אק,רנה|אמ¹¹³ ז צו|אק,שסג|אמ¹¹⁴ ז קלט|אמ¹¹⁶ ז ריג|אמ¹¹³
חד^{לה}

• יתרון הטבעיות הפנימית

אקסה|אמ⁶⁶ במג|אמ²⁶⁵ |עט יט² במד|מר אמונה^א |עט יט³ במה|עט יט⁴
בשיא|עט קטז¹ הקו|אמ¹¹⁵ וקז|אמ¹⁹⁵ |מר אמונה^ב , מר אמונה^ג
מר פחדנות^ג , אר קטז^א

• אחדותן והזדקקותן זו לזו

ה רו|אמ¹⁷⁷ וקז|אמ¹⁹⁵ |מר אמונה^ג ז פג|אמ²⁷⁵ ז פד|אמ⁸⁶ ז צ זקח
ז קלב|אמ¹²⁸ ח רלו|אק,רח² מר אמונה^ג אר קטז^א

• הפער ביניהן זפג|אמ²⁷⁵ ז פד|אמ⁸⁶ ז צ זקח

• טבעיות-פשוטה ושכליות

- אמונה רגשית ושכלית^ע אמונה – רגשית ושכלית
- בירור האמונה מסיגיה על-ידי התורה והמצוות^ע אמונה ותורה~
- בעלי החכמה והתמימות^ע תמימות וחכמה+

• יתרון השכל העליון

אכא|אמ⁶⁶ אלו אנד אסג ארטו ברבט|עט^פ
זקיג|אמ¹⁰⁵ |מר אמונה^ג

• חשיבות הטבעיות הפשוטה

ארלד אשס|אק,(ראש דבר) כז

• הזדקקותן זו לזו

אקמ|אק² שסד אתקפו|אמ¹³⁶ גפו|אמ¹⁰⁰ ח סג|אמ⁹⁰

• החלשת השכל את האמונה הטבעית

אכא|אמ⁶⁶ אלו אסג

• בירור האמונה הטבעית מסיגיה

אקו|אר קכד^ה אקז ה קמח ה רו|אמ¹⁷⁷ ה ריד|אמ¹⁰⁷ ז פח
זקכא|אמ³¹ ז קלב|אמ¹²⁸ ז קלט|אמ¹¹⁶ ז קנ|אמ¹²¹ ח סג|אמ⁹⁰
מר אמונה^ב , מר אמונה^ג

• רגשית ושכלית

- תפקיד הדמיון והשכל באמונה^ע דמיון ושכל~+
- אמונה טבעית ושכלית^ע אמונה – טבעיות פשוטה ושכליות+
- בעלי התמימות והחכמה^ע תמימות וחכמה+
- רגש ושכל (תכונותיהם כשלעצמם)^ע רגש ושכל+

• למעלה מהשכל ורגש

אריג|אק,ארלה אריט ארכ גרטו הקנ מר פחדנות^ג

• יתרון השכל העליון

אתק ה רו|אמ¹²⁰ |מר אמונה^ה

• יתרון השכל הפשוט

ארלד

• חשיבות הרגש גם ללא השכל

מר אמונה^ח

• אחדותן והזדקקותן זו לזו

אתקפו|אמ¹³⁶ מר אמונה^{כג} אר קסז^א

• מסורת אבות והכרה עצמית

ברכט|עט^פ גפו|אמ¹⁰⁰ גרא|אמ⁵⁸ מר אמונה^ג זעט|אמ⁶⁰
 זפ|אמ¹⁰⁷ מר אמונה^ח זפא|אמ¹¹¹ זפז|אמ¹¹¹ זצ זחח חקסט|אמ⁵⁹
 חרז|אמ¹²¹ מר פחדנות^ג

• הכרחיותה

אעא|אר^{טג} ארכב|אר^{טז} אשכה|אק,תמט|אר^{קמב} אשכו|אמ⁴⁰
 אשכה אתשיג|אמ⁸⁴ אתשצו במא|אמ¹⁵⁶ עטיח^ה בקפ|עט^{סד} גקמה
 גרמג|אמ¹²³ מר אמונה^{כה}

• דרכי קנייתה

אתלו|אמ¹⁴¹ אתרצט|אמ¹³⁵ במד|מר אמונה^א עטיט^ג חנ מר אמונה^{טו}
 מר אמונה^{טז}

• נצחיותה ואינסופיותה

אשלה|אמ⁶⁷ אתקד|אמ¹²³ אתשיג|אמ⁸⁴ אתשיד הרו|אמ¹²⁰

• עיקריה ופרטיה

אקנה|אמ⁷⁴ אקס אתקעב|אמ⁷⁵ בעה|עט^{לא} וסב|אמ¹³⁹

• שירתה

אקסה|אמ⁶⁶ אתקד|אמ¹²³ גקח|אק,קמט מר אמונה^ה

• ייחודה כצדיקים

ארכז|אר^{טז} אתקפח|אק,קז|אמ⁶⁸ ברמא|אק,צט|אמ¹⁴² עט^{פה}
 חקעה|אמ¹³⁴ מר אמונה^{כו} מר אמונה^{כז}

אמונה ואהבה

ארכא-רכט|אר^{טז} ארלו|אמ⁸⁹ אתתעד|מר אמונה^ב אמ⁶⁹
 במב|מר אמונה^ז אמ²⁷⁰ עטיט^י ברפה|עט^{קג} ארעה^{כב} גקח|אק,קמט
 דעד|אמ¹²⁷ הרסו|אר^{מב} אמ¹⁴² ומח|אק,תח^ז אמ¹³¹ זקמג|אק,תי
 אקב|אק,תלט|אר^{קלה} אקג-קה|אר^{קלה} אקסז|אר^{קטב} אתד|אק,תג
 אתו אתתפב ברפח|אמ¹²⁴ עט^{קה} דקיב|אר^{צא} הקמו|אמ²¹
 הקפד הרט הריד|אמ¹⁰⁷ הרטו|אר^{לו} הרנט זער|אמ¹⁷⁸
 זצב|אמ¹⁰⁹ זקה|אמ¹⁷⁶

אמונה ואילולות

וקנו

אמונה וביטחון

אכב|אמ¹³⁸ אקסה|אמ⁶⁶ אתמ|אמ⁸⁷ אתקפו|אמ¹³⁶ ומט|אמ¹³¹

אמונה וחיים

אמונה^ע – עצמותה ולבושיה⁺; אמונה ומחשבה אנושית⁺

אמונה וחכמה

אשס|אק,ראש דבר^{כז} במה|עטיט^ד גקכט|אמ¹³⁷ זצג|אמ¹⁰⁴

אמונה ויראה

אקסב|אר^{קלה} אריג|אק,רלה ארפ אתקסח|אר^{קמא} אמ⁸¹

אמונה וישראל

בשנא|אמ²⁶⁰ עט^{קלג} דקיב|אר^{צא} ורפב חנח אר^{קסב} אר^{קסד},
 אר^{קסז}^א

אמונה וכפירה

- טפשות הכפירה והכרחיות האמונה^ע אמונה – הכרחיותה
- הכפירה מתקנת את האמונה^ע כפירה – גורמיה ומטרתה
- דמיוןן זו לזו והאמונה הנסותרת שבכפירה^ע כפירה – פנימיותה

• למעלה מאמונה וכפירה

בקכ|אמ¹⁴⁶ עט^{מה}

• כפירה בכפירה

אתרלג|אמ¹⁴⁸ מר אמונה^{טו} מר אמונה^{טז}

אמונה ומדע^ע מדע ואמונה⁺

אמונה ומוסר

אקסב|אר קלה^ח אשס|אק, (ראש דבר) כז אשעא|אק, (ראש דבר) כה
 דז|אמ 82^ז ורלו|אק, תעז|אמ 41^ז זריג|אמ 113^ז

אמונה ומחשבה אנושית

○ עצמות האמונה ולבושיה^ע אמונה – עצמותה ולבושיה⁺

● יתרון האמונה
 אקסה|אמ 66^ז אריח ארלו|אמ 58^ז ארסח אתמ|אמ 87^ז
 אתקפט|אמ 127^ז אתרצט|אמ 135^ז אתשצז אתתא|אר קסה^ד
 בשיא|עט קטז^ז גז|אק, תקסח^ז גרד|אמ 137^ז גשכ גשכ הנח|אמ 69^ז
 וקפא זכד|אמ 80^ז זקטו|אק, תקנו זקעב|אק, רפז

● חובת הקרמת האמונה ארלו|אמ 58^ז אשלג|אמ 67^ז אתרנו|אק, רסח^ז במד|מר אמונה^א |עט יט^ז

● תפקיד השכל האנושי ארלו|אמ 58^ז אשלג|אמ 67^ז אתרנו|אק, רסח^ז חסו

● אחדותן זקנו|אק, תיב חסג|אמ 90^ז

אמונה ונבואה

אמונה ושירה

חקעט|אמ 66^ז

אמונה ושמחה

ארלו|אמ 89^ז אשעא|אק, (ראש דבר) כה ה צד|אק, תקג^ז ה קכה

אמונה ותורה (ומצוות)

○ השפעת רזי התורה על האמונה^ע רזי תורה – גילויים וחשיבותם בימינו[~]

○ הסברות האמונה ועצמותה^ע אמונה – עצמותה ולבושיה⁺

○ יחס מחשבות האלוהות לתורה^ע מחשבה ותורה⁺

● שורש התורה והמצוות באמונה

אתקד|אמ 123^ז ארג גרג|אמ 126^ז |מר אמונה^כ וסג|אמ 132^ז זצג|אמ 104^ז
 זצד|אק, שצד|אמ 103^ז

● השפעת התורה והמצוות על האמונה

אקע אשפא גרג|אמ 126^ז |מר אמונה^כ הרז|אמ 77^ז זפה|אק, רנה|אמ 113^ז
 זצב|אמ 109^ז זקיג|אמ 105^ז |מר אמונה^ג

● השפעת האמונה על המצוות

אתקפט|אמ 127^ז

● אחדותן ארכו|אר סט^י אשמז|אמ 86^ז

● הפער ביניהן זצ זקה חע

אמונה ותפילה ארכ בשלג|עט קכז^ז זצא|אמ 109^ז זקב|אק, נו זקמא|אמ 108^ז אש יד^כ

אמונה ותרבות ארכג|אר סט^י ארכה ארכו ארפא|אק, (ראש דבר) לא במג|אמ 65^ז |עט יט^ז

גצא גקמא|אק, ארח גקמח גקעג|אק, ארכה דא|אר צב טט ומט|אמ 131^ז
 ורלו|אק, תעז|אמ 41^ז |מר אמונה^כ |מר אמונה^ג אר מט^ב |אר קסה^י

|מר אמונה^ג

אמונה ותשובה

אמונה, רצון, חכמה זצט|אק, קח

אמונת חכמים הה|אק, מזו היט ורג

אמונה פסולה

○ אמיתתה הפנימית^ע אמת ושקר[~]

○ בנצרות^ע נצרות⁺

○ הגשמה^ע הגשמה⁺

- הכפירה הפורצת בימינו ע"י כפירה⁺
- זיכוכה על-ידי הכפירה ע"י כפירה – גורמיה ומטרתה⁺
- מתוך תאוה ע"י תאוה רוחנית~
- שורשה בעבודה זרה ע"י עבודה זרה – תולדותיה!

● גורמיה

• הכרות שטחיות

אקצו אשעט | אתשעב | אממ¹63, אתתפא בקכו | עטמו⁶, דקלג | אקצשי
וקמה וקנד

• עזיבת התורה ודרכי המוסר

אז | ארס, אנז אנו אתלו | אתשעב | אממ¹63, בקל | עטמו¹,
אל-לא אשעט גקכח | אממ¹66, מראמונה³, גרא | אממ¹58, מראמונה⁵, דב
הכב | אק, (ראש דבר) כא ה'כט | אק, תנא הל' ופז | אממ¹97, וקז
ורז-רח | אממ²24, ורלו | אממ¹72, זכד | אממ²80, מר כבוד³

● הנזק שבה

● אפסותה

● התרחקות ממנה

● באופן סובייקטיבי

● מטרתה ועילויה

ורפב
אתלו גקמב
זקי | אממ²71
דנח המד | אממ¹106, מראמונה⁵

אמן (ענייתו על ברכות) זעג

אמצעי ומטרה

- מטרות טובות באצעים פסולים ע"י טוב ורע – תפקיד הרע⁺; טוב ורע – כליון הרע!

● יתרון המטרה

● חשיבות האמצעי

● הזדקקותם זה לזה

הקעו
חלג אשו¹, אתח⁷
אה | ארס, אתקעט-תקפ
האמצעי הוא המטרה במח | אק, תקיג | עטכ³, גקו | אק, תקס², גקעט גרפו דקכו | אק, תקזי חלו
אתח^ה

● חשיבות ההבחנה ביניהם

גכא | אממ¹91, הקפד

אמת וצדק

אמת ויושר

אמת וצורך

אמת ושלום

אתשמא דקה ועג ארסא³

אתג ומ | אק, אצא²

חרא | אק, שזו מראמונה^{כה}

- עז והדר ע"י עז והדר

● אמת ושלום (כמושג) ברמד | עטפה⁴, גצב | אק, שסה גשכ הסג | אק, אקפט הרסב וקפט | אק, תקז
זסו | אק, שמד זקעג | אק, קפג חרנט | אק, תקע חדקמו²

אמת ושקר

- אהבת האמת ע"י אהבה – אהבת האמת והטוב

- הפחד מהאמת ע"י פחד – במחשבה~

- סובייקטיביים ע"י עצמי ויחסי~; עצמיות – דרך אישית בעבודת ה'~

- שורש הטוב והרע | אקעה | אקג, (ראש דבר) לג
- חשיבות והכרחיות האמת
גרפו | הטו | אקנד
- חיצוניות השקר ופנימיות האמת
אתרח | אקנקו | הקצו | הרלו | אקקיא | ורעא | חמד | חצח
- דמיון השקר ומציאות האמת
ארפו | אקקתקי | אתקיו | אתקלה | חכג | אקשפ
- פעולותיהם לטובה ולרעה
אתלו | אתקיו
- דמיונם ועירובם זה בזה
אתלו | אתרטו | אתשלה | אקאיד | אתשעא | אממ¹ | ברצו | ארפו | עטקח⁵
גרפו | דב | הקצו | הרלו | אקקיא | זקי | אממ² |
גרלח | אקקפה²
- עילוי ותיקון השקר
- למעלה מאמת ושקר | בכ | אממ¹ | עטמה²

אנא אמלוך (מושג) ע"פ ענווה וגאווה – גאווה עולמית; שבירת הכלים ~

אנוכיות ע"פ אגואיזם^o

אנושי ואלוהי ע"פ אלוהי ואנושי^o

אנטונינוס זלח

אנטישמיות חצט

אנרכיה אצ | אקט | אקקתקמד² | אממ¹ | 96 | בשנב | אממ² | עטקלד¹

אנשי כנסת הגדולה ע"פ כנסת הגדולה

אסוקי שמעתתא אליבא דהלכתא ע"פ הלכה – ידיעת מסקנותיה

אסטרולוגיה הקמא | זלט | אק, לג | זקעה

אסטרונומיה אקיח | אקקתקלח² | אקא | ארמו | אקקתלג | חעט

אסלם אלב | אקסז | אר קכט, | זצב | אממ¹ | 109 | אר קנג⁷

אספקלריה מאירה ושאינה מאירה ע"פ משה – נבואתו ושאר נביאים; נבואה ותורה

אסתטיקה

○ כשרונות הכוח המדמה ע"פ דמיון⁺

○ אומנות ע"פ אומנות⁺

● מקורה | אתשעד | ארסד, | אתתד | אק, שו | הר | חנה | ארעכ^{כט}

● חשיבותה וגילוייה | אכה | אתקפג | אממ³ | אתרעו | אתתפו | ארסז | טו | בשו | אק, פ | עטקיד¹
| גסד | אקק, קפא | גרטו | הקנ

● פעולתה על הנפש | ביט | עטט | בקיא | אק, שצא | עטמב⁴ | בשלו | עטקכח¹

● סיועה לקודש | אקס | אתפח | אקאצו² | אתשעט | אק, קצט | הכא | הקפו | הקפט | ארלד¹⁰
| זרכב | אקקעח²

● זיקוקה מסיגיה | אכה | ארעכ^{כט}

- של שקר וכפירה 1רט|אמ²⁴
- של התרבות והמוסר אר קנא,
- יופיים של ישראל אר קמה¹
- בבית המקדש אתרו |אתשעה|אק, קצט אתשעט ה קפו

אפיסטמולוגיה (תורת ההכרה) ע"ע מחשבה⁺; שכל⁺; דמיון⁻; ודאות וספק⁻; הכרה^o

אפיקורסות

- כפירה ע"ע כפירה⁺
- אפיקורס (לפי הגדרת חז"ל)
- ארמה|אמ⁴²

אפלטון

- ארצד ה רכח|אמ¹⁸⁸ 1קפח
- אפרים (עשרת השבטים) חרה
- אפרים ויהודה אתתעא ז כא ז קסג|אק, שמח

אפשרות (בהכרה)

- הכרה ודאית וספק ע"ע ודאות וספק
- השערות דמיוניות ע"ע דמיונות קדושה

אצילות

- האצלת והשתלשלות העולמות ע"ע עולם – קיומו ויחסו לאלוהות[!]
- בקבלה ע"ע עולמות⁻
- אצילות ועשיה ע"ע מחשבה ומעשה⁺

אקזיסטנציאליזם (קיומיות) ע"ע עצמיות⁺

אקוסמיזם (ביטול המציאות) ע"ע עולם – קיומו ויחסו לאלוהות⁻; עליונים ותחתונים – עולמות עליונים ותחתונים[!]

אקטיביות ופסיביות ע"ע השפעה וקבלה^o

ארבעה מינים ע"ע סוכות⁻

- ארון הברית אשכב
- ארון הקודש אר קסח¹
- אריך אנפין וזעיר אנפין אסה בצב|עטלו² גקו|אק,תקס²
- אריסטו אתמו |אתרסח|אק, קפ ה רכח|אמ¹⁸⁸
- ארך אפים (מידת ה') ח לג

ארץ ישראל

- אווירה המחכים

- השפעתו על ישראל ע"ע ארץ ישראל ועם ישראל
- השפעתו על תורת ישראל ע"ע ארץ ישראל – תורתה

- השפעתו על המחשבות
ה קפו ועא|חד קסח וקעז|אר יד ורפא זקסז|ארי ה חנו|אק,קלד
חרנה
- ישוב הדעת שבו
ארכט|אר סטי ה אקסה|אמ 66:
- העונג בעבודת ה' שבו
גשלו|אק,תקטז גשסז|אק,תקב
- טבעיותו
גשסד|אר קעא ה
- האחדות שבו
גשסז|אק,תקב זסב|אק,תכג זקטז
- אהבתה וציפייתה
מהותן מקורן וגורמיהן
אתרמח גכו ה קצ|אר לה ה הקצד|אר מד ג וריב|אק,קזי זריג|אמ 113,
מר גאזוה,ב אר נב, אר קנא,
- השפעותיהן
ה עז|אר יא ז הרב|אר יא, וקעג|אק,קפו וריא|אק,רפח זקמח|אק,קלג
חייט מר גאזוה,ב אר קנט ה
- התגלותן בפרשעי ישראל
בכא|אר פד מנ|עט יא 1 זרטו
- געגועים לארץ-ישראל
ועא|חד קסח וקעג|אק,קפו 2 וקעז|ארי יד חייט חדר
- זרות חוף-לארץ
הרב|אר יא, חד קה 2 חד קטז
- אהבת הארץ את בניה
גשלד|אר קעא ט
- איחודה חומר ורוח
גרסט|אר קעט|אק,תקיט גשסד|אר קעא ה הסח זסב|אק,תכג זקטז
את יג 1
- תורתה
תלמוד בבלי וירושלמי ע"ע תלמוד בבלי וירושלמי
- תורת ארץ-ישראל
ארכז|אר סטי ה אתתלד|חד קכא בסא|אר פו, את א, עט כה 1
בשמג|אר פו מח|עט קל 2 דה|אר צג סא היח|ארי ג וכג|אר ט 3 ופה ורפא
זסב|אק,תכג זקמח|אק,קלג חפב את יג א את יג ב את יג ג את יג ד
את יג ה את יג ו את יג ז את יג ח חד פב
- מצוותיה
ארכט|אר סטי ה אתיט|אק,שנג אתרמח גשלו|אק,תקטז הרמב|ארי ב ה
חרנה ארנה ה אר קמו 3
- שמחתה
גשלד|אר קעא ט ועא|חד קסח וקעג|אק,קפו 2 חד פב
- ישובה
ברנט|אק,רכג עט צ 2 גרנט|חד צט הסד|אר טו ט זרטו
- גבורתה
חקלו|חד נו 2
- ארץ ישראל ובית המקדש וריא|אק,רפח
ארץ ישראל וחוף-לארץ
○ תורתם ע"ע ארץ ישראל – תורתה

- קדושה טבעית ולוחמת
- בשכו| ארעז^{כח}| עטקכה¹ זיד
- קדושה גלויה ונסתרת הפב| אק² שג וקפא ורמוח
- התפשטות קדושת הארץ בעולם
- הרב| ארי^א, הרלג וקעג| אק², קפז² וריא| אק², רפח אר קנא^א חד קה²
- חד קסז³ חד קסז²
- זיכוך וערפול המחשבות
- הקעד וקעז| ארי^ד וקפא זסב| אק², תכג זקמח| אק^א, קלג זקסז| ארי^ה
- חקו| אק^א, קלד חד נד חד קנ חד קנב²
- ערך המחשבה הדיבור והמעשה
- וריא| אק², רפח ורפא חקו| אק^א, קלד
- שמחה ועונג
- וקעג| אק², קפז²
- תפקיד הארת חוץ-לארץ
- הרב| ארי^א, וקעא ורכו| אק², קטז² ורמוח את^ג, א
- אי-מניעת הדבקות בחוץ-לארץ
- חד קסז³ חד קסז³
- ארץ ישראל ונבואה (ורוח-הקודש)
- אתתכ| אק², שנה²| אר קעא¹ הרב| ארי^א, א
- ארץ ישראל ועם ישראל
- ארכט| אר סט^י, אתקכח| אר קסה^{יג}, גכו גכג| את^{יב}, גשד| אר קעא^ח
- גשסה| אר קסו^{יח}, הקפו זיג| אר ט^א את^{יג}, אר קסד², חדר
- ארץ ישראל ותורה ע"ע ארץ ישראל – תורתה
- אש (להט בעבודת ה') ע"ע דבקות~
- אש תמיד (מושג) גרטז| אק^ג, רי
- אשכנז (יהדות אשכנז החרדית)
- דנה הסב וכג| אר ט^ב וכח
- אשל אברהם (ספר) ארעב
- אתיאזום ע"ע כפירה
- אתכפיא ואתהפכא ע"ע טוב ורע – תיקון הרע⁺
- אתערותא דלעילא ודלתתא
- בגאולה ע"ע גאולה – קידומה~
- השפעה וקבלה ע"ע השפעה וקבלה"
- אתערותא דלעילא ודלתתא (כמושג)
- אתשפו ורכט ורנו

ב

בבל (מגדל) אתפב הר

בבלי וירושלמי ע"ע תלמוד בבלי וירושלמי

בגדי החמודות ע"ע יעקב ועשו~

בגדי כהונה אתשעח|אק, קצט בשמא|עט קכט³

בגרות (גיל המעבר) ע"ע התבגרות

בדידות ע"ע התבודדות וחברה+

בדיחות ע"ע שיחת חולין!

בדיחי דמלכא (מושג) זח|אקא קפא|ער^ח

בהמה

○ בעלי חיים ע"ע בעלי חיים

○ אכילתה ע"ע אכילה!

○ נפש בהמית ע"ע יצר הטוב ויצר הרע!

○ זרע אדם וזרע בהמה (מושג) ע"ע זרע אדם וזרע בהמה

בורהיזם אקסז|אר קכט¹ ברעו|אק²תפו|עט צז² היו|אק³תפט המז|אק⁴תפח

העא|אק⁵תסח

בועז ע"ע בעז

בוצינא דקרדוניתא (בקבלה) ע"ע חושך עליון~

בור ומעיין ע"ע מעיין ובור

בושה

● מקורה מהותה ופעולתה

אקצו אשלט|אש חיה אשסט|אק, רמח אקצד אתשנו
ברצו|אר פז|עט קח⁵ ונט|אש י'כד וצ|אק, תלב ורעב|אק, תכז² זרד
חקנו חד קח חד קכו

● נהמא דכיסופא חמט

בחירה חפשית ע"ע חופש והכרח!

בטלה ע"ע דברים בטלים

בטלה חיובית ע"ע מנוחה ויגיעה!

ביגמיה חנד|אק, תו

ביזוי חברו ע"ע כבוד¹; חטא – בין אדם לחברו –

ביזוי תלמידי-חכמים ע"ע כבוד¹;

ביטול

- אישיותו ע"ע עצמיות – ביטול אישיותו לה
- של העולם לבוראו ע"ע עולם – קיומו וחסו לאלוהות²; עליונים ותחתונים – עולמות עליונים ותחתונים³;
- באופן של רצוא ושוב ע"ע רצוא ושוב⁴

ביטול תורה

- שיחת חולין ע"ע שיחת חולין⁵
- ביטול עמל התורה לשם דומייה והקשבה ע"ע מנוחה ויגיעה – דומייה ועמל⁶
- מריבוי דבקות ע"ע דבקות ותורה⁷
- אי-ביטולה מחשש גאווה ע"ע ענווה וגאווה – גאווה חיובית⁸;
- אי-ביטולה מפני חטאיו ע"ע לימוד זכות – על עצמו⁹; דילוג והדרגה – בלימוד רזי תורה¹⁰
- השפעת ביטולה אפח|אר קכד^ה אשעב|את ב^ה דנו ה קצט חנ חנא
- צער ביטול תורה אש|את ז^ה אתיד|אק, רמט² אתנג|את ז¹, גקפח|את ז^ה וסז|אש ט¹⁰ חנא אש ט¹⁰
- מונעי לימודה ודבקותה את ז^א
- ביטול תורה עילאה אפח|אר קכד^ה אשצא|אק, תמח² ה קצט
- טשטוש בין עצמותה לגילוייה אתתלג גרמב|את ט¹ ה קסט
- ביטול תורה סובייקטיבי אתכא אתק|את ז^ב את ט^ה חד קיב
- אי-ביטולה מפני הכבוד חד קח²

ביטחון

- תוצאות חסרונו ע"ע פחד⁺
- ביטחון בה' אצט|אק, רטז ה צג|אק, תקג ה צד|אק, תקג² ה קכה ולז וסז|אש ט¹⁰ אש טז² מר פחדנות⁷
- ביטחון ואמונה וקנו

בין אדם לחברו ע"ע מצוות – בין אדם לחברו; חטא – בין אדם לחברו

בינה

- הכרה אינטואיטיבית ע"ע עצמיות⁶
- ספירת הבינה (כמושג) אקכו|אש ט¹⁰ אשנה|אש י³ בקצה|אש י³ |עט סט³ בשכא|עט קכב³ הרלד|אק, קג² ורה ורעו|אק, תקט אר נג⁷
- רחובות הנהר (מושג) אסתד|אתריא|אק, נג בשיג|אר פט^ה |עט קיז² ורעו|אק, תקט
- בינה וחכמה ע"ע חכמה ובינה⁺

בינה ותבונה ^ע תבונה

בינוניים וצדיקים ^ע צדיקים – גדולים וקטנים⁺; צדיקים – יחוד עבודתם משאר העולם~

ביקורת (בחקר היהדות והתורה) **אתרמו** | **אמ** 47. **אתתפ** | **אק** מט

ביקורתיות (לעומת אמונה פשוטה) ^ע אמונה ומחשבה אנושית⁺; תמימות וחכמה⁺

בירור הטוב והרע ^ע טוב ורע – בירורם והפרדתם⁺

בירור והעלאה ^ע טוב ורע – תיקון הרע⁺

בית הכנסת **אר** קסח,

בית הכנסת ובית המדרש זק

בית המקדש

○ עבודת הקרבנות ^ע קרבנות⁺

- **ערכו** **הפב** | **אק** שג **וריא** | **אק**, רפח **ורעד** זח | **אק**, שכ **זקמו** **אר** נה
- **השפעתו** **אטו** | **אר** סא, **אק**מד **אתשט** **אתשעח** | **אק**, קצט **ברלד** | **אר** פא **עט** פב¹
וריא | **אק**, רפח **זקמו** חקנו **את**, א,
- **הציפייה לבניינו** **אטו** | **אר** סא, **אק**מד **אתיט** | **אק**, שג **אתרו** **אתרמח** **אר** נה
- **יופיו** **אתרו** **אתשעח** | **אק**, קצט **אתשעט** **ה** קפו
- **מקומו** **אתשמה**
- **ראשון ושני** **אתשכב** | **אק**, קנ **הרעז**
- **בית שלישי** **זקעד**
- **בית מקדש פרטי (בנשמה)**

אקמד **אתרו** **אתתפו** | **אק**, תעג²

● **עזרה היכל וקודש הקודשים**

אק קטו²

בית המקדש והמשכן **גשמח** | **אמ** 80 | **מר** **אמונה** יא **ה** כח

בית המקדש וישראל **אר** קסב,

בית הפרווה **אתשמה**

ביתא דלעילא ודלתא ^ע משה ויעקב~

בלעם **ביא** | **עט** ה⁴ **זקכד** | **אק**, תפב **חקע** | **אק**, רעט

בלשנות ^ע פילולוגיה

בן ואב (יחס ישראל לזה) ^ע ישראל – סגולתם~

בן ועבד (יחסים בעבודת ה') **חקצ** **חרטו** | **אק**, רא

בן זומא **בכב** | **עט** יב¹

בר כוכבא **ה** רלח | **אמ** 35²

בְּנֵי חַיִּי וּמוֹזְנֵי **ה** קמא

בנימין **אתפב**

בעזאתרא|אק,רצב אתשד|אק,רצב₂**בעל (שם עבודה-זרה)**

ח קלב

בעל פעורבסד|עט כו₂ ח קלב**בעלי תשובה וצדיקים** ע"ע צדיקים ובעלי תשובה⁺**בעלי הנסתר והנגלה** ע"ע נסתר ונגלה – בעלי הנסתר והנגלה⁺**בעלי חיים**

○ יחסם בדצח"מ ע"ע דומם, צומת, חי, מדבר

• מהותם וערכםאלה|אק,שיד אקמא|אק,שסג גצה|אק,שלט גקנט|אק,שסב
דט|אק,שעד ה קסח ח קפט|אק,שנח ח רנא|אק,רמג₂ אר מט₂**בערות**ארסז|אק,(ראש דבר) כו ומא|אק,צא אתז₁ אר קכה_ה**בערות וחכמה** ע"ע תמימות וחכמה⁺**בצלאל ואהליאב**

ה קטו|אק,סט

בקיאות ועיון ע"ע עיון ובקיאות⁺**בר כוכבא**ה רלח|אמ₃₅ ח קנו**בר קפרא**

זצט|אק,רצז

ברגסון

דסח|אק,תקלב

ברוך שפינוזה ע"ע שפינוזה**ברונא (רב)**

ז קא

בריאות הגוף ע"ע גוף ונשמה⁺⁻**בריאות הנפש** ע"ע גבורה⁺⁻**בריאות נפש ההמון הפשוט** ע"ע תמימות וחכמה⁺⁻**בריאת העולם**

○ אור יום ראשון ע"ע אור יום הראשון

○ שלמות והשתלמות ע"ע התעלות העולם – התעלות ההוויה!

○ השתלשלות והתעלות ע"ע התעלות העולם – התעלות ההוויה!

○ יחס האלוהות לבריאה ע"ע עולם – קיומו ויחסו לאלוהות⁺; עליונים ותחתונים⁺

○ בריאתו התמידית על-ידי הצדיקים ע"ע צדיקים – השפעתם!

• מהותהאסה ארו|אק,תקכד אתקכח|אר קסה_ג אתשפו|אק,כו בפה|עט לב₄**• השפעותיה**אתקכח|אר קסה_ג בקלב|עט מט₁ הקמג|אמ₉₈**• תכליתה**

○ תכלית החיים ע"ע חיים – מהותם

• תכלית הבריאה אתמג|אק,תקלא אתסב|אק,תקכו אתשנב|אק,תקנט

בשטו|אק,תקלד|עט קיט₂ גכג|אק,שסא וסו ועה זנח|אק,תסד

ז קטו|אק,תקנו

• אבולוציה ובריאת העולם

אקכב|אק₂תקלח₂ אשכח|אמ₂40 אתקצד בקעח|אק₂שצא|עט₁סג₁

• יש מאין וקדמות העולם

אתמו אתקצד אתשפו|אק₂כו בפא|עט₂לב₄ בקלב|עט₁מט₁

הקמג|אמ₁98 הרג הרכח|אמ₁88 וקפח זמא

בנד|עט₁כב₁ זמב|אק₂ע חקפו|אק₂רעג

• התמדתה

• בריאת האדם זקלה חקעב

ברית (טהרת הגוף) – שמירתה ופגימתה

אשכט אשנו|אק₂רצח אשנו|אק₂רצח₂ אתנו|אק₂רצט₂ אתקלו|אק₂צב

גפט|אק₂רצו₂ גצ|אק₂רצו הקי|אר₁מד₅ט ורכה|אק₂קטו אש₁ד₂ אש₁ד₂

מר₁ברית₂ מר₂ברית₃ מר₃ברית₄

אתנא|אק₂רסא₂ אתפו|אק₂שפא אתצ₂תקסה אתצו|אק₂ש

אתקלו|אק₂צב אתשכט הרלד|אק₂קג₂ ורצא

ברית מילה

ברית הקשת (שאחר המבול) ע"י מכול

אתלב אתסה אתשפב|ער₂רלו אתת|אק₂רצא בשטו|אק₂תקלד|עט₁קיט₂

ברמו|אש₁ד₂עט₁פו₂ הנה|אמ₁69 וצו|אק₂רצה

אתתעב

ברה|עט₁עב₁ גרסט|אר₁קעט|אק₂תקטי חרלג|אק₂נג מר₁רצו₁

ברכות

ברכת המזון

ברכת כהנים

ברכה וקללה

בשר (אכילתו) ע"י אכילה'

בת פרעה

הקצ|אר₁לה₁ח זמג|אק₂קפב

בתי בראי ובתי גוואי (מושג)

ורי|אק₂קפח

ג

גאווה וענווה ע"ע ענווה וגאווה+

גאולה

- גאולת הנשמה ע"ע עצמיות~; חופש הנשמה~
- גאולת הרצון ע"ע רצון – עליוו והארתו~
- גאולת הדיבור ע"ע דיבור – צער צמצומו!
- גאולת השפה העברית ותחייתה ע"ע לשון הקודש!
- גאולת מצרים ע"ע יציאת מצרים
- איחוד הקודש והחול ע"ע קודש וחול~
- היחס לצינונות החילונית ע"ע לאומיות – לאומיות חילונית~

● מהותה

○ תיקון והתעלות העולם כולו ע"ע התעלות העולם – התעלות ההווה+

○ תשובתם של ישראל ע"ע תשובה וישראל~

● גאולת האמונה והמחשבה

אסג אקג-קה|אר קלה^ה אקיו|אקג-תקלח אקח-כג|אקג-תקלח:
אקבג|אמ¹³¹ הקמה|אקאקצח חדר

● גאולת הרוח אלה|אר טב^ה אקפב|אר קלה^ה ארכו|אר טט^ו ארכט אתנו|אקג, שנה
בסא|אר פו^ג את^א עט^כ א

● התגלותה בימינו

אטו|אר סא^א איז-יח אתמח אתשעו|אר טו^ד אתשצג|אר עב^ט
אתתסט|אר צא^ט ברנט|אקג, רכג|עט צ^ז ברעב|אר עז^{כו} עט צה^ג
ברעד|אר עו^{כד} עט צו^ז ברפה|עט קג^י ארעה כב בשא|אר פח^{נג} עט קיא^ז
רכג|אר עח^ג חד רא גרכד|אר עט^ט גרכה גרנט|חד צט
גרסט|אר קע^ט אקג, תקיט גשלד|אר קעא^ט גששו|אר עז^{כו} דה|אר גסא
דיט-כ|אר צה^{סד} דלח דנט|אר צו^{סו} הקמה|אקאקצח הרב|אר יא^י
הרלה|אר לו^ז הרמב|אר יב^ח וקא|אר יד^ג וקנב|אר טו^ו וקסה|אר טו^ו
וקעט|אר כו^{יא} זכו|אר כז^{יב} זלא|אר כח^{יג} זרא חקפא|אקג, קנה
חר|אקאקנג אש^{יא} אש^{יז} את^{יג} את^{יג} אריג^ה אריג^א אר קנט^ד
חד קצד חד קצג^ז חד קצז

● קידומה

○ בלימוד רזי תורה ע"ע רזי תורה – גילויים וחשיבותם בימינו!

○ בפיתוח כוחות הגוף ע"ע גוף ונשמה – בישראל~

● על-ידי מעשי האדם

וקא|אר יד^ג זלא|אר כח^{יג} זמב|אקג, זרא

● תלותה בתשובה

○ צורך הלאומיות החילונית בקודש ע"ע לאומיות – לאומיות חילונית!

○ היותה תשובה כללית ע"ע תשובה וישראל+

• תלות הגאולה בתשובה

אתשיט|אש'א חרלד אר קכג_ד אר קמג_א

• נצחיותה ובטחונה ברעב|אר עז|עט צה_ג חעה

• ציפייתה והכרחיותה

◦ ציפייה לארץ ישראל ע"ע ארץ ישראל – אהבתה וציפייתה!

◦ ציפייה לבית המקדש ע"ע בית המקדש!

• ציפייה לגאולה

אלח|אר סב_ה אתקסה|אק,עב בקלו|אק,סט|עט נ_י וכג|אר ט_ב

ולג|אק,שד וקצח|אק,קלח|חד קפח זיג|אר ט_א זמב|אק,ע

זסז|אק,תקסא זריט|אק,שנג_ג אר נה_ה אר קלט_ד אר קמו_ב אר קסב_ו

אר קסד, אר קסט_י חד קצו_ז חדר

גאולה (חלק מהתפילה) זקא אר קלט_ד

גאונות וכשרון גמ|אק,שיג זעג

גבהות ועמקות ע"ע עומק וגובה

גבול ובלתי-גבולי ע"ע אין סוף וגבול

גבולות המחשבה ע"ע חופש המחשבה; שכל – מגבלותיו

גבורה (מידת הדין) ע"ע חסד ודין+

גבורה גופנית ע"ע גוף ונשמה+

גבורה רוחנית

◦ התעוררותה בימינו ע"ע גאולה – התגלותה בימינו~

◦ התגברות על פחד המחשבה ע"ע פחד – במחשבה~

◦ אי-סתירתה את הענווה ע"ע ענווה וגאווה – ענווה – השמחה והכריאות שבה~

• גורמיה

◦ מידת הענווה ע"ע ענווה וגאווה – ענווה – פעולתה~

• אמונה עליונה אתז|אמ 40, גקכב|אמ 139, ומז|אמ 143, מר אמונה_ט ורלו|אמ 172, חב
מר אמונה_{כט}

• יראה טהורה גנח|אק,(ראש דבר)כט|מר יראה_ה זל|אק,קפו מר יראה_ג

• חיי פרישות וקדושה

ופב|אק,רצט

• תשובה עליונה אש'יב_ב מר העלאת ניצוצות_ה חד קנא

• הידמות למלאכים

אתקכד

• אחדות השכל והאינסטינקט

אתשכה

• רוחניות הכרתית וקצובה

אקצה|אק,צד חצו

• טבעיות גקנט|אק,שסב

- מאמץ ומאבק פנימי
- אתשלה | אקא יד חקד | אק, קלא
- שאיבת כוחות מהרע והחולשה
- אתתה הרעב ורסט

● מונעיה

- הגלות ע"ג גלות – השפעתה!
- החטא ע"ג חטא – השפעתו!
- אמונה פסולה אצה | אק, שצט גקכב | אמ 139³ וקח | אמ 59⁴ ורלו | אמ 72¹ מר כבוד³
- יראה שפלה אצה | אק, תכב אקעח | אק, תכא² גנח | אק, (ראש דבר) כט | מר ידאה^ה
- גקפד | אק, (ראש דבר) כח | מר ידאה^ד חצב | אק, תכה² חרנ | אק, תג חד קנא
- קפדנות יתירה וצב
- חוסר אמונה בעצמו
- חנח
- חולשה גופנית חב
- עזיבת עצמיות הנשמה
- וקצו | אק, קלו חב חצו
- עזיבת פנימיות התורה
- הקצט חב חצו
- פגם הברית מר ברית^א
- הכרה ומודעות אתתה גקנט | אק, ששב
- כוחות חיים שלא הועלו
- אתרצה | אק, רכה²
- תשובה בוסרית זנא | אש ט^ד, אש ט^ו, אש יב^ה חד קנא
- רוחניות ודמיונות בלא בסיס
- אקצה | אק, צד אתרעט ורסט מר העלאת ניצוצות^ה
- תוצאותיה ארמח | אק, קכג ארנא אתנח אתקכד אתשכו אתשלה | אק, יד ברסג | עט צב¹ הקסו וסד | אמ 112¹ חסו חקה
- תוצאות חסרונה אלו ארמח | אק, קכג גרצג הקמה | אק, קצח הקסו הרמד הרמו חנח חריד | אק, שיח מר פחדנות³ מר פחדנות^ד
- חשיבות אימוץ הרצון גקמג | אק, עו אש י^ט
- אמיתית ושקרית גכא | אמ 91¹
- בישראל אטו | ארסא¹ אמ | ארסב^ה אר-ח-רט | אק, ארמח² אתשט | אר פכ^ד אתשכו ביא | עט ה⁴ חקג חרכ אר קעא¹
- חולשה חיובית ברסג | עט צב¹ גקיו הרמו ורסט חצו | אק, רנט מר אמונה^ט
- בשט | אק, שיו | עט קיד⁴

גבריא אל

גדלות וקטנות

- בין הדורות השונים ע"ג דורות ראשונים ואחרונים+
- במחשבות ע"ג מחשבה – גדולה וקטנה+
- ירידה לקטנות לצורך גילוי הגדלות ע"ג ירידה לצורך עליה+

- עדיפות הטעייה בגדלות מהקטנות ע"ע שוגג ומזיד
- צדיקים גדולים וקטנים ע"ע צדיקים – גדולים וקטנים+
- צדיקים והמון העם ע"ע צדיקים והמון העם+
- כלל ופרט במחשבות ע"ע מחשבה – שורשה וענפיה+
- מחשבה ומעשה ע"ע מחשבה ומעשה+

● גדלות האדם ואפסותו

- צדדי הגדלות והקטנות שבתוכו ע"ע יצר הטוב ויצר הרע; לימוד זכות – על עצמו~
- לעומת העולמות העליונים ע"ע עליונים ותחתונים – האדם והעליונים!
- ערכו ושפלותו אקטו|אקטקמג אתרעה|אקרד 2 אתרעב|אקשג ברפב|עטק 2
גקה|אקגר, רכ הכד|אקרתעט וקצה|אקקכא מר גאווה כה אקרתפו

● בכריאה אשיא 7 אתג 8

● הופעת השלם בכל פרט

- במחשבות ע"ע מחשבה – גדולה וקטנה ~
- בעולמות אתתקב|אקשצד 2 הקסא הריז|אקתלו זעד|אקתלא 2
- בתרי"ג מצוות העו|אריא 1 חקלג|חדקלו 2

גובה ועומק ע"ע עומק וגובה

גוזמא ע"ע דמיונות קרושה+

גוף ונשמה

- יחס הנפש האלוהית והבהמית ע"ע יצר הטוב ויצר הרע ~
- יחס הקודש והחול ע"ע קודש וחול ~
- יחס ישראל והעמים ע"ע ישראל והעמים – לאומיות ואוניברסליות ~

● יתרון הנשמה אתקפו|אקתקיס 2 ברצו|עטקט 1 גשמ|אקקסו

● פעולת הגוף וגבורתו

- על הנשמה ארח-רט|אקארמח 2 אתשנג גקיו גרעו גשב דנד הנב|אקרתקג
הקסב הרעד הרפב וקיד|אקסה חסו

● על המחשבה והאמונה

אכב|אמ 138 2 אפא ארח-רט|אקארמח 2 אתקכט אתשכו
ביח|אקסד|עטט 1 גיו|אק, ראש דבר|ל מרידאה 6 גשב דיח הפ|אקסו
הקסו ורסב זקיס|אמ 87 1

● על הרצון אתכו|אקעט אתרעה|אקרכה 2 אתשטו|אקעח ולו|אש 5 2 חדקנא

● על העולם אמד ארנא אתקפג|אמ 39 3 אתקצ אתשטו|אר 6 7 אתשכב|אקקנ
אתשכו גרעד|ארקנא 8|אקתקיה חעב

● תיקון חטאים אמה אתקפג|אמ 39 3 וח

● הנשמה מעלה את הגוף

ארלח אתקנו|אקקב ברצו|עטקט 1 גכט|אקקפג גרעה|אקקפב
גשג|אקשלד 2 דפה|אקקצא הד|אקקא הסה|אקתכ וכ|אקתמה
וקעד ורט|אמ 24 2 אשה 8 אש 3

● הנשמה אינה סותרת את הגוף

אשצו חקלו|אקשיג

- חולשת הנשמה מחלישה את הגוף
ברסה|עט צב₃ גקסא וכ|אק, תמה חעב
- חולשת הגוף מחלישה את הנשמה
אמד אצג אשטו|אק, רצ אתעא גרטו גרעו גשו דצ דקג
הקמה|אק, קצח הקסו הרעד וח וקצו|אק, קלו זקצו|חד מד₂ חב
חקיו|אק, תכא אש א אשׁי ט אשׁי ט אשׁי יג
- הזדקקותם זה לזה
אשסו אתרעו גכה|אק, קצג וקסא
- שורש הגוף כנשמה
גנד|אק, שש
- הקבלה ביניהם ואיחודם
אתתיד|אק, תטו אתתעב גנד|אק, שש הנוב|אק, תקג וקיו וקעד חרנב
את ג, אר קסד ,
- קדושת הגוף
אתשכג אתשפו ביג|עט ו, גרעג|אר פ, גשב גשסד|אר קעא ה
וקמו|אק, רפ חקטו|אק, צה חקע|אק, רעט
- הפער ביניהם
● פער מהותי
אתתעב גטו|אק, שסח|חד צב גכט|אק, קפג גקלט|אק, קפד גקפב
הקצב וקפא חרנ|אק, תכג אשׁי טכא
- פער חיצוני וזמני
בלב|אשׁי ט|עט טו₁ ברכד|עט עח₂ גקיו גקמו|אר קמא יב גרנו
דפה|אק, קצא הקסח הרפב וצח|חד מא וקיד|אק, סה ורמט|אק, תקד
חקמה|אק, צ|אק, שנד חרט
ארנד אתשיו אשׁי טכא
- בירור הגוף מסיגיו
● בישראל
אטו|אר סא, ארפו אתשכג אתשכו גקעז|אר צה עה דקג הלה|אר כד ה
הלו|אר כה ט ה קנה הקסח וקסא וקפא ורג זר חפה|אק, קמג₂
חקלו|אק, שגי אר קסד ,
- אצל הצדיקים
● נשמה שבגוף ונשמה עליונה
אמד גקסא גקפב חעב
גטו|אק, שסח דעח|אק, שפה הנוב|אק, תקג

גורל ע"ע מזל

גזל

אשה|אשׁי ט, אשנו|אק, רצח₂ אתשמו אתשנד|את יב, אתתכו
ברנו|עט פט₄ ברנח|עט צ₁

גזענות חצט

גיאוגרפיה (לימודה) אתו ט

גיאומטריה ע"ע מתימטיקה

גיד הנשה וקכד וקסט|אשׁי ט

גידוף ע"ע מגדף

גיהנם אשנ|את ה, אתנג|את ז, אתקנד ברא|אק, שצט|עט ע, גקפח|את ז ה
ורעה חק אשׁי ט, ז

גיל העולם ע"ע בריאת העולם!

גילוי אליהו

גרנג|ארעח₅|חדרא וקכ|אק_אקלו וקלט|אק_אששב ורד|אק_אשסד
זו|אק_אשסג|אמ₁₁₄ חקל|אק_אששב חקלא|אק_אשסה₂

גילוי עריות^{ע"ע} עריות

גילוי פנים בתורה שלא כהלכה

הז זלו|אמ₁₃₂ אר קסח₃

גימטריה

- מהותה ארסא אתתעו|אק_אקט₂ את^יט אק_אקז₂
- שימוש בה על-ידי הרב אתרלח|אק_אקט₂ אתרלט אתרעח|אק_ארלב אתשיח אתשמה אתשנה|אק_אקיח ופא|אק_אפח זקמו את^יא₄

גלגול נשמות

זנה|אק_ארלו זקעט

גלגלתא (בקבלה)

אתשצד|אק_אעג

גלות

○ עראיותה^{ע"ע} גאולה – ציפייתה והכרחיותה

○ צער השכינה עליה^{ע"ע} צער – צער העולם!

● השפעתה

● חולשת הנפש אי-יח|ארסא₄ אלה|ארסב_ה אתרטו|ארסז_{טו} אתרע|ארסו_{יג}
אתשצב|אק_אעג₂ זכה|ארפה_{מה} הרמו מר העלאת ניצוצות_ה

● ניתוק מהטבע גנה

● צערה חק חדקה₂ חדקצו₂

● אי-השפעתה לרעה

אתפט|ארצד_{טב} אר קסח_ד

● מטרתה

● זיכוך ישראל אתכב היח|ארי_ג חק ארנב_ג אר קנט_ד אר קנט_ה

● התכנסות פנימית וחידוש כוחות

ברעב|ארעו_{טו}|עט_{צה₃} המב המד|אמ₁₀₆ הרכג

● ליקוט ניצוצת מהגויים

אתצו|אק_אשסז היח|ארי_ג המד|אמ₁₀₆ וקסה|ארטו₄ זרכו

● עילוי העמים בשב|עט_{קיב₁} חרה

● פיתוח התורה שבעל-פה

בסא|ארפו_ג|אתא_ג|עט_{כה₁} בשנח|עט_{קלו₁} את^יג_א חקו|אק_אקלד

● המתנה לביסוס העולם

וקא|ארי_ד

● עונש חיצוני ותיקון נסתר

זב|ארי_{ט_ב}

● גלות השכינה

○ צער השכינה בגלותה^{ע"ע} צער – צער העולם!

• גלות השכינה (כמושג)

אתרטו | ארסו טו אתרע | ארסו יי

גרד | אמ 137

• גלות מצרים

אקמו | אק, שיא אתרלא | אק, שטו בסד | עט כו₂ דמ | אק, שיג זסו | אק, שמד

גמילות חסדים

גמרא עיינ תלמוד

אתתסה | אק, תקסג גשטז | אק, קעו₂ ורנו | אק, תקיט₂ אש טז₃ אתה_ה

גן עדן

גנטיקה (העברתה בדילוגים) בפ | עט לב₃

גסות רוח עיינ ענווה וגאוה – גאוה – נזקיה!

געגועים

○ לה' עיינ דבקות^ח

○ לארץ ישראל עיינ ארץ ישראל – אהבתה וציפייתה

ארמו | אק, תלג חעט

גרביטציה

חקנו

גרים

גרסא (לימוד בקיאות) עיינ עיון ובקאות

גפח | אש ח, ז קעה

גרפולוגיה

ד

דאגה ע"פ פחד+

חפח|אק,תטו

דבורים

דבקות

- עונגה ושמתה ע"פ עונג – בדבקות+
- צערה ע"פ צער – בדבקות
- ריצתה לעליונים ושיבתה לעולם ע"פ רצוא ושוב!
- ביטול אישיותו לה' ע"פ עצמיות – ביטול אישיותו לה'
- דבקות שכלית עליונה ע"פ מחשבה+
- דרך אישית בדבקות ע"פ עצמיות – דרך אישית בעבודת ה'~
- התפרצותה למעלה ממידתה ע"פ שבירת הכלים!
- מצוות ודבקותן ע"פ מצוות – כוונה ומעשה~
- בצדיק ע"פ צדיקים – דבקות בהם

● הכרתה גדולתה ובערתה

ברכא|עט עו₂|חד עט גרכב|חד לח₂ גרלג|חד קכא₂ גרנו|חד כג
גרסו|מר אהבה₃|אק,שפט אק,קפא|עו₂ ח דנה|אק,שצו₂ ד צט|אק,שצח
ו|חד קטו זקצו ח קכו|אק,רכח₂|חד קמג₃ חרח|חד מ חרלו|אק,רח₂
חרלט-רמ|אק,רט חרמד|אק,רח חרס מר אהבה₇ חד כג₂ חד ל₂

● טבעיותה והכרחיותה אקב|אק,תלט|אר קלה_ה אקכד|אק,קכו אשפט|אק,קכח אתרעג|אק,רו
בקעה|אק,תנג₂|עט סב₁ בקפה|עט סו₁ בר|אק,תסג₂|עט ע₃ גקיח|אק,רו
גרסו|אק,רי גרנו|חד כג דכח|אק,תמ דנה|אק,שצו₂ הקו|אמ₂115
וי|אק,תלג חרמד|אק,רח חרס

● התמדתה והקפתה הכל

אתרעג|אק,רו אתשנא|אק,שמ אתתכא|אק,תסח בקעה|אק,תנג₂|עט סב₁
גח|אק,ריו גרמח|אק,קכ₂ דכו|אק,ריב הקסה|אק,קפו זעו|אק,תמא
זפט|אק,נח זקע חקיט|אק,רנו חקלט|אק,קנה חקס|אק,שעו
גג|אק,שמא גלו|אק,רצב וקמג

● מקורה

● דמיונית רגשית ושכלית

אכ אקו|אר קכד_ה אתרנח|אק,רג בצו|עט לו₄
ברנה|אק,תמג|עו₂ ד|עט פט₂ ברצא|עט קצ₂ גלו|אק,רצב גקכה|אק,תמב
גריו|אק,רי₂ גשל|אק,תנ|אר צח עב דקי|אק,סז דקל|אק,ריג
וקיט|אק,תמב₂ וקלג|אק,ריח חד ל חד קנב₂

● מכשיריה

אכ אקו|אר קכד_ה ארכח|אר סט_י ארנו|אק,תנט אקסח
אשפו|אק,שצו אתיא|אק,תפא₂|מר ענוה_י ברצא|עט קז₂ גצב|אק,ששה
גצד|אק,תמו גקצד|אק,תמג₂ גרו גשכו|אמ₂134 דסג דסט|אש_י
הקסב ויג|אק,רפו₂ מר גאוה_י

● קשיי הוצאתה אל הפועל

ארנח|אק,רמא אשכה|אק,תמט|אר קמב, אתקסה|אק,עב וו|חד קטו ח ככב|חד קמה

● פעולתה

● עילוי הנשמה והחיים

אנח|אק,קעא בקצח|אק,תמח|עט ע₁ הכט|אק,תנא חקלא|אק,שסה₂ חרמ|אק,רט₂

● עילוי האמונה והמחשבה

אנ אקל|אק,שצו גריו|אק,רי₂ ומח|אק,תח₂|אמ₁₃₁ חקכה|אק,צו

● עילוי הרצון חקלא|אק,שסה₂

● עילוי המידות ארנה|אק,רמ ורעו

● עילוי העולם

אנח|אק,קעא ארלה|אק,שעה אתקסה|אק,עב אתשנא|אק,שמ בקפה|עט סו₁ ברנד|אק,תסד|עט פט₁ הכו|אק,תנג הקנט|אק,תנב ומז|אמ₁₄₃|מר אמונה ט זפט|אק,נח זרח|אק,תג₂ חרמ|אק,רט₂

● דבקות הצדיקים בה' אצט|אק,רטו ארנו|אק,תנט אשו אתיו|אק,שצג אתקו אתקפד אתתמו אתשנא|אק,שמ אתשעה|אר סד_א בפיג|עט לג₂ בצו|עט לו₄ בקנב|אק,תסא|עט נד₂ בר|אק,תסג|עט ע₃ ברסא|עט צא₁ ברעח|עט צח₂ גל|אק,רכט גלח גקל|אק,תח גקסג גרמח|אק,קכ₂ גרטו|מר אהבה_ב|אק,שפט וטו וקסט|אש י_ט חרכה|אק,תס מר צדקות_א

● דבקות ישראל בה'

אשכה|אק,תמט אתשעה|אר סד_א אתתנב|ער₂ ש_ה בקפ|עט סד₂ ברעח|עט צח₂ ברפד|אר עד כ_א|עט קב₁ גקעו|אר צח_{טא} גרה|אר קלח₂ אקא|קפא|ער₂ ח וקמג זקע חעה חרכ

● לאשתאבא בגופא דמלכא (מושג)

אקל|אק,שצו אשיב אשצג|אק,שצה אתרנו אתשפח|אק,ל בקעה|אק,תנג₂|עט סב₁ ברסא|עט צא₁ גז|אק,תקסח₂ דסג הקצב חקס|אק,שעו

● של שקר ארנו|אק,תנט אתסט אתתפא הכט|אק,תנא חכ

● במידותיו ולא בעצמותו

○ הכרות חיוביות ושוללות ע"י חיוב ושליה+

● במידותיו ולא בעצמותו (מושג)

אנ מר דבקות₂ מר דבקות_א מר דבקות₇ מר דבקות_ה

דבקות ותורה (ומחשבה)

○ דבקות המחשבה והרגש ע"י דבקות – דמיונית רגשית ושכלית

○ הדבקות מעלה את המחשבות ע"י דבקות – פעולתה!

○ התלהבות בלימוד ע"י התלהבות ~

○ חופש הדעות ודבקות ע"י חופש המחשבה ~

○ יתרון הדבקות אצל הצדיקים ע"י צדיקים – יחוד עבודתם משאר העולם; צדיקים – עיסוקם במצוות

○ נועם הדבקות בתורה ע"י תורה – שמחתה ועונגה+

○ תפילה ותורה ע"י תפילה ותורה+

● יתרון הדבקות ארנה|אק,רמ אתכא בקפה|עט סו₁ בר|אק,תסג|עט ע₃ ברכח|עט עט₃ חרכט חרמח חרמט חד קלו חד ככב

● השפעת הדבקות על התורה

גצג|אק, תמו² גצד|אק, תמו²

● השפעת התורה על הדבקות

אקו|אר קכד^ה בקצח|אק, תמח|עט^ע₁, ברכח|עט^ע₃ ברצח|עט קט²
גצד|אק, תמו² גשנח הקנט|אק, תנב וכ|אק, תמה וסד|אמ¹¹²₁
זפה|אק, רנה|אמ¹¹³₂

● תלות הדבקות בתורה ארנו|אק, תנט אשצא|אק, תמח² זפח זקטו זקיו זקסד חרכט
את^א מר דבקות^א

● איחודן והזדקקותן זו לזו

ברט|אק, תמד|עט עג² בקפה|עט סו¹ הד|אק, קא ורכה|אק, קטו זקטו
חרכט חרמח את^א ג^א

● הפער ביניהן אתסד בקפו|עט סו² ברט|אק, תמד|עט עג² הרעו|אק, צט חקט אש טז,
את^ה ג²

בקצח|אק, תמח|עט ע¹

אתיא

דבקות ותפילה

דבקות וענווה

דברי רשות

אתתעה בטה|עט כז¹ בריח|אש י'ה|עט ענ³ וקמו

דברי תורה ע"ע תורה ~

דברים בטלים ע"ע שיחת חולין!

דגל ירושלים חד קצו²

דואג ואחיתופל את^א ו¹

דוד (המלך)

אתמד אתשטו|אר פכד אתשמה בכט|אר צו|עט יד³ בנג|עט כא³ דכו
הצד|אק, תקג² הלח וקג|אר יג³ ורעד חנד|אק, תו

דוראים ומג

דומיה (קדרשתה) ע"ע הקשבה+

דומיה ודיבור ע"ע דיבור ושתיקה+

דומיה ויגיעה בעבודת ה' ע"ע מנוחה ויגיעה – דומיה ועמל+

דומם, צומח, חי, מדבר

○ אחדותם ע"ע אחדות ההוויה!

● יחסם וערכם ארצג אתתמה בלה|עט טו⁴ גכג|אק, שסא גקנט|אק, ששב גרו גרמט
הקמ|אק, גל זסט|אק, תלט זקעט חפ|אק, תיד חפח|אק, תטו

דור הגאולה

○ הכפירה שבו ע"ע כפירה+

○ תורתו ע"ע משיח – תורתו~

דור המבול אתצט|אק, טו

דור הפלגה אתפב ה^ר

דורות ראשונים ואחרונים

● יתרון הראשונים אקנד גקעג|אק, רכה וכח וקג|אר יג³ חלד

- יתרון האחרונים   אתמוז   אתרסט   אתשד|אק,תקסו   גח|אק,ריז   חלד   אר קמו_ב
  - יתרון האחרונים על-גבי הראשונים
אתשטו|אק,עח   גח|אק,ריז   גש   וכח   וקצג
  - יחס השורש והענפים   אתשד|אק,תקסו   בס|אק,שעג|עט כד₁   גרצט   ולב
  - דמיון האחרונים לקדמוני הראשונים
בפ|עט לב₃
  - אחדותם ויניקתם הפנימית
אשכג|אר קנו_{יב}   אתתכג   בס|אק,שעג|עט כד₁   ברצד|עט קח₃
בשסא|עט קלו₂   גפה|אמ 99₁   הקי|אר מד כט   הקלב   הרמ|אק,אקפח|ער_{בז}
הרע   אש ט_ב
  - ייחוד ואחדות   הקמ|אק,ל
  - דור דור ודורשיו   אתקצב|אמ 129₂
  - תוהו ותיקון   גרצט   חכב
- דורמיטה (מושג בקבלה)   ז קח

דטרמיניזם   חופש והכרח – בהווה¹; חופש והכרח – באדם²

דיבור

- עילוי שיחות החולין   שיחת חולין – של תלמידי חכמים¹
- אי-יכולת ביטוי מחשבות   מחשבה – שורשה וענפיה²;   אותיות התורה³
- דיבור שלילי (בטלה וכפירה)   שיחת חולין⁴
- לשון וספרות   ספרות ולשון
- מחשבה דיבור ומעשה   מחשבה, דיבור, מעשה
- צעקה   צעקה
- תפילה   תפילה⁵
- מקורו
  - בנשמת ישראל   דיבור – בישראל
  - בעולמות עליונים
לקעד|אק,קיו   גריב   גרצא|חדנג   זלד|אק,שלו₂   זלה   הקפח|אק,של
חד נד
  - בפנימיות הנשמה
גצ|אק,רצו   גשג|אק,שלד₂   זלה|אק,שלו   הרמ|אק,אקפח|ער_{בז}
  - ירידתו ממרומים ושיבתו
אתר|אק,רעו₂   אתשעג   אתשצא   גריט|אק,רעו₂   חקפב|אק,רעח
  - קידושו על-ידי האדם   ברין|עט עו₂   גצ|אק,רצו   דע   ועח|אק,רפג   ורמו|אק,רפה₂
חקמג|אק,רעו   חד נד
  - פעולתו על האדם   אכח   אשפ   ויא|אק,רפו₂   וקלח|אק,רפא   וקנ|אק,רפו
  - פעולתו על העולם   אכח   אתשלו   אתשעג   אתשצא   אתתיט   אתתו|אק,שנה   ביא|עט ה⁴
במו|עט כ₁   ברה|עט עב₁   גריב   ויד|אק,רפה   ורכט   ורמו|אק,רפה₂
חמד   חקפב|אק,רעח

● צער צמצומו (וציפיית גאולתו)

• אי-יכולת הביטוי

בקסא|עט נח₁|חד נב גרלו|חד סט גרפ|חד₂ גשיו|אק_אה דפה|אק_אקצא
ד קיט|אק_אקכו וקו|חד נו חד סו חד סח

• הגבלת הדיבור את המחשבות

אתתפג גלט|אק_ארעט ד קיט|אק_אקכו

• מפני חסרון השומעים

אתקסז דב

• מפני פגמי הנשמה

גרנו גרפ|חד ל₂ ד לב|אש ח_ה ועט|אק_ארפג₂ חד סג₂ חד סח

• ציפיית גאולתו גרלו|חד סט גשיו|אק_אה דפה|אק_אקצא ויד|אק_ארפה ועח|אק_ארפג
ח קלו|חד נו₂ ח רנח|אק_אתקח אש הקי|חד קנו חד סג₂ חד סד חד סד₂
חד סח

• בדיבור האומה אקנו|אר קלה_ה בשכ|עט קכב₂ חפג ח רנח|אק_אתקח

● פוגמיו ארמה|אמ₁₄₂ גפח|אש ח_ג ונו

● בירורו מסיגיו וקנה|אק_ארפב חח|אק_ארעח₂

● חשיבות הבעת המחשבות

גרפו זקפט|חד טו₂

● ייחודו בישראל אקנו|אר קלה_ה בשכ|עט קכב₂ גרסט|אר קעט|אק_אתקייט וקכו חמד
ח קמג|אק_ארעו

● לשון הקודש

• ושאר לשונות אתתפו|אר סז_{טו} גכו גרכג|ארעח₅ חד רא וז אר קסד_י אר קסד_{יב}

• תחייתה אקעו אתתפו|אר סז_{טו} אש ד_{יא} אר קסד_{יא} אר קסד_{יב}

● דקדוק לשוני את ט₇ את ח₁

דיבור ושתיקה

○ עבודת הדומיה ועבודת העמל_ע מנוחה ויגיעה – דומיה ועמל⁺

○ שתיקת ההקשבה_ע הקשבה⁺

○ התבודדות וחברה_ע התבודדות וחברה⁺

● יתרון השתיקה אקיג ארנב ד לב|אש ח_ה ורה זעא|אק_אתקכח חרל|אק_אקטו

● השפעת השתיקה על הדיבור

אקיג ח קיב ח קמג|אק_ארעו

● הדיבור הפנימי שבשתיקה

ארנב אתתסח|אק_ארעד

● אחדותם זעג ח קמט|אק_ארע חרל|אק_אקטו

● הפער והמתח ביניהם הקא|אק_ארעג ח קד|אק_ארעה

● בדברי תורה ובדברי חולין

דע

דילוג והדרגה

○ בואה של הגאולה בפתאומיות לעומת הבאתה במעשי האדם_ע גאולה⁺

○ איזון וקיצוניות בעבודת ה'_ע איזון וקיצוניות⁺

- קביעות והתנוודדות ע"י קביעות והתנוודדות⁺
- קפיצה מעניין לעניין בלימוד ע"י עיון ובקיאות!
- הגאווה שבקפיצת מדרגות ע"י ענווה וגאווה – גאווה חיובית!
- הרס הכלים הנפשיים כתוצאה מקפיצת מדרגות ע"י שבירת הכלים!
- תשובה פתאומית והדרגתית ע"י תשובה – מהותה!
- אמונה שכלית ועל-שכלית ע"י אמונה – עצמותה ולבושיה
- הכרה חיצונית ופנימית ע"י עצמיות – הכרות עצמיות וחיצונית⁺
- הכרה של עמל ושל דומיה ע"י מנוחה ויגיעה – דומיה ועמל⁺
- בהתעלות העולם ע"י התעלות העולם – התעלות ההוויה!
- בתורה ואותיותיה ע"י אותיות התורה ~
- יניקת המחשבות העליונות משורשן העליון והשתלשלותן ההדרגית ע"י מחשבה – שורשה וענפיה!
- רצוא ושוב ע"י רצוא ושוב ~
- אור ישר ואור חוזר ע"י אור ישר ואור חוזר

● הכרה עצמית והברקה פתאומית

• יתרון ההברקה

ארעב אתכג אתעח אתקל|אקאקעז³ אתרכא|אקאקלו אתרלב|אקאמא
 אתרנד|אקאריג אתרפו אתשלט אתתצג|אקארלא² בכו|אקארט|עט יג³
 בנט|אתיא³|עט כג⁴ בעד|עט לא² ברנו|עט פט³ גפד גקלט|אקאקפד
 גרנה הקנו הקסה|אקאקפו הרנה|אקאקפה וצה וקב|חד עג
 חכבח|אקארנח חרלא|אקאקטו אשב|חד עג

• קדימת ההברקה

אתכג אתשו אתתלו ברמב|עט פה² גכו|אקאקיט² גשכח|אקאעה
 גשמ|אקאקסז גששא דז|אקארצג הקכג|אקאנה

• יתרון וקדימת האיטיות

אתתלו בקעט|אקאלח|עט סד¹ בשי|עט קטו¹ בשלד|עט ככו³
 גשכח|אקאעה דפ|אקארעה חלח חרלא|אקאקטו

• הזדקקותן זו לזו

ברצח|עט קט² וקפט|אקתקז ורלט|אקאנח² אר קיט^א חד עג
 אתשכה זט|אקארפא חקסא|אקאע חרלא|אקאקטו חרנב

● כעבורת ה'

• יתרון וקדימת הדילוג

אשט אשיח|אקארטו² אשסט|אקארמח אשפו|אקארלח אתשא אתשנ
 בטז|אקאשכה²|אר קמח^א|עט ח² ברמב|עט פה² היג|אש ג¹ ורמב ורעז
 זקו זקיח חנח חסח חעד|אש טו¹ אש יד¹ אש יד¹¹ מר גאווה טו
 חד קמג חד ככו

• יתרון ההדרגה

ארצט|אש יב¹ אשפו|אקארלח דלט|אקאשיא² וסה|אקארנח²
 ורנג|אש יח¹ זקמה אש יד¹¹

• הזדקקותם זה לזה

ארצח|אקאקטקסז אשפה|אש יג¹ הסב ורנו אש יד^{טו}

● בלימוד רזי תורה

• חשיבות ההדרגה

איט בקעט|אק, לח|עט סד¹ בשלד|עט קכו³ דג|אר צגס⁶ הרמג
וסה|אק, רנח² זקמג|אק, תי זקמה חקנא חקסב חקעד

• לימוד רזים למעלה מערכו

אט|אר ס⁷ אתרלח|אק, קיט² אתרסג בשלו|עט קכו⁵ גכו|אק, קיט²
ו|חז קטו ומה|חז קה וקו|חז נו זקו חכד|חז קב² חרמא|אק, אפז
את'ה את',

דימוי עצמני^{ע.ע.} לימוד זכות – על עצמו+

דין (מידת הדין)^{ע.ע.} חסד ודין+

דין וחסד^{ע.ע.} חסד ודין+

דיני ממונות

אקי|אש'ה^ה אשנו|אק, רצח² ברסז|עט צג¹ העו|אר יא⁴ ורצ|אר כ³
אש'ה^ה אר קסו^ב

דיעבד ולכתחילה

○ הירידה מכשירה עליה^{ע.ע.} ירידה לצורך עליה+

● בפנימיות הכל לכתחילה

זב|אריט^ב

דמגוגיה (במוטר החיצוני) אקלג|אק, יד

דמוקרטיה גלד|אק, תסו

דמיון

○ באומנות ובחוש האסתטי^{ע.ע.} אומנות⁻; אסתטיקה⁻

○ בירורו מסיגיו^{ע.ע.} דמיונות שקר!

○ העלאתו על-ידי השכל והחכמה^{ע.ע.} דמיון ושכל – יתרון השכל!

● חשיבותו ופעולתו אר ארסג אתנ|אק, ארסא² אתרסב אתש|אק, ארלא² אתשעח|אק, קצט

אתתסב הקפט|אר לז¹ הקצ|אר לה¹ הרסט וקפו|אק, ארכז
זכו|אק, ארכט זקעו|אק, שמו זקעו

דמיון ומציאות

○ בפעולת המצוות^{ע.ע.} מצוות – טעמן!

● במציאות העולם אתקיו אתקלה אתקמה|אק, ארלו אתקמו|אק, ארלו² גכה|אק, תמב

דקבא|אק, שח² העא|אק, תסח ורמט|אק, תקד

דמיון ונבואה אס|אק, אלד זקעו|אק, שמו

דמיון ורוח-הקודש^{ע.ע.} רוח-הקודש – בירורה מסיגיה⁻

דמיון ושכל

○ אמונה דמיונית ושכלית, תמימות וחכמה -

● יתרון השכל

• השכל גבוה מהדמיון

אס|אק_ארלד ארסו אשצט|אמ₂86 אתקמה|אק_ארלו אתרמ|אק_ארסא
אתרסה בכב|עט₁יב₁ בצו|עט₄לו₄ בקצו|אמ₃86|עט₅סט₅ גקצג|אמ₂59
הרג וקלב ורלה ורפה

• השכל מאיר את הדמיון

אס|אק_ארלד אסב אפב אתרסו אתרעט גרפב|אק_ארמ₂ ופ|אק_ארסב
זט|אק_ארפא זקעו|אק_אשמו חדקב₂

• השכל מזקק את הדמיון

אנט|אק_ארלד אתקכט אתרסב אתשעט|אק_אקצט זיב וקח|אמ₄59
וקט|אמ₁47 זקזי חדל

• שורש הדמיון בשכל

אתקמה|אק_ארלו בקצו|אמ₃86|עט₅סט₅ וקמו|אק_ארפ זט|אק_ארפא
חקמה|אק_אצ|אק_אשנד

● יתרון הדמיון

• ערכו וחשיבותו (בפני עצמו)

אסב אפב ארעה|אמ₁62 אתרסג בצו|עט₄לו₄ בקיד|אק_ארלג|עט₃מג₃
וקפו|אק_ארכז זכו|אק_ארכט

• הדמיון אינו מוגבל כשכל

אתקמה|אק_ארלו אתרמ|אק_ארסא אתשכא|אק_ארלא אתשש|אק_ארל
אתששב|אק_ארלב₂ בקלד|את₁יט₁|עט₃מט₃ גקסד|אק_ארכג גקעג|אק_ארכה
וקלג|אק_אריח זקסז|ארי₁ה זקעו חקמח

• הדמיון מקיף יותר כוחות חיים

אכב|אמ₂138 ארעה|אמ₁62 אתקפו|אמ₁136 אתרמ|אק_ארסא בכ|עט₃ט₃
בקצה|אש₁יב₁|עט₃סט₃ ברעא|עט₂צה₂

• הדמיון מבסס את השכל

אמט אתקכט אתש|אק_ארלא₂ בקצב|עט₂סח₂ גנב וקית|אק_אתמב₂

• הדמיון מאיר את השכל

אריג|אק_ארלה אתרסג אתרעח|אק_ארלב בקצה|אש₁יב₁|עט₃סט₃
ופ|אק_ארסב

• שורש השכל בדמיון

ופ|אק_ארסב זכו|אק_ארכט

● הזדקקותם ויחסם זה לזה

• סדר הופעתם אשעה|אק_ארמא אתנ|אק_ארסא₂ גשכד|אק_ארמ

• קבלת השכל ויצירת הדמיון

אקעז|אק_ארלט גיד|אק_ארמב

• עצמת ומעוף הדמיון וקדושת השכל

אתקמו|אק_ארלו₂ אתרמ|אק_ארסא אתרסו אתרעט אתששב|אק_ארלב₂
גיד|אק_ארמב גרפב|אק_ארמ₂

• עצמת ומעוף הדמיון ודייקנות ועמקות השכל

אתרל|אק_ארלה דעו|אק_ארטו וקפו|אק_ארכז אריקכ₃

- אחדותם אקעו|אקארלט אריג|אקארלה אתקנו|אקארמג בקיד|אקארלג|עט מג₃ ברנה|אקארמג|ערד|עט פט₂ וקבח|אקארטב₂ חקנב|אקארטג אר קסה ט₁₀
- הזדקקותם למקור עליון אתקמו|אקארלו₂ אתששב|אקארלב₂ בקיד|אקארלג|עט מג₃ הקצ|ארלה יח וקי|אקארטו זט|אקארפא אר קסה ט₁₀
- הפער והמתח ביניהם אסו הקפט|אר לד₁₀ חקמד|אקארלג₂ חקמה|אקארצ|אקארשנד

דמיון, רגש, שכל

- יתרון השכל אתקמו|אקארטקג אתרנג|אקארלט₂ אתרנח|אקארג בלט|אממ₃₅|עטי יח₃ הק
- אחדותם והשלמתם זה את זה אנח|אקארקעא אנט|אקארלד ארח-רט|אקארמח₂ ארמו|אקארמו ארסד|אקארמט בקצב|עט סח₂ ברלד|ארפא טה₁₀|עט פב₁ דקל|אקארריג ופג וקבח|אקארטב₂ זרכב|אקארקעח₂ חקנב|אקארטג ארסד|אקארמט
- מכשיריהם ארסד|אקארמט אקמה|אקארשנד ארח-רט|אקארמח₂ בקצב|עט סח₂ זט|אקארפא

דמיון, שכל, רוח-הקודש

דמיונות קדושה

- דמיונות רוח-הקודש ע"ע דמיון, שכל, רוח-הקודש
- הברקות והכרה עצמית ע"ע דילוג והדרגה – הכרה עצמית והבקרה פתאומית ~
- הרגשת עונג עליון ע"ע עונג+
- ודאות וספק בהכרה ע"ע ודאות וספק+
- חשיבות הכוח המדמה ע"ע דמיון – חשיבותו
- דמיונות אמונה (חיוביים) ע"ע הגשמה ~; חיוב ושליה ~
- דמיונות גדלות עצמית ע"ע לימוד זכות – על עצמו!
- גוזמאות הזיות והשערות
  - כל המצוייר מצוי באמת
  - אתקפה|אקארקעו₂ אתרד אתשלו|אקארקג בט|אקארריב|עט ה₂ בי|אקארריב|עט ה₃ בכו|אקארט|עטי יג₃ דקג ורלח זקצה|חד קיא חיד|אקארטו₂ חקסט|אממ₅₉
  - יתרון על ההשגה השכלית אתרנד|אקארריג אתתצג|אקארלא₂ בי|אקארריב|עט ה₃ בכו|אקארט|עטי יג₃ דעו|אקארטו וקלג|אקאריח זקנו|אקאריא אקארט
  - חשיבות ההזיות הנמוכות אתקפו|אממ₁₃₆

דמיונות שקר

- בקיים ומציאות העולם ע"ע עולם – קיומו ויחסו לאלוהות!
- דמיון המוות ע"ע חיים ומוות ~
- הגשמה באלוהות ע"ע הגשמה+
- התלהבות פסולה ע"ע התלהבות פסולה

● בהכרת ה' איט אלו אנ אנט אקעט|אר קכה ה קלג ומא|אקצא זקז
מר אמונה^ד מר ידאה^א

● בלימוד תורה את^חך

● רוח-הקודש ורוח טומאה

ארפט|אק, יב^ב אתקמו|אק, רלו^ז זקז חיד|אק, רטו^ז

● ראיית האור כחושך דקלג|אק, שי ורפה

● זיכום ובירום

○ בברית מילה^ע בברית מילה

○ בתפילה^ע תפילה – פעולתה!

○ על-ידי השכל^ע דמיון ושכל – יתרון השכל!

○ על-ידי התורה הנגלית^ע נסתר ונגלה – השפעת הנגלה על הנסתר~

● חשיבות הזיכוך

אכה

● בזיכוך התאוות והמידות

ארנו|אק, תנט ארסג גרפב|אק, רמ^ז זיח

● בהשבתן למקורן

אתקמו|אק, רלו^ז

● בצמצום כוח הדמיון

הרסב

דממה ודיבור^ע דיבור ושתיקה⁺

דניאל גכה|אק, קצג

דעות

○ חופש הדעות והכללת דעות פסולות^ע חופש המחשבה!

○ סתירותיהן החיצוניות ואחדותן הפנימית^ע אחדות ההפכים~⁺

דעות קדומות בלט|אמ^ז 55|עט יח^ז במא|אמ^ז 56|עט יח^ז זקצה|אק, קמב

דעת

○ הכרה פנימית ואינטואיטיביות^ע עצמיות – הכרות עצמיות וחיצוניות~

○ ידיעת ה' ומחשבות עליונות^ע מחשבה⁺

● ספירה גמו|אק, פה|אמ^ז 99 הרנג|ארלט בא חלב|אק, שמג אש טז^{יא}

דעת עליון ודעת תחתון (מושג)

דמד

דקארט (הגותו)^ע דמיון ומציאות~

דקדוקי המצוות^ע מצוות – דקדוק בפרטיהן

דרישת ה'^ע דבקות~⁺

דרך (טלטוליה)^ע טלטולי דרכים

דרך ארץ

○ מוסר ע"ע מוסר+

○ מידות ע"ע מידות+

● דרך ארץ (כמושג)   אתפח|אקא צו²   אתקצא|אק, שנו   אתשנד|את יב³   אתתפו|אר טו⁴
ביח|אקא סד|עט ט¹   בקמו|את דב⁴ |עט נב⁴   גי|אקא קלח   גקסט ד לו⁴
וג|אק, שנח   את חו¹   את ט¹   את יב³

דרך האמצע (שביל הזהב) ע"ע איוון וקיצוניות!

דתות (נצרות, אסלם, בודהיזם) ע"ע נצרות+; אסלם; בודהיזם (כל אחת לפי שמה)

ה

האצלה

- התהוות העולמות ע"פ עולם – קיומו ויחסו לאלוהות
- השפעה מלמעלה למטה ע"פ השפעה°

הבדלה

- בין קודש לחול ע"פ קודש וחול – הפער ביניהם!
- בין טוב לרע ע"פ טוב ורע – בירורם+
- בין עולמות עליונים ותחתונים ע"פ עליונים ותחתונים – עולמות עליונים ותחתונים!
- שינוי ושיורי ע"פ שינוי ושיורי+
- **בין קודש לקודש** גלה|אק, שלו דלט|אק, שיא₂ ד קיט|אק, קכו

הבל וקין

גקעב זמה|אר לב טו

הברקה פתאומית והכרה עצמית ע"פ דילוג והדרגה – הכרה עצמית והברקה פתאומית+

הגזמה ע"פ דמיונות קדושה!

הגיונות (מהותם, אופיים, מקורם ופעולתם) ע"פ מחשבה+

הגשמה

- מגבלות השכל בהכרת ה' ע"פ שכל – מגבלותיו+
- דמיון ושכל בהכרת ה' ע"פ דמיון ושכל~+
- תפקיד וחשיבות התארים באלוהות ע"פ חיוב ושליה!
- המשלים הגשמיים שבפנימיות התורה ע"פ רזי תורה – דרכי לימודם!
- בשמות ה' ובכינוי ע"פ שמות ה' – מהותם~
- בצער השכינה ע"פ צער – צער העולם~
- **נוקיה וחובת הסרתה** אקעט|אר קכד_ה אתעח אתקפב|אמ₁₉₀ חד מא₂
- **גורמיה** ה מ|אמ₁₂₅
- **תארי הדין והחיסרון** בעב|עט ל₂ בצג|עט לו₁ גרסג|אמ₁₇₁
- **הגשמה מותרת** אלא חקכט חרמה מר אמונה_ד

הרחקה

- עדיפות התיקון על-פניה ע"פ טוב ורע – תיקון הרע!; מידות רעות – הכנעה ותיקון~+
  - **של שנאתו אל הקודש**
- גשסב

הדר ועוז ע"פ עוז והדר

הדרגה ודילוג (בהכרה ובעבודת ה') ע"פ דילוג והדרגה+

הדרכות מעשיות ע"פ עצות מעשיות

הוד (ספירה)

זקי|אמ²⁷¹ חקעו

הוד ונצח

בקמא|אק²שעו|עט³נא³ בקמב|אק²שעו²|עט²נא⁴ גקט|אק²שכג
גקמו|אר²קמא² דפח|אק²שנט²ה קפה|אמ¹⁴⁰ וקפט|אק²תקז
חרנג|אק²רעד

הודאה

אתקכג|אק²תע² בשמד|אר²פומט|עט²קל³ גקזו גקעו²ה מא

הומוצנטריות (מרכזיות האדם בעולם)

ארמו|אק²תלג² ארצג² אשסו|אק²תלד² אשעד|אק²סד² אתכט
אתרעה|אק²רד² אתתמח² אתתס|אק²סה|אר²קסט² ברסח|עט²ד²
גלו|אק²רצב² גצה|אק²שלט² גצו|אק²שמו² גקלג|אק²רה² דנו|אק²תקס
ונה וקעד² חקז|אק²שנו

הונא (רב)

אתק

הוצאת זרע לבטלה ע"פ ברית – שמירתה ופגימתה ~

הוראת שעה

בל|עט²טו¹ בנח|עט²כב²

הזיה

○ בכפירה וטומאה ע"פ דמיונות שקר ~

○ בקדושה ע"פ דמיונות קדושה!

הטיה לכף זכות ע"פ לימוד זכות+

היגינה ע"פ גוף ונשמה ~

הידור מצווה ע"פ מצוות – הקפדה בהן!

הידמות הצורה ליוצרה ע"פ עליונים ותחתונים – האדם והעליונים!

היסטוריה

● גילוייה שם ה'

אתרצ|אק²תקכא² אתתיג|אק²שצד² זלח² הקפ² זכו|אר²כו²
זלא|אר²כח² אש^{27א}

● לימוד ממנה

אקנו|אר²קלה² אתרפב² אתתפ|אק²מט² בקנו|אר²קלא²עט²נו²
בקצו|אש²⁷ד²עט²סט⁴ גכו² אר²קמד²

● לימודה

את²⁷

הירש (הרש"ר) ע"פ שמשון רפאל הירש (הרב)

הישרדות (המינים)

אלו² אר²מט²

הכוזרי (ספר)

אתמו וקפח² זקסט² אר²קסה²⁷

הכנעה ע"פ ענווה וגאווה⁺; יראה⁺

הכרה

○ מחשבות (מהותם, אופיים, מקורם, פעולתם, וכו') ע"פ מחשבה+

○ הכוח המשכיל ע"פ שכל+

הכרח וחופש ע"פ חופש והכרח⁺

הכרת טובה ע"פ הודאה⁻

הלבשה והפשטה ע"פ הפשטה^o

הלכה

o דקדוק בפרטיה ע"פ מצוות – דקדוק בפרטיהן

o החמרה בה ע"פ חומרות

o לעומת פנימיות התורה ע"פ נסתר ונגלה⁺

● **ידיעת מסקנותיה**

אצג אתוט אתחב אתטג אתטד אתטיג מר גאוה טו

● **פרטיה הרבים**

אתריב הרסג הרעח וסו וקה|חד קלג חלה|אקאנד חר|אקאקנג
אש'גהנ אתגה אתד' אר קסבה

הלכה ואגדה (איחודין)

אתתכא|אק'תסח|חד קלד אתתלד|חד קכא בשיג|אר פט|עט קיז²
גרלג|חד קכא² הא|אק'כה הב הה|אק'מו|אמ¹⁰⁰ ה קכו|אק'כג
ה קכט|אר מאכד זלו|אמ¹³² חקסו חקצו את'גא את'גד את'גז
את'גז

הלל (הזקן)

גכט|אק'קפג

הלל

אתשנג דכו

המן (הרשע)

גקנח|אק'שכו הסח

המנונא סבא (רב)

אתלד|אק'עח אתשסט|אק'עח²|אמ⁴⁹ וסג|אמ¹³² זלב|אר לא ד

המשכה והעלאה ע"פ השפעה וקבלה^o

המתקה (הפיכת רע לטוב) ע"פ טוב רע – תיקון הרע⁺

הנאה ופרישות (מהעולם הזה)

גיב|אמ¹⁴¹ גקלח גשסו|אר עכו דנד דנח

הנרטה ע"פ מתימטיקה

אתרסט בשיד|עט קיט¹|חד קמו² גק|אק'תצה גקסב|אק'קנו

הנהגה

הסברה

o יכולת הביטוי ע"פ דיבור⁻

● **חשיבותה** אמא אקנו|אר קלה^ח אקעו ארטו

● **חסרונותיה** הטו|אק'ד

הסחת דעת מהחטא ע"פ לימוד זכות – על עצמו[!]

הסטוריה ע"פ היסטוריה⁺

הסתכלות ע"פ ראייה^o

הסתר פנים

o לשם גילוי ע"פ ירידה לצורך עליה – בגילוי אלוהות ובעולם⁺

o צער העולם מכך ע"פ צער – צער העולם[!]

העדר קודם להווייה ע"ע ירידה לצורך עליה ~

העלאה

העלאה וביורור ע"ע טוב ורע – תיקון הרע!

העלאה והמשכה ע"ע השפעה וקבלה°

העלאת המחשבות ע"ע מחשבה – גדולה וקטנה!

העלאת המידות ע"ע מידות רעות!

העלאת העולם ע"ע קודש וחול – עליו החול

העלאת ניצוצות ע"ע ניצוצות+

העמקה וגבהות ע"ע עומק וגובה

העמקה והקף (בתורה) ע"ע עיון ובקאות+

העמקה ושטחיות ע"ע פנימיות וחיצוניות+

הפיכת זדונות לזכויות ע"ע תשובה – הפיכתה זדונות לזכויות+

הפיכת רע לטוב ע"ע טוב רע – תיקון הרע!

הפיכת שולחן וצט|אק,רצו

הפכים

○ אחדותם ע"ע אחדות ההפכים+

○ ריבויים לכתחילה ע"ע אחדות ההפכים – ריבוי הפכים (חיובי)

הפנמה ע"ע עצמיות!

הפרדה (בין טוב לרע) ע"ע טוב ורע – ביורור

הפרדת קהילות ברפג|אר עג|עט קא₁

הפשטה אלוהית והלבשה שכלית אנושית ע"ע שכל – אלוהי ואנושי~

הפשטה וחווייה ע"ע רגש ושכל~

הפשטת המחשבות והלבשתן בפרטים ע"ע מחשבה – שורשה וענפיה~

הקבלה (בין עולמות) ע"ע עליונים ותחתונים – עולמות עליונים ותחתונים!

הקרבה עצמית ע"ע מסירות נפש

הקשבה

○ לנשמתו ע"ע עצמיות~

○ עבודת עמל ודומיה ע"ע מנוחה ויגיעה – דומיה ועמל+

○ הקשבת היצירה ע"ע יצירה רוחנית~

● לקול ה' בעולם אתרנו|אק,רסח₂ בלה|אק,רצו|עט טז₄ בקעו|עט סב₂ גקט|אק,שכג
דקיא|אק,קעד הקיח|אק,תקטו זכח|אק,תקבא חח|אק,רעח₂ אש₁
חד סד₂

● הקשבת האמונה אכא|אמ₆₆ חע

● הקשבת התורה חע

השפעה וקבלה

- אור ישר ואור חוזר ע"י אור ישר ואור חוזר
  - אתערותא דלעילא ודלתתא (כמושג) ע"י אתערותא דלעילא ודלתתא
  - בין השכל הרגש והאינסטינקט ע"י שכל, רגש, אינסטינקט
  - ירית ועליית המחשבות ע"י מחשבה – שורשה וענפיה!
  - השפעות נקלטות ואינטואיטיביות ע"י עצמיות – הכרות עצמיות וחיצוניות
  - פסיביות ואקטיביות במחשבה ע"י מנוחה ויגיעה – דומיה ועמל~
  - יחס האדם לעולם ע"י אדם ועולם+
  - יחס העולמות העליונים והתחתונים ע"י עליונים ותחתונים – עולמות עליונים ותחתונים+
  - יחס הצדיק והמון העם ע"י צדיקים והמון העם+
  - יחסי רב ותלמיד ע"י רב ותלמיד~
  - יחס השבת והמועד ע"י שבת ומועד~
- מלמעלה למטה ומלמטה למעלה (כמושג)

אקעז|אקארלט אתלא אתעד אתקג|אשו, אתיד|אקצטטז
 אתקלד|אקצטקב אתתיד|אקצטטז אתתצב בקלה|עט מט₄ בש|עט קיא₁
 בשכב|אקצשלב|עט כג₁ גטז|אקצתכח זקמד|ערא (ענייני תפילה) יט הקלו
 חקב|אמ₁₈ חקסא|אקאע

השקטה ע"י מנוחה ויגיעה – דומיה ועמל~; הקשבה~

השתוות

- יחס בין ערכים עליונים ותחתונים ע"י שינוי ושיווי+
- מידת ההשתוות ויז|אק, רמו חקמט|אק, רע

השתלמות ושלמות ע"י שלמות והשתלמות

- השתלשלות העולם ע"י עולם – קיומו ויחסו לאלוהות!; עולמות (בקבלה)~
 השתלשלות והתעלות (מלמטה למעלה ומלמעלה למטה) ע"י מלמעלה למטה ומלמטה למעלה
 השתלשלות ויניקת המחשבה ע"י מחשבה – שורשה וענפיה!
 התאמה (בין עליונים לתחתונים) ע"י עליונים ותחתונים+

התבגרות (גיל המעבר) אקצא|אק, עו

התבודדות וחברה

○ השפעת טבעיות המון על החכמים ע"י תמימות וחכמה!

- יתרון ההתבודדות אצא|אקצתכב אשפט|אק, קכח את בקנב|אק, תסא|עט נד₂ גככ|אק, רו₂
 גשד גשית|אק, רעא דסו ורסא זג|אק, רסט חקב|חד קמה
- יתרון החברתיות ביח|אק, סד|עט ט₁ גרכח|חד קלא גשטו|אק, רעא₂ וקמ|חד יו חקמ
- ההתבודדות מעלה את החברתיות אפג זג|אק, רסט זסט|אק, תלט
- הודקקותן זו לזו גרלג|חד קכא₂ וקמ|חד יז חיי|אק, רעב

חרה

התבוללות

התבוננות פנימית וחיצונית ^{ע"ע} פנימיות וחיצוניות⁺

התגלות ה' בעולם ^{ע"ע} עולם – קיומו ויחסו לאלוהות⁺; עליונים ותחתונים⁺

התגלות רצון ה' בעולם ^{ע"ע} רצון – אלוהי⁺

התגלות המחשבה והכרתה העצמית ^{ע"ע} דילוג והדרגה – הכרה עצמית והברקה פתאומית⁺

התכללות ^{ע"ע} ביטול⁺

התלהבות

○ השתלהבות הנשמה ודבוקתה ^{ע"ע} דבקות[~]

● חיובית   א תמט|את ט ט   א תמט|אמ 136₁   ג רמח|אק,קכ₂   ה עב ונח ורעא זקסד
זקצז

● פסולה   אקט,   א תמט|את ט ט   ב קצז|אמ 86₃   עט סט₅   ד מב העב וקלב

התמרה ומנוחה ^{ע"ע} מנוחה ויגיעה⁺

התנגדות

○ לחסידות ^{ע"ע} חסידות – תנועת החסידות[~]

○ לציונות ^{ע"ע} לאומיות – לאומיות חילונית[~]

התנודרות וקביעות ^{ע"ע} קביעות והתנודרות⁺

התעלות העולם

● התעלות ההויה

○ השפעת האדם על העולם ^{ע"ע} אדם ועולם

○ השפעת התחתונים על העליונים ^{ע"ע} עליונים ותחתונים

● שלמות והשתלמות

· בתארי ה' ובאדם ^{ע"ע} שלמות והשתלמות!

· בהויה אקיד|אקטסו   א תמג|אק,תקלא   א תסב|אק,תקכו   א תתקב|אק,שצד₂
ב שטו|אק,תקלד|עט קיט₂   ב שיח|אק,תקכט|עט קכא₁   ד טח|אק,תקלב   ה נט
ו קפה|אק,א לג   ז נח|אק,תסד   ז סא|אק,תנו   ז סג|אק,תסא   ז ע|אק,תלט
ז עא|אק,תקכח   ז קלד|אק,תקה   ח מג|אק,תקל   ח פד|אק,שנג   ח קעב

● השתלשלות והתעלות

א רצ|אק,תקכד   א תקלד|אק,תקכב   א תקמוז|אק,תקכג   א תקמח|אק,תקכב₂
ח קב|אמ 18₂

● איטית ופתאומית

א רצח|אק,תקסז   א תקמח|אק,תקכב₂   א תתיח   ב שיח|אק,תקכט|עט קכא₁
ז מא

● התמדתה קביעותה והקפתה הכל

א קיד|אק,תסו   א תקנ|אק,תקסז₂   א תרצ|אק,תקכא₂
ב שיח|אק,תקכט|עט קכא₁   ד סו|אק,תקיח   ד קכו|אק,תקיו
ה קיח|אק,תקטו   אש T_א   אש ה_ג   אש ה_ד

● מעלתה כתשובה כללית

אשכא   א תקלד|אק,תקכב   א תשפ|אק,תקלו₂   אש T_א   אש T_ב   אש T_א
אש ה_ג   אש ה_ד   אש טז_{2א}   אש פ_א

- תשובה עולמית ופרטית
אתשפ|אק₂תקלו₂ גשיג|אק₂תקעב₂ וקמו אש₂ט₂ אש₂ה
  - הצטברות הטוב בעולם
אתקיא|אק₂תקא אתקכג|אק₂תע אתקנ|אק₂תקסו₂ אתקפו|אק₂תקיט₂
אתרג אתשפ|אק₂תקלו₂ אתתסד|אק₂תקא גז|אק₂תקסח₂
גקט|אק₂שכג גשיב|אק₂תקעב גשכה דק ומו|אק₂קמח וקסו|אק₂קפד
  - תיקון העולם בעתיד
אתתסה|אק₂תקסג אש₂ה₂
  - השפעתה על הנפש
אקיד|אק₂תסו אקטו|אק₂תקמג אתקיא|אק₂תקא אתקפו|אק₂תקיט₂
גקט|אק₂שכג גשיב|אק₂תקעב גשיג|אק₂תקעב₂ גשכה חח|אק₂רעח₂
אק₂תפו
  - השפעתה על ישראל
ארצח|אק₂תקסו
  - התעלות הרצון אקמג|אק₂שסו אתס|אק₂שסט
  - התעלות הרוח האנושית
אלט|ארסב₂ אקט|אק₂תקמד₂ אמ₂96 אקטו|אק₂תקמג אשכו|אמ₂40
אשצד אתשד|אק₂תקסו אתקפא|אק₂תקמד אתקפו|אק₂תקיט₂ אתתעט
גז|אק₂תקסח₂ גח|אק₂ריו דלט|אק₂שיא₂ דמד דס הריט|אק₂תקמו
וכט
  - התעלות המחשבה וההכרה
אתתא|ארסה₂ גז|אק₂תקסח₂ זקטו|אק₂תקנו
  - אבולוציה ומדע חדש אקיה-קכג|אק₂תקלח₂ ארצח|אק₂תקסו אתפה|אק₂תקלו אתתעט
הריט|אק₂תקמו|אמ₂29
  - הסכנה שבה אקטו|אק₂תקמג
  - התעלותו החיצונית אקצ גקעג|אק₂רכה זקמו
- התעלות והשתלשלות** ע"ע השפעה וקבלה!
- התעלות הרע** ע"ע טוב ורע – תיקון הרע⁺
- התעמלות** ע"ע גוף ונשמה⁻
- התפעלות** ע"ע התלהבות
- התפשטות הנשמה** ע"ע חופש הנשמה!
- התפשטות והעמקה** ע"ע עיון ובקיאות⁺
- התפשטות וצמצום** ע"ע חסד ודין⁻
- התפתחות ההלכה** ע"ע הלכה – פרטיה הרבים⁻
- התפתחות העולם** ע"ע התעלות העולם⁺
- התפתחות חברתית** ע"ע חברה!
- התר מכירה** ארנה₂
- התרת נדרים** זפו|אמ₂111

ו

ודאות וספק

- דמיון ושכל ע"ע דמיון ושכל+
- דמיונות קדושה חיוביים ע"ע דמיונות קדושה+
- יתרון הודאות ועיקריותה
  - אתשג|אקאר²יג² בכו|אקארט|עטיג³ בקכה|עטמו⁵ בקנד|אקאר²רח²|עטנה²
  - ברכט|עטפ¹ בשד|אקארי|עטקיג¹ בשלח|אקארי²|עטקכח² הקטו|אקארה
  - הקצא|אקארט²|אממ²39 הרלא|אקארו הרלג זצו|אק,שסג|אממ¹114
- נדקי הספקנות ואפסותה
  - אנו גכא|אממ¹91 געא|אקאקל העו|אק,קלב אתו,
- אחדותם והודקקותם זה לזה
  - אשסב ברלו|אקאקב²|עטפג² גרכא|אק,תלא|מריא³
- תפקיד ויתרון הספק
  - אתקלה אתרמא|אקאריז בשד|אקארי|עטקיג¹ געא|אקאקל
  - הקיו|אקארו זקנח|אק,תק אתו¹
- ודאות עליונה ותחתונה
  - ברכט|עטפ¹ ברלה|אקאקב|עטפג¹ גקמא|אקארה הקטו|אקארה
  - הקפג|אקארג|חדקיג הרלא|אקארו זקנו|אקאריא

אתרו|אק,שב הג אש טז^{1א}

וידוי

ויתור

- אמת וצדק ע"ע אמת וצדק~
- הויתור שבחסד ע"ע חסד ודין – יתרון הדין העליון~
- סליחה ע"ע סליחה

ז

זבולון ויששכר

ומג

זדונות – הפיכתם לזכויות ^{ע"ע} תשובה – הפיכתה זדונות לזכויות⁺

זדונות ושגגות

בל|עט טו¹ גקסו|אק,ב חפב

זהב וכסף

ח קפג

זוהמת הנחש ^{ע"ע} נחש; חטא אדם הראשון[~]

זוהר (ספר)

אתתסט|אר צא¹⁰ ה ז

זיגמונר פרויד ^{ע"ע} פרויד

זיהרא דאדם הראשון

אשסד|אק² שסז אתטו|אמ¹⁷⁴ אתקכ|אק,רצט ברצט|עט קט³
גג|אק² שמא גסו|אק,תצג² הקעה|אק,ט ה קצו וקלד|אק,קפ
וקמו|אק,ארפ זקט זקפ|אק,רטו ח קנו חד קלו

זוגיות ^{ע"ע} אהבה – איש ואשה ומשפחה

זיווג

- בעולמות עליונים ^{ע"ע} יחודים[~]
- ערכו הפנימי וקדושתו של יצר המין ^{ע"ע} יצר הרע – יצר המין
- קדושתו במד|מר|אמונה|א^{עט} יט³ דעח|אק,שפה ופב|אק,רצט וצט|אק,רצו

זיכרון ושכחה

- שכחת חטאיו ^{ע"ע} לימוד זכות – על עצמו[!]
- גורמי ומונעי הזיכרון אתתו ברלט|עט פד² מר ענוה³
- ביטול השכחה והזיכרון
ארצד אתטו|אמ¹⁷⁴ אתשיח אתשנה|אק,קיח אתתטו גרצט
ה קפג|אק,רג|חד קיג הרו|אמ¹²⁰
- זכרון חלקי המחשבה ואיחודם
אתתטו ה ר הרו|אמ¹²⁰ את⁷
- שכחה חיובית ברב|עט עא¹ גרצח גרצט הקכא|אר מג¹⁰ ורנח|אק,רנ² חקלד
- זכרון גדולת האומה אקפב|אר קלה^ח אתיט|אק,שנג אר נה^ח
- זכירת התורה את¹א¹
- זכרון הרע (והחיסרון) בשיח|אק,תקכט|עט קכא¹ ה נט אש¹

זירא (רבי)

זי זלו|אמ³² חקלד

זכות

○ לימודה על אחרים ^{ע"ע} לימוד זכות – על אחרים⁺

○ לימודה על עצמו ע"ע לימוד זכות – על עצמו+

זכות אבות גש

זמירות (לה') ע"ע שבח:

זמן

○ שבת ומועד ע"ע שבת; מועדים

○ נצחי וזמני ע"ע נצחי וזמני+

○ היבדלות ממנו והעלאתו ע"ע נצחי וזמני~

○ יתרון ההווה והעתיד ע"ע התעלות העולם – התעלות ההווה~

- יתרון ההווה   אתטו|אמ74, אתקצו|אק2שב אתרג זק זקכו|אק2תקיו ארקא
- צפיית העתיד   אקטו|אק2תקמוג אתיט|אק, שנג אתקיא|אק2תקא אתקסג|אק2תקא2
אתשב|אק2שעט אתתכג ברכו|אק2קמו|עט עט1 ה צג|אק2תקג
ה צד|אק2תקג2 הריט|אק2תקמו|אמ29, ורמט|אק2תקד זט|אק2רפא
זקנח|אק2תק
- זכרון העבר   אתיט|אק, שנג אתתכג
- אחדותו   אתתכג בה|אק, כג|עט ב3 בס|אק2שעג|עט כד1 בקה|אש2|עט מא3
הרע וג|אק, שנח אש2
- באלוהות   אק|אק2תקכו2 בה|אק, כג|עט ב3 ועו|אק2ריד זמא
- בישראל   הרע ארנה
- תלות המצוות בו   בריא|ער2שסח|עט עד2

זמרה לה' ע"ע שבח:

זעיר אנפין ואריך אנפין   אסה בצב|עט לו2 גקו|אק2תקס2
זעיר אנפין ועתיק יומין   זד|אק2תנה
זקן (בקבלה)   אתקסה|אק, עב אתשמא אתשצד|אק, עג

זקנה ע"ע ילדות ובגרות~

זקנים (שבעים)   בעד|עט לא2

זר ועצמי (לנשמה) ע"ע עצמיות – עצמות הנשמה:

זריזות   מר גאוה^ה מר ענוה^א

זרע אדם וזרע בהמה (מורשג)

אתשלכ|אק, שסו אתשצג|אר עב^ט ברפד|אר עד^ט|עט קבו^ח חקצח

ח

חבלי משיח (מושג) גרבה ד'טו ז'לב|אר לא יד ז'קפו|אר מו'ב ז'רכ|אק קצו חרנד|אק שטו

חבר ועם הארץ

ז'סט|אק תלט מר אהבה ט

חברה

● תכונת החברתיות ז'כ|אר צה סה הריג

● התפתחות חברתית בימינו

אקיח|אק תקלח₂ אק אקנד

חברה והתבודדות^{ע"ע} התבודדות וחברה⁺

חברה וקדושה

● הקדושה מעלה את חיי החברה

אקפו|אק קצא|אר קס₁ אקצח|אק קעט ארלה|אק שעה בשמט|עט קלב₁
הקנז|אק קעז וקלו ז'סה ז'סז|אק תקסא ז'סח|אק תקסא ארנה_ה

● החברה אינה סותרת את חיי הקדושה

אתרסא|אש ט בקצ|אמ 170|עט סז₄

● החברה מביאה ומבססת את הקדושה

אתקלו אתקצ ביג|עטו₂ ברלח|עט פד₁ וכו|אק רסח חקמ אש ט_{כט}
חדיח

● הזדקקותן זו לזו אתרסח|אק קפ בו|אק רפח|עט ב₄ גסד|אק קפא

● הפער והמתח ביניהן אקנד גשלט|אק אקסה חקכב|חד קמה חקמ חקצח

● אחדותן בשורשן אש ט₂

חגים

○ פסח, סוכות, וכו' ע"ע פסח; סוכות (כל חג בשמו)

● מהותם אתקכג|אק תע געב|אר קמו₁ הפב|אק שג

חגים ושבתות אתקכג|אק תע הפב|אק שג

חדש וישן

○ בתורה ע"ע תורה – חידושה

○ דורות ראשונים ואחרונים ע"ע דורות ראשונים ואחרונים⁺

○ התחדשות העולם ע"ע התעלות העולם⁺

○ התחדשות ושלמות ע"ע שלמות והשתלמות⁺

○ תמימות וחכמה ע"ע תמימות וחכמה⁺

● החידוש התמידי והיצוניות הישן

אקיד|אק תסו ד'קכו|אק תקיז חדיעא

● נצחיות ועצמיות הישן אפו אתרסח|אק קפ גצא גרצו ברלה|אק קב|עט פג₁

- החדש מאיר את הישן דלג דק הקא|אק,רעג
- הישן מבסס את החדש אקא|אק,תקלח² ארב אתקט|אמ²56 ביז|עט^ח3 גש יע|אמ¹94
- אי-סתירתם אקז|אק,תקלח מר העלאת ניצוצות^ה
- תכלית החידוש בפשטות ישנה ביז|עט^ח3 ברלה|אק,קב|עט^{פג}1 ברלו|אק,קב|עט^{פג}2 דקא הקז
- החדש גנוז בישן גקכו דקא אק,תפו
- איחורם והזדקקותם זה לזה אמ|ארסב^ה גנו גפו|אמ¹100 היט הקפ ופו|אמ¹97 ורסה|אק,שס
- תכונותיהם השונות אתגל

חובת הלבבות (ספר) ברכז|את'ע|עט^{עט}2 הקפא|אק,תעה ורצא את^ט3,

חווייה והפשטה ע"ע רגש ושכל⁺⁺

חוטם (בקבלה) בקז|אק,כה|עט^{מד}2

חול וקודש ע"ע קודש וחול⁺

חולי הנפש גקכב|אמ¹39 אש^ח3, את^ו1, מר'רא^ה1

חולין (אכילתם בטהרה) הד|אק,קא

חולשה

○ גופנית ע"ע גוף ונשמה[!]

○ רוחנית ע"ע גבורה רוחנית⁺

חומריות ורוחניות ע"ע קודש וחול⁺

חומרות

● חיוביות וכו|אק,רסח וקכד וקכה וקכו|אק,תיט²

● שליליות אנא וצב וקכה זקמה חפב

● הצורך להקל או|ארס¹

חופש הדיבור ע"ע דיבור – צער צמצומו⁺

חופש המחשבה

○ הזיות גוזמאות ודמיונות קדושה ע"ע דמיונות קדושה⁺

○ מונעי ביטויי המחשבות ע"ע דיבור – צער צמצומו⁺

○ התאמתה לעצמיות האדם ע"ע עצמיות[~]

● השיבותו ופעולתו אקפד|אק,שיד² ארצה|חד^זמו אתקפט|אמ¹27 בקטז|אמ¹61|עט^{מד}1

בשנא|אמ¹60|עט^{קלג}1 גקצד|אק,תמג² ורנו זקצד|אק,קעז²

חרנ|אק,תכג מר^{חופש} מר^{פחדנות}3 אר^{נב}2 חד^{קלט}

● גורמיו ומונעיו אתקט|אש^ז7 בקטז|אמ¹61|עט^{מד}1 אפו גקכו גשמת|אק,קעה

זקפ|אק,רטז זקצד|אק,קעז² חקכה|אק,צז חרנ|אק,תכג חד^{מב}

חד^{מג}

● התפשטות המחשבות וחירותן

אפו אקנא אקנב אשמג אנתקה|אקקעו² גרפא דלו ולא
ונ|אמ¹³⁴: זקעא|אק²רפג חקסט|אמ⁵⁹

● דעות קדומות בלט|אמ³⁵⁵: עט יח³ במא|אמ¹⁵⁶: עט יח⁵ זקצח|אק²קמב

● הכללת דעות פסולות אל-לא בסב דב הרעה|אק²אי מר סבלנות^א אר קסט¹

● צמצומו והסרוגותיו ארלו|אמ¹⁵⁸ אשלג|אמ²⁶⁷ אתקט|אמ²⁵⁶ אתשח במא|אמ¹⁵⁶: עט יח⁵
בשנב|אמ²⁶⁰: עט קלד¹ גקמב הצו וקצא|אמ¹⁵⁷ מר חופש^א מר צניעות^א

● חופש האמונה אתלו|אמ¹⁴¹ אתקפט|אמ¹²⁷ במא|אמ¹⁵⁶: עט יח⁵ גשיד|אמ²⁵⁵

הרמו|אמ¹⁵⁵ הרנו|אמ¹³³ ונ|אמ¹³⁴ זפג|אמ²⁷⁵ מר אמונה^ט

חופש הנשמה

● התפשטות הנשמה וחירותה

אקפו|אק²קנג ארג ארצה|חד מזו אתרמט אתרנה אתשיב
בקסט|את³: עט ס² גכט|אק²קפג גרח|חד מח גרט|אר קמח^א|חד קצ
גרמז|חד טא² גרעט|חד לט דפב|אק²קע דפה|אק²קצא דקכה
הקלה|אק²קיא ורסג ורעא זיא|אק²תה זקצו זרכא|אק²קעב חסד
חקצא|אק²עט|חד נא חרס חד מזו

● זיכוכו ועילוי עילידי התורה והמוסר

ארפא|אק²(ראש דבר) לא אתלו|אמ¹⁴¹ אתרה|אק²צח אתתי|אר צ^ט
גקח|אק²קמט גשלט|אק²קסה גשמט|אק²קעה וקסב

● אמיתי ושקרי אתקנב גצא דמג|אק²קלה הק|אק²לה זקמב|אק²קמא זקצח|אק²קמב
אש^ה

● מונעיו

○ יראה פטולה ^ע יראה פטולה – נזקיה ~

● מניעת חירות המחשבה

חצו חרי חרלח חד מב חד מג

● מאסרה בגוף זרכ|אק²קצו

● החטא חרטו|חד מה

● הגלות חרט

● עילוי עילידי התשובה

אש^ה אש^ה

● בישראל גרט|אר קמח^א|חד קצ חד קסז³ חד קצ

חופש הרצון ^ע חופש והכרח – באדם ~

חופש והכרח

○ השגחת ה' וידיעתו את העולם ^ע השגחה פרטית⁺

● באלוהות אשצג|אק²שצה בעב|עט ל² בקיז|אק²כה|עט מד² בקיח|אק²כו|עט מד³
בשמ|עט קכט² בשנו|עט קלה² ועו|אק²ריד זנח|אק²תסד חקנה חרמה

● בהוויה

○ חיוב המציאות (כמושג) ^ע חיוב המציאות

- התגברות ויתרון החופש
  - אקמו|אק,כד אשסד|אק,שסו אשעד|אק,סד אתרה|אק,צח
  - אתשפח|אק,ל אתשפט|אק,מד אתתקג|אק,תקעא בה|אק,כג|עט,ב₃
  - גרמ|אק,קמג₂ הקע|אק,לא זא|אריט_ב זלג|אק,כח זלט|אק,לג
  - דטרמיניזם אתשפו|אק,כו גקטו|מריראה^{טו} אש^{ה11}
  - קיומם כאחד אשמב אתשלב|אק,שסו אתשפו|אק,כו בקיח|אק,כו|עט,מד₃ הקפ
  - הרלד|אק,אקג₂ ועו|אק,אריד ורעח|אק,כא זא|אריט_ב זקנו|אק,תיב
  - הכרח תחתון ועליון
    - אתשפח|אק,ל
    - חופש תחתון ועליון
      - אתקנב חמב|אק,לד
      - למעלה מחופש והכרח
        - זקעא|אק,רפג זקעה חרמה
  - בישראל
    - אשכה|אק,תמט|אר,קמב₃ הק|אק,לה הקפ ורכו|אק,קטו₂ זב|אריט_ב
    - זמח|אמ⁵², חכב חקכא|חד קפו אר קנח^{טו}
  - בתורה
    - הרנ חכב חקעא|חד קמ
  - באדם
    - השגחת ה' וידיעתו את מעשיו ^{ע"ע} השגחה פרטית+
    - מניעת התשובה מרשעים ^{ע"ע} תשובה – מונעיה!
    - חשיבות ויתרון החופש
      - אקטו אשעד|אק,סד גנא|אק,קה דנו|אק,תקס הקע|אק,לא וקיג
      - חכח|אק,עה חמב|אק,לד אש^{ז1}
    - פעולת החופש בעולם
      - אתתמח גקעו
      - גורמיהם אתרמג בשיל|עט,קטו₁
      - חופש שלילי אתקפא|אק,תקמד חרני|אק,תכג
      - דטרמיניזם חיובי
        - אשפו|אק,רלח אתכו ועו|אק,אריד ורא|אק,תצא₂ חקסו אש^{ה11}
      - איחודם והזדקקותם זה לזה
        - ורעח|אק,כא זמח|אמ⁵² אש^{ה11} אש^{טז1א}
      - בדבקות האדם ובהידמותו ליוצרו
        - אקל|אק,שצו אשצג|אק,שצה בשמ|עט,קסט₂ גנא|אק,קה
      - בציבור וביחיד
        - אר מט_ב
  - חוץ-לארץ ^{ע"ע} ארץ ישראל וחוץ-לארץ+
    - חוצפה (בעקבי משיח) ^{ע"ע} כפירה++
    - חוצפה ובושה ^{ע"ע} בושה-
    - חוק וחופש ^{ע"ע} חופש והכרח+
    - חוק ומוסר ^{ע"ע} מוסר וקדושה++

חוק – חוקי התורה (מצוות שמעיות)

אתשנד|את^ב ²מר יראה¹ ³אר קסז
אתצה|אק^ג, ראש דבר|לב הרנ ³אר קסז

חוק ומשפט

חוק הסתירה ^{ע"ע} אחדות ההפכים – ריבוי הפכים ~

חוק שימור החומר אלו

חושים

○ דמיון ^{ע"ע} דמיון⁺

○ יופי ^{ע"ע} אסתטיקה⁺

● חמשת החושים

● שלמותם ופיתוחם

● מיוחדים לקדושה

וקכו וקלו|אק^ג שא וקנ|אק^ג, רפו

אתרמט גרטו גרעה|אק^ג קפב הקנ ורסב

ארכ אתצה|אק^ג, קעב ברעה|עט^ב צח² גיב|אמ¹ 141, גפא גקסז|אק^ג צג

גרטו גרעה|אק^ג קפב גשמח|אמ¹ 80, |מר אמונה¹ ומט|אמ¹ 131

חושך עליון (מושג)

דקיב|אר צא^נ זקלו חכו

חושן משפט ^{ע"ע} משפט ~

חותם המתהפך (מושג)

אתשסו|אמ² 43

חזון

אתשכג גרכו|אק^ג רכו

חזון ומימושו ^{ע"ע} מחשבה ומעשה⁺⁺

חזיונות (של הרב)

אקב|אק^ג תלט|אר קלה^ה אק-קה אקיד|אק^ג תסו אקפא|אק^ג פג
אקפב|אר קלה^ה ארה אשטו|אק^ג תמו|חד צא אשלח|אש^א |ה^ה חד קנט
אשנט אשפה|אש^ג |ה^ה אתסה אתרצג בס|אק^ג שעג|עט^ב כד¹
בקלו|אק^ג סט|עט^ב נ¹ בקסא|עט^ב נח¹ |חד נב ברמ|את^י |טו|עט^ב פד³
בשה|עט^ב קיג² בשז|אק^ג, פא|עט^ב קיד² גטו|אק^ג, שסח|חד צב גס|אמ² 95
גקד|אק^ג שנה|חד צ גקעד|אק^ג קיו גקפ גרט|אר קמח¹ |ה^ה חד קצ
גרי|אק^ג, א גרכג|אר עח⁵ |חד רא גרנח|חד צא גרעה
גשכט|אק^ג שמו|חד פה² גשמ|אק^ג קסז ד כא|אר צה¹ |טו|עט^ב אק^ג, שצח
דקכו ה ח|אק^ג, תט הטו ה קיח|אק^ג תקטו הקכד|אק^ג, קלא
ול|אק^ג, רמו|חד קס וקכא|חד קפג וקצח|אק^ג, קלח|חד קפח ורמה ורסג
זו|אק^ג שמג זרב|אק^ג תקכ חח|אק^ג, רעה² חר|אק^ג קנג חרג|אק^ג קמט²
אש^א |ה^ה אר נה^ה

חזרה בתשובה ^{ע"ע} תשובה⁺

חזרה (שינון) בתורה ארצב אתשמג|אק^ג עג

חטא

○ הפחד ממנו ^{ע"ע} יראה – יראת חטא

○ חיצוניותו ועראיותו בישראל ^{ע"ע} ישראל – סגולתם – טהרתם הפנימית ונפילותיהם

○ חיצוניותו ועראיותו ^{ע"ע} לימוד זכות – על עצמו!

○ ירידה לצורך עליה ^{ע"ע} ירידה לצורך עליה – חטא ותשובה

○ תיקונו על-ידי התשובה ^{ע"ע} תשובה – הפיכתה זדונו לזכויות⁺

● מהותו אתתעה ורפח

● גורמיו

◦ חולשת הגוף ע"ג גוף ונשמה

● גורמיו השונים

אקכו|אש טו אתכו אתתפה|אק, יא גכד|אק, קמ גרל|אמ 139¹

● השפעתו

◦ על הדיבור ע"ג דיבור – פוגמיו

◦ על חופש הנשמה ע"ג חופש הנשמה – מונעיו!

◦ צערו ע"ג צער; עצבות – גורמיה!

◦ על הדבקות והאמונה

אלד|אש יגא אעז אקלח|אק, שכא אשנד אשפו|אק, שצז אתלו|אמ 141²
אתקו|אק, קפו בקל|עט מח, גקמה

◦ על יכולת ההשגה הרוחנית

אמו|אש י, אנב|אש י, אנו אנו אשטו|אק, רצ אשנה|אש י, אתקסא
אתשמב בקטו|אמ 161, עט מד, גכד|אק, קמ גסח|אש ט, גק|אק, תצה
גקמו דיד|אש י ה דכד הקכו וקיה ורמב חקל|אק, ששב אש ה 3
אש ה1 אש י אש י2

◦ על הרצון והגבורה

אשה|אש ח ד, אשסה|אק, רס2 אשעה|אק, צב2 ברצג|עט קח2
בשו|אק, פא|עט קיד2 גסח|אש ט, גפח|אש ח, אש א אש י2
על התשובה אמו|אש י, אנב|אש י, אקכו|אש טו ארנו|אש ח טו אשלה|אש ה1 חדקנט
אשלת|אש ח א, אתלח אתרכג|אש י2, אתשמו אתשע בצה|עט לו3
לה|אש י2 לב אש י2 כה

◦ על קיום המצוות

בקפג|עט סה, דכד הקכו וסא אש י2 כה

◦ על העולם

אסו|אר סג, אקח|אש י, אקנ|אק, סג אקסא אשלו אשנח
אתרכג|אש י2, גסו|אק, תצג2 גקנ|אש ח ד, דיד|אש י ה וקיה ורפב
ורפח

● שנאת הבריות אש י2

אנב|אש י, אעז אשה|אש ח ד, אשנג אשפו|אק, רלח אשצב אתרעא
אתשמו אתתכו ברלא|אש ז, עט פ3 גקלב|אק, רמה2 גרנג|אק, רמה
דפא אש י2, אש י2 ד, אש י2 ב

● בין אדם לחברו

חטא אדם הראשון

אעד|אק, קכט אתקלו|אק, צב אתתסה|אק, תקסג בקנג|עט נה1
בשו|אק, פא|עט קיד2 בשטו|אק, תנג|עט קיט3 גכד|אק, קמ גנה גשנא
דעה|אק, שפה הקו|אמ 115² ופב|אק, רצט זי-יח זפו חקנו
חקפו|אק, רעג חקפח

חטא דור המבול

אתצט|אק, סו

חטא דור הפלגה

אתפב הר

חטא הארץ

אתתסה|אק, תקסג אתתפה|אק, יא גכד|אק, קמ גנ|אק, רצד2
הנא|אר כו, ורפח אש ו, אש טו

חטא הלבנה

ארעט|אק, ארג אתתקא אתתפה|אק, יא גכד|אק, קמ הנא|אר כו, זקלו
אש טו2 אר קמט, ו

חטא המעפילים

הקפ

ה קצ אר לה ^ה	חטא המרגלים
וקכג אר יד ^ד ח קלב	חטא העגל
גט אק, תק זכח אק, תקכא	חטא משה רבנו
ורסה אק, שש ז קעא אק, רפג	חטא נדב ואביהוא
ה קפד ח קנו	חטא קברות התאוה
ה קפ וצא ז מה אר לב ^{טו}	חטא קרח ועדתו
וקצו אק, קלו ז קפו אק, קלט	חיבוט הקבר

חיבור ופירוד^{ע"ע} אחדות ההפכים⁺

חיבורא ופירודא (מושג)^{ע"ע} סיטרא אחרא וסיטרא דקדושה[~]

חידוש ופשטות קדומה^{ע"ע} חדש וישן⁺

חידושי תורה^{ע"ע} תורה – חידושיה

חיה

○ בעל חיים^{ע"ע} בעלי חיים

○ אכילתה^{ע"ע} אכילה[!]

חיה (נפש אלוהית) בלו| עט יז^י

חיוב המציאות אתשפו| אק, כזו א תשפט| אק, מד בקיה| אק, כזו| עט מד^ז ז נח| אק, תסד ז קנא ח קנה ח ריא

חיוב ושלילה (בתארי ה')

○ כת המדברים והפילוסופיה האסכולית^{ע"ע} פילוסופיה[!]

○ נמנע הנמנעות^{ע"ע} יכולת בלתי-גבולית

● חשיבות החיוב אפה אקלא| אק, פח אשמג אשג אתמ| אמ⁸⁷ ז אתתנו| אק, תב אתתפו| אק, תעג² בשיז| עט כז¹ ה קלג ורכא ח קכט ח קצט ח רמה מר דבקות^א מר דבקות^ב מר דבקות^ד אר קיט^א

● חיוב פסול וחיוב אמיתי

אשג בעב| עט ל² ה צב ז קנא ח רמה

● מעלת השלילה אקפ| אק, אפד אשג אתעח אתקפב| אמ⁹⁰ ז בקצח| אק, תמח| עט ע¹ גנו גרכא| אק, תלא| מר ידאה^ב ה קיב ונ| אמ¹³⁴ זעה זעא| אק, תקכח ז קמט אר קנג^ד

● השפעת השלילה על החיוב

מר דבקות^ג

● השלילה שבחיוב אתתפו| אק, תעג² גנו ה קלג

● החיוב שבשלילה ארנב אשג אתקפב| אמ⁹⁰ ז ה קיב ועה זסד| אק, שצב| אמ⁶² זעא| אק, תקכח ח רלו מר אמונה^ה אר קנד^ה

● הצורך בשניהם זלו

● אחדותם גרכא| אק, תלא| מר ידאה^ב ז מא

● למעלה משלילה וחיוב

בקכ| אמ¹⁴⁶ | עט מה² ז ונ| אמ¹³⁴ ז

חיי עולם וחיי שעה

- תורה ותפילה ע"י תפילה ותורה!
- קודש וחול ע"י קודש וחול~+
- מחשבות גדלות וקטנות ע"י מחשבה – גדולה וקטנה – אחדותם~
- פרישות ע"י עונג – הנאה ופרישות~
- תורה ומוסר ג קג

חיים

- מהותם ומקורם אשסו אתקפו|אק, תקיט₂ אתרנ אתשכט ב|ס|אק, שעג|עט כד₁ ברסח|עט צד₁ גכא|אמ 91, גקד|אק, שנא|חד צ גשיב|אק, תקעב דעו|אק, נט אתו,

● אוצר החיים

- שבישראל ע"י ישראל – סגולתם~
- שורש התורה ע"י תורה – שורשה הכללי וגילוייה הפרטיים~
- אוצר החיים (כמושג)
  - אתקפו|אק, תקיט₂ אתרנה אתת|אק, רצא ב|שכב|אק, שלב|עט ככג₁ בששא|עט קלו₂ ג|ג|אק, שמא גמה|אר צו סט גנד|אק, שנ גקד|אק, שנא|חד צ גקמא|אק, רח גשיב|אק, תקעב ד|ט|אק, שעד דנט|אר צו טו וקסו|אק, קפד חמו|אק, שכג אר קיט א

חיים ומוות

- מסירות נפש ע"י מסירות נפש
- מהותם אשסו אתפו|אק, שפא אתרנה ב|קמב|אק, שעו|עט נא₂ ברסח|עט צד₁ גלא|אק, קצו דעח|אק, שפה הנא|אר כו, הסג|אק, קפט הרלב הרנו הרפג|אק, שעח ורד|אק, שסד ורנא חכג|אק, שפ אש יא₃, אתפו|אק, שפא אתקמט|אק, רכב בו|אק, רפח|עט ב₄ בקמב|אק, שעו|עט נא₄ בשח|אק, פא|עט קיד₃ גקמא|אק, רח אש יא₃,
- יראת המוות
- תחיית המתים

○ רמזיה בתורה ע"י עולם הבא – רמזיו בתורה

● תחיית המתים (כמושג)

אתשב|אק, שעט אתשעה|אר סד א, ברצט|עט קט₃ דעח|אק, שפה הצד|אק, תקג₂ הקמה|אק, קצח הרכז|אק, מב הרפג|אק, שעח וקלו|אק, שא וקמו|אק, רפ זי-יח זכ-כא חקלא|אק, שסה₂

חיים ושלום (תנועה ושלורה) (מרושג) ע"י מנוחה ויגיעה – דומיה ועמל~

חילוניים ע"י כפירה+

- חינוך אקצא|אק, עו ארמו|אק, רמו במד|מר אמונה|עט יט₃ בשנח|עט קלו₁ גקמה זקמג|אק, תי זקנג|אמ 129, זרה חסב מר רצו א, אר קסג₁ אר קסג_ח

חיסרון

- הבאתו לשלמות ע"י ירידה לצורך עליה+
- עדותו על גדלות האדם ע"י לימוד זכות – על עצמו!

• עדותו על שלמות במ|עט יח⁴ בצג|עט לו¹

חיסרון ושלמות באלוהות^{ע"ע} התעלות העולם – התעלות ההוויה¹; הגשמה – תארי הדין והחיסרון

חיצוניות ופנימיות^{ע"ע} פנימיות וחיצוניות⁺

חירות^{ע"ע} חופש⁺

חכם עדיף מנביא^{ע"ע} נבואה וחכמה[~]

חכמה

○ מדע^{ע"ע} מדע⁺

○ מחשבות עליונות^{ע"ע} מחשבה⁺

• ספירה אלתתו|אק, שמא גקעח זקז

חכמה ואמונה^{ע"ע} אמונה ומחשבה⁺

חכמה ובינה

• יצירה שרשית ופיתוח ענפים

ארצא אלתסד|אק, תקכא גנג|אק, מה גקיד דלה|אק, שלו דקי|אק, סז

וקפט|אק, תקז זצט|אק, קח|אמ 118¹ זקמו|אק, נו זקמו|אק, קלג זקנב

זקעא|אק, רפג חרכב|אק, רעז

• אידיאל עליון ואידיאל עולמי

אתתקג|אק, תקעא ביב|עט ו¹ גיא|אש י"א^א ה קיב הרטז|אר לו^ט,

ורסה|אק, שש זלד|אק, כט זקמו|אק, קלג

• המשכה והעלאה בקלה|עט מט⁴ דלה|אק, שלו הקטו|אק, סט וקפט|אק, תקז

• חכמה מוגבלת ובינה עליונה

אתתסט|אר צא^ט זקנו|אק, תיב זקנו|אק, ריא

• יראה ועונג אתתסד|אק, תקכא

• הכרה כללית והפנמה חקעג|אק, קא

• אחדותם ורסה|אק, שש זקכח|ער, ששו זקמו|אק, נו זקנו|אק, תיב זקפח|אש טז^א

• תשובת החכמה והבינה

גיא|אש י"א^א זקכח|ער, ששו זקפח|אש טז^א,

• שימוש בהן להרע הז

חכמה וחסד חמט

חכמה וכתר^{ע"ע} מחשבה – שרשה וענפיה – מחשבות כמוסות ומצוירות[~]

חכמה ונבואה

אקמ|אק, שסד אריט אתרצח|אק, רעא אתשכב|אק, קנ גשכח|אק, עה

הקצ|אר לה^ה הרלו|אק, רעב הקכו|אק, כג הקסט הרעז זסו|אק, שמד

אר קכ^ב

חכמה ושירה

אלה|אק, שיד אסה אקסה|אמ 166¹ ארב ארו אתח|אק, שמח

אתשפב|ער, רלו אתתפ|אק, מט בקלו|עט נ² וקפח זעח|אק, תקד|אמ 173¹

חט|אק, רטו חקכד חקסה חקסו

חכמה ותורה^{ע"ע} תורה וחכמה⁺

חכמה ותמימות^{ע"ע} תמימות וחכמה⁺

חכמה יוונית חקכח|אק, תקנה הרנח

חכמת הנפש ע"ע פסיכולוגיה

חכמת הפרצוף

גפח|אש ח,ג ד סד|אר פב לו זקעה

חלומות

○ בשנה ע"ע שינה ~

○ בהקיץ ע"ע חוץ

חלקיקים

ארא|אק,תקו ביא|עט ה⁴ ד סו|אק,תקיח הנט|אק,שנה

הקיח|אק,תקטו זקנו|אק,תיב

גרכה חרנד|אק,שטו מר אמונה כ⁵

חמורו של משיח

חמץ ומצה

אתשד|אמ 84, ה סח ה|ק,אק,לה ה קא|אק,רעג חיא|אק,תקיד ז²

חמריות – השפעתה על המחשבה ע"ע טהרת המחשבות!

חמריות ורוחניות ע"ע קודש וחול⁺

חמרנות

○ השקפת עולם ע"ע מטריאליזם

○ תאוה ע"ע תאוה⁺

חנוך

חכב

חנוכה

גשלה|אר צד ס^ג

חנופה

○ בנצרות ע"ע נצרות!

● צביעות וכיעור

אלו אששה|אק,רס² אשסט|אק,רמח ברצ|אק,שכד|עט קז¹ ח קפד

אתשסח|אמ 43, בנ|אק,תקיג|עט כ³

חנינא בן דוסא (רבי)

חננאל (רבנו)

את ח³

חסד

○ אהבה ע"ע אהבה⁺⁺

○ צדקה ע"ע צדקה

○ נדיבות ע"ע נדיבות וקמצנות

○ לחם חסד ע"ע נהמא דכיסופא

○ מידת אברהם ע"ע אברהם!

חסד ודין

○ טוב ורע ע"ע טוב ורע⁺⁺

○ איחודם במידת התפארת ע"ע תפארת ~

○ ימין ושמאל ע"ע ימין ושמאל ~

○ לימוד זכות והטייה לחסד ע"ע לימוד זכות⁺

○ עבודה ביגיעה ובמנוחה ע"ע מנוחה ויגיעה⁺⁺

- יתרון החסד מהדין אשמו|אק, שיו אתמד אתרנו אתשה|אק, שלב אתשכט בקסד|עט,נט² בקפד|עט,סה⁴ גשכה זקט זקכח|ער,שסז
- התגברות החסד על הדין אתקסב|אק,תקא² אתקסג|אק,תקא אתקסד|אק,שיח אתקעה|אק,שו בקסב|עט,נח² בקסה|עט,נט³ גקי|אק,שכט הקמו|אמ¹21 זקעג|אק,קפג זקעד חקסז מר העלאת ניצוצות⁷
- הפיכת דין לחסד ארצא אתקסג|אק,תקא² בצג|עט,לו¹ בקסג|עט,נט¹ בקפג|עט,סה³ בשכו|אר,עז^{כח} עט,קכה² זנא זרג חקסז את^ד
- תפקיד הדין אתכו אתמד אתקעה|אק,שו אתשצה אתתמב גלא|אק,קצו גלה|אק,שלו גרע הקעו הקצה|אק,שלד² זכג|אק,תצט זפח זקט זקב חקסז חרכח
- יתרון הדין העליון גלא|אק,קצו חקסד הרלד|אק,קג² זקב זקעא|אק,זרפג זקפב|אק,קלט זקפג חקפג
- הזדקקותם והתכללותם זה בזה ברמ|את¹טו|עט,פד³ געג גרלה|חד,פ² גשכה הפג|אש^א7 הפד וקסג וריב|אק,קיו זפג|אמ²75 זקב
- שורש הדין בחסד גלא|אק,קצו הלה|אר,כד^ח הרלד|אק,קג² זנג זקט
- מידת הרחמים ורסג
- רחמים שליליים אתמד ברפו|אש^{יב}3|עט,קד¹ הנה הצח|אר,כ³ הקעו זקפג חרכח
- הפרדת הגבורות וסא
- גבורת הגבורות אתשצט|אק,תכט חקיב|אק,תכג²
- לפנים משורת הדין בל|עט,טו¹

חסדא (רב)

חסדאי (רבי קרשקש) ארלו|אמ¹89

חסידות

• מידת חסידות

- אהבת הטוב ע"ע אהבה – אהבת האמת והטוב
- צדיקות ע"ע צדיקות
- שמירת גבולותיה עלידי הגבורה ע"ע חסד ודין – תפקיד הדין
- עשיית חסד אקמו|אק,שיא אתרלא|אק,שטו בסד|עט,כו² דמ|אק,שיג זסו|אק,שמד נטייה מדרך האמצע
- אקמו|אק,שיא אתקעד|אק,ריד² הד|אק,קא הכו וכב|אק,רסו
- וכו|אק,רסח וסה|אק,רנח² ועד|אש^{יד}5 חכ
- דבקות מחשבתית עליונה גקיח|אק,רו זקעו|אק,שמו
- אמונה טבעית ופנימית זפ|אמ¹107|מר אמונה^ח
- הידמות ושותפות לבורא אתשעח|אק,קצט אתתטו|אק,שמא זקעו|אק,שמו זקעו
- קידוש החול הד|אק,קא ורצא

- התענגות על ה' ורב|אק,קסז חקלו|חד'נו²
- מידת ישראל ז'פח ז'צג|אמ'104 ז'צד|אק,שצד|אמ'103 אר'נג
- חסידים הראשונים בלד|עט'טז³ הרנד וטז חרכה|אק,תס את'א⁷ את'ג^א
- תנועת החסידות
  - היחס לדבקות בצדיקים ע"ע צדיקים – דבקות בהם +
  - פועלה והשקפותיה

אצו-צז|אק,שצט ארכז|אר'ט¹¹ בקלא|אק,צד|עט'מח² בקנו|עט'נו¹
 ברלד|אר'פא'טה|עט'פב¹ ד'נח ה'מ|אמ'125 הסב ז'קלא ז'קלח
 ז'קנו|אק,שמו

חסידות ונבואה

חסיד אומות העולם

חפשים ע"ע כפירה+

חקנו

חצוצרות ושופר

חצות הלילה

• לימוד נסתר לפניו

ומד|אק,שג²

• קימה בו

ויט|אק,שג ז'יב|אר'יז,

חקירה (פילוסופית) ע"ע פילוסופיה

חקלאות

אתתעח|אמ'169 מר'אמונה^ה בקצא|עט'סח¹ ג'קנא ד'פט|אק,שס

חרדה

◦ חולשת הנפש ע"ע גבורה ורוחנית~+

◦ פחד ע"ע פחד+

◦ יראת שמים (חרדיות) ע"ע יראה+ ; יראה פטולה+

חד'סא

חרוז (בשירה)

חרטה ע"ע צער – בתשובה~+

חשבון נפש (לפני השינה) אתרוז|אק,שב אתרכט|אק,שב²

חשמל (במעשה מרכבה) חרל|אק,קטז

חשק (בעבודת ה') ע"ע דבקות~

אתתלד|חד'קכא הרנח

חתימת התלמוד

ט

טבילה

ארסג אתלג אתשמח ברלד | אר פא לה | עט פב₁ ופה

● של כה"ג ביוה"כ אתשמח

טבעיות

○ נס וטבע ע"ע נס וטבע⁺

○ חוקי הטבע ע"ע מדע⁻; חוק⁺

○ סיגיה ובירורם ע"ע טבעיות וקדושה!

○ גלותה וגאלתה ע"ע גלות – השפעתה!

○ אהבת הטבע ע"ע אהבה – אהבת עולם הזה

○ כבוד הטבע ע"ע כבוד – כבוד הטבע!

● הכרחיותה אשמב בלג | עט טז₂ גסג | אק₂ תצג

● שיבה למקוריות העולם

אלט | אר סב_ה גסו | אק₂ תצג₂

טבעיות התורה והמצוות ע"ע טבעיות וקדושה[!]; מצוות – טעמן[!]

טבעיות האמונה ועל-טבעיותה ע"ע אמונה – טבעית ושכלית⁺

טבעיות וחכמה ע"ע תמימות וחכמה^{~+}

טבעיות ומלאכותיות אתשלב | אק, שסו את ט_ה חד עג

טבעיות ונבואה אקמ | אק₂ שסד אריט הרעו

טבעיות ועבודה זרה הכט | אק, תנא זלה

טבעיות וקדושה (ותורה)

○ טבעיות המצוות לעומת הצורך בציווי ע"ע מצוות – טעמן[!]

○ אמונה טבעית ועל-טבעית ע"ע אמונה – טבעיותה ושכליותה⁺

○ יחס הגוף והנשמה ע"ע גוף ונשמה[~]

○ בישראל ובעמים ע"ע ישראל והעמים – תכונותיהם[!]

○ נס וטבע ע"ע נס וטבע⁺

● יתרון הקדושה

אנד אקכד | אק, ככו אקמו | אק, שיא אשכט אתקסח | אר קמא יא₁ | אמ₁ 81

אתרפה בה | אק, כג | עט ב₃ הצו הקלו זקלג | אק, תקטו | אמ₁ 115 | ער₂ שפד

זקלט | אמ₁ 116 | אר קמד₇

● חשיבות הטבעיות

אלט | אר סב_ה אקט | אק, תקמד₂ | אמ₁ 96 | אתסט אתצב אתשנד | את יב_ג

בשיו | עט קכ₁ גסג | אק, תצג גרמ | אק, קמג₂ זיח הקנ

הקצג | אק, תצד | ער₂ שנו וקסב חצא | אק, סד₂

● הקדושה מזככת את הטבעיות

אקצא | אק, עו ארפא | אק, (ראש דבר) לא אתקסח | אר קמא יא₁ | אמ₁ 81

בשט | אק, שיו | עט קיד₄ גרמ | אק, קמג₂ הקסט הרט וקסב זפח

● הקדושה מעלה את הטבעיות

אקט|אק, תקמד²|אמ⁹⁶; ארד ארפט|אק, יב² ארצג אקטקי
 אתקנו|אק, קב בקנג|עט נח¹ גקלו|אק, פו הקנ הקע|אק, לא הקע
 הרד|אמ¹⁰⁷² ופ|אק, ארסב|קמד|אק, תקיז ורנא זלו|אמ³⁴¹
 זלט|אק, לג זסה חטז חקכו|אק, רכח²|חד קמג³

● טבעיות הקדושה והתורה

אעד|אק, קכט אתקנב אתשלב|אק, ששו אתשנד|את¹, יב³ אתתמג|אר קמב, ת
 במה|עט יט⁴ גרלט|אק, קמג דכב דכח|אק, תמ דעט הקמח
 וסד|אמ¹¹²¹ וקמד|אק, תקיז זלה זלו|אמ³⁴¹; זפא זפו|אמ¹¹¹¹ חיג
 חפה|אק, קמג² אש⁷ ת⁷ את¹ יב^ה מר ברית^א

● קדושת הטבע

● הזדקקותן זו לזו

● איחודן

ופ|אק, ארסב ופב|אק, רצט זטו זלא|אר כח, י
 אתתלג בשה|עט קיג² גרמ|אק, קמג² זקמא|אמ¹⁰⁸¹
 אשלא בשכו|אר עז כח|עט קכה¹ בשכו|עט קכה² גנה גסו|אק, תצג²
 גרבג|אר עח, חדרא היא הקי|אר מד טט וסו ורנא זלג|אק, כח
 אקכד|אק, קכו אקנד ארצג אשלא בשט|אק, שיז|עט קיד⁴
 בשיז|עט קכ¹ הקעג הקעו|אק, לד הרס וסו זקעה

● הפער והמתח ביניהן

טבעיות, שכל, אמונה^{ע.פ.} – אמונה – טבעית ושכלית⁺; אמונה ומחשבה⁺

טהרה וטומאה

אסח|אר סג ט אע ארסג ארפו|אק, תקי אשפו|אק, רלח אתקכט
 ברלד|אר פא תה|עט פב¹ ברעא|עט צה² וכב|אק, רסז ופה חכג|אק, שפ
 חרט אש⁷ ט^ט אר קמג ט^ט

טהרת המחשבות

- השפעת הרבקות על המחשבה^{ע.פ.} דבקות ותורה ~
- השפעת פגמי המוסר על המחשבה^{ע.פ.} מוסר ומחשבה – השפעת המוסר על השכל ~
- השפעת פגמי הרצון על המחשבה^{ע.פ.} רצון ושכל – השפעת הרצון על השכל ~
- השפעת המעשה הטוב על המחשבה^{ע.פ.} מחשבה ומעשה!
- השפעת טהרת הגוף על המחשבה^{ע.פ.} טהרה וטומאה ~
- השפעת פגם הברית על המחשבה^{ע.פ.} ברית – שמירתה ופגימתה ~
- השפעת הלימוד שלא לשמה על המחשבה^{ע.פ.} תורה – לשמה!
- איייעכוב מידותיו הרעות^{ע.פ.} דילוג והדרגה ~

● השפעת טהרת הנפש והמידות על המחשבה

אפו אתרפו אתשו גשנח דקיא|אק, קעד הצד|אק, תקג²
 הקכג|אק, אנה הקסב הרד חקכה|אק, צו חקל|אק, שסב את⁷ ת⁷
 את⁷ ח^ה אר קמז^ה

● השפעת התשובה על המחשבה

אשנה|אש¹ אתלו|אמ¹⁴¹² אתקנח אתשיט|אש¹, יא אתשמב
 בלב|אש⁷ יט²|עט טז¹ בקטו|אמ⁶¹¹ עט מד¹ בקלח|עט נב³ גק|אק, תצה
 דסט|אש⁷ ת⁷ הקמה|אק, אקצח חקי|אק, ארנט חקיא|אק, ארס אש⁷ ז
 אש⁷ ח^ה אש¹ יב¹ אש¹ יז¹ אש¹ ט¹

- השפעת החטא על המחשבה
אמו|אשׁי, אנב|אשׁי, אנו אנו אשטז|אק, רצ אשנה|אשׁי, אתקסא
אתשמב בקטז|אמ 61, עט מד 1, גכד|אק, קמ גסח|אשׁי, גק|אק, תצה
גקמו דיד|אשׁי ה דכד הקכו וקיח ורמב חקל|אק, שסב 2 אשׁי ה 2
אשׁי א 1ה אשׁי י אשׁי ג 2
- השפעת המידות הרעות על המחשבה
אמו|אשׁי, אנב|אשׁי, אשטז|אק, רצ הרח זנ|אק, יט חקייט|אק, רנו
- השפעת הגאווה על המחשבה
אכא|אמ 66, אתרלו אתרמב|מר ענוה 7, אתשנו אתתפן|אק, תעג 2 גנו
גקב|אק, תעו גקה|אק, רכ דסט|אשׁי 7, הקלא ורכא זכט|אק, תפב
מר גאוה 3 מר גאוה 7, מר ענוה ה אר קנג 7
- השפעת התאוות על המחשבה
אנו ומב|אק, צב וצח|חד מא חד קה 2
- השפעת המחשבות הקטנות על המחשבה
אשסט|אק, רמח אתעו גשנ גשסא זמו|אר לד 10
- השפעת אנשים קטנים על המחשבה
אתקסז אתקצב|אמ 129
- בישראל
אר קמג 10

טוב ה'

אקיד|אק, תסו אקסח אשנד אתב|אק, תפה אתקה|אק, שג 2 אתקיא
אתקנג|אק, תע אתשפ|אק, תקלו 2 אתתכד אתתכה
ברמח|אק, תפז|עט פז 1 בשמד|אר פמט|עט קל 3 הפא|אק, ו ורלג
חסא|אק, שטז חקצה אשׁי ב אר קלט 7

טוב ורע

- יצר הטוב ויצר הרע ע"י יצר הטוב ויצר הרע+
- מידות טובות ורעות ע"י מידות+
- רוח וחומר ע"י קודש וחול+
- מידת החסד ומידת הדין ע"י חסד ודין+
- מחשבות טובות ומחשבות שקר וקטנות ע"י חופש המחשבה!; מחשבה – גדולה וקטנה!
- אהבת הטוב ע"י אהבה – אהבת האמת והטוב
- אי-מקוריות הרע ע"י טוב ורע – תפקיד הרע!
- עומק הטוב ועומק הרע ע"י טוב ורע – תפקיד הרע
- צדיקים ורשעים ע"י צדיקים ורשעים+
- הצורך ברשעים ע"י רשעים – תפקידם+

● יתרון הטוב

- דמיון הרע ואפסותו ע"י עולם – קיומו ויחסו לאלוהות!
- הטייה לכף זכות ע"י לימוד זכות+
- הטיית עצמו לכף זכות ע"י לימוד זכות – על עצמו+

● התגברות הטוב בעולם

אקיד|אק, תסו בשמד|אר פמט|עט קל 3 בשנ|עט קלב 2 היו|אק, תפט
המח|אק, תפח זקעד

• ביטול הרע לעומת הטוב

אקעה|אק, (ראש דבר) לג ארפו|אק, תקי אתקיא|אק, תקא בנב|עט כא²
 בקלא|אק, אצד|עט מח² בקלב|עט מט¹ ברמח|אק, תפו|עט פז¹
 בשיא|עט קטז¹ גצח|אק, תיט גקנח|אק, שכו הלט|אק, קטו
 העא|אק, תסח העה|אק, תנד הקע|אק, לא ורב|אק, קסז ורמט|אק, תקד
 ורעא זנב זנט|אק, תנט חעח אש^{1א}

• ראיית הטוב ובחירתו

אתקיא|אק, תקא אתקסג|אק, תקא² אתקע אתתעז אתתצ|מר כבוד^ח
 דמה הס|אק, תקה אש^{טא}

• מידה טובה ומידת פורענות (מושג)

ארמז|אק, תקכו הס|אק, תקה וקסד|אק, רנ זנב חקל|אק, שסב²
 אר קמט¹

• כליון הרע

◦ קדימת ה"סור מרע" ל"עשה טוב" ^{ע"ע} סור מרע ועשה טוב

◦ מחיית עמלק ^{ע"ע} עמלק

◦ בהפיכתו לטוב ^{ע"ע} טוב ורע – תיקון הרע⁺

◦ על-ידי השלמתו בהפכו ^{ע"ע} אחדות ההפכים ~

◦ הדרכים לכך גרסה היו|אק, תפט הנו|אמ²³ הסו הרפג|אק, שעה וסא ורסד
 ורעג

• כליון הרע המסייע לטוב

ברצו|אר פז^{בב}|עט קח⁵ דנח הנו|אמ¹³⁶

• חשיבות כליונו וקצג

ורא|אק, תצא² ורט|אמ²⁴

• תשוקת כליון הרע

ברעו|אק, תפו|עט צז² גשו המה|אק, תעה וקמט|אק, תצא ורעט

• בירורם והפרדתם

◦ בירור והעלאה ^{ע"ע} טוב ורע – תיקון הרע!

◦ הפרדת הגבורות ^{ע"ע} חסד ודין!

◦ לשם החלשת הרע

אקעה|אק, (ראש דבר) לג בקפג|עט סה³ הפה זא חא

• כדי שהטוב לא ייפגע

ארמ|אש^{טח} בקצ|אמ¹⁷⁰|עט סז⁴ גיו|אק, (ראש דבר) ל|מר יראח^ט
 גפב|אק, תצז הפה הקצה|אק, שלד² וקמט|אק, תצא ורס זעה

• כדי להבליט את הטוב

אקכו|אש^{טט} ארמ|אש^{טח} הרא ורב|אק, קסז

• דמיונם החיצוני וחשיבות בירורם

אקיו|אק, תקלח ארנח|אק, רמא בלה|אק, רצז|עט טו⁴ גלה|אק, שלו גשנ
 דצא הקמח ויב|אק, רפו וקנה|אק, רפב וקע ורלו|אק, תעז|אמ⁴¹
 ורסז ורפה זכב זנט|אק, תנט זקנט|אק, תצט אש^{דב} מר אל המדות^א
 מר אל המדות^ג

• גבולם העדין אתתעז גרמה וקעח זקלד|אק, תקה

• ידיעת הרע והכרתו

גשנ גשנא

- מאבקם ארנח|אק,רמא א תרעד ברצט|עט קט₃ ה קכד|אק,קלא ורעט
- תיקון הרע

- בראיית הטוב ע"ע טוב ורע – יתרון הטוב!
- בכליונו ע"ע טוב ורע – כליין הרע~
- העלאת דברי הרשות ע"ע רשות~; שיחת חולין – של תלמידים-חכמים!
- העלאת התאוות ע"ע תאוה – עילויה
- העלאת מחשבות הקטנות ע"ע מחשבה – גדולה וקטנה!; חופש המחשבה – הכללת דעות פסולות~
- העלאת ניצוצות קדושה ע"ע ניצוצות+
- העלאת ניצוצות הטוב שבגויים ע"ע ישראל והעמים – אמונה תורה ותרבות!; גלות – מטרתה!
- הפיכת זדונות לזכויות ע"ע תשובה – הפיכתה זדונות לזכויות+
- תיקון החטא העולמי ע"ע חטא אדם הראשון~; חטא הארץ~; חטא הלבנה~
- תיקון עבודה זרה ע"ע עבודה זרה – עילויה
- צינון הגיהנם ע"ע גיהנם~
- על-ידי יסורים ע"ע צער – כפרתו+
- בנפילות הצדיק ע"ע צדיקים – נפילותיהם~
- בישראל לעומת דתות אחרות ע"ע נצרות~; בודהיזם~

• דליית ניצוצות טוב המעורבים ברע

אעח ארמ|אש ט_ה אתקח אתקיב אתקצא|אק,שנו אתרפו|אק,שיב
 בז|אק,רצ|עט ב₄ ברמג|אק,רלג|עט פה₃ בשנ|עט קלב₂ גקפט|אק,שכח
 וקכד וקע ורסז ח קמז ח קמח חרמב

• הפיכת הרע לטוב

אתקח אתקמט|אק,רכב אתקסג|אק,תקא₂ אתרפו|אק,שיב אתשמח
 ברצט|עט קט₃ בשטז|אק,תנג|עט קיט₃ בשסא|עט קלו₂ גרלח|אק,קפה₂
 גרמה גרפח|אק,קל המח|אק,פח הרלג וקכד ורנד זמג|אק,קפב
 זקנח|אק,תק חפא|אק,קו אש_{1ה} אש_{טו} א_{2א} מר אהבה₇ מר פחדנות₇

• הצורך בתיקון ולא במאבק

אנד אקצא|אק,עו ארטז ארלח ארמ|אש ט_ה ארנח|אק,רמא
 במז|אק,תקיג|עט כ₂ במט|עט כ₄ בנ|עט כ₅ בנב|עט כא₂ בנג|עט כא₃
 בקצד|עט סט₂ ברפה|עט קג₁ ארע_{כב} גקמ גקצו|אק,רמב הסז
 חריד|אק,שיח

• הצטרפות עוצמת הרע ופראותו אל הקדושה

אשפג|ער,אתיז הנד וקעב|אק,רלו זקג זקנט|אק,תצט חקמח
 כירור והעלאה במז|אק,תקיג|עט כ₂ במח|עט כ₃ במט|עט כ₄ בנ|עט כ₅ בנא|עט כא₁
 בנב|עט כא₂ בנג|עט כא₂ אש_{טו} א_{2א}

- מכשיריו אעח אתקח אתקסג|אק,תקא₂ זמג|אק,קפב זסא|אק,תנו
 זקכט|אק,תעט

• על-ידי שימוש ברע עצמו (מר במר)

בקצד|עט סט₂ הקה|אק,קד הרעב ור-רח|אמ₂₄ ורסט מר ענוה_ט
 מר ענוה_ט,

• על-ידי עירוב הטוב בתוכו

בנב|עט כא²

• על-ידי הוצאתו אל הפועל

ג לג

• הצורך באתכפיא והסכנה שבחיקון

אקצא|אק,עו א תיג|אק,תפא ברסג|עט צב¹ גרפח|אק,קל גשנ הרמו

● שורש הרע בטוב

◦ ביטול הרע לעומת הטוב ע"פ טוב ורע – יתרון הטוב!

◦ פנימיותה הטובה של הכפירה ע"פ כפירה – פנימיותה+

◦ פנימיותם הטובה של הרשעים ע"פ רשעים – פנימיותם+

• הרע הוא תולדת הפירוד

ארפו|אק,תקי אשכד|אק,תפה² בצו|אש יב'ה|עט לח¹ גצח|אק,תיט הנ

ה סח העה|אק,תנד זסג|אק,תסא זקכג זקעג|אק,קפג חמו|אק,שכג

• שלילת הרע מעיקרו

גיא|אש יא^א גסו|אק,תצג² ה מה|אק,תעה העא|אק,תסח ורב|אק,קסז

זד|אק,תנה זנט|אק,תנט זקכט|אק,תעט אש טו^א

• למעלה מטוב ורע

בקב|אמ 146|עט מה² בשטו|אק,תנג|עט קיט³ גרפח|אק,קל זד|אק,תנה

זקנט|אק,תצט

• הרע יונק את כוחו מהטוב

וקצד זמח|אמ 52²

● תפקיד הרע

◦ תפקיד הרשעים והצורך בהם ע"פ רשעים – תפקידם+

◦ תפקיד ותיקון העבודה הזרה ע"פ עבודה זרה – עילויה

• להגביר ולהעמיק ולהבחין את הטוב

אקכו|אש ט^ט גרלא ה לה|אר כד^ה ה מה|אק,תעה הנט הקכד|אק,קלא

הרא ורמד|אק,תעח

• להכשיר את בוא הטוב

אתתמב גצח|אק,תיט הצא|אק,תיז זלב|אר לא^ה זסג|אק,תסא

• לשעבד אל הטוב ניצוצות קדושה

הלג|אר כג¹ וקכד זקכט|אק,תעט

• לשמר את הטוב

ברכ|עט עז¹ דצ דצא זמח|אמ 52² זקנב זרו|אש טו^ב

• גם הרע הוא שליח ה'

גקטו|מר ירא^{ה טו} דצא זלב|אר לא^ה

• הסדר והיישות שברע העולמי

ברעו|אק,תפו|עט צו² ה מה|אק,תעה הנט הרא ורמד|אק,תעח

זסג|אק,תסא זקכט|אק,תעט זקל|אק,תפ

● טוב מוגבל הוא רע אתלו ברנא|ערא(ענייני תפילה) טז|עט פח² גשו זעה זקסב|אק,שמז

טהרת חולין וקודשים הד|אק,קא

טומאה וטהרה

אסח|ארסגט אע ארסג ארפו|אקַתקי אשפו|אקַרלח אַתקכט
 ברלד|ארפאלה|עטפב¹ ברעא|עטצה² וכב|אקַרסז ופה חכג|אקַשפ
 חרט אשׁיׁכט אר קמגטו

טומאת ידים

הקסט

טויל רוחני ^{ע״ע} מנוחה ויגיעה – דומיה ועמל~

טל תחיית המתים ^{ע״ע} תחיית המתים~

טלטול הדרכים

מר העלאת ניצוצות^ה

טלית

ביג|עטו² הרלט

טלפון (כמשל)

זקיא|אקַקעד

טנת״א ^{ע״ע} נקודה, אות, תיבה

טעויות בעבודת ה' ^{ע״ע} שוגג ומזיד~

טעם העץ כטעם הכרי ^{ע״ע} חטא הארץ~; אמצעי ומטרה~

טעם הבריאה ^{ע״ע} בריאת העולם – תכליתה; התעלות העולם – התעלות ההוויה~

טעמי המצוות ^{ע״ע} מצוות – טעמן⁺

טרנסצנדנטיות ואימננטיות (ביחס האלוהות לעולם)

אנה|אקַשצו אסה אצה-צו|אקַשצט אקכט|אקַשצז אשצג|אקַשצה
 אַתשפו|אקַכו אַתשפט|אקַמד אַתתמה בפא|עטלב⁴ ברנו|עטפט³
 ברסה|עטצב³ גלו|אקַשמט גשא|אקַשנב אר קיט^א

ל

יאוּשׁ וּתְקוּוּהָ

○ מעצמו ^{ע"י} לימוד זכות – על עצמו⁺; ענווה וגאווה – גאווה חיובית⁺; עצבות~

● מהעולם

- חשיבות והשפעת התקווה
  - אָתִיטְ|אֶקְ, שֵׁנֵג אַתְצוֹ|אֶקְ, שׁ גִזְ|אֶקְ, תִּקְסַח² גִּקְנֵב
  - נזקי היאוש אַתְצוֹ|אֶקְ, שׁ גִּקְפֵג|אֶשׁ פִּי²
  - מונעי היאוש (וגורמי התקווה) אַתְנָה|אֶקְ, קַעַח אַתְפָּה|אֶקְ, תִּקְלוֹ בֵרְסַח|עֵט צַד¹ גִזְ|אֶקְ, תִּקְסַח² גִּקְנֵב
  - גורמי היאוש בִּשְׂיֵא|עֵט קְטוֹ¹ בִּשְׁמוֹ|עֵט קְלָא¹ גִכָּא|אֶמֶם¹ גִּקְפֵג|אֶשׁ פִּי²
  - השקפת עולם פסימית ואופטימית אַתְפָּה|אֶקְ, תִּקְלוֹ בֵרְעוֹ|אֶקְ, תִּפְרוֹ|עֵט מוֹ² גִכָּא|אֶמֶם¹ דִּקְכַד|אֶקְ, תִּפְּבֵי הַיִּזְ|אֶקְ, תִּפְּטֵה מוֹ-מַחֲ|אֶקְ, תִּפְּחֵה עָא|אֶקְ, תִּסַּח זְקַל|אֶקְ, תִּפְּ
- השפעת היאוש לטובה דִּנַּח

יְגִיעָה וּמְנוּחָה ^{ע"י} מְנוּחָה וְיִגִיעָה⁺

יְדִיעָה וּבַחִירָה ^{ע"י} חוֹפֵשׁ וְהִכְרָח – בָּאֶדְם⁺

יְדִיעַת ה' (אמונה ומחשבות עליונות) ^{ע"י} אִמוּנָה⁺; מַחֲשָׁבָה⁺

יְדִיעַת ה' (את המציאות) ^{ע"י} הַשְּׁגָחָה פְּרִיטָת⁺

יְדִיעַת הַרְעָה וְהִכְרָתוֹ ^{ע"י} טוֹב וְרַע – בִּירוּס וְהַפְרֵדָתָם⁺

יְהוּדָה – (רבי יהודה הנשיא)

זְכָג|אֶקְ, תִּצַּט

יְהוּדָה (רב יהודה האמורא) בַּלְדִּי|עֵט טוֹ³

יְהוּדָה (רבי יהודה הלוי) אַתְמוֹ וְקַפַּח זְקַסְט אֶרְקַסְה טוֹ

יְהוּדָה וְאֶפְרַיִם אַתְתַּעַא זְכָא זְקַסְג|אֶקְ, שִׁמַּח

יְהוֹשֻׁעַ (בן נון) אַתְתַּסוֹ

יְהוֹשֻׁעַ בֶּן פְּרַחִיָּה (רבי) הַקְצַ|אֶרְ לֵהּ, הַרְלַט

יֹאבָב (בן צרויה) אַתְשַׁטוֹ|אֶרְ פִּלְדִּי

יֹבֵל אַתְשַׁעוֹ אַתְתַּסָּה|אֶקְ, תִּקְסַח

יֹבֵל אֹלִי וּדְאִי (ע"פ קבלה) ^{ע"י} וְדָאוֹת וְסַפְקָ~

יֹחָנָן בֶּן זְכַאִי (רבן) בַּקְסַח|אַתְיִגְ, עֵט סִי¹

יוחסין

יום הכיפורים

יומן (כתיבה אישית)

הקא | אר מג^כ

אתשמה הקצג | אק, תצד | ער^ג שנו זפו | אמ¹¹¹ זקח | ער^ג ששו אש^ד י^ג

● **חשיבות הכתיבה האישית**

ארלו | אמ⁵⁸ ארעו ארצה | חד^ז מזו אתקיג גרפו ולד זקפט חנב
אש^ה ח^ה סג ח^ה סח ח^ה עד^ז ח^ה עד

● **פרקים אישיים של הרב (מ"חדריו" נרשמו רק הפסקאות המובאות גם ביתר הספרים)**

אקסג | חד קפא אקסד | אק, ת | חד^ז כו ארפג | חד^ז קז ארצה | חד^ז מז
אשטו | אק, ת | חד^ז צא אשלח | אש^ז ח^ה | חד^ז קנט אתתכא | אק, ת | חד^ז קלד
אתתלד | חד^ז קכא בנח | עט^{כג} כג | חד^ז קמו בעו | עט^{לא} לא | חד^ז קעה^ז
בעו | עט^{לא} לא | חד^ז ק בעח | עט^{לב} לב | חד^ז קנג בכז | אק, ש | עט^ז עט^ז | חד^ז פו
ברכא | עט^{עז} עז | חד^ז עט בשיד | עט^{קיט} קיט | חד^ז קמו^ז גטו | אק, ש | שח
גכ | אק, ת | יב | חד^ז קעו גקד | אק, ש | שנא | חד^ז צ גרח | חד^ז מח גרכב | חד^ז לח^ז
גרכג | ארעח | חד^ז רא גרכח | חד^ז קלא גרכט | חד^ז קמו גרלג | חד^ז קכא^ז
גרלד | חד^ז עט^ז גרלה | חד^ז פ^ז גרלו | חד^ז לו גרלו | חד^ז סט גרמד | חד^ז סא^ז
גרנו | חד^ז כג גרנט | חד^ז צט גרעט | חד^ז לט גרפ | חד^ז ל^ז גרצ | אק, ת | חד^ז קכט
גרצא | חד^ז נג גשכט | אק, ש | חד^ז פה^ז דז | אק, ק | חד^ז צד ח | אק, ת | חד^ז קלב^ז
ול | אק, ר | חד^ז קיג ו | חד^ז קכג ו | חד^ז קטו ו | חד^ז קסב ו | חד^ז קלב^ז
ועא | חד^ז קסח ועב | חד^ז לח ו | חד^ז קעג^ז ו | חד^ז מא ו | קב | חד^ז עג
וקה | חד^ז קלג ו | קו | חד^ז נו ו | קכ | אק, ק | חד^ז ער^ז ריא | חד^ז קפה ו | קכא | חד^ז קפג
וקמ | חד^ז יז ו | קעג | אק, ק | חד^ז קפז^ז ו | קפב | חד^ז קמט ו | קצח | אק, ק | חד^ז קפח
ורטו | חד^ז קסא ו | רטו | חד^ז קנב ו | ריו | חד^ז קי ו | ריח | חד^ז קסב^ז ו | ריט | חד^ז עב
זקפט זקצב | חד^ז קח^ז זקצג | אק, ק | חד^ז קט זקצה | חד^ז קיא זקצו
זריד | אק, ק | חד^ז קצב^ז חכד | חד^ז קב^ז חמח | אק, ק | חד^ז קעג חסט | חד^ז מו^ז חקטו | חד^ז קעה
חקכ | חד^ז קכח^ז חקכא | חד^ז קפו חקכב | חד^ז קמה חקכו | אק, ר | חד^ז קמג^ז
חקלג | חד^ז קלז^ז חקלו | חד^ז נו^ז חקעא | חד^ז קמ חקעה | חד^ז קמד
חקצא | אק, ע | חד^ז נא חרח | חד^ז מ חרטו | חד^ז מה אש | חד^ז קנו

גקלט | אק, ק | קפד

יונתן בן עוזיאל

יוסף (רב יוסף)

יוסף (הצדיק, שבט)

יוסף פראונהופר (פזיקאי) ^{ע"פ} פרוינהופר

יופי

○ כשרונות הכוח המדמה ^{ע"פ} דמיון+

○ אומנות ^{ע"פ} אומנות+

● מקורו

● חשיבותו וגילויו

● פעולתו על הנפש

● סיועו לקודש

אתשעד | אר^ד סד, אתתד | אק, ש | הר חנה ארעח^{כט}

אכה אתקפג | אמ³⁹ אתרעו אתתפו | אר^{סז} סז | בשו | אק, פ | עט^{קיד} קיד^ז
גסד | אק, ק | קפא גרטו הקנ

ביט | עט^ט ט^ז בקיא | אק, ש | עט^{מב} מב^ז בשלו | עט^{קכח} קכח^ז

אקס אתתח | אק, צ | אתשעט | אק, ק | קצט הכא הקפו הקפט | אר^{לד} לד^ז
זרכב | אק, ק | קעח^ז

- זיקוקו מסיגיו
- של בית המקדש
- של ישראל
- של התרבות והמוסר
- שקרי

אכה אר עכ ט
 אתרו אתשעח|אק, קצט אתשעט ה קפו
 אר קמה,
 אר קנא,
 ורט|אמ 24

יושר (ישרות) ע"ע ישרות
יושר ועיגולים

אקמו|אק, כד בקיז|אק, כה|עט מד 2 ה קמו|אמ 21

יחוד קוב"ה ושכינתיה

אשיד|אר קמא, ברמט|אק, תז|עט פז 2 ג קפ הפא|אק, ו רעג
 זיא|אק, תה חרנה אר קמא ט אר קסא 3

יחודא עילאה ותתאה

וקפא זיא|אק, תה זיב|אר יז, אש ט א

יחודים

אתרלו|אק, א קכ אתרלח|אק, קיט 2 אתשטז|אר פד אתשנה|אק, קיח
 ביט|עט ט 2 ברמט|אק, תז|עט פז 2 ברסו|עט צב 4 בשטו|אק, תקלד|עט קיט 2
 בשמו|עט קלא 2 ד סא|אק, א קכד הפא|אק, ו חקצא|אק, א עט|חד נא
 חרלא|אק, א קטו אק, א ג אק, א קטו 2

יחוס

ה קכא|אר מג כו

יחזקאל

הרב|אר יא,

יחיד ורבים

○ בישראל ע"ע ישראל – כלל ופרט+

○ באופן כללי ע"ע כלל ופרט+

יחיד סגולה ע"ע צדיקים ~+

יחסי ועצמי ע"ע עצמי ויחסי+

יין

מר כבוד, מר ענוה,

יין ושמרים ע"ע שמרים ויין°

יכולת בלתי-גבולית (כל-יכול)

אק|אק, תקכז 2 אתשפו|אק, כז בעב|עט ל 2 בשכד|עט קכד 2
 ה קפה|אמ 140 הרלד|אק, א קג 2 ונ|אמ 134 ז מא זנג זנח|אק, תסד
 ז סג|אק, תסא ח קנה

יכולת ורצון

אקכו|אק, פז אקכו|אש ט אקלט|אק, צג גמ|אק, שיג הקלא
 ה רכז|אק, מב

ילדות ובגרות

אקצא|אק, עו אשנא אתרסח|אק, קפ בשנח|עט קלו 1 בשנט|עט קלו 2
 גרסה ורפד ז טו זרה מר אמנונה 25

ימות המשיח ע"ע משיח-; גאולה-

ימים נוראים

○ יום-הכיפורים, סוכות, וכו' ע"ע יום הכיפורים; סוכות (כ"א בשמו)

- מהותם אש ט,

ימין ושמאל (צדדים רוחניים)

ארסה|אר קכא, בכא|אר פדמנ|עט יא¹ בקג|עט מא¹ גשכה הקטו|אק,סט
הרנג|אר לטכא זפד|אממ⁴⁸⁶ זרג חצט

יניקה לחיצונים

- שלילית ע"ע טוב ורע – ביורום והפרדתם ~
- חיובית ע"ע שעיר לעזאל ~

יסוד

- מידת הצדיקים ("צדיק יסוד עולם") ע"ע צדיקים – השפעתם +
- ספירה גפט|אק,רצו² הרלג וקפט|אק,תקו² אש יב² מר צדקות א

יסורים

- נפשיים ע"ע צער +
- גופניים אקמט|אק,של בצט|עט לט¹ ברא|אק,שצט|עט ע⁴

יעקב – רבנו תם ע"ע תם (רבנו יעקב)

יעקב

- שורש כנסת ישראל ארה בו|אק,רפח|עט ב⁴ חלא|אק,שמב
- תמימותו ושלמותו ברפ|עט צט² גרכא|אק,תלא|מר ידאה² זקעח|אק,קמד
- צליעתו וקכד וקסט|אש י' לט
- אמת ליעקב הרג
- ביתא דלתא ורנו|אק,תקיט²
- מידת הרחמים ורסג
- מידת היראה והתפארת

גרכא|אק,תלא|מר ידאה² זקחי

זעג

חלא|אק,שמב

ברצט|עט קט³ גמט|אק,רצד הלז|אק,תכט² הקמט|אממ¹³⁷ וקא|אריד³
וקכד וקצד זקכא|אממ¹³¹ חרנד|אק,שטו אר קנח^{טו}

אתד|אק,תג אתרפא הקפו

יעקב וישראל

יעקב ומשה

יעקב ועשו

יפת ושם

יצחק (אבינו)

- עקדתו ע"ע עקדת יצחק

- אשיותו והשפעותיה אתנט|אק,קלה ברצט|עט קט³ וקסג זקט חפא|אק,קו

יציאת מצרים

- משמעותה הפנימית אתשיד|אממ¹⁸⁴ אתתכח|ער² ששה הק|אק,לה זקצד|אק,קעט² מר אמונה^{כב}
- יצירת עם ישראל אתשיא|אר קנה^ח אתתכח|ער² ששה הק|אק,לה זלג|אק,כח
- הארתה התמיידית אתקצו|אק,שב אתשיד|אממ¹⁸⁴ הקז הקט|אר מד^{כח} מר אמונה^{כב}
- ערכה בימות המשיח אתטז|אממ¹⁷⁴ אתקצו|אק,שב

יצירה

- אנושית ע"ע תרבות+
- אומנות ע"ע אומנות+
- יופי ואסתטיקה ע"ע אסתטיקה+
- ספרות וסופרים ע"ע ספרות+
- שירה ע"ע שירה+

יצירה רוחנית

- נביעתה הפנימית ע"ע עצמיות – הכרה עצמית וחיזונית++
- פחד שלילי ממנה ע"ע פחד – במחשבה ~
- שירת התורה ומחשבותיה ע"ע שירה!
- אומנות במחשבות הקודש ע"ע אומנות!
- עולם היצירה (בקבלה) ע"ע עולמות – בקבלה ~
- מהותה ומקורה ארצ|אק,תקדד גשמ|אק,קסז דפב|אק,קע דפה|אק,קצא דקא דקכ חרנב
- השפעתה והתפשטותה אתרח|אק,קעו דכט דעג זרכא|אק,קעב
- השיבותה וצער צמצומה
- גשמ|אק,קסז דכט דעב|אק,קסח זקצ|אק,קעז חרנא|אק,רמג₂
חדטב חדסג חדעד₂ חדקצו חדקצו₂
- צער לידתה גכה|אק,קצג גשכ דפה|אק,קצא דקיג|אק,קכה היג|אש,יג,
העג|אק,נט הקמה|אק,קצח חמה|אק,קצה
- הקשבה אליה גקיב דעב|אק,קסח דפב|אק,קע דקא זרכא|אק,קעב
- פחד חיובי ממנה ארל ארעד בשלו|עט,קז₅ וע|אמ,94₁ וצג מר ידא_ה
- ייחודה בישראל היח|אר,יג
- מלאכה ויצירה בו|אק,רפח|עט,ב₄ גקיב דעב|אק,קסח דקא זעג זרג
- ספר יצירה דקי|אק,קסז

יצר הטוב ויצר הרע

- גדלות הנפש וקטנותה ע"ע גדלות וקטנות!
- התגברות הנפש האלוהית ועט|אק,רפג₂ וקעב|אק,רלו
- התגברות הרע כנגד הטוב
- הנחמה העצמית שבכך ע"ע לימוד זכות – על עצמו!
- אצל צדיקים ארנח|אק,רמא ברצט|עט,קט₃ גקצו|אק,רמב גרל|אמ,139₁ גרלא
רגנ|אק,רמה גשמב וסה|אק,רנח₂ חקסז אש_י
- אצל ישראל אתכב אתריב ברסז|עט,צג₁ הט|אש,יא₁ זלח זמו|אמ,22₂
זמח|אמ,52₂ זפו חרד|אמ,144₁ ארנה_ה ארקלט₁ ארקמג_א ארקמד_ב
ארקנה₃
- עליוי הנפש הבהמית אשפג|ער,תיז אשפד גמד|אק,רצ₂ גרלא וקעב|אק,רלו וריח|חד,קסב₂
זמו|אר,לד_{טו} חנג חרנד|אק,בשטו אתי_ה אר קלט₁
- נטייה טבעית לרע אקעב אקעג ארלח אתרו|אק,גשב דעה|אק,בשפה וצט|אק,רצו חקצח

- נזקי הרע והשיבות ההכחנה ביניהם
ארנח|אק,רמא ארפא|אק,(ראש דבר) לא אתקלג ול|אק,רמו|חדקס
חקצח
- הכרה בשתי הנפשות שבו
אתנט|אק,קלה אתתט|אק,רלה ברפא|עטק₁ גרנח וקסח|אק,רנא
וקעב|אק,רלו אש י'כא מר גאוה כד
- תכונותיהם השונות
אתטו|אק,רס
- התאמתם לטוב והרע העולמי
אקעב אקעג המו|אק,תעו הקכד|אק,קלא

יצר הרע

- תאוות ע"ע תאוה⁺
- גדולתו אצל הצדיקים ואצל ישראל ע"ע יצר הטוב ויצר הרע[!]
- חיצוניותו ועראיותו ע"ע לימוד זכות – על עצמו[!]
- כוח הרע בעולם ע"ע טוב ורע⁺
- ביטולו בעתיד אר קס,
- דיבור התורה כנגדו וצט|אק,רצו
- יצר המיץ אשנו|אק,רצח אשנו|אק,רצח₂ אתנו|אק,רצט₂ אתצו|אק,שש אתשכט
ביא|עטה₄ גפט|אק,רצו₂ גצ|אק,רצו וצט|אק,רצו
- יצרא דעבודה זרה אתשכט אתתסו בעט|עטלב₂ דנו הקלג הקצ|ארלה_ח הרכח|אממ₁₈₈
זצב|אממ₁₀₉ זקלט|אממ₁₁₆

יראה

- הבושה שבה ע"ע בושה ~
- מהותה ומקורה ארס|אק,(ראש דבר) כג אשכב אתקמד|אק,קנב גכב|אממ₁₉₁|אק,ח
גרכא|אק,תלא|מר י'דאה₂ דכבו זקיה זקבג מר י'דאה, מר י'דאה₁₀
מר פחדנות₂
- חשיבותה ופעולתה גנח|אק,(ראש דבר) כט|מר י'דאה_ח גקצב
גרנח|אק,(ראש דבר) כד|אק,תלא|מר י'דאה_א די|אק,תכו₂ דככ דקכט
הלו|אק,תכט₂ העט הרכה ונו ורע זקט|אק,תפב זרד
- שורשה והסתעפויותיה ארס|אק,(ראש דבר) כג דקכט הרכה זקיה זקבג
- ייחודה בישראל ארסט|אק,(ראש דבר) כ הלו|אק,תכט₂ ורכב חיו|אק,תכו
- הצער שבה ארפג|חדקז בסב|אק,שכט|עטכה₂ בשלו|עטקכו₂ בשמו|עטקלא₁
די|אק,תכו₂ ורנ|אק,תיט ורע חרכו|אק,שצו חדלו₂
- קשיי הוצאתה לפועל חקכב|חדקמה
- יראה פשוטה אשכב אשש|אק,(ראש דבר) כו ברכו|אתי'ע|עטעט₂ ברסד|עטצב₂
בשד|אק,רי|עטקיג₁ הרמא ופד|אק,(ראש דבר) לד|אממ₁₀₆ אש י'ד, מר י'דאה₂
מר י'דאה₃, מר י'דאה₁₀ מר י'דאה_ח
- יראת חטא
- פטולה ע"ע יראה פטולה ~
- חיובית אשעא|אק,(ראש דבר) כה אתה|אק,תכד אתקפד גסב גקטו|מר י'דאה₁₀
דסה|אש₁ הלו|אק,תכט₂ זצג|אממ₁₀₄ חצד|אק,תכה מר י'דאה₁₀

● יראת העונש

◦ פסולת ע"פ יראה פסולה ~

● חיובית

· טבעייתה ומוסריותה

מר יראה^ג **מר** יראה^{טו}

· כשלב ראשוני

אתיג | **אק** | תפא **בשד** | **אק** | רי | **עט** | קיג¹ | חצג | **אק** | תכא **מר** יראה^ה

· זירוזה לדקדוק במצוות

וּקְכָה | וּקְכוּ | **אק** | תיט²

· כנגד סיגי הנפש

אתיג | **אק** | תפא | גשמא | **אק** | תיו | **מר** יראה^ז | חרמו | **אק** | תכו

· אחדותה עם יראה עילאה

אתקסו | **אק** | (ראש דבר) כו² | **אמ** | 138¹ | הסה | **אק** | תכ | ורנ | **אק** | תיט | זצו

אש | ד^{יד}

· יראת צער החטא

אתה | **אק** | תכד | ורנ | **אק** | תיט | ורעב | **אק** | תכו² | **אש** | ח^ב

· העמקתה את הכרת החסד

אתשצה | דכג | **אק** | תיח

● יראת המוות

אתפו | **אק** | שפא | **אתקמט** | **אק** | רכב | בו | **אק** | רפח | **עט** | ב⁴

בקמב | **אק** | שעז | **עט** | נא⁴ | בשח | **אק** | פא | **עט** | קיד³ | **אש** | יא^ג

● יראת החידוש והיצירה

◦ פסולת ע"פ פחד – במחשבה ~

● חיובית

ארל | ארעד | בשלו | **עט** | קזו⁵ | וע | **אמ** | 94¹ | וצג | **מר** יראה^{יה}

אתקעד | **אק** | ריד² | ברסד | **עט** | צב² | גקכט | **אמ** | 137² | וקסט | **אש** | ד^{טו}

● ייחודה בצדיקים

יראה ואהבה

● חשיבותם

אתתעד | **מר** | אמונה^ב | **אמ** | 69² | זרד

● יתרון האהבה

אתיג | **אק** | תפא | אשכב | דנג | **אק** | תזו | **אש** | טז^ה | **מר** יראה^ה | ארמוח^א

● יתרון היראה

אתרנו

● אהבה ממתקת את היראה

אתשפג | **אתרנו** | ברג | **אק** | קי | **עט** | עא² | דצט | **אק** | שצח | חקיב | **אק** | תכג²

מר יראה^{טו}

● יראה מביאה לאהבה

אתיג | **אק** | תפא | אשעא | **אק** | (ראש דבר) כה | **אתשצה** | **בשד** | **אק** | רי | **עט** | קיג¹

הלז | **אק** | תכט² | הקב | **אק** | תכח² | וקכו | **אק** | תיט² | ורכו | **אק** | קטז²

ורעב | **אק** | תכו² | זקיח

● הזדקקותן זו לזו

אתתעד | **מר** | אמונה^ב | **אמ** | 69² | וקכב | וקסט | **אש** | ד^{טו} | זקכג | חצג | **אק** | תכא

חקצ

● אחדותן

גטז | **אק** | תכח | גקל | **אק** | תח | גריד | **אק** | תד | וי | **אק** | תלג | **את** | ג¹ | אר קמא^ט

אשש | **אק** | (ראש דבר) כז | במח | **עט** | יט⁴ | גקכט | **אמ** | 137² | זצג | **אמ** | 104¹

גרכ | **אק** | (ראש דבר) כד | **אק** | תלא | **מר** יראה^א

יראה ואמונה

יראה ומדע

יראה ומוסר

אשעא | **אק** | (ראש דבר) כה

יראה וענווה

אתנתנט | אק, קנו² בשד | אק, רי | עט קיג¹ זכט | אק, תפב זל | אק, קפז
זככו | אק, תפג

יראה ותורה

• הזדקקות התורה ליראה

גרנ | אק, (ראש דבר) כד העט ה קכב | אק, תכח² הרנד
ח קמה | אק, צ | אק, שנד את יב³ מר יראה³,

• הזדקקות היראה לתורה

ארס | אק, (ראש דבר) כג ארסו | אק, (ראש דבר) כו דסה | אש י³ את ט י³,
את י' א ט מר רצו | ב³

• אחדותן והזדקקותן זו לזו

הא | אק, כה וקפ | אק, (ראש דבר) כב ורכב ורלא | אש י' ד³ זכה | אממ²⁹,

• הפער ביניהן

וקפ | אק, (ראש דבר) כב

יראה ותרבות

לקפד | אק, (ראש דבר) כח | מר יראה⁷

יראה פסולה

○ חומרות יתירות^{ע"ע} חומרות¹

○ יראת המחשבה והיצירה^{ע"ע} פחד – במחשבה⁺

○ בנצרות^{ע"ע} נצרות¹

• גורמיה (והדרך להסרתה)

• ציורי אלוהות שפלים

אצה | אק, שצט אשסח אתשעב | אממ⁶³ אתתע אתתפא בקס | עט נו³
ברג | אק, אקי | עט עא² בשלב | עט קכו¹ בשלג | עט קכו²
לקפד | אק, (ראש דבר) כח | מר יראה⁷ זקכט וקנד ורעב | אק, תכו² ח קפד
חרח | חד מ מר יראה⁸⁰

• פחד המחשבה ארסו | אק, (ראש דבר) כו ארעד גכא | אממ⁹¹ וסד | אממ¹¹² וקנד ח קעו

• יראה יתירה ארלא | אממ¹⁷ ארעד אתרנו אתשצט | אק, תכט בשלב | עט קכו¹
בשלג | עט קכו² הקה | אק, קד דקו וכה | אש י' ד³ ורע חה | מר יראה⁸,
מר יראה⁸⁰

• חוסר איזון בין חלקיה

אתקסו | אק, (ראש דבר) כו² | אממ¹³⁸ גטו | אק, תכח זצו חצד | אק, תכה

• חוסר יראה מר יראה,

• נזקיה

• שנאת ה' והתורה

דכג | אק, תיח ופח חצג | אק, תכא מר יראה³,

• אטימות המחשבה והלב

בשלג | עט קכו² גיו | אק, (ראש דבר) ל | מר יראה⁶ גכא | אממ⁹¹ דנג | אק, תז
ופו | אממ⁹⁷ וצח | חדמא וקנד חה | מר יראה⁸ חרנ | אק, תכג

• חולשת הרצון והאמונה העצמית

אקעח | אק, תכא² ארלא | אממ¹⁷ ארעד אשסח אתתע
גיו | אק, (ראש דבר) ל | מר יראה⁶ גקכט | אממ¹³⁷
לקפד | אק, (ראש דבר) כח | מר יראה⁷ גרצג ול | אק, רמזו | חד קס
ופד | אק, (ראש דבר) לד | אממ¹⁰⁶ וצב חצב | אק, תכה² חקיב | אק, תכג²
מר יראה⁷ מר פחדנות^א מר פחדנות^ב חד קנא

• קפדנות שלילית

- זקכה זפה|אק, רנה|אמ 113₂ מר כעס_א
- דחיקת המוסר אעה|אק, (ראש דבר) כז דקכט הכב|אק, (ראש דבר) כא וקכט|אק, רמוז₂ זקמה
- אגואיזם רוחני ברלט|עט פד₂ דקכט
- ניכור וזיוף עצמי הרמא
- עצבות אצא|אק, תכב וכה|אש¹ יא ול|אק, רמוז|חד קס

אש¹ טז_א

ירושלים

ירושלמי (תלמוד)

אתפב אתתלד|חד קכא בשיג|אר פט|עט קיז₂ הר ועז זי חקלד חקמב|אק, תקג₂ את¹ ג_א

ירידה ועליה – מלמטה למעלה ומלמעלה למטה (כמושג) מלמעלה למטה ומלמעלה למטה

ירידה לצורך עליה

- גלות וגאולה^ע גלות – מטרתה!
- התכנסות לאומית לצורך התפשטות אוניברסלית^ע ישראל והעמים – לאומיות ואוניברסליות~
- ירידה לנצרות לשם תיקון העבודה-הזרה^ע נצרות ועבודה זרה~
- כפירה לשם עילוי האמונה^ע כפירה – גורמיה ומטרתה!⁺
- לימוד שלא לשמה המביא ללשמה^ע תורה – לשמה~
- צער המתהפך לעונג^ע צער ועונג!

● בגילוי אלוהות ובעולם

- ירידת הטוב אל הרע להעלותו^ע טוב ורע – תיקון הרע!
- נסירה^ע אדם הראשון – נסירתו
- שבירת הכלים^ע שבירת הכלים!
- שלמות והשתלמות^ע התעלות העולם – התעלות ההווה!
- צמצום אור קטן לגלוי אור עליון
- אקלו ארצ|אק, תקכד אתתנט|אק, קנו₂ בשטו|אק, תקלד|עט קיט₂
- בשיח|אק, תקכט|עט קכא₁ גשמד|אר קנו₁ ה קיג הקעט חקלה|אק, קמח
- מיעוט האור לשם ריבוי הכלים
- אשב|אק, תקכה אתעא אתתקב|אק, שצד₂ הנט הפג|אש יא^ד
- הרלד|אק, קג₂ וקכד זנג זקלה זקלד|אק, תקה
- צמצום האור לאפשר דבקות המקבל
- אתרע|אר סו₁ במ|עט יח⁴
- החיסרון שבה העג|אק, אנט

● במחשבות

- פירוד לשם חיבור^ע אחדות ההפכים – ריבוי הפכים חיובי!
- צמצום דבקות לשם לימוד^ע דבקות ותורה~
- צמצום המחשבה ליצירת כלים אליה
- אתשד|אק, תקסו דל הקעו|אק, לד הקפו ולא וקצא|אמ 157₁
- זקמג|אק, תי זקפח|אש¹ טז_א אש¹ יב₁ מר כעס_א

- פינוי מקום לאור גדול
אתתמב | אתתנח ב | קפב | אקמא | עטסה² | בשנה | עטקלה¹ | גכח | גשכ
ד | קיג | אקמקכה | המד | אמ¹⁰⁶ | חקלד
- יתרון האור ניכר מהחושך
אתשסט | אקמ^{עח} | אמ²⁴⁹ | אתשצה | ד | קיג | אקמקכה | הרסב
- צמצום האהבה לשם שמירתה
מר צניעות^א
- חופש הדעת לשם בניין
אקפד | אקמ^{שיד} | אתקסד | אקמ | שיח | אתרמד | חרו | אקמ^{קנב} | אמ¹⁴⁹
- ירידת הכללים אל הפרטים
אקצח | אקמ^{קעט} | אתשכח | אתתיח | ברלו | עטפג³ | גנג | אקמ^{מה} | גנט | אקמ^{מד}
זסא | אקמ^{תנו}
- צמצום הקודש לשם החול
אתלד | אקמ^{עח} | אתקמא | ברב | עטעא¹ | גב | אר^{עיה}
- צמצום החול לשם הקודש
אקסב | אר^{קלה} | גקפב | זי

● חטא ותשובה

- עדיפות הטעות בגדלות מן הקטנות ע"י שוגג ומזיד ~
- ניחום עצמו על-ידי ההכרה בכך ע"י לימוד זכות – על עצמו!
- החטא מכשיר תשובה
אקלו | אקפד | אקמ^{שיד} | אתרצ | אקמ^{תקבא} | אתשכ | אתתנט | אקמ^{קנו} |
בקז | אר^{פבלט} | את^{טו} | עטמא⁵
- החיסרון בכך בקסז | עטנט⁵ | ברצו | אר^{פז} | עטקח⁵
- ירידת הנשמה אל הגוף
אקצח | אקמ^{קעט} | ארצ | אקמ^{תקכד} | הקצב | הרעד

יש מאין

- בבריאת העולם ע"י בריאת העולם!
- התגלות החכמה מן הכתר ע"י מחשבה – שורשה וענפיה – מחשבות כמוסות ומצוירות ~
- יחס החכמה והבינה ע"י חכמה ובינה ~
- בהארת ה' לעולם ביו | עטח³ | בשיט | עטקכב¹

ישוב הארץ

ברנט | אקמ^{רכג} | עטצ² | גרנט | חדצט | הסד | אר^{טו} | זרטו
אתתפז | אר^{טו} | גשי | דפט | אקמ^{שס} | ומו | אקמ^{קמח} | וקס | אש^ד | ורמ
ורסא | זקי | את^{טח}

ישוב העולם

ישוב הדעת

אשנה | אש^י | אתתלו | וג | אקמ^{שנח} | וח | חכ | חדקנ

ישורון (מושג)

בקב | אקמ^{טו} | אר^{קמ} | עטמ²

ישות (ביטולה והגדלתה) ע"י עצמיות – ביטול אישיותו לה'

ישו

בנג | עטכא³

ישן וחדש ע"י חדש וישן⁺

ישראל (שמו של יעקב אבינו) ע"ע יעקב וישראל ישראל

- אהבתם לה' ע"ע אהבה – אהבת ה'!
- אהבתם ע"ע אהבה – אהבת ישראל+
- גאוותם ע"ע ענווה וגאווה – גאווה חיובית!
- קנאותם ע"ע קנאה ~
- תשובתם ע"ע תשובה וישראל+
- גלותם וגאולתם ע"ע גלות+; גאולה+
- ציפיתם לגאולה ע"ע גאולה – ציפיתם ~
- יופיים ע"ע יופי!
- כבודם ע"ע כבוד!
- לאומיותם ע"ע לאומיות+; ישראל והעמים – לאומיות ואוניברסליות+
- עצמיותם ע"ע עצמיות – בישראל
- מצוותיהם ע"ע מצוות וישראל
- קישורם לנבואה ורוח-הקודש ע"ע נבואה וישראל
- איחודם גוף ונשמה ע"ע גוף ונשמה – בישראל
- ערכותם זה לזה ע"ע ערכות
- י"ב שבטים ע"ע שבטי ישראל
- פושעים שבהם ע"ע רשעים+
- קוב"ה וכנסת ישראל ע"ע יחוד קוב"ה וכנסת ישראל
- שבת וישראל ע"ע שבת ~
- סגולתם – סגולה ובהירה ע"ע חופש והכרח – בישראל ~

● סגולתם

- על-טבעיותם ארצח|אק, תקסז|אתקסח|אר קמא_א|אמ₈₁ בכז|עט יד₁ ד פו
ה רכב|אק, ג ז לד|אק, כט ח רנו|אק, תקנא|אק, תקנא₂
- עילוי העולם אתפו|אק, שפא|אתקב|אק, תקח|אתקא|אק, רצט₂
אתתס|אק, סה|אר קסט_ה בשיט|עט|קכב₁ גנה|קנו|אר קמ_ה
גרסט|אר קעט|אק, תקיט ד קט|אק, ש ח|ח|אק, תט הלב|אר כב_ה
הנא|אר כו, ה קח|אק, קעה ה קעח|אק, תקעג ז לד|אק, כט|אר מח_א
אר קע_א
- אמת ומוסר עליונים ארמא|אש ד₁ אתתס|אק, סה|אר קסט_ה גשל|אק, תנ|אר צח עב ד פז|אמ₈₂
ה טו|אק, ד ה מא ה רכב|אק, ג ורלו|אק, תעז|אמ₄₁ אר קלט_ה
אר קמג_א אר קמד_ב
- גילוי הטוב בעולם אר קלט_ד
- יציאת סגולתם אל הפועל אה|אר ס, גקכג|את יב, ח|ח|אק, תט ה לה|אר כד_ה ורעד זכו|אר כז יב
אר קסג₁

• קריאתם בשם ה'

אקנו|אר קלה_ה ארפ בכח|אר קלח_ב|עט יד_ז בסג|עט כו_י בסד|עט כו_ז
 בק|עט לט_ז בב|אק, טו_ז|אר קמו_ז|עט מ_ז המא ה סו|ארי א_א
 הקיח|אק, תקטו ה קלח|אר מב_{כה} הקפה|אמ 140_י הרד וקפט|אק, תקו
 זכח|אק, תקכא ז לא|אר כח_{יג}, אר קמט_ט

• גילווייה השונים

אשכג|אר קנו_{יב} אר קסח_ד

• התגלות סגולתם בימינו

איד|אר סא_י אטו|אר סא_י אסח|אר סג_ט אעא|אר סג_ט אקפב|אר קלה_ה
 ארכט|אר סט_י אתשטו|אק, עח גסג|אק, תצג גשה דנט|אר צו_{טו}
 הסד|אר טו_ט ה סו|ארי א_א הקצד|אר מד_ז הרלה|אר לו_ז חקפא|אק, קנה
 חרב|אק, קמט ח רג|אק, קמט_ז

• היותם חלק א-לוח ממעל ושכינת ה'

אעא|אר סג_ט בכח|אר קלח_ב|עט יד_ז גקנו|אר קמ_ה גקנו|אר צח_{שא}
 גשמו|אר קעא_ד ה לה|אר כד_ה וקכ|אק, קלו|ער, ריא|חד קפה וקמג
 ורעג-רעד זסח|אק, תקסא זקמו חרנה אש_{יג}, את_{יא}_ב אר קלט_ד

• טהרתם הפנימית ונפילותיהם

אע|אר סג_ט אתפט|אר צד_{טב} בריד|אמ 67_י|עט עה_י ברעד|אר עו_{כד}|עט צו_ז
 בשלא|עט ככו_ד גשלב|אמ 53_י|מר אמונה, גשלה|אר צד_{טג}
 גשמה|אר קמט_ג, ער_ז ה ח|אק, תט ה לו|אר כה_ט זמו|אמ 22_י
 זמח|אמ 52_י אר קמח_ב אר קט_ט

• מחשבתם הפנימית ומחשבת העולם

בשכ|עט קכב ד מט ה ה|אק, מז|אמ 100_י הקנו הרנג|אר לט_{כא}
 וקפט|אק, תקו חרנה אר קט_ט

• עצמותם וגילווייהם (ואי-יכולת הגדרתם)

ארנג|אק, אפו ארעג|אר קכט_י גרה|אר קלח_ג גשנב|אק, קיט

• קישורם ואהבתם לה'

אשכה|אק, תמט אתשעה|אר סד_{יא} אתנתב|ער, ששה בקפ|עט סד_ז
 ברעח|עט צח_ז ברפד|אר עד_{טא}|עט קב_י גקעז|אר צח_{שא} גרה|אר קלח_ג,
 אק, קפא|ער, ח וקמג זקע חעה חרכ

• יחסם לדצח"מ

זסט|אק, תלט חפח|אק, תטו

• כלל ופרט

• יחיד ורבים (באנושות) = כלל ופרט*

• התקשרות וביטול היחיד אל הכלל

אקסא ארמא|אש ד_י בקכח|עט מז_ז ברעד|אר עו_{כד}|עט צו_ז געב|אר קמו_י
 גפג|אר קמח, גקסב|אק, קנו גרעד|אק, תקיח|אר קעא_ה גשסה|אר קטו_ה
 וקצח|אק, קלח|חד קפח וריד|אק, קמו וקמב אש ד_ה אש_{יג}, מר ברית_א
 אר קמד_ב אר קמד_ד אר קמה_י אר קמו_ג אר קמו_ה אר קמו_ו אר קמו_ח

• השפעת היחיד על הכלל

גאק|את ב_ד וקנו חקג אר קנח_ב אר קסא_א אר קע_ב

• התפשטות והשפעת הכלל על היחיד

אקלד|אק, יד_ז חד קצ

• היותם שורש וענפים

ארה בששא|עט קלו₂ גרט|אר קמוח_א|חד קצ וקטו|אר קמה_ה אר קמה_ו
חד יט

• הזדקותם זה לזה

אתקבו|אר קמד_ג אר קמה_ה אר קמו_א

• אמונתם

אקסב|אר קלה_ה אריג|אק_ארלה ארפ|אתקסח|אר קמא_א|אמ₁₈₁
בשנא|אמ₂₆₀|עט קלג₁ ד קיב|אר צא_ה ורפב חנח|אר קסב_ו אר קסד,
אר קסז_א

• נצחיתם

אע|אר טג_ט אקנו|אר קלה_ה גשמד|אר קנו_ג גשנד|אר קנו_ד הלו|אר כה_ט
ורד|אק_גשסד זרב|אק_זתקכ אר קסח_ד

• אחדותם

בקיט|אש יב_א|עט מה₁ ברפד|אר עד_א|עט קב₁ ברצב|אר עו_ה|עט קח₁
גקנד|אק_אבא|אק_זתקב₂ הקא|אר מג_ו הרע חיא|אק_זתקי₂ אר קסט,
אר קסט₁

ישראל וארץ ישראל

ישראל והעמים

○ אהבת ישראל ואהבת הבריות ע"פ אהבה – אהבת ישראל והבריות+

○ יהדות ונצרות ע"פ נצרות+

• השפעת ישראל על האומות

ארנג|אק_אפו ד צח וקנו זקכ חיא|אק_זתקי₂ חקצג חקצו אש_ד
אש_ה אר_ה אר_ה אר קמו_ד אר קנא_א

• לאומיות ואוניברסליות

○ לאומיות ישראל לעומת לאומיות הגויים ע"פ לאומיות:

• לאומיות ונבדלות ישראל

ארנג|אק_אפו אשסה|אק_רס₂ אתצא|אר קנו_ט אתקכו|ער₂שצ
אתרפו|אק₂שיב אתשיא|אר קנה_ה בשב|עט קיב₁ גשמו|אר קנו₁
ד קטו|אק_גסח הקצו הרמד הרסה וקצג זמה|אר לב_{טו}
ז קלג|אק_זתקטו|אמ₁₁₅|ער₂שפד זקסט זקפא|אר מה_{טא} זקפו
חרנו|אק_זתקח אר מט₂ אר_ה אר קמג_{טו} אר קנה₁

• התנגדות ושנאת האומות לישראל

אלב ורעט זמה|אר לב_{טו} אר מט₂

• לאומיות מביאה לאוניברסליות

הקצו הרסה זג|אק_רסט זסט|אק₂תלט זקט זקסו|אק_גשלו
חמו|אק₂תמו אר קנב₂

• אוניברסליות מכשירה לאומיות

ארג בכה|אק₂תכו|עט יג₂ הרסה ורכד אר קמו_ד

• אוניברסליות עתידית

אקיח-קכ|אק₂תקלח₂ ארנט|אק₂תיא אתרפו|אק₂שיב אתתח|אר נו_{יא} גפ
וקמח זקט חצט חרה אר קס₁

• היותם שורש וענפים

אשג|אר קכ_ו אשכג|אר קנו_ב אתקכא|אק₂רצט₂ אתתח|אר נו_{יא}

בקנו | אר קלח_א | עט נו₂ הפב | אק₂ שג ה ריח | אק₂ תלה וקנב | אר טו₁ זקסט את'ב'ד אר קמו_א

• אחדותם והזדקקותם זה לזה

אתרי בקעו | עט סב₃ גא-ב | אר עיה_ח גפ דנח הקס הריח | אק₂ תלה זקיא זקיב | אק₂ תמד חמו | אק₂ תמו חרנו | אק₂ תקח

• ביטול האומות לעומת ישראל

זקמו

• אמונה תורה ותרבות

◦ אמונה ואלילות_{ע"ע} עבודה זרה ואמונה

◦ יראתם השונה_{ע"ע} יראה – ייחודה בישראל

◦ לשון הקודש ושאר לשונות_{ע"ע} דיבור!

◦ שכל אלוהי ואנושי_{ע"ע} שכל – אלוהי ואנושי

• יחוד התורה והאמונה לישראל

אתמג | אר קמב_ד ברפט | אר פח_ד | עט קו₁ בשב | עט קיב₁

גשלב | אמ₁₅₃ | מר אמונה, ד'נ | אמ₈₂ | ד'פז | אמ₈₂ | ד'כא | אק₂ שח₂

הקעה | אק_א ט ה קפז הרה ורפג זיב | אר יז, ז'פו ז'פח ז'קד | אמ₁₂₈

חרמו | אק_א כט חרנו | אק₂ תקנא | אק₂ תקנא₂ את'א_א אר מט_ב אר קסז_ב

• מוסר וחכמה אלוהיים ואנושיים

אקלד | אק₂ יד₂ אתכב גמט | אק₂ רצד הכ | אר כא_ד | אמ₁₂₈ הצו הקעד

אש'ג'ג את'א_א אר נב_ג אר קמד_ב

• אמונה אלוהית ואנושית

אתתא | אר קסה_ד בשב | עט קיב₁ ד'פז | אמ₈₂ ד'קי | אק₂ סז

הכ | אר כא_ד | אמ₁₂₈ הקמג | אמ₁₉₈ הרנו | אמ₁₃₃ הרנט וקפא ורפב

ז'עו | אמ₁₇₈ ז'קי | אמ₂₇₁ ז'קטו | אק₂ תקנו אר קסז_א

• היותם שורש וענפים

אכו בקנו | אר קלח_א | עט נו₂ וקמא וקמח ז'עו | אמ₁₇₈ אר קסט₁

• לימוד מתרבותם

אתסג אתרטו | אר סז_{טו} בקכו | עט מו₆ בשנו | עט קלה₃ וקסה | אר טו_ז

אר קנב_ב אר קסד_ט

• התרכזות בתרבות ישראל

אקיס | אק₂ תקלח₂ ארפו אשכ | אר קמו_ז אתצו | אק₂ שסו אתרטו | אר סז_{טו}

ד'כב היח | אר יג הלד | אר כג_ז הרנח הרנט וקצו זי אר מט_ב

אר קנב_ב אר קנה₁ אר קסד_ט

• קליטת ניצוצות קדושה שהתפזרו בגויים

אקסז | אר קכט₁ אשכג | אר קנו_ב אתצו | אק₂ שסו אתרנב

ברעט | אר פג_{מא} | עט צט₁ ברפה | עט קג₁ | אר עה_{כב} בשב | עט קיב₁

הקצ | אר לה_ח וקמא וקמח וקע וקצד חרה

• השפעת התורה על כולם

את'ב'ה

• תכונותיהם השונות

◦ איכות וכמות_{ע"ע} איכות וכמות!

◦ דיבורם_{ע"ע} דיבור – בישראל

◦ לאומיותם השונה_{ע"ע} לאומיות!

- רוח וחומר גמט|אק,רצד הקסח ורנב חק
- קישורם לעולם העשיה
- ארלט|אמ¹³⁰ ברפח|אמ¹²⁴ |עטקה² ורכב ורצ|אר³ חיו|אק,תכו
- טבעיות ועל-טבעיות
- אקלד|אק,יד² אתקסח|ארקמא¹⁰¹ |אמ⁸¹ אתשעד|ארסד, זלט|אק,לג
- זמו|אמ²² זקלב|אמ¹²⁸ זקלג|אק,תקטו|אמ¹¹⁵ |ער² שפד
- זקלט|אמ¹¹⁶ ארקמד⁷ ארקנה⁸ ארקנח³
- חטאם ויצרם הרע
- אתכב אתריב ברסז|עטצג¹ הט|אש¹⁰ זלח זמו|אמ²²
- זמח|אמ⁵² זפו חרד|אמ¹⁴⁴ ארנה⁸ ארקלט¹ ארקמג⁸ ארקמד³
- ארקנה¹
- קישור הפרט אל הכלל
- אקלד|אק,יד² אתקכו|ארקמד³ גקנד|אק,כא|אק,תקב² ארקמד⁷
- ארקמו⁸ ארקסט¹
- תוהו ותיקון וקצג
- אור פנימי ואור מקיף
- ורמח
- רגשם ושכלם הריח|אק,תלה ורפג
- חופש ועבדות הק|אק,לה זמו|אמ²²
- אמת ושקר חמד
- שכל יוצר ושכל מצייר
- דקי|אק,סז

ישראל ונבואה

גמה|אר³ צו¹⁰ גשמו|ארקעא⁷ דיו|אק,קנו|חדצד ארנה⁸ ארקסה¹⁰
ארקסה¹⁰

ישראל ורוח-הקודש

אתתכ|אק,שנה² |ארקעא¹ גמה|אר³ צו¹⁰ דמג|אק,קלה הרסד|אר¹⁰ מ¹¹
חקפ|אק,שנט חרמו|אק,כט ארקמה¹ ארקמה⁸

ישראל ותורה

• השפעת התורה אכו ארצו אשעב|את⁸ אתרי אתרכד אתתי|אר³ צו¹⁰ דצח הרסד
זע|אק,תלט זעב חרמו|אק,כט את¹⁰ את¹¹ את¹² |ארקסג⁸ ארקסד¹⁰ ארקסד¹¹ חדפב

• פגימה בקדושת ישראל פוגמת בתורתם

אש¹⁰ |את⁷

• הזדקקות ישראל לתורה

ארפו אשכ|ארקמו¹ אשמט|את¹⁰ א, אתשט אתתמג|ארקמב⁷
לקבג|את¹¹ הרד זעב ארקסב³ ארקסב⁷

• שורש ישראל בתורה א-אד|אר³ אט אמב|את¹¹ אתרי גשמג|את¹² את¹³ את¹⁴

• שורש התורה בישראל אתעב|את⁸ אתתנד געו גשה ד-ד-ה|אר³ צו¹⁰ דמג|אק,קלה הרסג
הרסד|אר¹⁰ מ¹¹ וקצח|אק,קלח|חדקפח זצג|אמ¹⁰⁴ חקנו את¹¹
ארקנט¹⁰ ארקסד¹¹

● שורש תורה שבעל-פה בישראל

ארצו אתיח|את גט אתכ|אק, שנו₂|את יא_א בנו|את א_א|עט כג₂
ברכג|את א_ב|עט עח₁ גפג|אר קמח, ד נב הקנח הקס הרסג
הרסד|אר מ_{בב} הרעא

● התאמתם ואחדותם ה מא וקצו חקכד אתו_{יג}

ישראל ותשובה ע"ע תשובה וישראל⁺

ישראל סבא (בקבלה) ארה הרמג

ישרות

○ אהבת האמת ע"ע אהבה – אהבת האמת והטוב

○ מוסר אנושי פשוט ע"ע מוסר – אנושי⁺

○ ישרותה הבסיסית של הנשמה ע"ע עצמיות – הכרות פנימיות וחיצוניות⁻

● ישרות (כמושג) ארלד ארעח אתשמח אתשנד|את יב_ג בפו|עט לד₃ בקפא|עט סה₁ גרז

גשסא ד צג זמו|אר לד טו זריח|אק, קמד₂ חכח|אק, עה חקפו|אש טו_ב
אש יד_{כט} את יא_ב אר קנא, חד קנג₂ חד קצג₂

ומג

יששכר וזבולון

חקנ

יתרו

כ

כאב (נפשי) ע"ע צער+

כבוד

○ כבוד והתהדרות שליליים ע"ע ענווה וגאוה – גאוה+

○ כבוד הרשעים ע"ע אהבה – אהבת הרשעים ~

● **כבוד ה'** אש^ח מר^א כבוד^א מר^ב כבוד^ב מר^ג כבוד^ג אר^{קנח} קנח^{טו} אר^{קסז} כ^ב חד^{קצד}

● **כבוד ישראל** גשמו|אר^{קעא} ^ד אר^{קנ} ^ז

● **כבוד תלמידי-חכמים** ארמה|אמ⁴² אר^{נג} אר^{קסח} ^ג

● **כבוד חברו** גקלב|אק^{רמה} ^ז גרנג|אק^{רמה} ^ז פא

● **כבוד אב ואם** ד^{קח}

● **כבוד הבריות** ארסב|אק^{צו} אתתצא|מר^{כבוד} ^ט אתתקג|אק^{צתקעא} גשו חו|אק^{קכב}

חפא|אק^{קו} מר^{כבוד} ^א

● **כבוד עצמו**

○ אי-מניעת הלימוד בגללו ע"ע תורה – ביטולה

● **חיובי ושלילי** אשפב גכט|אק^א קפג גקכ|אק^{רז} ^ז גקנו|מר^{כבוד} ^ה גשנג חקכג|אש^{טו} ^ה

מר^{כבוד} ^ז מר^{כבוד} ^ז מר^{ענווה} ^ז

● **כבוד הטבע** זלא|אר^{כח} ^{יג} זלה זמו|אמ²² ^ז

● **כבידה (כוח)** ארמו|אק^{תלג} חעט

כהונה

● **מהותה וערכה** אתפג|אמ¹⁸ במה|עט^{יט} ^ד במו|עט^כ ^ב ברמו|אש^{יד} ^ה עט^{פז} ^ז הרי וצא

ורי|אק^{קפח} זסט|אק^{תלט} זקסו|אק^{שלו} חכג|אק^{שפ} חרטז|אק^{רא} אר^{נג} ^ה אר^{נה} ^ה

● **בגדי כהונה** אתשעח|אק^{קצט} בשמא|עט^{קכט} ^ז

● **משוח מלחמה** גקנא

● **כוונות (יחודים) ע"ע יחודים**

● **כוונה (בתפילה)** דסא|אק^א קכד אק^א ^ג

● **כוונה ומעשה** אתלא אתתצו ברסו|עט^{צב} ^ד דסא|אק^א קכד ^ה כז וקנט ורב|אק^{קסז}

ורס ורפב חקכח|אק^{ארנח}

● **כוזרי (ספר)** אתמו וקפח זקסט אר^{קסה} ^{טו}

● **כוח הכובד ע"ע כבידה**

● **כוח המדמה ע"ע דמיון~+**

● **כיבוד ע"ע כבוד+**

כיבוש גקנא

כילות ע"ע נדיבות וקמצנות

כימיה ארו | אקארמח

כלה (כינוי לכנסת ישראל) אכו

כליון הרע ע"ע טוב ורע – כליון הרע⁺

כל-יכול (מתארי האלוהות) אק | אקטקכו² א תשפו | אקכז² בעב | עטל² בשכד | עטקכד²
ה קפה | אמ140¹ ה רלד | אקאקג² ונ | אמ134² ז מא ז נג ז נח | אקתסד
ז סג | אקתסא ח קנה

כלים ואורות ע"ע אורות וכלים⁺

כל-נדרים ז פז | אמ111¹

כלל ופרט

- מחשבות כלליות והתלבשותן בפרטים ע"ע מחשבה – שורשה וענפיה⁺
- כללות התורה העליונה והתגלותה בפרטיה ע"ע תורה – שורשה הכללי וגילוייה הפרטיים⁺
- אחדות ופיזור ע"ע אחדות ההוויה⁺; אחרות ההפכים[~]
- בישראל ע"ע ישראל – כלל ופרט⁺
- התבודדות וחברה ע"ע התבודדות וחברה⁺
- יחידי סגולה וההמון ע"ע צדיקים והמון העם⁺
- יחס האדם והעולם ע"ע אדם ועולם⁺
- נשמה כללית ונשמות פרטיות ע"ע אחדות ההוויה – אחדות הנשמות[~]

● **יתרון הכלל** אקא | אקתמב בק | עטלט² העה | אקתנד אש^{1א} אר מט^ב

● **חשיבות היחיד** אתרנ בקלט | עטנא¹ ד קיח

● **השפעת הכלל על היחיד**

אתקצב | אמ129² גמא הרעו

● **השפעת היחיד על הכלל**

אקא | אקתמב ארנא אתקצח | אקקנא אתרלא | אקשטו בקכט | עטמוז³

גג | אקשמא גרכו הרעו אש^ד אש^{יב}

● **ביטול היחיד אל הכלל**

אתרעה | אקרד² ברלט | עטפד² גשד וריד | אקקמו אש^{יא} אש^{יג}

● **איחודם והידמותם** הקכ | אקתצג הריז | אקתלו חד מב חד יט

● **הפער ביניהם** הקכ | אקתצג

כמות ואיכות ע"ע איכות וכמות⁺

כמיהה (של הנשמה) ע"ע דבקות[~]

כנסת ישראל ע"ע ישראל[~]

כנסת ישראל וקוב"ה (מושג)

אשיד | ארקמא ברמט | אקתזו | עטפו² הפא | אקו ורעג זיא | אקתה

חרנה ארקמא ט ארקסא^ב

כסף וזהב

חפג

כעס

- קנאות ע"ע קנאה!
- מקורו וגורמיו
  - אשמו|אק, שיו גט|אק, תק גקנ|אש ח_ד ד קיב|אר צא_ח ה כה|אק, תעט₂
  - ה קסז חקח|אק, רלד₂ חרנא|אק, רמג₂ מר העלאת ניצוצות, אר נג_ד
  - גקלד|אק, רמד ה כה|אק, תעט₂
  - גט|אק, תק גקנח|אק, שכו גקפט|אק, שכח וקל|אק, רמג חלט|אק, רמד₂
  - חקח|אק, רלד₂ חרנא|אק, רמג₂ אר נג_ד
  - גט|אק, תק מר כעס_א
- ניוולו ונזקיו
- הסרתו ותיקונו
- רתחא דאורייתא

כף זכות (הטייה אליה) ע"ע לימוד זכות+

כפירה

- רשעים (שככל דור) ע"ע רשעים+
- הגדרת האמונה וחשיבותה ע"ע אמונה+
- היחס לכופרים ע"ע אהבה – אהבת הרשעים ושנאתם+
- בהשגחת ה' ע"ע השגחה פרטית~
- בעולם הבא ע"ע עולם הבא – רמזיו בתורה
- השתוותה לאמונה לגבי אור איך-סוף ע"ע אמונה וכפירה!
- מהותה השלילית, נזיקה וניווילה
- ארמה|אמ₁₄₂ אשכו|אמ₂₄₀ אשכח אתג אתז|אמ₁₄₀ אתשיג|אמ₁₈₄
- אתשצז גכח גקפה|אמ₄₃₉ מר אמונה_{כא} גרמג|אמ₁₂₃ גשח הל
- ורז-רט|אמ₂₂₄ ורלו|אמ₁₇₂ מר אמונה_{כט} אר קלב_י

● גדולתה הפנימית

- אמונתה הפנימית
  - אשיו|אר קכד_ה אשכו|אמ₂₄₀ אשעז|אמ₂₅₁ אתשסה|אמ₂₄₃ אתשסו
  - אתשסז אתרפד גשלב|אמ₁₅₃ מר אמונה, ופט|אק, (ראש דבר) כד₂
  - טהרתה ותשובתה הפנימית
  - אשלא אתרסט אתשכג בסו|עט_{כו}₂ ופט|אק, (ראש דבר) כד₂
  - קישורה לסגולת ותחיית ישראל
  - אעא|אר סגט בכא|אר פד_{מג}|עט_{יא} בסו|עט_{כו}₂ גרכה
  - גשלב|אמ₁₅₃ מר אמונה, הרמב|אר יב_ה אר קבג_ד אר קמו_ב חד קכד
  - ניצוצות הטוב שבה
  - אקסז|אר קכט, אתקצא|אק, שנו אתשעז בקב|אמ₁₄₆ עט_{מה}₂
  - מר טבלנות_א
  - שורשה בעולם התווה
  - אקלה|אר קכא, ארמג אתמו אתרסט אתשכד אתשסח|אמ₂₄₃
  - אתשעז מר אמונה_{כז}

● גורמיה ומרתה

● בירור ועילוי האמונה

● הבחנה בין עצמות ה' וגילויו

○ אסד|אר קכד_ה אקז אקעט|אר קכד_ה אתרלג|אמ₁₄₈ אר קנד_ה

- הפרדת העיקר מהסיגים
  - אשסב | אשעו | אמ¹ 51, אשצח | אמ¹ 39, אתעו | אר^ה קכד^ה | אתרלג | אמ¹ 48,
  - אתששו | אמ² 43, בסח | אר^ה פז^ה | אמ¹ 51, עט^{כח} | ח¹ קפד | ח^{פח}
  - חרו | אק^ה קנב | אמ¹ 49, מר^ה אמונה^{כח} | אר^{מח} | אר^ה קנג^ד
- הבחנה בין אמונה לשכל אנושי
  - ארלו | אמ¹ 58, אתקעט-תקפ | אתרצט | אמ¹ 135, בשיא | עט^{קטו} |
- הכנת כלים מחשבתיים לאמונה
  - אתשד | אק^ה תקסו | גקלא | ד^{טו}
- מעבר לאמונה עליונה
  - איד | אר^{סא} | אלו | אפח | אר^ה קכד^ה | אקנה | אמ² 74, אתט | אתקסט | אמ¹ 38,
  - בריד | אמ¹ 67, עט^{עה} | ד^{טו} | חרד | אמ¹ 44, חרו | אק^ה קנב | אמ¹ 49,
  - חריז | אמ² 121, חרכא | אמ¹ 52, מר^ה אמונה^{כח} | מר^ה אמונה^{כח} |
- התעמקותה בחיים
  - הקצא | אק^ה רט² | אמ² 39,
- מלחמתה בנצרות ובאפיקורסות
  - ורז-רח | אמ² 24,
- זיקוק היראה
  - איד | אר^{סא} | אקעח | אק^ה תכא² | ארעד | בסח | אר^ה פז^ה | אמ¹ 51, עט^{כח} | ד^{קו} |
  - חצג | אק^ה תכא | ח^{קפד} | מר^ה יראה³ | מר^ה יראה³ | מר^ה פחדנות³,
- הכשרת תשובה עליונה
  - אשכא | אר^ה קכד^ה | אש^ח |
- יצירת כלים לקודש
  - אימוץ הרצון
    - ארמג | אר^ה קכא³ | אתקפא | אק^ה תקמד | בשיז | עט^{קכ} | ד^{כה} | אר^ה פח^{מה}
    - ופד | אק^ה, (ראש דבר) לד | אמ² 106,
  - חיזוק הדמיון
    - הקפט | אר^{לד} |
  - חיזוק המעשה והחומר
    - אתכו | אק^ה עט, אתסו | אתקצ | אתרמו | אמ² 47, בכא | אר^ה פד^{מג} | עט^{יא} |
    - בקז | אר^ה פב^{לט} | את^ה | עט^{מא} | ברמוז | אר^ה פד^{מד} | עט^{פז} |
    - בשמח | אר^ה פח^{מז} | עט^{קלא} | געה | גקס | אק^ה תיט² | וקסא | חפג
    - חקיו | אק^ה תכא | חקלה | אק^ה קמח | אר^ה קנט^ד
  - חיבור מחשבה ומעשה
    - אקנט | בב | אש^ד | עט^א | בשמח | אר^ה פח^{מז} | עט^{קלא} |
- שאיפות רוחניות חדשות
  - ביאור וגילוי רזי תורה
    - בקח | אר^ה פב^{לט} | את^ה | עט^{מב} | בקפב | אק^ה קמא | עט^{סה} | בקפח | עט^{סז} |
    - גשיז | אק^ה |
  - הכשרת הנבואה ורוח־הקודש
    - איד | אר^{סא} | אר^ה קכ³
  - צימאון לגילוי אלוהות
    - אקמח | אק^ה תקיט | אשט | אשכא | אר^ה קכד^ה | אתקד | אמ¹ 123,
    - בלה | אק^ה רצו | עט^{טז} |

- עבודת ה' לשם שמים
אתרכז | אמ 143 | בקסו | אר פב טה | עט נט 4 | גקעט ה קפ
- הכרה בסגולת ישראל
בריד | אמ 167 | עט עה 1
- הגדלת הבחירה החפשית
אשכה | אק, תמט | אר קמב, א תרמג
- שאיפה לעצמיות ולהקשבה
אתשעו | אר סו 7 | בלה | אק, רצו | עט טז 4 | בקעד | אק, אצה 2 | עט סא 4
ברפט | אר פח טו | עט קו 1 | גרצו ה צו ה צו ורפ ז קפב | אק, קלט את טו 1
- קנאה בבורא
אקט | אק, שצו
- גילוי חסד ה' | בסד | עט כו 2
- בירור נשמות תועות בין האומות
ברעט | אר פג מא | עט צט 1
- תחליף להוראת שעה
בל | עט טו 1 | ברלוז | עט פג 3
- סיבות שלליות
תאוות
- אתשכ | חרד | אמ 144
- חוסר מוסריות
איט | אתיג | אק, תפא
- רוחניות מופרות
איט | אתרמו | אמ 247 | אר קנט 7

● צער הנפש ממנה חד קצד

אר קסא 3

כרובים

אקעב | אתרכה | אק, רצא 2 | אתשסח | אמ 243 | בו | אק, רצ | עט ב, 4 | זלו | אמ 134
זלו | אמ 132 | זקא | אמ 131

כשמים

כשרון

- עדות החשק עליו ע"י אהבה – אהבת התורה ~
- של בעלי חיים ע"י בעלי חיים ~
- חובת מימוש – בדבקות בה' ע"י דבקות – הכרחיותה ~

● חובת מימוש

- בלימודו | אתכא | אתק | את 2 | את טו ה | חד קיב
- ביצירתו הרוחנית

היט זקצ | אק, קעז | חרנא | אק, רמג 2

כת המדברים
בת | אק, ריב 2 | עט ה 2 | ועו | אק, ריד | זקנא
זלו | אמ 132

כתיבה – המשפיעים עליה | גפח | אש ח, 3 | זקעה

כתיבה אישית

○ פסקאות אישיות של הרב ע"ע יומן

● חשיבותה
ארלו|אמ¹⁵⁸; ארעו ארצה|חד מזו אתקיג גרפו ולד זקפט חנב
אשׁיׁה חד סג חד סח חד עד² חד עד

כתר (ספירה)
אתמא|אק, לב בלא|עט טו² בקו|אק, פ|עט מא⁴ גיא|אשׁיׁא
גכא|אמ¹⁹¹; בלא|עט טו² הקעה|אק, ט הרפא|אק, קעח וקפט|אק, תקז
זצט|אק, קח|אמ¹¹⁸; זקלו זקמב|אק, קמא חרכב|אק, רעז|אק, ריט

כתר וחכמה ע"ע מחשבה – שורשה וענפיה – מחשבות כמוסות ומצוירות⁺

כתר מלכות (מורשג)
אתשנב|אק, תקנט הסו|אריח^א גכה|אק, קצג וקפט|אק, תקז
זצט|אק, קח|אמ¹¹⁸

כתר שם טוב גשג

ל

לאה (אמנו)

לאה ורחל

לאווים ^עחטא – מהותו ~

לאומיות

• לאומיות חילונית

• הארתה מתוך קירוב

אעא|אר סג ט ברפה|עט קג₁|אר עה כב זקפא|אר מה טא

• הזדקקותה לקדושה

איז-יח|אר סא ז אסח|אר סג ט אתרנ גא-ב|אר עה ח וקעט|אר כו יא
זקפא|אר מה טא זקצט זרא זרטו|אר קלב ז אר קנב, אר קסא ט
אר קסה יו חד קצו חד קצג

• קדושתה הפנימית

אעא|אר סג ט אתשמד|אר סה יב ברפה|עט קג₁|אר עה כב גכו
גקעא|אר עה כב גרכה גשלה|אר צד סג דנח הרמב|אר יב ח זקצט זרא
זרטו זריג|אמ 113 חרב|אקא קמט אר מחא אר קג₁ חד עד₂

• ודאות תשובתה

גקמט|אר קסו יט גקעא|אר עה כב גרכד|אר עט טא

• חיצוניותה וחסרונותיה

אלד|אש יגא אסח|אר סג ט אסט אתרנ זקלא זקפא|אר מה טא
אר קלב ז אר קנט ה

• לאומיות ישראל

אלד|אש יגא אקנו|אר קלה ח אתשמד|אר סה יב אר נב, אר קלב ז
אר קמד ד אר קנד ה אר קנח א

• לאומיות ישראל ולאומיות העמים

אתשמד|אר סה יב גשמד|אר קנו יו הריג זקיא אר קמו ה אר קנד ה
אר קנח, א

לאומיות ואוניברסליות ^עישראל והעמים – לאומיות ואוניברסליות+; אהבה – אהבת ישראל והברירות ~

לאומנות (גזענות) חצט

לאשתאבא בגופא דמלכא (מושג)

אקל|אק, שצו אשיב אתרנו אתשפח|אק, גל בקעה|אק, דנג, עט סב₁
ברסא|עט צא₁ גז|אק, תקסח₂ דסג הקצב חקס|אק, שעו

לבוד (ברוחניות) חקסב

לבושים ועצמות ^עעצמות ולבושים°

לבושין ואברין דמלכא (מושג)

אשלד|אמ 67,

לבנה

- חטאה ארעט|אק, ארג אתתקא אתתפה|אק, יא גכד|אק, קמ הנא|אר, כו, זקלו אש¹ אר קמט, אר קסח²
- משל לכנסת ישראל ארצו אר קסב, אר קסח³
- לוחות הברית (שבירתן) אתקנג|אק, שיד ד קו
- לוי (אמורא) אתתצב
- לוי (שבט) הרי הרמה|אק, עא זסט|אק, תלט זר חרטו|אק, גרא אר נה⁴
- לוינתן אתתסה|אק, תקסג וסג|אמ¹³², חקנו
- לוינתן ושור הבר בשט|אק, שיו|עט קיד⁴
- לולב ע"ע סוכות~
- לחץ (נפשי) ע"ע מנוחה ויגיעה⁺; פחד⁺
- ליברליות אצ אקט|אק, תקמד² אמ⁹⁶, גא-ב|אר עי^ח
- ליטאים וחסידיים ע"ע חסידות – תנועת החסידות
- לימוד זכות

- עין טובה על המציאות ע"ע טוב ורע – יתרון הטוב!
- על אחרים – על הצדיקים ע"ע צדיקים – נפילותיהם!

• על אחרים

• מידת הצדיקים

- אתתכט אתקז אתקעה|אק, שז אתשח|אק, שלב בצט|עט לט¹
- בקטו|עט מג⁴ בשנ|עט קלב² גקי|אק, שכט גקע גשמב ד קלא
- ופו|חד קעג³ חרמג חרמח אר קנט חד קעג חד קעג²
- חובה כללית ברצ|אק, שכד|עט קז¹ גקנח|אק, שכו מר אהבה ט מר תוכחה א
- בדרונו אשכו|אמ⁴⁰²
- על ישראל בטו|אק, שכה|אר קמח|עט ח¹ גשמה|אר קמט, ער³ ו
- וקכ|אק, קלו|ער, ריא|חד קפה ורצא חעח אר קנט

• על עצמו

- גאוה חיובית ע"ע ענווה וגאוה – גאוה חיובית⁺
- גדולת יצר הצדיקים ודקדוקם העצמי ע"ע צדיקים – נפילותיהם!
- הכרה בנפש הבהמית כזרה ע"ע יצר הטוב ויצר הרע~
- הכרה בערך עצמו ע"ע ענווה וגאוה – גאוה חיובית!
- הכרת ערך נשמתו ע"ע עצמיות – עצמיות הנשמה
- יכולת התגברות על מונעי התשובה ע"ע תשובה – מונעיה!
- קלותה של התשובה ע"ע תשובה – קלותה והרהוריה⁺
- קפיצה למדרגות שאינן כערכו ע"ע דלוג והדרגה – בעבודת ה'!
- אמונה בעצמו ארלא|אמ¹⁷ אשח אתרח|אק, קעו את^א א³ חד פג חד קצג חד מו

- אין להתיימש ולפחד מפילוטיו
- ארמט|אק,קכד אשט אשטו|אק,רצ אשצב אתנח גקלב|אק,רמה²
הרמט ופח וקצה|אק,קכא ורכ|אש¹י^ט זפה|אק,רנה|אמ¹¹³²
חצה|אק,רכד אש¹י^ג
- הרגשת הנפילה מעידה על גדלותו
- אעו אש|אש^ח, גצו|אק,רנב גקיו גקצח|אק,רמב² הפט|אק,תעו²
הרמח הרסא|אש^חי^ח וקלט|אק,ששב וקס|אש¹י^כ וקסח|אק,רנא
חלו חרלב חרלד אש^חי^ט אש^חי^ט אש^טז¹ מר גאווה¹ חדקח
- הנפילה נגרמת מגדלותו
- גקע גרל|אמ¹³⁹ גרנג|אק,רמה זפא וקעב|אק,רלו ורכ|אש¹י^ט
אש^טז^ב
- הנפילה תביא לעלייה
- גפו גצו|אק,רנב וט|חדקסב וס|אק,רנא² ופח וקסד|אק,רנ
וקסח|אק,רנא וריח|חדקסב² חלו חקד|אק,רנב² מר ענוה^ט
- חיצוניות הרע והיצר
- ארמט|אק,קכד אשח ברכד|עטעח² גצח|אק,תיט זקג ורסט ורעא
אש¹י^{כא}
- אי־עויב החטא את הזכויות
- אתשא וסא ורמב ורס חרלו|אק,רח² אש¹י^ט אש¹י^ט מר גאווה^{כד}
חדפג חדקעג
- סליחה לעצמו ושכחת החטא
- אתרעא בקנ|עטנג⁴ גשט|מר תיקון^ב ורנח|אק,רנ²
- ראיית עצמו כצדיק
- אש|אש^ח, אשט הרנא|אק,רנג וקצה|אק,קכא מר העלאת ניצוצות^ב
מר גאווה^כ חדקמג
- דמיונות גדלות עצמית
- אתקכד
- חוסר בחירה אקטו אשפו|אק,רלה אתכו הרעד ורס אש¹י^כ
- על ערך מחשבותיו
- ארמח|אק,קכג אתשמ בקנד|אק,רח² עטנה² ברכד|עטעח²
בשלו|עטקכו⁵ גרנח|חדצא היג|אש¹י^ג הריב|אק,רנד הרסא|אש¹י^ח
וסט|חדקג ועט|אק,רפג² זקצב|חדקח² חו|אק,קכב חנח את¹י^ד
חדקח חדקצג
- על תפילתו אש¹י^כ
- התעלמות שלילית מפגמיו
- ורמב ורנד
- ייאוש חיובי אתרכו|אמ¹⁴³

לימוד תורה ^{ע"פ} תורה⁺

לימוד פנימיות התורה ^{ע"פ} רזי תורה⁺

ליצנות ^{ע"פ} שיחת חולין!

ליקוט ניצוצות ^{ע"פ} ניצוצות⁺

לכתחילה וריעבד

○ הירידה מכשירה עליה ע"ע, ירידה לצורך עליה+

● בפנימיות הכל לכתחילה

זב|אריט^ב

בל|עטט^ו

לפנים משורת הדין

לשון

● אבר הדיבור

● דקדוק לשוני

לשון הקודש

● ושאר לשונות

● תחייתה

לשון הרע

לשון וספרות

וקכו

אתט^ד אתח^ו

אתתפו|ארסז^{טו} גכו גרכג|ארעח^{טז} חדרא וז ארקסד^{יב} ארקסד^{יב}

אקעו אתתפו|ארסז^{טו} אשד^{יא} ארקסד^{יא} ארקסד^{יב}

גרנג|אק,רמה

בשנו|עטקלה^ג וקפ|אק,ראש דבר) כב

מ

מאיר (רבי) | אתצו | אק, שסז

מאכל | ע"ע אכילה+

מבול | אתצט | אק, סו

מגבלות השכל | ע"ע שכל – מגבלותיו+

מגדל בבל | אתפב | הר

מגדף | בסד | עט כו₂ | הל | הרלח | אמ 35₂ | וקצד

מגיה | ע"ע כשפים

מגילות

מקלה | אקיד | אק₂ | תסו | אתרלא | אק, שטו | גכא | אמ 91₁ | הקמג | אמ 98₁

מקשה | אר | סד | אק₂ | תלב | אק₂ | תקז | אתתנב | ער₂ | ש

מקשה | ער₂ | ש | בנג | עט כא₃

מקשה | דטו | אק₂ | תקיח

מדרבים (כת פילוסופים) | בט | אק₂ | ריב₂ | עט ה₂ | ועו | אק₂ | ריד | זקנא

מדינה

מדינה החברתי | ע"ע חברה ~

מדינה פוליטיקה | ע"ע פוליטיקה; מנהיגות

מדינות חילונית | ע"ע לאומיות+

מדינת הקודש והחול | ע"ע קודש וחול ~

מדינה – אחדות חלקיו | ע"ע אחדות הפכים ~

מדינה ואמונה

מדינה אמונה מתחומים שונים בפזיקה | ע"ע אסטורנומיה ~; חלקיקים ~ (כל נושא במקומו)

מדינה ובריאת העולם | ע"ע בריאת העולם; אבולוציה!

מדינה והתעלות העולם | ע"ע אבולוציה!; התעלות העולם – התעלות ההווה!

מדינה פילוסופיה ואמונה | ע"ע פילוסופיה ~+

מדינה פסיכולוגיה ויהדות | ע"ע פסיכולוגיה ~

מדינה האמונה | אר | אתקלה | אתקפט | אמ 127₂ | אתתא | אתתנו | אק₂ | תב | אתתפח | אק₂ | סג

מדינה | עט מ₁ | בקעח | אק₂ | שצא | עט סג₁ | היב | אק₂ | יא | חקנג | אק₂ | ב

מדינה אמונה₁₀

מדינה מעלה את המדע

מדינה | אתתפ | אק₂ | מט | אתתפו | אר | סו₁₀ | ד | א | אר | צב | ט

- המדע מביא לאמונה אקב|ארלו|אמ¹⁸⁹, אתקעט-תקפ אתקצ אתתסו דס זקמג|אק⁷-תי
- חידושי המדע ואמונה אקב|אק-קכג|אק²תקלח² אקכג|אמ¹³¹ אקנג ארמו|אק²תגלג אשעד|אק³סד אתקצז|אק^או|אמ⁸⁹ אתתסו דסו|אק²תקיח וקלא|אק^ארלד זקנו|אק²תיב את^טה

● איחודם גס|אמ²⁹⁵ גשנט הה|אק^אמו|אמ²¹⁰⁰ ה כא

● תלות החכמות בחכמת ה'

חריא אר^קסה^י

● הפער ביניהם אר^מט²

מדע ויראה גר^כ|אק² (ראש דבר) כד|אק²תלא|מר^יר^אה^א

מדע ותורה

○ חכמה אנושית ותורה אלוהית ע"י תורה וחכמה⁺

○ לימוד מדעי ע"י תורה – דרכי קנייתתה'; רזי תורה – דרכי לימודם'

● חידושי המדע והתורה אתק גשנט גשסב זקנד

מדע ותשובה אש^יכ^ט

מדרגות

○ סדר וקפיצה עליהם ע"י דילוג והדרגה⁺

○ בדצח"מ ע"י דומם, צומח, חי, מדבר

○ בין קדושה עליונה ותחתונה ע"י הבדלה^o

מדרש (לימודו) את^ט

מדרש משלי וד

מזהות וגילויים ע"י שכל – מגבלותיו; חיוב ושלילה; אמונה ומחשבה⁻

מואב ועמון בנג|עט³ כא³ חמד

מוגבל ובלתי גבולי ע"י נצחי וזמני⁺

מודעות עצמית ע"י עצמיות[~]

מודרניזציה (חיובית ושלילית) ע"י התעלות העולם'

מוות

○ הפחד ממנו ע"י חיים ומוות'

○ ביטולו בעתיד ע"י חיים ומוות[~]

מוות וחיים ע"י חיים ומוות⁺

מוזיקה (עולמית ונפשית) ע"י ניגון

מוח ולב ע"י שכל ורגש⁺

מונותיאיזם ופוליתיאיזם אתד|אק²תג אתו

מונותיאיזם ופאנתיאיזם אנה|אק²שצו אסה אצה-צו|אק²שצט אקכט|אק²שצו אשצג|אק²שצה

אתשפז|אק²כו אתשפט|אק²מד אתתמה בפא|עט²לב⁴ בצב|עט²לו²

ברנו|עט²פט³ ברסה|עט²צב³ גלו|אק²שמט גשא|אק²שנב אר^קיט^א

מוסר

- החופש וההכרח שבו ע"ע חופש והכרח – בהווה⁺
- הנהגה מוסרית וסיבתית ע"ע חופש והכרח – בהווה⁻
- שורשו העליון וענפיו (עיגולים ויושר) ע"ע עיגולים ויושר

● שורשו העליון וענפיו

- יתרון השורש אקעה|אק, (ראש דבר) לג אקמו|אק, כד אשלא|אתתפד|אק, פו₂
בה|אק, כג|עט ב₃ הפא|אק, ו
- השפעת השורש על הענפים
ארפח|אש י₁ אקמו|אק, כד ארפט|אק, יב₂ בקב|אק, טו₂ אר קמ₁ עט מ₂
בקלג|אק, טו|עט מט₂ גרב|אק, נב₂ היב|אק, יא
- ריבוי הענפים
אתרפג|אק, (ראש דבר) יט גרב|אק, נב₂
- אחדותם
אשלא גקעח

● כללי ופרטי

- יתרון הכללי אקלג|אק, יד אתקכב|אק, י אתקלח|אק, יב אתתסה|אק, תקסג
הפא|אק, ו
- חשיבות הפרטי ד צג
- השפעת הכללי על הפרטי
בקנא|אק, ז|אש יב_ט עט נד₁ גרי|אק, א היב|אק, יא
- השפעת הפרטי על הכללי
חיה|אק, (ראש דבר) לב₂
- השפעתם ההדדית
אקכח|אק, ד אשע|אש ח₁ אשעא|אק, (ראש דבר) כה מר ברית₂
- היותם שורש וענפים
אתתפה|אק, יא בה|אק, כג|עט ב₃ המג|אק, תקסג מר ברית₂
- אחדותם
ארע|אק, (ראש דבר) כ₂ אשעא|אק, (ראש דבר) כה
- הפער ביניהם
ארע|אק, (ראש דבר) כ₂

● פנימי

- התגברותו היתירה באופן שלילי ע"ע מוסר – מוסר שלילי!
- מוסר כליות וחורטה פנימית ע"ע צער – בתשובה⁺
- מקורו וגורמיו אתקנב בקנא|אק, ז|אש יב_ט עט נד₁ אשיג|אש ד₁
- תפקידו וחשיבותו
אקלט|אק, צג ארפא|אק, (ראש דבר) לא אתתעט ד צג הו|אק, רנג₂
- התגברותו היתירה
אקלט|אק, צג אשפה|אש יג_ח אתקסו גלה|אק, שלו ופח

● אנושי

- דרך ארץ ע"ע דרך ארץ
- ישרות ע"ע ישרות
- השפעתו על המוסר העליון ע"ע מוסר אנושי ואלוהי!
- אי-התאמתו לישראל ע"ע מוסר – אנושי וישראלי

• חשיבותו והשפעתו

אתצט|אק,סו אתתעט גסג|אק,תצג

• אנושי ואלוהי

• יתרון והשפעת המוסר האלוהי

גקסו|אק,ב גרו גרי|אק,א גרמו|אק,רכ₂

• השפעת האנושי על האלוהי

חיח|אק,(ראש דבר) לב₂

• הזדקקותם זה לזה

אשס|אק,(ראש דבר) כז

• היותם שורש וענפים ופט|אק,(ראש דבר) כד₂

• אנושי וישראלי

• יתרון המוסר הישראלי

אקלד|אק,יד₂ אתקב|אק,י אתתס|אק,סה|אר קסט_ח אתתסה|אק,תקסג

גמט|אק,רצד|אר קנד_ח

• הכרחיות המוסר הישראלי

אקסב|אר קלה_ח אשכ|אר קמו_ו הרכב|אק,ג|אר קנד_ח

• התפשטות המוסר הישראלי

אר קנא_ו,

• מוסר שלילי

• התגברות המוסר (החייבי) למעלה ממידתו עיי. מוסר – פנימי!

• הסיגים המעורבים במוסר

אקלג|אק,יד אתכח|אק,הכב|אק,(ראש דבר) כא וקנא|אר טו_ח חד מא₂

• מוסר בלתי מאוזן

אנא אתרמו|אמ₂47 גרצג דב|הקה|אק,קד ופח ז קמה

• באופן סובייקטיבי

וב ונו|אק,רפב₂ וסז|אש י_{טו} אש י_{טו}

• אפסותו, ושורשו בקדושה

ופט|אק,(ראש דבר) כד₂

• ספרי מוסר   ה כב|אק,(ראש דבר) כא וב וסז|אש י_{טו} ופח אש י_{טו} את ט_ג

• תנועת המוסר   בעג|עט לא₁ ד נח

מוסר ואמונה   אקסב|אר קלה_ח אשס|אק,(ראש דבר) כז אשעא|אק,(ראש דבר) כה

ד פז|אמ₂82 ז ריג|אמ₁113

מוסר וחופש עיי. חופש והכרח – בהווה⁺

מוסר וחוק (חוקי התורה) עיי. מוסר וקדושה⁺

מוסר ויראה   אשעא|אק,(ראש דבר) כה

מוסר ומחשבה (ומוסר ושכל)

• יתרון המחשבה   אנח|אק,קעא אתכח אתקמב|אק,רסג₂ אתרגנ|אק,רלט₂ בשמו|עט קלא₂

• יתרון המוסר   אר קנא_ו,

- השפעת המוסר על השכל
אֵיט אִמוֹ|אִשׁי, אִנ אִפּא אִפּד אִתּפּח|אִקצוּ² אִתּקנח
אִתּתּפּד|אִקפוּ² גִּמב גִּשְׁכוּ|אִמ134⁴ גִּשְׁנח גִּשְׁסא דִּג|אִר צג⁶ הֵעט
הֵרד הֵרסח|אִקאִקכח זֵמט

● השפעת המוסר על האמונה

מֵר אִמוּנָה⁷

● השפעת השכל על המוסר

- אִסּה אִתּכּח בִּשִׁי|עֵט קטו¹ הֵכב|אִק, (ראש דבר) כּא חִקמא|אִק, רסא²
- אִסּה אִרלב|אִק, רלט אִשּׁמּה אִתּתּסג גִּקעח הֵקבג|אִקאִנה
- אִקמו|אִק, שִׁיא אִקעח|אִק, (ראש דבר) לג
- זֵמט זִנ|אִק, יט

מוסר וקדושה (ותורה)

○ המוסר שבמצוות ע"י מצוות – טעמן!

- יתרון הקדושה
אִכ אִקלב|אִק, יג אִקסא אִרע|אִק, (ראש דבר) כּ2 אִתּצח|אִק, (ראש דבר) לב
אִתּקלח|אִק, יב אִתּשּׁפּה אִתּתּעט גִּכב|אִמ91¹, אִק, ח גִּמט|אִק, רצד
גִּקסו|אִק, ב גִּקפּד|אִק, (ראש דבר) כח|מֵר יִרְאֶה⁷ גִּרמו|אִק, רכ²
ורלו|אִק, תעז|אִמ41¹ אִשׁי²

● תפקיד המוסר

אִקלג|אִק, יד אִתּצח|אִק, (ראש דבר) לב אִתּשּׁנד|אִת³, יב אִתּשּׁפּה
גִּסג|אִק, תצג גִּקצב זֵטו חֵסו אִת³, יב

● הזדקקות המוסר לקדושה

אִקלד|אִק, יד² אִרפּט|אִק, יב² אִשּׁעא|אִק, (ראש דבר) כּה אִתּקבב|אִק, י גֵרז
הֵפּא|אִק, ו זֵלא|אִר כּח⁸

- הקדושה שורש למוסר אִקלב|אִק, יג בִּקמו|אִת³ ד³ עֵט נב⁴

● הצורך בשניהם (כ"א בפני עצמו)

אִרעז|אִק, רלג אִשּׁס|אִק, (ראש דבר) כּו ורפּח

- אי-סתירתם אִעה|אִק, (ראש דבר) כּז אִרעח בִּשִׁי|עֵט קטו¹ אִת³, יב
- הזדקקותם זה לזה בִּקב|אִק, טו²|אִר קמו²|עֵט מ² גֵנו דִּמד וִקלא|אִק, רלד
- איחודם אִרעז|אִק, (ראש דבר) כּ2 זֵלג|אִק, כּח אִשו⁷ מֵר בִּרִית^א
- הפער והמתח ביניהם אִתּקלח|אִק, יב בִּקמו|אִת³ ד³ עֵט נב⁴

מוסר כליות

- התעוררות המצפון הפנימי ע"י מוסר – פנימי⁺
- חרטה פנימית בעת התשובה ע"י צער בתשובה⁺
- הכרות אינטואיטיביות ועצמיות ע"י עצמיות⁺
- קיום מצוות מתוך אינטואיציה ע"י מצוות – ציווי וטבעיות⁻
- פסול (בנצרות) ע"י נצרות⁻

מועדים

○ פסח; סוכות, וכו' ע"י פסח; סוכות (כל חג בשמו)

- מהותם אִתּקבג|אִק, תע גֵעב|אִר קמו¹ הֵפּב|אִק, שג
- מועדים ושבתות אִתּקבג|אִק, תע הֵפּב|אִק, שג

מופתים (מעשי הצדיקים)

○ הנהגה ניסית וטבעית ע"ע נס וטבע+

● גזירות הצדיק ויכולתו לברוא עולמות

אתקסה|אק,עב אתר|אק,רעו² בשיט|עט קכב¹ דעא|אק,קסח²
 דפח|אק,שנט דקי|אק,סז הקע|אק,לא הרכז|אק,מב זמו|אמ²²
 זקלד|אק,תקה זקסה|אק,שלח חקפו|אק,רעג חרלג|אק,נג מר רצון⁷
 וקלו|אק,שא חקפו|אק,רעג

● החייאת מתים

מוצאי שבת וקכ|אק,קלו|ער,ריא|חד,קפה וקכא|חד,קפג אש י'ב

מורה נבוכי הזמן (ספר) הרלט

מורה נבוכים (ספר) ע"ע רמב"ם~

מזון רוחני

גרלט|אק,קמג גרמו|אק,רכ² דנ|אמ⁸² הטז הלד|אר,כג, הקפו
 וכט חט|אק,רטו חקצו אר מט³ אר קמד⁷ אר קנח³

מזיד ושוגג בל|עט טו¹ גקסו|אק,ב חפב

מזיקים (שדים) אתרעה|אק,רלב גשו זח|אק,שכ זקכג מר פחדנות⁷

מזל הקמא זלט|אק,לג זקעה

מחייאת עמלק ע"ע עמלק

מחילת עוונות

○ סליחת ה' עליהן ע"ע סליחה!

○ הפיכתן לזכויות ע"ע תשובה – הפיכתה זדונות לזכויות

○ לעצמו ע"ע לימוד זכות – על עצמו!

מחלה

מחלת נפש גקכב|אמ¹³⁹ אש ח,ב אתו, מר י'אה,

מחלוקת

○ אחדות הדעות בשורשן וגילוייהן כסתירה ע"ע אחדות ההפכים+

● מחלוקת (כמושג) אי|אמ⁶³ גט|אק,תק גק|אק,תצה אר קסט, חד קמו²

מחצרי חקלא (מושג) ברפד|אר עד כא|עט קב¹ וקלד|אק,קפ

מחקר (פילוסופיה) ע"ע פילוסופיה+

מחקר (ביקורת שכלית) ע"ע ביקורת

מחקר תורני ע"ע תורה – דרכי קנייתת¹; רוי תורה – דרכי לימודם!

מחשבה

○ אופי השכל המשכיל ע"ע שכל+

○ אנושית ואלוהית ע"ע שכל – אלוהי ואנושי+

○ אמונה ומחשבותיה ע"ע אמונה – עצמותה ולבושיה+

○ רזי התורה ע"ע רזי תורה+

- הכרה חיובית ושלולת ע"ע חיוב ושלילה+
- אובייקטיבית וסובייקטיבית ע"ע עצמיות – הפנמה אישית בתכנים כלליים
- אינטואיציה פנימית וקליטה חיצונית ע"ע עצמיות – הכרות עצמיות וחיצונית+
- הברקה אינטואיטיבית ומחשבה עצמית ע"ע דילוג והדרגה – הברקה עצמית והברקה פתאומית+
- הכרת עליונים דרך הנפש ע"ע עליונים ותחתונים – האדם והעליונים!
- אינסופיותה ע"ע חופש המחשבה+
- ריצתה ושיבתה ע"ע רצוא ושוב!
- דבקות ומחשבה ע"ע דבקות ותורה+
- הטהרה הנדרשת לה ע"ע טהרת המחשבות+
- העונג שבה ע"ע עונג – בדעת ה'+
- ודאותה והשערותיה ע"ע דמיונות קדושה!
- ודאותה וספקותיה ע"ע ודאות וספק+
- חופשיותה ומאסריה ע"ע חופש המחשבה+
- חדושיה ע"ע תורה – חירושיה
- חדשה וישנה ע"ע חדש וישן -
- טובה ורעה ע"ע טוב ורע -
- פסולה ע"ע אמונה פסולה+
- של תוהו ותיקון ע"ע תוהו ותיקון -
- בישראל ע"ע ישראל – סגולתם!
- בישראל ובעמים ע"ע ישראל והעמים – אמונה תורה ותרבות+

● גדולה וקטנה

- שכל אלוהי ואנושי ע"ע שכל – אלוהי ואנושי+
- כללית ופרטית ע"ע מחשבה – שורשה וענפיה+
- הכרה בערך מחשבותיו ע"ע לימוד זכות – על עצמו!
- תמימות וחכמה ע"ע תמימות וחכמה+

● חשיבות ההישארות בגדלות

בַּקְמוֹ | עֵט נג₁ בַּקְסוֹ | עֵט נט₅ הַטוֹ | אַק אד₄ הַרְפּ וקמה

● העלאת המחשבות

אַקְלוֹ בַּא | אַק, רסב₂ | עֵט א₁ בַּקְמַב | אַק, שַׁע₂ | עֵט נא₄ בַּרְנַב | עֵט פח₃
 בַּרְס | אַק, רסב | אַשׁ י' א₁ | עֵט צ₃ בַּשְׁמוֹ | עֵט קלא₂ ד' טוֹ הַמַּד | אַמ 106₁
 הַרְעָה | אַק איוֹ הַרְפּ וַב וְקַלְהָ | אַק, רפּ וקע

● חשיבות המחשבות הקטנות

גַּשׁוּ זָרַט אַת ג_ח

● אחדותן בערךן ובשורשן

אַקְפָּה אַשְׁלֵא אַתְמַט | אַת ט' אַתְרִיד | אַק אַקְה אַתְתְּמָה אַתְתַּצַּט
 בִּיזוֹ | עֵט ח₃ בַּקְמָה | אַת ד' | עֵט נב₃ גַּקְלָה | אַרְקְמַח ט' גַּרְסַב | אַמ 70₃ גַּשׁוּ
 הַקִּז הַקְסָא וַר וְרַנְט זְכַב זְצוֹ אַת ו' חַד קְלוֹ

● השתפלות המחשבה לדעת נמוכה

אַעַט אַתְנוֹ אַתְשַׁמַּח גַּקְמָה ד' פּוֹ הַטוֹ | אַק אד₄

• דמיון הקטנות לגדולי-גדולות

אתריד|אק_אקה אתתכט|אק_אקכב זטו

• הפער והמתח ביניהן

אתסא אתקלח|אק_אגיב בקעא|את_ה|עט_א סא₁ בשמא|עט_אקכט₃

דקיג|אק_אקכה

• שורשה וענפיה

• חכמה ובינה ע"ע חכמה ובינה!

• גדלות השורש וקטנות הענפים ע"ע מחשבה – גדולה וקטנה+

• הברקות השורש וענפיו ההכרטיים ע"ע דילוג והדרגה!~

• התלבשות המחשבות העליונות בדיבור ע"ע דיבור~

• סתירות ענפיה ואחדות שורשה ע"ע אחדות ההפכים – בין חלקי המחשבה+

• צמצום השורש לשם גילוי הפרטים ע"ע ירידה לצורך עליה – במחשבות!

• שורש התורה וגילוייה ע"ע תורה – שורשה הכללי וגילוייה הפרטיים+

• שורשה האידיאלי וענפיה המעשיים ע"ע מחשבה ומעשה+

• מחשבות כמוסות ומצוירות – אידיעות מקור ההשערות ע"ע רזי תורה – דרכי לימודם!

• מחשבות כמוסות ומצוירות

• יתרון הכמוסות

ארעב אתמ|אמ₂87 בלא|עט_{טו}2 בשל|עט_{קכו}3 גז|אק₂תקסח₂
געא|אק_אקל דקיב|אר_{צא}נח דקיט|אק_אקכו ורפא זקעב|אק₂רפז
זקעג|אק_אקפג חטו|אק₂שלד חקט

• השפעת הכמוסות על ענפיהן

דקיט|אק_אקכה הקל|אק_אק הקלט|אק_אעו₂

• הקדמת המחשבות הגלויות

בקעט|אק_אלח|עט_{סד}1 בשל|עט_{קכו}3 הקג|אק_אקג

• חשיבות הצטיירותן

ארצא ורסב חנב חקלח חדטו

• קושי הצטיירותן

חדטו

• שורש הגלויות בכמוסות

גז|אק₂תקסח₂ הרפא|אק_אקעח וקפה|אק_אלג חפד|אק₂שנג

• איי-עוכבן זו את זו

אתרפח

• אחדותן והודקקותן זו לזו

אתתלו ברסב|עט_{צא}2 גכו|אק_אקיסט₂ הקג|אק_אקג זקעא|אק₂רפג

• הפער והמתח ביניהן

ברסב|עט_{צא}2 גקצ דלו חרכב-רכג|אק_ארעו חרל|אק_אקטו

• מחשבות כלליות ופרטיות

• תשובה כללית ופרטית ע"ע תשובה – מהותה!

• יתרון וקדימת הכללים

אתרלב|אק_אמא ברמב|עט_{פה}2 הקכג|אק_אנה זקנו|אק_אריא חדטכו
חדקכח

- הכללים מאירים את הפרטים
אתפ אתריא|אק_גג אתשלט אתשצא בט|עטכח₂ גנט|אק_ממד
גקלא דפו הרטו|אק_ננב זריא|אק_קקעט₂ חלה|אק_ממנ
- הכללים מולידיים את הפרטים
אתתמט|אמ₆₅ הרי
- העלאת הכללים מעלה את הפרטים
אקנח אקפג|אק_ששיד₂ הרטו|אק_ננב חג
- הפרטים מבארים ומיישבים את הכללים
איב|אמ₆₄ אקנב אקפה אתקכה אתשד|אק_תתקטו אתתצט
בקעט|אק_ללח|עטסד₁ ברלו|עטפג₃ גקלו|אק_ממג
- הפרטים מחיים את הכללים
אתשצא חקכח|אק_תתקנה
- הענפים כלולים בשורשם
אקנח אקפה בשג|עטקיב₂ הרי חרכג|אק_ררעח חדקכח
- השבת הפרטים לשורשם
אקפג|אק_ששיד₂ חקכח|אק_תתקנה הרעה|אק_ייז זג|אק_גגרסט חג
- הודקקותם זה לזה
אתעד אתריד|אק_קקה אתשמא אתתיד|אק_תתטו גנג|אק_ממה
גרנב|אק_ננב₂ חפו חקצא|אק_עעט|חדנא חדקלב חדקלט
- אחדותם
אתריד|אק_קקה הה|אק_ממו|אמ₁₀₀₂ היד|אק_ממב זקנו|אק_תתיב
חרכג|אק_ררעח
- הפער ביניהם
אתרפב אתשכח אתשצד|אק_עעג הרטו|אק_ננב חקב|אמ₁₈₂
חרכב|אק_ררעו
- הכללים מטשטשים את הפרטים
אקפג|אק_ששיד₂ אתשלט אתתיח גנט|אק_ממד גקלו|אק_ממג
היד|אק_ממב הרי זריא|אק_קקעט₂ חלה|אק_ננד חסה|אק_תתצח חדקלב
- התנגדותם זה לזה
אתעד הרי
- יחודם וערכם בישראל
אקנח הקנו הרנג|ארלט_{כא}
- מחשבות בודדות ומורכבות
ארו|אק_ררמח אתע אתשנה|אק_קקיח בקלה|עטמט₄ הקנו זה
- מחשבה ואותיותיה
אותיות התורה והגלמתן ^עאותיות התורה!
האותיות מגלמות מחשבות עליונות
גקכא|אק_ששלו גקעד|אק_קקיו גקעה גרצא|חדנג ופג ורפא זה
אש_א אק_קקז₂ חדנט
- המחשבות גנוזות באותיותיהן
אתתלה ופג
- הודקקותן זו לזו אקנב

- הפער והמתח ביניהן
ברסב|עט₂צא₂ ורפא זריא|אק₂קעט₂
- אותיות כלליות ועצמיות
גקכא|אק₂שלו היד|אק₂מב
- מקורה והתפשטותה
 יתרון המקור
אשטו|אק₂תמו|חד₂צא ארצא זי|אק₂קעג **חד₂קנו**
- התפשטות שורשה בענפיה
אקנח ארצא **אשטו|אק₂תמו|חד₂צא** אתשצא זי|אק₂קעג **חריא**
- ענפי הענפים
ארו|אק₂רמח אתע הרטו|אק₂נב
- ירידתה ועלייתה
אקעו|אק₂רלט אתנ|אק₂רסא₂ אתעד אתתיד|אק₂תטו בקלה|עט₄מט₄
בשכב|אק₂שלב|עט₃כג₁ גקלט|אק₂קפד גשמ|אק₂קסו הפח|אק₂סח
הקטו|אק₂סט הקלו הרמה|אק₂עא וקפה|אק₂לג ורנו חפד|אק₂שג
חקב|אמ₂18 חקסא|אק₂ע
- השתלשלות ויניקה ראשונית
אשטו|אק₂תמו|חד₂צא גפד גקו|אק₂תקס₂ דקא הקכג|אק₂נה הקנו
הרטו|אק₂נב וקפה|אק₂לג
- המוכשרים לעיסוק בשורש ובענפים
 תכונותיהם השונות
בריט|אק₂נ|עט₄עו₄ הה|אק₂מז|אמ₂100
- חשיבות עיסוק המוכשרים לשורש בתכונתם
אקנא אתיב|אק₂רנט₂ בשג|עט₂קיב₂ הרפ חב חרלח|אק₂קפו₂
חד₂קלט חד₂ק
- חשיבות עיסוק המוכשרים לשורש בפרטים
אתרלב|אק₂מא חד₂קלט
- צער המוכשרים לשורש מעיסוקם בפרטים
אקנא אתיב|אק₂רנט₂ אתרלב|אק₂מא בפט|עט₃לה₃ גנג|אק₂מה הרפ
חב חרל|אק₂קטו חרלח|אק₂קפו₂ מר כעס₂
- חלקיה (בניין המחשבה והרכבתה)
איא|אמ₃63 ארו|אק₂רמח ארצב אתע אתשמג|אק₂עג
אתשצב|אק₂עג₂ גמא דטו הקנו את₂ט₂
- פעולתה
  - בריאת עולמות במחשבת הצדיק ע"י צדיקים – השפעתם!
  - על הרצון ע"י רצון ושכל!
  - על עולמות עליונים ע"י עליונים ותחתונים ~
  - על האדם אמו אקלא|אק₂פח אתקלט|אק₂פח אתקצה אתשג|אק₂ריג₂
בצד|עט₂לו₂ ברט|אק₂תמד|עט₂עג₂ בקעה|אק₂תנג₂|עט₂סב₁ ברסו|עט₂צב₄
ברצח|עט₂קט₂ גרעו הכו וג|אק₂שנח וקלד|אק₂קפ ורעו זי|אק₂קעג
חשב חקנט|אק₂א
  - על האנושות בסג|עט₂כו₁ בקפא|עט₂סה₁ גכח גסה|אמ₂94 וקלד|אק₂קפ

- על העולם אמו אקלא|אק, פח אתשלח|אק, פד בקסב|עט, נח₂ ברה|עט עב₁ ברלג|עט פא₂ בשנא-שנב|אמ₂60|עט קלג, קלד₁ גז|אק, תקסח₂ ד לג הקפח|אק, של וקיה חסב ארמח_א אק,ג
- תיקון הרע ורסד
- השפעה חיצונית ותועלת עצמית
- אתתכט|אק, קכב בצ|עט לה₄ זז|אק, קעג
- בטרם יציאתה אל הפועל
- אעט
- נזקי המחשבות הרעות
- אתלו
- הכרחיותה והצימאון אליה
- איג|אק, תקמו אנג אשמח אשמט|אתי, אשנ|את_ז ה אתניא
- אתתכט|אק, קכב אתתנ|אמ₁65|בעט|עט לב₂ ברלח|עט פד₁ גקסח
- דכו|אק, ריב דקל|אק, ריג

מחשבה ומעשה

- תורה ומצוות_ע תורה ומצוות
- מחשבות ורחניות ומעשיות חומרית_ע קודש וחול⁻
- קדושה וטבעיות_ע טבעיות וקדושה⁺
- חלקי התורה המחשבתיים והמעשיים_ע נסתר ונגלה⁺
- מחשבות התורה העליונה ופרטיה_ע תורה – שורשה הכללי וגילוייה הפרטיים⁺
- שורשן המחשבתי של המצוות המעשיות_ע מצוות – מקורן⁻
- טעמי המצוות וגוף המצווה_ע מצוות – טעמן⁻
- כוונת המצוות ועשייתן_ע מצוות – כוונה ומעשה
- פעולת מחשבות האדם על העולם המעשי_ע מחשבה – פעולתה!
- בעלי המחשבה והמעשה_ע נסתר ונגלה – בעלי הנסתר והנגלה⁺
- הבטת עומק והבטת שטחית_ע פנימיות וחיצונית⁺
- מחשבות מופשטות ומוגדרות_ע מחשבה – שורשה וענפיה⁺
- יחס העולמות העליונים והתחתונים_ע עליונים ותחתונים⁺
- תשובה מחשבתית ומעשית_ע תשובה – מהותה!
- עדיפות מחשבות הצדיקים על מעשיהם_ע צדיקים – עיסוקם במצוות ולימודים מעשיים
- יחודא עילאה ותתאה_ע יחודא עילאה ותתאה
- הפרדתם על-ידי הנצרות_ע נצרות!
- יתרון המחשבה
- בפעולותיה אקצח|אק, קעט אתשג|אק, ריג₂ גקצט הכז הקצט וקיה ורעו חסב חקפז|אק, רעג
- במהותה אשיא אתשג|אק, ריג₂ בסה|עט כז₁ ברסא|עט צא₁ גמ|אק, שיג גקו|אק, תקס₂ גקנה הרל|אש^יא_ה ועג ורלה חעט אר קנב₂
- המחשבה מאירה את המעשה
- אז|אר₁, אח אקנח אקנט אתקמג|אק, רסג₂ הרל|אש^יא_ה וקלו זז|אש^יא_ה

- התפשטות המחשבות בענפי החיים
  - אקנח אתקסא אתרלט אתשי|אק,רפד ביב|עטו₁ גלא|אק,קצו גלו|אק,רצב גקלא הרי ורג
- עיקריות ויתרון המעשה
  - אל-לא אלב אתקנא העט וקוח
- קדימת המעשה
  - הזו זקד|אמ₂128 זקנג|אמ₁129
- הזדקקות המחשבה למעשה
  - פגיעה במעשה פוגמת במחשבה ע"פ חטא – השפעתו¹
- מצד המקבלים
  - אתרמ|אק,רסא אתרפו בכג|עטיב₂ בלח|עטיח₂ ברעה|אתו₁,|עטצו₁ זל זצו|אק,סא הקג|אק,קג אש'יב₁₁
- מצד עצמה
  - אד-ה|ארס, אקנו אריד אתצג ברלד|ארפא_העט פב₁ גשנח וצא זפח
- הנזק במחשבה לבדה
  - אתסו אתצג אתצד בכג|עטיב₂ הלג|ארכג, העח|אק,קלג זפח
- מעשה מוליד מחשבה
  - ארסד|אק,רמט דכד
- הזדקקותם זה לזה
  - הצורך בשניהם אז|ארס, אח אתריג|אק,קייב ברעה|אתו₁,|עטצו₁ גקסט ז'קלב הזו ורסה|אק,שש זקמב|אק,קמא חז'מג₂
- השפעה והעלאה
  - אתלא אתקג|אש'ו, אתקמא אתקסא אתשי|אק,רפד גרעו וקי|אק,רסז ורב|אק,קסז ורנו ורעג אש'יג_{1ה}
- שורש המעשה במחשבה עליונה
  - אקח|אש'יב, אקנב אקנו אתצג אתשכג בקמו|אתד₃עטנב, דמו זנב הרי הקכח|אק,תקנה הרכה הרלא|אק,רו
- אחדותם
  - אצו|אק,שצט אתסו אתפא|אתו₃ אתתלד|חז'קא אתתלה אתתקא זקמב|אק,קמא זקפח|אש'ט_ט ח קצב|אק,צו את'ג₁
- הפער ביניהם
  - פער מהותי אקנג אקצב|אק,רעו אקצט|ארקלב, אשעג אתקד|אמ₁123 אתתקא גרס|אתו₁ זקכ הרי ולא ורלה חקכ|חז'קכ₂
- פער חיצוני
  - או|ארס, אצו|אק,שצט אקפג|אק,שיד₂ אתסו אתצד גרד|אמ₁137 זקיג|אק,קכה זקפח|אש'ט_ט מר כעס_א
- בישראל
  - א-ט|ארס, אריד ארלט|אמ₁130 בלח|עטיח₂ ברפח|אמ₁124|עטקה₂ זקד|אמ₂128 אר קנב₃
- מעשיו מרובים מחכמתו (מושג)
  - העט

מחשבה ואמונה ע"פ אמונה – עצמותה ולבושיה⁺; אמונה ומחשבה אנושית⁺

מחשבה וטבעיות ע"פ טבעיות, שכל, אמונה -

מחשבה ומוסר ע"פ מוסר ומחשבה⁺

מחשבה ונבואה ע"פ נבואה ומחשבה⁺

מחשבה ורצון ע"ע רצון ושכל⁺

מחשבה ושירה ע"ע שירה וחכמה

מחשבה ותורה

- שורשה העליון של התורה וגילויה ע"ע תורה – שורשה הכללי וגילוייה הפרטיים
- תורה מול חכמה אנושית ע"ע תורה וחכמה⁺
- יתרון התורה   **אתרפב בצ|עט לה**⁴ **בקי|אקא קמא**² **עטמב**³ **זכב ורו**
- היותם שורש וענפים   **אתרנא הקמב|אק, קנח הרפד**
- הזדקקות המחשבה לתורה
- אחדותן והזדקקותן זו לזו
- הפער ביניהן
- **מחשבה, דיבור, מעשה**   **אתשי|אק, רפד וריא|אק, רפח**
- **מחשבות זרות (בתפילה)**   **אלג אשד אתשנג בשלג|עט קכו**² **זרטו|אק, רכו חס|אש טו**^ה
- **מטטרו-ן (מלאך)**   **הקד|אק, רעה**

מטפיזיקה ע"ע חכמה יונית[~]; פילוסופיה[~]

מטרה ואמצעי ע"ע אמצעי ומטרה⁺

מטריאליזם (השקפת עולם) גכא|אמ⁹¹

מי מריבה   **גט|אק, תק זכח|אק, תקכא**

מי סוטה   **הרסו|ארמבכו|אמ¹⁴²**

מידה כנגד מידה   **ורנח|אק, רני²**

מידות ה'

○ חסד, דין, גבורה, וכו' ע"ע חסד ודין⁺; גבורה⁺ (כל אחת במקומה)

○ ספירות (משמעותן הכללית) ע"ע ספירות

○ עצמות ה' ותאריז ע"ע אמונה – עצמותה ולבושיה⁺; חיוב ושליה⁺

מידות טובות

○ מוסר ע"ע מוסר⁺

○ דרך ארץ ע"ע דרך ארץ

○ ענווה, פרישות, וכו' ע"ע ענווה וגאווה⁺; פרישות (כל אחת במקומה)

- **ערכן וחשיבותן**   **אסט|אר סגט ארלד גקט|אק, שכג גרפב|אק, רמ² הו|אק, רנג² הקסב**
מר אל המדות^ב

מידות רעות

○ עצבות, קנאה, וכו' ע"ע עצבות⁺; קנאה⁺ (כל אחת במקומה)

○ אי-עיון בעבודת ה' ע"ע לימוד זכות – על עצמו[~]; דילוג והדרגה – בעבודת ה'[~]

○ עילויין בתפילה ע"ע תפילה – פעולתה[!]

- הכנעתן ותיקונן ארפא|אק, (ראש דבר) לא אתיג|אק, תכא בעג|עט לא¹ בקד|עט סט² ברמד|עט פה⁴ גיב|אמ 141¹ גקמ גקצו|אק, רמב וקל|אק, רמג ורעז את יג^ח אר קלט^י
- זיכוכן והעלאתן ארנה|אק, רמ ארעז|אק, רלג ברמג|אק, רלג²|עט פה³ וקכט|אק, רמו² וקלא|אק, רלד זמו|אר לד טו חלו חקח|אק, רלד² מר אל המדודת^א מר העלאת ניצוצות^ד

- הכנעה ותיקון אצל הצדיקים בלד|עט טז³ גקמ חקיד|אק, רכח
- שימוש בהן לטובה ברכ|עט עז¹
- הפרדתן מהטובות גרצב וקעח
- השפעתן

◦ על מחשבת האדם ע"ע טהרת המחשבות!

- על האדם אשיט בלב|אש יג^ב|עט טז¹ אש יג^ב
- גורמיהן אשיט וקכט|אק, רמו² חקח|אק, רלד² אש יג^{כה}

מילה (ערך הדיבור וקדושתו) ע"ע דיבור+

מילה (ברית) אתנא|אק, רסא² אתמו|אק, שפא אתצו|אק, תקסה אתצו|אק, ש אתקלו|אק, צב אתשכט הרלד|אק, קג² ורצא

מים עליונים ותחתונים הקנד|אמ 185¹ הרמה|אק, עא וצו|אק, קפז

מימוש עצמי ע"ע עצמיות; כשרון

מינות

- אפיקוסרות (לפי הגדרת חז"ל) ע"ע אפיקוסרות!
- נצרות ע"ע נצרות+
- כפירה (שבדורנו) ע"ע כפירה+
- כפירתה בעולם-הבא ע"ע עולם הבא – רמזיו בתורה
- הגדרתה כחז"ל אלא

מיניות ע"ע יצר הרע – יצר המין; ברית – שמירתה ופגימתה

מיסטיקה ורציונליזם (כמושג)

אתרב אתריד|אק, קה בשלד|עט קכז³ דא|אר צבנט חקנו|אק, לד ורסו|אק, קו זצט|אק, חקח|אמ 118¹ חקנו|אק, רעח

מיקרוקוסמוס ע"ע אדם עליון; אדם ועולם+

מישוש ע"ע חושים – חמשת החושים-

מיתולוגיה אתד|אק, תג

מיתות בית-דין זלב|אר לא^ד

מיתת צדיקים אר יג^א

מיתת המלכים ע"ע שבירת הכלים-

מלאכה ^{ע"פ עבודה}

מלאכותיות וטבעיות

אתשלב|אק,שסו את^טה חד^ע

מלאכים

- תכונותיהם ושיחתם אתשלב|אק,שסו דל הרפג|אק^שעח וקיג אר^קסח^ג,
  - השלמתם והשפעתם על ישראל אתתעב גשמ|אק^קקסו הריג
  - יתרון האדם מהם דסב|אר^פמה וקיג זקלה
  - קנאתם באדם אשמא זקלה
  - קנאה בהם והידמות אליהם
- אתקבד אתשלב|אק,שסו בלה|אק^רצז|עט^טז^ד בצו|עט^לז^ד גח|אק,ריו
הרעב וטו זקפה|אק^קקעב^ז|אמ^ט18 חקצא|אק^אעט|חד^{נא}

מלחמה ושלום ^{ע"פ שלום ומלחמה⁺}

מלחמת העולם דקיד הסד|אר^טט^ט ה קמח הרסז|אר^טט^ה וה וקנא|אר^טט^ה וקנב
וקסה|אר^טט^ו חלג חקפא|אק^אקנה ארי^ג^א

מלחמת קיום (הישרדות המינים)

אלו אר^מט^ב

מלכויות, זכרונות, שופרות

חקמו|אק^ארע

מלכות

○ הרוגי מלכות ^{ע"פ הרוגי מלכות}

- ספירה (ומידה) אשכב ברמט|אק^זתז|עט^פז^ז גקג גשכו|אק^אכד וקפט|אק,תקז
ורב|אק,קזי ורעג חלב|אק,שמג אר^קסא^ב
- גקג גשכו|אק^אכד זיא|אק^בתה
- אתשנב|אק^זתקנט הסו|ארי^ח א גכה|אק^אקצג וקפט|אק,תקז
זצט|אק,קח|אמ^ט118

מלכות ותפארת

מלכות וכתר

מלכות ונבואה

מלכות ישראל

מלמעלה למטה ומלמטה למעלה (כמושג)

אקעז|אק^ארלט אתלא אתעד אתקג|אש^ו, אתיד|אק^זתטז
אתקלד|אק^זתקכב אתתיד|אק^זתטז אתתצב בקלה|עט^מט^ד בש|עט^קיא^ז
בשכב|אק^זשלב|עט^קקג^ז גטז|אק,תכח זקמד|ער^א (ענייני תפילה) יט הקלו
חקב|אמ^ט18 חקסא|אק^אע

מלתא דבדיחותא ^{ע"פ שיחת חולין – של תלמידי-חכמים!}

ממון (שייכותו לאדם והשלכותיה)

בעא|עט^לז^ז וקלו|אק^זשא

ממונות (דיני ממונות)

אקי|אש^יג^ה אשנו|אק,רצח^ז ברסז|עט^צג^ז העו|ארי^א ורצ|אר^כ,
אש^יג^ה אר^קסו^ב

ממלא וסובב כל עלמין

- ביטול ה"ממלא" למקורו ע"ע עליונים ותחתונים – עולמות עליונים ותחתונים ~
- משמעויותיהם וגילוייהם ע"ע עולם – קיומו ויחסו לאלוהות ~; נצחי וזמני – שינוי ושינוי ~

דיג

מין

מנגינה (של הנפש והעולמות) ע"ע ניגון

גרכח | חד קלא

מנהג המקום

בנט | את י"א_ג | עט כג₄ | גיג | געז | גקפה | אמ₄39 | מר טב כב
גר | אמ₁126 | מר אמונה כב | הקפו | אר קסב_ג | אר קסד_ג,

מנהגים

מנהיגות (הנהגה חברתית) ע"ע חברה+

אתרסט | בשיד | עט קיט₁ | חד קמו₂ | גק | אק₊ | תצה | גקסב | אק₊ | קנו

מנהיגות

אתרפב | וקא | ארי_ד | ז | אק₂ | תנו | אר נב_ג

מנהיגות מדינית

מנוחה ויגיעה

- דומיה ודיבור ע"ע דיבור ושתיקה+
- הברקה ולימוד איטי ע"ע דילוג והדרגה+
- מנוחת הנפש בכטחונה בה' ע"ע ביטחון ~

● דומיה ועמל

• יתרון וחשיבות הדומיה

אתמה | אתשפה | אתתצג | אק_א | רלא₂ | בלד | עט טו₃ | בלה | אק₂ | רצו | עט טז₄
בלו | עט יז₁ | בקד | עט מא₂ | בקיב | עט מג₁ | בקסח | את י"ג | עט ס₁ | גלח
דעב | אק_א | קסח | וצה | ורפא | זקצד | אק_א | קעז₂ | חקו | אק_א | קלד | חרל | אק_א | קטז

• יתרון השקידה העליונה

בקסח | את י"ג | עט ס₁

• הפנמה על-ידי מנוחה

אתשל | אתשלא | אק₊ | רנח | את י"ג₃

• מעלת כל אחד מהם

אתלג | חרל | אק_א | קטז | אש טו₃ | חד קלט

• ברזי תורה | אתתצג | אק_א | רלא₂ | בקלח | עט נ₃ | ברמה | אק_א | קכג | עט פו₁

• העלאה ובידור | בא | אק₊ | תקיג | עט כא₁

• השקטת תסיסת הנפש

וקיז | ורפט | זנה | אק₊ | רלז | חקיט | אק₊ | רנו | חריט

• בעולמות עליונים

ה סג | אק_א | קפט

● עונג ועמל

○ אצל צדיקים ע"ע צדיקים – התענגותם על ה'

• חשיבות העונג | אתקה | אק₊ | שצג₂ | אתרמו | אתשל | אתתב | בפה | עט לד₂ | בקפט | עט סז₃

גרמט | גשנו | אק₊ | קצב | דנג | אק₊ | תז | דעב | אק_א | קסח | דפב | אק_א | קע
הרב | אק_א | פח | חקסח | חרמח

• חשיבות העמל | אתקנא | אתתיו | אתתלח | אתתנח | אתתצח | גרפד | אק_א | קצ | הרנב | אק_א | פח

וריב | אק₊ | קיז | וקכב | זקסד | חלו

- הנזק ביגיעה לבדה
חכח|אק,עה
- ביטול העמל בעתיד
אתתסה|אק,תקסג
- איחודם והזדקקותם זה לזה
ברנב|עט,פח, וקכב אש,ו

מנורה וארון

חקנו

מנצפ"ך

אתתמב

מנשה (מלך ישראל)

חנט|אש,טו,ח

מסורת והתחדשות^{ע"י} חדש וישן+

מסורת (אמונה במסורת אבות)

ברכט|עט,פ, גפו|אמ,100, גרא|אמ,258|מר אמונה, זעט|אמ,60
זפ|אמ,107|מר אמונה, חזפא|אמ,111, זצזקח חקסט|אמ,59,
חריז|אמ,121, מר פחדנות,

מסחר

גח|אק,ריז, גקיב

מסילת ישרים (ספר)

הכב|אק,(ראש דבר) כא ורב|אק,קסט

מסירות נפש

ברא|אק,שצט|עט,ע, גקפב גרו גשלב|אמ,53|מר אמונה, הצה
הקכט|אר,מא,כד, הרנו זמה|אר,לב,טו זקלט|אמ,116

מסית ומדיח

גלג

מסכת אבות

זסו|אק,שמד

מספר

○ חכמת המספר בפנימיות התורה^{ע"י} גימטריה

● מהותו הפנימית אש,טו,א אק,קז,ז

מעיון ובור

אתלג אתתפב

מעילה (בנכסי הקדש)

אר

מעמד האישה^{ע"י} אישה – תכונותיה ~

מעפילים (בספר במדבר)

הקפ

מעקה (מצודה)

הרלו|אק,קיא

מעשה (מצוות)^{ע"י} מצוות+

מעשה ומחשבה^{ע"י} מחשבה ומעשה+

מעשיו מרובים מחכמתו (מורשג)

העט

מעשה בראשית ומרכבה (מורשג)

אתקצו|אק,או,אמ,289 בקסח|את,יג,עט,ס,1

מעשר

ארנה^ה

מצה וחמץ

אתשד|אמ⁸⁴ הסח הק|אק,לה הקא|אק,רעג חיא|אק,תקיד²

מצוות

- ציצית, תפילין, וכו' ע"ע ציצית; תפילין (כ"א במקומה)
- אהבתן ע"ע אהבה – אהבת התורה (והמצוות) ⁺
- טבעיתן ע"ע טבעיות וקדושה!
- החמרה בהן ע"ע חומרות
- עשיתן לשמה ע"ע תורה – לשמה⁻
- אי-עייכותן זו את זו ע"ע לימוד זכות – על עצמו!
- יחס הנצרות והיהדות אליהן ע"ע נצרות⁻

● **השפעתן**

● עילוי הנשמה והחיים

אקסא|אקע אשעו אשפא אתלט אתקפט|אמ¹²⁷ אתשו
 אתשמז|אק,שמא² בריא|ער,שסח|עט עד² ברכא|עט עז² חדעט גסא
 געה גרעו הקסו|אק,קיח אר קבג⁺

● עילוי המחשבה והאמונה

גר|אמ¹²⁶|מר אמונה^{כב} הקמב|אק,קנח הקצא|אק,רט²|אמ³⁹
 זקנ|אמ¹²⁹¹

● עילוי הרגש וקנט

● עילוי הדמיון אמט

● עילוי הנפש הבהמית והיצר

ארפא|אק,(ראש דבר) לא אשפד אתטו|אק,רס אתריב

● עילוי הגוף אתתצז ביג|עטו²

● עילוי העולם והחיים

אתמח אתריא|אק,נג אתשו אתשמז|אק,שמא² אתשעה|ארסד^א
 ביג|עטו² ביט|עטט² ורפו ורפו|אק,י²

● על ישראל אמא אקסא אתקכו|אר קמד³ אר קנח³ אר קסב³ אר קסב⁺ אר קסב^ה

● **טעמן**

○ ביטוי הנשמה ע"ע עצמיות⁻

○ התאמתם לישראל ע"ע מצוות וישראל

○ כוונותיהן הנסתרות (יחודים) ע"ע יחודים⁻

○ שורשן בתורת הסוד ע"ע רזי תורה⁺

○ חשיבות ידיעת טעמיהן

אח|ארס, אשצט|אמ⁸⁶ את מר יראה^י

● טעמים שכליים ושורשם האלוהי

אתלא אתקנט בנד-נה|עט כב², גכב|אק,ח הרסג הרסט וסו ועה
 ועז זסו|אק,שמד זקבג חקסו אתו¹, אר קבג⁺

● מוסריות המצוות

אתלט אתצה|אק,(ראש דבר) לב אתקכב|אק,י אתקנט הפא|אק,ו

• סמבוליות ומציאות רוחנית

- אשעו אשפד אתקנט אתשג אתשסד אתתכט|אק_אקכב
 ברמה|אק_אקכג|עט פו₁ גקפה|אמ₃₉מר|אמונה_{כא} דקטו|אק,סח
 המג|אק,קסא הקמא הרל|אש_{יא}ה_ה הרסט ורפג חקפח חקצב|אק,צו
- מהות העולם ורפו|אק,י₂
- כנגד יצר הרע אתריב בקעא|אתו_ה|עט סא₁
- הגבלת החסד זכג|אק,תצט
- שמעיות ושכליות
- אתשנד|את_{יב}, מר ידאה_ה, אר קסו_ב
- ציווי וטבעיות אעד|אק,קכט אתשנד|את_{יב}, אתתמג|אר קמב_ה בנט|את_{יא},₃עט כג₄ זפא
 זפו|אמ₁₁₁, חלא|אק,שמב
- מקורן אריד אתפא|את_ח, אתקסא אתרצא זצה|אמ₁₂₃, זקנה|אמ₁₂₅₂
 זקסח

• שמחתן (ודבקותן)

- שמחת חג הסוכות עיי סוכות^ר
- מקורה אתתצו געב|אר קמו₁ גקסו|אק,צג גריג|אק,קעו דעד|אמ₁₂₇, הקמא
 הקסו|אק,קיוח הרלג הרמא וכד|חד קלב₂ זקא
- השפעתה ותולדותיה
- אקע אתקיג אתתצו בד|עט ב₂ בקמה|את_ד,₃עט נב₃
 ברכא|עט עז₂|חד עט ברכב|עט עז₃ הקיא|אק,קעד
- הרגשת שמחתן הפנימית
 אכ אתלא אתקיג אתשו ברכא|עט עז₂|חד עט הרמא וכד|חד קלב₂
 ורלד מר ברית_א
- חשיבות עשייתן בשמחה
 אתלא אתקו|אק,קפו ברכב|עט עז₃ מר ידאה_ט
- צער בעשייתן זקלט|אמ₁₁₆
- שכרן ועו וקמד|אק,תקיו ורלד זקלט|אמ₁₁₆, חלו אש יג_ד
- אחדותן הפנימית וגרירתן זו את זו
 אתשנד|את_{יב}, חקלג|חד קלו₂
- נצחיותן בנד-נה|עט כב-₂ וסו
- ביטולן בעתיד אשעו אתי אתטו|אמ₁₇₄, גשיח גשלו|אק,תקטו ה צו זקלט|אמ₁₁₆
- הקפדה בפרטיהן
- קפדנות יתירה עיי חומרות
- הקפדה חיובית דסה|אש_ו, וכה וקכו|אק,תיט₂ זקסח זריג|אמ₁₁₃ מר ידאה_ט
- הידור מצוות אתשעח|אק,קצט
- כוונה ומעשה אתלא אתתצו ברסו|עט צב₄ דסא|אק,קכד הכו וקנט ורב|אק,קסו
 ורס ורפב חקכח|אק,רנח
- בין אדם לחברו ולמקום
 זסו|אק,שמד
- התלויות בארץ אר נה_ה אר קסב_ו
- עשה ולא תעשה אתתעה ורפח

● שהזמן גרמן	בריא ערַשֶׁח עט עד ²
מצוות וישראל	
● השפעת המצוות על ישראל	אמא אקסא אתקכו אר קמד ³ , אר קנח ³ , אר קסב ³ , אר קסב ^ד , אר קסב ^ה
● יחסם וקישורם	אתקכו אר קמד ³ , אתקכח אר קסה ³ , זמט ורפג זקלב אמ ¹²⁸ , חרנה אר קמו ^ב , אר קמו ^ז , אר קסב ^ו
מצוות ותורה	אד אר ס ^ו , ארכו אר סט ¹⁰ , אשפט אק, קכח אתרלט גשנו ונה ורפו את ¹¹ ^ב
מצח (בקבלה)	ב קיז אק, כה עט מד ²
מציאות (קיומה הזממשי) ע"ע עולם – קיומו ויחסו לאלוהות ¹	
מציאות וחלום ע"ע חזון	
מצפון ע"ע צער – בתשובה ~	
מצרים	גרד אמ ¹³⁷ ¹
מקדש ע"ע בית המקדש ⁺	
מקווה ע"ע טבילה ~	
מקום שליבו חפץ (מושג) ע"ע אהבה – אהבת התורה ¹	
מקוריות ע"ע עצמיות ~	
מקלל (מגדף)	בסד עט כו ² הל הרלח אמ ³⁵ ² וקצד
מקרא (תנ"ך) ע"ע תנ"ך	
מקריות ע"ע השגחה פרטית ⁺ ; רצון – אלוהי ⁺	
מרגלים (חטא)	ה קצ אר לה ^ה
מדרכי	בשנו עט קלה ³
מריבה	
○ מחלוקת (כמושג) ע"ע מחלוקת	
○ בין תלמידי-חכמים ע"ע צדיקים – יחסם לעולם ¹	
מרים	ח קנו
מרירות ע"ע צער ⁺ ; עצבות ⁺	
מרכבה (מעשה מרכבה)	אתקצז אקאו אמ ⁸⁹ ² בקסח אתי ¹⁰ , עט ס ¹
מרכזיות האדם בבריאה ע"ע אדם ועולם ¹	
מרכזיות ישראל בעמים ע"ע ישראל והעמים – לאומיות ואוניברסליות ¹	
משברים (בעבודת ה') – דרכי ההתמודדות עמם ע"ע לימוד זכות – על עצמו ⁺	
משא ומתן (בהלכה) ע"ע פלפול ~	

משה

- רבי משה בן מימון (רבי) ע"פ רמב"ם+
- רבי משה בן נחמני (רבי) ע"פ רמב"ן
- רבי משה חיים לוצאטו (רמח"ל) ע"פ מסילת ישרים

משה (רבנו)

- נבואתו ושאר נביאים אקצב|אקארעו אשיו|ארקכה אשצו אתרצח|אקארעא בלה|אקארצו|עטטז 4 בנד|עטכב 1 בעד|עטלא 2 דפ|אקארעה חקנו|אקארעה חקע|אקארעט חרכג|אקארעה אתח 3 אר קכב
- שורש התורה אצח אתתפז|ארסז 10 חרכג|אקארעה
- חטאו גט|אקרתק זכח|אקרתקכא
- אי-כניסתו לארץ זיד
- אהבתו לרשעים ולערב-רב
- בקטו|עטמג 4 זקלו חמו|אקשכג
- קבורתו בסד|עטכו 2 חקלב
- בנייתו את המשכן אתרסט גשמח|אממ 180|מר אמונה 10 הח
- שבירתו את הלוחות אתקנג|אקשיד זקו
- ניצוצותיו בנשמות כל דור אשמא בכט|ארצו|עטיד 3 בקטו|עטמג 4 ברפב|עטק 2 גכו חקנו
- השתייכותו לעליונים ועבודתו העליונה ורנו|אקרתקיט 2 חרטז|אקרא
- פרישתו מאשתו חקנו חקע|אקארעט
- ענוותנותו ברצט|עטקט 3 ארקנג 7
- משה ואברהם חלא|אקשמב חלב|אקשמג
- משה ואדם הראשון גסו|אקצג 2 וקמו|אקארפ חקנו חקע|אקארעט
- משה ואהרון חרנג|אקארעד
- משה ואליהו גט|אקרתק הקט|ארמד כח הקי|ארמד כט
- משה והאבות (ג' אבות) ארקנט
- משה ויעקב חלא|אקשמב
- משה ומשיח אתטז|אמ 174 אתשעו בקטו|עטמג 4 בקעז|עטסב 3 חקנו ארקנט

משוח מלחמה

משיח

- ימות המשיח ע"פ גאולה+
- החוצפה שבעקבי משיח ע"פ כפירה+
- יסורי בואו ויסוריו ע"פ חבלי משיח
- שורשו בנשמות ישראל
- גכו הלח
- שורשו בנשמות הצדיקים
- ורסג

● עילוי את החול אקעו אתצו|אק,שסז אתשעו בנא|אק,תקיג|עט כא¹ זסב|אר פה מה הלו|אר כה^ט הקצב ורצא זריב|אק,קנא

● תיקונו את הרע והחטא

אתרכג|אש ד^ד אתרעד בנג|עט כא³ בשמד|אר פו מט|עט קל³ גרצט הנא|אר כו^ו הצח|אר כ^כ ורנד זכו|אר כז^{כז}

● שורש האוניברסליות אתתצא|מר כבוד^ט בקעו|עט סב³

● איחודו תורה שבכתב ותורה שבעל-פה אתשכב|אק,קנא

● תורתו ואורו

● השפעתם אתקד|אמ 123¹ אתתצא|מר כבוד^ט בכא|אר פד מנ|עט יא¹ חפה|אק,קמג² חריג|אש טו^{טו}, אש ד^{יא}

● לעומת תורת עולם הזה

אתטז|אמ 174¹ אתשעו בלה|אק,רצו|עט טז⁴ בקעו|עט סב³ גרצט חפא|אק,קו חקנו אר קנט^ט

● הופעתם בימינו

אתשעו|אר סו^ד בלה|אק,רצו|עט טז⁴ הרלה|אר לו^כ זכו|אר כז^{כז} זכח|אק,תקכא זלא|אר כח^{כח} זלב|אר לא^{לא} זריב|אק,קנא חפט|אק,קמב

● הופעתם קודם זמנם

גשיח

● בן יוסף ובן דוד

אר קס^י

● חמורו

גרכה חרנד|אק,שטו מר אמונה^{כו}

משיח ואלהיו

ורסה|אק,שש

משיח ומשה

אתטז|אמ 174¹ אתשעו בקטו|עט מג⁴ בקעו|עט סב³ חקנו אר קנט^ט

משיחי שקר

בכט|אר צו^ע, עט יד³

משיכה (כוח המשיכה)

ארמו|אק,תלג

משכב זכר

וצט|אק,רצו

משכן ומקדש

גשמח|אמ 180¹ מר אמונה^{יא} הכח

משל

○ שימוש בו בפנימיות התורה ע"י רזי תורה – דרכי לימודם¹

○ לימוד מהנפש ומהעולם לאלוהות ע"י עליונים ותחתונים¹

משלי (ספר)

אתתק הקמג|אמ 198¹

משנה (לימודה)

את ו^ט את ח^כ

משנה תורה (לרמב"ם)

את ט^י

משפחה ע"י אהבה – איש ואשה ומשפחה

משפט (מידת הדין) ע"י חסד ודין⁺

משפט וצדק ע"י אמת וצדק⁻

משפט (דיני ממונות)	אקי אש יגה אשנו אק, רצח ₂ ברסז עט צג ₁ העו אריא, ורצ אר כ ₃ אש יגה ₁ אר קסז ₃
משפט וחוק	אתצה אק, (ראש דבר) לב הרנ אר קסז ₃
משקל (בשירה)	חד טא
מתושלח	ח כב
מתימטיקה	ז מא
מתינות	
	○ לעומת קיצוניות ע"ע איזון וקיצוניות+
	○ שלוה בעבודת ה' ע"ע מנוחה ויגיעה+
מתיקות (בעבודת ה' וידיעתו)	ע"ע עונג+
מתן תורה	אתכג אתנב אתיא ₇ אתרמוז אתתכח ער ₃ ש _ה אתתמג אר קמב ₇ בנד- נה עט כב ₁₋₂ ה צו וקצג ז פו

נ

נ' – פשוטה וכפופה זיא|אק₂תה

נבואה

○ רוח-הקודש^ע רוח-הקודש^ד

- מכשיריה אס|אק₂רלד בקא|עט₁ מ₁ גשלת|אק₂קסה אר קסה₁₀
- תולדותיה וגילויה גכה|אק₂קצג גשלת|אק₂קסה גשמו|אר קעא₇ דז|אק₂רצג דז|אק₂קנו|חד צד וקמו|אק₂רפ זכו|אק₂רכט
- הסתלקותה מישראל אתשצב|אק₂עג₂ אר מח₂
- התגלותה בימינו אטז|אר סא₁ דז|אק₂רצג דז|אק₂קנו|חד צד זכא|אר צה₁₀ חקפא|אק₂קנה חרו|אק₂קנב|אמ₁₄₉

- צער קבלתה גכה|אק₂קצג
- לשעתה ולדורות גרצח

נבואה ואמונה

נבואה ודמיון

נבואה וחכמה

- אס|אק₂רלד זקעו|אק₂שמו
- אקמ|אק₂שסד אריט אתרצח|אק₂רעא אתשכב|אק₂קנ גשכח|אק₂עה
- הקצ|אר לה₁₁ הרלו|אק₂רעב הקכו|אק₂כג הקסט הרעו זסו|אק₂שמד אר קכ₃

נבואה וחסידות

נבואה וטבעיות

נבואה וישראל

- זקעו|אק₂שמו
- אקמ|אק₂שסד אריט הרעו
- גמח|אר צז₁₀ גשמו|אר קעא₇ דז|אק₂קנו|חד צד אר נה₁₁ אר קסה₁₀

נבואה ומלכות

נבואה ועבודה זרה

נבואה ופילוסופיה

נבואה ורוח-הקודש

- אקצב|אק₂רעו
- הקצ|אר לה₁₁ הרכח|אמ₁₈₈ הרעו זסו|אק₂שמד אר קכ₃
- אר קסה₁₀
- אריט אשמד בעד|עט לא₂ גמח|אר צז₁₀ גשכו|אק₂כד זנב
- וקמו|אק₂רפ חקמו|אק₂רע אש יא₃

נבואה ותורה

○ נבואת משה לעומת שאר נביאים^ע משה¹

- אספקלריא מאירה ושאינה מאירה

- אקצב|אק₂רעו ארנג|אק₂פו אשצ בנד|עט ככ₁ גשכו|אק₂כד
- דפ|אק₂רעה הקצ|אר לה₁₁ זסו|אק₂שמד אר קכ₃

- מעשיות התורה וחזיונות הנבואה

- אשצ אתשט גשכו|אק₂כד הקכו|אק₂כג זלו|אמ₁₃₂ זסו|אק₂שמד
- חקנו|אק₂רעח את₁₁ אר קכ₃

- טבעיות ועל-טבעיות ארנג|אק₂פו בנד|עט ככ₁ דפ|אק₂רעה הקצ|אר לה₁₁

● רזי תורה ונבואה	אתתסט אר צא ^{טו}
נבואת משה ושאר נביאים	אקצב אקארעו אשיו אר קכד ^ה אשצו אתרצח אקארעא
	בלה אקארצו עט טז ^ד בנד עט כב ^י בעד עט לא ^ז דפ אקארעה
	ח קנו אקארעה ח קע אקארעט ח רכג אקארעה את ^ח אר קכב ^ב
נבואת שקר	דיו אקארקנו חד צד
נביאים וכתובים	ע"י תנ"ך
נגלה ונסתר	ע"י נסתר ונגלה ⁺
נדב ואביהוא	ורסה אק, שס זקעא אק, רפג
נדיבות וקמצנות	אתתכה גמ אק, שיג
נדרים ונדרות	ג קפה אמ 39 ^ד מר אמונה ^{כא}
נדרים ושבועות	זפו אמ 111 ^י
נהמא דכיסופא (מושג)	ח מט
נהר דינור	אתתמב וכו ח קלד
נוטריקון (שימוש בו על-ידי הרב)	
	אתסד אתרלח אק, קיט ^ז אתרלט אתרמו אתשמה אתשנה אק, קיח
	אתתסו אתתעא אתתעה אתתעב אתתעו אק, קט ^ז ברקט עט פ ^י
	ברנה אק, תמג ער ^ד עט פט ^ז ברצט עט קט ^ז הקצו ומג ומד אק, שג ^ז
	וסג אמ 132 ^י וקכד ורעה זי זקא אמ 31 ^י חפא אק, קו ח ק את'א ^י
נועם	ע"י עונג ⁺
נועם ועדן	ד קיד
נזירות	אריב גיב אמ 141 ^י הרי
נח	אתצט אק, סו דפט אק, שס ח כב
נחמה עצמית	ע"י לימוד זכות – על עצמו ⁺
נחמה (של אמת ושל הבל)	ברפו אש יב ^ב עט קד ^י ורי אק, קפח
נחמן (רב נחמן)	זקכו אק, תפג
נחש	אתרכ בנג עט כא ^ז גקעב הרפב וקצט ער ^א (ענייני תפילה) יט זיח זכ
	זמו אמ 22 ^י זפו
נחת	ע"י מנוחה ויגיעה ⁺⁺
נטילת ידים	הרלח אמ 35 ^ז
ניגון בלימוד	ח קא
ניגון הנשמה והעולם	אשעה אק, רמא בצח עט לח ^ז בשיב עט קיז ^י גל אק, רכט זקפד חב
	ח טו אק, שלד
ניסיון ושיוקול דעת	ח סז

ניצוצות

○ פיזורם בשבירת הכלים ^{ע"ע} שבירת הכלים ~

● ליקוטם מתוך הרע והטומאה

אע"פ ארמ|אש^ט ה אתקח אתקיב אתקצא|אק,שנו אתרפו|אק,שיב
בז|אק,רצ|עט^ב 4 בשנ|עט קלב² גקפט|אק,שכח וקכד וקע ורסו
ח קמו ח קמח ח רמב

● העלאתם מפיזורם בעולם ובנפש

אקסד|אק,ת|חד^{כו} ברנט|אק,רכג|עט^צ 2 בשכג|עט קכד¹ גה|אק,תקסח
גז|אק,תקסח² גרמה דז|אק,רצג הקיד וקמו|אק,רפ וקמו
וקסז|אק,קפד זי|אק,שמג ח קעה|חד קמד ח קפ|אק,שנט אר קיט^א
אר קע^א

● העלאתם באכילה

אקעא|אק,קסב אתרא|אק,רצב אתרכה|אק,רצא² אתרצד|אק,רכה
אתרצה|אק,רכה² אתשלד|אק,רצב² אתשנט אתשסא אתת|אק,רצא
ברנט|אק,רכג|עט^צ 2 בשנד|עט קלד¹ גמח|אק,רצג גנ|אק,רצד²
היד|אק,מב ז קג מר העלאת ניצוצות^א מר העלאת ניצוצות^א

● העלאתם על-ידי הצדיקים

אתרא|אק,רצב אתשנט בצח|עט לח² ברצט|עט קט³ גקפט|אק,שכח
גרסא גשנ ח קמו ח קעה|חד קמד

● גלותם והשתוקקותם למקורם

אקסד|אק,ת|חד^{כו} אתקפו|אק,תקיט² גרמה ויב|אק,רפו
ח קעה|חד קמד

● ניצוצות ישראל שנתפזרו בין האומות

אקסז|אר קכט¹ אשכג|אר קנו² אתצו|אק,שסז אתרנב
ברעט|אר פג^{מא} עט^צ 1 ברפה|עט קג¹ ארעה^{כב} בשב|עט קיב¹
הקצ|אר לה^ה וקמא וקמח וקע וקצד חרה

● ניצוצות משיחיים שהתפזרו

בכט|אר צו^י עט יד³

● ניצוצות זרים בנשמה ברנו|עט פט⁴

נמנע הנמנעות ^{ע"ע} יכולת בלתי-גבולית ~

ננס על גבי ענק ^{ע"ע} דורות ראשונים ואחרונים!

נס וטבע

○ הכרה ניסית והכרה טבעית ^{ע"ע} דילוג והדרגה ~

○ בישראל ^{ע"ע} ישראל ~

○ שינוי הטבע על-ידי הצדיקים ^{ע"ע} מופתים

● יתרון והשיבות הנס אתטז|אמ¹⁷⁴ אתקסח|אר קמא^א אמ⁸¹ 1 בנד|עט כב¹ בשיז|עט קכ¹
בשיח|אק,תקכט|עט קכא¹ גקכב|אמ¹³⁹ 3 הקפה|אמ¹⁴⁰ 1 הרמד ורנא
זלט|אק,לג זעה זקמט

● השיבות הטבעיות

בשיז|עט קכ¹ זמו|אמ²² 2 חפה|אק,קמג²

● טבעיות הנס

אתשפו|אק,כו זלג|אק,כח זלה חפה|אק,קמג²

● ניסיות הטבע

זלד|אק,כט

- הזדקקותם זה לזה | אתרעח|אק_א רלב בשיח|אק_ב תקכט|עט קכא₁ גקמו|אר קמא₂, וקצט|ער_א (ענייני תפילה) יט ז' לה ז' לו|אמ₁ 34
- אחדותם | גקמו|אר קמא₂ הרלו|אק_א רעב ורנא ז'כו|אר כז₂ ז'לא|אר כח₂, ז'לב|אר לא₂ ז'לג|אק_ב כח ז'מא ז'עח|אק_ב תקד|אמ₁ 73
- ביטול הנס בעתיד | אתטז|אמ₁ 74
- ביטול הטבעיות בעתיד בח|עט ה₁

נסירה (של אדם הראשון לדו-פרצופים)

אשכה|אק_ב תמט|אר קמב₂, אתרמג ברפב|עט ק₂ המב ז'קלג|אק_ב תקטו|אמ₁ 115

נסתר – תורת הנסתר (מהותה פעולתה ודרכי לימודה) ע"פ רזי תורה+

נסתר ונגלה

- שורש התורה וענפיה ע"פ תורה – שורשה הכללי וגילוייה הפרטיים+
- עולם המחשבה ועולם המעשה ע"פ מחשבה ומעשה+
- בטעמי המצוות ע"פ מצוות – טעמן~
- מבט שטחי ועמוק בעולם ע"פ פנימיות וחיצוניות+
- שורש האמונה וגילוייה ע"פ אמונה – עצמותה ולבושיה+
- עלמא דאתכסיא ודאתגליא ע"פ עלמא דאתכסיא ודאתגליא
- סדר ודילוג בלימודם ע"פ דילוג והדרגה – ברזי תורה+
- פשט, רמז, דרש, סוד ע"פ פרד"ס; רמז – מהותו
- תלמוד בבלי וירושלמי ע"פ תלמוד בבלי וירושלמי
- קביעת עיקר עיונו במקום שליכו חפץ ע"פ אהבה – אהבת התורה!

● יתרון הנסתר | אשיא אשלב בקסז|עט נט₅ בקעא|את_ה|עט סא₁ בקסט|את₃|עט ס₂ גקה|אק_ב רכ גרנב|חד קלא ורפג חרלא|אק_א קטו את_א חד פד אק_א קטו₂

● חשיבות ותפקיד הנגלה

- אצב אקפח אקפט אתקנט בכג|עט יב₂ בקסט|את₃|עט ס₂ גקה|אק_ב רכ הקעב חיב חקנו|אק_א רעח
- השפעת הנסתר על הנגלה | ארו אשיא אתקסד|אק_ב שיח אתתכא|אק_ב תסח|חד קלד בשכא|עט קכב₃ גקפא גרנב|אק_א נב₂ וכד|חד קלב₂ וקה|חד קלג ורסח אר קכג₃

● השפעת הנגלה על הנסתר

- איט ביח|אק_א סד|עט ט₁ בקעט|אק_א לח|עט סד₁ בשל|עט קכו₃ בשלד|עט קכו₃ בשמה|עט קל₄ דג|אר צג₆ זיב הקעב הרמג וקיד|אק_א סה ורסב
- הזדקקותם זה לזה | אתרב אתריג|אק_א קיב אתתקא ביח|אק_א סד|עט ט₁ בכג|עט יב₂ בקסט|את₃|עט ס₂ ברמ|את₃ עט פד₃ גקסט ורפג את₃
- איחודם | אתתלד|חד קכא אתתלה אתתעא בשיג|אר פט_ה|עט קיז₂ בשל|עט קכו₃ בשסא|עט קלו₂ גרלג|חד קכא₂ ה|ה|אק_א מזו|אמ₁ 100 הקמ|אק_א ל הקנו|אק_א לז וקיד|אק_א סה ז'לב|אר לא₂ ז'קסג|אק_ב שמח חקנח חרמו|אק_א כט את₇ יג₇ את₁ יג₇

- פער חיזוני ביניהם אַקפּא אַקפּט אַרו אַתּתּקא זג אַר צגס הַה אַקמז אַמ 100² הַצו וקיד אַקסַה חַקמב אַק, תּקג²
- פער מהותי ביניהם אַקנא בַשׁל עַט קכו³ גַקצ גרַכח חַד קלא גרַנ אַקכַח גרַס אַתּו⁷ גרַצ אַק, תּב חַד קכט הַקכו הַקעו אַקלד חַב חַקה חַקב חַד קכח² חַרִיט

● איחוד ההלכה והאגדה

אַתּתּכא אַק, תּסח חַד קלד אַתּתּלד חַד קכא בַשיג אַר פּט נה עַט קיו²
 גרַלג חַד קכא² הַא אַקכַה הַב הַה אַקמז אַמ 100² הַקכו אַקכַג
 הַקכט אַר מא כד זלו אַמ 32¹ חַקצו אַתּ יג אַתּ יג אַתּ יג אַתּ יג

● רציונאליזם ומיסטיקה (כמושג)

אַתרַב אַתּרִיד אַק, קה בַשׁלד עַט קכו³ זא אַר צב טט הַקעו אַקלד
 ורסו אַק, קו זצט אַק, קח אַמ 118¹ חַקנו אַק, רעח

● בעלי הנסתר והנגלה

- בעלי שורש התורה ובעלי ענפיה ענפיה ענפיה – שורשה וענפיה!⁺
- עיסוק בעלי הסוד בישוב העולם ענפיה צדיקים – יחסם לעולם!
- עיסוק בעלי הסוד בלימודים ועניינים מעשיים ענפיה צדיקים – עיסוקם במצוות ולימודים מעשיים ~
- בעלי הקביעות וההתנודדות ענפיה קביעות והתנודדות!

● מעלת בעלי הסוד

אַשי ברַמה אַק, קכג עַט פו¹ וכג אַר טב זט אַק, רפא זרט חַרַכט
 מעלת בעלי הנגלה
 בפו עַט לד³ חַרַכט

● מעלת עיסוק בעלי הנסתר בנגלה

אַריב בקנח עַט נו¹ בקסח אַתּ יג עַט סו גַקצט גרַד אַמ 137¹
 גרַכח חַד קלא גַשיח הַקכט אַר מא כד וסט חַד קג וקיא אַשׁ יב זרט
 אַתּ יד⁷

● חובת עיסוק בעלי הנסתר בנסתר

אַצט אַק, רטו אַקיא אַשי אַשׁלב אַתּל בעו עַט לא חַד ק
 בקנח עַט נו¹ ברַמא אַק, צט אַמ 142¹ עַט פה¹ ברַנב עַט פח³ גַקמד אַק, פט
 גרַלא גרַלב גַשד גַשלו אַתּ יב, הרַנב אַק, פח וסט חַד קג ורַמ ורַסא
 זַקסח חַרִיט אַתּ יא אַתּ יג

● תכונותיהם והפער ביניהם

אַקכה אַקצב אַק, רעו אַתּפג אַמ 18¹ בע אַק, לו עַט כט¹ וקיא אַשׁ יב
 זַקסג אַק, שַמח חַקיה חַרַכט חַרַלא אַק, קטו חַרַמו אַק, כט אַתּ יג
 אַתּ ט, אַתּ יד

● השלמתם זה את זה

בע אַק, לו עַט כט¹ זלא הַה אַקמז אַמ 100²

● קביעתם הסובייקטיבית

גַקה אַק, רכ הרַנב אַק, פח הרַסח אַק, קכח אַתּ ט, יב

● איחודם באדם אחד

זַקסג אַק, שַמח

נעשה ונשמע (מושג) דל זצז|אק,סא ה קצז|אק,כג ה קכח|אק,צתקנה הרעב זקד|אמ¹²⁸,
אתח א קסח^ג

נפילה

- חטא ע"ע חטא⁺
- חיצוניותה ועראיותה ע"ע לימוד זכות – על עצמו!
- הכשרתה עליה ע"ע ירידה לצורך עליה⁺

נפש

- נשמה ע"ע נשמה⁺
- אלהית ובהמית ע"ע יצר הטוב ויצר הרע!
- **נפש ונשמה** (הכוחות הגופניים והנשמה) ע"ע גוף ונשמה⁺
- **נפש, רוח, נשמה** ארמה|אמ⁴², אתרי בכא|אר,פד,מג|עט,יא¹, בשה|עט,קיג², דכו וקעד חסו
- **נצח והוד** (ספירות) בקמא|אק,שעז|עט,נא³, בקמב|אק,שעז|עט,נא⁴, גקט|אק,שכג גקמו|אר,קמא³, דפח|אק,שנט ה קפה|אמ¹⁴⁰, וקפט|אק,תקז חרנג|אק,רעד

נצחי וזמני

- אין-סוף וגבול ע"ע אין סוף וגבול
- חיי עולם וחיי שעה ע"ע חיי עולם וחיי שעה⁰
- שינוי ושינוי ע"ע שינוי ושינוי⁺
- שלמות והשתלמות ע"ע התעלות העולם – התעלות ההווה!
- **יתרון הנצח** בקמא|אק,שעז|עט,נא³, בקמב|אק,שעז|עט,נא⁴
- **חשיבות הזמני** אק|אק,צתקכז², בכז|עט,יד¹, הכח ורי|אק,קפח חקצט
- **אחדותם בשורשם** אק|אק,צתקכז², בקמט|עט,נג³
- **הקודש והחול** אתקמט|אק,רכב אתרפו|אק,שיב אתתלו בקמח|עט,נג², זמד
- **הטוב והרע** אתקיא|אק,צתקא אתקמט|אק,רכב בקמב|אק,שעז|עט,נא⁴
- **הנסתר והנגלה** אשי בקמא|אק,שעז|עט,נא³

נצרות

- כשפיה ע"ע כשפים ~
- שנאתה לישראל ע"ע ישראל והעמים – לאומיות ואוניברסליות ~
- **ניתוקה את החול והטבע מהקודש** הלב|אר,כב^ה, הלו|אר,כה^ט, המח|אק,צתפח הסח הצט הקמג|אמ⁹⁸, זח|אק,שכ זכה|אמ²⁹, זלה זמה|אר,לב^{טו}, זקכ זקכא|אמ³¹, זקמ|אמ³⁵
- **ניתוקה את המחשבה מהמעשה** אלב ארלט|אמ¹³⁰, גשי הלב|אר,כב^ה, המ|אמ¹²⁵, הקמט|אמ³⁷, הקפב הרה הרטז|אר,לו^ט, הרלט ורג ורכב זכה|אמ²⁹, זלו|אמ³², זקטז זקוז זקנה|אמ¹²⁵
- **יאושה מתיקון הרע** הסו הסח

● השקר והחנופה והניוול שבה

אלב אקסו|אר קכט₁ ברפו|אש יב₂|עט קד₁ הלב|אר כבה הנה הצט
הקעו הרלח|אמ₂35 הרלט ורסז זכה|אמ₂29 זקא|אמ₁31
זקמ|אמ₁35 זקמה חקצו חרנד|אק₂שטו

● רחמיה הפסולים גשי גרצג הצח|אר כ₂ הקעז זמה|אר לב טו אר קנגד

● סליחתה הפסולה ארלט|אמ₁130 ברפו|אש יב₂|עט קד₁ גסב הקמט|אמ₁37

● התבססותה על תמימות וסכלות

הקמג|אמ₁98 זצב|אמ₁109

● יראתה ואמונתה המזויפת

זצג|אמ₁104 זקמ|אמ₁35

● יניקתה מישראל חקצו חרנד|אק₂שטו

● זיקוקה על-ידי הכפירה

ורז-רח|אמ₁24

נצרות ועבודה זרה

הקמו|אמ₁21 הרלח|אמ₂35 זמה|אר לב טו זצב|אמ₁109 זקכ אר מט₂
אר קנגד

נקודה, אות, תיבה

אש ד_א

נקודה, קו, שטח, נפח

ברנו|עט פט₃ בשמ|עט קכט₂ גשט ד קיח

נקמה

אתרעד

נשיאת הפכים (באלוהות ובהוויה) ע"ע אחדות ההפכים – ריבוי הפכים!

נשיאת כפיים

אתתעב

נשים ע"ע אישה

נשימה (אוויר)

אתרצ|אק₂תקא₂

נשמה

○ אחדותה עם נשמות כל הדורות ע"ע דורות ראשונים ואחרונים!

○ גילוי אלוהות בהתבוננות בה ע"ע עליונים ותחתונים! ; עצמיות⁺

○ הזדקקותה לתורה ע"ע תורה – השפעתה!

○ הכרת ערכה ושלילת הזרים אליה ע"ע עצמיות!

○ חופשה וחירותה ע"ע חופש הנשמה⁺

○ טרם לידתה ע"ע גוף ונשמה – נשמה שבגוף ונשמה עליונה

○ ישירותה הטבעית והצורך בויכוכה על-ידי התורה ע"ע עצמיות – הכרות עצמיות וחיצוניות⁺

○ לידתה ע"ע חיים – מהותם ומקורם ~

○ ניצוץ אלוהי ברשעים ע"ע רשעים – פנימיותם ~

○ עצמותה וגילוייה ע"ע עצמיות!

נשמה וגוף ע"ע גוף ונשמה⁺

נשמה ונפש ע"ע נפש, רוח, נשמה ~

נשמת האנושות (כמושג) ד לח

נשמת העולם

- השתוקקות העולם לברואו ע"ע עליונים ותחתונים – עולמות עליונים ותחתונים; רצוא ושוב!
- יחסה לנשמת האדם ע"ע אדם ועולם; אחדות ההווה!
- נשמת העולם (מושג) אתח|אק,שמח אתקפו|אק,תקיט; גנד|אק,שנ גצו|אק,שמו₂ גשא|אק,שנב גשכט|אק,שמו|חד,פה₂ חקלט|אק,קנה

נשמת התורה ע"ע תורה – שורשה הכללי וגילוייה הפרטיים

נשמת ישראל ע"ע ישראל – סגולתם~

ס

סבלנות וקפדנות ע"ע כעס~

סגולה (השפעה סגולית) ע"ע השפעה – סגולית ומעשית^o

סגולה ובחירה בישראל ע"ע חופש והכרח – בישראל~

סגולת ישראל ע"ע ישראל – סגולתם⁺

סדר (בעבודת ה' ובלימוד) ע"ע דילוג והדרגה⁺

סובב וממלא כל עלמין ע"ע עולם – קיומו ויחסו לאלוהות~; נצחי וזמני – שינוי ושיווי~

סובייקטיבי ואובייקטיבי ע"ע יחסי ועצמי⁺

סובלימציה ע"ע מידות רעות – הכנעה ותיקון~

סובלנות (כלפי דעות הפוכות) ע"ע חופש המחשבה[!]

סוד ונגלה בתורה ע"ע נסתר ונגלה⁺

סוד ופשט ע"ע פרד"ס – חלקיו השונים~

סודות התורה ע"ע רזי תורה⁺

סוטה ה רסו|אר מבכו|אמ 2142

סוכות

ברייב|ער שסח|עט עד 3 ברכב|עט עז 3 זקכח|ער 2 שסז
זקלג|אק, תקטו|אמ 1115, ער 2 שפד זקלט|אמ 116, אש ט, 3

סופי תיבות ע"ע נוטריקון~

סופרים (שבדורנו) ע"ע ספרות~

סופרים (מעלת הראשונים) גרעב|אר פא 10

סוציאליזם (תנועה) אפט אצ זנח זפג אר קנב 3

סור מרע ועשה טוב ה כז

סיבה ומסובב אתמו בשמ|עט קכט 2 הצב זא|אריט 3 זלג|אק, כח חקב|אמ 18 2

סיגופים ע"ע תענית~

סיגופים שכליים ג שכ

סיהרא באשלמותא (מושג) אתרסט

סיטרא אחרא וסיטרא דקדושה

ה קעז

סימבוליות ומציאות רוחנית

אשעו אשפד אתקנט אתשסג אתשסד אתתכט|אק_אקכב
 ברמה|אק_אקכג|עט פו₁ גקפה|אמ₄₃₉מר|אמונה_{כא} דקטז|אק_אסח
 המג|אק_אקסא הקמא הרל|אש_{יא}ה_ה הרסט ורפג חקפח חקצב|אק_אצו

סינטזה ע"ע אחדות ההפכים+

סיני (הר סיני) ע"ע מתן תורה-

סיסרא גקנח|אק_אשכו

סכלות וחכמה ע"ע תמימות וחכמה+

סליחה

○ זיופה בנצרות ע"ע נצרות!

○ לעצמו ע"ע לימוד זכות – על עצמו!

● חיובית ושליטת ה נא|אר_{כו},

● מחילת ה' על החטאים הקצג|אק_אתצד|ער₂שנו ונט|אש_{יד}כד

סמיכה (של דיינים) ורצ|אר_{כ3}

סמליות ומציאות רוחנית ע"ע סימבוליות ומציאות רוחנית

סנגוריה ע"ע לימוד זכות+

סנהדרין הרנח

ספירות

○ חסד, גבורה, וכו' ע"ע חסד; גבורה (כ"א בשמה הפרטי)

● מהותם אתרפח אתשעה|אר_{סד}יא אתתכט|אק_אקכב בשמ|עט קכט₂ גלא|אק_אקצו
 הקלג הקמד|אק₂שנו ולח|אק_ארסא וקפט|אק_אתקז חקלח חקצט
 מר דבקות_א מר דבקות₂ מר דבקות₃

ספירת העומר אר קסז_א

ספק וודאי ע"ע ודאות וספק+

ספקטרום הרכא|אק₂תל זעד|אק₂תלא

ספר יצירה דקי|אק₂סז

ספרא דצניעותא (ספר) הז

ספרות

○ לשון הקודש ע"ע דיבור – לשון הקודש

○ קדושת הדיבור השפעתו וגאולתו ע"ע דיבור+

○ שירה ע"ע שירה+

● ספרות הקודש

○ כתיבת מערכי הלב ע"ע ספרות – כתיבה אישית יוצרת

● חשיבותה והכרחיותה

ארעו גרנט|חד צט גרפה חקלח אש_זה

- מכשיריה והטהרה הדרושה לה
גרנט|חד צט גרעב|אר פא¹⁵ זמג|אקא קלה חעא|אש טו¹⁶
- קידוש ספרות החול
אתקיב אתרטו|אר סז¹⁰ אתשעו בשסא|עט קלו² זיט-כ|אר צה סה
זסד|אר פב¹⁵ הקכא|אר מג¹⁵ הקנו|אק,קעו אש י³
- תחייתה בימינו בשא|אר פח²⁰|עט קיא² גרכג|אר עח⁵|חד רא גרנט|חד צט
• צער צמצומה גרלו|חד סט
• היופי הספרותי שבתורה
גקסח ה כא הקפו
- כתיבה אישית יוצרת ארלו|אממ⁵⁸ ארעו ארצה|חד מזו אתקיג גרפו ולד זקפט חנב
אש י^ה חד סג חד סח חד עד² חד עד

• ספרות החול

- הפיכתה לקודש בעתיד ע"ע ספרות הקודש
- קדושתה הנסתר
אש ד¹⁰ מר העלאת ניצוצות א
- הזדקקותה אל הקודש
אפו בקפח|עט סז² גרעב|אר פא¹⁵
- הכשרתה את הקודש
אקעו אתקיג אתשעו בקיא|אק,שצא|עט מב⁴ זג|אר צג ס
הקכא|אר מג¹⁵ הקפט|אר לד¹⁰
- תחייתה בימינו
הקפט|אר לד¹⁰ וקסה|אר טו¹ זקצט אש ד¹⁰
- מלחמתה בגלותיות
ופד|אק, (ראש דבר) לד|אממ¹⁰⁶
- חסרונותיה אתרט זקטו הקפט|אר לד¹⁰

• ספרות פסולה

- ניוולה אתקיב גקמב
- כליונה גלג הרסו|אר טו^ה
- הטוב הגנוז בה אתקיב אתשסז|אממ²⁴³
- ספרות ולשון בשנו|עט קלה³ וקפ|אק, (ראש דבר) כב
- ספרי מוסר הכב|אק, (ראש דבר) כא וב וסז|אש י^{טו} ופח אש י^{טו} את ט^ג

סקילה, שריפה, הרג, חנק זלב|אר לא^ד

סתים וגליא (קוב"ה) ע"ע חיוב ושלילה (בתארי ה') ~

סתירה (חוק הסתירה) ע"ע אחדות ההפכים – ריבוי הפכים ~

סתירות

- אחדותן ע"ע אחדות ההפכים⁺
- ריבויין החיובי ע"ע אחדות ההפכים – ריבוי הפכים חיובי⁺

סתרי תורה ע"ע רזי תורה⁺

ע

עבודת (רוחנית) חופש⁺⁺

עבד וכן (יחסים בעבודת ה') חקצ חרטז|אק,רא

עבודה

○ ישוב ארץ ישראל ע"ע ארץ ישראל – ישובה

○ ישוב העולם ע"ע ישוב העולם

● ערכה וחשיבותה אלתפז|ארסז טז בו|אק,רפח|עטב⁴ גקיב גקיט|אק,רה|אמ²126 זפג את ט^ה

● עבודת האדמה אלתסה|אק,תקסג בקצא|עטסח¹ גקנא זפט|אק,שס

● עבודה ויצירה בו|אק,רפח|עטב⁴ גקיב זעב|אק,קסח זקא זעג זרג

● עבודה ומנוחה (בעבודת ה') ע"ע מנוחה ויגיעה⁺

עבודה זרה

○ הגשמת האלוהות ע"ע חיוב ושליה (בתארי ה')⁺; הגשמה⁺

● ניוולה אלתד|אק,תג בנח|עטכג³ חדקמו המז|אק,תפח חקלב

● נזקיה אנו בפז|עטלה¹ גסב גרמג|אמ²23 גשנה וריג|אמ²24

● עקירתה בנד|עטכב¹ גרסד גשנה הנו|אמ²23 הסז זסב|אק,תכג חקלב חקפח

● שורשה אלתשכט בעט|עטלב² זנו הנ הסח הקפד הרכח|אמ²188 וקמח זמה|אר לבטו ארקנג⁷ ארקנט^ה

תולדותיה

○ בנצרות ע"ע עבודה זרה ונצרות

● תפיסת עצמות ה'

אקעט|אר קבד^ה אתרלו ורכא זקטז מרזבקות^ה ארקנד^ג

● התקשרות לרוחניות במקום למקורה

זקיב|אר צא^ה הריד|אמ²107 הניט וקפז|אק,תפד וקפח זלה זצב|אמ²109 חקפו|אש טו³

● אמונה ויראה שפלים

הל ופז|אמ²97 וקנד ורו-רט|אמ²24 זקטז זקיו מר כבוד^א

● גאוה ומידות רעות

אתתפו|אק,תעג² גקב|אק,תעו וקפז|אק,תפד חקפו|אש טו³

● הפרדת חלקי האומה

ברפג|ארעג²|עט קא¹

● ניתוק הרוח מהמעשה

ברפח|אמ²124|עט קה² הריד|אמ²107

● עבודתה בשיתוף חמד

● יצרה אתשכט אתתסז בעט|עט לב₂ דנו הקלג הקצ|אר לה_ה הרכח|אמ₁₈₈ זצב|אמ₁₀₉; זקלט|אמ₁₁₆;

● עילויה אתתסז בז|אק,רצ|עט ב₄ הקלג הקפו הקצ|אר לה_ה הרט זצב|אמ₁₀₉; זקג חקמו חרד|אמ₁₄₄;

עבודה זרה ואמונה אקב|אק,תלט|אר קלה_ה אק-קה|אר קלה_ה אקסז|אר קכט, אתד|אק,תג אתו אתתפב ברפח|אמ₁₂₄ |עט קה₂ זקיב|אר צא_ה הקמו|אמ₁₂₁ הקפד הרט הריד|אמ₁₀₇ הרטו|אר לוי_ט הרנט זעו|אמ₁₇₈ זצב|אמ₁₀₉; זקה|אמ₁₇₆;

עבודה זרה וטבעיות

הכט|אק,תנא זלה

עבודה זרה ונבואה

הקצ|אר לה_ה הרכח|אמ₁₈₈ הרעז זסו|אק,שמד אר קכ₃

עבודה זרה ונצרות

הקמו|אמ₁₂₁ הרלח|אמ₃₅ זמה|אר לב_{טו} זצב|אמ₁₀₉ זקכ אר מט_ב אר קנג_ד

עבודה צורך גבוה ע"ע עליונים ותחתונים – האדם והעליונים ~

עבירה ע"ע חטא⁺

עבירה גוררת עבירה (מושג)

בקפג|עט סה₃ דכד הקכו וסא אש^ט ה_ה

עבר הווה ועתיד ע"ע זמן⁺

עברית ע"ע לשון הקודש

עדינות

אתקכג|אק,תע אתקנו|אק,קב גי|אק,קלח גקמא|אק,רח דנא|אש^ט דקיב|אר צא_ה הצג|אק,תקג הקח|אק,קעה הקלט|אק,עו₂ הקפא|אק,תעה הקצה|אק,שלד₂ זמג|אק,קפב זריט|אק,שנג₂ חמה|אק,אקצה חקפו|אש^{טו}_ב

ערך

○ עונג בעבודת ה' ע"ע עונג

○ שלמעלה מגן-ערך ע"ע גן ערך

ערך ונועם ד קיד

עוון ע"ע חטא⁺

עוז והדר בקלו|עט נ₂ גקנט|אק,ששב הרכד זח|אק,שכ חרנג|אק,ארעד

עול מלכות שמים

○ יראת שמים ע"ע יראה⁺; יראה פסולה⁺

● כמושג אתשפג בקס|עט נו₃ גיו|אק, (ראש דבר) ל|מר יראה^ט הכט|אק,תנא הק|אק,לה חקצו

עולם

○ האורגניות וההרמוניה שבו ע"ע אחדות ההוויה⁺

○ התעלותו ע"ע התעלות העולם⁺

○ נשמתו הפנימית ע"ע נשמת העולם

○ עולמות עליונים ותחתונים (השפעתם ההדרית התאמתם ופעריהם) ע"ע עליונים ותחתונים⁺

- בריאתו ע"י בריאת העולם+
- קדמותו ע"י בריאת העולם!
- מאורעותיו ע"י היסטוריה+
- **קיומו ויחסו לאלוהות**

- ביטולו והשתוקקתו לבורא ע"י עליונים ותחתונים – עולמות עליונים ותחתונים!
- בריאתו התמידית ע"י בריאת העולם!
- חיוב המציאות ע"י חיוב המציאות
- ידיעת ה' את המציאות ע"י השגחה פרטית+; חופש והכרח – בהווה+
- סובב וממלא ע"י עולם – קיומו ויחסו לאלוהות – מונותאיזם ופאנתאיזם; שינוי ושינוי
- ריצתו אל האלוהות ושיבתו ע"י רצוא ושוב!
- ממשות ודמיון הרע ע"י טוב ורע
- **ממשות ודמיון העולם**
- אֲתִקִּיז אֲתִקְלָה אֲתִקְמָה|אֲקַרְלוּ אֲתִקְמוּ|אֲקַרְלוּ² גִּקְכָּה|אֲקַתְמַב
דִּקְכָּה|אֲקַשַׁח² הֵעָא|אֲקַתְסַח וְרַמְט|אֲקַתְקַד
- **מונותאיזם ופאנתאיזם**
- אֲנָה|אֲקַשְׁצוּ אִסָּה אֲצָה-צו|אֲקַשְׁצַט אֲקַשְׁצוּ אֲקַשְׁצוּ אֲשַׁצְג|אֲקַשְׁצָה
אֲתַשְׁפִּזוּ|אֲקַכּוּ אֲתַשְׁפִּטוּ|אֲקַמַד אֲתַתְמָה בַּפּא|עֵט לִב⁴ בַּצֵּב|עֵט לוֹ²
בְּרוֹן|עֵט פֶּט³ בְּרַסָּה|עֵט צִב³ גְּלוֹ|אֲקַשְׁמַט גִּשָׂא|אֲקַשְׁנַב אֲרִקִּיטָא
- **התגלויות ה' השונות**
- אֲקַפָּא|אֲקַפַּג זִקוּ אֲשִׁט³ אֲרִקְעָא
- **התנגדותם וחיבורם זה לזה**
- אֲתִקִּיזוּ בַּקְפַד|עֵט סָה⁴ בַּקְפָּה|עֵט סוֹ¹ גִּקְכָּה|אֲקַתְמַב הַמְ|אֲמַ125
- **השתלשלותו והאצלתו מהעליונים**
- אֲרַצ|אֲקַתְקַד אֲתִקְמוּ|אֲקַתְקַכְג אֲתִקְמַח|אֲקַתְקַכְב² בַּשְׁמ|עֵט קַכְט²
גְּלוֹ|אֲקַשְׁמַט זַע|אֲקַתְלַט
- **קטנותו לעומת אינסופיות הבורא**
- בַּקְעַח|אֲקַשְׁצָא|עֵט סַג¹

עולם הבא

- גן עדן ע"י גן עדן
- גיהנם ע"י גיהנם
- **רמזיו בתורה**
- אֲתַח^ה

עולם הזה (הנאה ממנו) ע"י עונג – הנאה ופרישות

עולם הזה ועולם הבא

- אהבת העולם הזה ע"י אהבה – אהבת עולם הזה
- חיי הקודש והחול ע"י קודש וחול
- קודש וחול ע"י קודש וחול
- **אהבת העולם-הבא מוחייה את העולם-הזה**
- אֲתַנָּה|אֲקַקְעַח אֲתַנַּט|אֲקַקְלָה אֲתַסַּח|אֲקַקְלוּ גִרִיג|אֲקַקְעוּ
הַקְנָה|אֲקַקְעוּ הַקְסָה|אֲקַקְפוּ

• הארת העולם הבא בעולם-הזה

אתנו|אק,רצט² בנ|אק,תקיג|עטכ⁵ ברכו|אק,קמו|עטעט¹ זצד
הקח|אק,קעה זקנט|אק,תצט זקעב|אק,רפו חקסז

• איחודם והודקקותם זה לזה

אתרנ וכו ורעו|אק,תקט זעח|אק,תקד|אממ¹⁷³ זקח|ער,שזו

• הפער ביניהם אתרנ גכא|אממ¹⁹¹ ה קסה|אק,קפו וכו זקח|ער,שזו זקנט|אק,תצט

• יתרון העולם הזה אתח^ה

עולם ואדם (אחדות והשפעה הדדית) ע"ע אדם ועולם⁺

עולמות (מושג בקבלה)

ארצ|אק,תקכד ארצו אתקמו|אק,תקכג אתרפ אתשפב|ער,רלו
אתתכט|אק,קכב בשמ|עטקכט² גלו|אק,שמט הסג|אק,קפט
ויט|אק,שג זרלב זנט|אק,תנט

עומק ושטחיות ע"ע פנימיות וחיצוניות⁺

עומר (קרבן)

אשפג|ער,תיז אשפד אתתכח|ער,ששה ארקסז^א

עונג

○ שמחה ע"ע שמחה⁺

○ בתורה ובמצוות ע"ע תורה – שמחתה ועונגה⁺; מצוות – שמחתן⁺

○ בתשובה ונפילת הרע ע"ע תשובה – שמחתה ועונגה

○ של הצדיקים ע"ע צדיקים – התענגותם על ה'

○ בדבקות ובדרישת ה' – הייסורים המביאים אליו ע"ע צער ועונג[~]

• בדבקות ובדרישת ה'

• מקורו וגורמיו אתקו|אק,קפו בסב|אק,שכט|עטכ² גשכט|אק,שמז|חדפה²

גשל|אק,תנ|ארצח^{עב} גשמח|אממ¹⁸⁰|מר אמונה^{סא} דפה|אק,קצא

דצט|אק,שצח דקיד מר גאזה^{יז} ארנה^ה חדכט

• ערכו ומרכזיותו

אתקה|אק,שצג² אתשב|אק,שעט אתתלב|אק,תקז ברא|אק,שצט|עטע⁴

גשכט|אק,שמז|חדפה² דח|אק,קפא|ער,ח ורב|אק,קסז ורלג

זעז|אק,תמא חדקכח

• השפעתו אתקב|אק,תקח אתקח אתרצו אתתמו גל|אק,רכט ויח|אק,קע ורלג

• הכרחיותו וצער חסרונו

אתשפג אתתצה|אק,קעב בסב|אק,שכט|עטכ² כה² בפג|עטלג²

גיב|אממ¹⁴¹ גרצ|אק,תב|חדקכט גשל|אק,תנ|ארצח^{עב} גשנו|אק,קצב

חרמד|אק,רח חדכט חדפה חדר

• התגברות על מונעיו

גשלג|אק,שצז² זנג|אק,תז ורב|אק,קסז

• עונג עליון ותחתון

אתשב|אק,שעט דקיד ורב|אק,קסז

• בדעת ה'

• מקורו וגורמיו אנה|אק,שצו אקיב אתרמ|אק,רסא אתשפג אתתיב אתתצו|אק,רני²

גשל|אק,תנ|ארצח^{עב} ורעו|אק,תקט זמט חקצא|אק,עט|חדנא

חרלח|אק,קפו²

• השפעתו וחשיבותו

אנה|אק,קעא אַתְרֶסג אַתְשֶׁב|אַקֶשט אַתְשֶׁפג אַתְתִּיב
אַתְתֵּלְב|אַקֶתְקֹז זְקע חַקְצֵא|אַקֶעט|חַד נֵא חַרְלַח|אַק,קפּוֹ²

• בירורו מסיגיו אַרְנֵז|אַק,תְּנֵט

• הנאה ופרישות מהעולם הזה

גִּיב|אַמֶּ141 גִּלְקֶלַח גִּשְׁסוֹ|אַרְעֵז¹⁵ דַּנְד דַּנְח

עונג ונגע (מושג) אַתְתִּיב אַתְתַּצַּח בְּשֶׁכֶט|עֵט קְכוֹ² זְקֶכּ

עונג ועמל^{ע״ע} מְנוּחָה וּיְגִיעָה – עונג ועמל⁺

עונג וצער^{ע״ע} צַעַר וְעוֹנֵג⁺

עונג ורצון אַתְתִּיב דַּעַד|אַמֶּ127 זְמֵט

עונג ושלום וְרַעוֹ|אַק,תְּקֵטוֹ

עונג ושמחה אַתְקוֹ|אַק,קפּוֹ אַתְקֶכּג|אַקֶתַע וְקַעג|אַק,קפּוֹ² זְל|אַק,קפּוֹ

עונש ושכר^{ע״ע} שֶׁכֶר וְעוֹנֵשׁ

עז והדר^{ע״ע} עֵז וְהֵדֵר

עזרא (הסופר) בְּרַלְד|אַר פֵּא|עֵט פֶּבֶ1 וְפֵה

עיוגולים ויושר אַקְמוֹ|אַק,כַּד בְּקִיּוֹ|אַק,כַּה|עֵט מַד² הַקְמוֹ|אַמֶּ121

עיון ובקיאות

○ לימוד במקום שליכו חפץ^{ע״ע} אהבה – אהבת התורה!

○ עיסוק בנסתר ובנגלה כאחד^{ע״ע} נסתר ונגלה~

○ קביעות והתנוודות^{ע״ע} קביעות והתנוודות+

• יתרון העיון וְסב|אַמֶּ139 וְקַנְד וְקַצ וְרַסֵּא

• יתרון הבקיאות אַצַּג אַתְשֶׁכו דַּפֵּד הַקֶּנַג חַקְלַג|חַד קְלוֹ² אַתְטֶג³ אַתְטֶג³

• יחסם והזדקקותם זה לזה

אַרְצַב אַתְשֶׁצַב|אַקֶעג² בְּרִיט|אַקֶאנֶג|עֵט עוֹ⁴ בְּשֶׁל|עֵט קְכוֹ³

• איחוד חלקי התורה השונים

אַתְתַּפּ|אַקֶמֵט בְּשֶׁל|עֵט קְכוֹ³ גְרַלְג|חַד קְכֵא² הַקֶּנַג וְא|חַד קְכַג

וְסֵט|חַד קַג וְקַעוֹ|אַר מַכַּג זִי חַקָּה חַקְסָה

• קפיצה מעניין לעניין בְּקַטְט|עֵט נוֹ² הַקֶּנַג וְסֵט|חַד קַג וְקַעוֹ|אַר מַכַּג וְקַצ חַקְלַג|חַד קְלוֹ²

עייפות^{ע״ע} גְבוּרָה[~]; גוֹף וְנִשְׁמָה[~]

עיכול רוחני^{ע״ע} עֲצֻמִּית[!]

עילה ועלול^{ע״ע} סִיבָה וּמִסּוּבָב[~]

עילוי החול^{ע״ע} קוֹדֵשׁ וְחוּל – עילוי החול+

עילוי הרע^{ע״ע} טוֹב וְרַע – תִּיקוֹן הָרַע⁺

עין טובה

○ על העולם^{ע״ע} טוֹב וְרַע – יתרון הטוב!

○ על עצמו והזולת^{ע״ע} לימוד זכות⁺

עין עיטם (מקום) אתשמח

עין רעה ע"ע קנאה; ציניות

עיניים (בקבלה) בקיז|אק,כה|עט מד²

עיקרי האמונה ע"ע אמונה – עיקריה ופרטיה

עליונים ותחוננים

○ יחס האלוהות לעולם ע"ע עולם – קיומו ויחסו לאלוהות!

● עולמות עליונים ותחוננים

○ עולם הזה ועולם הבא ע"ע עולם הזה ועולם הבא

○ עולם המחשבה ועולם המעשה ע"ע מחשבה ומעשה⁺

○ חיבורם על-ידי לימוד רזי תורה ע"ע רזי תורה – פעולתם

○ יחודא עילאה ותתאה ע"ע יחודא עילאה ותתאה

● השפעת העליונים

ברטו|עט עו¹ ה נג|אק,תצה הפו הקמד|אק,שנו הרעט|אק,שנו

וצו|אק,קפו ורלב

● השפעתם ההדדית

אתתיד|אק,תטו הצא|אק,תיו

● התאמתם והידמותם

אקח|אש'יב, אתקנו|אק,רמג אתקנו|אק,קב אתרצב|אק,שלג

אתתיג|אק,שצד אתתכט|אק,קב אתתמה אתתצט ד צד

ה קמד|אק,שנו ה קסה|אק,קפו זלב|אר לא, זעד|אק,תלא

● הידמות וקישור עליוני-העליונים לתחוננים

אקעד זקבג

● השתוקקות וביטול התחוננים לעליונים

אתרצב|אק,שלג אתתקב|אק,שצד² בסב|אק,שכט|עט כה² בצב|עט לו²

ד קבא|אק,שח² ח קס|אק,שעו

● אחדותם

אקפה בקעח|אק,שצא|עט סג¹ בקפ|עט סד² בקפו|אק,שצג|עט סז¹

ברד|אק,מו|עט עא³ הצא|אק,תיו וקנ|אק,רפו זו|אק,שמג זכו|אר כז¹

● הפער ביניהם

אקצט|אר קלב¹ אשעג אתתיח גקנה ורו ח קלה|אק,קמח

ח קנ|אק,ב אש טז^א

● האדם והעליונים

○ הקבלת יצרי האדם לטוב והרע העולמי ע"ע יצר הטוב ויצר הרע!

● השפעת העליונים על האדם

אקעד ארד אתתכד זקעה חטו|אק,שלד

● השפעת האדם על עולמות עליונים

אכט אקח|אש'יב, אקעב אתשפו אתרכח בקפו|אק,שצג|עט סז¹

בשטו|אק,תקלד|עט קיט² גנא|אק,קה גשיב|אק,תקעב גשיג|אק,תקעב²

ד קבא|אק,שח² הזו המו|אק,תעו הפו הרכא|אק,תל זנא זנב

חצה|אק,רכד חרטו|אק,רא אתב^א מר תיקו||א אר קמא ט אר קמא

• השפעתם ההדדית

אקסו|אק, קסב₂ אתרעה|אק, רד₂ אתתכט|אק, קכב
בשכב|אק, שלב|עט, כג₁ דקיד הקמו|אק, קנ ונה ורכא

• לימוד מהנפש על העליונים

אכט אעו|אק, שמח₂ אקלא|אק, פח אקצו אתשנב|אק, תקנט אתתצט
בקלו|עט, נ₂ בקעח|אק, שצא|עט, סג₁ בקפו|אק, שצג|עט, סז₁
בקצו|אש, ד|עט, סט₄ ברג|אק, קי|עט, עא₂ ברי|עט, עד₁ הפג|אש, יא₇ הפו
הקמו|אק, קנ הריז|אק, תלו הרכא|אק, תל הרעט|אק, שנו ור ורכא
זקכב זקסא

• הידמות האדם לעליונים בעבודתו

אכט אקל|אק, שצו אתקכג|אק, תע אתקכד אתקמד|אק, קנב
אתרצב|אק, שלג אתשנב|אק, תקנט אתשעח|אק, קצט אתתכט|אק, קכב
אתתמ|אק, לב אתתצג|אק, רלא₂ בקפו|אק, שצג|עט, סז₁
בקצו|אש, ד|עט, סט₄ גכג|אק, שסא גקפג|אש, ח₃ הקמא זעד|אק, תלא
זקכב חכא|אק, תקיד חסא|אק, שטז

• הפער בינו לעליונים

אקמח|אק, תקיט ברלט|עט, פד₂ זקסא זקעד חרל|אק, קטז

• התחוננים טפלים לעליונים

בקלו|עט, נ₂ הריז|אק, תלו ולח|אק, רסא ורנו|אק, תקיט₂

• אחדותם ודמיונם

גריד|אק, תד הרמ|אק, קפח|ער, ז₁ זקכא|אק, שח₂ זקעה חקז|אק, שנו
חרכו|אק, קיב₂ אש_ב

עלמא דאתכסיא ועלמא דאתגליא

ארנ|אק, קכה ברפו|אמ, 138₁ עט, קה₁ זט|אק, שעד זמט זקסג|אק, שמח
חרמו|אק, כט

עלמא דפירודא ועלמא דייחודא

בצו|אש, יב|עט, לח₁ הקעו אש, יא₁

עלמא דשקרא ע"ע אמת ושקר ~

עם הארץ וחבר

זסט|אק, תלט מר אהבה_ט

עם ישראל ע"ע ישראל+

עמוץ ומואב

בנג|עט, כא₃ חמד

עמל ועונג ע"ע מנוחה ויגיעה – עונג ועמל+

עמלק

אסז|אר, סג_ט אתמד אתצ|אק, תקסה אתרטו אתשיח
ברפג|אר, עג_כ עט, קא₁ הקעו ורח|אמ, 24₂ ורנא ורנב מר אהבה_ה

עמנואל קאנט ע"ע קאנט

עמקות ופשטות ע"ע פנימיות וחיצוניות+

ענווה וגאווה

• ענווה

◦ אהבת הענווה ע"ע ענווה וגאווה – גאווה – ניוולה ~

- מונעיה ע"ע ענווה וגאווה – גאווה – גורמיה⁺
- ענווה יתירה ופסולה ע"ע ענווה וגאווה – גאווה חיובית⁺
- בפני תלמידיו ע"ע רב ותלמיד[~]

• מכשיריה

- אמונה והכרה בגדלות ה'
בקע|עט ס³ ה כג|אק, תעו² ה קפא|אק, תעה וג|אק, שנח מר כבוד^א
- הכרה ברוחניות העולם ובאחדותו
אתקצה אק, תפו
- דבקות
אתיא|אק, תפא² |מר ענוה¹ , וג|אק, שנח
- תמימות וישרות
זריח|אק, קמד²
- טהרת המידות
בקע|עט ס³ ה קפא|אק, תעה
- שנאת הגאווה
מר גאוה^ד , מר כבוד^ז
- הסתכלות ברע שבו
וקצה|אק, קכא ורמב ורנד מר גאוה^ה , מר גאוה^ד
- השפעת טוב לעולם
אתנתט|אק, קנו²
- אהבת ארץ ישראל
מר גאוה^י
- לימוד וזכירת התורה
את י"א^י
- סיעתא דשמיא
חדמב

• פעולתה

- על הדעת והמחשבות והדבקות
אתנב|את י"ד^ד וקסד|אק, רנ זכט|אק, תפב חפ|אק, תיד מר גאוה^{טו}
- עילוי הרצון
מר גאוה^{טו} מר גאוה^י , מר ענוה^ג
- עילוי העולם והחיים
ה כה|אק, תעט² ה פט|אק, תעו² זריח|אק, קמד² את ה^ה מר גאוה^י , אר נג^ד
- ריבוי אהבה
מר גאוה^י , מר גאוה^{יב}
- סיועה לתשובה
מר גאוה^ה
- עמידה על עצמיותו
בשכה|אק, תעד|עט ככד³ ח קמט|אק, רע
- אחדות והשוויה
ורייב|אק, קיז ח קמט|אק, רע

· הפיכת הגאווה לקדושה

בקט|**אק**, תעג|**עט** ע² **ב**רצט|**עט** קט³

· השמחה והבריאות שבה

אשיב **א**תתע **א**תתצד **ה**כד|**אק**, תעט **ה**קפא|**אק**, תעה **ה**רמח

ורטז|**חד** קנב **ו**קעח **מר** גאווה^א **מר** ענווה^י **מר** ענווה^ט **חד** פה

· בהכרת ה' **א**כא|**אמ** 66³ **א**תרלו **א**תרמב|**מר** ענווה^ד **א**תשנז **א**תתפו|**אק**, תעג² **ג**נו

גקב|**אק**, תעו **ג**קה|**אק**, רכ **ד**סט|**אש** י^ד **ה**קלא **ו**רכא **ז**כט|**אק**, תפב

מר גאווה^ב **מר** גאווה^ד **מר** ענווה^ה **אר** קנג^ד

· מידתו של ה' **חד** קנג³

· בישראל **א**שיב

· מידת ההשתוות

ויז|**אק**, רמו **ח**קמט|**אק**, רע

● **גאווה**

· מונעיה ענווה וגאווה – ענווה – מכשיריה⁺

· גורמיה

· התעלמות מהרע שבו ענווה וגאווה – ענווה – מכשיריה!

· תאוות **ה**כג|**אק**, תעז² **מר** העלאת ניצוצות^י

· ריקניות

בקע|**עט** ס³ **מר** כבוד^ד

· מחשבות אמונה פסולות

וקפו|**אק**, תפד

· חולשה גופנית ורוחנית

הקסו **מר** גאווה^{כא}

· גדלות רוחנית

גרנג|**אק**, רמה **ה**קנא|**אק**, תעז

· התפתחות האנושות

אקטז|**אק**, תקמג

· נזיקה

· אטימות השכל והרגש

אשפב **את** י^ה **מר** גאווה^א **מר** גאווה^ב **מר** גאווה^ד **חד** מב

· הגשמת אלוהות

אתרלו **א**תתפו|**אק**, תעג²

· מידות רעות

הכה|**אק**, תעט²

· חולשת הרצון

מר גאווה^י **מר** גאווה^ח

· חולשה גופנית

ברסה|**עט** צב³

· צמצום עצמיותו

בקע|**עט** ס³ **ב**שכה|**אק**, תעד|**עט** קכד³ **ה**כג|**אק**, תעז² **ה**כד|**אק**, תעט

• עצבות וחוסר ישוב הדעת

ברל|עט פ₂ וקל|אק, רמג ח קיט|אק, רנו מר גאוה א

• סתירות ומריבות

אתקעג

• ניוולה ומאיסותה

בקצט|אק, תעג|עט ע₂ ב שיד|עט קיט₁ |חד קמו₂ ה כד|אק, תעט מר גאוה₃
מר גאוה_ט מר גאוה_ט, מר גאוה_ט מר גאוה_ט מר גאוה_ט מר גאוה_ט

• גאווה עולמית ה כד|אק, תעט ה נ

● גאווה היובית

◦ כבוד עצמו ע"ע כבוד¹

◦ לימוד זכות על עצמו ע"ע לימוד זכות – על עצמו⁺

• הכרה בערכו אינה גאווה

אתתלא|מר גאוה_{כב} אתתנט|אק, קנו₂ ח חכג|אש טו_ה מר כבוד₇ חד פג

• שלא יישפל בצורה מזיקה

אתרפט|אק, רמט אתתצד ברכה|עט עח₃ בשמב|עט קל₁ גקנו|מר כבוד_ה
לקצח|אק, רמב₂ הרמח ה רסא|אש י' טח ורמב ח קצ מר גאוה_{כא}
מר גאוה_{כה} מר ענוה_ה,

• שיכיר בעבודתו המיוחדת

אתשה|אק, ריד אשיח|אק, רטז₂ אתתנט|אק, קנו₂ בטז|עט ח₂
בקצג|אק, תסד|עט סט₁ ברו|עט עב₂ בשמב|עט קל₁ גרב|אר קס_ה אמ₁₄₃
גרנג|אק, רמה גרנו|חד כג דו|אק, רכא דנה|אק, שצו ח קסח ח רמח
אתי' ג_ה מר ענוה_ה חד קצו

• בקפיצת מדרגות למעלה מערכו

אשיח|אק, רטז₂ אתרסג אתשנ אתתמד חסא|אק, שטז מר גאוה_{כו}

• הרגשת קדושת הנשמה

אתקד אתתלא|מר גאוה_{כב} בקע|עט ס₃ ברפא|עט ק₁ גקלב|אק, רמה₂
לקצו גרנו|חד כג גשנג ד ח|אק, קפא מר גאוה_{כה} חד קנג₃ חד כג₂

• גאוות ה' אתקס אתקפד בקע|עט ס₃ ברצט|עט קט₃ גרלן|חד לו גשו

ד סט|אש י' ד₇ ה קנא|אק, תעז וקנח|אק, תפ מר גאוה_{כו} אר קמו_{טו} חד קנג₃

• גאוות ישראל אתשכו בקסד|עט נט₂ ברצט|עט קט₃ גרב|אר קס_ה אמ₁₄₃₂

ה קצו|אק, כג אר נה_ה אר קנא,

• לצורך הנהגה בשיד|עט קיט₁ |חד קמו₂

• לצורך לימוד תורה

מר גאוה_{כב}

• כדי שיכירו בערכו

ברו|עט עב₂ גקנו|מר כבוד_ה חד כג₂

• אצל תלמידי-חכמים

ז קכו|אק, תפג

• שאיבת גבורה ממנה

מר ענוה_ט מר ענוה_ט,

● דמיוןן זו לזו ה קנא|אק, תעז וקעח

● ענוותנותם של הצדיקים והכרתם בערכם

אשט אתקסט אתרפט|אק,רמט אתשנו בקצג|אק,תסד|עטסט¹
 בשמב|עטקל¹ גקמ דעא|אק,אקסח² חקסח חרמח מר גאוה³
 אתיא
 אתנתט|אק,קנו² בשד|אק,ארי|עטקיג¹ זכט|אק,תפב זל|אק,קפו
 זקכו|אק,תפג

ענווה ודבקות

ענווה ויראה

עסקנות

○ צרכי ציבור ע"ע ציבור¹

● ערכה
 אתתפט|מר אהבה¹⁰

עצבות

○ פנימית וחיובית ע"ע צער⁺

○ יאוש וחיווק עצמי ע"ע לימוד זכות – על עצמו⁺

● גורמיה (ודרכי הסרתה)

○ שפלות יתירה ע"ע ענווה וגאוה – גאוה חיובית

○ אמונה ומחשבה בלתי-מבוררות

אקצו בקעה|אק,תנג² עטסב¹ גנא|אק,קה הקה|אק,קד
 • יראה חיצונית אצא|אק,תכב בשמו|עטקלא¹ הקה|אק,קד וכה|אש¹⁰ ורע
 • החטא והרשע אשיג|אש⁷, אשנח אתרכג|אש⁷ גקנ|אש⁷ גקפג|אש⁷
 גקפו|אק,רפט וסז|אש¹⁰

• תאוות ומידות רעות

אשיג|אש⁷, אשנט אתשלד|אק,רצב² בד|עטב² ברל|עטפ²
 בריח|אש⁷ עטעו³ גנא|אק,קה וקל|אק,רמג וקצה|אק,קסא
 מר העלאת ניצוצות,

• ביטול תורה וסז|אש¹⁰

• פחד וחולשה הקכה הקסז

• קללת הנחש אתרכג|אש⁷ זי-כא זכו|ארכו³

● נזקיה דמ|אש⁷ וקעח זכ-כב מר גאוה¹⁰

● מטרתה ברל|עטפ² גפו ורטו|חד קסא ורע

עצות מעשיות ברמב|עטפה²

עצי המערכה ויג|אק,רפו²

עצלות מר גאוה¹⁰ מר ענוה¹⁰

עצמות ולבושים

○ תארי הבורא ועצמותו ע"ע חיוב ושלילה⁺; הגשמה⁺

○ באמונה ע"ע אמונה – עצמותה ולבושיה⁺

○ במחשבות עליונות ע"ע מחשבה – שורשה וענפיה⁺

○ שורש התורה וגילוייה ע"ע תורה – תשורשה הכללי וגילוייה הפרטיים⁺

● באופי כל דבר גשנב|אק,קיט

- הכרחיות העצמיות
  - אקצו ארסח אתרח|אקקעו גסא גשכב חקעא|חד קמ חד טו חדיח
חד קיב
- התורה כאמצעי לעצמיות האדם
  - ארסב|אקצו אתרט אתשפה במה|עטיט⁴ בקעב|עטסא²
בקעג|אקצה|עטסא³ ברכח|עטעט³ גי|אקקלח גסא הרפא|אקקעח
זקב|אקקלט חטו|אקשלד
- תפקיד וקדימת החיצוניות
  - אתרלד|אקקא² אתשפה ורפא וז|אקקעג זקכו זקפט חע
- הזדקקותן זו לזו
  - אקלא|אקפח ארפא|אק(ראש דבר) לא אתרל|אקארלח אתרלד|אקקא²
אתשלב|אקששו בקלו|עטנ² גכו|אקקיט² גשמט|אקקעה
דלה|אקשלו הקלד|אקסז ולט|אקנו וקמ|חדיז ורפט זעט|אממ⁶⁰
זפ|אממ¹⁰⁷מר|אמנונה^ח זקבב זקמו|אקנו זקמט
- איחודן
  - אשו אתכד|אקנח אתשכה אתשלב|אקששו אתתנה גרמו|אקקכ
גשלט|אקקסה גשמ|אקקסז גשנט ורלט|אקנח² זצ זקכו
- הפער והמתח ביניהן
  - אתכד|אקנח אתרח|אקקעו גרצו דלה|אקשלו הריב|אקרנד זצ
- עיכול והפנמת ההכרות
  - איב|אממ⁶⁴ אקלא|אקפח ארסד|אקארמט ארצב אשסא אתתעג
גרצה|אקעה² גרצו|אקעו הקצא|אקארט²|אממ³⁹ ונד וקצ
וריב|אקקיז
- דרך אישית (השונה מהכריז)
  - בעלי הנסתר והנגלה ע"י נסתר ונגלה – בעלי הנסתר והנגלה+
  - לימוד במקום שליבו חפץ ע"י אהבה – אהבת התורה!
  - עבודת הצדיקים המיוחדת ע"י צדיקים – יחוד עבודתם משאר העולם
- במחשבות
  - איא|אממ³⁶³ אכג אכד אתשמ בקנד|אקארח²|עטנח²
בקעד|אקצה²|עטסא⁴ בריג|עטעד⁴ ברמא|אקאצט|אממ¹¹⁴²|עטפה¹
בשלה|עטקכו גשנח דו|אקרכא הקנב וא|חד קבג ומה|חד קה
ונב|חד קי² וקעו|ארמ^{כג} וקצ זקי|אממ⁷¹ זקצ|אקקעו זקצה|חד קיא
חט|אקרטו חדסד² חדמד
- בעבודת ה'
  - אכג אקצו אתקעד|אקריד² בקד|עטמא² בקבג|עטמו³ בריג|עטעד⁴
ברל|עטפ² גקיה|אקרז דו|אקרכא דיג זקד היא הקנב
הרנב|אקפח וסז|אשט¹⁰ זקבב|אקקלט זרט חד קמג²
- עצמות הנשמה
  - הכרת ערכה העצמי
    - אקפא|אקמפג אתסא בעו|עטלא⁵ חד ק בצח|עטלח² בקבג|עטמו³
בשכה|אקתעד|עטקכד³ בשכח|עטקכו¹ דח|אקקפא דנה|אקשצו²
זקג זקד וקצה|אקקכא זקפד זקפה|אקקעב²|אממ¹⁸ זקפו|ארמו^{כג}
זקפט זרכא|אקקעב חו|אקקבב חז|אקקכב² חמח|אקקעג חנו
חסט|חדמו² חקטז|חד קעה חקמט|אקרע חריג|אשטו¹⁰ אתיא^ב
חדכג² חדיט

• שלילת הזר לעצמיותו

אתרח|אק_אקעו גכד|אק_אקמ גשכב ד קכה הקלא הרנח וקצו|אק_אקלו
ורפ ורפה חקי|אק_ארנט חרלד

• עצמות הנשמה וגילויה

גשנב|אק_אקייט גשנו דפב|אק_אקע חמו|אק_אשכג חמח|אק_אקעג חרמב
מר צדקות_א חדיט

• עצמיות האדם וההויה

בשכג|עט_אקכד₁ בשכח|עט_אקכו₁ חמו|אק_אקתמו₂ תדת14

• בישראל

◦ ביטול היחיד לכלל ע"י ישראל – כלל ופרט!

• מהותה וייחודה

אקסב|אר_אקלה_ח אשיב אשיד|אר_אקמא, אשכ|אר_אקמו, אתשט
בק|עט_אלט₂ בשב|עט_אקייב₁ בשנא|אמ_א60|עט_אקלג₁ גשנב|אק_אקייט
דקבא|אק_אקשח₂ היח|אר_אי₃ הרנח הרנט וקסה|אר_אטו₄ וקצו
וקצו|אק_אקלו וקצח|אק_אקלח|חד_אקפח ורד|אק_אקשסד וריב|אק_אקיו ורפט
זי זקלא חקכד

• ביטול אישיותו לה' אצט|אק_ארטו אקל|אק_אקשצו אשיב אתתמ|אק_אקלב בקע|עט_אס₃ דסג
הכד|אק_אקתעט הצה וריב|אק_אקיו חקס|אק_אקשעו

• מגבלותיה וחסרונותיה אתקיד אתתלח ברלט|עט_אפד₂ גרצו היט הצו הריב|אק_אקרגנד
ולח|אק_אקרסא ומה|חד_אקה וסו|אש_אי_{טו} וריד|אק_אקמו ורפט
זעט|אמ_א60 חפ|אק_אקתיד חפח|אק_אקתטו אק_אקתפו

עץ הדעת ע"י חטא אדם הראשון~

עקביים (מושג בקבלה) אתמו

עקבתא דמשיחא (חוצפתה) ע"י כפירה⁺⁺

עקרת יצחק אתנט|אק_אקלה הצה

עקודים, נקודים, ברודים (בקבלה)

הסג|אק_אקפט

עקיבא (רבי) אריב אשמא ברא|אק_אקשצט|עט_אע₄ הרלח|אמ_א35 הרנו ורג

ורי|אק_אקפח חקנו

עקשנות אש_ה

ערב רב אקעה|אק_אקלג זקלו זקלח

ערבה ברצא|עט_אקז₂ וקטו ורעה

ערבית (תפילה) אתרמו אתתנג|ער_אקתט

ערבות (של ישראל זה לזה) חיא|אק_אקתיקד₂

עריות

◦ יצרא דעריות ע"י יצר הרע – יצר המין~

◦ משכב זכר ע"י משכב זכר

● איסורן

● תולדותיהן

ערלה ^{ע"ע} ברית מילה ~

עשו

עשרת השבטים

עתיד (יחסו אל העבר וההווה) ^{ע"ע} זמן – צפיית העתיד

עתיק יומין וזעיר אנפין זד | אק, תנה

אתקצד | אתשנד | אתי'ב, וסח

הז | הלד | אר כג,

ארנ | אק, קכה | גמט | אק, רצד | הלו | אק, תכט₂ | הקמט | אמ₁₃₇ | וקכד | וקצד

חרה

פ

פאנתיאזם ומונותיאזם אנה|אק₂שצו אסה אצה-צו|אק₂שצט אקכט|אק₂שצז אשצג|אק₂שצח
אתשפז|אק₂כז אתשפט|אק₂מד אתתמה בפא|עט₂לב₄ בצב|עט₂לו₂
ברנו|עט₂פט₃ ברסה|עט₂צב₃ גלו|אק₂שמט גשא|אק₂שנב ארקיט_א

פגם הברית ע"ע ברית – שמירתה ופגימתה ~

פגמי החטא ע"ע חטא – השפעת פגמיו⁺

פה (בקבלה) בקיז|אק₂כה|עט₂מד₂

פוליטיקה אתרכב וקא|ארי₂ז אסא|אק₂תנו אר₂נב₃

פוליתיאזם ומונותיאזם אתד|אק₂תג אתו

פועלים (תנועה) ע"ע סוציאליזם

פחד

○ דאגה וביטחון ע"ע ביטחון

○ חולשה רוחנית ע"ע גבורה⁺

○ כתוצאה מיראת שמים פסולה ע"ע יראה פסולה – נזקיה!

○ מהחטא (חיובי) ע"ע יראה – יראת חטא; מצוות – הקפדה על פרטיהן

○ מלקפוץ מדרגות בעבודת ה' ע"ע דילוג והדרגה – בעבודת ה'~

● **חרדה ודאגה** ברלט|עט₂פד₂ אש₂י₂כט אש₂טז₂ אש₂י₂ מר פחדנות₂

● **עילוי** הקב|אק₂תכח₂ ולו חצו|אק₂רנט

● **במחשבה**

○ פחד מחשבתי חיובי ע"ע יראה – יראת החידוש והיצירה

○ עיסוק במחשבות שלמעלה מערכו ע"ע דילוג והדרגה

○ לא לפחד מגוומאות ודמיונות ע"ע דמיונות קדושה

● גורמיו ודרכי מניעתו

אט|אר₂ס₂ אלז אנו ארסז|אק₂(ראש דבר) כו ארעד אשיט אתנח

אתנתו|אק₂תב בקלח|עט₂נ₃ ברג|אק₂קי|עט₂עא₂

גיז|אק₂(ראש דבר)ל|מר יראה₂ט גקמד|אק₂פט גשג היג|אש₂יג₂

הקמה|אק₂קצח מר יראה₂ה חזסב חזמב

● **נזקיו** אלו אקפד|אק₂שיד₂ ארל ארסז|אק₂(ראש דבר) כו אשיט

הקמה|אק₂קצח את₂ט₂ה מר יראה₂ה מר כבוד₂ מר פחדנות₂ חזמג₂

● מהסתעפות המחשבה

חדקבו

● מידיעת האמת הטו|אק₂ד

פיזור וריכוז (במחשבה ובנפש) ע"ע קביעות והתנדודות~; עיון ובקיאות~

פילגש בגבעה

דקו

פילולוגיה ^עלשון!

פילוסופיה

○ חיוב ושלילה בתארי ה' ^עחיוב חיוב ושלילה⁺

○ חכמה אנושית ותורה אלוהית ^עתורה וחכמה⁺

○ קדמות העולם ^עבריאת העולם!

- השיבותה ועילויה אקנג אתקעט-תקפ אתרנו|אק_ארסח₂ ברלח|עט₁פד₁ דנח הרכח|אמ₁₈₈ ומב|אק_אצב וקיד|אק_אסה וקפח ז'פד|אמ₈₆ ז'קנו|אק_אצתיב חקנד|אק_אצתקמט חקנה את_ט₃ את_ג₁ אר_טקסה_{טו}

● מגבלותיה וחסרונותיה

אקנג אתקלה אתקעט-תקפ אתתא|אר_טקסה_ד בט|אק_אריב₂|עט_{ה2} ברטו|אק_אמח|עט_{ה2} דקט|אק_אצש הצב הרכח|אמ₁₈₈ הרנח וקיד|אק_אסה ורעח|אק_אצכא ז'קית|אמ₁₈₇ חמא|אק_אצתקנ חקנד|אק_אצתקמט חרמה מו_{אמונה}_{כו} אר_טמט_ב אר_טקסה_{טו}

● כת המדברים (כמושג) בט|אק_אריב₂|עט_{ה2} ועו|אק_אריד ז'קנא

● אסכולית (כמושג) בט|אק_אריב₂|עט_{ה2} ז'נ|אק_אצית

פילוסופיה ורוזי תורה

○ יחס רוזי התורה אל השכל האנושי ^ערוזי תורה – יחסם לשכל האנושי

- יחסם זה לזה אתמ|אמ₂₈₇ אתריד|אק_אקה הקעה|אק_אט ומא|אק_אצא ומב|אק_אצב ורעח|אק_אצכא ז'פד|אמ₈₆ ז'קית|אמ₁₈₇ ז'קנד

פילוסופים (שפינוזה, ברגסון, וכו') ^עשפינוזה; ברגסון (כ"א לפי שם משפחתו)

פירודא וחיבורא (מושג) ^עסיטרא אחרא וסטרא דקדושה ~

פירוד ואחדות

○ בעולמות רוחניים ^עאחדות ההפכים⁺

○ בהווה ^עאחדות ההווה⁺

פלפול

- חיובי אתמא|את_ח₃ אתתכא|אק_אתסח|חד_{קלד} אתתנו|את_ב₃ בשכא|עט_{קכב}₃ גרנח|חד_{קלא} גרמא דנח ה'ב|אק_אצכט הרעח וקנד וקנו ורכז ורכח את_ו₁₀ את_ח₁ את_ט₁

● שלילי אצג בשיג|אר_{פט}_{נה}|עט_{קיו}₂ את_ט₁₀

● כארץ ישראל את_ג_ד את_ג_ה

פמיניזם ^עאישה – תכונותיה ~

פנחס ורד|אק_אצשטד

פניאל חרנד|אק_אצשטו

פנים (חכמת הפרצוף) גפח|אש_ח₁ ד'סד|אר_{פב}₁₅ ז'קעה

פנים אל פנים, ופנים באחור ^עניסירה

פנימיות התורה ^{ע"ע} רזי תורה⁺

פנימיות וחיצוניות (בחלקי התורה) ^{ע"ע} נסתר ונגלה⁺

פנימיות וחיצוניות

- גוף ונשמה ^{ע"ע} גוף ונשמה⁺
- הבטה רציונאלית ומיסתית ^{ע"ע} נסתר ונגלה – רציונאליזם ומיסטיקה
- מחשבות עצמיות והכרות חיצוניות ^{ע"ע} עצמיות – הכרה עצמית והברקה פתאומית⁺
- סתירה חיצונית ואחדות פנימית ^{ע"ע} אחדות ההפכים[!]
- עומק האמונה ולבושיה החיצוניים ^{ע"ע} אמונה – עצמותה ולבושיה⁺
- פנימיות הכפירה וחיצוניותה ^{ע"ע} כפירה – פנימיותה⁺
- פנימיות הרשעים וחיצוניותם ^{ע"ע} רשעים – פנימיותם⁺
- קדושה וטבעיות ^{ע"ע} טבעיות וקדושה⁺
- שורש התורה וגילוייה ^{ע"ע} תורה שורשה הכללי וגילוייה הפרטיים⁺
- תורה וחכמה ^{ע"ע} תורה וחכמה⁺
- תורה ותרבות ^{ע"ע} תרבות ותורה⁺
- טוב ורע ^{ע"ע} טוב ורע – יתרון הטוב[~]
- אמת ושקר ^{ע"ע} אמת ושקר⁺
- השפעה סגולית ומעשית ^{ע"ע} השפעה – סגולית ומעשית°
- בהתפתחות העולם ^{ע"ע} התעלות העולם[~]
- בין הדורות השונים ^{ע"ע} דורות ראשונים ואחרונים[~]
- לאומיות ואוניברסליות ^{ע"ע} ישראל והעמים – לאומיות ואוניברסליות⁺
- יתרון הפנימיות אקיד|אק₂טסו אקכה אקנד ארסב|אק₂צו אתקלא בקד|עט₄מו₄
בקנד|אק₂רח₂|עט₂נה₂ בשי|עט₁קטו₁ גכח זט|אק₂שעד זס
דעו|אק₂רטו ד קיב|אר צא₂ הנג|אק₂תצה הקו|אמ₂115 הקצו הרפ
וקצא|אמ₁57 ורסו
- השפעת הפנימיות על החיצוניות אקלא|אק₂פח בקד|עט₄מו₄ ז לג מר כבוד₇
- תפקיד החיצוניות ארסא אתפח|אק₂צו₂ הקה|אק₂קד
- אחדותם והזדקקותם זה לזה אקכה אקלא|אק₂פח אתפו|אק₂צו אתקצה אתרנא גנו
הקמנ|אמ₁98 הרלד|אק₂קג₂
- הפער והמתח ביניהם אתפח|אק₂צו₂ אתקא|אק₂צח ברכו|אק₂קמו|עט₁ הקד|אק₂קלא
הקה
- דמיון החיצוניות לפנים-פנימיות אתתכט|אק₂קכב גנו ורי|אק₂קפח

פנתאיזם ומונותאיזם ^{ע"ע} פאנתיאיזם ומונותאיזם

פסוקי דזמרא אתשפב|ער₂רלו בשיב|עט₁קיו₁

פסח אתשיד|אמ₁84 הקו|אמ₂115 הקו זקלט|אמ₂116

פסיביות ואקטיביות ^{ע"ע} השפעה וקבלה°

פסיכולוגיה אכח אכט אתח|אק, שמח וצט|אק, רצו וקלא|אק, רלד אר קנח,

פסימיות ואופטימיות ע"ע יאוש ותקווה+

פעור בסד|עט כו₂ חקלב

פראמקייט (חרדיות) ע"ע יראה פשוטה~

פרגמטיזם ע"ע מחשבה ומעשה+; השפעה – סגולית ומעשית°

פרד"ס (יחס חלקיו השונים)

אתתעא אתתעב הקעא הקעב

פרה אדומה הנא|אר כו,

פרוזדור וטרקלין ע"ע עולם הזה ועולם הבא – הפער ביניהם~

פרוזה ושירה אקסה|אמ₁₆₆ גשח אר קכ₃ חד סא

פרויד (שיטתו) וצט|אק, רצו

פרוינהופר (פראוּנהוּפּר, פיזיקאי)

הרכא|אק, תל

פרט וכלל

○ יחיד ורבים ע"ע כלל ופרט+

○ יחיד ורבים בישראל ע"ע ישראל – כלל ופרט+

○ פרטי המחשבה ושורשיה ע"ע מחשבה – שורשה וענפיה

○ פרטי התורה וכלליה ע"ע תורה שורשה הכללי ופרטיה הפרטיים

פרי וקליפה אקנה|אמ₇₄ אתקנט גרפח|אק, קל ד קיח הקמו|אמ₂₁ ז קג ז קנב

פרישות

○ מידת חסידות ע"ע חסידות – מידה~

○ קדושת חיי האישות ע"ע ברית שמירתה ופגימתה; זיווג – קדושתו; טהרה וטומאה

○ פרישה מהציבור ע"ע התבודדות וחברה+

● **מהנאות העולם** גיב|אמ₁₄₁ גקלח גשסו|אר עז₁₅ זנד דנח

פרסא (מושג בקבלה) ע"ע עליונים ותחתונים –עולמות עליונים ותחתונים – הפער ביניהם~

פרצוף (חכמת הפרצוף) גפח|אש ח, ד סד|אר פב₁₅ ז קעה

פרצוף (מושג בקבלה) בשמ|עט קכט₂

פרק שירה גז|אק, תקסח₂ גסו|אק, תצג₂ גקח|אק, קמט ד ט|אק, שעד

וקסז|אק, קפד ז ריז|אק, רכו₂ ח קיד|אק, רכח ח קכו|אק, רכח₂ חד קמג₃

ח ריח|אק, תסה

פרקי אבות ז סו|אק, שמד

פשט המקרא ע"ע תנ"ך – פשטי המקראות

פשט, רמז, דרש, סוד ע"ע פרד"ס – חלקיו השונים

פשטות וחידוש ע"ע חדש וישן ~

פשע ושפע (מושג) ונא | אש"ד,

פשרה ע"ע איוון וקיצוניות ~

פתאומיות ואיטיות ע"ע דילוג והדרגה +

פתיחות מחשבתית ע"ע חופש המחשבה!

צ

צאן

ארה

צביעות ע"ע חנופה

צדוקים

וקעט|אר כו יא

צדיקות

אתקי|אק, שיב אתקפח|אק, קז|אממ 168 א תרכב|אק, שע דקט|אק, ש
הרנא|אק, רנג ורכג מר צדקות א

צדיקות מופרות ע"ע יראה פסולה; חומרות!

צדיקים

- היותם יסוד העולם ע"ע צדיקים – השפעתם +
- כפרת מיתתם ע"ע מיתת צדיקים
- אכילתם ע"ע אכילה -
- לימודם זכות ע"ע לימוד זכות – על אחרים!
- עילויים את שיחות החולין ע"ע שיחת חולין – של תלמידי-חכמים!
- ראייתם רק את הטוב ע"ע טוב ורע – יתרון הטוב -
- תשובתם ע"ע תשובה +

● אהבתם

- לרשעים ע"ע צדיקים ורשעים +
- לתורה ע"ע צדיקים – תורתם ורויהם -
- לה' (ודבקותם בו)

אצט|אק, רטז ארנו|אק, תנט אשו אתיו|אק, שצג אתקז אתקפד
אתמו אתשנא|אק, שמ אתשעה|ארסד יא בפי|עט לג 2 בצו|עט לז 4
בקב|אק, תסא|עט נד 2 בר|אק, תסג 2|עט ע 3 ברסא|עט צא 1 ברעה|עט צח 2
גל|אק, רכט גלח גקל|אק, תח גקסג גרמח|אק, קכ 2
גרסו|מר אהבה 2|אק, שפט וטז וקסט|אש 1 ט חרכה|אק, תס מר צדקות א

- למצוות
  - לישראל
  - לעולם
  - למשפחה
  - את עצמם
  - יראתם
  - עונגם
- אתשנא|אק, שמ ברנג|עט פח 4
בלז|עט יח 1 בסו|עט כז 2 גד|אק, שמט גלב|אק, שלא חקפ|אק, שנט
אתיו|אק, שצג בלו|עט יח 1 גד|אק, שמט גל|אק, רכט גקע
זקסה|אק, שלח מר אהבה, מר גאזו כ
בלז|עט יח 1
גקל|אק, תח
אתקעד|אק, ריד 2 ברסד|עט צב 2 גקסט|אמ 137 2 וקסט|אש 1 ט

○ עונגם בעבודת ה' לעומת חיוב העמל ע"ע צדיקים – עיסוקם במצוות מעשיות

• התענגותם על ה'

אשט אתקיא|אק, תקא אתשל אתתמו אתתצה|אק, קעב בפג|עט לג₂
 בקפט|עט סז₃ גיג גר|אק, תג אק, קפא|ער₂ ח דטו|אק, ריא
 דעא|אק, קסח₂ דצו ורב|אק, קסו ורלג זקסד אר קמו₇

• צערם

◦ בדבקותם בה' ע"ע צער – בדבקות

◦ מעיסוק בפרטים ע"ע צדיקים – עיסוקם במצוות ולימודים מעשיים

◦ מרוחניות שאינה כערכם ע"ע צער – מרוחניות שאינה כערכו

• מצמצום גילוי אלוהות

אקפו|אק, קנג אתא אתקעו|אק, שח דטו|אק, ריא וצ|אק, תלב
 חרו|אק, קנב|אמ₁₄₉

• דקדוקם בעצמם כ"חוט השערה"

אתריח ברסד|עט צב₂ בשמו|עט קלא₁ גרפד|אק, קצ וקסט|אש¹⁰ ט¹¹
 אש¹⁰ ט¹¹

• סבל עוונות הדור

אקמט|אק, של אתריח בקמ|עט נא₂ ויב|אק, רפו חקצה

• מקנאת אחרים בהם

אתריט

• השתתפותם בצער העולם

את¹¹ ג¹²

• שמחתם

אתקעו|אק, שח אתקעח אתרא|אק, רצב אתשב|אק, שעט אתתמו
 ברכב|עט עז₃ הקב מר גאוה₁₀

• הגברת רצונם

אשצו חקטו|אק, צה

• הכנעת מידותיהם ועילויים

בלד|עט טז₃ גקמ חקיד|אק, רכח

• אמונתם

ארכז|אר טט¹⁰ אתקפח|אק, קז|אמ₁₆₈ ברמא|אק, צט|אמ₁₄₂ עט פה₁
 חקעח|אמ₁₃₄ מר אמונה¹⁰ מר אמונה¹¹

• עיסוקם במצוות ולימודים מעשיים

• פטורם מלהרבות בהם

אפ אשי אשלב אתקעו|אק, שח אתתג|אק, שה₂ בלד|עט טז₃

בלה|אק, רצז|עט טז₃ בפה|עט לד₂ בפט|עט לה₃ בצו|עט לו₄

בקפט|עט סז₃ בר|אק, תסג₂|עט ע₃ בשמא|עט קכט₃ גקצט גשד דמו
 הרנב|אק, פח וטז ורסא חעו|אק, תסז חקכ|חד קכח₂ חרבה|אק, תס
 חרמט

• לרפיונם בהם יש שורש בקדושה

אריב אתתמד בפט|עט לה₃ גצט גרד|אמ₁₃₇ גשד וי|חד קטו
 חריב

• רק מתוך דבקותם

ארו ארמח|אק, קכג אשי אשפט|אק, קכח אתא ברנב|עט פח₃
 בש|עט קיא₁ בשלה|עט קכו₄ גצט חרה|חד מ חריט חרכט חרמח

• רק בשביל שאר העולם

אתי אתתב בפה|עט לד₂ ברפב|עט ק₂

- רק מתוך ההכרח
  - אתרלב|אק_אמא בפה|עט לד₂
- מעלת העיסוקים המוגבלים והכרחיותם
  - זפה|אק,רנה|אמ₁₁₃ זפח זקסד חרכה|אק,תס חרכת
- ייחוד עבודתם משאר העולם
  - בעלי הנסתר והנגלה ^ענסתר ונגלה – בעלי הנסתר והנגלה⁺
  - עבודתם הייחודית
    - אשלב אתקעד|אק,ריד₂ אתתג|אק,שה₂ בקד|עטמא₂ גקיח|אק,רו
    - דעא|אק,קסח₂ דעה דצו וטו וכב|אק,רסו וכו|אק,רסח זקסד
    - חו|אק,קכב חרמח
- ענוותנותם והכרתם בערכם
  - אשט אתקס אתרפט|אק,רמט אתשנו בקצג|אק,תסד|עטסט₁
  - בשמב|עטקל₁ גקמ דעא|אק,קסח₂ חקסח חרמח מר גאזה_{כו}
- תורתם ורזיהם
  - אשט אשלב אתסו|אק,שה ברמה|אק,קכג|עטפו₁
  - בשלח|אק,רי₂|עטקכח₂ בשמג|אר פומח|עטקל₂ גקפ גרלא דלו היא
  - וטו וק אר קסא₃
- תפילתם
  - אתסו|אק,שה אתרסה אתרסו בכה|אק,תכו|עטיג₂ בלד|עטטו₃
  - בסב|אק,שכט|עטכה₂ בצט|עטלט₁ ברטו|אק,מח|עטעה₂ ברנח|עטצ₁
  - בשנ|עטקלב₂ גסז גרנח|חדצא זרכג ורעט זפט|אק,נח
  - זקסה|אק,שלח חעו|אק,תסו אתו_ח אר קסא₃
- בירורם והעלאתם ניצוצות
  - אתרא|אק,רצב אתשנט בצח|עטלח₂ ברצט|עטקט₃ גקפט|אק,שכח
  - גרסא גשנ חקמו חקעה|חדקמד
- איחודם הפכים
  - אתרלו|אק,קכ אתשח|אק,שלב אתרעו בצח|עטלח₂
  - בקנד|אק,רח₂|עטנה₂ ברפ|עטצט₂ גצח|אק,תיט
- יחסם לעולם
  - השפעת נשמתם על גופם ^עגוף ונשמה^ח
  - עילויים את החול
    - אשצה אשצו אתלד|אק,עה בז|אק,רצ|עטב₄ בטה|עטכו₁
    - בקצא|עטסח₁ ברנט|אק,רכג|עטצ₂ ברסט|אק,תסב|עטצד₂
    - דלט|אק,שיא₂ וכו זיד חקעה|חדקמד חקפה חריד|אק,שיח ארנג_ד
- אהבתם לעולם
  - אתסו|אק,שה אתסח|אק,קלו ורמ חקעו
- טבעיותם
  - בלג|עטטו₂
- השתייכותם לעליונים (הפער ביניהם ובין העולם)
  - ארו אשו אתפג|אמ₁₈ בכב|עטייב₁ דצד הקג|אק,קג השד ורמ
  - חקכב|חדקמה חדקמט₂
- היותם מגמת העולם
  - אתתל|אק,קנו
- קנאותם
  - בנג|עטכא₃ ברצב|אר עז_{כה}|עטקח₁ גלג גצג|אק,תמו₂ גקע
- בירור והעלאה
  - במו|אק,תקיג|עטכ₂ במח|עטכ₃ במט|עטכ₄ בנ|עטכ₅
  - ברסט|אק,תסב|עטצד₂ דלט|אק,שיא₂
- יחסם לגופם
  - אמד גקסא גקפב חעב

• קישורם לרוחניות העולמית

אשו

• השפעתם

- באהבתם ע"ע אהבה – אהבת הבריות ~
- בנטייתם כלפי חסד ע"ע לימוד זכות – על אחרים ~
- בצערם ע"ע צדיקים – צערם ~
- בתפילתם ע"ע צדיקים – תפילתם ~
- השפעתם על כלל ישראל ע"ע ישראל – כלל ופרט ~
- עילויים את המון העם ע"ע צדיקים והמון העם!

• בטרם ירדו לעולם

ורמה

• במציאותם בעולם

ארנג|אק, פו ד'קט|אק, ש ד'קלא וקנג|אק, ק ורסג

• באמונתם חקעח|אמ 134

• במחשבותיהם אשיח|אק, רטו² אתקמ|אק, רסג אתקמב|אק, רסג² אתקמג
אתקסה|אק, עב אתשלח|אק, אפד² אתשנח|אק, א קז גי|אק, א קלח
וקנג|אק, ק אש'ב²

• בעלייתם הרוחנית ובהתפשטותם

אתקמב|אק, רסג² אתקסה|אק, עב אתשיב בקיג|עט, מג² גי|אק, א קלח

• בקישורם לנשמות הדור

אשכו אתשא אתשח|אק, שלב אתתל|אק, קנו אתתנט|אק, קנו²
בשמט|עט, קלב¹ גי|אק, א קלח גשסז|אק, תקב

• בסבלם עוונות הדור

אקמט|אק, של ארי|אק, קנג² אתרלח|אק, א קיט² אש'ב²

• בתשובתם על חטאי הכלל

אתרכג|אש'ד² גלב|אק, שלא

• בהתענגותם ודבקותם בה'

אתרצו ברנד|אק, תסד²|עט, פט¹ גג|אק, שמא גר|אק, תג גריג|אק, קעו
דעה חעו|אק, תסז חקלט|אק, קנה

• בדרישתם האמת והשלום

אתקצח|אק, קנא גכב|אמ 191|אק, ח ועג ורעו|אק, תקט וה

• בעילוי רצונם ארנא אתקפד אתשפט|אק, מד גי|אק, א קלח דעה דצה|אק, מ
הרכז|אק, מב אר קסא^א

• בקישורם ואהבתם לעולם החול

אתסח|אק, קלו אתתפו|אר סז^{טו} בקנג|עט, נה¹ ברסט|אק, תסב|עט, צד²
גרעד|אר קעה|ה|אק, תקיח גשב

• במצוותיהם אתי

• היותם בוראי עולמות וגוזרי גזירות

אתקסה|אק, עב אתר|אק, רעו² אתשפט|אק, מד בשיט|עט, קב¹
בשמ|עט, קכט² דעא|אק, א קסח² דפח|אק, שנט דקי|אק, סז הקע|אק, לא
הרכז|אק, מב זמו|אמ 22, ז קלד|אק, תקה ז קסה|אק, שלח
חקפו|אק, רעג חרלג|אק, נג מר רצו⁷

• מחיי מתיים וקלו|אק, שא חקפו|אק, רעג

● נפילותיהם

• גורמי ומטרות נפילותיהם

• חוסר אמונתם בעצמם

אתריח אתתב בקסג|עט, נט¹ ברכה|עט, עח³

• גדלות והתפשטות הנשמה

גקלב|אק, רמה² גקצו|אק, רמב

• הכשרת עלייתם

אתתנט|אק, קנו² ברב|עט, עא¹

• הכרתם את כוחות הרע

אתריז

• הגברת ביטחונם בה'

ברצה|עט, קח⁴

• הגברת נשמתם על גופם

גקפב

• שימור מידת הדין בעולם

אתכו

• גדולת יצרם ארנח|אק, רמא ברצט|עט, קט³ גקצו|אק, רמב גרל|אמ, 139¹ גרלא

גרנג|אק, רמה גשמב וסה|אק, רנח² חקסז אש¹

• דקדוקם בעצמם כ"חוט השערה"

אשנד אתריח בשלא|עט, קכו⁴ הט|אש¹, יא¹ ולה|אש¹, ט⁵ וקסט|אש¹, ט⁵

זפה|אק, רנה|אמ, 113²

• אי-נפילת הצדיק מחטאו

ארמט|אק, קכד אשה אשט אתלח אתריח אתשה|אק, ריד אתשע

אתתמד ברצה|עט, קח⁴ גמד|אק, רצ² גצט גקלח גקע גקצח|אק, רמב²

הרנא|אק, רנג

• לימוד זכות עליהם

אתתג|אק, ששה² הט|אש¹, יא¹

● גדולים וקטנים

• בדורות השונים

אתרסט

• נסתרים וגלויים

זקסב|אק, שמו זקסג|אק, שמח

• מחשבותיהם ואמונתם

אשו גרד|אמ, 137¹

• יחסם לרשעים ולעולם

אצד|אק, שיט גקי|אק, שכט גשמב זרו|אש¹, ט⁵

• התמדתם בצדקותם

חקנ חקסז

• דבקות בהם

• חשיבותה ופעולתה על הדבק בו

אריז|אק,קנד ארכו|ארסט¹¹ אתקצט אתשח|אק,שלב בקנו|עטנו¹
זקלח חקלט|אק,קנה חריח|אק,תסה ארנג⁷ ארקמו²

• פעולתה על הצדיק ועל העולם

אשו אתשח|אק,שלב בקנו|עטנו¹ גי|אק,קלח חריח|אק,תסה

• חסרונותיה זקלח ארקמו²

צדיקים ובעלי תשובה

○ בעלי אופי קבוע ומתגודד ע"ע קביעות והתגודדות!

• אופיים השונה הסב ועד|אש¹⁵ י¹⁵

• יתרון בעלי התשובה גקצא|אש¹⁵ י¹⁵ הע|אש¹⁵ ג¹⁵ הקצב חנט|אש¹⁰ ה¹⁰ אש¹⁰ א¹⁰

• תשובת הצדיקים אש|אש¹⁰ אשנג אתרלה אתרסט ברס|אק,רסב|אש¹⁰ י¹⁰ אש¹⁰ עט¹⁰ צ¹⁰
זרו|אש¹⁰ י¹⁰

• הזדקקותם זה לזה הסב

• בעולמות עליונים אצב

צדיקים והמון העם

○ דבקות ההמון בצדיק ע"ע צדיקים – דבקות בהם⁺

○ בעלי השכל והדמיון ע"ע דמיון ושכל~

○ הכרעת הצדיק את ההמון לכף זכות ע"ע לימוד זכות – על אחרים!

○ התבודדות הצדיק והתחברותו להמון ע"ע התבודדות וחברה~

○ טבעיות ההמון ומעלת הצדיק ע"ע תמימות וחכמה~

○ יחס החכמים והאנשים הפשוטים ע"ע תמימות וחכמה⁺

○ ראיית עצמו כצדיק ע"ע לימוד זכות – על עצמו!

• יתרון הצדיקים אקנד|אק,קכו אתשה|אק,ריד אתשצב|אק,עג² בכב|עטיב¹

בקנב|אק,תסא|עטנד² בשמא|עטקכט³ גקיח|אק,רו גקכ|אק,רו² דעה
חקכ|חדקכ²

• השפעת הצדיק על ההמון

אריז|אק,קנד ארכו|ארסט¹¹ אתתפו|ארסז¹⁰ בקכט|עטמו³

בקמ|עטנא² בקצח|אק,תמח|עטע¹ ברצב|ארעז¹⁰ עטקח¹ גיג גיט

גלד|אק,תסו געד|אק,רצה גקלב|אק,רמה² גקסג גשמב חצח

חקלו|חדנו² חקפ|אק,שנט חריח|אק,תסה

• השפעתם הסגולית הגדולה מהמעשית

ארנג|אק,אפו בקנו|עטנו¹ גלד|אק,תסו גשסז|אק,תקב

• ירידת הצדיק אל ההמון

גרפ|חדל² חקנ

• ההמון כלול בנשמת הצדיק

דפח|אק,שנט דפט|אק,שס

• איחודם והתקשרותם ארג גפ ארנג⁷

• הפער והמתח ביניהם אצא|אק,תכב אשפט|אק,קכח אתתב אתתל|אק,קנו בכב|עטיב¹

גשטו|אק,רעא² גשיט|אק,רעא דעה חקכב|חדקמה חקנ חדקצג²

צדיקים ורשעים

- אהבת הרשעים (המוטלת על כולם) ע"י אהבה – אהבת הרשעים⁺
- לימוד זכות על הרשעים ע"י לימוד זכות – על אחרים!
- תפקיד הרשעים ע"י רשעים – תפקידם⁺
- יתרון הצדיקים אֶתְרַכְטְ | אֶקְ, שֶׁבֶּ 2 אֶתְשַׁכַּטְ בְּקִפְגְ | עֵטְ סֵה 3
- השפעת הצדיק על הרשע
- אֶשְׁכוּ אֶתְכֶם אֶתְסַגְ | אֶקְ, תְּקַאֲ 2 אֶתְקַעְוּ אֶתְשַׁכְדְ
- אֶתְשַׁלְגְ | אֶקְ, שֶׁלַּגְ אֶתְשַׁסְחְ | אֶמְ 43 2 בִּידְ | עֵטְ זֶ 1 בְּכַאֲ | אֶרְפַּדְ מַגְ | עֵטְ יֵאֵ 1
- בְּצַטְ | עֵטְ לֵטְ 1 בְּקַכְטְ | עֵטְ מוֹזְ 3 בְּרַנְדְ | אֶקְ, תְּסַדְ 2 | עֵטְ פֵטְ 1
- בְּשַׁלְחְ | אֶקְ, אֶרִי 2 | עֵטְ קַכְחְ 2 דְּמִזְ | אֶשְׁ חֵהְ | אֶקְ, תְּסַגְ זְרוֹ | אֶשְׁ טוּ 2, אֶשְׁ יֵבֶ 2
- הזדקקות הצדיק לרשע הַתְּתָה זְרוֹ | אֶשְׁ טוּ 2,
- התחברות ואהבת הצדיק לרשע
- אֶצַּדְ | אֶקְ, שֵׁיטְ אֶשְׁכוּ אֶתְקַכוּ | עֵרְ, שַׁצְ אֶתְשַׁלְגְ | אֶקְ, שֶׁלַּגְ אֶתְשַׁנְאֲ | אֶקְ, שֶׁמְ
- אֶתְתָהּ בְּרַפְגְ | אֶרְ עַגְ 2 | עֵטְ קֵאֵ 1 גְּקִי | אֶקְ, שַׁכְטְ גְּקַנְ | אֶשְׁ חֵהְ 7 וּפְוֹ | חֵדְ קַעֲגֶ 3
- זְקֵלוֹ
- התנגדותם זה לזה בְּקִגְ | עֵטְ מֵאֵ 1 בְּקִזְ | אֶרְ פֶּבֶלְטְ | אֶתִי טוֹ 1 | עֵטְ מֵאֵ 5 גִצְבֹ | אֶקְ, שֶׁשָּׁה גִצְגֹ | אֶקְ, תְּמֹזֶ 2
- זְכַגְ | אֶקְ, תְּצַטְ זְרוֹ | אֶשְׁ טוּ 2, חֵאֵ
- צדיק בן צדיק וצדיק בן רשע
- אֶתְרַסֵּז

צדק ויושר ע"י ישרות -

צדק ומשפט ע"י צדק ואמת -

צדק

אֵנָה אֶתְשַׁמְאֲ בְּרַפְוֹ | אֶשְׁ יֵבֶ 2 | עֵטְ קֵדֵ 1 וְעַגְ | אֶשְׁ יֵהֵ 1

צדק ואמת

אֶתְשַׁמְאֲ דְקָה וְעַגְ | אֶרְ קַסֵאֲ 2

צדקה

בְּסַדְ | עֵטְ כוֹ 2

צחוק ע"י שיחת חולין!

ציבור

○ התבודדות וחברה ע"י התבודדות וחברה⁺

○ יחיד וציבור ע"י כלל ופרט⁺

● צרכיו

גְּקַסְבֹ | אֶקְ, קַנֵּזְ דְסֵז

● צרותיו

אֶשְׁ יֵהֵ 7

ציון (בקבלה ובנפש)

דֵהְ | אֶרְ צַגְ סֵהְ הַרְלַגְ | אֶשְׁ יֵבֶ 2 אֶרְ קַכְגֵ 7 אֶרְ קַמְגֵ טוֹ

ציונות (תנועה) ע"י לאומיות – לאומיות חילונית⁺

ציורי אלוהות

○ הגשמה ותארי ה' ע"י חיוב ושלילה; הגשמה⁺

○ מחשבות והגיונות עליונים ע"י אמונה; מחשבה⁺

○ של ישראל ע"י ישראל – אמונתם

○ של ישראל והעמים ע"י ישראל והעמים – אמונה תורה ותרבות⁺

○ ציורי אלוהות שקריים ע"י אמונה פסולה⁺

צימאון לה' ע"ע דבקות!

צמאון הרעת ע"ע מחשבה – הכרחיותה והצימאון אליה

ציניות גקפג|אש ח₃

ציפייה

○ לארץ ישראל ע"ע ארץ ישראל – אהבתה וציפייתה

○ לגאולה ע"ע גאולה – ציפייתה והכרחיותה

ציצית ביג|עטו₂ הרלט

צלם א-להים

הקצו ורט|אמ₂₄ זלח חצט חקצח חרכו|אקא קיב₂

צמחונות אתשסא אתתה זקג חנג

צמצום המחשבות ע"ע אמונה פסולה; ירידה לצורך עליה – במחשבות; מחשבה – גדולה וקטנה+

צמצום והתפשטות ע"ע חסד ודין+

צמצום (מושג בקבלה)

○ טעמו ע"ע ירידה לצורך עליה – בגילוי אלוהות-

○ משמעותו בעולם ע"ע עולם – קיומו ויחסו לאלוהות~

● **כמושג** געג הקיג הרלד|אקא קג₂ זמא זנג

צניעות

אתקצד אתשכט אתשנד|את_{בג} ברצו|ארפו_{נב}|עט קח₅ מר צניעות_א

צעקה (פנימית)

אמג אקמח|אק₂תקיט אקסד|אק₇ת חדז כו אשפה|אש_{יגה} ויב|אק₂רפו
ויג|אק₂רפו₂

צער

○ עצבות שלילית ע"ע עצבות+

○ מהשתוקקות הגיית שם ה' ע"ע שמות ה'~

○ יסורי הברידות ע"ע התבודדות וחברה~

○ יסורי הגאולה ע"ע חבלי משיח

○ מביטול תורה ע"ע תורה – ביטולה!

○ מדברים בטלים ע"ע שיחת חולין – בטלה!

○ מהכפירה שבימינו ע"ע כפירה – צער הנפש ממנה

○ מהתגברות המוסר למעלה ממידתו ע"ע מוסר – פנימי!

○ מחוסר יכולת הבעה ע"ע דיבור – צער צמצום+

○ מחוסר יכולת המקבלים לקבל ע"ע שבירת הכלים~

○ ממודעותו ורגשותיו ע"ע רגישות

○ צער גיהנם ע"ע גיהנם~

○ צער הגלות ע"ע גלות – השפעתה!

○ צער עולם התווה ע"ע תווה ותיקון~

● **מהחטא**

○ הפיכתו לעונג ע"ע צער ועונג!

- חלקו בתשובה ^{ע"ע} צער – בתשובה⁺
- מחטאי העולם ^{ע"ע} צער – צער העולם⁺
- חשיבותו ופעולתו לטובה
  - בקא|עט מו¹ גע ורטו|חד קסא
  - הרגשתו על-ידי הנשמה
    - אשע|אש ח, וצח|חד מא וקיא|אש י, יב וקעב|אק, רלו
    - זפה|אק, רנה|אמ²113 חד לו²
  - מעצם ריחוקו מה'
    - אשנ|את ז ה אש ג
  - מסתימתו את הראיה הרוחנית
    - אש י^{1א}
  - מחוסר התעלות והתקדמות
    - ח קסג|אש טו,

● **בתשובה**

- הפיכתו לעונג ואיחודם ^{ע"ע} צער ועונג
- ממניעת התשובה ממנו ^{ע"ע} תשובה – מונעיה
- עדותו על גדלות האדם ^{ע"ע} לימוד זכות – על עצמו
- מקורו
  - מהמעשים הרעים בעצמם
    - א שלט|אש ח טו אתיד|אק, רמט² אש ח ב
  - מוסר כליות
    - א שפה|אש ג, ה גרפח|אק, קל
  - מהתמעטות כוח הרע
    - אתרעד הרס ועט|אק, רפג² אש ח א
  - מדיכוי כוח הרצון
    - אש ט,
  - מצמצום התשובה העליונה
    - ח רכד|אש טו, ז
  - חשיבותו
    - אשמ|אש ח, ונא|אש י, חרלד אש טו, ז
  - פעולתו לטובה אעו
    - אתיד|אק, רמט² אשלט|אש ח טו הע|אש י, יא אש י^{1א}
  - חשיבות הגבלתו
    - ארנו|אש ח ט אשפה|אש י, ג, ה דלב|אש ח ט זמ|אש ח יב וכה|אש י^{1א}
    - אש י¹
  - המתקתו
    - אש|את ז ה
  - תשובה עליונה ללא צער
    - גיא|אש יא א
- **כפרתו**
  - על עוונותיו
    - אתיד|אק, רמט² ברא|אק, שצט|עט ע⁴ ה ט|אש יא, ונט|אש י¹ כד חד קח²
  - על עוון הדור
    - אקמט|אק, של ארי|אק, קנג² אתריח אש יב,
  - יסורים של אהבה
    - אתסד בשלו|עט קכו⁵ גנג|אק, מה גרכו|אק, רכו זי|אק, תכו²
    - דכו|אק, ריב הרא וצ|אק, תלב ח מה|אק, קצה ח רכו|אק, שצו חד קצו²

- **ברכות** ברנה|אק, תמג|ער, ד|עט פט₂ ברסט|אק, תסב|עט צד₂ גרפט|אק, קפה חד טו חד לו₂ חד לז₂
- **ביראת ה'** ארפג|חד קז בסב|אק, שכת|עט כה₂ בשלו|עט ככו₅ בשמו|עט קלא₁ די|אק, תכו₂ ורנ|אק, תיט ורע חרכז|אק, שצו חד לו₂
- **בלימוד התורה ורזיה** אקצה|אק, צד ארפג|חד קז בקא|עט מו₁ בקלא|אק, צד|עט מח₂ בשלו|עט ככו₅ גרצ|אק, תב|חד קכט גשסג הקפג|אק, רג|חד קיג הרט וריז|חד קי ורכא זקצג|אק, קי₂ חד קט חקא
- **מנייתוק התורה מפנימיותה ומהחיים** אקפח אקפט אתא אתסד בשל|עט ככו₃ גנג|אק, מה גקז גרכב|חד לח₂ גרנ|אק, כח זעב
- **מרוחניות שאינה כערכו**
  - מאי יכולת ביטוי רוחנית, דיבור – צער צמצומו⁺
  - נמוכה מערכו אצא|אק, תכב אצט|אק, רטז אקפו|אק, קנג אתסד אתקנה|אק, רמג₂ אתקעו|אק, שח בקעה|אק, תנג₂ |עט סב₁ גקנג|אק, כא דמו|אק, תסג וב וקעו|אר מכו₁ וקפד חב חו|אק, קכב חקיח חרי חרמד|אק, רח אש^ד טו
  - גבוהה מערכו אשפו|אק, שצו גלה|אק, שלו גרפח|אק, קל ורסט אש^ד טו חד כד חד מד
  - מכמיהה לרוחניות עליונה ארפג|חד קז אתרנו ברעג|את, ג₁ |עט צו₁ בשכט|עט ככו₂ גנג|אק, מה היג|אש, ג₁ וקפד וקצ חכה|אמ, 59₃ חכו חנא חרו חרנט|אק, תקע את, ג₁
- **מכוחות חיים שלא הועלו** ברסט|אק, תסב|עט צד₂ בשלו|עט ככח₁ גכה|אק, קצג העג|אק, נט וב זרכ|אק, קצו
- **מתסיסת הנשמה** חד לו
- **צער העולם**
  - מאי יכולת ביטוי רוחנית, דיבור – צער צמצומו⁺
  - ממיעוט כבוד שמים, עיב כבוד!
  - המיית העולם למקורו אתב|אק, תפה אתרצב|אק, שלג גרעח דמו|אש, ח_ה |אק, תסג הג ויב|אק, רפו ורי|אק, קפח זקצא|אש, טז_ה אר קסא_ב
  - מהסתר פנים אקמח|אק, תקיט ועב|חד לח זסג|אק, תסא חקצה
  - מחשכת חומריות העולם אשנח גרכו|אק, רכו וו|חד קטז זיב|ארי, ז.
  - מהחטא הקדמון אתרכ אתרכג|אש, ד₁ זי-יח זכ-כב
  - צער הנשמה וצער העולם אתב|אק, תפה בשכט|עט ככו₂ גרעח הג וו|חד קטז וצ|אק, תלב זקפו|אר מכו₁ זרכ|אק, קצו חקא חקצה אש^ד ט
  - צער השכינה (מושג) בקכב|עט מו₂ געב|אר קמו₁ דמו|אש, ח_ה |אק, תסג וו|חד קטז ויב|אק, רפו ורי|אק, קפח זיב|ארי, ז חקצה אר קמו₁ חד קצו₂

- צרת הציבור **אש** יג
- מהתחדשות המחשבה והיציירה
גכה | **אקא** קצג גשכ דפה | **אקא** קצא דקיג | **אקא** קכה היג | **אש** יג,
העג | **אקא** נט הקמה | **אקא** קצח חמה | **אקא** קצה

- במעבר מתלמוד לתלמוד
ברפ | **עט** צט₂ גרנ | **אקא** כח וקעו | **אר** מכ₂ זי חקמב | **אקא** תקג₂

● של הצדיקים

- בדבקותם בה' ע"ע צער – בדבקות
- מעיסוקם בפרטים ע"ע צדיקים – עיסוקם במצוות ולימודים מעשיים~
- מרוחניות שאינה כערכם ע"ע צער – מרוחניות שאינה כערכו~
- מצמצום גילוי אלוהות

אקפז | **אקא** קנג אתא אתקעו | **אקא** קשח דטו | **אקא** קריא וצ | **אקא** תלב
חרו | **אקא** קנב | **אמ** 149

- דקדוקם בעצמם כ"חוט השערה"
אתריח ברסד | **עט** צב₂ בשמו | **עט** קלא₁ גרפד | **אקא** קצ וקסט | **אש** יד_ט
אש טז_ה

- סבלם עוונות הדור
אקמט | **אקא** של אתריח **בקמ** | **עט** נא₂ ויב | **אקא** רפו חקצה

- מקנאת אחרים בהם

אתריט

- השתתפותם בצער העולם

את יג_ה

צער ועונג

- עונג ונגע (מושג) ע"ע עונג ונגע
- צער הריצה ועונג השיבה ע"ע רצוא ושוב~
- יתרון העונג **בפג** | **עט** לג₂ זרו | **אש** טז₁
- יתרון הצער **גכה** | **אקא** קצג
- הזדקקות העונג לצער **אתריט**-תרכ **דמ** | **אש** ח₂ | **דפה** | **אקא** קצא חמה | **אקא** קצה **חד** טו
- אחדותם ואי-סתירתם **אתשע** | **בקא** | **עט** מו₁ | **ברנה** | **אקא** תמג | **ער** | **ד** | **עט** פט₂ | **גקסג** | **אקא** קצה
גרלה | **חד** פ₂ | **ונא** | **אש** יד₁ | **זפה** | **אקא** קרנה | **אמ** 113₂ | **זקלט** | **אמ** 116₁
זרו | **אש** טז₁ | **חקצה** | **חלד** | **אש** ז_א | **אש** טז₃ | **אש** טז₁ | **ארקמוז** | **חד** כט
חד פ
- הפיכת הצער לעונג **ברא** | **אקא** קצש | **עט** ע₄ | **בשכט** | **עט** קכו₂ | **גלא** | **אקא** קצו | **גקפח** | **את** ז_ה
דלב | **אש** ח_ה | **הרס** | **זקצה** | **אש** טז_ה | **חקסג** | **אש** טו₁ | **חקצה** | **חרכד** | **אש** טו₇
חלד | **אש** טז₃ | **אש** יז₁ | **חד** טו

צרות החיים ע"ע חיים – אוצר החיים

צרת הציבור ע"ע ציבור

צרות (פורענות) **גשמא** | **אקא** תיז | **מר** ידאח₁

צרות עין ע"ע קנאה~

צרכי ציבור **גקסב** | **אקא** קנו **ד** טז

ק

קאנט עמנואל (הגותו) גשכ גשנב|אק,קט

קביעות והתנודרות

- בעלי הנסתר והנגלה ע"י נסתר ונגלה – בעלי הנסתר והנגלה+
- הבוקת המחשבות וקביעותן ע"י דילוג והדרגה – הכרה עצמית והברקה פתאומית+
- העמקה והקף במחשבה ובנפש ע"י עיון ובקיאות~
- התחדשות ושלמות ע"י שלמות והשתלמות+
- ריכוז הלימוד ופיוורו ע"י עיון ובקיאות+
- אופי קבוע ומתנודד אסא|אק,קכו₂ גרמח|אק,קכ₂ המט|אק,מו וקצ חצז|אק,גרנט
חקיט|אק,רנו חד קכה

● מחשבות קבועות ומשתנות

אתתלו חרנג|אק,רעד אש'י₁ חד קכה

● עומק עצמי ושטחיות וקצא|אמ₁₅₇ חא

● אישה ואיש אתכא

● מצוות ותורה גשנו

קבלה (תורת הנסתר) ע"י רזי תורה+

קבלה מעשית ע"י רזי תורה – דרכי לימודם!

קבלה והשפעה ע"י השפעה וקבלה^o

קברות התאווה הקפד חקנו

קדושה (חלק מהתפילה) בשטו|אק,תקלד|עט קיט₂ הריג וטו זצ

קדושה

○ הכשרון אליה ע"י צדיקות

● מהותה ופעולתה בעולם

אקלב|אק,יג אשמו|אק,שיז אתקצו|אק,שב בלה|אק,רצז|עט טז₄
בו|אק,רפח|עט ב₄ גלו|אק,רצב גרנד|אק,רצד זז|אק,רצג זקט|אק,בש
זקעא|אק,רפג חרא|אק,שז

קדושה וחולין ע"י קודש וחול+

קדושה וחיים אקלב|אק,יג אשכט

קדושה וחכמה אתקלט|אק,צח₂

קדושה וטבעיות ע"י טבעיות וקדושה+

קדושה וטומאה ע"י טוב ורע~

קדושה ומוסר ע"י מוסר וקדושה+

קדושה ומחשבה ע"י מחשבה ותורה~

קדושת הדיבור ע"י דיבור+

קדושת הזיווג

○ ערכו הפנימי של יצר המין ע"י יצר הרע – יצר המין

● קדושת הזיווג (כמושג)

במד|מר|אמונה|עט|ט|פב|אק,רצט|וצט|אק,רצו

קדימת ה"סור מרע" ל"עשה טוב" ע"י סור מרע ועשה טוב

קדיש (בתפילה) ארנב אתרפ ה קיב

קדמות העולם ע"י בריאת העולם:

קהילות נפרדות ברפג|אר|עג|עט|קא₁

קהלת

אקיד|אק,טסו|אתרלא|אק,שטו|גכא|אמ₁91|הקמג|אמ₁98

קוב"ה ושכינתיה (מושג) אשיד|אר|קמא, ברמט|אק,טז|עט|פז₂|הפא|אק,גו|ורעג|זיא|אק,גתה

חרנה|אר|קמא,ט|אר|קסא₂

קודש (הגדרתו ופעולתו) ע"י קדושה

קודש הקודשים (שורש ואחדות הקודש והחול, הנסתר והנגלה)

אתשמה|אתתנו|את₂ב₃|וקסז|אק,קפד|חפה|אק,קמג₂|חצא|אק,אסד

חכזו|אק,רכח₂|חקלו|אק,שיג|אק,קטו₂

קודש וחול

○ גוף ונשמה ע"י גוף ונשמה+

○ טבעיות וקדושה ע"י טבעיות וקדושה+

○ טוב ורע ע"י טוב ורע+

○ יצירה של קודש ושל חול ע"י תרבות+

○ לאומיות של קודש ושל חול ע"י לאומיות+

○ מדע ותורה (ואמונה) ע"י מדע+

○ תרבות ישראל והעמים ע"י ישראל והעמים – אמונה תורה ותרבות+

○ יחס הצדיקים והמון העם ע"י צדיקים והמון העם+

○ הפרדתם על-ידי הנצרות ע"י נצרות!

○ התגברות החומריות בדורנו והשפעתה על הקודש ע"י כפירה – גורמיה ומטרתה!

○ נצחיות הקודש וזמניות החול ע"י נצחי וזמני!

● יתרון הקודש

אתרעב|אק,רעז|בכב|עט|יב₁|ברפא|עט|ק₁|גקסז|אק,צג|דקב
דקכב|אק,שח|דקלג|אק,שי|הלט|אק,קטו|הקלו|הקצח|ורכד
זח|אק,שכ|זקצט|חקנב|אק,רסג|חקנג|אק,ב|חקנט|אק,א

● חשיבות והשפעת החול

אצג|אתסט|אתקצ|אתקלו|ביח|אק,סד|עט|ט₁|בכב|עט|יב₁

בפח|אר|פג|מ|עט|לה₂|בקצ|אמ₁70|עט|סז₄|גקסט|זיח|הסח

הקג|אק,קג|הקה|אק,קד|וקיד|אק,סה|ורכד|זר|חצ|אק,קמה

חקלו|אק,שיג|אש₁ד₁יג₁|אש₁ד₁כט₁|אש₁ז₁|את₁א₁|מר|רצוו₁|אר|קמה₁

אשצו|אתסט|אתקצה|בקצ|אמ₁70|עט|סז₄|העג|אק,נט|ורל|אר|קנט₁

● אי-סיתרתם

• הזדקקותם זה לזה אתרכו|אק_אקמו אתשצב|אק_אעג_ז בו|אק_אזרפח|עט_ב גא-ב|אר_עט_ח
גלו|אק_אזרצב|אק_אשכט|אק_אגשסו|אר_עז_ו זיח ד|קלב ה|קלד|אק_אסו
ארמח_א אר_גג_ד חד קצו

• אחדותם

◦ בארץ ישראל ע"ע ארץ ישראל!

• בשורשם אקפה|אתלד|אק_אעח אתקצא|אק_אשנו אתרפו|אק_אשיב ברפ|עט_צט_ז
בשסא|עט_קלו_ז גרסט|אר_קעט|אק_אתקט גרע הנ ה|קלו ה|קמג|אמ_מ81
ומב|אק_אצב זח|אק_אשכ חעג|אק_אשיא חצא|אק_אסד_ז חקצד|אק_אשנד

• בעתיד ארפו|אק_אתקי אשל|אק_אתכב אתשצב|אק_אעג_ז ברד|אק_אמוז|עט_א3
ורצא ח|קלו|אק_אשיג

• קדושת החול אתתסב ד|טב|אר_פמה חפו|אק_אקמג חד קכה

• עילוי החול

◦ בירור והעלאה ע"ע טוב ורע – תיקון הרע!

◦ על-ידי הרשעים ע"ע רשעים – תפקידם!

◦ עילוי שיחות החולין ע"ע שיחת חולין – של תלמידי-חכמים!

• העלאת החול אל הקודש

אתקמט|אק_ארכב אתשמה אתשצג|אר_עט_ט בו|אק_אזרפח|עט_ב4
בשי|עט_קטו_ז גצב|אק_אשסה דלט|אק_אשיא_ז הקג|אק_אקג הקח|אק_אקעה
הרלג וד וקלו וקעט|אר_כו_א ורל ורצא זיד זקצט זריב|אק_אקנא
אש_ד5 מר העלאת ניצוצות_א

• על-ידי הצדיקים אשצה אשצו אתלד|אק_אעח בז|אק_אזרצ|עט_ב4 בסה|עט_כו_ז1

בקצא|עט_סח_ז1 ברנט|אק_ארכג|עט_צ2 ברסט|אק_אתסב|עט_צד_ז2
דלט|אק_אשיא_ז2 וכו זיד חקעה|חד קמד חקפה חריד|אק_אשיח אר_ג7

• הפער ביניהם

• חשיבות ההבחנה

אשל|אק_אתכב אתקמט|אק_ארכב אתרפו|אק_אשיב אתשצג|אר_עט_ט
ברפ|עט_צט_ז2 גרע ד|קלב

• פער מהותי אקכד|אק_אקכו אקנא גפא דלט|אק_אשיא_ז2 ומב|אק_אצב וצח|חד מא
זי חעג|אק_אשיא אר_קנה_ז1

• מאבקם החיצוני

אפג אקכה גקס|אק_אתיט_ז2 ומב|אק_אצב וצח|חד מא חעג|אק_אשיא
חצ|אק_אקמה אש_יב_ב מר ברית_ז3

קולות וחומרות ע"ע חומרות

קולטורה ע"ע תרבות⁺

קומוניזם (תפיסותיהם הסוציאליות) ע"ע סוציאליזם-

קוממיות (בנפש) אתשלב|אק_אשסו גנה

קוסמולוגיה ע"ע אסטרונומיה

קוסמים ע"ע כשפים

קורח ע"ע קרח

אקמח אק, תקיט גנו	קושיות (זעקת הנפש)
	קטגוריא
	○ מריבה ע"ע מריבה°
	○ קטרוג ע"ע קטרוג°
אתתצב	קטורת
ז לח	קטיעה בר שלום
	קטנות אמונה ע"ע אמונה פסולה~
	קטנות וגדלות ע"ע גדלות וקטנות
ארעט אק, ארנג אתתקא אתתפה אק, יא גכד אק, קמ הנא אר, כו, זקלו	קטרוג הלבנה
אש טו ב אר קמט,	קטרוג שרי האומות ע"ע שרי אומות העולם
אתתצב	קידה
אש י"ג	קידוש ידים ורגלים
ברלח עט פד י	קיומיות
ויט אק, שג זיב אר, יז,	קימת חצות
גקעב זמה אר לב טו	קיץ והבל
	קיצוניות ואיזון ע"ע איזון וקיצוניות+
ארמה אמ 142	קיצוץ בנטיעות
חקנו	קל וחומר
	קלון חברו ע"ע כבוד!
אקנה אמ 274, אתקנט גרפח אק, קל ד קיח הקמו אמ 21, זקג זקנב	קליפה ופרי
זקמ אמ 35	קליפת אגוז
אתקנט אתתעה בריח אש י"ה עט עו ג, גרמה ול אק, רמוז חד קס וקמו	קליפת נגה
אתקנט	קליפת קנמון
אשנב אק, תפד 2	קליפת תנין עיוור
ברה עט עב 1, גרסט אר קעט אק, תקיט חרלג אק, נג מר רצון ד	קללה וברכה
גב אר ע"ה	קמיצה
	קמעא קמעא
	○ במחשבות ע"ע דילוג והדרגה~
	○ בתהליך הגאולה ע"ע גאולה~
	קמצנות ע"ע נדיבות וקמצנות
אתקסט אמ 38, זלב אר לא ד	קן ציפור (מושג בקבלה)

קנאה

- כעס (קנאות שלילית) ע"פ כעס+
- בין בעלי הנסתר והנגלה ע"פ תורה נסתר ונגלה – בעלי הנסתר והנגלה ~
- חיוב בחירת דרך אישית בעבודת ה' ע"פ עצמיות – דרך אישית בעבודת ה'+
- שנאה ע"פ אהבה+
- בממון חברו ברסו|עט צג₁ דפא
- בקטן ממנו מר גאווה כא
- קנאת הקודש בחול חד קצו חד קצו₂
- בעולם רוחני של חברו אקצו אשמג אתריט בע|אק, לו|עט כט₁ בקסה|עט נט₃
בקסו|אר פבלח|עט נט₄ בר|אק, דתסג|עט ע₃ ברל|עט פ₂ גקצט דפא
דפד הקנב
- הסרתה בעתיד בקסה|עט נט₃ זכ-כא
- בה' אקכט|אק, שצו אקל|אק, שצו אשצג|אק, שצה בקפה|עט סו₁
- במלאכים וטו
- השתלהבות הרצון בקפה|עט סו₁ בשו|אק, פ₂|עט קיד₁ גרלה|חד פ₂ הריא|אק, רעט₂
מר כעס א

● קנאות (חיובית ושלילית)

- מעלות האיוון והקיצוניות ע"פ איוון וקיצוניות
- כלפי דעות אחרות ע"פ חופש המחשבה!
- מידת הצדיקים ע"פ צדיקים – יחסם לעולם!
- תכונת אליהו הנביא ע"פ אליהו!
- קנאות חיובית בנג|עט כא₃ גצב|אק, שסה גקע גרסד דנח הקי|אר מד כט
ורד|אק, שסד ורצא זצו|אק, שסג|אמ 114 חלט|אק, רמד₂ חד קמו₂

קנאת סופרים ע"פ קנאה – בעולם רוחני של חברו ~

קניין (רכוש האדם) ע"פ ממון

קסמים ע"פ כשפים

קפרנות

קפרנות וסבלנות ע"פ כעס+

קפרנות יתירה

- במצוות ע"פ חומרות
- יראה פסולה ע"פ יראה פסולה+
- של צדיקים ע"פ צדיקים – נפילותיהם!
- על עצמו ע"פ לימוד זכות – על עצמו ~+

קפיצת מדרגות (בעבודת ה') ע"פ דילוג והדרגה!

קרבנות

- תיקון הנפש הבהמית והתאוות
  - אשפג|ער_א תיו אשפד אתתכו|ער_א רסח אתתכח|ער_ב ששה בכ|עט_ט 3
ברמו|אש_ד |ח_ה |עט_פ 2
  - אחדות הדצח"מ אתשצו הקמא וצא
  - מסירות נפש המקריב גרו
  - מעשה תחתון ומחשבה עליונה
    - אשצ אתפג|אמ₁₈ 1
  - ביטולם בעתיד אתשסג בנד-נה|עט_{כב} 2 בשמד|אר_פ מט|עט_{קל} 3 גקעו
  - בתורה ובנביאים אשצ
  - אמירת פרשיותיהם בתפילה
    - אקמד אתתכו|ער_א רסח אר_{נה} ה
    - הרסא|אש_ד |ח_ה
    - אתתכו|ער_א רסח
    - ברב|עט_{עא} 1 בשמד|אר_פ מט|עט_{קל} 3 גקעו הסח
    - אשפג|ער_א תיו אשפד אתתכח|ער_ב ששה אר_{קס} 4
- קרבת אלוהים ^{ע"ע} דבקות+
- קרוכמל נחמן ^{ע"ע} השכלה – תנועת ההשכלה ~
- קרח
  - הקפ וצא זמה|אר_{לב} 10
- קריאות (של הרב)
  - אט|אר_ס 1 אפו אקסג|חד קפא אקפא|אק_{פג} 1 גקסד|אק_ש 1 שצה
גשז|אק_ה 2 זכא|אר_{צה} 10 הקמ|אק_ל 1 הקעט זריד|אק_{קצב} 2
חז|אק_{קצב} 2 חח|אק_{רעח} 2 את_ג 1 חד_{מא} 2
- קריאת שמע
  - על המיטה
    - אתשפב|ער_א רלו אתתק וקפא ורעה זיא|אק_ג 1 תה
חנו|אש_ט 10 4
- קרקע (עבודתה) ^{ע"ע} עבודה!
- קרשקש (רבי חסדאי) ארלו|אמ₁₈₉ 1
- קשת זלד|אק_{כט} 1

ר

ראב"ד אלא

ראובן ורי|אק, קפח

ראיה (חוש הראייה) ע"ע חושים – חמשת החושים ~

ראיה (פנימית וחיצונית) ע"ע פנימיות וחיצונית+

ראיה של בטלה ז מ

ראש השנה (סדר תפילותיו) ע"ע מלכויות, זכרונות, שופרות

ראשונים ואחרונים (דורות) ע"ע דורות ראשונים ואחרונים+

ראשי תיבות ע"ע נוטריקון

ראשית ואחרית

○ אין סוף ואין ראשית ע"ע אין סוף!

○ אצילות ועשיה ע"ע מחשבה ומעשה ~

○ כתר ומלכות ע"ע כתר מלכות

○ מחשבות גדולות ופשוטות ע"ע מחשבה – גדולה וקטנה ~

○ מחשבות חדשות וישנות ע"ע חדש וישן ~

○ מחשבות מקוריות והסתעפויותיהם ע"ע מחשבה – שורשה וענפיה ~

○ הקשר בין עולמות עליונים ותחתונים ע"ע עליונים ותחתונים ~

○ סוף מעשה במחשבה ע"ע מחשבה ומעשה!

○ תמימות וחכמה ע"ע תמימות וחכמה ~

רב (פלוגי) ע"ע "פלוגי" (כ"א לפי שמו הפרטי)

רב ותלמיד אשו אטרלד|אק, קא₂ הרח הרכד ז טו

רב ועבד (יחסים בעבודת ה') ע"ע עבד ורב

רבי (יהודה הנשיא) ז כג|אק, תצט

רבים ויחיד ע"ע כלל ופרט+

רבקה וקסג

רגלים

○ פסח, סוכות, וכו' ע"ע פסח; סוכות (כל חג בשמו)

● **מהותם** אתקכג|אק, תע געב|אר קמו, הפב|אק, שג

רגלים ושבתות אתקכג|אק, תע הפב|אק, שג

רגש – עילוויו על-ידי המצוות ע"י מצוות – השפעתן:

רגש ושכל

- תמימות וחכמה ע"י תמימות וחכמה+
- אמונה רגשית ושכלית ע"י אמונה – רגשית ושכלית
- דבקות רגשית ושכלית ע"י דבקות!
- בלימוד ובעבודת ה' ע"י התלהבות
- בתפילה ע"י תפילה – מהותה ומקורה!
- יתרון והשפעת השכל אנד אנט|אקארלד אקו|ארקכד ה אקמב|אקארנה אתק אתקעא ארתנח|אק,רג העב ולו וקפח זקס|אק,תצו₂ מר אל המדות א אר קסא₃
- חשיבות ויתרון הרגש אלג אקמה|אקארנא אקצג בקכה|עטמו₅ גרמח|אק,קכ₂ ד קז ונח ורמו
- שורש הרגש בשכל ארפד|אקארנב ארפה|אקארנב₂ העב גרסח|אקארנ
- השכל הכלול ברגש חד קלו
- הזדקקותם זה לזה אמג אקמב|אקארנה אקצג ארעא|אקארמט₂ ארעט|אקארנג ארתנט|אק,רד גמא גרמח|אק,קכ₂ ד סג הפד וקסו
- חשיבותם והצורך בהם וקנד וקפב|חד קמט מר אמונה_ה
- איחודם אתקנה|אקארמג₂ ארתנט|אק,רד אתתצו|אקארנ₂ גקח|אק,קמט גרסח|אקארנ דצג זקסד חל|אק,צה₂ חקנב|אקארסג חקסה אתט_ה אר קסא₃
- הפער והמתח ביניהם אקמה|אקארנא אקצג ארעט|אקארנג אתתצו|אקארנ₂ וקטו וקסו ורמו זקסד חקט
- ערכם בישראל הריח|אק,תלה אר קנד_ה אר קסא₃
- רגש שלילי ע"י התלהבות פסולה
- רגש, שכל, אינסטינקט אתלא
- רגש, שכל, דמיון
- יתרון השכל אתקמו|אק,תקכג ארתנג|אק,רלט₂ ארתנח|אק,רג בלט|אממ₃₅₅,עט יח₃ הקנ
- אחדותם והשלמתם זה את זה אנח|אק,קעא אנט|אקארלד אר-ררט|אקארמח₂ ארמו|אקארמו ארסד|אקארמט בקצב|עטסח₂ ברלד|אר פא|עטפב₁ ד קל|אק,ריג ופג וקכח|אקארסב₂ זרכב|אק,קעח₂ חקנב|אקארסג ארסד|אקארמט
- מכשיריהם רגש, שכל, רצון אתקעא חל|אק,צה₂ חקי|אקארנט
- רוגע ע"י מנוחה וייגיעה+
- רוח (מחלקי הנפש) ע"י נפש, רוח, נשמה ~

רוח-הקודש

○ נבואה ע"י נבואה⁺

○ הקשבה לקול ה' שבעולם ע"י הקשבה!

○ הופעות שכליות פתאומיות ע"י דילוג והדרגה ~

○ התגלותה בימינו ע"י נבואה – התגלותה בימינו ~

● מכשיריה

אנג אס|אק, רלד אתקסב|אק, תקא אתנו|אק, שנה אתתמו
ביט|עט ט₂ בטט|עט כח₂ בקצב|עט סח₂ גריט|אק, רעו₂ הפ|אק, סו
ה קפט|אר לד₂ וג|אק, שנה ופה וקח|אק, רסב₂ זפב|אמ 81₂
ח קיא|אק, רס ח קמג|אק, רעו ח קפא|אק, קנה

● פעולתה וחיבתה

אתסה אתקלב אתקלח|אק, יב אתרכא|אק, קלו אתרס|אק, רסט
אתתכ|אק, שנה₂ |אר קעא₄ בשא|אר פח₂ |עט קיא₂ גיג גריט|אק, רעו₂
גרצח הרמ|אק, קפח|ער₂ ז

● חלקיה ותולדותיה

גקלג|אק, רה₂ דעו|אק, רטו וקי|אק, רסו אש יא₂

● מקורה

אשמד הפח|אק, סח הקכו|אק, כג ח קסא|אק, ע ח קפ|אק, שנט
אתשיו אתתכב|אק, רסח ברצט|עט קט₃ ורפט

● בידורה מסיגיה

רוח-הקודש וישראל

אתתכ|אק, שנה₂ |אר קעא₄ גמה|אר צו סט דמג|אק, קלה הרסד|אר מ כב
ח קפ|אק, שנט ח רמו|אק, כט אר קמה₄ אר קמה_ח

רוח-הקודש ומחשבה

אתתכב|אק, רסח גשכח|אק, עה הקצ|אר לה_ח

רוח-הקודש ונבואה

אריט אשמד בעד|עט לא₂ גמה|אר צו סט גשכו|אק, כד ד נב
וקמו|אק, רפ ח קמו|אק, רע אש יא₂

רוח-הקודש ותורה

אתקלב אתקלח|אק, יב אתרס|אק, רסט בטט|עט כח₂ ברצט|עט קט₃
ופה ורסה|אק, שש ח רמו|אק, כט

רוח-הקודש, שכל, דמיון

אקמה|אק, שנד אר-חרט|אק, רמח₂ בקצב|עט סח₂ זט|אק, רפא

רוח ונפש ע"י נפש, ורוח, נשמה ~

רוחב וקוצר הדעת ח מט

רוחניות וגשמיות ע"י קודש וחול⁺

רוחניות וקדושה אתרעג|אק, רו אתתיא

רוחניות שלילית – בנצרות ע"י נצרות!

רומא

ה קצ|אר לה_ח ז מ זקכא|אמ 31₁ אר קנח_ט

רומנטיקה ע"י אהבה – איש ואשה

רוח אתתנב|ער₂ שח בנג|עט כא₃

רזי תורה

○ יחס עם התורה הנגלית ע"י נסתר ונגלה⁺

○ מחשבות נסתרות באופן מהותי ע"י מחשבה – שורשה וענפיה – מחשבות כמוסות ומצוררות⁺

○ חשיפתם מהנשמה והתאמתם אליה ע"י עצמיות⁺

○ השערות ודמיונות בלימודם ע"י דמיונות קדושה!

○ המוכשרים אליהם והמוכשרים לנגלה ע"י נסתר ונגלה – בעלי הנסתר והנגלה⁺

- הפחד ללמוד ע"פ פחד – במחשבה ~
- הצער שבלימודם ע"פ צער – בלימוד התורה ורויה
- פרד"ס ע"פ פרד"ס
- רמוזים ע"פ רמז
- מדע ורוי תורה ע"פ מדע ותורה ~
- עשייתם לעיקר אצל צדיקים ע"פ צדיקים – עיסוקם המצוות ולימודים מעשיים+
- עשייתם לעיקר כשחפץ בהם ע"פ אהבה – אהבת התורה!
- מציאותם הממשית לעומת עבודה סימבולית ע"פ מצוות – טעמן!

● גילויים וחשיבותם בימינו

- הסכנה בגילויים יתר על המידה ע"פ רזי תורה – הסכנה בלימודם
- כנגד המדע החדש
  - אקא-קב|אק₂ תקלח₂ דא|אר צב_ט
  - כנגד הכפירה אז|אר ס₁ אח אפח|אר קכד_ה אקו ארכה|אר ס₁₀ ארסב|אק_א צו
  - אשט אטרסא|אש_ט בקח|אר פבלט|את₁ טו|עט מב₁
  - בקפב|אק_א קמא|עט סה₂ בקפח|עט סז₂ ברמ|את₁ טו|עט פד₃ גשיז|אק_ה
  - ה קצט ורלו|אמ₁₇₂
- כנגד הנצרות הרה
- כנגד התאוות והרשעה
  - אתרכו|אק_א קמו ומב|אק_א צב
  - איחוד וחיווק נשמת האומה
    - ארלו|אמ₁₈₉ אתרכו|אק_א קמו אטרסא|אש_ט אתנו|אק_ג שנה
    - אתת|אר צו₁ אתתסט|אר צא₁₀ בכא|אר פד מג|עט יא₁ בכט|אר צו_ע עט יד₃
    - גט|אק_ד תק דג|אר צג_ט די-כ|אר צה_{טד} וכג|אר ט_ב זכא חפט|אק_א קמב
    - ח קפא|אק_א קנה
  - עילוי וגאולת הנשמה והעולם
    - אתשנח|אק_א קו אתת|אר צו₁₀ ברסו|עט צב₄ וקמה ורכה|אק_ג קטו ורסח
    - זמב|אק_ע ז קעד ז קצב|חד קח₂ חרא|אק_ג שז
  - הכנה לנבואה ורוח-הקודש
    - אתתסט|אר צא₁₀ ח קפא|אק_א קנה
- הכמיהה אליהם
  - אשי גרנט|חד צט הקל|אק_א ק ומה|חד קה וקו|חד נו חרמא|אק_א פז
  - את_א חד קה₂ חד קב חד פד

● פעולתם

- מלחמתם בכפירה ע"פ רזי תורה – גילויים וחשיבותם בימינו!
- סגולתם הפנימית שמעבר לתועלתם המעשית ע"פ רזי תורה – סגולתם הפנימית ולימודם
- עילוי נשמת האומה וגאולתה ע"פ רזי תורה – גילויים וחשיבותם בימינו!
- על הדבקות ע"פ דבקות ותורה ~
- על התורה הנגלית ע"פ נסתר ונגלה!
- על התשובה ע"פ תשובה ותורה ~
- עילוי העולם ארנג|אק_א פו אשט אתרכא|אק_א קלו אתשנח|אק_א קו אתת|אר צו₁₀
- ביט|עט ט₂ ברכו|אק_א קמו|עט עט₁ בשלח|אק_א רי₂ עט קכח₂
- ורכה|אק_ג קטו וקלו ורסד מר ברית_ג

- עילוי המוסר אקיא אתרכא|אקאקלו ביח|אקאסד|עט ט₁ בשי|עט קטו₁ חרמא|אקאפו
- איחודם הפכים
בשיג|ארפט_ה|עט קיז₂ גט|אק, תק חפו|אקאקמג מר ברית_ב
- חיבור עליונים ותחתונים
אקב|אק, תקלח₂ אתקצו|אקאו|אמ₂89 אתרכו|אקאקמו אתשטו|אק, עח
אתשלב|אק, שסו בקפו|אק, שצג|עט סו₁ בשי|עט קטו₁ דסו|אק, תקיח
הד|אק, קא הקעה|אקאט הרה חרכו|אקאקיב₂ מר ברית_ב
- עילוי הנשמה והחיים
אקיא אתשנח|אקאקו בקסט|את₁ עט ס₂ בקעג|אקאצה|עט סא₃
בשי|עט קטו₁ בשלח|אקארי₂ עט ככח₂ גקסט היד|אקאמב
ורכה|אק, קטו חקנא חרמא|אקאפו חרמו|אקאכט אתג_ב את₁ ט
- עילוי השכל והאמונה
אפח|ארקד_ה אקיא אתמב אתתכט אתתנ|אמ₁65
גר|אמ₁126|מר אמונה_{כב} את₁, מר אמונה_{סא} מר ברית_ג
- עילוי הרצון ארנג|אקאפו אתשטו|אק, עח בקו|אק, פ|עט מא₄ בקס|עט נו₃
- עילוי הרבקות אשצא|אק, תמח₂ ורכה|אק, קטו את₁ א₂ מר דבקו_א
- עילוי הגוף והיצר
גלרא ורכה|אק, קטו מר ברית_ב מר ברית_ג
- שמחתם ארלו|אמ₁89 בעז|עט לא₅ חדק בקא|עט מו₁ בקלא|אקאצד|עט מח₂
ומא|אקאצא ומב|אקאצב ומד|אק, שג₂ זכא

● דרכי לימודם

- יחס הנסתר והנגלה ע"ע נסתר ונגלה⁺
- התגברות על הפחד מפניהם ע"ע פחד – במחשבה ~
- לימוד רזים למעלה מערכו ע"ע דילוג והדרגה – ברזי תורה!
- חובת הקדמת היראה ע"ע יראה ותורה ~
- אי-הגבלתם ופיתוחם ברמיון ע"ע דמיונות קדושה!
- ההגשמה בתארי ה' שבהם ע"ע הגשמה!
- המשלתם לנפש ע"ע עליונים ותחתונים – האדם והעליונים!
- הקשבה בהם ע"ע הקשבה ~
- השירה שבהם ע"ע שירה – שירת התורה ומחשבותיה
- בכריאות וטהרת הנפש – השפעת טהרת הנפש על המחשבות ע"ע טהרת המחשבות⁺
- בכריאות וטהרת הנפש
ביח|אקאסד|עט ט₁ בקלח|עט נ₃ דג|אר צג_ס זקית|אמ₁87 חקיא|אקארס
- הבושה בלימודם
חדק
- לימודם מפי איש וקבלתם במסורת
אתרלד|אקאקא₂ חקעג|אקאקא חקעד
- לימודם בבקיות ועיון
אשלו|את₁ י_ב אתרלד|אקאקא₂ אתשמט|את₁ ו_{טו} אתשנח|אקאקו
בשל|עט ככו₃ הקל|אקאק חרמא|אקאפו את₁ ה_ד

- ביאורם על-ידי המדע
  - ארלו|אמ⁸⁹ 1 אתקנט אתקצו|אק^או|אמ⁸⁹ 2 ברכו|את^י|עט^ע 2
  - גכו|אק^גק^יט 2 דג|אר צג^ס הרלו|אק^אק^יא ומא|אק^אצא ורסא
  - חרמא|אק^אפו
- לימודם קודם חצות
  - ומד|אק^גשג²
- המשלתם מעניין לעניין
  - וריט|חד עב חקעג|אק^אקא
- הסברתם על-ידי הרזים והכשרתם את לומדיהם
  - אתרלח|אק^אק^יט 2 אתתו|אק^גשנה אתתנו|אק^גתב אתתסט|אר צא^ט
  - הרלו|אק^אק^יא ופא|אק^אקח
- הזדקקותם להקדמות ומבואים
  - אתרפג|אק^ג, (ראש דבר) יט
- משלים חיצוניים ותכנם הפנימי
  - אתסד אתתנו|אק^גתב ברג|אק^אק^יעט^ע עא² ? קצג|אק^אק^י 2|חד קט חקלח
  - חקנא חקצט חרכו|אק^אקיב 2 מר תיקו^א
- לימוד תכנם ומקורם
  - בכו|אק^ארט|עט^יג³ בשל|עט^קכו³ הפו
- קבלה מעשית ועיונית
  - אעו|אק^גשמח 2 אקצו בקלא|אק^אצד|עט^מח 2 המה|אק^גתעה ור
  - חקסד|אק^גשלה את^י 2 מר תיקו^א
- לימודם באופן מדעי
  - ארלו|אמ⁸⁹ 1 וקלב את^ה את^י 2
- סגולתם הפנימית ולימודם
  - אקיא ארנג|אק^אפו אשלו|את^י 2 אתשמט|את^ו 1 אתתכט|אק^אקכב
  - אתתנו|אק^גתב אתתסט|אר צא^ט 2 בצד|עט^ל 2 בקנח|עט^נ 1
  - בקשא|את^ו 1|עט^סא 1 הקל|אק^אק חרלא|אק^אקטו חרמא|אק^אפו את^ה 2
  - את^ה את^י 1 את^י 2
- יחסם לשכל האנושי
  - בואם בהברקה לעומת לימודם האיטי^ע דילוג והדרגה – הכרה עצמית והברקה פתאומית^א
  - יחסם לפילוסופיה^ע רזי תורה ופילוסופיה
  - עילויים את השכל האנושי^ע רזי תורה – פעולתם!
  - רציונאליזם ומיסטיקה^ע נסתר ונגלה – רציונאליזם ומיסטיקה
  - יתרון ההיגיון הפנימי
  - אתמ|אמ⁸⁷ 2 אתריד|אק^אקה בכו|אק^ארט|עט^כג¹ בצד|עט^ל 2 הר
  - ומא|אק^אצא ומב|אק^אצב ורעח|אק^אכא זק^יט|אמ⁸⁷ 1 חקיא|אק^ארט
  - חקנב|אק^ארטג את^י 1 אק^אקז²
  - חשיבות הקדמת השכל האנושי
    - אעו|אק^גשמח 2 בשלד|עט^קכו³ חקסב את^י 1 את^ה 2
  - חשיבות הקדמת ההיגיון הפנימי
    - אתרלד|אק^אקא 2 גכו|אק^גק^יט 2
  - מניעת השגתם הגמורה
    - אתרפח בשכ|עט^קכב 2

- אי-מניעת השגתם
אתרפח
- ביטולם את השכל האנושי
ארל ד קיג|אקא קכה הקעו|אקא לד הרס ח קסב
- איחודם והודקקותם זה לזה
ארל אתריד|אקא קה אתתפח|אקא סג ומב|אקא צב ז פד|אממ 86, ז קנד
חרלא|אקא קטו

• אי-תלותם זה בזה

את' ה את' ו

- תולדותיהם ד מג|אקא קלה ד קיט|אקא קכו
- יחסם להלכה ולאגדה ח קצו
- הסכנה בלימודם

◦ בלימוד ללא הכשרה ע"ע דילוג והדרגה – ברזי תורה

• סכנת הטעיה בהם ויניקת החיצונים מהם

- אקצו ארג|אקא פו ג קמד|אקא פט ד יב הצו הרלו|אקא קיא
ולח|אקא, רסא ז יב|אריז, ז לו|אממ 32, ח קמה|אקא צ|אקא, שנד ח קנא
ח קנו|אקא רעח את' ה
- אתמ|אממ 87, אתריד|אקא קה הקעה|אקא ט ומא|אקא צא ומב|אקא צב
ורעח|אקא, כא ז פד|אממ 86, ז קיט|אממ 87, ז קנד
- אתסד אתריא|אקא נג בשיג|אר פטה|עט קיז 2 ורעו|אקא בתקט
ברסב|עט צא 2 ז קסג|אקא, שמח ח רמו|אקא כט

רזי תורה ופילוסופיה

רחובות הנהר (בקבלה)

רחל ולאה

רחמים ע"ע חסד ודין!

רטוריקה (ספר) ע"ע אריסטו~

רי"ף

את ט ג, את ט ג

ריאליות ואמונה ע"ע אמונה ומחשבה+

ריב ע"ע מריבה; מלחמה ושלוש~

ריבוי ואחדות ע"ע אחדות ההפכים+

ריח (חוש הריח) ע"ע חושים – חמשת החושים~

ריחוק וקרבה לה' ע"ע דבקות+

ריכוז אור עליון ע"ע צמצום'

ריכוז ופיזור

◦ העמקה והקפ עיון ובקיאות+

◦ ריכוז לצורך התפשטות ע"ע ירידה לצורך עליה – בגילוי אלוהות+

◦ תכונות נפש ע"ע קביעות והתגודדות+

רכוש ע"ע ממון

ח קנד|אקא תקמט

רלב"ג

רמב"ם

- גישתו הפילוסופית לעומת רזי תורה
ומב|אקצב ורא|אקצבצא² זפד|אמ⁴⁸⁶ זקנד אר קסה טו
- יכולתנו לחלוק על דבריו
וכח
- בעניין ההגשמה אלא אשטג ועה
- בעניין עיקרי האמונה ופרטיה
אקנה|אמ²⁷⁴ אתקעב|אמ¹⁷⁵
- בעניין טעמי המצוות ותכלית הבריאה
בנדנה|עט כב² וסו ועה
- בעניין יכולת דבקות האדם
גח|אקצריז וקיס|אקצתמב²
- בעניין קדמות העולם הרכח|אמ¹⁸⁸ וקפח זמא
- בעניין השגחה פרטית איג|אקצתקמו
- בעניין מרכזיות האדם ארמו|אקצתלג
- בעניין בחירה חופשית ורא|אקצבצא²
- חיבורו "משנה תורה" את טו²
זפד|אמ⁴⁸⁶

רמב"ן**רמז**

- חלקו בפרד"ס ע"י פרד"ס – חלקיו השונים ~
- מהותו ותוכנו וצורתו אתתעו|אקצקט² הקיס|אקצקט וריט|חדעב אתי ט אקצקז²
- רמח"ל** (ספרו מסילת ישרים) ע"י מסילת ישרים
- רע וטוב** ע"י טוב ורע+
- רעוא דרעוין** (מושג) בשנו|עט קלה²
- רעות** ע"י חברה+
- רעותא דליבא** (מושג) אתתלב|אקצקז גרכא|אקצתלא|מר ידאח³
- רעיונות** ע"י מחשבה+
- רפואה**
  - יחס הגוף והנפש ע"י גוף ונשמה ~
  - רפואת מחלות ע"י מחלה
  - רפואות הנזכרות בש"ס
אתתק
- רפורמה** (ביהדות) ע"י השכלה – תנועת ההשכלה ~
- רפיון** ע"י גבורה ~+

רצוא ושוב

- במהשבות עליונות
  - אתרצב|אק, שלג אתשצא אתתלו ברנו|עט פט³ גכו|אק, קיט²
 גקלט|אק, קפד גקסה גשמ|אק, קסז ורעה|אק, כא חלב|אק, שמג
 חלה|אק, נד חקצא|אק, עט|חד נא חקצד|אק, שנד חקצו חרל|אק, קטז
 אש¹ י¹¹
  - אתרצב|אק, שלג בסב|אק, שכט|עט כה² זכו|אק, ריב זפח
 זקפה|אק, קעב²|אמ¹⁸ זרט
  - בסב|אק, שכט|עט כה² גשמ|אק, קסז זסו|אק, תקיח
- כרבקות
- בעולמות

רצון

● אלוהי

- השגחתו וידיעתו את העולם ע"פ השגחה פרטית⁺
- סיבה ומסובב ע"פ סיבה ומסובב
- בהנהגת העולם
  - אתלה|אק, תפד אתשנב|אק, תקנט אתתלט|אק, לב² אתתמ-תתמא|אק, לב
 בעב|עט ל² זקכד|אק, תפב הקפה|אמ¹⁴⁰ זלט|אק, לג זקכט|אק, תעט
 זקל|אק, תפ
  - התגלותו בעולם
    - אתס|אק, שסט אתרכב|אק, שע ברטו|אק, מח|עט עה² בשמ|עט קכט²
 בשנו|עט קלה² זצה|אק, מ הרלד|אק, קג² זקז חפא|אק, קו
- אלוהי ואנושי
  - השפעת האלוהי על האנושי
    - אתרה|אק, צח בו|אק, רפח|עט ב⁴ גרמה זפט|אק, נח
    - הגברת האלוהי על האנושי
      - אשכט
    - התעלות האנושי אל האלוהי
      - אתצ|אק, תקסה אתשפח|אק, ל אתשפט|אק, מד אתתלט|אק, לב²
 אתתמ|אק, לב גלו|אק, רצב גמו|אק, לט הרכז|אק, מב חרלג|אק, נג
 אש¹ ט³
  - השפעת האנושי על האלוהי
    - ביט|עט ט² בשו|אק, פ²|עט קיד¹ בשיז|עט קכ¹ גרמה
  - היותם שורש וענפים
    - אתשנב|אק, תקנט בשמ|עט קכט² גמוז|אק, לט הסט|אק, מה
  - הידמות האנושי לאלוהי
    - אתתמ|אק, לב בקלו|אק, סט|עט נ¹ בשנג|אק, מא|עט קלד² גנא|אק, קה
 הסט|אק, מה הרכז|אק, מב
  - הידמותם החיצונית
    - גרמה
  - הפער ביניהם
    - אתשצד|אק, עג אתתמא|אק, לב בשנו|עט קלה² גלו|אק, רצב וסו ועה
 זקז חקיג|אק, רס² חרמה
  - פעולותיהם ותכונותיהם השונות
    - זקב|אק, נו

● **אלוהי ועולמי**

- הנהגה נסית וטבעית ע"פ נס וטבע+
- עיוורון הרצון העולמי ע"פ רצון – אלוהי – בהנהגת העולם; שופנהאור
- יניקת העולמי מהאלוהי
- אתס|אק₂שסט זלט|אק,לג
- יתרון האלוהי על העולמי
- אתתמ-תתמא|אק,לב בשיז|עט קכ₁

● **אנושי**

- גבורתו וחיזוקו ע"פ גבורה+
- חפשיותו ע"פ חופש והכרח – באדם+
- בדבקות ובעבודת ה' ע"פ דבקות~
- חיזוקו בתפילה ע"פ תפילה – פעולתה!
- חיזוקו על-ידי רזי תורה ע"פ רזי תורה – פעולתם!
- השפעת החטא עליו ע"פ חטא – השפעתו+
- השפעתו על השכל ע"פ רצון ושכל!
- גורמיו ומונעיו אקכו|אק,פז אקכו|אש ט ט אקלט|אק,צג אקצד|אק,צא₂ אשה|אש ט,ח₁
- אשטו|אק,רצ אשעח|אק,צב₂ אתרנח|אק,רג בשכג|עט קכד₁
- דנא|אש ט,ז ול|אק,רמוז|חד קס ולו|אש ט,ז וצב זמח|אמ₂52
- חקיא|אק,א₁רס מר גאוה₃ מר ענוה₂
- הכנעתו בירוורו והגדלתו
- אקצא|אק,עו אשצו אתנא|אק,א₁רסא₂ אתצ|אק,תקסה
- אתקפא|אק,תקמד ברמד|עט פה₄ גקלו|אק,פז דיא|אש ט,ז חכח|אק,עה
- השפעתו על האדם
- אקכו|אק,פז אקכו|אש ט ט אקצד|אק,צא₂ אתקפד אתרמה|אק,תכח
- ברסא|עט צא₁ ברצג|עט קח₂
- השפעתו על העולם
- אקמו|אק,שסו אתרמה|אק,תכח אתשצ|אק,מג אתתמח ביט|עט ט₂
- בקו|אק,פ|עט מא₄ בקלב|עט מט₁ בקלו|אק,סט|עט נ₁ ברה|עט עב₁
- ברנ|אק,שסח|עט פח₁ בשז|אק,פא|עט קיד₂ בשנג|אק,מא|עט קלד₂
- בשנד|עט קלד₁ דצה|אק,מ דצז|אק,סא זמב|אק,צב זמג|אק,קפב
- זנו|אק,ארנו אש ט א אש ט₃
- מרכזיותו בעולם
- דנו|אק,תקס
- עליוו והארתו
- אשנו|אק,רצח אתצ|אק,תקסה אתקצו|אק,שב אתרה|אק,צח
- אתרמה|אק,תכח בו|אק,רפח|עט ב₄ גקנב גקמג|אק,עז הע|אש יג₁
- העט ופ|אק,ארסב ופב|אק,רצט זקמא|אמ₁₀₈ חקי|אק,ארנט
- חקפו|אש ט₃ אש ט_א אש ט_ב מר רצו_א מר רצו_ב
- ייחודו בצדיקים
- אשצו חקטו|אק,צה
- חיובי ושלילי גרמה גשיא
- גלוי ונסתר בקמד|אק,שסח|עט נב₂

רשימו (מושג בקבלה) **אשלא ז'קיא|אקאקעד ז'מא חקנה**

רשעות ע"ע טוב ורע⁺

רשעים

○ שבעקבתא דמשיחא ע"ע כפירה⁺

○ אהבתם ושנאתם ע"ע אהבה – אהבת הרשעים ושנאתם⁺

○ מניעת התשובה מהם ע"ע תשובה – מונעיה!

○ פנימיותם – קישורם ללאומיות ישראל ע"ע לאומיות – לאומיות חילונית⁻

● **פנימיותם**

• רצונם הפנימי הטוב

אתשסח|אממ² **ביד|עטז**¹ **גקיא ופן|חדקעג**³

• האמת הפנימית שלהם

אתעה אתשסה|אממ² **גקנח|אקשכו**

• שורש נשמתם מעולם התוהו

ארמג|ארקכא³ **גשז**

• שורשם הרע **הט|אשי**¹ **הנו|אממ**¹³⁶

• קדושת נשמתם וקב**אקאקלו|ערריא|חדקפה חקז|אקשנו חרד|אממ**¹⁴⁴ **חרמב אשי**^{1,2}

● **תפקידם**

• תיקון העולם ואימוץ הרצון

אתתה בקצא|עטסח¹ **ברכו|אקאקמו|עטעט**¹ **ברפג|ארעג**⁵ **עטקא**¹

גקי|אקשכט גקנח|אקשכו ז'כה|ארפה^{מה} **ז'קכד|אקצתפב ז'קיו**

הלג|ארבג¹ **הצא|אקצתיו** **הקצב אשי**^{יב}

• תוהו הקודם לתיקון

גרפג ז'קיח

• השתלמות הפרטים המפורדים

ז'קיח

• צמצום אור הצדיקים

ז'רו|אשטז^{יב}

• צורך נסתר **ברכו|אקאקמו|עטעט**¹ **גקטו|מרידאהטו** **ז'צ ז'צא וקכו**

ורא|אקצתצא² **אריגא**

● **כליונם**

רשעים וצדיקים ע"ע צדיקים ורשעים⁺

רתחא דאורייתא **גט|אקתק** **מר כעס**^א

ש

שאל (המלך) אתמד גקמ
שאיפה (רצון) עיע רצון+
שאלות (זעקת הנפש) אקמח|אקַתקיט גנו
שבועות (חג) אתתכח|ערַשה אתתנב|ערַשה

שבח

○ תארי ה' עיע חיוב ושלילה+
○ בתפילה עיע תפילה – חלקיה וסוגיה השונים!
○ הלל עיע הלל
○ הודאה עיע הודאה
● תהילה לה' בשיב|עט קיז₁ גשג|אקַשצז₂ דכו דסג הפד וי|אקַתלג זקפה|אקַקעב₂|אמ₁₈ מר אמונה_ד חדפ₂

שבטי ישראל

שביל הזהב עיע איוון וקיצוניות~
שבילים רוחניים עצמיים עיע עצמיות!

שבועות (שמיטה) אתתסה|אקַתקסג וקלד|אקַקפ ארנה_ה

שבירת הכלים

● בעולמות ובהוויה ארמד|אקַתקכו אתמג|אקַתקלא אתסב|אקַתקכו אתתקב|אקַשצד₂ הקיז|אקַארו זה
● בדכקות ובהכרת ה' אקסד|אקַת|חד כו אשפו|אקַשצז אתשד|אקַתקסו בקפו|עט סו₂ בשנה|עט קלה₁ גקסה גרצה|אקַעה₂ הקיז|אקַארו הקעט זה חקסב מר העלאת ניצוצות_ה אר קלב_י

● בהשפעת הצדיק על ההמון

אתקסו

● כנשמות הרשעים אקלה|אר קכא_ג ארמד|אקַתקכו ארצו אתט אתסו אתצד אר קנגד
● כנשמת ישראל אר קנח_א

שבירת הלוחות

אתקנג|אקַשיד דקו

שבירת המידות והעלאתן עיע מידות רעות!

שבעה עממים (הכרתתם) הקעז

שבעים אומות ולשונוות אתתסו אתתפו|אר סו_{טו} בשנו|עט קלה₃ זקלג|אקַתקטו|אמ₁₁₅₁ חרנו|אקַתקח

שבעים זקנים

בעד | עט לא²

שבעים בני יעקב

חרנו | אק, תקח

שבת

● מהותה וערכה

אתקבג | אק, תע אתשל אתשלא | אק, רח אתשלט אתתב
 במז | אק, תקיג | עט כ² בפה | עט לד² זנג | אק, תז דכז | אק, תקיז
 הפב | אק, שג הקלו וקכא | חד קפג אש י² ט

● מוצאי שבת

וקכ | אק, קלו | ער, ריא | חד קפה וקכא | חד קפג אש י² ט

● יום שכולו שבת (מושג)

ארפו | אק, תקי בפה | עט לד² דכז | אק, תקיז הקצו וקמו | אק, ארפ
 אתקבג | אק, תע הפב | אק, שג

שבת ומועד

שגגה וזרון^ע שוגג ומזיד

אתרעח | אק, רלב גשו זח | אק, שכ זקבג מר פוזדנות⁷
 גפט | אק, רצו²

שדים ומזיקים

שובבי"ם

בל | עט טו¹ גקסו | אק, גב חפב

שוגג ומזיד

שוויון^ע שינוי ושוווי⁺

גלד | אק, תסו

שוויון זכויות

אשנב | אק, תפד² אתלה | אק, תפד² דקכד | אק, תפב

שופנהאור

חקנו

שופר וחצוצרות

בשט | אק, שיו | עט קיד⁴

שור הבר ולויתן

שורש וענפים

○ באמונה^ע אמונה – עצמותה ולבושיה⁺

○ במחשבות עליונות^ע מחשבה – שורשה וענפיה⁺

○ בתורה^ע תורה – שורשה הכללי וגילוייה הפרטיים⁺

○ הבטה שורשית ושטחית^ע פנימיות וחיצוניות⁺

שטות (מילי דשטותא)^ע שיחת חולין – של תלמידי-חכמים!

שטחיות והעמקה^ע פנימיות וחיצוניות⁺

שוווי ושינוי^ע שינוי ושוווי⁺

שווי משקל רוחני^ע איזון וקיצוניות!

שיחת חולין

● של תלמידי-חכמים

● עליו שיחות החולין

אתתטו | אק, שמא בסה | עט כז¹ בקפח | עט סז² ברסט | אק, תסב | עט צד²
 וד וכו וקלה | אק, רפ וקמו וקנה | אק, רפב חיד | אק, רטו²
 חעו | אק, תסו חפא | אק, קו חקפה מר גאוה^{טו} מר העלאת ניצוצות א
 מר העלאת ניצוצות³ מר תיקון א

• מילי דשטותא לפני הלימוד

אתלד|אק_אעח אתשסט|אק_אעח₂|אמ₂49 ברפ|עט₂צט₂ הקנח
וסג|אמ₂132 זלב|אר₂לא₂

• בטלה

◦ עלויה_ע שיחת חולין – של תלמידי-חכמים

• חסרונותיה נזקיה וצעה

אתשלו ברז|עט₂עו₂ גלט|אק_ארעט גרית|אק_ארעו₂ דע הריא|אק_ארעט₂
ונג|חד₂קמח ונו וקפב|חד₂קמט וקפג זמ

• הסרתה וכליונה

אתשלו ברה|עט₂עב₁ ברז|עט₂עו₂ ולה|אש₂י₂ חח|אק_ארעח₂
את₂י₂ג₂

• בדיחות וכוכר ראש

• ליצנות

• של שקר וכפירה

שיחת מלאכי השרת

שיחת עבדי האבות

שימור החומר (חוק)

שימוש תלמידי-חכמים

שימושא רבא (ספר)

שינה

◦ חשבון נפש לפני_ע חשבון נפש

◦ קריאת שמע לפני_ע קריאת שמע!

• פעולתה (וחלומותיה) אתרכט|אק_אשב₂ אתשס|אק_ארל ולג|אק_אשד מר העלאת ניצוצות₂

שינוי ושינוי (מורג)

◦ בין ישראל לעמים_ע ישראל והעמים – לאומיות ואוניברסליות⁻

◦ בין איש ואישה_ע אישה – תכונותיה

◦ בין דרגות הדצח"מ_ע אחדות ההוויה! ; דומם, צומח, חי, מדבר

◦ שיווי הצורה ליצורה_ע עליונים ותחתונים – האדם והעליונים!

◦ נצחי וזמני_ע נצחי וזמני⁺

◦ עצמי ויחסי_ע עצמי ויחסי⁺

◦ קביעות והתגודדות_ע קביעות והתגודדות⁺

◦ מידת ההשתוות_ע ענווה וגאוה – ענווה!

• בהתגלות ה' בעולם אק|אק₂תקכו₂ בקמא|עט₂נג₃ ברטו|אק_אמח|עט₂עה₂ בשכד|עט₂קכד₂ דלו
זמא

• עצמיות וכלליות אכד גצו|אק₂שמו₂ הרכ|אק₂תלו₂

• בין כוחות הנפש וההכרה השונים

אשלא אתקנו|אק_ארמג בשמא|עט₂קכט₃ זריא|אק_אקעט₂

• בין הקודש והחול אתרפו|אק₂שיב ברסה|עט₂צב₃ זקנט|אק₂תצט

● בין העמים והבריות בקכו | אק₂שג₂ | עט₁מו₁ | הרכ | אק₂תל₂

שינון (הלימוד) ארצב | אתשמג | אק₂עג

שיר השירים | אתשעה | ארסד_{1א} | אתתלב | אק₂תקו | אתתנב | ער₂שה

שירה

○ דמיונותיה והגמותיה ע"י דמיונות קדושה ~

○ זמירות והלל לה' ע"י שבה; הלל

○ אומנות ע"י אומנות⁺

○ יצירה אנושית ע"י תרבות⁺

○ יצירה רוחנית ע"י יצירה רוחנית⁺

● עולמית עליונה אסה | אקסה | אמ₁₆₆ אקע | ארמו | אק₂תלג | ארצ | אק₂תקכד
אתקד | אמ₁₂₃ | אתשפב | ער₂רלו | בו | אק₂רפח | עט₂ב₂ | בשיב | עט₁קיו₁ |
גלו | אק₂שמט | הסג | אק₂קפט | הקלה | אק₂קיא | וקפו | אק₂רכו | חרנב

● אנושית עליונה

● מקורה וגורמיה

אתקיג | אתרנט | אק₂רד | גקעט | הקלו | ופג | זרכא | אק₂קעב | חרנב | את₁ג₁ |
חד קלו

● חשיבותה ופעולתה

בשיב | עט₁קיו₁ | גרכו | אק₂רכו | גרמא | דעג | חט | אק₂רטו | חקעט | אמ₂₆₆ |
אש₁י₁ה | את₁ג₁ | חד סא | חד נא

● אנושית פשוטה | אתתד | אק₂שו | גשח | הקנו | אק₂קעו | חקעט | אמ₂₆₆ | אש₁י₁ | את₁ג₁ |
חד סא

● שירת התורה ומחשבותיה

אסה | אשט | אתקד | אמ₁₂₃ | אתרב | ברעה | אתו₁ | עט₁צו₁ | גרמא | דעג |
הקלו | הקפו | וקפו | אק₂רכו | זרכב | אק₂קעח₂ | חקכד | חקסה |
חרמא | אק₂פז | את₁ד₁

● שירת ישראל | הקלו | זקיב | אק₂תמד | חקכד

● פרק שירה | גז | אק₂תקסח₂ | גסו | אק₂תצג₂ | גקח | אק₂קמט | דט | אק₂שעד |
וקסו | אק₂קפד | זריו | אק₂רכו₂ | חקיד | אק₂רכח | חקכו | אק₂רכח₂ | חד קמג₃ |
חריח | אק₂תסה

● של שקר וכפירה | גשח | הצו | ורט | אמ₂₄

● שיר פשוט, כפול, משולש, מרובע

זקיב | אק₂תמד

● בתנ"ך | הקפו

● שירה ואמונה | חקעט | אמ₂₆₆

● שירה וחכמה

○ רגש ושכל ע"י רגש ושכל ~

● כמושג | אלה | אק₂שיד | אסה | אקסה | אמ₁₆₆ | ארב | ארו | אתח | אק₂שמח |
אתשפב | ער₂רלו | אתתפ | אק₂מט | בלקו | עט₂נ₂ | וקפח | זעח | אק₂תקד | אמ₁₇₃ |
חט | אק₂רטו | חקכד | חקסה | חקסו |
אקסה | אמ₁₆₆ | גשח | אר₂קכ₂ | חד סא

● שירה ופרוזה

שירה ושיחה
שירה ותורה
שירה ותשובה
שיתוף (בעבודה זרה)
שכחה וזיכרון ע"י זיכרון ושכחה⁺
שכינה

- גילוייה על-ידי ישראל ע"י ישראל – סגולתם!
- גלותה ע"י גלות – גלות השכינה
- צערה ע"י צער – צער העולם!
- **מהותה** אקמז | אק, כד אקפא | אק, פג אתצ | אק, תקסה ב קמד | אק, ששח | עט, נב;
 גקנו | אר, קמ ה גקעז | אר, צח ט ורעו | אק, תקטט
- **קוב"ה ושכינתיה (מושג)**
 אשד | אר, קמא, ברמט | אק, תזו | עט, פז ג קפ הפא | אק, נו ורעג
 זיא | אק, תה חרנה אר, קמא ט אר, קסא ב

שכל

- מהותן ואופיין של המחשבות וההשכלות ע"י מחשבה⁺
- אובייקטיבי וסובייקטיבי ע"י עצמיות ~
- אינטואיציה פנימית וקליטה חיצונית ע"י עצמיות – הכרות עצמיות וחיצונית⁺
- הברקה אינטואיטיבית ומחשבה עצמית ע"י דילוג והדרגה – הכרה עצמית והברק פתאומית⁺
- הכרת עליונים דרך הנפש ע"י עליונים ותחתונים – האדם והעליונים!
- השפעת טהרת הנפש עליו ע"י טהרת המחשבות⁺
- ודאותו והשערותיו ע"י דמיונות קדושה⁺
- ודאותו וספקותיו ע"י ודאות וספק⁺
- **אלוהי ואנושי**
  - יחס הגיון הנסתר לשכל האנושי ע"י רזי תורה – יחסם לשכל האנושי
  - יחס מחשבות האלוהות לתורה ע"י מחשבה ותורה⁺
  - **יתרון והשפעת האלוהי**
 אתפ גנו גפד זקי | אק, סז חקנב | אק, ארסג ח קנג | אק, אב
  - **חשיבות האנושי**
 אשו אתעט ברעז | עט, צח ה הפ | אק, אסו
  - **הזדקקותם זה לזה**
 דמד דפ | אק, ארעה הפח | אק, אסח הקטו | אק, אסט
  - **איחודם** דקי | אק, סז
  - **הפער והמתח ביניהם**
 גשכ דלו העח | אק, קלג
  - **בעלי שכל אלוהי ואנושי**
 אתרנא

● מגבלותיו

- בהכנת טעמי המצוות ^{ע"ע} מצוות – טעמן ~
- יתרון הדמיון על השכל ^{ע"ע} דמיון ושכל – יתרון הדמיון⁺
- סכנת ההשגה בלמעלה מיכולתו ^{ע"ע} דילוג והדרגה ~
- תפיסתה בעצמות ובגילויים ^{ע"ע} חיוב ושלילה ~

● שחרור המגבלות

אתרכח אתרנא אתרפח אתתמה בקט|עט מב₂ גשכג הקלא זקא
אשׁ יׁכח|אתו_ג

● בתפיסת אלוהות

אכא|אממ₃ אסד|אר ככד_ה אפה אק|אק₂ תקכו₂ אתעח אתרלו
אתתמה אתרפח גרכא|אק, תלא|מר ידא_ה ₂ זקיב|אר צא_ח ועה
ורעח|אק, כא זמא זקז

● חשיבות ההכרה בהן

גרכא|אק, תלא|מר ידא_ה ₂

שכל הפועל (מושג)

איג|אק₂ תקמו א מט

שכל ודמיון ^{ע"ע} דמיון ושכל⁺

שכל וטבע ^{ע"ע} טבעיות, שכל, אמונה ~

שכל ורגש ^{ע"ע} רגש ושכל⁺

שכל ורצון ^{ע"ע} רצון ושכל⁺

שכל נבדל (מושג) וקיב

שכל פשוט (תמימות) ^{ע"ע} תמימות וחכמה⁺

שכל, דמיון, מעשה ארסד|אק₂ רמט אתרמ|אק₂ רסא חקנב|אק₂ רסג

שכל, דמיון, רוח-הקודש אקמה|אק₂ שנד אר-רט|אק₂ רמח₂ בקצב|עט סח₂ זט|אק₂ רפא

שכל, חיים, רגש, מעשה ומ|אק₂ צא₂

שכל, רגש, אינסטינקט אתלא

שכל, רגש, דמיון

● יתרון השכל אתקמו|אק₂ תקכג אתרנג|אק₂ רלט₂ אתרנח|אק₂ רג בלט|אמ₃ 55|עט יח₃

הקנ

● אחדותם והשלמתם זה את זה

אנח|אק₂ קעא אנט|אק₂ רלד אר-רט|אק₂ רמח₂ ארמו|אק₂ רמו

ארסד|אק₂ רמט ברלד|אר פא_{כה} |עט פב₁ דקל|אק₂ ריג ופג

וקכח|אק₂ רסב₂ זרכב|אק₂ קעח₂ חקנב|אק₂ רסג

ארסד|אק₂ רמט

אתקעא חל|אק₂ צח₂ חקי|אק₂ רנט

● מכשיריהם

שכל, רצון, רגש

שכר ועונש

◦ יראת העונש ^{ע"ע} יראה¹; יראה פסולה ~

● על מעשי האדם אקלח|אק₂ שכא אתקיח אתרכו|אמ₃ 43 בסד|עט כו₂ ורעה זב|אריט₂

זצז אשׁ יׁג, מר גאווה,

שכר מצווה

○ מקיום תורה ומצוות לשמה ע"י תורה – לשמה ~

● מהותו ועו וקמד|אק, תקיז ורלד זקלט|אמ¹¹⁶ חלו חרטז|אק, רא אש'ג¹

שכר עבירה ע"י חטא – השפעתו'

שכרות

מר כבוד,

שלווה ע"י מנוחה ויגיעה⁺

שלום

○ אחדות ההפכים ע"י אחדות ההפכים⁺

○ בישורו על-ידי אליהו ע"י אליהו!

○ בישראל ע"י ישראל – אחדותם

○ הרבייתו בעולם על-ידי תלמידי-חכמים ע"י צדיקים – איחודם הפכים~

● שלום עליון אתשנה|אק, אקיה ורעו|אק, תקט זקעח|אק, קמד חלט|אק, רמד²

חקמט|אק, רע חרנט|אק, תקע את'ג¹

● אמיתי וחיצוני העד הר

שלום ואמת

○ עז והדר ע"י עז והדר

● שלום ואמת (כמושג) ברמד|עט פה⁴ גצב|אק, ששה גשכ הסג|אק, אקפט הרסב וקפט|אק, תקז

זסו|אק, שמד זקעג|אק, קפג חרנט|אק, תקע חז קמו²

שלום ומחלוקת ע"י אחדות ההפכים⁺; מחלוקת~

שלום ומלחמה

○ בדעות ובמחשבות ע"י אחדות ההפכים⁺

○ בין הקודש והחול, הטוב והרע ע"י קודש וחול~; טוב ורע~ (כל נושא במקומו)

○ שלווה והתנודדות ע"י קביעות והתנודדות~

● שלום ומלחמה (כמושג)

אקצג בקצא|עט סח¹ גצח|אק, תיט גקנא הקכ|אק, תצג הקעז

הרכ|אק, תלו וה וקא|אריד³ וקג|אריג³ וקכג|אריד⁴ וקמח

וקפט|אק, תקז חרנא|אק, רמג² חרנח|אק, תקח

ורעו|אק, תקטו

שלום ועונג

שלילה וחיוב (בתארי ה') ע"י חיוב ושלילה⁺

שלמה (המלך)

אתרסט ברפג|ארע⁵|עט קא¹ גכא|אמ⁹¹, הקמג|אמ⁹⁸, הקצ|אר לה^ח

ורו ורעד זקג חנד|אק, תו

אתשמו|אק, שמא²

שלמות (בקדושה)

שלמות והשתלמות

● בהוויה

אקיד|אק, תסו אתמג|אק, תקלא אתסב|אק, תקכו אתתקב|אק, שצד²

בשטו|אק, תקלד|עט קיט² בשיח|אק, תקכט|עט ככא¹ דסח|אק, תקלב הנט

וקפה|אק, לג זח|אק, תסד זסא|אק, תנו זסג|אק, תסא זע|אק, תלט

זעא|אק, תקכח זקלד|אק, תקח חמג|אק, תקל חפד|אק, שנג חקעב

בצג|עט לו¹

● בתארי ה'

- **באדם**   אתתא|אר קסה^ד, גקסט הקלא הרו|אמ¹²⁰
- שם ויפת**   אתד|אק²תג אתרפא הקפו
- שם טוב**   גשג
- שמואל וימין** (צדדים רוחניים)
- ארסה|אר קכא³, בכא|אר פד^{מג}|עטיא¹, בקג|עטמא¹, גשכה הקטו|אק^אסט
- הרג|אר לט^כ, זפד|אמ⁸⁶, זרג חצט
- שמואל** (הנביא)   אקצב|אק^ארעו אתשמה
- שמות אישים** (אברהם, אליהו, וכו') עיין במפתח האישים המופיע בסוף
- שמות ה'**
  - קוב"ה ושכינתיה ע"י יחוד קוב"ה ושכינתיה
  - שם "שלום" ע"י שלום – שלום עליין~
  - **מהותם והשפעתם**   אקסד|ת,אק^א,ת,חד כו אתרס|אק^ארסט אתשטו|אר פ^ד, אתשנה|אק^אקיה
  - אתשנו|אק^אקייט אתתפג בקב|אק^א,טו²|עטמ², בקמו|אתד^ב|עטנב⁴
  - הרסו|אר מב^כ|אמ¹⁴², גקעה|אק^אקייז², זקמו אשד^א מרזבקות^ב
  - אר קלט^ה חד^{כה}
  - **תשוקת ביטויים**   אקסד|ת,אק^א,ת,חד כו אתתפג חקצא|אק^אעט|חד נא חד^{כה}
  - **שם הויה**   אתשמה
  - **שם א-להים ושם הויה**
  - **שם הויה ושם אדנות**
  - בה|אק^א,כג|עטב³, בח|עטה¹, הקלו
  - ארפד|אק^א,רגב אשכב בקב|אק^א,טו²|עטמ², ברמט|אק^א,תז|עטפז²
  - גקלו|אק^א,מג זט|אק^א,רפא זכו|אר כז^ב, זעג אר קלט^ה חד^{כה}
  - **שם א-להים ושם מלכות**
  - רעג
  - **שם ש-די**   ברנה|אק^א,תמג|ער^ד|עטפט², זעג
  - **אהייה אשר אהייה**   בשלח|אק^א,רי²|עטקכח², הקז הקטו|אק^א,רה זט|אק^א,רפא
  - **מ"ב אותיות**   ארצד אתתצב
  - **ע"ב אותיות**   אתתצב
  - **שם "אחד"**   גשמג|אתד^א
  - **אותיות התורה**   בקמו|אתד^ב|עטנב⁴, גשמג|אתד^א
  - זקפב|אק^א,קלט
  - אתשנו|אק^אקייט
  - שמות האדם**
  - שמות הטומאה**
  - שמות המלאכים**
    - גבריאיל, מטטרין, וכו' ע"י גבריאיל; מטטרין (כ"א בשמו הפרטי)
    - **מהותם**   זקיג
    - **שמות השבטים** ע"י שבטי ישראל~
    - **שמות ותכנים**   גנו

שמחה

- עונג ע״ע עונג+
- עצבות ושמחה ע״ע עצבות~
- בתורה ע״ע תורה – שמחתה ועונגה+
- ברזי תורה ע״ע רזי תורה – פעולתם!
- במצוות ע״ע מצוות – שמחתן+
- בתפילה ע״ע תפילה – שמחתה עונגה ודבקותה
- בכליון הרע ע״ע טוב ורע – כליון הרע~
- בהעלאת ניצוצות ע״ע ניצוצות~
- למרות פגמיו ע״ע לימוד זכות – על עצמו~+
- מקורה אקפו אשיב אשיג|אשׁיׁד, אשנח אטב|אק, תפה אשג|אק, אריג₂
 גנא|אק, קה ד׳עד|אמ₁₂₇, הקב ה קכה ומ|אק, צא₂ וקעג|אק, קפו₂
 זו|אק, קעג זמב|אק, ע ז מט זריח|אק, קמד₂ מר גאווה_א
 מר העלאת ניצוצות, מר גאווה_ב

● שמחת הנשמה בעצמותה

אריז|אק, קנד בשכח|עט קכו₁ ה קב

● חשיבותה ופעולתה כנפש

ארלו|אמ₈₉, אתתמו הרלג וכה|אשׁיׁד, את ט, את׳ג, מר כבוד,
 חד פ₂

● טהרתה וסיגיה

● שמחת חיים פשוטה

● שמחת ההוויה

● שמחת ה' במעשיו

● שמחת הצדיקים

אתקעו|אק, שח אתקעח אתרא|אק, רצב אתשב|אק, שעט אתתמו
 ברכב|עט עז₃ ה קב מר גאווה_ב

שמחה ואמונה

שמחה ועונג

ארלו|אמ₈₉, אשעא|אק, (ראש דבר) כה הצד|אק, תקג₂ ה קכה
 אתקו|אק, קפו אתקכג|אק, תע וקעג|אק, קפו₂ זל|אק, קפו

שמיטה

אתתסה|אק, תקסג וקלד|אק, קפ אר נה_ה

שמיני עצרת

זקלג|אק, תקטו|אמ₁₁₅, ער₂ שפד

שמיעה (חוש השמיעה) ע״ע חושים – חמשת החושים~

שמיעה פנימית ע״ע הקשבה+; דיבור ושתיקה~; נעשה ונשמע~

שמירת הברית

אשכט אשנו|אק, רצח אשנו|אק, רצח₂ אתנו|אק, רצט₂ אתקלו|אק, צב
 גפט|אק, רצו₂ גצ|אק, רצו הקי|אר מד בט ורכה|אק, קטו אשׁיׁד, אשׁיׁד₇
 מר ברית_א מר ברית_ב מר ברית_ג

שמע ישראל ע״ע קריאת שמע

שמעון בר יוחאי (רבי) גלב|אק, שלא גשסו|אר עז_ב היא

שמרים ויין

- יחס הרשעים והצדיקים ע״ע רשעים – תפקידם – תיקון העולם ואימוץ הרצון~

- יחס היצר הטוב והיצר הרע ע"י יצר הטוב ויצר הרע – עליו הנפש הבהמית ~
- יחס הגוף והנשמה ע"י גוף ונשמה – פעולת הגוף וגבורתו ~
- יחס יראה תתאה ועילאה ע"י יראה – יראת העונש (חיובית) – כנגד תהומות הנפש ~
- יחס הנצרות וישראל ע"י נצרות – יניקתה מישראל ~

שמשון רפאל הירש (הרב)

- הגותו ע"י אשכנז (יהדות אשכנז האורתודוקסית) ~

● איזכורו בשמו וַכַּח

שנאה ע"י אהבה+

שניות (ריבוי אלוהות) ע"י מונותאיזם

שעבוד מלכויות (כמושג) גרַכַּג|אַרְעַח|חַדְרָא אַרְקַנְטוּס

שעיר לעזאזל דַּז דַּצָּא הַקַּצַּג|אַקְּתַצַּד|עַרְשֵׁנוּ חַקְצוּ

שערות (בקבלה) אַתְקַסְה|אַקְעַב אַתְשֵׁמָא אַתְשַׁד|אַקְעַג הַרִי

שעשועים עליונים אַלו אַתְשַׁב|אַקְשַׁעט אַתְתַּמְזוּ גְשִׁיד|אַמְמֵ 55, וְרוּרִי|אַקְקַפַּח וְרַכּוּ
וְרַכַּח זִז|אַקְקַעַג זַע|אַקְתַּלַּט

שפה ע"י לשון+

שפיכות דמים אַתְשַׁכַּט גַּקַּעַב הַצַּח|אַרְכַּג מַר בְּרִיתֵא

שפינוזה

- תורת הפנתאיזם ע"י פאנתאיזם ומונתיאיזם

● איזכורו בשמו אַצוּ|אַקְשַׁצַּט

שפלות ע"י ענווה וגאוה+

שפלות פסולה ע"י כבוד – עצמו; ענווה וגאוה – גאוה חיובית

שקר ואמת ע"י אמת ושקר+

שרי אומות העולם וַקַּעַח

שריפת התורה זַלַּב|אַרְלָא, דַּ

שתי וערב זַקַּמ|אַמְ 35,

שתיית יין מַר כַּבוּד,

שתיקה (הקשבה ודומיה) ע"י הקשבה+; מנוחה ויגיעה – דומיה ועמל+

שתיקה ודיבור ע"י דיבור ושתיקה+

ת

תאבון

תאוה

אתרא|אק,רצב

○ תאוות אכילה ע"ע אכילה ~

○ תאוות אשה ע"ע יצר הרע – יצר המין

- מקורה אקטו|אק,תקמג אשסח אשסט|אק,רמח ברכד|עט,עח₂ גרמג|אמ₂₃
ז פא הכה|אק,תעט₂ הרז|אמ₁₇₇ חקח|אק,רלד₂
- נזקיה אנו אשנט אתשכ אתשלד|אק,רצב₂ בד|עט,ב₂ גקלח גקמו גקעב
גשיח העז|אק,קלב העח|אק,קלג וי|אק,תלג מר חופש_א
- עילויה אתשכ אתשלד|אק,רצב₂ בד|עט,ב₂ הקפד חקיד|אק,רכח

תאוה רוחנית

- חיובית אתקעו|אק,שח גיב|אמ₁₄₁ גקלח גקסח
- שלילית גשכ העז|אק,קלב העח|אק,קלג הרז|אמ₁₇₇ זנט|אק,תנט
זקה|אמ₁₇₆ זקלט|אמ₁₁₆ זקמ|אמ₁₃₅ חקפו|אש₁₀₃

תארים ועצמות

- שמות ה' וכינויו ע"ע שמות ה' – מהותם ~
- ההגשמה שבתארים ע"ע הגשמה+
- עצמות האמונה ומחשבותיה השכליות ע"ע אמונה – עצמותה ולבושיה+
- דמיון ושכל בהכרת אלוהות ע"ע דמיון ושכל ~+
- מגבלות השכל בהכרת העצמות ע"ע שכל – מגבלותיו+
- תארים חיוביים ושלילת כל תואר מהעצמות
- חשיבות החיוב אפה אקלא|אק,פח אשמג אשסג אתמ|אמ₂₈₇ אתתנו|אק,תב
אתתפו|אק,תעג₂ בשיז|עט,קכ₁ הקלג ורכא חקכט חקצט חרמה
מר דבקו_א מר דבקו_ב מר דבקו_ד אר קיט_א
- חיוב פסול וחיוב אמיתי
אשסג בעב|עט,ל₂ הצב זקנא חרמה
- מעלת השלילה
אקפ|אק,אפד אשסג אתעח אתקפב|אמ₁₉₀ בקצח|אק,תמח|עט,ע₁ גנו
גרכא|אק,תלא|מר י'דא_ה ה קיב ונ|אמ₁₃₄ יעה זעא|אק,תקכח זקמט
אר קנג_ד
- השפעת השלילה על החיוב
מר דבקו_ג
- השלילה שבחיוב
אתתפו|אק,תעג₂ גנו הקלג
- החיוב שבשלילה
ארנב אשסג אתקפב|אמ₁₉₀ ה קיב יעה זסד|אק,שצב|אמ₂₆₂
זעא|אק,תקכח חרלו מר אמונה_ד אר קנד_ה

- הצורך בשניהם דלו
- אחדותם גרכא|אק,תלא|מר יראה₃ זמא
- למעלה משלילה וחיוב בקכ|אממ₁₄₆|עט מה₂ ונ|אממ₁₃₄

תבונה (ע"פ קבלה) אתריא|אקאנג הרמג

תהומא עילאה ותתאה_{ע"ע} מים עליונים ותחתונים

תהילה_{ע"ע} שבח+; הלל

תהילים חח|אק,רעח₂

תורה

○ הודאה לה_{ע"ע} שבח+; הלל

• קרבן תודה ברב|עט עא₁ בשמד|אר פומט|עט קל₃ גקעו הסח

תוהו ותיקון

○ שבירת כלי התוהו_{ע"ע} שבירת הכלים ~

• יתרון התיקון אקעב אקעג אקפח אקפט ארסה|אר קכא, ביד|עט ז₁ הקב
הקכט|אר מאכד₂ הקמו|אממ₂₁ וקצג זה חכא|אק,תקיד חפג חקפד
חרנט|אק,תקע את₁ ז₁

• קדימת התוהו לתיקון גפז

• שורש התוהו גבוה מהתיקון

אקלה|אר קכא, ארמג-רמד|אק,תקכו ארסה ארצו אתצד
אתקנג|אק,שיד גרמט גרפג זה חכב חקפט|אק,שנח אר קלב₁

• עמקי תוהו בנפש אקעב אקעג גפז חכב חכא|אק,תקיד את₁ ז₁

• אורות תוהו בנפש גרמט גרצח הקעט ולב

• נשמות התוהו והתיקון אקלה|אר קכא, ארמג ארסה ארצו אתצד אתקנג|אק,שיד חכב

• עולמות ודורות של תוהו

גרפג גרצח גרצט הקמו|אממ₂₁ זה חרמו|אק,תכו

תוכחה

הקצה|אק,שלד₂ חקפ|אק,שנט מר תוכחה_א

תופי

דלד|אק,שלז₂

תוספות ישנים (פירוש) את₁ ט₁

תורה

○ מקורה

○ בישראל_{ע"ע} ישראל ותורה!

○ בספירת החכמה, התפארת, וכו'_{ע"ע} חכמה ~; תפארת ~

○ אותיותיה_{ע"ע} אותיות התורה+

○ תורת הנסתר (מהותה, חשיבותה, פעולתה ודרכי לימודה)_{ע"ע} רזי תורה+

○ תורת הנסתר והנגלה (יחסם זה לזה)_{ע"ע} נסתר ונגלה+

○ מקרא נביאים וכתובים_{ע"ע} תנ"ך

- פשט מקראותיה ע"פ תנ"ך – פשטי המקראות
- פלפול בה ע"פ פלפול
- העמקה והקף בה ע"פ עיון ובקיאות⁺
- לימוד הלכה ע"פ הלכה
- לימוד משניות ע"פ משנה
- לימודה במקום שליבו חפץ ע"פ אהבה – אהבת התורה!
- לימודה בניגון ע"פ ניגון בלימוד
- לימודה העצמי ולימוד מאחרים ע"פ עצמיות⁻
- לימודה כשאינו טהור ע"פ דילוג והדרגה⁻; טהרת המחשבות⁺
- עמל ועונג בלימודה ע"פ מנוחה ויגיעה – עונג ועמל⁺
- אהבתה ע"פ אהבה – אהבת התורה⁺
- איחוד חלקיה ע"פ עיון ובקיאות!
- גדלות וקטנות בה ע"פ מחשבה – גדולה וקטנה⁻
- דקדוק בפרטיה ע"פ מצוות – דקדוק בפרטיהן
- היצירה שבה ע"פ יצירה רוחנית⁻
- התאמתה לעצמיות האדם ע"פ עצמיות⁻
- היותה אמצעי לעצמיות האדם ע"פ עצמיות – הכרות עצמיות וחיצוניות!
- צער בלימודה ע"פ צער – בלימוד התורה ורזיה
- רב ותלמיד ע"פ רב ותלמיד
- של העתיד לבוא ע"פ משיח – תורתו
- תורת ארץ ישראל ע"פ ארץ ישראל – תורתה⁺
- גילוי פנים בה שלא כהלכה ע"פ גילוי פנים בתורה שלא כהלכה
- צמצום ערכה ומושגה הפנימי ע"פ אמונה פסולה⁻
- תיקון לעומת התווה ע"פ תווה ותיקון⁻
- **שורשה הכללי וגילוייה הפרטיים**
- התורה ואותיותיה ע"פ אותיות התורה⁺
- צמצום הכללים לשם הפרטים ע"פ ירידה לצורך עליה – במחשבות⁻
- שעשועי שורשיה העליונים ע"פ שעשועים עליונים⁻
- תורת הנסתר והנגלה (בחלקי התורה) ע"פ נסתר ונגלה⁺
- **יתרון וקדימת הכללים**
- אתטו|אק,רט בקי|אק,קמא|עט מב³ וק ורפא חצו חקט את¹ג^ה
חד קכו
- **הכרחיות הכללים**
- אתנב הקעא וקמה חצו חקסד|אק,שלה את¹ג¹ את¹ג¹
- **השפעת הכללים על הפרטים**
- אתקלב בכד|עט יג¹ ברעג|את¹ג¹|עט צו² גריא|את¹ה^ה גרנב|אק,נב²
גרמא וקפא חלה|אק,נד את¹ג¹ את¹ג^ה
- **הארת הכללים מאירה את הפרטים**
- בשכא|עט קכב³ את¹ב³ את¹ו⁷ את¹ג¹

- חשיבות הפרטים
  - את^ה את^ו
  - הפרטים מביאים לכללים
    - בקעט|אקא|לח|עטסד¹ בשל|עטקכו³ ורפא חיב את^ט
    - הפרטים מיישבים את הכללים
      - גקז חצו חקלח את^ו
      - שורש הפרטים גבוה מהכללים
        - חע את^ה
        - הארת הכללים גנוזה בפרטים
          - אקנח אתשכו בג|אתב¹|עטב¹ בנט|את^הא³|עטכג⁴ בסט|עטכח²
          - בקמג|עטנב¹ הקעא הרעח חקסד|אקשלה אתב³ אתג⁷ אתג⁷
          - אתד⁷ את^ו אר קסד^א
        - הפרטים גנוזים בכללים
          - בקי|אקאקמא²|עטמב³ געו|את^הי⁷ את^ו
        - השבת הפרטים לשורשם
          - אשעג אתפב אתתיח בב|אשד³|עטא² געו|את^הי⁷ אתג^א את^ח
        - איחודם והזדקקותם זה לזה
          - אתתנו|אתב³ בקי|אקאקמא²|עטמב³ הקלו וב ורעו|אקתקט חקסו
          - את^ח אר קסב^ה חד קלב
        - הכללים מטשטשים את הפרטים
          - אשעג אתתיח בשכא|עטקכב³ חלה|אקאג² חע חקלד
        - הפרטים מטשטשים את הכללים
          - אתשכו אתשכח
        - הפער והמתח ביניהם
          - גשמג|אתד^א גקז גקצ חקט חקלד את^ו
      - בעלי הכללים
        - חשיבות עיסוקם בכללים
          - גקפא גרלב גרמט וק את^ח את^ח
        - צער עיסוקם בפרטים
          - אתא בשל|עטקכו³ גקז גרכב|חדלח² גרמט הקכו חקלד
          - חרח|חדמ את^ה את^ח
        - חשיבות עיסוקם בפרטים
          - אתא את^ח
        - בעלי הכללים ובעלי הפרטים
          - אריב אש^ט

● השפעתה

- על היראה ע"י יראה ותורה!
- על ישראל ע"י ישראל ותורה!
- עילוי הנשמה אתשמט|את^ו אתשפד בכד|עטיג¹ בקמג|עטנב¹ געה
  - גקצה|אקקמט² גריח|את^הא³ גרלד|חדעט² גרנד|אקצרד גשנט דכב
  - הטו הקסו|אקקיה ויא|אקרפ²

• עילוי השכל והאמונה

אתמא אשפא אתרנא אתשכו גרסח|אק,רנ גרעא|אק,תקטו₂
גשכו|אמ134₄ הרפד חנ את₁

• עילוי הרצון אתמא אתסו|אק,שה אתרנא חקנט|אק,א מר₁רצו₁ מר₂רצו₂

• עילוי החיים אתסו|אק,שה אתרעג|אק,רו אתשכו אתשפד בשסא|עט קלו₂
גרמב|את ט₁ גשמ|אק,סזו הקסט הרפג|אק,שעח וקעה|אק,תמו זעב
חר|אק,קנג את₁ ג₂ את יא₁ט את יג₂

• זיכוך הגוף והייצר

אתריב בקעא|את ו_ה עט סא₁ גקזו גרעא|אק,תקטו₂ ופה את יא_ה

• עילוי המידות והמוסר

ארעו|אק,רלג אשפ געו|את י₁ זקמה חקח|אק,רלד₂ את יא₁

• עילוי העולם אתרעב|אק,רעו אתשמזו|אק,שמא₂ אתשפה אתתטזו|אק,שמא
ביט|עט ט₂ בכד|עט יג₁ במו|עט כ₁ בפד|עט לד₁ ברלג|עט פא₂
ברסו|עט צב₄ גקצה|אק,קמט₂ גרנד|אק,רצד גרעא|אק,תקטו₂ הנד
ומו|אק,קמח חקח|אק,רלד₂ אר קטא_א

• קיום האדם גשלו|את יב₁ הקיד

• קיום העולם אתתמג|אר קמב₁

• עמידתה בעת צרה

אש י_ט

• סגולתה הפנימית והדרכתה המעשית

אתשמט|את ו_ט בכד|עט יג₁ בצ|עט לה₄ בקעא|את ו_ה עט סא₁
הקסו|אק,קיח חרלא|אק,קטו את פ_א את ח₁ אר קסח₃ חד קלו

• דרכי קנייתה

◦ עיון ובקיאות וסדר הלימוד עיי₁ עיון ובקיאות⁺

◦ אסוקי שמעתתא אליבא דהלכתא – הלכה – ידיעת מסקנותיה –

◦ בטהרת הנפש עיי₁ טהרת המחשבות –

◦ בעמל עיי₁ מנוחה ויגיעה – עונג ועמל!

◦ בענווה עיי₁ ענווה וגאווה – ענווה – פעולתה –

◦ בשמחה עיי₁ תורה – שמחתה –

◦ לימוד במקום שליבו חפץ עיי₁ אהבה – אהבת התורה!

• הכנות ואמצעים מקדימים

את ח₁ את ח_ה

• חזרה ושינון ארצב אתשמג|אק,עג

• במדעיות ושיטתיות

אתקנט גרלג|חד קכא₂ חכא וקלב אר קמד₁

• שמחתה ועונגה

• נעם תורה עילאה

ארו אשט אתנב|את יא₁ אתתכא|אק,תסח|חד קלד בשלו|עט ככח₁
גקכד|את ה₂ גקסח הקב ה קיא|אק,קעד הקסו|אק,קיח וכן|אק,תמה
וקב|חד עג וקעה|אק,תמו ורעו|אק,תקט חכד|חד קב₂ חקא את יד₁
אש י_ט|את יד₁

- שמחת ההשגה אתיגי לקסח הקב וקב|חדעג ורכז ורכח את₇ט.
- שמחת הנגלה והנסתר
- אקפח אקפט וכד|חדקלב₂
- לימורה בשמחה
- אתמט|את_ט בקמה|את_דעטנב₃ הקנח וסד|אמ₁₁₂ וקעה|אק₇תמו ורכח חקא את_ט,
- חידושיה
- בנו|את_אעטכג₂ בעט|עטלב₂ ברלו|אק_אקב₂|עטפג₂ בשס|עטקלו₁ גקיב הקב הרעא וריט|חדעב זרי|אק_אקעט זרכב|אק_אקעח₂ את_בא
- פניה הרבות
- את_טה מרגאוהכ_כ חדעא
- בשנו|עטקלה₃ הקעא זטז
- לשמה
- הגדרותיה וגילוייה
- אתקטו|את_ט בקמג|עטנב₁ בקמה|את_דעטנב₃ ברעג|את_געטצו₁ לקא|את_בד₇ דצח הי הרנד את_בא את_גז₁ את_וי₁ את_טי₁ את_טי_א
- מעלתה ופעולתה
- אקיא אשא אשעב|את_בה אתרכא|אק_אקלו אתתנו|את_בג ברלו|אק_אקב₂|עטפג₂ גנו גנט|אק_אמד גקעט דצח המא וקב|חדעג זי זקעב|אק_ברפו חכו|אק_גרו₂ חקנו|אק_ארעח חרטז|אק_גרא את_בב
- דרכי קנייתה
- את_ב את_ג את_ג אר_קסג_ח אק₇תפו חדפב
- אתתנו|אק_גשמא בג|את_בי₇|עטב₁ גנו גקעט גרכט|חדקמו הרעח וכו|אק₇תמה חכו|אק_גרו₂ את_וי₁
- חסרונות התורה שלא לשמה
- אשסט|אק₇רמח אשפח|את_גה אתקטו|את_טב₃ גנט|אק_אמד גרכט|חדקמו הקעא
- תפקיד התורה שלא לשמה
- היא זצז חסח חדקמט₂
- שבכתב ובעל פה
- יניקת התורה שבעל-פה מנשמת ישראל ע"י ישראל ותורה:
- יתרון התורה שבכתב
- אתתסא
- יתרון וחשיבות התורה שבעל-פה
- ברכג|את_בעטעח₁ הקנח וקעט|אר_וי₁ חיג חקנו
- יניקת תורה שבעל-פה מהתורה שבכתב
- אצח ארצו אתיח|את_גט בנו|את_אעטכג₂ בסא|אר_פי₃ את_אעטכה₁ הרנ חלב|אק_גשמג חרכג|אק_ארעח
- שורש עליון וענפים פרטיים
- אצח אתיח|את_גט בנו-נו|את_אעטכג₂ דנב הרנ הרעז חיג
- איחודן
- בסא|אר_פי₃|את_אעטכה₁ בקמה|את_דעטנב₃ גשכו|אק_אכד הקס זלב|אר_לא₇ חקנו
- נבואה ורוח-הקודש
- גשכו|אק_אכד דנב

● **ביטולה**

- אין לבטלה מחשש גאוה ענוה וגאוה – גאוה חיובית!
- אין לבטלה מפני חטאיו עי' לימוד זכות – על עצמו; דילוג והדרגה – בלימוד רזי תורה
- ביטול עמל התורה לשם דומייה והקשבה עי' מנוחה ויגיעה – דומיה ועמל
- מריבוי דבקות עי' דבקות ותורה
- שיחת חולין עי' שיחת חולין+
- **השפעת ביטולה**

אפח|אר קכד_ה אשעב|את_ה ב_ה דנו הקצט חנ חנא

● **צער ביטול תורה**

אש|את_ה א_ה אתיד|אק,רמט₂ אתנג|את₁ גקפח|את₂ וסז|אש₁ טו חנא
אש₁ טא

● **מונעי לימודה ודבקותה**

את_א

● **ביטול תורה עילאה**

אפח|אר קכד_ה אשצא|אק,תמח₂ הקצט

● **טשטוש בין עצמותה לגילוייה בעולם**

אתתלג גרמב|את₁ ט₁ הקסט

● **ביטול תורה סובייקטיבי**

אתכא אתק את₂ את₃ חד קיב

● **איי-ביטולה מפני הכבוד**

חד קח₂

תורה ואמונה עי' אמונה ותורה+

תורה ודבקות עי' דבקות ותורה+

תורה וחכמה

○ מדע ותורה עי' מדע ותורה+

○ שכל אלוהי ואנושי עי' שכל – אלוהי ואנושי+

○ תורה ומחשבות אלוהות עי' מחשבה ותורה+

● **יתרון התורה**

אתרנא אתרפה לקטו גרצד|את₁ הצו הקסו|אק,קיה הקעד
הקעה|אק_אט הקצו וז ומב|אק_אצב וקטו חקנט|אק_אא את₁
את₁ א₁ אר קסד_ט

● **התורה שורש החכמה**

אתצו|אק,שסז אתרנא אתרפה בקי|אק_אקמא₂ עט₃ מב₃
בקמו|את₂ עט₂ נב₄ לקטו זכב הלא|אק_אנא זעו|אק,תמא את₁ יב₁
אר קנא_א

● **תפקיד החכמה**

אריא אתלד|אק_אעח אתעט אתתפח|אק_אסג אתתק גשכו|אמ₁₃₄
הלא|אק_אנא ומא|אק_אצא אר קסד_ט

● **הודקקותן זו לזו**

אפא אתרי אתתלה אתתק

● **איחודן**

אתקצא|אק,שנו אתרפא אתתק הכא ומב|אק_אצב
זעח|אק,תקד|אמ₁₇₃

● **הפער והמתח ביניהן**

אריא אתרפה אתתפח|אק_אסג בקמו|את₂ עט₂ נב₄ זי

● **קביעת לימודו בהן**

את₁ ט₁

תורה וטבעיות עי' טבעיות וקדושה+

תורה ויראה ע"ע יראה ותורה⁺

תורה וישראל ע"ע ישראל ותורה⁺

תורה ומדע ע"ע מדע ותורה⁺

תורה ומחשבות רוחניות ע"ע מחשבה ותורה⁺

תורה ומצוות אד|ארס, ארכו|ארסט, אשפט|אק, קכח אתרלט גשנו ונה ורפו את²

תורה ונבואה ע"ע נבואה ותורה⁺

תורה ורוח-הקודש אתקלב אתקלח|אק, יב אתרס|אק, רסט בסט|עט כ² ברצט|עט קט³ ופה ורסה|אק, שס חרמו|אק, כט

תורה ותפילה ע"ע תפילה ותורה⁺

תורה ותרבות אפא ארסב|אק, צו אתקצא|אק, שנו אתתנה אתתסא אתתפא גרמא דעג הקיט|אק, קט

תורה ותשובה ע"ע תשובה ותורה⁺

תורת ההכרה ע"ע הכרה^o

תורתו אומנותו בכב|עט יב¹ היא וטז

תחייה ע"ע גאולה⁺

תחיית הלשון העברית ע"ע לשון[!]

תחיית הקודש והחול ע"ע קודש וחול[~]

תחיית המתים

o ברכתה בתפילה ("מחייה המתים") ע"ע תפילה – חלקיה וסוגיה השונים[!]

● מהותה אתשב|אק, שעט אתשעה|ארס ד, ברצט|עט קט³ דעח|אק, שפה

הצד|אק, תקג² הקמה|אק, קצח הרכו|אק, מב הרפג|אק, שעח

וקלו|אק, שא וקמו|אק, רפ זי-יח זכ-כא חקלא|אק, שסה²

● רמזיה בתורה את² ה

תיבת נח חכב

תינוקות ע"ע ילדות[~]

תינוקות של בית רבן (חינוכם) ע"ע חינוך[~]

תיקון

o תיקון החול ועילוי קודש וחול – עילוי החול⁺

o תיקון הרע ע"ע טוב ורע – תיקון הרע⁺

o תיקון החטא והפיכתו לטוב ע"ע תשובה – הפיכתה זדונות לזכויות⁺

o תיקון המידות ע"ע מידות[!]

o תיקון העולם

o התעלותו וחזרתו למקורו ע"ע התעלות העולם⁺

o עילוי עילידי התורה והתפילה וכו' ע"ע תורה – השפעתה[!]; תפילה – פעולתה[!] (כ"א במקומו)

o תיקון העולמות העליונים ע"ע עליונים ותחתונים – האדם והעליונים[!]

תיקוני המקובלים ע"ע יחודים[~]

תיקון היסוד ^{ע"ע} ברית – שמירתה ~

תיקון רחל ותיקון לאה ^{ע"ע} רחל ולאה ~

תיקון חצות ויט|אק, שג זיב|אריז,

תכונה (אסטרונומיה) אקיח|אק, תקלח² אקא ארמו|אק, תלג חעט

תכלית הבריאה ^{ע"ע} בריאת העולם – תכליתה

תכשיטים אתתפו|אריז טו

תלמוד

● העושר שכו

אתרלט

● לימודו

אקפח אקפט

תלמוד בבלי וירושלמי

○ מעבר מתלמוד לתלמוד ^{ע"ע} צער – במעבר מתלמוד לתלמוד

● מהותם ואופיים אתפב אתתלד|חד קכא בשיג|אר פט^ה עט קיו² הר ועו זי חקלד

ח קמב|אק, תקג² את'ג^א

תלמידי חכמים

○ צדיקים ^{ע"ע} צדיקים⁺

○ הרבייתם שלום בעולם ^{ע"ע} צדיקים – איחודם הפכים ~

● כבודם ארמה|אמ¹⁴² אר נג⁷ אר קסח³

● שימושם גרפב|אק, ארמ² זקלח

● תלמידי חכמים (כמושג)

אשמא אשפט|אק, קכח אתשלב|אק, שסו גרלא אר קסח³

תלמידי חכמים והמון העם ^{ע"ע} תמימות וחכמה~; צדיקים והמון העם⁺

תלמידים (רב ותלמיד) אשו אתרלד|אק, אקא² הרח הרכד זיז טו

תם (רבנו יעקב) ברנג|עט פח⁴

תמיד (קרבן) אתתכו|אר, רסח

תמימות וחכמה

○ אמונה ומחשבה ^{ע"ע} אמונה ומחשבה⁺

○ אמונה טבעית ושכלית ^{ע"ע} אמונה – טבעית ושכלית⁺

○ יראה תמימה ^{ע"ע} יראה – יראה פשוטה

○ ילדות ובגרות ^{ע"ע} ילדות ובגרות

○ ישירות טבעית וחכמה ^{ע"ע} ישירות ~

○ חידוש ופשטות קדומה ^{ע"ע} חדש וישן⁺

○ תמימות דמוינית (שלילית) וחכמה ^{ע"ע} דמיון ושכל~

● יתרון התמימות העליונה

אקנד אתרלא|אק, שטו גשמח|אמ⁸⁰ מר אמונה^א הקו

הקלט|אק, אעו² אמ¹⁵⁰ הקסג|אמ¹⁰⁵ הרכ|אק, תלו זב זקעח|אק, קמד

זריח|אק, קמד חלו את'ה מר אמונה^כ אר מט³

● יתרון החכמה העליונה

איד|ארסא^י אכא|אמ⁶⁶ אקצג אתתעח|אמ¹⁶⁹מר|אמונה^ה
 בקצז|אמ³⁸⁶עטסט⁵ ברצא|עטקז² בשמב|עטקל¹
 גרא|אמ²⁵⁸מר|אמונה⁵ הקמג|אמ⁹⁸זטו זקמג|אקתי את^ה
 מר|אמונה^ה מר|אמונה⁵

● יתרון וחשיבות התמימות הפשוטה

אכא|אמ⁶⁶ ארד אש|אק, (ראש דבר) כז אתנו אתשמח אתתמה
 אתתמו ברצא|עטקז² גקט|אקשכג גקכח|אמ⁴⁶⁶מר|אמונה³ גקמה
 גרא|אמ²⁵⁸מר|אמונה⁵ הרכו זטו מר|אמונה⁵

● הזדקקותן זו לזו

אכב|אמ¹³⁸ אקמ|אקשסד אתתה בסז|עטכז³ בפו|עטלד³
 בשח|עטקיג² געט גשסא הרכד חי|אק, רעב חלו את^ה מר|אמונה^כ

● תמימות מביאה לחכמה

ברכט|עטפ¹ גשסא הרמו|אמ¹⁵⁵ וקנו ורנט זקמג|אקתי חכ
 חסטט|אמ¹⁵⁹

● הפער ביניהן

בשיא|עטקטז¹ גרא|אמ²⁵⁸מר|אמונה⁵

● איחודן

הכא הקז הקלט|אקעו² אמ¹⁵⁰ הקנד|אמ⁸⁵ הרכ|אק, תלו הרכו
 הרמו|אמ¹⁵⁵

● בישראל

דפו ארנה^ה

● תמימות פסולה

חזקצג²

תנ"ך

● פשטי המקראות

אקב|אק, תקלח² אתקנט הה|אק, מז|אמ¹⁰⁰

● גיבוריו

וקג|אריג^ב

● חלקיו

גשמג|אתד^א חקמו|אק, ארע

● יופיו החיצוני

הקפו

● לימודו בלילה

חיג

תנועה

○ של העולם למקורו ע"י התעלות העולם

● של הגוף

אתשלו אתתכא|אק, תסח|חזקלד בעא|עטל¹ גפח|אשח^ג וקלו|אק, שא
 ורכט זקעה חעו|אק, תסז מר העלאת ניצוצות^א מר העלאת ניצוצות³

● של החומר והעולם

ארא|אק, תקו הפו זקנו|אק, תיב

תנועת הצינונות ע"י לאומיות חילונית+

תנועת החסידות

אצ-צו|אק, שצט ארכז|ארסט^י בקלא|אק, צד|עטמח² בקנו|עטנו¹
 ברלד|ארפא^ה|עטפב¹ דנח המ|אמ¹²⁵ הסב זקלא זקלח

תנועת המוסר

בעג|עטלא¹ דנח

תנועת הפועלים והסוציאליזם

אפט אצ דנח דפג אר קנב³

תנועת ההשכלה

אקנד דנח הרלט הרנט זקלא

תענוג ע"י עונג+

תענית

אשטז|אק,רצ אתשטו|אק,עח גפט|אק,רצו₂ גקפו|אק,רפט אש'ג₁
אשטז, חדקנ

תפארת (ספירה)

אתרו אתתד|אק,שו ברמט|אק,תז|עטפז₂ ברנ|אק,שסח|עטפח₁
ברסב|עטצא₂ בשלו|עטקכח₁ גקג גרכא|אק,תלא|מר יראה₃ דצג
חלא|אק,שמב חלב|אק,שמג חנה חקעו חר|אק,קנג חרטז|אק,רא
גקג גשכו|אק,כד זיא|אק,תה

**תפארת ומלכות
תפילה**

○ צעקת הנפש ע"פ צעקה

- אמונה בכוח תפילתו ע"פ לימוד זכות – על עצמו!
- זיכוכה והכשרתה על-ידי התורה ע"פ תפילה ותורה!

● **מהותה ומקורה**

- באמונה ע"פ תפילה ואמונה ~
- המשך תפילת האבות ע"פ תפילה – תפילת האבות; תפילה – בישראל ~
- הקשבה מעולמות עליונים ע"פ הקשבה – בתפילה
- חיי עולם וחיי שעה ע"פ תפילה ותורה!
- **מקורה בעליונים**

אתשפא אתשצא גריב ורה זקה זרכג|אק,רכו|ער_א (ענייני תפילה) יג
חכט

- בגילויי הנשמה אלג אתשפא אתתעג געו וקצב|ער_א (ענייני תפילה) יב
- בשכל ובמחשבה

אלג ארפה|אק,רנב₂ אתשי|אק,רפד אתשצב|אק,עג₂ בצו|עטלו₄
בקנה|עטנה₃ בקצח|אק,תמח|עטע₁ גשלא

- ברגש אלג ארכ ארפה|אק,רנב₂ אשד אתלב אתשי|אק,רפד
אתשצב|אק,עג₂ בצו|עטלו₄ גשלא דקז וקנד
- בדמיון אתרסה אתשצב|אק,עג₂ בצו|עטלו₄
- בחיי השעה אתסז|אק,שה אתתעג

● **פעולתה**

- עילוי הנשמה אתרו ויא|אק,רפו₂ זקא
- עילוי האמונה והמחשבה

אמו|אש'י, גקכו גרל|אמ139, זריא|אק,קעט₂ מרצו₁

- עילוי הרצון אמו|אש'י, אעב אעג אקעג אתקטו אתקלג אתקנד אתרסו
אתרצד|אק,רכה ברד|אק,מו|עטעא₃ ברטו|אק,מח|עטעה₂ גיח|אק,ג
גמג|אק,מט דעו|אק,נט הסט|אק,מה הרכא|אק,תל הרכט
וצד|אק,עד זנד|אק,נב זפט|אק,נח זקב|אק,נו זקכד|אק,נה
חעו|אק,נד חקלו|חדנו₂ חרלג|אק,נג

- עילוי הדבקות אכ
- עילוי המידות אשפ חקח|אק,רלד₂
- עילוי הדמיון אמט אסו אקעג בכ|עטט₃
- עילוי החיים אשפ אתסז|אק,שה אתקצה דעו|אק,נט הקלב
וקצב|ער_א (ענייני תפילה) יב זקמד|ער_א (ענייני תפילה) יט חכט

• עליו העולם אתסה אתקב|אק,תקח אתקצה גפ גריב ומו|אק,קמח
זרכג|אק,רכו|ערא(ענייני תפילה) יג חקח|אק,רלד²

• תיקון הרשעים אתשכד

● הכרחיותה אכ אסו

● דרך התגשמותה ויציאתה אל הפועל

ארפב אשד אתרסד אתרסו אתרעה|אק,רד² אתתנא
בכה|אק,תכו|עט יג² במו|עט כ¹ בפב|ערא(ענייני תפילה) לא|עט לג¹ בקמט
ברטו|אק,מח|עט עה² ברנא|ערא(ענייני תפילה) טז|עט פח² בשכד|עט קכד²
גיח|אק,נ|אק,רצד² דצב דקבב|אק,שח הרכא|אק,תל הרכט
וקצב|ערא(ענייני תפילה) יב ורכג ורלד זנד|אק,גב זצח זקיד
זקד|אק,גה זקכה חעו|אק,גד

● חלקיה וסוגיה השונים

◦ הלל^{ע"י} הלל

◦ צעקה^{ע"י} צעקה

• הכנות אליה אתשנג אתתעג

• פסוקי דזימרא אתשפב|ערא רלו בשיב|עט קיז¹

• שבחים ובקשות

אשמד אתשפא

• סמיכתה לגאולה

זקא אר קלט⁷

• תפילת לחש אלג ורה חפא|אק,קו

• ברכת מחייה המתים

אתשב|אק,שעט

• קדושה בשטו|אק,תקלד|עט קיט² הריג וטו זצ

• סדר הברכות וסידור חלקי התפילה

אתרפ אתשיט|אש'י¹⁰ חפא|אק,קו

• קדיש ארנב אתרפ ה קיב

• שחרית אתרצג

• ערבית אתרמו אתתנג|ערא,תט

• חובה ונדבה אתרמו

● כנגד קרבנות אקמד אתשט אתשסד בכ|עט ט³

● שמחתה עונגה ודבקותה

אכ וי|אק,תלג וכד|חד קלב² ורכג ורלד זצא|אמ¹⁰⁹ זקא

● תפילת האבות אתלב אתקטו ה קלב

● התגלותה בעתיד ברד|אק,מו|עט עא³ המג|אק,קסא זרטו|אק,רכו

● כוונתה וייחודיה דסא|אק,קכד אק,ג

● אמירתה בקול רם אשפ

● אכילה לפניה אקעג אתרכה|אק,רצא² אתרצד|אק,רכה אתרצה|אק,רכה² אתשנג

אתת|אק,רצא מר העזאאת ניצוצות⁷

● בישראל המג|אק,קסא הסט|אק,מה זרטו|אק,רכו אר קסב²

- של צדיקים
  - אתסז|אק,שה אתרסה אתרסז בכה|אק,תכז|עט יג₂ בלד|עט טז₃
  - בסב|אק,שכט|עט כה₂ בצט|עט לט₁ ברטו|אק,מח|עט עה₂ ברנח|עט צ₁
  - בשנ|עט קלב₂ גסז גרנח|חד צא ורכג ורעט זפט|אק,נח
  - זקסה|אק,שלח חעו|אק,תסז אתו_ח אר קסא_ב
- אישית וכללית
- תולדותיה
  - ברנא|ער_א(ענייני תפילה)טז|עט פח₂ גסז הקבא|אר מגכ_ו חכט
  - גכו וקנד חעו|אק,תסז
- מעכביה (ומחשבות זרות)
- אלג אשד אתשג בשלג|עט קכז₂ זרטז|אק,רכז חס|אש טו_ח
- תפילה של קטנות
  - אקעג בשלג|עט קכז₂ גרנא הרכט
  - ארכ בשלג|עט קכז₂ זצא|אמ 109₁ זקב|אק,גכו זקמא|אמ 108₁ אש יד_{כב}
- תפילה ואמונה
- תפילה ומצוות
- תפילה ותורה

○ דבקות ותורה ע"פ דבקות ותורה⁺

○ תפילת חסידים הראשונים ע"פ חסידות – חסידים הראשונים

● יתרון התורה הקלג הרג זק זקלח

● יתרון התפילה זקז ורה זק זקמא|אמ 108₁ אתו_ח

● חשיבות התפילה בזמן הזה

ולו וקצט|ער_א(ענייני תפילה) יט זקלח

● הזדקקות התפילה לתורה

אתפד בקצח|אק,תמח|עט ע₁ בשכד|עט קכד₂ גכו הלו|אק,תכט₂

הקה הקפב הריד|אמ 107₂ הרכט ולו זצא|אמ 109₁ זצב|אמ 109₁

זקמא|אמ 108₁ אתו_ח את י"א_ט

● הפיכת תפילה לתורה גכו וקנט את י"א_א

● איחודן גקג חרכה|אק,תס

● מונעיהן וגורמיהן בשלג|עט קכז₂

● חיי עולם וחיי שעה גקג הלו|אק,תכט₂ הרג ולו וקנט וקצט|ער_א(ענייני תפילה) יט זק

● מלמטה למעלה ומלמעלה למטה

וקצט|ער_א(ענייני תפילה) יט זקמד|ער_א(ענייני תפילה) יט

● תורתו אומנותו בכב|עט יב₁ היא וטז

תפילות – של הרב (בגוף שני)

גרפ|חד ל₂ ועא|חד קסח וקלו|אק,שא וקעג|אק,קפז₂ חד קנג₃ חד כד

חד לז₂ חד סו חד קנג₂ חד קסג₂

תפילין

● פעולתן אקסא אתיא|אק,תפא₂|מר ענוה₁ אתשלט זיט-כא

● ערכן וחיבתן אתשנא|אק,שמ ברנג|עט פח₄ וקטו

● של יד ושל ראש וקטז חקצג

● של רש"י ור"ת ברנג|עט פח₄

תפיסת אלוהות

○ מונותאיזם ופוליטיאיזם ע"פ מונותאיזם ופוליטיאיזם

- יחס האלוהות לעולם ע"פ עולם – קיומו ויחסו לאלוהות+; עליונים ותחתונים+
- יכולת ההשגה ע"פ שכל+

תקווה ויאוש ע"פ יאוש ותקווה+

תרבות

- של ישראל ושל העמים ע"פ ישראל והעמים – אמונה תורה ותרבות+
- אומנות ע"פ אומנות+

● עלויה והצורך בה ארטו|אר טו, אתתפז|אר טו, בו|אק,רפח|עט ב, בקצ|אמ 170|עט סז, גסד|אק,קפא גקפו|אק,שכו הקפט|אר לד, אש ד, 2

● סימן לגאולה ד לח

● גילוייה את נשמת ישראל

ד מט

● השקר שבה

הרסו|אר טו, וקנא|אר טו, ורט|אמ 24, אר קסה, 11

תרבות ואמונה

ארכג|אר טו, ארכה ארכו ארפא|אק,(ראש דבר) לא אתקפג|אמ 39, 3

במג|אמ 265|עט יט, גצא גקמא|אק,רח גקמח גקעג|אק,ארכה

ד א|אר צב 2, ומט|אמ 131, 2 ורלו|אק,תעז|אמ 41, 1 מר אמונה 7, מר אמונה 5,

אר מט 3, אר קסה, 11

תרבות ותורה

אפא ארסב|אק,צו אתקצא|אק,שנו אתתנה אתתסא אתתפא גרמא

ד עג הקיט|אק,קט

תרבות ויראה

גקפד|אק,(ראש דבר) כח|מר ידאה, 7

ה רג

תרגום

אר נה

תרומה

תשובה

- תיקון הרע העולמי ע"פ טוב רע – תיקון הרע+
- שיבת העולם למקורו ע"פ התעלות העולם – התעלות ההוויה!
- מקורה בספירה הבינה ע"פ בינה~
- חירותה ע"פ חופש הנשמה+
- יסוריה ע"פ צער – בתשובה+
- ירידה לצורך עליה ע"פ ירידה לצורך עליה – חטא ותשובה
- שיבה לעצמותו ע"פ עצמיות~
- תיקון הדיבור ע"פ דיבור~; שיחת חולין – של תלמידי-חכמים!
- תשובת ישראל וגאולתם ע"פ תשובה וישראל+
- צדיקים ובעלי תשובה ע"פ צדיקים ובעלי תשובה+

● מהותה

• טבעיותה אשנח הקמח חעד|אש טו, אש ה, אש ה, אש ה, אש ו, 7

• מעשית ופנימית

ארצט|אש יב, בכט|אר צו, עט יד, 3 ברח|אש יד, 7 עט עג, 1 דמח|אר צו סח

חעד|אש טו, חקי|אק,ארנט אש ג, אש ו, אש יב, אש יב, אש יב, אש יד, 11

אש טז, אש טז, 11

• עילאה ותתאה אתרסט בצא|אש'ב|ח'עט לוי ד'יא|אש'ט₁ ז'קפח|אש'ט₂א ח'עד|אש'ט₃
 ח'רכד|אש'ט₇א א'אש'ב א'ש'ג א'ש'ח א'ש'ט_{1א} א'ש'ט_{2א} א'ש'ט_{3א}
 א'ש'ט_{1א} מ'ר ג'אווה כ'ג מ'ר העלאת ניצוצות ה'

• פתאומית והדרגתית

א'ש'ב א'ש'ח א'ש'ט₁ מ'ר ג'אווה כ'ג

• כללית ופרטית

• תשובת העולם למקורו ע"ע התעלות העולם!

• יחס תשובת הפרט והתשובה העולמית

אתרנו אתתפה|אק,יא בצא|אש'ב|ח'עט לוי בקצו|אש'ט₇עט סט₄
 ד'מח|אר צו סח הג הפג|אש'ט₇א י'א וקמו א'ש'ג א'ש'ח א'ש'ט_{1א}
 א'ש'ט_{1א}

• שכלית (של צדיקים)

אתרסט

• גופנית

• השפעת הגוף על הנשמה ע"ע גוף ונשמה

• תשובה גופנית (כמושג)

א'מה בלב|אש'ט_{1ב}עט ט₁ ג'רעג|אר פ'כ'ג ולו|אש'ט₅א א'ש'ט_{6א}
 א'ש'ט_{11א}

● חלקיה

◦ וידוי ע"ע וידוי

◦ חרטה ע"ע תשובה – יסוריה וצערה

• הכרה בחטא ח'רלה|אש'ט₁ א'ש'ט_{1א} מ'ר ג'אווה,

• תיקון העבר וקבלה לעתיד

א'נב|אש'ט₁ א'ש'ט₂₀

• באופן קבוע לפני השינה

אתרז|אק,שב אתרכט|אק,שב₂

● הכרחיותה וקדימתה לעולם

ארפח|אש'ט₁ א'ש'ט_{2א} א'ש'ט_{3א} א'ש'ט_{4א} א'ש'ט_{5א} א'ש'ט_{6א} א'ש'ט_{7א} א'ש'ט_{8א} א'ש'ט_{9א} א'ש'ט_{10א} א'ש'ט_{11א} א'ש'ט_{12א} א'ש'ט_{13א} א'ש'ט_{14א} א'ש'ט_{15א} א'ש'ט_{16א} א'ש'ט_{17א} א'ש'ט_{18א} א'ש'ט_{19א} א'ש'ט_{20א}

● קביעותה והתמדתה

• באדם

א'ש'ג א'תקנ|אק,תקסז₂ אתרלה ברמג|אק,רלג₂עט פה₃ ד'סה|אש'ט₁
 ח'לו ח'קסג|אש'ט₃א א'ש'ט_{4א} א'ש'ט_{5א} א'ש'ט_{6א} א'ש'ט_{7א} א'ש'ט_{8א} א'ש'ט_{9א} א'ש'ט_{10א} א'ש'ט_{11א} א'ש'ט_{12א} א'ש'ט_{13א} א'ש'ט_{14א} א'ש'ט_{15א} א'ש'ט_{16א} א'ש'ט_{17א} א'ש'ט_{18א} א'ש'ט_{19א} א'ש'ט_{20א}

• בהוויה

א'ש'ט_{1א} א'ש'ט_{2א} א'ש'ט_{3א} א'ש'ט_{4א} א'ש'ט_{5א} א'ש'ט_{6א} א'ש'ט_{7א} א'ש'ט_{8א} א'ש'ט_{9א} א'ש'ט_{10א} א'ש'ט_{11א} א'ש'ט_{12א} א'ש'ט_{13א} א'ש'ט_{14א} א'ש'ט_{15א} א'ש'ט_{16א} א'ש'ט_{17א} א'ש'ט_{18א} א'ש'ט_{19א} א'ש'ט_{20א}

● פעולתה

◦ קירוב הגאולה ע"ע גאולה – תלותה בתשובה

◦ הכשרה לרוי תורה ע"ע רוי תורה – דרכי לימודם

◦ על ישראל ע"ע תשובה וישראל!

◦ על לימוד התורה ע"ע תשובה ותורה!

• על האדם והנשמה

ח'רסו|חד מה א'ש'ט₂ א'ש'ט₇

• על הדעת והאמונה

אשנה|אש'י, אתלו|אמ²141 אתקנח אתשיט|אש'יא אתשמב
בלב|אש'יד²עט טז¹ בקטז|אמ¹61|עט מד¹ בקלח|עט נג³ גק|אק⁷תצה
דסט|אש'י⁷ הקמה|אק^אקצח חקי|אק^ארנט חקיא|אק^ארס אש'ד^ב
אש'ה^ב אש'ב¹ אש'ב² אש'י^ט

• על הרצון

אתלו|אמ²141 אתקיט|אש'ד⁷ אתקנח דנא|אש'ט⁷ חקי|אק^ארנט
חקיא|אק^ארס חקפו|אש'טו³ אש'ד^ב אש'ט^א אש'ט^ב אש'ט^ה אש'ט^ט,
אש'יב^א אש'ט⁷ מר העלאת ניצוצות^ה חד קנא

• על החיים

ברפו|אש'יב^בעט קד¹ הרעג|אש'יג^{יב} זרו|אש'טז¹ אש'הקדמה|חד קנו
אש'ט^ב אש'יב^א אש'יב^ב אש'יב^ג

• על העולם

אשע|אש'ח⁷ אתשיט|אש'יא הרעג|אש'יג^{יב} אש'ד^ה אש'ה^ו אש'ו^א
אש'ט^ג אש'יא^ג אש'יב^א אש'יב^ב אש'יב^ג אש'טז^{1א}

• הוספת אהבה

• הפיכתה זדונות לזכיות

• בתיקון הכוונה והמחשבות

ברמו|אש'ד^חעט פו² דיא|אש'ט⁷ הרל|אש'יא^ה זנו|אש'יד^{לה} אש'ט^ה
אש'טז^{1א} מר ברית^א מר ברית^ג

• באיגוד חלקי העולם והזמן

בצו|אש'יב^העט לח¹ בקה|אש'ז^בעט מא³ אש'ו^ה אש'ט^ב אש'יא^ג

• בגילוי הטוב הגנוז ברע

ארמ|אש'ט^ה אתשנט אתתכו|ער^ארסח הט|אש'יא⁷ מר גאוה^{כו}

• בגילוי עונג ועומק הטוב

ברא|אק⁷שצט|עט⁴

• שלילת הרע מעיקרו

גיא|אש'יא^א אש'טז^{1א}

• ההכשרה לכך

ארמ|אש'ט^ה אתרעא אש'טז^{1א} מר גאוה^{כו}

• הביטחון והשמחה שבכך

אעז דיא|אש'ט⁷ ונא|אש'יד⁷ אש'א

• בדרך הגאולה

• אתרסט

• מכשיריה

• השפעת התורה ורוייה על התשובה ע"י תשובה ותורה!

• תיקון הגוף ע"י גוף ונשמה -

• גורמיה השונים אמו|אש'י, אקצו|אש'ט^ט אתקצה אתרסא|אש'ט^ט בצא|אש'יב^העט לוי¹

בקצה|אש'יב^בעט סט³ בקצו|אש'ד⁷עט סט⁴ הרעג|אש'יג^{יב} וח

ולח|אש'יד^{לב} חנו|אש'טו^א אש'י^א אש'יג^{יב} אש'יד^{כט} אש'י^ה

• מונעיה

• החטא אינו מעכב את התשובה ע"י לימוד זכות – על עצמו!

• החטא מעכב את התשובה ע"י חטא – השפעתו!

• מדות רעות ופגמי הרצון

אנב|אש'י⁷ אשפו|אק⁷רלח בצה|עט לז³ אש'ה^{1ה} אש'יג^{1ט} אש'יד^{כה}

מר ברית^א

• גאוה^ה מר גאוה^ד מר גאוה^ה

• עצלות ועיכוב התשובה

ולה | **אש** י'כב

• צרות וחולשת הגוף

בצה | **עט** לו'ג **אש** י'גג **אש** י'ג

• דקדוק עצמי בשלו | **עט** קכז'ג

• חטאים המעכבים את התשובה

• עבירות שבין אדם לחברו

אנב | **אש** י' אעו ארמט | **אק**, קכד אשפו | **אק**, רלח אשצב אתשמו

אתתכו ברח | **אש** י'ד | **עט** עג'ג ברא | **אש** ז'י | **עט** פ'ג **אש** י'ט **אש** י'ד

אש י'ב

• כ"ד עונות המעכבים את התשובה

אתלח ברז | **אש** י'ג | **עט** עב'ג חנט | **אש** טו'ח חרלה | **אש** טו'י מר ברית'א

מר גאזוה'ה

• מניעתה מרשעים

ורא | **אק**, תצא'ג זקפב | **אק**, קלט **אש** י'כה

● יסוריה וצערה

◦ ייסורי החטא ע"י צער – מהחטא⁺

◦ הפיכתם לעונג ואיחודם עמו ע"י צער ועונג

◦ ממניעת התשובה ממנו ע"י תשובה – מונעיה[~]

◦ עדותם על גדלות האדם ע"י לימוד זכות – על עצמו[~]

• מקורם

• מהמעשים הרעים בעצמם

אש לו'ח | **אש** לו'ח אתיד | **אק**, רמט'ג **אש** לו'ב

• מוסר כליות

אש פה | **אש** י'ג גרפח | **אק**, קל

• מהתמעטות כוח הרע

אתרעד הרס ועט | **אק**, רפג'ג **אש** לו'א

• מדיכוי כוח הרצון

אש טו'ג

• מצמצום התשובה העליונה

חרכד | **אש** טו'ד

• חשיבותם אשמ | **אש** לו'ח, ונא | **אש** י'ד, חרלד **אש** טו'ג

• פעולתם לטובה

אעו אתיד | **אק**, רמט'ג **אש** לו'ח הע | **אש** י'ג **אש** י'א

• חשיבות הגבלתם

ארנו | **אש** לו'ח אשפה | **אש** י'ג דלב | **אש** לו'ח דמ | **אש** לו'ב וכה | **אש** י'א

אש י'ד

• המתקתם אש | את'ז'ה

• תשובה עליונה ללא צער

גיא | **אש** י'א

● שמחתה ועונגה אשיג|אש ד, אתתב בקצה|אש יב|עטסט, גיא|אש יא, גקפג|אש ח, ג
הע|אש יג, וכה|אש יד, ונא|אש יז, חרלד|אש טז, אש א אש ג
אש זא

● תשובה מאהבה

○ הפיכתה זדונות לזכויות ע"י תשובה – הפיכתה זדונות לזכויות⁴

● מהותה וערכה אתיב|אק, רנט, אתשע בקצא|עטסח, גקסא גר|אק, תג גרכד|ארעטא
וטו זקצא|אש טז, חנו|אש טזא, אש טח, אש יב, אש יט, אש יכ|אתג,
מר ידא טו

● קלותה והרהוריה

● ביטחון וודאות התשובה

אשלח|אש זח, חד קנט אתתמד ברלא|אש יז, עטפ, גקלח גרמט ופח
וקס|אש יכ, חרלה|אש טז, אש ה, אש יד, אש טז, אש זא

● גדולת הרהורי התשובה

אתקיש|אש זז, בקה|אש יב|עטמא, ברו|אש יז, עטעב,
בריח|אש יח, עטעז, ברלא|אש יז, עטפ, הצ וסז|אש יט, וקס|אש יכ,
חקטו|אק, צה, אש הקדמה|חד קנו, אש יא, אש יג, אש יד, אש טז, אש זא

● אי-הספקות בהרהור לברו

ארצט|אש יב, אשלח|אש זח, חד קנט אש הקדמה|חד קנו, אש זא

תשובה וישראל

● השפעת התשובה על ישראל

ארמא|אש זז, בקיש|אש יב, עטמה, גק|אק, תצה דסה|אש זג,
חקכו|אש טו, אש יג, אש יא, אש יב, אש יז, אש יז,

● אחדותם הפנימית

ארמא|אש זז, ארמב|אש זז, אשכא|אר קכו, בקיש|אש יב, עטמה,
גרכד|ארעטא, דנט|אר צוס, אש ח, אש יב, אש יג, אש יד, אש זח,
אש יז,

אש יכט

תשובה ומדע

אש יאב

תשובה ורוח-הקודש

תשובה ותורה

● הזדקקות התשובה לתורה

אמו|אש יז, ארצט|אש יב, בקצה|אש יב|עטסט, דסט|אש יד, אש יא,
אש יכט, אש יאב

● הזדקקות התורה לתשובה

אתשיט|אש יא, גקמו דמח|אר צוס, אש ח, אש יט, אש יכ|אתג,
אש יכ, אתג, אתג

● אחדותן והזדקקותן זו לזו

אשנה|אש יג, אתשיט|אש יא, דנט|אר צוס, אתגב

● בעלי תשובה ובעלי תורה

אש טז,

תשובת המשקל ע"י איזון וקיצוניות

זקלג|אק, תקטו|אמ 115, ערז שפד

תשרי

במד|מר אמונה|עט יט, הרנו|אמ 133, וצז|אק, קפו וצט|אק, רצז

תת-מודע

מפתח לשמות אישים וספרים

אבות (מסכת אבות)	זסו אק, שמד
אביי	אתשסח אמ ² 43
אבנר (בן נר)	אתשטו אר ⁷ פ
אברהם – בן דוד (ראב"ד)	עע ⁷ ראב"ד
אברהם (אבינו)	
○ קיומו את כל מצוות התורה עע ⁷ אבות (במפתח הכללי):	
● בקשתו אמונה וקריאתו בשם ה'	
אקב אק ⁷ תלט אר ⁷ קלה ⁷ ח	זצב אמ ⁷ 109, זקנ אמ ⁷ 121, חקפח
ארס אק, (ראש דבר) כג	אתמד אתרצג אתשח אק, שלב ביד עט ⁷ ז ¹
בסב עט ⁷ נג ⁴ , בקסב עט ⁷ נח ²	בקסד עט ⁷ נט ² גד אק, שמט זכג אק ⁷ תצט
חלב אק, שמג	
גד אק, שמט	גשכא אר ⁷ קסט ⁷ ח
זקט	זקטו אק, שלו
חק	
זקטו אק, שלו	
חלא אק, שמב	חלב אק, שמג
שורש האוניברסליות	
● יסוריו	
אברהם ואהרון	
אברהם ומשה	
אדם הראשון	
● בריאתו	
● שלמותו	
● נסירתו	
● חטאו	
● התפשטות זוהרו ונשמתו	
אשד אק ² שסז	אתטו אמ ⁷ 174, אתקכ אק ² רצט ברצט עט ⁷ קט ³
גג אק ² שמא	גסו אק ² תצג ² הקעה אק ² ט הקצו וקלד אק ² קפ
וקמו אק ² ארפ	זקט זקפ אק ² רטו חקנו חדקלו
גסו אק ² תצג ²	וקמו אק ² ארפ חקנו חקע אק ² רעט
הקטו אק ² סט	
הלו אק ² תכט ²	העו אר ⁷ יא ¹
זקטו אק, שלו	
חרנג אק ² רעד	
אדם הראשון ומשה	
אהליאב ובצלאל	
אהרון	
אהרון ואברהם	
אהרון ומשה	

אותו האיש ^ענצרות (במפתח הכללי) ~

אחיתופל ודואג	את _ו
איוב	וצד אק, עד
אלדר ומידר	ח קנו
אליהו (הנביא)	
● גילוי רזי תורה	אתשלב אק, שסו גט אק, תק ה קכא אר מג _{כו}
● השתייכותו לעליונים	אתשלב אק, שסו
● קישורו את העליונים והתחתונים	
	גנו גצב אק, שסה גרכג אר עח, חד רא וד וקלו אק, שא ורצא
● איחודו וחיוזוקו את כוחות האומה	
	ה קכא אר מג _{כו} ורסה אק, שס זמב אק, ע
● קנאותו	גצב אק, שסה וקלט אק, ששב ורד אק, שסד ורסה אק, שס ורצא זמב אק, ע זצו אק, שסג אמ ₁₁₄ ז קלא זקעא אק, רפג
● היותו מבשר שלום	אתשלב אק, שסו גט אק, תק גצב אק, שסה גרכג אר עח, חד רא ה קכא אר מג _{כו} וקלט אק, ששב ורד אק, שסד זמב אק, ע ז קלא וקכ אק, קלו ער, ריא חד קפה ורצא
● לימודו זכות	
● גילוי אליהו	גרכג אר עח, חד רא וקכ אק, קלו וקלט אק, ששב ורד אק, שסד זצו אק, שסג אמ ₁₁₄ ח קל אק, ששב ₂ ח קלא אק, שסה ₂
● בהר הכרמל	ח קלב
אליהו ומושה	גט אק, תק ה קט אר מד כח ה קי אר מד כט
אליהו ומושיח	ורסה אק, שס
אלישע (הנביא)	אתשלב אק, שלג וקלו אק, שא
אלעזר (רבי)	גיב אמ ₁₄₁
אלפסי (רי"ף)	את ט ₃ את ט _{יג}
אנטונינוס	ז לח
אפלטון	ארצד ה רכח אמ ₈₈ וקפח
אפרים (עשרת השבטים)	ח רה
אפרים ויהודה	אתתעא ז כא זקסג אק, שמח
אריסטו	אתמו אתרסח אק, קפ ה רכח אמ ₈₈
בלעם	ביא עט ה ₄ ד קכד אק, תפב ח קע אק, ארעט
בן זומא	בכב עט יב ₁
בר כוכבא	ה רלח אמ ₃₅ ח קנו
בנימין	אתפב
בעז	אתרא אק, רצב אתשלד אק, רצב ₂

ה קטו אק _א סט	בצלאל ואהליאב
ה רלח אמ ₂ 35	בר כוכבא
וצט אק, רצו	בר קפרא
דסח אק _ב תקלב	ברגסון
	ברוך שפינוזה ע"ע שפינוזה
ז קא	ברונא (רב)
ה קצ אר לח יח ז מג אק, קפב	בת פרעה
בשט אק _ב שיז עט קיד ₄	גבריאל
את ₁	דואג ואחיתופל
אתמד אתשטו אר פלד אתשמה בכט אר צו עט יד ₃ בנג עט כא ₃ דכו ה צד אק _ב תקג ₂ הלח וקג אר יג ₃ ורעד חנד אק _ד תו	דוד (המלך)
גכה אק _א קצג	דניאל
	דקארט (הגותו) ע"ע דמיון ומציאות (במפתח הכללי) ~
גקעב ז מה אר לב _{טו}	הבל וקין
אתתק	הונא (רב)
	הירש (הרש"ר) ע"ע שמשון רפאל הירש (הרב)
גכט אק _א קפג	הלל (הזקן)
גקנח אק, שכו ה סח	המן (הרשע)
אתלד אק _א עח אתשסט אק _א עח ₂ אמ ₂ 49 וסג אמ ₁ 132 ז לב אר לא יד	המנונא סבא (רב)
ומג	זבולון ויששכר
אתתסט אר צא _{טו} ה ז	זוהר (ספר)
	זיגמונד פרויד ע"ע פרויד
זי ז לו אמ ₁ 32 חקלד	זירא (רבי)
ברכו את יו עט עט ₂ הקפא אק _ד תעה ורצא את ט יג	חובת הלבבות (ספר)
חכב	חנוך
אתשסח אמ ₂ 43 בנ אק _ד תקיג עט כ ₅	חנינא בן דוסא (רבי)
את _ח	חננאל (רבנו)
אתתק	חסדא (רב)
ארלו אמ ₁ 89	חסדאי (רבי קרשקש)

יהודה (רבי יהודה הנשיא)

זכג|אק,תצט

יהודה (רב יהודה האמורא)

בלד|עט טז₃

יהודה (ריה"ל)

אתמו וקפח זקסט אר קסה טו

יהודה ואפרים

אתתעא זכא זקסג|אק,שמח

יהושע (בן נון)

אתתסז

יהושע בן פרחיה (רבי)

הקצ|אר לה יח הרלט

יואב (בן צרויה)

אתשטז|אר פד

יוחנן בן זכאי (רבן)

בקסח|את יג,עט ס₁

יונתן בן עוזיאל

גקלט|אק,קפד

יוסף (רב יוסף)

גרכה זככו|אק,תפג

יוסף

אתתסז אתתעא אתתפז|אר סז טו ברפ|עט צט₂

יוסף פראונהופר (פיזיקאי) ע"ע פרוינהופר

יחזקאל

הרב|אר יא₁

יעקב – רבנו תם ע"ע תם (רבנו יעקב)

יעקב

● שורש כנסת ישראל

● תמימותו ושלמותו ברפ|עט צט₂ גרכא|אק,תלא|מר ידא₃ זקעח|אק,קמד

● צליעתו וקכד וקסט|אש י"ט

● אמת ליעקב הרג

● ביתא דלתתא ורנו|אק,תקיט₂

● מידת הרחמים ורסג

● מידת היראה והתפארת גרכא|אק,תלא|מר ידא₃ זקיח

זעג

יעקב וישראל

חלא|אק,שמב

יעקב ומשה

יעקב ועשו ברצט|עט קט₃ גמט|אק,רצד הלו|אק,תכט₂ הקמט|אמ₁₃₇ וקא|אר יד₁

וקכד וקכד זקכא|אמ₁₃₁ חרנד|אק,שטו אר קנח טו

יפת ושם

אתד|אק,תג אתרפא הקפו

יצחק (אבינו)

○ עקדתו ע"ע עקדת יצחק

● אשיותו והשפעותיה אתנט|אק,קלה ברצט|עט קט₃ וקסג זקט חפא|אק,קו

ישי בנג|עט כא₃

ישראל (שמו של יעקב אבינו) ע"ע יעקב וישראל

יששכר וזבולון	ומג
יתרו	חקנ
כוזרי (ספר)	אתמו וקפח זקסט אר קסה ^{טו}
לאה (אמנו)	ארנ אק,קכה בשמד אר פוט עט קל ^ג ז מט
לאה ורחל	ברסב עט צא ^ג זקסג אק,שמח חרמו אק,כט
לוי (אמורא)	אתצב
מאיר (רבי)	אתצו אק,שסז
מגילות	
• קהלת	אקיד אק,תסו אתרלא אק,שטו גכא אמ ⁹¹ , ה קמג אמ ⁹⁸
• שיר השירים	אתשעה אר סד ^{יב} אתתלב אק,תקז אתתנב ער ^ג שה
• רות	אתתנב ער ^ג שה בנג עט כא ^ג
מדרש משלי	וד
מואב ועמון	בנג עט כא ^ג חמד
מורה נבוכי הזמן (ספר)	הרלט
מורה נבוכים (ספר) ע"ע רמב"ם	
מנשה (מלך ישראל)	חנט אש טו ^ה
מסילת ישרים (ספר)	הכב אק,(ראש דבר) כא ורב אק,קסז
מסכת אבות	זסו אק,שמד
מרדכי	בשנו עט קלה ^ג
מרים	חקנו
משה	
○ רבי משה בן מימון (רבי) ע"ע רמב"ם ⁺	
○ רבי משה בן נחמני (רבי) ע"ע רמב"ן	
○ רבי משה חיים לוצאטו (רמח"ל) ע"ע מסילת ישרים	
• נבואתו ושאר נביאים	אקצב אק,רעו אשיו אר קכד ^ה אשצו אתרצח אק,רעא בלה אק,צרצו עט טז ^ד בנד עט כב ^י בעד עט לא ^ג זפ אק,רעה חקנו אק,רעה חקע אק,רעט חרכג אק,רעה את ^ה ח ^ה אר קכ ^ב
• שורש התורה	אצח אתתפז אר סז ^{טו} חרכג אק,רעה
• חטאו	גט אק,תק זכח אק,תקכא
• אי-כניסתו לארץ	זיד
• אהבתו לרשעים ולערכי-רב	בקטו עט מג ^ד זקלו חמו אק,שכג
• קבורתו	בסד עט כו ^ג חקלב
• בנייתו את המשכן	אתרסט גשמח אמ ⁸⁰ מר אמונה ^{יב} ה כח

- שבירתו את הלוחות   אתקנג|אק₂שיד ד קו
  - ניצוצותיו בנשמות כל דור
אשמה בכט|אר צו₂|עט יד₃   בקטו|עט מג₄   ברפב|עט ק₂   גכו חקנו
  - השתייכותו לעליונים ועבודתו העליונה
ורנו|אק₇תקיט₂   חרטו|אק₂רא
  - פרישתו מאשתו   חקנו חקע|אק₂רעט
  - ענוותנותו   ברצט|עט קט₃   אר קנג₇
  - משה ואברהם   חלא|אק₂שמב   חלב|אק₂שמג
  - משה ואדם הראשון   גסו|אק₂צג₂   וקמו|אק₂רפ   חקנו חקע|אק₂רעט
  - משה ואהרון   חרנג|אק₂רעד
  - משה ואליהו   גט|אק₂תק   הקט|אר מד כח   הקי|אר מד כט
  - משה והאבות (ג' אבות)   אר קנט
  - משה ויעקב   חלא|אק₂שמב
  - משה ומשיח   אתטו|אמ₁₇₄   אתשעו|עט מג₄   בקעז|עט סב₃   חקנו אר קנט
- משיח**
- ימות המשיח ע"ע גאולה⁺
  - החוצפה שבעקבי משיח ע"ע כפירה⁺
  - יסורי בואו ויסוריו ע"ע חבלי משיח
  - שורשו בנשמות ישראל
גכו הלח
  - שורשו בנשמות הצדיקים
ורסג
  - עליוו את החול   אקעו אתצו|אק₂שסז   אתשעו בנא|אק₂תקיג|עט כא₁   ד סב|אר פה מה
הלז|אר כה ט   הקצב ורצא זריב|אק₂קנא
  - תיקון הרע והחטא   אתרכג|אש י'   אתרעד בנג|עט כא₃   בשמד|אר פו מט|עט קל₃   גרצט
הנא|אר כו,   הצח|אר כ,   ורנד זכו|אר כו₂
  - אוניברסליות   אתתצא|מר כבוד ט   בקעז|עט סב₃
  - איחוד התורה שבכתב והתורה שבעל-פה
אתשכב|אק₂קנ
  - תורתו ואורו
  - השפעתם   אתקד|אמ₁₂₃   אתתצא|מר כבוד ט   באא|אר פד מנ|עט יא₁   חפה|אק₂קמג₂
חריג|אש טו,   אש ד יא
  - לעומת תורת עולם הזה
אתטו|אמ₁₇₄   אתשעו בלה|אק₂רצו|עט טז₄   בקעז|עט סב₃   גרצט
חפא|אק₂קו   חקנו אר קנט
  - הופעתם בימינו אתשעו|אר סו₇   בלה|אק₂רצו|עט טז₄   הרלה|אר לו₅   זכו|אר כו₂
זכח|אק₂תקא   זלא|אר כח₂   זלב|אר לא₇   זריב|אק₂קנא   חפט|אק₂קמב
  - הופעתם קודם זמנם
גשיח
  - בן יוסף ובן דוד   אר קס,

גר רכה חרנד אק ₂ שטו מר אמונה ₁₀	• חמורו
ורסה אק ₂ שש	משיח ואליהו
אתטז אמ ₁₇₄ אתשעז עט מג ₄ בקעז עט סב ₃ חקנו אר קנט	משיח ומשה
אתתק הקמג אמ ₁₉₈	משלי (ספר)
את ₁₀ את ₁₁	משנה (לימודה)
את ₁₁	משנה תורה (לרמב"ם)
חכב	מתושלח
ורסה אק ₂ שש זקעא אק ₂ רפג	נדב ואביהוא
אתצט אק ₂ סו דפט אק ₂ שש חכב	נח
זקכו אק ₂ תפג	נחמן (רב)
גקנח אק ₂ שכו	סיסרא
דקי אק ₂ סז	ספר יצירה
הז	ספרא דצניעותא (ספר)
ברלד אר פא ₁₀ עט פב ₁ ופה	עזרא (הסופר)
בנג עט כא ₃ חמד	עמון ומואב
אסז אר סג ₁₀ אתמד אתצ אק ₂ תקסה אתרטז אתשיח ברפג אר עג ₅ עט קא ₁ הקעז ורח אמ ₂₂₄ ורנא ורנב מר אהבה ₁	עמלק
אריב אשמא ברא אק ₂ שצט עט ע ₄ הרלח אמ ₂₃₅ הרנו ורג ורט אמ ₂₂₄ ורי אק ₂ קפח חקנו	עמנואל קאנט ע"ע קאנט
ארנ אק ₂ קכה גמט אק ₂ רצד הלז אק ₂ תכט ₂ הקמט אמ ₁₃₇ וקכד וקכד	עקיבא (רבי)
ורד אק ₂ שסד	עשו
וצט אק ₂ רצז	פנחס
פרוינהופר (פּראָנוֹהּפּער, פיזיקאי)	פרויד (שיטתו)
הרכא אק ₂ תל	פרוינהופר (פּראָנוֹהּפּער, פיזיקאי)
גשכ גשנב אק ₂ קיט	קאנט עמנואל (הגותו)
אקיד אק ₂ תסו אתרלא אק ₂ שטו גכא אמ ₁₉₁ הקב הקמג אמ ₁₉₈	קהלת
זלח	קטיעה בר שלום
גקעב זמה אר לב ₁₀	קין והבל
הקפ וצא זמה אר לב ₁₀	קרוכמל נחמן ע"ע השכלה – תנועת ההשכלה -
	קרָח

קרשקש (רבי חסדאי) ארלו|אמ¹⁸⁹

ראב"ד אלא

ראובן ורי|אק²קפח

רבי (יהודה הנשיא) זכג|אק²תצט

רבקה וקסג

רות אתתנב|ער²שה בנג|עט³כא³

רחל ולאה ברסב|עט²צא² זקסג|אק²שמח חרמו|אק²אכט

רי"ף את³ט³ את³ט³י

רלב"ג חקנד|אק²תקמט

רמב"ם

● גישתו הפילוסופית לעומת רזי תורה

ומב|אק²אצב ורא|אק²תצא² זפד|אמ⁴⁸⁶ זקנד ארקסה¹⁰

● יכולתנו לחלוק על דבריו

וכח

● בעניין ההגשמה אלא אשסג ועה

● בעניין עיקרי האמונה ופרטיה

אקנה|אמ²⁷⁴ אתקעב|אמ¹⁷⁵

● בעניין טעמי המצוות ותכלית הבריאה

בנד-נה|עט²כב-י² וסו ועה

● בעניין יכולת דבקות האדם

גח|אק²ריז וקיט|אק²תמב²

● בעניין קדמות העולם הרכח|אמ¹⁸⁸ וקפח זמא

● בעניין השגחה פרטית איג|אק²תקמו

● בעניין מרכזיות האדם ארמו|אק²תלג

● בעניין בחירה חופשית ורא|אק²תצא²

● חיבורו "משנה תורה" את³ט³י

רמב"ן זפד|אמ⁴⁸⁶

רמח"ל (ספרו מסילת ישרים) מסילת ישרים

רשב"י גלב|אק²שלא גשסו|אר²עו¹² היא

שמשון רפאל הירש (הרב)

○ הגותו אשכנזי (יהדות אשכנז האורתודוקסית) (במפתח הכללי) ~

● אזכורו בשמו וכח

שאול (המלך) אתמד גקמ

שופנהאורר אשנב|אק²תפד² אתלה|אק²תפד² זקכד|אק²תפב

שימושא רבא (ספר)

ברנג|עט פח⁴

שיר השירים

אתשעה|אר סד¹א אתתלב|אק²תקז אתתנב|ער²שה

שלמה (המלך)

אתרסט ברפג|אר עג²|עט קא¹ גכא|אמ¹91: ה קמג|אמ¹98: ה קצ|אר לה¹ה ורו ורעד זקג חנד|אק²תו

שם ויפת

אתד|אק²תג אתרפא הקפו

שמואל (הנביא)

אקצב|אק²רעו אתשמה

שמעון בר יוחאי (רבי)

גלב|אק²שלא גשסו|ארעו² כ¹ היא

שמשון רפאל הירש (הרב) צ"ע רש"ד הירש

שפינוזה

○ תורת הפאנתאיזם צ"ע פאנתאיזם ומונותאיזם (במפתח הכללי)

● איזכורו בשמו

אצו|אק²שצט

תהילים

חח|אק²רעח²

תוספות ישנים (פירוש)

את ט¹

תם (רבנו יעקב)

ברנג|עט פח⁴

שביבי אורות

תוכן מקוצר לכתבי הראי"ה

מקראה

- * פסקה שמקורה אינו ב"שמונה קבצים".
- ◇ פסקה שב"שמונה קבצים" נדפסה כשתי פסקות.
- [המשך] פסקה שמבחינה תחבירית הנה המשך הפסקה הקודמת.
- [אישית] פסקה שנכתבה (כולה או חלקה) בגוף ראשון,
- (אף שפעמים רבות אין הדבר בא לידי ביטוי בתקציר).

קובץ א

- א ישראל קשורים בקשרי נשמה עם ציוריהם הרוחניים, הגלויים והנסתרים.
- ב [המשך] קיצוץ בציורים הרוחניים המיוחדים לישראל הנו קיצוץ בלשד חייהם, וצריך להתקומם כנגדו.
- ג בתורה ספון הציור הרוחני המקורי של ישראל, וככל שהכרתה מתגלה באומה, מתבססת נשמתה בקרבה.
- ד [המשך] המעשה הוא החומר הנושא את הציורים הרוחניים של ישראל.
- ה ניתוק החיים המעשיים מציורי הרוח מוליד מבוכה, ועלינו להרים את הדגל למרות הסבל והעמל שבכך.
- ו כשהעולם המעשי מכביד בגלל כשלון האומה, יש להקל מהעומס שלו על-פי דרכה של תורה.
- ז עזיבת המחשבות העליונות וההשתקעות בקטנות החיים, משפילות את ערך המעשים והופכות אותן לשיממון וקפדה.
- ח רק אחיזה בעולם המעשי והפנימי כאחד, תביא רפואה לציורי קטנות הדעת.
- ט המאור שבנשמה משמש כסולם לעלות על ידי רזי תורה למחשבות עליונות.
- י בעניינים רוחניים מצויות מחלוקות רבות הבערות עד לב השמים, שבפנימיותן אינן מחלוקות כלל.
- יא בגלל מורכבות חלקי המחשבה והאמונה, כל אחד בונה לעצמו עולם רוחני, שלפעמים אינו נוגע, ואף מזיק, לעולמו של חברו.
- יב ככל שהאדם משכלל את ציוריו הפנימיים בצורה שתאיר את נפשו, קולע הוא אל האמת הכללית, ומגביר את השפעתה אליו.
- יג ההכרה בהשגחה בתור השתלשלות, מיישבת את הנפש השואפת להשכיל, ומשתרשת יותר במעמקי הנשמה.
- יד האור הגנוז בנשמת ישראל, השואף לרוח הקודש, מוחק בזריחתו את התמימות והחרדות הכושלת, כדי להזריח אור מקורי.
- טו האידיאלים שבמקור ישראל הולכים ומתגלים בימינו, והם דורשים הכנת כלים מתאימים של דור בריא ורענן.
- טז אורם של המקדש, הנבואה והמלכות, מאיר בכל התקופות, והננו צריכים להתכונן אליו ולדעת את תפקידנו.
- יז רק שאיפה לגדלות, מתאימה לגבורת החיים המתגלה בימינו.
- יח [המשך] בלא מטרה לגבורת החיים, היא תלך ותתנוון.
- יט החקר בנשגב בלי הכנה מוחשית ומוסרית, גורם להזיות שקר ולכפירה.
- כ צריך לפתח את הרגשת קרבת ה' בכל דרך, ברגש ובשכל, והתפילה והמצוות הן הדרך הטובה ביותר לכך, ואין להסתפק במוסר טבעי.
- כא מכיוון שעיקר האמונה היא קליטה ממה שלמעלה מן השכל, היא נמצאת אצל קטני השכל, ואצל חכמי הלב המתבוננים למעלה מהשכל.
- כב אמונת ההמון מבוססת בחיים אך היא דמיונית, ושל בעלי השכל – עליונה, אך תלושה מהחיים.
- כג דעות שונות בדעת ה', מתאימות לנפשות שונות בהכנתן הפנימית, וביטויין החיצוני הדומה אינו מעיד על אופיין הפנימי השונה.
- כד צריך לעבד את הדעות שתהיינה מתאימות לכל אחד לפי עצמיותו השונה, ועם זה תהיינה נכללות בתכונת השוויה.
- כה צריך ללבן, לזקק ולהגביל, את החוש האסתטי, בייחוד בזמן תחיית האומה.
- כו אסור להעלים עין מכל זרם הקיים בעולם, כיוון שלכל יש שורש בכנסת ישראל.
- כז כדי שיהיה בסיס נפשי לכל הזרמים, צריך לסגל מידות מוסריות עליונות, הנטועות בתורה ובמצוות.
- כח הפסיכולוגיה הפרטית והלאומית משמשות כמבוא להבנת התורה ועבודת ה', ובייחוד את פעולת המחשבה, הדיבור והמעשה.
- כט עיקר ההתרחשויות בהווה נמצאות בנפש ודרכה פוגשים אותן, והתבוננות של חול בה מצמצמת את אורה, אך מדגישה את פרטיה.
- ל עיקר הנזק מדעות מוטעות בדברים אלוהיים הוא רק כשהן פוגעות במעשים.

לא	[המשך] סברת הראב"ד שהמגשים את האלוהות אינו מין, נובעת מכך שאין בהגשמה עבירה מעשית.	מח	אהבת ה' מביאה לאהבת רשעים נסתרת, אך בגלוי אפשר לאהוב רק את הטוב שבהם, כדי שלא להיבדק ברע.
לב	עיקר הנזק שהביאו הנצרות והאסלם לעולם, נובע מעקירת המצוות המעשיות ממקומן, ומהתנגדותם לתחיית ישראל.	מט	בתפילה ובמצוות בונים את כוח המדמה, כדי שיהא מבוסס עליו השכל הפועל.
לג	התפילה הנה הקשבת רגשי הלב בדרך שונה מההקשבה ההגיגית, וקירור רגש התפילה בגלות גרם לאובדן ערכה.	נ	ציורי האלוהות מעורבים בציורי שקר, שאינם מזדככים אלא בדרישת ה' שמצד המוסר, וללא ציור מפורט.
לד	אי-אפשר להיבדק בלאומיות הישראלית, כל עוד לא נטהרים מפגמי החטא והמידות המגונות.	נא	כשהנטיה המוסרית מתגברת יותר מדי, היא יכולה להפוך למחלה.
לה	המציאות מאוחדת ברוחניותה, וכל מחשבה ומעשה של האדם משפיעים על כל הנבראים.	נב	החטאים מטמטמים את הלב מלעלות למרומי ההשכלה, והתשובה משיבה את ששון הרוח, ובבין אדם לחברו מועילה הקבלה לעתיד.
לו	כשם שהשכל מחליש את יכולת ההישרדות הטבעית, כך הוא מחליש את האמונה הטבעית, אך תחתיה תצמח אמונה הכרתית עליונה.	נג	התשווקה להשכלה רוחנית עליונה, היא בעצמה מכשירה את התלבשות רוח הקודש.
לז	רוממות הנשמה ושעשועי אור הדעה מעלים את האדם מעבדות דמיונית.	נד	השלטת השכל על הנפש מאירה בעולם את הטוב שבו, והפיכת הנפש לשכלית באופן טבעי הופכת את העולם לטוב.
לח	היהדות בגולה חייתה רק מחזון העתיד ומזכרון העבר, ולכן היא ירדה פלאים, ורק בגאולה יש חיי הווה ממשיים.	נה	העונג שנוולד מהרעיון שאין עוד מבלעדי ה' בעולם, הוא ההוכחה על כך.
לט	ככל שהעולם מתפתח, שואף הוא לחזור לטבעיותו המקורית, וצריך לזקק שאיפה זו.	נו	החטא גורם לפחד ממחשבות עליונות, והריחוק ממנו מרומם את הנשמה.
מ	כשהאומה מתעוררת לתחייה, היא מוצאת בקרבה את גבורתה ואת היכולת לחבר חדש וישן.	נז	ההסתפקות בדמיונות השקר בענייני האלוהות נובעת מן התאוות.
מא	היהדות ההיסטורית המעשית מעצבת את צורת האומה, וההגנה עליה בהסברת דעותיה חשובה כהסברת חובת מעשיה.	נח	ההשתקעות בדעת ה', בדעת, ברגש ובדמיון, מבסמת את הנשמה ואת ההוויה בשיעור גבוה לאין-ערוך מכל הארה מוסרית טבעית.
מב	התורה אחוזה ברוח ישראל, ובהתעמקה בהם מתעלה העולם.	נט	הדמיון נוטה לתקלה וצריך להדרכת השכל – אצל הגדולים באופן ישיר, ואצל הבינוניים דרך הרגש והחיים.
מג	גם החושבים הטהורים צריכים להגבהת רגשותיהם, ואינם יוצאים מתוך מחשכיהם אלא בצעקה לה'.	ס	[המשך] השכל הראוי להדריך את הדמיון הוא השכל האלוהי – מקור הנבואה ורוח הקודש.
מד	חלישות הצדיקים מחלישה את אור העולם.	סא	יש אנשים עם אופי קבוע העולים דרגה אחר דרגה, ויש המתנוודים – העולים מעלה מעלה, ויורדים מטה מטה.
מה	לפעמים רק הגברת כוח הגוף יכולה לתקן חסרונות.	סב	הדמיון המביא להטבת המוסר קיים תמיד, והשכל רק מחדש לו צורה.
מו	פגמי החטא והמידות הרעות פורסים מסך כנגד הכרת האלוהות, שרק התשובה והתפילה מתגברים עליו.	סג	בגלות הקישור לקדושה הוא רק אינסטינקטיבי, ובגאולה מתפתחת הכרה בהירה.
מז	מחשבה בענייני האלוהות בטהרה מטהרת את האדם ואת כל העולם.	סד	מטרת הכפירה לטהר את העולם מהמחשבה על מהות ה', ולהעמידה על אור ה' והמוסר הטהור.
		סה	המחשבה על בורא ונברא נפרדים מגבירה את ההיגיון, וההשקפה הפאנתאיסטית את השירה, והמוסר הטהור נזקק למיזוג שניהם.

- סו תפקיד התפילה לטהר את הדמיון מסיגיו.
- סז כשם שהזוהמה יכולה להוריד לשפלות את האדם, כך היא יכולה להשפיל עם שלם.
- סח כשם שהטהרה מאירה את נשמת היחיד והטומאה מכהה אותה, כך הן מאירות ומטמאות את נשמת האומה ורוחה הלאומי.
- סט כשהמעשים והמידות זכים, האומה חולמת חלומות קדושה, וכשהם מתכערים – שאיפותיה נעשות ירודות.
- ע ברית כרותה לישראל, שאין הטומאה מכריתה אותם לגמרי ממקור החיים האלוהיים.
- עא הלאומיות החילונית שורשה ברוח ה', למרות מרידתם בה, שכן רוח ה' ורוח ישראל אחד הוא.
- עב התפילה מגבירה את הרצון הטוב, ומחלישה את הרצון הפראי.
- עג הסרת הלב מן התפילה הנוהגת בדור הזה, באה מפני שהרצון התגבר, והתפילה נחשבת בטעות כהחלשת הרצון.
- עד הצורך בחוקים ומשפטים נובע מחטא אדם הראשון, וכשהשכל מאיר – החיים מתיישרים מעצמם בטבעיות.
- עה אסור ליראת שמים שתדחק את המוסר הטבעי, וכשהיא דוחקת אותה סימן שאיננה טהורה.
- עו הדרך לבוא להכרה בציווי הנסתר, חייבת להיות על-ידי ציורים פנימיים המקושרים לשכל ולדמיון.
- עז ככל שהנפש יותר טהורה, כך היא מרגישה את משא העוונות, ולכן אין להיבהל מהרגשת פגמי החטאים.
- עח בכל רע יש ניצוצות קדושה שנפלו בו, והדרך להעלותם היא ההתבוננות בטוב שברע, אחרי טהרת הנפש.
- עט כשם שדעת ה' גבוהה מכל מדע, כן היא משתפלת להאיר בלב היותר קטן שבלבבות.
- פ מי שיש לו נטיה לדעת ה' צריך לעשות אותה לעיקר, אפילו על חשבון ידיעת התורה, דרך ארץ, וכמה ענייני מצוות מעשיות.
- פא דעת ה' צריכה להיות כלולה מתורה, חכמה, מוסר, תרבות וגבורה גופנית.
- פב הדמיון יכול לעשות נפלאות בנשמת הפרט והכלל, כשהוא מזוקק על-ידי השכל וטהרת המידות.
- פג סילוק הדעת מהעניינים המוחשיים והחברתיים, מיישר את כוחות הנשמה ומכשירם לחיי חברה תקינים.
- פד יש כח בנשמה להשכיל השכלות של אמת מקרבה פנימה, והטהרה המוסרית מאירה לה את הדרך.
- פה אף-על-פי שאי-אפשר להכיר את ה' הכרה חיובית, מכל-מקום על-ידי העיון האלוהי ניצלים מריקניות השלילה.
- פו קריאה לסופרים לחיזוק הרגש הלאומי על-ידי חידוש הספרות והשפה, מבלי לפגום בחוקי היהדות הישנים והמקוריים.
- פז במחשבה חופשית, המזוככת בטהרת המעשים והמידות, שואבים ניצוצות מהמחשבה העליונה של הטוב העולמי.
- פח שורש הכפירה הוא ביטול התורה העליונה, ועל-ידי חקר גדולת ה' תשוב האמונה ותתורומם.
- פט נשמת התנועה הסוציאלית היא המאור של התורה המעשית, וכשהיא תכיר בכך תבסס את חיי התורה והמצוות.
- צ שורשה של האנרכיה ביסוד הדבקות האלוהית, שהיא למעלה מביסוס התורה המעשית של הסוציאליזם, ולפיכך נפילתה גדולה יותר.
- צא ההתחברות עם בעלי היראה החיצונית מזיקה לחסידים המלאים גבורה.
- צב האור הפנימי שבהוויה עורג בפנימיותו להתחבר עם האור המקיף, כיחס הצדיקים והתשובה.
- צג הדרך להתמודד עם הכובד של החיים המעשיים הוא לא בכריחה מהם, אלא בסידורם בצורה בריאה.
- צד הצדיקים הגדולים הדבקים בכלל, מתחברים ומעלים את הרשעים מבלי להיפגע, ואילו בעלי נטייה פרטית אוהבים רק את הטובים.
- צה ההשקפה המונותאיסטית מסכבת חולשה, בהבליטה את אפסות האדם מול שלמות הבורא.
- צו [המשך] ההשקפה הפאנתיאיסטית פחות מייגעת את האדם, כיוון שלפיה קריעתו מן האלוהות אינה אלא דמיון, ולא מציאות ממשית.
- צז [המשך] בעולם המחשבתי, ההרגשי והשירי, עדיפה המחשבה הפאנתיאיסטית, ובעולם המעשה מוכרח המונותאיזם להיות לבסיס.

- צח תורה שבכתב היא מידת שמים, והתורה שבעל־פה מוטבעת בנפש עם ישראל, וכלולה בה.
- צט הנשמות הגדולות אין להן מרגוע, עד שיבואו לדרגת הדבקות הראויה להם.
- ק באלוהות – האיין־סופיות כוללת את הסופיות, השיורי את השינוי, והנצח את ההווה.
- קא גדולי הנשמה שואפים לטובת הכלל באהבה רבה, המתחלקת לכל היצורים באהבת עולם, ומתעלה מכיתיות ופלגנות.
- קב האלילות כובלת את חירות הנשמה, ונשמת אברהם החיה באומה, מתפרצת בשאיפתה לחופש הבא מהדבקות בה'.
- קג האלילות, המחקה את היהדות, מביאה מורך וחנופה, והיהדות האמיתית מביאה גבורה וחופש.
- קד [המשך] עוד יאזינו כל כופרי תבל לקריאתה הפנימית של נשמת האומה, וישוכו מתחיתות ארץ.
- קה [המשך] בגאולת ישראל יכירו כולם בחיות האלוהית שבהם.
- קו זיכון המחשבה מדמיונות כוזבים מגביר את דבקות הלב.
- קז אמונה בלא תורה והשכלה מביאה לציורי שקר וכפירה, ועל חרבות הכפירה תיבנה האמונה.
- קח העולם המעשי מגלם בתוכו המוני מחשבות ואידיאלים הנפגמים בהיפגמו.
- קט העולם התפתח והזדקק, ותפקיד המסורת והדת לתקן את הצדדים הפראיים שנותרו בו, ולא לכבוש את הטוב ה"אנרכי" שבו.
- קי העיסוק בדיני ממונות מבסס את טהרת השכל והלב ומסיר את הספקנות.
- קיא העיון באלוהות אינו לשם תכלית מעשית, שכן חיות הנשמה תלויה בה, והמוכשרים בה מתקנים על־ידה את כל דרכי החיים.
- קיב העיון במעשה ה' וביורור הליכות החיים, מכשירים את הופעת האור האלוהי ועונג השלמות שיבועו מכליותיו.
- קיג הגילויים הנשמתיים, ככל שהם מתעלים הם מתרחקים מיכולת הביטוי, ואילמות זאת מכשירה דיבורים גדולים יותר.
- קיד העריגה אל הטוב האלוהי המוחלט מתמלאת על־ידי ההתקשרות עם התעלות העולם אל הטוב, הגוברת על הריסת העולם החיצונית.
- קטו באהבת עצמו מתקשר האדם אל הטוב שבו, ומזכך גם את ההווה שסביבו, ועל־ידי כך מיתקן גם הרע שבו שאינו תחת בחירתו.
- קטז התפתחות העולם עלולה לגרום לגאווה במבט לאחור, אך במבט לעתיד, המקושר לעבר שקודם החטא, היא מרוממת את האדם.
- קיו הזמן חידש הכרות כאלה, שמתוך ההרגל נראות כסותרות לישנות, אך ניתן להבחין ולתת לכל אחד את מקומו.
- קיח השינויים העיקריים בדורנו הם בתחומי החברה, הקוסמולוגיה, והתפתחות העולם, והשלילה שבהם תסור בהעמקה רוחנית.
- קיט [המשך] יחידי הסגולה בכל הדורות ידעו לראות את השיורי, למרות שינויי הדעות וסדרי החיים.
- קכ [המשך] בזמן החדש, שהתפתחה התודעה החברתית, אסור להצמצם בחוג מסוים, אך צריך להיזהר ללקט רק את הטוב שבכולם.
- קכא [המשך] התחדשות המדע הקוסמולוגי (אסטרונומיה) תחדש מחשבות על העולם, שישאר בהם כל הטוב שהיה בחשיבה הישנה.
- קכב [המשך] המדע על התפתחות העולם (אבולוציה), מכשיר את המון העם להכרה הרזית של התפתחות העולם.
- קכג [המשך] המחשבות החדשות מחייבות את אנשי האמונה לרוממה ולהשיבה לגדולתה.
- קכד גדולי המדע והמוסר אינם יכולים לספק את עצמם בחיים טבעיים, והם צריכים להשקיע את עצמם באופן תמידי בחיי הקדושה.
- קכה העולם הפנימי והחיצוני סותרים זה את זה למשתקעים באחד מהם, כדי להביא לאחדות כבירה.
- קכו ידיעת והכרת הטוב מחוללים את הרצון, וגבורת הרצון מחוללת את היכולת.
- קכז החטא נובע מיכולת פגומה הפוגעת ברצון ובדעת, והתשובה באה מהבינה אל הרצון, ומשם ליכולת.
- קכח המוסר האנושי והמוסר הטבוע בהווה קשורים זה בזה, ולכן גדולה השפעת האדם אפילו על השפל שבבריאה.
- קכט הקנאה בשלמות הבורא היא מגורמי הכפירה, ואינה נרפאת אלא בהכרה שהעולם הנו חלק מהאלוהות.
- קל [המשך] דרך שניה להתגברות על הקנאה בה' היא הדבקות בו ובמידותיו החפשיות, המביאות להתכלותו בשלמות האלוהית.

<p>קמז היושר, חופש החיים, הוא הדבר העיקרי בהוויה, והוא השורש למוסר הטהור הגובר על חוקי ההכרח החיצוניים.</p>	<p>קלא ההכרות העצמיות חייבות להתעטף בגוונים של הכרות חיצוניות, כדי שתעוררנה את הנפש והרצון, ולא תשארנה בידיעה חיצונית.</p>
<p>קמח כשהשאלות על הסתר הפנים שבעולם נשאלות ביתר תוקף, הן ממלאות את תביעתן.</p>	<p>קלב הקדושה אינה נלחמת באדם ובאהבתו העצמית, אלא גורמת לאהבה העצמית להקרין על הכל, וזהו יתרונה על המוסר האנושי.</p>
<p>קמט הצדיק טובל את עוון הדור ומכפר עליו בהשתתפו בצערו, ועל-ידי כך מתעלה העולם ומשתלמים חסרונותיו.</p>	<p>קלג הקדושה זקוקה למוסר כפרוודור לטרקלין כדי לשמרה בפרטים, אך היא משוחררת מכל דמגוגיה, ומגבירה את האהבה העצמית.</p>
<p>קנ האדם מרומם את ההוויה בהתרוממו ומשפילה בהישפלו, והכרת האחריות שבכך מצילה את האדם מן החטא.</p>	<p>קלד רק בישראל, שתכונת הקדושה מונחת בגזעם הרוחני, יכול היחיד לבוא לטהרת המוסר וממנה להתרומם לקדושה.</p>
<p>קנא כשהמעוף הרעיוני מתגבר, אי-אפשר להכביד עליו בדייקנות מדודה, אלא צריך להסתפק במעשיות הכרחית מינימלית.</p>	<p>קלה הנשמות של עולם התווה נשברו מרוב השאיפה לגדלות מבלי יכולת קיבול, וזאת היא החוצפה של עקבתא דמשיחא.</p>
<p>קנב שורש המחשבה שאינו מתלבש באותיות ורעיונות, מתלבש במחשבות המעשיות, המהוות כלים מדויקים לאורו.</p>	<p>קלו כשהנשמה מתגדלת, צריכים כל הקניינים הרוחניים הקטנים להתעלות עמה.</p>
<p>קנג צריך להבחין בין עולם המדע החושני העוסק במעשה, לבין העולם הפילוסופי העוסק בחקר האלוהות והנפש.</p>	<p>קלז לפני כל עליה יש מצב של העדר ונפילה הקודמים לה.</p>
<p>קנד ההשכלה המעשית והחברתית גרמו לאנושות לפזר את כוחותיה החוצה, במקום להשקיעם בחיים הפנימיים.</p>	<p>קלח צריך להיזהר כשמדלגים ממוסריות קטנה לעבודת אהבה כללית, שלא לאבד את שימת הלב אל הפרטים המעשיים.</p>
<p>קנה אמיתות האמונה הנן נצחיות, וכל השינויים החלים באמונה במהלך הדורות הנם רק באמונות המוכרחות שסביבן.</p>	<p>קלט ההכרה המוסרית מכשירה את הרצון והיכולת המוסריים, וכשהיא קודמת להם, מתייסר האדם בייסורי אהבה, שתכליתם אור גמור.</p>
<p>קנו עם השתחיל לעשות היסטוריה, מדרך הטבע יסיים מלאכתו, ודיבורנו ייגאל מגלותו ונוכל להבהיר את דרכנו.</p>	<p>קמ האינטליגנציה צריכה את בריאות ההמון, וההמון – את הכרת האינטליגנציה, והנבואה מחברת את שניהם.</p>
<p>קנז הזוהר האידיאלי וההדרכה המעשית הולכים בד בבד, ובהחלש אחד מהם יירמס השני.</p>	<p>קמא האדם מקושר ושוואב אומץ רוחני מכל הבריאה, בהיותו מאוחד עם כל הדצח"מ.</p>
<p>קנח האידיאלים מתפשטים בכל ענפי החיים, ומכך נובעת התפשטות התורה בכל סדרי החיים.</p>	<p>קמב יחס הרגש והשכל כיחס הגוף והנשמה וכיחס הכמות והאיכות, והשכל הנצחי מחדש את הרגש ומחיהו ככלות כוחו.</p>
<p>קנט ככל שתגדל ההכרה, יתקשר העולם המעשי במקורותיו הרוחניים, ויגבר העומק האיכותי על השטחיות המתנגדת לדייקנות המעשית.</p>	<p>קמג הכרת החיים בעמקם ובגודלתם מגדילה את הרצון, ובעילוי הרצון חוזרים ומתעלים החיים.</p>
<p>קס האמונות המוכרחות הן התלבשות והצטיירות של הנקודה הפנימית של האמונה, והן נזקקות זו לזו ככלי ואור.</p>	<p>קמד בניית בית מקדש פרטי בלב כל יחיד על-ידי הצפייה לבניינו, נותנת כוח לכנסת ישראל יותר ממוסדות החול האומיים.</p>
<p>קסא צריכים לגלות את פעולתן של המצוות ושל העבירות, כגון – תפילין ומאכלות אסורות.</p>	<p>קמח ברגש – האמרה "אלוהים" מלאה תנובה, אך אסור לבלבל בין תפקיד הרגש לשכל, הדורש עיבוד והכנה.</p>
<p>קסב אמונת ישראל באה מתוך הציור הפנימי שלהם במוסר, ובתורה ובמצוות המיוחדים להם.</p>	<p>קמו כשהחסידות באה מן ההגיון היא מתגלמת בטוב אנושי, ובכואה מהרגשת הקדושה היא מתגלמת במעשים התמוהים בחיצוניותם.</p>

קעט	ציורי הדמיון הילדותיים באלוהות באים משורש עבודה זרה, והכפירה מטהרת אותם.	קסג	[אישית] אהבת כל אחד מישראל, השמחה בשמחתו והצער בצער, הם הצינור לאהבת הכל ולאהבת ה'.
קפ	על-אף חשיבותם של לבושי הציורים אסור לזוז מהבלתי נתפס.	קסד	[אישית] אהבת ה' אינה יכולה להתמלא בכלי ההוויה, ורק ניצוצות שנשארו אפשר לקלוט.
קפא	"אם תרצה, בן אדם, הסתכל באור השכינה שבכל היקום..." ובאורות שבך, והעלה אותם לשרשם.	קסה	האמונה היא שירת החיים, החודרת לפנימיות הנפש יותר מהפרווה של חיי החול.
קפב	נשמת ישראל טווה את חלומותיה בעת תחייתה, מזכרון פריחתה בעבר עם תקוותיה לעתיד.	קסו	נפש האדם והעולם ערוכים זה כנגד זה וכולים זה בזה, ומכאן באה השפעתם ההדדית והיכולת להתבונן וללמוד מזה על זה.
קפג	לפעמים הרעיון נאחז בעניינים כלליים ונוטש את הפרטיים, וצריך לשאוב אור גבוה הכולל גם את ענייני הפרט.	קסז	הכפירה והדעות הזרות הן ניצוצות של שאיפת טוב החבויות בקליפות גסות, וצריך לברן.
קפד	מי שאינו נותן חופש לנפשו ואינו סובל נפילות, לא יבנה לעצמו בניין עצמי אמיתי.	קסח	התבוננות בטוב ה' שבמציאות, ובאור ה' שבהוויה, מעוררת את כמיהת האדם אליהם.
קפה	בהסתכלות כללית אין הבדל בין עליון לתחתון המשלימים זה את זה, ורק כשמפרטים מבחינים בהבדל.	קסט	כמו בעולם כך באדם, ככל שמשויכים את כוחות הנפש למקורם – הם מיטהרים ומתחזקים.
קפו	אושר האדם אינו בא ממדינה חברתית רגילה, אלא רק ממדינה המהווה יסוד להשראת שכינה.	קע	המצוות בונות את נשמת היחיד והכלל, על-ידי קישורן את האדם לשירת האלוהות שבהן.
קפז	הנשמות הגדולות מצטערות על שאינן יכולות להאיר בשטף ישר על כל פעולותיהן, והן מאירות באור כהה של תולדה.	קעא	בעל העין הפקוּחה, מקשר את פנימיות חייו לכל ההוויה בכל מעשה שעושה ובכל אכילה שאוכל, ומעלה אותה עמו.
קפח	הצער שבלימוד הגמרא בא מהגבלת הרוח בדברים מעשיים קצובים, והתיקון שבכך משמח את הלב.	קעב	האדם כולל כוחות תהו ותיקון, וביכולתו להיות מואר ולהאיר, או מוחשך ולהחשיך.
קפט	הצער שבלימוד גדל ככל שגובר הצימאון לרחבות, והוא פוסק לפי גודל ההכרה בערך תיקון העולם.	קעג	התפילה מקשרת את רצון האדם עם התיקון והבניין, כדי שלא יימשך אחר כוחות התהו ושב ושבועולם.
קצ	השינויים החלים בעולם הנם שינויי סגנון, ואינם עצמיים.	קעד	השפע שמשפיע האדם על העולם, ושמשפיעים העליונים על התחתונים, בא ממילוי ושבועה עצמית.
קצא	בילדות האנושות צריך להכניע את הרצון, ובבגרות צריך לתת לו חופש, ובהתבגרותה צריך לפתור בזהירות את הגבול שביניהם.	קעה	שורש המוסר של הטוב והרע, נעוץ באידיאל השכלי של האמת והשקר הנעלה ממנו, ופריצת המוסר נובעת מטשטוש הפער ביניהם.
קצב	בעלי הנגלה (המלך) ובעלי הנסתר (הנביא) שופטים את המציאות לפי תחום עולמם, וזוהי אספקלריה שאינה מאירה.	קעו	פיתוח השפה והספרות מאפשר את גילוי הגיוני הנפש הכמוסים, והפיכתם לשפה ברורה לכל העמים.
קצג	בשעת שלום, הרגש יכול להנהיג לבדו את העולם בתמימותו, אך בשעת מלחמה זקוקים לעצה וגבורה הפוגמים בו.	קעז	השכל התחתון, ההולך מלמטה למעלה, תופס את הדמיון כהשכלה בלתי-בשלה, אבל השכל העליון מכיר באחדותם האורגנית.
קצד	בפגימת הרצון נפגמת גם יכולת הכרת הטוב, ואף-על-פי-כן אל יניח את דרישת ההכרה, שכן סגולת החכמה לתקן את הרצון.	קעח	היראה החיצונית מביאה לחולשה רוחנית, והכפירה באה להפיג את הארס שבה.

קצה	פגמים מוסריים גורמים צער וחולשה כשנגשים להכרות רוחניות, וצריך להתגבר עליהם, שכן ההכרה משיבה את אומץ הלב.	ריב	יש צדיקים שדבקותם בה' מעכבת אותם מלהתעסק בעניינים מעשיים (בחינת קרח), וישנם הגדולים מהם (בחינת נזיר המגדל שער).
קצו	המעיינים הרוחניים האפלים, שאינם מעיינים בתוכיות הנשמה, גרועים מהמעיינים המעשיים.	ריג	אין לזלזל בערך הדמיון לעומת ערך השכל, שכן שניהם רק צל המהות העליונה, והדמיון הטהור מהדר את האמונה השכלית.
קצז	צריך להיזהר שלא ללמוד מחסרונות חברו, אף-על-פי שחברו מצליח.	ריד	צריך לבאר איך פרטי המצוות נובעים מדעות ורגשות שביסוד נפש האומה ומשפיעים עליהם.
קצח	אף-על-פי שהנשמה שואפת לרוחניות נצחית המתעלה מהזמן, החברה והפרטים, מוכרחת היא לרדת אליהם כדי להעלותם.	רטו	בזמן הזה צריך להסביר את ענייני התורה והאמונה בדרך שכל.
קצט	הפסק צריך להיות בין העולם האידיאלי למעשי, כדי שלא יאבד העולם את גבולותיו.	רטז	לנצח את הרע אפשר רק על-ידי הנהגתו בדרך הקודש.
ר	דמיונות הקדושה הם שיירים של הקדושה ואין לזלזל בהם, אך יש להיזהר מדמיונות שקר.	ריז	הנשמות השלמות יונקות את אושרן וחסנן מעצמן, והחסרות צריכות לקליטה מבחוץ ולדבקות בצדיק העליון.
רא	כשם שהעולם נע באופן תמידי, כך ההוויה שְׁמחה שמחה עצמית, שאינה תלויה באושר חיצוני, כפי שמשלֵה האדם את עצמו.	ריח	כשהיראליות מנסה לתפוס את מקום האמונה, היא מתמלאת בחושך ואינה יכולה להימשך אחרי אידיאלים מוסריים.
רב	יש בעולם הישן עומק שאינו קיים בעולם המדע החדש, ואסור לעזוב אותו.	ריט	האמונה אינה שכל או רגש, אלא גילוי טבעיות הנשמה ושורש הנבואה, והיא נוקטת לשכל ולרגש רק בעת החלש אורה.
רג	הנשמות הגדולות מרגישות שייכות לכל המציאות, ועל-ידי כך מתעלה קישורן לעצמן, לעמן ולמשפחתן.	רכ	עצמות האמונה היא למעלה משכל ורגש, והתפילה והיראה והאהבה הם גילוייה.
רד	הכוח הנפשי עם נטייתו הטבעית התמימה, מודרך על-ידי הכוח הכללי והמגמתי שבהוויה.	רכא	האמונה והאהבה מחוברות תמיד זו עם זו, ומשפיעות זו על זו.
רה	רעיית יעקב את צאנו, באופן חזיוני, הנה הטבעת תכונותיו של הרועה הגדול בנשמות ישראל.	רכב	האדם מוכשר לאמונה ואהבה יותר מלשאר הכוחות הרוחניים שבעולם, וזהו אות לכך שבהן מונחים יסודות מהותו.
רו	לפעמים השירה האלוהית שבנשמת הצדיקים מפריעה להם להתעסק בעניינים מעשיים, עד שימשיכו את נועם השירה עליהם.	רכג	כל מעשי היחיד והכלל וכל גלגולי הסיבות וחיי התרבות, באים כדי להשלים את האמונה והאהבה.
רז	כמו בכימיה כך בקדושה – ניתן ליצור יצירה חדשה מיסודות שונים בקודש.	רכד	האמונה והאהבה הן שורש כל הכוחות הרוחניים שבעולם, ובהיפגמן נפגם הכל.
רח	סדר התיקון הוא – גוף, דמיון, רגש, שכל, הקשבה להתנוצצות רוח הקודש.	רכה	התרבות הזמנית מבוססת על הכפירה והשנאה, ותיקונה באמונה ואהבה.
רט	[המשך] אותו הסדר נכון גם לגבי תהליך תיקון האומה בתקופות השונות.	רכו	התורה היא האהבה והמצוות הם האמונה, ועליהן צריכה להיות מבוססת התרבות.
רי	הצדיקים העליונים כוללים את כל הטוב והעונג ואת כל הרע והסבל שבעולם, ועל-ידי כך הם מהפכים אותו לטוב.	רכז	הדבקות בצדיק משכללת את האמונה והאהבה, וצריך לאחדן עם סגולת רוח הקודש של ארץ ישראל.
ריא	כשם שכל חכמה עומדת בפני עצמה, כך גם חכמת האלוהות יש לה עמידה עצמאית, אלא שהחכמות מעטרות אותה.	רכח	חסרי האמונה והאהבה חיים אינם חיים, ואינם ראויים לשום דבקות, אפילו חברתית, וצריך להחיותם בהרעפת אמונה ואהבה.

רמז	האפיקורסים קרויים קוצצי נטיעות, מפני שהם מנתקים את ענפי המחשבה, הדיבור והמעשה, משורשם העליון וממקור חייהם.	רכט	תחיית האומה בארצה תבוא רק על-ידי תחיית התורה והמצוות, האמונה והאהבה, מתוך עונג ובריאות.
רמו	תגליות המדע על אינסופיות היקום והקפת הארץ את השמש, מגדילות את השירה ואת האחריות של האדם כחלק מההוויה הגדולה.	רל	כשבאים להסתכל בעניינים האלוהיים נתקפים בחרדה המכה את השכל, ורק על-ידי ישוב הדעת מתבררות המחשבות.
רמו	בחינוך הפרט והכלל צריך לשים לב לאחדות בין השכל, הרגש, הדמיון והמעשה, שלא יסתרו זה את זה.	רלא	אדם צריך להאמין בעצמו כשם שצריך לאהוב את עצמו, ויראה נפרזות מאבדת את טובו של האדם.
רמוח	הצדיקים הפנימיים עושים לעיקר את גדלות הנפש ועוז המחשבה, ומעשיהם באים כשטף מאליהם, מתוך שביעת העונג.	רלב	אין להתעכב מלהתעלות ברוח ובשכל ובגלל פגמי המידות, אדרבה, אי-אפשר לתקן את המידות בלא תיקון העולם השכלי.
רמט	הצדיקים אינם נופלים ממדרגתם לנוכח פגמי מעשיהם, אלא אדרבה, מגדילים את אור הנשמה.	רלג	הרוח העמוקה נוטה לקיצוניות, והיצירה האלוהית מעמידתה על המשקל.
רנ	בלי דקדוק מעשי עלולה הגדולה הנשמית להפוך לרועץ ולפרוץ את כל הגבולות.	רלד	ביושר הדעת ובמידות הטובות יש אמונה ודבקות יותר מאשר באמונה דיבורית, ציורית ורגשנית.
רנא	ככל שיחזק היחיד בגופו ורוחו, כן יחזק הכלל כולו, וכפי גדולתו הרוחנית – כן יתעלה הכלל יותר בחיזוקו החמרי.	רלה	השאיפה לשלמות האלוהית אינה מסתפקת בשלמות אנושית חברתית, אלא בהשלמת הנשמה במקורה.
רנב	מצד העצמות לא שייך שום שבח, אך אותה מניעת שבח, מצד האמת, גדולה היא מן השבח.	רלו	צריך לאחד את האמונה, השמחה והאהבה, עם העמקה ברזי תורה, ובסידור הדברים במדעיות.
רנג	אף שסתרי תורה אינם מתגלים להמון, על-ידי לימוד היחידים מתפשטת סגולתם הרוחנית על הכל.	רלז	החקירה החפשית יכולה לרומם את האמונה רק אחרי שזו נקלטה בלב האדם, וכשבאה קודם לכן, מתהפכת החקירה לכפירה.
רנד	אומץ החיים מוכרח לציבור וליחיד, אך צריך לבררו מסיגיו.	רלח	תיקון הנפש הבהמית שבאדם אינו בשבירה, אלא בהגברת אור הנשמה.
רנה	כשהנשמה דבקה בצרור החיים, מתיישרות כל המידות מאליהן דרך צינורות התורה, המצוות והמוסר.	רלט	המעשה מבסס את האמונה, וכל אמונה שאינה יכולה להתיישם בהמון הנה פגומה מעיקרה.
רנו	הצער על פגמי הנשמה שחשים בשעת התשובה, על-אף שמערער את ההרגשה הפנימית, בסופו של דבר הוא מועיל.	רמ	כשעוסקים בתשובה צריך להפריד בין הטוב לרע כדי שלא להילחם בטוב, וכדי שלא לאבד את הטוב הגנוז ברע.
רנו	התורה והמצוות מבררות את נועם הדבקות מדמיונות שקר.	רמא	נשמת ישראל היא הצדק המוחלט ופגמי היחיד מנתקים אותו ממנה, ובתשובתו הוא מתקשר אליה.
רנח	ככל שהאדם גדול ודבקותו גדולה, גְּלָה המלחמה שלו עם סיגי היצר הרע שבדבקותו.	רמב	ראש הפסגה של נשמת האומה הוא יעודה העצמי לתיקון ההוויה.
רנט	הקריאה בשם ה' שואפת לאחד את כל ההפכים שבמציאות.	רמג	הרשעים, בעלי הפרינציפים, נשמתם מעולם התורה, ותפקידם לאמץ ולחזק את הצדיקים אשר יתקנו בכוח זה את העולם.
רס	היראה אין לה מעצמה כלום, והיא יכולה להשפיל את האדם בריקניותה, או להיות כלי לכל התוכן הטוב שיוצקים לתוכה.	רמד	[המשך] שבירת הכלים של עולם התווה מוכרחת וכדאית, כדי שייבנו כלים משוכללים בעלי יכולת קיבול בלתי-גבולית.

רסא	כשאי-אפשר לדבר על העצמות בעניינים מהותיים, מדברים על חיצוניותם, כמו חכמת המספר, ובכך נכנסים לעצמות העניינים.	רעט	חטא הלבנה הוא הרצון של הרגש לשלוט כשכל, והתיקון הוא מיווג של השכל עם הרגש במידה ובמשקל.
רסב	נפילת העולם באה מתרבות של הכרה חיצונית, וגאולתו תהיה ברוממות ההכרות הפנימיות, שעל-ידי העיסוק ברזי תורה.	רפ	כנסת ישראל נקראת קיר, כלומר – העמידה המוחשית של כל הרעיונות האלוהיים שבעולם.
רסג	טהרת הגוף נדרשת כדי לזכך את הדמיון, ולהתאימו להרגשות והדעות של כנסת ישראל.	רפא	תפקיד הדת והמוסר להילחם עם הפראיות שבאדם, ולהתחבר אל החופש שבצד המואר שבו.
רסד	המעשים הופכים לדמיונות, להרגשות ולהשכלות, על-ידי עיכול רוחני.	רפב	התפילה פועלת במישור המיסטי הפשוט (שינוי ההוויה), ובמישור הרציונאלי (שינוי האדם) המצריך זיכרון מחשבתי.
רסה	ההדרכה של תום ויושר זהו עניין עולם התיקון, וההתפרצויות לטוב או לרע באות מעולם התורה.	רפג	[אישית] הצער שמרגישים בזמן העיסוק ברוחניות בא מעניות מוסרית, וצריך להילחם בו.
רסו	רוב האנשים חיים ברוחניות דמיונית עם ניצוצות שכליים, ואילו היחידים מצליחים לחיות רוחניות שכלית המתחשבת עם הדמיון.	רפד	הרגש כלול בשכל כמדורגה תחתונה, אך בצאתו אל הפועל הוא קובע לעצמו תחום עצמאי, כיחס שם הוויה ושם אדנות.
רסז	יראת שמים בלי אורה של תורה, מביאה ליראת המחשבה.	רפה	[המשך] התפילה, המצוות והמוסר, מופנים לתיקון הרגש ולא לשכל, אלא שהרגש כלול בתחתית השכל.
רסח	לא על המחשבה לבדה יחיה האדם, כי אם על המהות הנשמטית שלו.	רפו	כל ההכרות החלקיות המעורבות משוב ורע, אמת ושקר, קודש וחול, טומאה וטהרה – תוכנה בעתיד כטוב מושלם.
רסט	הבנת המהות של יראת השמים הכללית, קודמת להבנת מהותה של יראת השמים הישראלית.	רפז	כשם שהשינוי מקור לחוס מוזיק לגוף, כך הרעייה בשדות זרים מוזיקה לנשמה הישראלית.
רע	צריך לברר את המוסר המופשט, והמוסר הבא מיראת שמים, ואת היחסים ביניהם.	רפח	התשובה קדמה לעולם, והיא מחזירה את הסתפופיות המעשה שהתעוותו לשרשן.
רעא	צריך לאחד ולאזן את השכל עם הרגש.	רפט	הקדושה מאירה את אור המוסר העליון גם בטבע האדם והעולם, אשר שאיפתו הטבעית היא מחזוריות של הרס ובניה.
רעב	ראשית התנוצצות המחשבה הסתומה גדולה מלאחר התלבשותה במילים והסברות, וחכמי הלב רואים אותה בראשיתה.	רצ	שורש היצירה העולמית – ביצירה העליונה שהשתפלה עד הקישור לארץ, ובפנייתה למעלה היא מתחברת עם המאור העליון.
רעג	כשם שאי-אפשר לתת הגדרה באלוהות, כך אי-אפשר להגדיר את היהדות.	רצא	אור החסד גורם לחכמה שלא יהיה די לה בעצמותה, אלא תופיע כלפי חוץ ותתפשט כנהר.
רעד	צריך להיזהר שלא תתגבר היראה הטבעית יותר מטבעה, ותהפוך ליראה הרסנית.	רצב	הנשמה נבנית על-ידי לימוד, עיון, והרגלת הרגש על-ידי חזרה ושינון, ומכך צומחות תכונות אופייה.
רעה	הוכחות השכל שבאמונה כוללות בתוכן צד של דמיון, הפועל גם כשכוח השכל מתבטל.	רצג	בעולם הצומח והחי יש חוסן ופראות בגלל חוסר הבחירה שלהם, והאדם, בעל התודעה, צריך לעלות בקודש ולמשול בטבעיות.
רעו	כדי לפתח את הספרות צריך להכיר בכל פרח ציורי ושכלי כגילוי נשמה, בין בציורי עצמו ובין בציורים הנקלטים מספרים אחרים.	רצד	ההנחה האפלטונית שהעולם הוא זיכרון לעולם עליון, קרובה לדרך האמונה.
רעז	אף-על-פי שהתורה והמצוות מזככות את המידות, צריך לתקן בייחוד.		
רעח	לעולם אין רשות לתיבה האמורה או הנכתבת, לסתום את הדרך בפני השכל הישר.		

רצה	[אישית] שום פחד לא יעצור את רוחב הנשמה, אפילו פחד המתלבש בלבוש יראת שמים.	שי	בעלי הנסתר צמאים לאור רוחני נצחי, ואינם יכולים להסתפק באור הנגלה התלוי בזמן ובמקום.
רצו	כוח היצירה שבישראל זהו תורה שבעל-פה, המקבלת את אורה מהארת התורה-שבכתב, שהיא היצירה האצילית העליונה והמקורית.	שיא	כשאורות הדעת היו מצומצמים, היה ניתן להסתפק בחיי רוח מעשיים, וכשנתרבו כלי הדעת, צריכים לאור גדול יותר.
רצז	האידיאליסטים הרוצים לתקן את העולם למעלה מערכו, נשמתם מעולם התוהו, ורק המעולים שבהם יודעים לבנות את העולם.	שיב	השמחה מתגברת על-ידי ביטול העצמיות, שהנה חסרון מלהיות כלול בשלמות העליונה, והו עניינם של ישראל.
רצח	האופי הישראלי נוטה לדילוג יותר מאשר להתפתחות אישית, ומכל-מקום חפצם בכוח הגלגלי.	שיג	העצבות נובעת מהשפעת המדות והמעשים הרעים על הנשמה, והתשובה פותחת צינורות של שמחה.
רצט	כשרוצים לקדש את כל הכוחות בבת אחת, קשה לעמוד ולצעוד, והעיקר הוא עליית ההכרה והתיקון בשלבים.	שיד	הרעיונות הכלליים צריכים להתרכב ברעיונות העצמיים של ישראל, והו יחוד קוב"ה ושכינתיה.
ש	הצדיקים מעלים ומחדשים את כל העולם בתשובתם, וכל המרגיש את מרירות התשובה ינחם עצמו בהיותו בכלל הצדיקים.	שטו	[אישית] המחשבה העליונה מתפלגת לפלגים, אך לפעמים יש צורך לאחוז דווקא בשורש הרחב.
שא	הלומד לשמה, פרטי התורה יונקים אצלו מכלליה.	שטז	החטא פוגם ביכולת ההשגה, אך אין להתיימש מעליית הרצון, אף שלא תיקן את פגמיו, אלא יצפה לחסד ה'.
שב	במהלך היצירה ניתק העולם ממקומו ונעשה עצמאי, שפל ומהרס, כדי להכין כלי לטוב, ולהעלותו למקורו.	שיו	הכפירה פוגמת רק בגוף האמונה, אבל באידיאל האמוני, אמונת העתיד, אי אפשר לפגום.
שג	האומות יכולות להיות עדיפות על ישראל בתכונות מסוימות, אך ישראל מקבצים את סגולת העמים כולם בצורה אידיאלית.	שיח	יש להתיירא מענוה פסולה המונעת מהאדם לקפוץ מדרגות, ולא לחשוש לגאוה הבאה מהכרת מדרגתו.
שד	מחשבות זרות באות בגלל ספק ביכולת התפילה לשנות את רצון ה', והוא מתיישב בהסמכתה על הרגש, או בהתקמותה בגזירת ה'.	שיט	הפחד ומורך הלב מונעים את האדם מלתקן את המידות המקולקלות שבנפשו ושבחברה.
שה	חסרון הרצון לטוב בא מפגמי העוונות, וביחוד בין אדם לחברו.	שכ	צריך לשתול את עצמו ומחשבותיו בכנסת ישראל ובמחשבותיה העצמיות, ומתוך עלייתה יתעלה גם במעלות האנושיות הכלליות.
שו	ישנם צדיקים הדבקים רק ברגשי לבבם, וישנם הקולטים מכל העולם, וישנם הכוללים את שתי התכונות.	שכא	כל הזעזועים הפוקדים את העולם, בעמקם, הנם גלים של תשובה עולמית.
שז	ישנם צדיקים שאינם מוציאים את כוחותיהם לפועל, אלא אם-כן תלמידיהם יהיו צדיקי עולם.	שכב	השעבוד לה' הנו הכלי להתאמת רצון האדם לרצון ה', כשם שארון הברית היה כלי ללוחות.
שח	בזמן שהצדיק מוצא בעצמו פגמים וכשלונות, צריך להשיב לעצמו את האמונה בניצוץ האלוהי שבו.	שכג	אורם של ישראל המשתנה מתקופה לתקופה ובכל עם ועם, יאיר בעתיד כאחד.
שט	חובה על הצדיקים להתעסק בלימודים ושירות המגבירים את העונג, המרבה את האהבה ודוחה את הרשעה.	שכד	בתכנים וברצונות האלוהיים ההסתעפויות הן דרגאיות, אך אינן מפורדות זו מזו, ורק בחיים המעשיים קיים פירוד.
		שכה	נסירת הדבקות בין ישראל לה' באה כדי לאפשר דבקות מתוך הכרה ובחירה.

שכו	על הצדיק מוטלת האחריות לתקן את הנשמות המסתעפות משורש נשמתו, ובייחוד בדור עקבתא דמשיחא.	שמג	בכל הופעה רוחנית קיים צד חיוב והתפשטות וצד שלילה והסתגרות, וככל שהיא מזדככת גובר החיוב על השלילה.
שכז	הכפירה היא פגם באנושיות ובמוסריות האדם, ולכן היא מיתקנת והולכת בפנימיותה עם התפתחות האנושות.	שמד	התפילה היא הבעת הגיוני לב חבויים המתעוררים בהתרוממות החיים, ורוח הקודש היא והבעת הגיוני מעלה נסתרים וגילויים.
שכח	האמונה כבריאת העולם ובהישארות הנפש היא דבר טבעי, והכפירה בהם היא פתיות.	שמה	המידות הרעות מקצרות את הדעת, וקוצר הדעת מעכיר את המידות.
שכט	הקדושה היא הגברת הרצון האלוהי על האנושי על-ידי העלאה, ובמידתה העליונה נמצאת שמירת הברית.	שמו	הקדושה מביאה לאהבה, חסד וסבלנות, ושכחת ה' – לקפדנות, שנאה ודין.
של	נטייתה של הנשמה לאחדות גורמת לראות את הקודש והחול כלוחמים זה בזה, וכשתתעלה תוכל להכיל את שניהם כאחד.	שמו	האמונה צריכה להתחבר עם החכמה על-ידי המוכשרים לכך, והרפיון מלחברם ממלא את הנשמה בצער.
שלא	המחשבה הבהירה משווה את הגלוי והחבוי, את הטבעי והעל-טבעי, ואף-על-פי-כן יש פער בין החול והקודש.	שמח	צריך להתאמץ למלא את צמאון הדעת בטהרה.
שלב	הצדיקים העליונים רשאים להפסיק מלימודם ההלכתי ולעסוק רק בסתרי תורה ובדבקות בה'.	שמט	צמאון הנשמה לשלמותה מתמלא מכל הארה רוחנית, והצימאון הישראלי אינו מתמלא אלא על-ידי התורה.
שלג	כשהשכל מקדים את הכרות האמונה הקדומות לו הוא נעשה חולני, וכשהוא בא אחריהן הוא מאיר אותן.	שנ	ייסורי הנשמה מחסרון השלמתה בתורה ובמעשים הם ייסורי הגיהנם, הנובעים מהסתר הפנים של הקב"ה באותם המקומות החסרים.
שלד	עיקר האמונה הוא ההכרה בגדולת שלמות אין-סוף, וההכרות הליפיות והשכליות הנן רק הסברות ודרכים להגיע אליה.	שנא	אין לזלזל במחשבות התמימות והילדותיות, שכן הן מאירות יותר מהחכמות הנרמות כנשגבות.
שלה	רק שאיפות הקדושה והאמונה הן נצחיות.	שנב	אצל חוקרים אחדים נתגלתה קליפת תנין עיוור, וצריך להכירה כדי לנצחה.
שלו	עיסוק בנסתרות בלב טוב ונאמן מביא ברכה, גם כשבא בלא הבנה.	שנג	הצדיקים מקושרים לעולם התשובה באופן תדיר, ואינם יוצאים מכלל צדיק אפילו לפני שתקנו בפועל את כל מעשיהם.
שלוז	הקישור הכללי של האדם עם העולם גורם לעולם להיפגם מחטאי האדם.	שנד	הצדיק שואף באופן טבעי להתקשר לטוב ה', והחטא מקשה ומעיק עליו.
שלח	[אישית] העוונות חוצצים בעד האור האלוהי, והתשובה המעשית משברת אותם, והבא להיטהר מסייעים לו.	שנה	החטא מעכב את יישוב הדעת הנדרש להכרת רזי עולם, והתשובה פותחת שערי בינה.
שלט	החטא בעצמו הוא היגון, והצער שבתשובה הוא הרגשת הנשמה את עצם החטא, וזיכוכה ממנו.	שנו	תיקון פגם הברית הוא קידוש הרצון, עד שגם צד החולין שבו יתבטל לקדושה.
שמ	הצער שבתשובה הוא נושא לשירת יגון ולציור טראגי.	שנו	יצר העריות ויצר הגזל, כשהם מתוקנים, הם משפיעים על דורות רבים, וכשהם מקולקלים – מקלקלים דורות רבים.
שמא	תלמידי חכמים העוסקים ברזי תורה מעוכבים על-ידי מלאכי השרת, והקב"ה בעצמו עוזרם.	שנח	היציאה מסדר הטבע חמרי והרוחני מביאה עצבות לעולם, ובתיקון הסדר הרוחני מתיישר גם הסדר חומרי.
שמב	בכל מקום נמצא צד של בחירה וצד של טבע (הכרח), כעין פנים ואחור.	שנט	רואים אנו איך הנטייה לחמריות הגסה מעציבה ומחשיכה את העולם.

שס	המוסר הטבעי, והיראה והאמונה הפשוטים, הם הבסיס לכל מעלות הרוח העליונות.	שעו	המצוות פועלות על הנפש ואינן רק סימבוליות, וקיומן המעשי הוא הכרחי כל עוד העולם אינו מתוקן לגמרי.
שסא	ההכרה השכלית תופסת את המשל בלבד, והנמשל מתעכל בהבנה פנימית הדרגתית.	שעז	אף שכלפי חוץ שולטת הכפירה, בפנים הפנימיות הולך העולם ומתפתח על-ידי תביעתה הנסתרת לאמונה עליונה ומקורית.
שסב	הפרדת הידיעות המטושטשות מהמבוררות מביאה לפקפוק גם במבוררות, אך סופו של הלב להתיישב.	שעח	החטא פוגם ברצון, ומתוך כך גם בחכמה הבאה ממנו.
שסג	שמחת הרמב"ם מהתארים השליליים נובעת מגדולתו, אבל שמחת ההמון באה רק מהתארים החיוביים – אחרי זיכוכם מהגבלתם.	שעט	אמונה ללא דעה והעמקה מביאה לשיממון בנשמה ולטמטום הלב.
שסד	הרצון החפשי, המואר מהשכל העליון, הוא תמצית ההוויה, והוא נשמת אדם הראשון.	שפ	תורה ותפילה בקול ובדיבור מלא, מרימים את כוחות החיים ומתקנים את פגמי המידות.
שסה	החטא מביא לקטנות הרצון, ולהסתכל על האהבה שבה נתייחדו ישראל כחנופה.	שפא	התורה והמצוות מקבצים בנפש רכוש של קדושה המחזק את אומץ הרוח.
שסו	האדם הוא גרעין ומרכז העולם, ובהתעלותו מתעלה העולם כולו.	שפב	אהבת הכבוד מסמאת את עין האדם מלהסתכל באור ה'.
שסז	כשמציירים את יחס הנשמה לגוף כתפוח הזקוק לעץ עד הבשלתו, מתבארת חידת החיים והמוות.	שפג	קרבת העומר בא ממאכל בהמה, שכן הוא בא להעלות את הנפש הבהמית.
שסח	יראה שאינה מזוקקת עושה את האדם עלוב כסמרטוט, ומביאתו לידי תאוה.	שפד	הקרבת קרבן העומר ממאכל בהמה, מעלה בפועל, ולא רק באופן סימבולי, את הנפש הבהמית של האדם.
שסט	מחשבות קטנות מכבידות על הדעת הדורשת טהרה, אך אין להימנע מלימודן עד שיגיע לשלמות, ובלבד שיכיר בקטנותו.	שפה	המוסר הפנימי הומה בקרבו של האדם ומעוררו לתשובה, ודוחפו לקפיצת מדרגות העלולה לאבד את הרמונית החיים.
שע	כל קציצה מוסרית במעשה או במחשבה, משבשת את ההרמוניה שבעולם, ומכך נגרמים ייסורי הנשמה, והתשובה מאחה את העולם.	שפו	לפעמים צריך לקפוץ מדרגות, ובמדרגות שעדיין לא תיקן, מחוסר רצון, יעודד עצמו בכך שבחירתו אינה חפשית לגמרי.
שעא	המוסר מעלה את יראת השמים למושג כללי, שהוא יסוד האהבה, וקריאת שם שמים עליו מעמיקה את התפרטותו בעולם.	שפז	החטא ממעט את יכולת הקיבול של כלי הנפש בצימאונה לה' וגורם לשבירתם, והאמונה בחסד ה' מהפכת את צער הצימאון לנועם.
שעב	בלימוד תורה עושים חסד עם כנסת ישראל, על-ידי גילוי כוחות החיים של ישראל הגנוזים בתורה.	שפח	תורה לשמה ממשיכה בכל עניין פרטי את תכלית התורה, ושלא לשמה – ממשיכה רק שכל מצומצם.
שעג	מסך צריך להיות מבדיל בין העולם העליון לעולם הפרטים, כדי שלא יטושטשו הפרטים על-ידי האור העליון.	שפט	לתלמידי חכמים קשה לפרוש מן התורה אפילו לענייני מצוות הקשורים בעולם הזה.
שעד	הכרת המדע באדם כמרכז העולם, מציבה את חופש הרצון כמרכז ההוויה, ומאפשרת את איחודו עם הטוב המוחלט.	שצ	התורה מביטה אל השורש, ולכן המצוות המעשיות הן עיקר בה, והנבואה מביאה אל ההסתעפויות המוסריות.
שעה	לפעמים מתחילים מהדמיון אל השכל ומה שמעליו, ולפעמים מהשכל ומה שמעליו אל הדמיון, ולפעמים בשניהם כאחד.	שצא	דבקות אמיתית בה' לא תיתכן בלא לימוד רזי תורה.
		שצב	גם כשמר לו על מצבו הרוחני ורוב כשלונותיו, אל יתבטל מלימוד רזי תורה בשמחה.

שג	ציור האלוהות כמחוץ להוויה מעורר קנאה, וציורה כהוויה עצמה אינו מיישב את הדעת, והיא מתיישבת רק בדבקותו החפשית בה'.	תט	החוצפה של עקבתא דמשיחא היא ניפוך הכרת האלוהות, הבאה מהזרחה אלוהית חדשה שטרם התאזרחה.
שצד	התסיסה הנגרמת מהסתירה שבין התעלות העולם והאדם בפנימיותם לירידתם החיצונית, בונה את הרוח, למרות הריסתה החיצונית.	תי	ישנם צדיקים שהגיעו למדרגת מצוות בטלות לעתיד, ומקיימים הם אותן בשביל כל העולם.
שצה	כשהצדיקים הגדולים מתייראים יותר מדי מן החול, הם נופלים, וכשהם מעלים אותו – הם מתעלים.	תיא	תפילין מביאים לידי דבקות המביאה לענווה.
שצו	עבודת הצדיקים היא להגדיל את הרצון, ובעליו רצונם מתעלה העולם כולו.	תיב	אדם גדול המכניס עצמו לפרטים יותר מדאי הרי הוא מתקטן, וצריך לשוב על כך מאהבה.
שצז	כשם שנבואת משה גדולה בכך שלא התבטל גופו, כך כל קדושה גדולה אינה מבטלת כוחות אנושיים.	תיג	רק על ידי הכנעת הרע שבו בפני ה', אפשר להגיע לגבורה וגדלות נפש.
שצח	הכפירה ממרקת את האמונה מקטנותה.	תיד	הייסורים מהמעשים והמידות הרעות וביטול התורה, הם אש המצרפת ומטהרת את הנשמה.
שצט	המוכשר בשכלו אינו יכול להזניח את הדעת ולהשריש את האמונה על הרגש והדמיון.	תטו	היצר הרע מוכנע רק על ידי הפרטים של התורה והמוסר, והיצר הטוב מתחזק רק על-ידי ההופעות הכלליות.
ת	בעל הנשמה העליונה שואף להבין את שרשי וטעמי המצוות, ואינו מסתפק בעשייתן מתוך רצון ה' בלבד, וזהו הגורם לבידודו.	תטז	תורת משה והארת האמונה היונקות מהניסים ומזכרון העבר, הן הבל כלפי תורתו של משיח היונקת מהארת הנשמה שבהווה.
תא	ייסורי בעל הנשמה העליונה מהעיסוק בקטנות, אינם נרפאים אלא בהבנת הקשר שבין הפרטים לשרשיהם.	תיז	אהבת הבריות של הצדיקים הנה תולדה של אהבת ה', שכן אהבתם מתמלאת רק באהבת ה'.
תב	מקור השמחה הוא הביטחון והאמונה בטוב האלוהי, הגוררים על ייסורי העולם הזה.	תיח	תורה שבעל-פה היא הסתעפות רוחה של כנסת ישראל, ואהבת ישראל ממשיכה אהבתה.
תג	הכפירה מעוותת את השכל מלהכיר את האמת הפשוטה, ונוטלת מן הרצון את העדינות והיושר.	תיט	זכרון העבר ותקוות העתיד של האומה, משכללים את הנפש לאהבת המצוות התלויות בארץ ובמקדש.
תד	הרבגוניות האחדותית שבפנימיות התורה, גדולה מזו המפורדת של האלילות והמיתולוגיה.	תכ	תורה שבעל-פה היא התפשטות פנימיות חיי האומה, ולפי גודל שקידתה מוטבע רישומה בעולם.
תה	יראת העונש בצורתה האידיאלית, היא יראה מצער סלידת הנפש מן החטא, והיא אחווה ביראת החטא.	תכא	האישה פטורה מלימוד תורה בגלל אופיה הקבוע, והאיש המתנודד צריך לקבוע עיתים לתורה, והצדיקים זקוקים לדבקות תדירית.
תו	האלילות המפורדת אינה יכולה להבחין בכיעור של החטא הפוגם בהרמוניה של העולם.	תכב	הגלות באה לתקן פגמים שקיימים דווקא בישראל מתוך גדלותם.
תז	הכפירה משתוקקת לגבורה, אך זורעת חולשה בנתקה את האדם משרשו.	תכג	ההשגות הרוחניות באות בהופעה פתאומית, שאחריה באה תקופה ארוכה של הבחנת הפרטים.
תח	כשם שהפסיכולוגיה עוסקת בנפש, והמדע בגוף, ועצמות הנשמה מעליהם, כך מחולקת נפש הוויה לפנימיות, כלים, ואצילות.	תכד	השכל מכיר תכנים מן הפנים החוצה, ומן החוץ פנימה, ומחייבורם של שני הכיוונים.
		תכה	הרחבת הדעת והעמקתה מגבירות את הרצון.
		תכו	חולשת הגוף מחלישה את הרצון, ובעיקבתא דמשיחא מתחזקת תביעת החמריות והגבורה.

תכז	יש צדיקים שמניעותיהם באות כדי שלא יבטלו את מידת הדין הנצרכת לעולם.	תמג	טעם הבריאה הוא הוספת השתלמות לשלמות האי-סופית, ונפילת העולם באה מתוך גדולתו האי-סופית שלא יכלה להתממש.
תכח	כשם שרק החכם מתפלא, שואל ומחכים, כך רק בעל היושר העצמי, מבחין בפגמי המוסר שבמחשבות ומתקנם.	תמד	מדת הרחמים של שואל גדולה ממידת הדין של דוד, אך אינה יכולה לתקן עולם, וצריך לאחוז בחסדו של אברהם.
תכט	אדם צריך לראות עצמו כתכלית הבריאה, ולהשפיע חסד על כל העולם, כולל הרשעים שבו, על-ידי התעלותו הרוחנית.	תמה	התמדה עלולה להיות הרסנית, ואילו בטלה יכולה למלא את האדם בקדושת הדומיה.
תל	מי שיש לו נטייה לרוחניות – הרי זהו מקצועו, וצריך לעסוק בכל מעשיו ועיוניו בקרבת אלוהים.	תמו	קדמות החומר נותנת מקום לרע, ואילו קדמות העולם על-ידי השתלשות מהעילה הראשונה אינה הורסת את המוסר המוחלט.
תלא	לימוד ענייני המצוות המעורר את אהבתן העליונה, זוהי עבודת ההמשכה, והגברת אהבתן האנושית – זוהי עבודת העלאה.	תמוז	הנשמות הגדולות של עקבתא דמשיחא גדולות בפנימיותן מדורות קודמים, כיחס העקביים ללבושים.
תלב	התפילה מכוונת לרגש המושרש מהאבות, והמצוות – לשכלול העולם.	תמח	קיבוץ כוחות החיים לכוח אחד, הנעשה בעקבתא דמשיחא, גדול בגבורתו מכוח החיים של מלקטי המצוות הפרטיות.
תלג	המקווה והמעייץ הם כנגד הקבלה והנביעה העצמית.	תמט	ההתפעלות מדברים קטנים מקצצת את הדעת, והשמחה האמיתית היא בקישור הפרטים לכללים ובהכרת ערך כל אחד ואחד מהם.
תלד	כל הנושאים שבהוויה ושברעיון הם חומר לרוח האדם, ועל-ידי התעלות גדולה הם בעצמם עולים במעלות הקודש.	תנ	הדמיון האנושי עולה כלפי מעלה, והעלייה השכלית ממשיכה דמיונות נשגבים כלפי מטה, ופגישתם ההרמונית מהווה עונג אצילי.
תלה	השקפת שופנהאור על הרצון נכונה רק לגבי חלקו התחתון של הרצון האלוהי בעולם, אשר השתלשל מהרצון הכללי העליון.	תנא	את סיגי הרצון והדמיון צריך לזרוק, והשאר מתקדש.
תלו	האמונה תלויה בחופש הנשמה התלוי בטהרתה מפגמיה.	תנב	התורה מורידה את העולמות העליונים ותענוגיהם אל האדם, אך כדי שיוכל לקבלם הוא צריך להרגיש את שפלותו בלעדיהם.
תלז	מחשבות שאסור למצותן מפני רעתן, הן מזיקות אף בתחילתן.	תנג	חוסר התורה הוא הגיהנם בעצמו.
תלח	הרגשת הריחוק הנוולת מהחטא עלולה להרחיק יותר, ולכן צריך להקטין בעיני עצמו בעצמת נוק החטא.	תנד	כשהאדם מתגדל, כל העולם גדל עמו.
תלט	צריך להבין את ערכן המוסרי העמוק של המצוות, אף-על-פי שהן פועלות לטובה גם ללא הבנה.	תנה	אהבת העולם הבא יכולה להחיות את חיי העולם הזה.
תמ	תורת הסוד מתארת את האמונה בצורה חיובית נסתרת המחייבה את כל החיים, ואילו השלילה הפילוסופית מחייבה רק את ההכרה.	תנו	שורש הנטייה המינית המתפתחת בימינו, נובע מהתגלות נועם העולם הבא בעולם הזה.
תמא	התנועות הרוחניות של השכל והרצון צריכות להיות מסודרות, והחינוך המעשי המסדר אותם הוא סוד התורה.	תנוז	המחשבות הגדולות מגדילות את המחשבות הקטנות המצויות אצל כל אדם.
תמב	בעלי הרעיון הפנימי גוללים את האור האחדותי המסתתר מאחורי ריבוי פירווי המחשבות שבעולם.	תנח	צריך להתרגל להסתכל בגבורה במבט של שלום פנימי, המאחד את כל הסתירות.
תמג		תנט	גם הנפש הקדושה (חוץ מנפש יצחק אבינו) כוללת שתי רוחות, העולם הבא והעולם הזה, הלוחמות בשלום זו עם זו.
תמט		תס	רצון העולם הכללי, המושפע ממעשי הצדיקים, יונק מהרצון העליון.

תסא	צריך להילחם בקטנות המטשטשת את גדלות הנשמה.	תעח	עם כל רעיון של מציאות הנכנס לנפש ומחייה אותה, נולד רעיון איכות של מוות.
תסב	השבירה באה כדי שעל ידי התיקון יעלה הנברא למדרגת בורא.	תעט	המחשבה האלוהית מתפרנסת מכל הידיעות כולן.
תסג	החכמים והצדיקים צריכים ללמוד מטבעיותם של התמימים והרשעים, וכן ישראל מאומות העולם.	תפ	המחשבה העליונה אינה שוללת שום מחשבה בעולם, אלא מתקנת את כולן.
תסד	הקדושה העליונה מצטמצמת ומתלבשת בתורה ובמצוות מתוך ייסורים של אהבה, ועל-פי רוב היא זוכה לצאת מתוך מיצר זה.	תפא	פרטי המצוות ופולפולי ההלכות נובעים מרוח הקודש של היהדות, החותרת להשוות את החיים המעשיים עם האציליים.
תסה	ברוח הקודש, לפי מידת טהרתה, מקשיבים איך כל תפילה וברכה, אפילו בלחש, משמיעות קול רעש גדול.	תפב	ריבוי הפרטים בתורה שבעל-פה נובע משקיעת הרוח האצילית, אך סופם שיהפכו לאור.
תסו	דחיית העולם האצילי לטובת המעשי, הנוהגת בימינו, הנה תיקון לאצילות המנותקת מן העשייה, והוא מתגבר על-ידי הכרתה בכך.	תפג	ישנם אנשים המוכשרים לעבודה מעשית, וישנם המתרכזים באופן תמידי בעבודה רוחנית, ולכן הכהנים אינם נוחלים נחלה.
תסז	הצדיק מתקן את חוסר אהבת העולם הזה שבו, על-ידי הדבקות בחיי השעה שבתפילה ובלמוד הנגלה שבתורה.	תפד	כמו באיש פרטי כך גם בדור – המסיר אוזנו מתורה, גם תפילתו נפגמת.
תסח	אהבת העולם הזה, הבאה לצדיקים מתוך אהבת העולם הבא, גדולה מאהבת העולם החיצונית של האנושות.	תפה	האבולוציה מתאימה ליסוד האופטימי שבתורת הקבלה, והאינסופיות בכוח של העולם מבהירה את האינסופיות בפועל של הבורא.
תסט	אסור שדעת ה' והשאיות הרוחניות תבטלנה את הבסיס הטבעי של האדם והחברה.	תפו	הדרך להתגבר על יראת המוות היא ההתעמקות בקדושת החיים הנצחית, וזהו ייעודם של ישראל.
תע	כל מחשבה היא עולם מלא ומתפשטות ממנה צינורות רבים, ובכל מחשבה יש חזיון מיוחד הסותר ומשלים את חברו.	תפז	מגמתנו היא לשחרר את האדם בגילוי כשרונותיו הפנימיים, על-ידי התאמת המטרות הנשגבות עם מטרות ביניים שהן כערכו.
תעא	לפעמים מצטמצמת הארת הנשמה מפני עלייתה לשרשה, ואז יש מקום להתבוננות בגוף ולתקנו.	תפח	סדרי העולם החיצוניים מבססים את הפנימיות, וסופה לנצח.
תעב	לימוד התורה בקדושה מצריך בנפש את נביעת התורה מקדושתה של כנסת ישראל.	תפט	הגלות צמצמה, אך לא כילתה כלום מסגולת ישראל העתידה לפרוח.
תעג	צריכים מידה קטנה של שנאה לרשעים, כדי לא להידבק ולהיפגם מהם.	תצ	פסגת הגאולה היא גאולת הרצון וגילוי האלוהות שבו, וזוהי תכלית עבודתם של ישראל.
תעד	בטישת המחשבות שמלמעלה למטה (מהשערה אל תולדותיה), ושמלמטה למעלה (מהתולדות אל מקורן), מולידה אור חדש.	תצא	כשם שהשוויון שבין האדם לבהמה בטל לגבי הפער שביניהם, כך השוויון שבין דת ישראל לדתי העמים בטל לגבי הפער שביניהן.
תעה	מהירודים וקטני ההכרה הדבקים באמת הפנימית הנמוכה שלהם, תצמח הישועה.	תצב	אסור שהעומק והרום של היהדות יסתרו את המוסר הפשוט ואת שמחת החיים של היחיד והחברה.
תעו	הכפירה מטהרת את הסחי שהתקבץ בתחתית האמונה.	תצג	הדעה העליונה חובקת מעשים שהם דוגמאותיה, וכשהם נעשים היא מתעלה, וכשהם נעשים שלא לפיה, מתמלא העולם סתירות.
תעז	הסיגים שבמחשבה מכבים את אור הרעיון ומונעים את התרחבותו.		

תצד	מחשבה שאינה מוכלת בכלי המעשה בגלל רוממותה, עלולה להביא להריסות.	תקיא	גדולתה של הצדיקות היא ביכולתה לראות את טוב העתיד כבר בהווה.
תצה	המוסר שבמידות הוא צורך הפרט והחוק שבמעשים הוא צורך הכלל, ולכן החוק עליון מהמוסר, אך צריך הוא את עזרתו.	תקיב	הספרות הבאה ממקור הקודש, תלקט ניצוצות קדושה מהספרות הנפולה.
תצו	החטא גרם לצורך בנייקת כשרונות מחוץ לתורה, וזוהי סיבת הגלות, ובתורתו של משיח כלולים כל הכשרונות כמו לפני החטא.	תקיג	שמחת השכל והרגש צריכה להתבאר בכל הדרכים, ושמחת המצוות מתבארת על-ידי הספרות, ועל-ידי כך מתגלים רזי עולם.
תצז	תאוות המין כוללת בתוכה את יסודות כל נטיות הדמיון והרוח, וברית המילה מאחדת את כולם למטרה מוסרית אופטימית.	תקיז	רצון האישה להשכיל על ידי לימוד, ורצון האיש להכיר הכל מתוכו, גורמים לקלקולים רבים.
תצח	כל הסתירות הן סובייקטיביות, ובראייה אובייקטיבית – אלו ואלו דברי אלוהים חיים.	תקטו	לימוד לשם יוהרא וקנטור, ממלא את המחשבה בארס מוסרי, והבא מתוך הרגשת קדושה, אף שאינה מבוררת, סופו להתיישר.
תצט	קלקול המוסר האנושי גורם לקלקול העולם וחורבנו (דור המבול), ועלייתו (עולת נח) גורמת לתיקון העולם (אות הברית).	תקטז	תפילת האבות באה מתוך תחושת המשכת הרצון האלוהי בעולם, ותפילתנו הנה המשכת אותם קווי אורה.
תק	המוכשר לאמונה שכלית ומסתפק באמונה רגשית, הרי זה רפיון ידים מן התורה.	תקיו	השכל החילוני מלא דמיונות שקר, וההארה האלוהית מקרבת את נשמת האדם אל המציאות הטבעית והעל-טבעית.
תקא	חיצוניות העולם מטשטשת את המחשבה, וקדושי עליון בוקעים אל המחשבה הפנימית של העולם ומאירים אותו.	תקיח	אהבת ה' צריכה להיקבע בלב האדם כמציאות ממשית, שכל החשבונות של שכר ועונש יהיו טפלים לעומתה.
תקב	קביעות עונג אהבת ה' בנשמות ובהוויה, משפיע ברכה לכל העולם על-ידי ישראל, אשר נשמותיהם מתברכות בתפילת הצדיקים.	תקיט	הרהורי התשובה מגלים את עומק הרצון וגבורת הנשמה, וכפי גודל התשובה כך גודל חירות הנשמה.
תקג	כשם שהמעשה משתלשל מהנשמה, כך הוא משפיע עליה חזרה, לטובה ולרעה.	תקכ	ראוי היה שינייקת הקדושה תתחיל בקישור עם נשמת האדם הכללית, כמידת הצדיקים, ובגלל החטא קודמת הינייקה ממקור ישראל.
תקד	האמונה השירית זקוקה לכלים של המצוות המעשיות, אף שהן מכבידות עליה, ולכן בעלי האמונה השירית סובלים אותם באהבה.	תקכא	ישראל דבקים בחיי הכל, ומתוך כך מעלים את הכל.
תקה	כל המעשים, עם כל סיבוכיהם, סובבים סביב נקודת העונג והנועם של ה', ועמל גדולי הדעה הוא להתאימם אליה.	תקכב	כל הטוב שבעולם אחוז בנטיות המוסריות, ודווקא במוסר הנובע ממקור הקודש.
תקו	צריך לעשות את כל המצוות בשמחה, מפני שהן מוליות אהבת ה' והתענגות בנעמו, והחטא מעכב את נועם הנשמה.	תקכג	העונג שיוניקים ישראל מהשבת (מהטוב המוחלט), והשמחה האדם הכללית, כמידת הצדיקים, (מחפץ ההטבה), ממלאים את העולם באור.
תקז	הצדיקים ממשיכים עונג על כל הנשמות, וזהו מרכז חייהם.	תקכד	כשאדם מדמה עצמו למלאכים בקדושתם ובגבורתם, יוכל להכיר בערכו העולה עליהם, בלי חשש הגזמה.
תקח	בנועם ואהבת ה' ממתיקים את הדינים, ומשרים ברכה בכנסת ישראל.	תקכה	עושר הפרטים, כשהוא מתעלה, מכניס את האדם לטרקלין הכללים.
תקט	חופש מחשבה מחודש, המנותק ממחשבות ישנות, ששורשן בחופש עליון המאוחד בכל ההוויה, הנו שעבוד.	תקכו	כשם שצריך להיבדל מהרשעים כדי להיטיב עמם, כך ישראל צריכים להיבדל מהאומות כדי להיטיב עמם, וזהו עניין הסוכה.
תקי	הצדיקות השכלית והרגשית גבוהות מהמעשית, ומולידות אותה, ואושר העולם תלוי בריבוי איכותן.	תקכז	רק בישראל נשמת היחיד יונקת את חייה מנשמת הכלל, הניזונה מן המצוות.

תקמד	צריך להתאים את דרכי חייו לסדר האלוהי המוטבע בעולם, ועל-ידי כך יושפע ממנו.	תקכח	השקפת העולם המיוחדת של ישראל הנעוצה בחידוש העולם, היא היוצרת את המצוות ואת הקניינים הלאומיים המיוחדים להם.
תקמה	יש דמיון שהוא צל של השכל, ויש דמיון המקבל הופעות הגבוהות מן השכל.	תקכט	טהרת המעשים, ובייחוד הנוגעים לגוף, מזקקים את הדמיון, ויוצרים בסיס לטהרת השכל.
תקמו	[המשך] דמיון של חול אינו אלא צל בלבד, והשקיעה בו מביאה ייסורים וספקות, והרפואה לכך אינה בהחלשתו, אלא בעילוי.	תקל	דרכה של האמת להתגלות בבת אחת, והלימוד האיטי הנו מכשיר בלבד.
תקמז	העולם משתלשל בהדרגה מאצילות לשכל, לרגש, ולטבע, ובדרך עילוי הוא מתעלה בהדרגה חזרה למקורו.	תקלא	הארת הנשמה באורה הכללי (מידת הצדיקים וישראל), מאירה את העולם בפנימיותו, שהיא הטבה חשובה יותר מטוב חיצוני.
תקמח	עליית ההוויה הנה חזרה אל השורש שממנו ירדה, וכשם שעלייתה דרגאית, כך היתה גם ירידתה.	תקלב	כשרוח הקודש מפעמת באדם, הוא מרגיש איך נשמת התורה מתפשטת בכל חלקיה ופרטיה.
תקמט	על-אף מוגבלות העולם והאדם, הוא יכול על-ידי תשוקת הנצחיות שבו להעלות את העולם ולקושרו לקדושה.	תקלג	התפילה באה לברר את רצון האדם מסיגי הבהמיות שבו.
תקנ	באדם ובעולם ישנה התעלות מתמדת, וישנה התעלות מתגברת, וגדולה מהם – התעלות מצטברת המכפילה את עצמה.	תקלד	ראשית ההוויה מלמעלה למטה, ובתשובתה היא נדחפת על-ידי כוח עליון הרודה בה לשוב למקורה.
תקנא	גמר המלאכה של ידיעת ה' הוא כשהיא מעמידה את כל החיים על פיה, אחרי עמל של לימוד.	תקלה	הספקנות המדעית נכונה רק לגבי השקר שבעולם, ותפקידה להראות שאיננו קיים במציאות.
תקנב	הטוענים בעד הטבעיות והחופש צריכים לזכור, שגם לרוחניות יש טבע וחופש.	תקלו	הרצון נפגם בגלל הסתר החכמה העליונה והפרדתם זה מזה, ולכן קודם החטא נולד האדם מהול.
תקנג	יש קדושה בונה, וקדושה מחרכת כדי לבנות בניין יותר נעלה.	תקלז	צריך להתאזר בגבורה ולחבב את העולם המוחשי, למרות התשוקה לעליונים, כדי שלא תעיק התשוקה על הנשמה.
תקנד	התפילה מעלה את הרצון, וכל ההוויה מתעלה עמו, עד שאפילו חייבי גיהנם נחים בהתפשטות החסד שהתפילה משפיעה.	תקלח	המוסר המוחלט, מאפיל בזוהרו על מדות המוסר הקטנות הנוקקות לעולם.
תקנה	הצער הרוחני בא מחוסר התאמה של הרגש ונטיות הטבע, עם השכל ומה שמעליו, והנשמה דואגת להתאים ביניהם.	תקלט	הסתכלות החכמה מביאה לקדושה, שכן שורש החכמה שרוי בתוכה נקודה שבתוך העיגול.
תקנו	ההוויה ערוכה בסדר של השתוות בין עולמות עליונים ותחתונים, אך רק על-ידי הבחנה ביניהם יכולים להכיר בכך.	תקמ	המחשבות העליונות של הצדיקים משפיעות חיים לכל היקום.
תקנז	הסתכלות בהופעות רוחניות, מעדנת ומקדשת את הטבע הגופני והמעשי.	תקמא	העיסוק בענייני החיים, ואפילו הרוחניים, מצמצם את חופש המחשבה העליונה, אך דווקא בו מתגלים כוח ואור חיים.
תקנח	חסרון במוסר פוגם בהשגה ומטשטש את המושגים המופשטים, ולכן צריך להקדים תשובה לתורה.	תקמב	המחשבה האלוהית מזקקת את האדם יותר מכל מוסר הבא מבחוץ. הצדיק מעלה עמו את כל העולם.
תקנט	לימוד פשטי התורה והאמונה הוא עניין נכבד, אף-על-פי שהוא בדרך קטנות לעומת חכמת הרזים, וצריך לשאוף לאחדם.	תקמג	התגברות המחשבות האלוהיות, ובפרט על-ידי מחשבת הצדיקים, משפיעה טובה לכל העולם.

מצדקתו, צריך הוא להלבישה בלבושי קטנות.	מצדקתו, צריך הוא להלבישה בלבושי קטנות.	תקס	הצדיק צריך להכיר את עצמו, ולא לבטל גאוה הבאה ממקור הקודש, אלא לצחצחה.
תקעו	תקעו	תקסא	דקדוקי הדינים מתפצלים משרשיהם העליונים, וקלקול בהם סותם את צינורות השפע אליהם.
תקעו	תקעו	תקסב	כשהחסד, הטוב והסליחה מתגברים באדם, אל יעכבם, שכן הם ממשיכים רוח הקודש בכל העולם.
תקעח	תקעח	תקסג	כשהצדיק מתגבר על מידת הדין ואוחז במידת החסד, מגיע הוא לעומק העתיד, בו כל רע יומתק.
תקעט	תקעט	תקסד	אהבת הבריות צריכה להתפרץ ממקורה האלוהי בתור תנועה נפשית, ולא בתור מצווה, ולהתגבר על השקפות תורניות מצומצמות.
תקפ	תקפ	תקסה	צריך לצפות לתיקון גמור, עד שידמה האדם לקונו להיות בורא עולמות, והצדיקים משערים בחשק דבקותם קווים מגדולה זו.
תקפא	תקפא	תקסו	צריך לצרף את ראת השמים מסיגיה על-ידי ההכרה שאין בה סיגים, כשכל חלק ממנה נמצא במקומו.
תקפב	תקפב	תקסז	גדולי הדעה מתייסרים, מפני שמוכרחים להשפיע מחשבותיהם, אך יראים שמא תִּקְנָה להמון מפני כליו הקטנים.
תקפג	תקפג	תקסח	כוחם של ישראל הוא בגילוי אמונה ניסית, המעלה את הטבע מבהמיותו.
תקפד	תקפד	תקסט	הכפירה היא סרחון שלפני ריקום בריה חדשה (כביצה המסריחה לפני ריקום האפרוח).
תקפה	תקפה	תקע	כשם שהיחיד צריך ללמוד מכל אדם, כן הציבור צריך להתחבר לכל הטוב שבעולם.
תקפו	תקפו	תקעא	יש מחשבות שתוצאותיהן סותרות זו את זו בהשפעותיהן על הרגש והרצון, ובגבורה רוחנית מתעלים לאחדותן העצמית.
תקפז	תקפז	תקעב	גם האמונות המוכרחות, המתחלפות במהלך הדורות, הן טבועות בטבע האדם, ועקירתן פוגעת באמונות האמיתיות.
תקפח	תקפח	תקעג	קטנות דעת וגאוה גורמים לראות השקפות שונות כסותרות, ולא את הבניין שנעשה מאחדותן הפנימית.
תקפט	תקפט	תקעד	מי שמוכשר ליראה וקדושה אמיתית, צריך להחזיק במידתו, ואסור לו להיות ככל האדם.
תקצ	תקצ	תקעה	הצדיק העליון מאחד את כל ההפכים וכולו רק חסד, אך כדי שיוכל העולם ליהנות

תקצא	ככל שהאדם מתעלה, יכול הוא להשיג אמונה ואור מכל חכמה ותרבות, ואפילו טמאה.	תרז	הווידוי והתפילה מנערים את הרשעה שרובקה באדם בטרם תצטבר ולא יוכל להתנער ממנה.
תקצב	כשהאדם אינו ממצא את יכולתו בהכרת ה', כל מעשיו משתפלים, ומשפילים את הכרתו, אך כשעושה כפי יכולתו הם מתברכים.	תרח	היצירה הרוחנית יוצרת מתוך עצמה, בלי השפעה זרה, והיא מתגברת ככל שתאמין בעצמה, והשקר שנדבק בה מושפע מבחוץ.
תקצג	רק על בסיס אהבת הבריות והעמים, ולימוד דעותיהם ואופיים, תתנשא כראוי אהבת האומה.	תרט	כל ספרות הקודש והחול אינם אלא עזרים לעורר את רוח האדם הפנימית.
תקצד	גיל העולם נחשב מרגע בו הכיר האדם במעלתו, שהיא קדושת חיי המשפחה, ומכאן אנו למדים על הטבעתה בשורש הנשמה.	תרי	התורה מקשרת את האדם לנשמת ישראל, והמחשבה הזכה – לרוח האדם, ואיחודם מביא ברכה הדדית.
תקצה	גיבורי כוח מסתכלים על העולם הרוחני והגשמי בבת-אחת. בהתעלות ההשקפה הרוחנית מתגלה ערך המצוות, התורה והתפילה.	תריא	עושר הפרטים מכשיר יצירת ערכים כללים, המעשירים את הפרטים חזרה.
תקצו	הקדושה מעלה את הרצון האנושי למרומי השכל. יציאת מצרים תהיה טפלה בעתיד, כיוון שכל העבר יהיה כלול בהווה.	תריב	דקדוקי התורה הנראים כמשא מיותר, משמרים את האדם מהיצר הכבוי בו, העלול להתפרץ.
תקצז	התאמת סדרי העולם לתכליתי, המתגלה במדע של ימינו, מכשירה את גילויים של מעשה בראשית ומעשה מרכבה.	תריג	הנסתר צריך את הנגלה לשמרו מדמיונות שקר, והנגלה את הנסתר – לעדנו, ולשומרו שלא יתהפך לרע.
תקצח	רעיונות ותשוקות הצדיק הם התמצית של כל המתרחש באומה, באנושות ובהוויה, והוא מרובה את צער צמאוננו מהאמת שבתוכו.	תריד	הרציונליזם מביט על המרחב, והרוז על הפרטים, על-ידי התעלותו לגבהי-גבהים, ואף שהרוז עיקר, הרציונליזם משמרו.
תקצט	הצדיק האמיתי יכול לטהר את הדבקים בו.	תרטו	גלות השכינה גורמת להתנור מעולם החול ומתרבויות העמים, וכשישראל בגדולתם, הרהבת הדעת מרחיבה את אור הטוב.
תר	מקור הדיבור במרומים, ועל-ידי קישורו במחשבות תורה ותפילה, הוא שב למקורו ברוב תעצומות, וביכולתו לברוא עולמות.	תרטז	כל אמת מעורבת עם שקר בגלל מוגבלותו המוסרית של השכל, וצריך להפרידו מהאמת ורק אחרי-כך למחותו.
תרא	אצל גדולי הדעה, התאבון הוא שמחת הנפש לקראת ניצוצות הקודש שבמאכל.	תריז	נפילות הצדיק באות לפעמים כדי שישנא את החטא, ולפעמים כדי שיתקן את הנטייה לחטא, שלו ושל הקרובים אליו.
תרב	צריך לאחד את ההשקפה הגלויה והרציונלית עם הנסתר והמיסטית, ומשתייהן יחד תפרח השירה.	תריח	הצדיק צריך לשוב גם על דמיונות החטא שלו, וצריך להאמין שייסורי החטא באים כדי לתקן אותו ואת העולם.
תרג	כל יום ורגע בחיי האדם גדול מקודמו, כיוון שחסד ה' הולך ומצטבר בהם.	תריט	בכל עונג צריך נקודת צער, וצער הצדיקים הוא על קנאת אחרים בהם.
תרד	בדברי קדושה אין גוזמאות, שכן מעלתם באמת גבוהה מכל תיאור.	תרכ	[המשך] בתיקון העולם יישאר צער על כך שהנחש עצמו לא יתוקן, והוא ימשך לאכול עפר.
תרה	ככל שיקדש האדם את רצונו, תזרח בו הארה של רצון אלוהי חפשי.	תרכא	על-ידי רוח הקודש ועיסוק ברוי תורה לשמם, משיגים בבת אחת הכרות עליונות ועולמות שלמים, כפי סידורם בנשמה.
תרו	הציפייה לבית המקדש ולעבודתו, ולתפארתו האלוהית, מרוממת את הנשמה, ומקימה בה בית-מקדש פרטי.	תרכב	הרצון העולמי הוא יסוד העולם, ובהופיעו מתמלא העולם בשמחה.

תרכג	העצבות באה מהחטא והתשובה הופכתה לשמחה, והצדיקים, ובפרט משיח, משמחים את העולם בתקנם את שורש החטא העולמי.	תרמ	אף שחיי ההתבוננות הם העליונים, העונג שבהם מוחש רק על-ידי הדמיון, הזקוק למידות ולמעשים כדי לשמרו.
תרכד	אורה הפנימי של הנשמה מתגדל על-ידי העיסוק בחלק התורה הנוגע לישראל, ואורה המקיף – ממה שנוגע לכל העולם.	תרמא	לפעמים תוכן חשוב אך מסופק, עדיף על תוכן ודאי אך ירוד.
תרכה	יש ניצוצות חיים המוסיפים אור, וישנם המחשיכים את הנשמה, והניצוצות שבמאכל מאירים רק אחרי הארת התפילה.	תרמב	על-ידי ההכרה בקוצר ידו בהשגתו, ילך ויתעלה בחפצו הגדול אל הציור המוחלט.
תרכו	בדורנו מתקנים את הרוחניות במילוי הגשמיות, ובייחוד של תלמידי-חכמים, וכדי שהיא לא תזיק, צריך להעמיק ברוי תורה.	תרמג	הכפירה שבעקבתא דמשיחא באה כדי שידבק האדם בה' ברצון חפשי, וזהו סוד הנסירה.
תרכז	שורש הכפירה הוא עשיית הטוב לשם הטוב, ועילוי על-ידי יאוש הצדיקים מעצמם ומשכרם לעתיד, ועשייתם את הטוב לשמו.	תרמד	חופש הרצון משבש את סדרי השכל השלם, אך בשובו של האדם אל הסדר המתוקן, הכל מתרחב ומתמלא חיים.
תרכח	ככל שיוסיף האדם זכויות מעשיות ושכליות, יתבהר ציור אור איך-סוף המתנוצץ עליו.	תרמה	שכלול הרצון וקישורו עם הדעה העליונה, יביאו להכרה בהשפעת האדם על העולם, ויגלו את קשר כל הפרטים לכלליהם.
תרכט	בשינה שואבת הנשמה כוח חיים ממקורה, ועל-ידי כך משפיעה על העולם כולו, והחטא סוגר את פעולת השינה.	תרמו	אמונה, מוסר וחכמה, יותר מהמידה, מבלי עולם הם, ולכן יש צורך בכוחות השוללים אותם.
תרל	הדמיון מכיר לאדם את מה שמחוץ לו, והשכל את מה שרכש בפנימיותו.	תרמז	התפילה צריכה לנבוע מקירות הלב, ולא מחיוב, וזוהי מעלתה של תפילת ערבית שהיא רשות.
תרלא	מסקנת כל ההתחכמויות היא, שאם כל יחיד יעסוק בהשכלות מבוררות ובמעשים טובים, יצטרף כל הטוב שבעולם.	תרמח	הכוח המחיה את נשמת ישראל הוא קישורם לארץ ישראל וציפיתם למקדש, והמצוות התלויות בארץ משמרות את אותה החיות.
תרלב	המיוחדים לסקירה פנימית סובלים באהבה מעיסוק בפרטים.	תרמט	כשהחוש מזדקק, רואים את התפשטות הנשמה בעולם, ופרטי המעשים והידיעות, המרחיבים אותה, הנם פלגים קטנים לעומתה.
תרלג	כפירה באמונה מעוותת הנה הודאה, ואמונה מעוותת הנה כפירה.	תרנ	החיסרון בלאומיות הוא בהדחקת את הפרט, ובחוסר יכולתה לגשר בין העולם הזה לעולם הבא.
תרלד	רזי התורה עוברים במסורת איש מפי איש, ואחר-כך מתיישבים בלב בהשערה פנימית.	תרנא	רק התורה מאחדת את הרשמים החיצוניים עם הפנימיים, ואפילו המחשבה האלוהית זקוקה להכשרה חיצונית (או לכשרון מיוחד).
תרלה	הצדיק אינו צריך לדאוג מהחטא, ומכל מקום הוא דבק תמיד בתשובה.	תרנב	גדולי הדעה מחזירים את הטוב של ישראל שנלקח על-ידי האומות למקומו, כאשר קישורם לדור מאפשר זאת.
תרלו	הגאווה בידיעה מביאה להגשמה בידיעת ה', וצריך להכיר בכך שהבנתו היא רק בהתפשטות האור, הבטל למקורו כטיפה מן הים.	תרנג	גדולי הדעה מטהרים את מידותיהם על-ידי טהרת השגתם, ולא ממוסר חיצוני שאינו בהיר כשכלם.
תרלז	כל המגרעות שבעולם באות, מפני שכל אחד דוחק את מחשבת חברו, וכל צד בנפש דוחק את חברו, והצדיק מייחד את הצדדים.	תרנד	ההשגות הרוחניות מתגלות לאדם באופן פתאומי, ולא באופן שכלי ואיטי, ולפיכך הן למעלה מאפשרות ונמנעות.
תרלט	בעקבא דמשיחא צריכים להימצא צדיקים שיקבלו שפע בהקפה, כדי לגלות הופעות למעלה מערכם, שהן עצמן יכשירו את קבלתן.		
	התלמוד מביא לידי מעשה על-ידי טל החיים שבו.		

תרנה	ההשערה הרוחנית מתבוננת בחיי הנשמה, מקדמותה, דרך מהלך חייה, עד חזרתה לצירור החיים, ובכך היא פותרת את חידת החיים.	תרע	כשנחלש האור הזורה בנשמות ישראל על-ידי הגלות, נחלש גם התוכן הכללי בעולם עמו, כדי שיוכלו ישראל להכיל אותו.
תרנו	כשהיראה מתגברת, צריך לחסות בחסד ה' על-ידי התשובה, השואפת להתבטל בשלמות הבלתי-גבולית.	תרעא	כששב מאהבה, צריך לפייס את עצמו ולסלוח לעצמו על חטאיו, שחטא כנגד עצמו.
תרנו	כשמתרגל לשמוע מכל דבר את דבר ה', ישמענה גם, ובעיקר, מהשכל, אף שדרכו לכסות על דברים על-שכליים.	תרעב	ככל שיתברר לאדם שהתורה היא סיבת הכל, כן יבין ויחוש את ערכם של מחשבות ודיבורי הקדושה.
תרנח	שני תכנים ישנם בעבודה: העלאת הרגש על-ידי הדמיון, ותחיית הרצון על-ידי השכלות ומעשים טובים.	תרעג	כשיתברר לאדם שאור החיים האלוהיים מחייה אותו ואת ענייניו הרוחניים, תוטבע בו הדבקות בה'.
תרנט	העבודה הפנימית כוללת: סידור המחשבות, סידור הרגשות, מיזוג שניהם יחד וההבחנה ביניהם.	תרעד	הצער שמרגישים בתחילת העבודה, בא מהתמעטות כוח הרע, וצריך להתמלא כנגדו בגדולת הנקמה, ולהתענג מהוספת הטוב.
תרס	רק על-ידי רוח הקודש אפשר להגיע להכרה בחיים האלוהיים שבקודש ובחול.	תרעה	לפעמים הנפש פועלת בעבודתה על העולם, ולפעמים, מצג גדלות האדם או קטנותו, אינה אלא כלי להשפעת המאירות לעולם.
תרסא	התשובה תבוא מצד עלבון הרוח שנחלנו מאבותינו, ובסופה תאסוף, על-ידי רזי תורה, את כל מה שרכשה.	תרעו	הניחנים בכשרון גאונות הצדיקות, מאחדים את כל ההפכים בתוכם.
תרסב	על-ידי זיכור הכוח המדמה, מרגישים את שפע החיים ממקורם.	תרעז	צריך לשאוף להרבות בעולם, בישראל ובתלמידי החכמים, אנשים הדורים וטהורים בנשמותיהם ובגופם.
תרסג	אל יעזוב אדם את נועם הדבקות, אפילו אם הוא לא כדרכתו, ואפילו נראה לו כדמיונות בלבד.	תרעח	הדמיון מלביש את השכל ומהדרו כל עוד אינו יתר עליו, כשם שהנס מהדר את הטבע, כשהוא בטל אליו.
תרסד	התפילה משנה את האדם לטוב, וממילא משתנה כל ההווה לטובה, וטועים החושבים שהיא משפיעה רק על האדם או על רצון ה'.	תרעט	כשהארת השכל מסתלקת מהדמיון הוא מתמוטט, וכשהיא תתחדש ממקורה העליון, ישוב הדמיון וילבישנה.
תרסה	תפילת הצדיק ומחשבותיו צריכות להיות על-פי עומק הדעת, ולא דמיוניות כשל ההמון.	תרפ	[המשך] יסוד הקדיש הוא חידוש הארה שכלית במעבר בין העולמות העליונים בתפילה.
תרסו	כשהדעת מתעלה, מתהפך גם הדמיון לעניין שכלי טהור, ומוסיף חיות ומעוף בהשכלה.	תרפא	מי שמרגיל עצמו לראות הארה אלוהית בכל דבר, יכול לחבר את חכמת יפת עם תורת שם.
תרסז	התפילה פועלת לפי ערך הרצון של המתפלל ולפי אומץ מציאותו, ולכן תפילת צדיק בן צדיק עדיפה.	תרפב	הכללים העליונים של השכל והרגש, מתאימים לאורה של תורה, ופרטיהם המשתנים לפי הנסיבות השונות, מעורבים בחולין.
תרסח	המחשבות האצילות (הזקנה) והסדרים החברתיים (הנעורים) זקוקים זה לזה, ואי-אפשר על אף אחד מהם.	תרפג	בעלי נשמה כללית בדורנו צריכים לעסוק במבואים של האמונה ושל המוסר בכל חלקיו – האלוהי, הטבעי, הפרטי והכללי.
תרסט	לפעמים בדור קטן יש מנהיג גדול, ובדור גדול מנהיג קטן – כדור עקבתא דמשיחא, המתורקן בפנימיותו גם בלי תשובה גלויה.	תרפד	לא ידחה אדם שום דעה בהרגישו בה סתירה, אלא ינסה לברר ממנה אמת וקודש, ובהבאת שלום רוחני יבוא גם השלום הגשמי.

תרפה	אף-על-פי שבהווייה גנוז אור תורה, אור התורה הגלוי גדול יותר.	תש	כוח המדמה הוא הכסא שאור החכמה והחיים העליונים שורה עליו.
תרפו	ההבדל בין הקודש והחול ובין ישראל לעמים, הכרחי באופן זמני, אך ההסתכלות הנצחית משווה אותם, וזהו סוד העלאת ניצוצות.	תשא	אל יתיירא אדם ממדרגות רוחניות גבוהות שאינן כערכו מפני עוונותיו, שכן אורח הצדיקים פלאי יותר ממה שיוכל לחשוב.
תרפו	הברקה אחת מצויר רעיון אור אין-סוף, אחרי הכנה נפשית מתאימה, גדולה מכל המחשבות הברורות והמוגבלות.	תשב	צער ההווה בטל לעומת תענוג הצדיקים ושעשועם מטל תחיית המתים שבעתיד, ואף הוא בטל לעומת דבקותם העליונה.
תרפח	אידיעת חלק אחד מהמחשבה הנעלמת, אינה מונעת שימוש בחלקיה הגלויים, שכן לכל חלק יש גם ערך עצמי.	תשג	השכלות השכל הנן מציאות, הפועלת יותר ככל שאיכותה גבוהה יותר, והאיכות הגבוהה ביותר היא ההשכלה האלוהית.
תרפט	הצדיקים מכירים בשפלותם, אך אינם מראים זאת, כדי שלא יחלישו את עצמם, וכדי שלא יבואו לגאווה ולא יעוררו קנאה.	תשד	ריבוי המקצועות הרוחניים המתפרטים בדורנו ומתנתקים משורשם, יוצר כלים גדולים להכיל את אורם העליון, שיאיר באיחודם.
תרצ	העליות והירידות שבאדם ובעולם, הן כמו הנשימה והנשיפה, המשלימות זו את זו כדי להוסיף חיים.	תשה	הצדיקים מחשיבים עצמם כהמון העם, אך עליהם לדעת שנשמתם מיוחדת ושנתבעת מהם דבקות מיוחדת, ולא ייראו מנפילות.
תרצא	כשמשגיגים איך ענפי המצוות והמידות משתלשלים ממחשבה אחת כללית, מגביהים את הענפים הנפשיים של העולם לשרשם.	תשו	כששמחת הצדיקים מתגברת, הם מרגישים את צמיחת הקדושה של המצוות שנעשו בכל הזמנים.
תרצב	הגלים הרוחניים באים מהתרבות הנפש בריצה אל ההתאמה לטוב ה' וגדולתו, ומדכדוכה בשיבתה אל הרגשת הריחוק מהם.	תשז	התנוצצות המחשבות האלוהיות מתחילה כנקודות זעירות, והמשכתן מתגברת לפי זיכרון ותיקון מידותיו ושכלו.
תרצג	חסד אברהם מאיר בכל בוקר, והנשמה מתענגת בפגישתה עמו, והעולם כולו מתעלה עמה.	תשח	הצדיקים מגבירים את המחשבה האחדותית, ומשפיעים חסד וטוב על כל העולם, גם כשאינו ראוי לאורם.
תרצד	כשרצונו של האדם מתנשא, הוא מעלה עמו את כל המקושר עמו בהווייה על-ידי תפילתו ואכילתו.	תשט	כשביית המקדש קיים רוח הגבורה מתפשטת מהכלל אל היחיד, ואין צורך בחיזוק תדירי של תורה ותפילה, אי-אם בשמירה מוסרית.
תרצה	אכילה לפני התפילה (חוץ מאכילה לרפואה) מקשרת את ניצוצות הקודש שבאוכל אל הגוף, ומשפילה את הרצון.	תשי	הסדר הראוי הוא – ירידה מהמחשבות אל הדיבור והמעשה, ובנפילת העולם הסדר מתהפך.
תרצו	אי-אפשר שלא לאהוב את ה' ואת טובו המלא את העולם.	תשיא	שקיעת האנושות גרמה לכך שצורת ישראל תהיה ברייה חדשה לגמרי, ולא קומה שנייה על גבי האנושות.
תרצז	ככל שהצדיק משיבע את עצמו בנועם ה', מתמלא העולם נחת ועונג.	תשיב	בעלי הנשמות הגדולות, העולם המוגבל צר להם, ורוחם מתפשט לעולמות עליונים, והם משפיעים מרוחם על כל הדורות.
תרצח	השפעת הנבואה חזקה ורגעית, ואינה מחלישה את הגוף, ואילו השפעת התורה קבועה, אך פחותה ומחלישה את הגוף.	תשיג	האמונה היא אין-סופית, ולכן טפשות היא לתת לה גבולות וקצבה.
תרצט	האמונה מתגלה בהכרה פנימית עליונה, וביקורתית תחתונה, שריבויה מביאה לנפילתה, וראוי לגסי השכל להתרחק ממנה.	תשיד	[המשן] אמונת ישראל היא נחלה ללא מצרים, והיא באה לידי ביטוי ביציאת מצרים, וחוזרת ומתגלה באכילת מצה.
		תשטו	בדורנו, חיזוק הרצון וכוחות הגוף, שקול כסיגופי הדורות שעברו, והוא יוצא אל

<p>תשלא לפעמים צריך אדם לתת לעצמו הנחה ורווח מלהיות רדוף אחר המעשה והתלמוד, כדי שנפשו תתרחב בטיולה בפנימיותם.</p>	<p>הפועל על-ידי אחדות ישראל וגילוי סתרי תורה.</p>
<p>תשלב שיחת מלאכי השרת הטבעית, וסיפורי הנשמה הקלאכותיים והבחיריים, מתאחדים ברזי תורה המתגלים על-ידי אליהו.</p>	<p>תשטז ההתעמלות שעושים צעירי ישראל למען גבורת האומה, מוסיפה כוח לעוסקים בייחודים, ופועלת כשירות דוד בתהילים.</p>
<p>תשלג רשע שיש בו טוב, מצווה להסתכל בו ולהעלותו, והחיבור אל הצדיק גם הוא נחשב לטוב.</p>	<p>תשיז [המשך] אין להיבהל מהעובדה שקיימים חסרונות בעוסקים באימוץ גופני, שכן אפילו רוח הקודש צריכה בירור מצחצוחי טומאה.</p>
<p>תשלד אכילה לשם תאוה מביאה עצבות, ואכילה בקדושה – לשמחה ולחשק התורה, והיא עצמה גם-כן דברי תורה.</p>	<p>תשיח הקדושה מאחדת את הרעיון ומקשרת את האדם לכל מחשבותיו, ובכך מתבטלת השכחה, ועל-כן במחיית עמלק תתבטל השכחה.</p>
<p>תשלה ישנן דעות שצריך לדחותן תחילה כדי שלא יזיקו, ובגבורה רוחנית ניתן לשאוב את טל החיים שבפנימיותן.</p>	<p>תשיט תחיית האומה וספרותה תבוא רק בהקדמת התפילה והתשובה אליהן, ודבר זה רמוז בסדר ברכות תפילת עמידה.</p>
<p>תשלו בעל מחשבה מקורי, דיבורו ותנועותיו מוכרחים להיות מלאים רק בתורה ודעת.</p>	<p>תשכ בראשיתן, התאוות נכללות בקדושה, ובנפילתן הן מעכירות את הנפש, ובעלייתן הן מעלות עמהן כוחות חיים שדבקו בהן.</p>
<p>תשלו ההשערות ברזי תורה גדולות ערך הן, והן מתעלות לפי זיכרון המחשבה והדמיון.</p>	<p>תשכא כשכוח המדמה בא בטהרה, הוא מצייר ציורים עליונים יותר מהשכל.</p>
<p>תשלח דעת קדושים, זכי המחשבה והרעיון, היא היסוד להארה הרוחנית המופיעה בעולם.</p>	<p>תשכב אורה הכללי של הנבואה דורש בריאות הגוף והנפש, בניגוד לאורו הפרטי של התלמוד, ולקראת הגאולה חוזרת הבריאות ונתבעת.</p>
<p>תשלט התפילין מכשירים את הגוף להארה כללית המאירה את הפרטים, ובשבת מאירה הארה מתפרטת, ואין צורך בהארת התפילין.</p>	<p>תשכג נטיות הצדיקים מתגלות בכנסת ישראל סמוך לגאולה על-ידי הירודים שבהם, כשם שאברי המעשה הם הבולטים בגוף.</p>
<p>תשמ הידיעה שמחשבות אחרים אינן סותרות את מחשבותיו, אלא בחיצוניותן, מיישבת את הדעת ומאירה אותה.</p>	<p>תשכד תפילת הצדיקים מצילה את נשמותיהם הגבוהות של הרשעים, בעלי החוצפא דעקבתא דמשיחא, מגיהנם.</p>
<p>תשמא החכמה העליונה מצטיירת בקבלה כשערות הראש, והצדק העליון – כשערות הזקן.</p>	<p>תשכה חיבור ההופעה הפנימית עם השכל, עושה גבורה רוחנית בעולם.</p>
<p>תשמב החטא ממעט את חופש הדעת, והתשובה פותחת את שערי הבינה.</p>	<p>תשכו התורה, ועמה תוספת הגשמיות והרוחניות של האומה, יוצרים כלים לאור הפנימי.</p>
<p>תשמג עסקי המחשבה מתחלקים לעשרה חלקים (המפורטים בפסקה), הבאים זה אחר זה ומוסיפים זה על זה.</p>	<p>תשכז לפעמים צריך ללמוד באופן המרפרף על הפרטים כדי לקלוט את זוהר התורה.</p>
<p>תשמד הלאומיות הישראלית מביאה ברכה, ולאומיות הגויים מביאה חורבן, ותיקונה על-ידי השפעת לאומיות ישראל.</p>	<p>תשכז הפעמים צריך ללמוד באופן המרפרף על הפרטים כדי לקלוט את זוהר התורה.</p>
<p>תשמה דווקא הקדושה העליונה (עין עיטם), שמפני גובהה לא נבנה בה המקדש, מעלה את הטומאה הנמוכה (בית הפרוה).</p>	<p>תשכח ירידת הכללים אל הפרטים, הרי היא כאשה המרכינה עצמה כדי להניק את בניה.</p>
<p>תשמו החפץ בתשובה באמת, יזכה להארת התשובה, גם על חטאים שאינו יכול לתקנם.</p>	<p>תשכט דבקות הצדיק בחסד ובחיים, מביאתו לאהבת הבריות ולצניעות, ואילו דבקות הרשע בדקן, מביאתו לעבודה-זרה, גילוי עריות ושפיכות דמים.</p>
<p>תשמו עבודת ה' נועדה להמציא בעולם את השלמות, אשר כל עילוי פרטי הוא חלק ממנה.</p>	<p>תשל לפעמים נשמת הצדיקים מתעלה ומתענגת בלא עבודה מוחשית, כעונג השבת.</p>

תשמח	כל הרעיונות הם כלים לקבלת האור האלוהי העצמי, ולכן הוא מצוי בלב כל נאמן לפי תומתו ויודו.
תשמט	לימוד התורה, אפילו בלי הבנה, קושר את האדם לקדושה, ובפרט ברזי התורה.
תשנ	לפעמים אין להתיירא מגדלות הדוחפת לפעולות גדולות, שכן היא הבסיס לענווה.
תשנא	ישנם צדיקים המשתוקקים לתפילין באופן קבוע, ודבקים בה' ורואים רק טוב בכל.
תשנב	בקשת התכלית העומדת ביסוד האדם, יונקת בשורשה מהרצון האלוהי העליון, שכן הראשית והאחרית אחוזים זה בזה.
תשנג	נקיון ובריאות הגוף הכרחיים לתפילה (ולכן ההלל נאמר מתוך השובע), אך התפילה העליונה קודמת לענייני הגוף.
תשנד	גם לעניינים הנעלים מהשכל והרגש, קודמת מידת דרך ארץ – לקשר כל פרט לכלול, ולהתקשר לרצון ה' שבתורה ולכלל ישראל.
תשנה	הייחודים הם הרכבות שהכוח הנשמתי פועל, כדי להתרומם אל הרעיון האלוהי בטהרתו, ואיחודן של המחשבות מונע שכחה.
תשנו	שמות ה' הם יחוס ההוויה לאיך-סוף המקיימים את ההוויה, וכשהיחס הוא קלוש, נולדים שמות הטומאה, שסופם לחזור לאורה.
תשנז	הבושה של הצדיקים לצייר במחשבותיהם דברים נשגבים, מזככת את דעתם.
תשנח	חובה לישא וליתן בחכמת האמת, שכן בהתעלות הנשמה בה, מתעלה העולם כולו.
תשנט	ניצוצות החיים שבמאכל שמחים מאפשרות עלייתם באכילת הצדיק בקדושה, או בתשובתו מאהבה, וניתן לראות ולהקשיב לכך.
תשס	בשינה מקבלים אורות עליונים מהשכל, וכוחות חיים ממעמקי הגוף, ובטהרת הגוף שבבוקר, מקשרים אותם אלו לאלו.
תשסא	ניצוצות הזוהמה שבנפש החיה, מזומנים ומוכנים להתעלות במגעם עם הנפש האלוהית שבאדם, ולקבל צורה מאירה.
תשסב	הדמיון שיטודו בקדושה, כשחותם השכל עליו, יתעלה לשורשו שבמקור החכמה העליונה.
תשסג	הסימבוליות של הקרבנות הנה לבוש לפנימיותם, וכשתתעלה הפנימיות – תתעלה גם הסימבוליות ותקבל צורה חדשה.
תשסד	התפילה פועלת את פעולת הקרבנות הפנימית והסימבולית.
תשסה	לפעמים יש כופר, יחיד או דור, שיש לו אמונה פנימית יותר מאלפי מאמינים.
תשסו	האמונה עצמה גבוהה מכל הדיבורים עליה, וקליטת צללי דיבוריה בלבד מביאה לכפירה, שבפנימיותה היא אמונה.
תשסז	לפעמים יקלקלו את האדם ספרים שנכתבו על ידי קטני אמונה, ואילו ספרים שנכתבו על ידי כופרים גיבורים יעוררו את נשמתו.
תשסח	נשמות הכפירה צועקות בפנימיותן לעזרה, ועובדי ה' השולטים בכוחות הטומאה (כר' חנינא ב"ד ואביי) קמים להושיען.
תשסט	רב המנונא הקדים מילי דשטותא ללימודו, כדי שיהא האור ניכר מתוך החושך.
תשע	צדיקים גמורים יודעים לשוב מאהבה, למרות החשכת השכל והזוהר הנגרמת מהחטא.
תשעא	לכל נקודת אמת מצטרפים קווי שקר, הניתקים ממנה ככל שאור הדעת מתגבר והרצון מתרחב.
תשעב	צריך לגאול את האמונה והיראה מקטנותן.
תשעג	אפשר להרגיש איך הדיבור מחולל גדולות, ואיך הוא בא ממרומים ושב למכוני עולמים.
תשעד	סדרי החיים של הגויים נובעים מרצון להתבצר בחיים הגשמיים, ושל ישראל – מצימאון פנימי לדעה ולהרגשת ה'.
תשעה	אהבתם המיוחדת של ישראל לה', ובפרט של הצדיקים, בצירוף החכמה העליונה בחירותה, מאירים את העולם.
תשעו	שרידי שיחת האבות וגבורתם האלוהית, הגדולה מתורת הבנים, מתעוררים בסתר בעקבי משיח, וגדולי עולם צריכים לאחדם.
תשעז	הספרות החילונית יונקת משיחת עבדי אבות, וסופה להסריח ולדשן את הקודש שיצמיח את תורת המשיח.
תשעח	האדם צריך להידמות ליוצרו גם בכוח המדמה, על-ידי טהרת הגוף, הידור המצוות ופאר המקדש.
תשעט	[המשך] רק בהתרוממות שכלית ומעשית אפשר לשכלל את הכוח המדמה, ולהשיב את בית המקדש למקומו.
תשפ	ההוויה כולה, בכללותה ובפרטיה, מתעלה עד מרום פסגת הטוב, עד ששום פרט לא יישאר בחוץ.

תשפא	תהילת ה' נובעת מציורי השלמות של הנשמה, ואילו התפילה נובעת מהפרטיות החסרה.
תשפב	ברכת ה' ("ברכו את ה' המבורך") בתפילה, נאמרת בנקודת החיבור של עולם השירה (פסוקי דזימרא) ועולם המחשבה (קריאת-שמע).
תשפג	צריך להמתיק בנפש את התוכן הנולד מקבלת עול מלכות שמים ואמונה, עבודה זו תלויה היא בצדיקים.
תשפד	העבודה התורנית, השכלית והמעשית, מורידה אל עומק הנשמה והעולם אור חיים.
תשפה	העולם הרוחני מתמלא לברו, והתורה והמוסר באים רק להסיר את הרשעה והבערות המונעים את התפשטותו.
תשפו	בגוף וכוחותיו הגשמיים מובלעים ניצוצי אורה, המתבלטים באתערותא דלתתא, ומוסיפים אומץ באורה השמימית.
תשפז	שורש הכפירה בכריאת העולם ובניסים, הוא בכרה ש"אין עוד מלבדו", ואז גם העולם הוא מחויב המציאות.
תשפח	על-ידי הנשמה בעלת הרצון, עולה ההוויה המוכרחת בהכרח תחתון, אל ההכרח העליון המוחלט.
תשפט	סיבת חיוב המציאות הוא טוב הרצון המוחלט, ולכן צדיקים המעלים את הרצון, ביכולתם לברוא עולמות ולתקנם.
תשצ	הרצון הטוב המונח בעומק האמונה הוא יסוד ההוויה, ובהשתלמותו הוא משפיע חיים וטוב לכל העולם.
תשצא	בכל יום המחשבה שטה מראשית צמיחתה אל כל כוחות הנשמה והגוף, ומאירה ומעלה אותם.
תשצב	כל דבר רוחני מתחלק לחמישה שלבים: שיטה, ריהטא, גירסא, לימוד, עיון.
תשצג	הגאולה המתגלה בימינו, צריכה להיות על-ידי הנפשות האצילות (זרע אדם) והמעשיות (זרע הבהמה) כאחד, על-אף הפער ביניהן.
תשצד	השכל והרצון הפריים יונקים משורשם הכללי, כשם ששערות הראש והזקן יונקות מהראש.
תשצה	יראת העונש, חוץ מהתועלת המוסרית שבה, היא מכשירה את הכרת האדם במידת החסד האלוהי.
תשצו	עבודת האדם מעלה את העולם אל מעלת האדם, אך הישרת המידות צריכה להיות קודמת, ולכן בקלקול המוסר בטלו הקרבנות.
תשצז	כשיודעים מאלוהים – יודעים מן הכל, וכשאין יודעים מאלוהים – אין יודעים מכלום.
תשצח	צריך להבדיל בין חירות המחשבה לחורבן המחשבה הקרובים זה לזה בחיצוניותם.
תשצט	צריך להתיירא ביראה עילאה, שלא לתת ליראה תתאה להעיק עליה.
ת	על-ידי הברכה מתאחדים ניצוצות הקדושה שבמאכל עם אוצר חיי האוכל, וממשיכים משם שפע לכל ערכי החיים.
תתא	יתרון ההכרה הישראלית מההכרה הפילוסופית, נעוץ בתיבועת ההתעלות של הנשמה.
תתב	יש צדיקים שייעודם עונג תמידי, ועבודתם היא כדי להשתתף עם הציבור ולהעלותם, ונפילותיהם באות מפני אי-הכרתם במעלתם.
תתג	אין להרהר אחרי הצדיקים, כיוון שעבודתם שונה משאר בני אדם.
תתד	דווקא הצדיקים המרוממים מהעולם הזה, מכירים ביופיו, מפני שרואים בו עולם עליון, ובכך משפיעים על אומני היופי.
תתה	התקשרות הצדיקים עם הרשעים מחזקת את רצונם שנפגע מפני עדינותם, וכן קישור האדם עם הבהמה, מחזק את רצון האדם.
תתו	בדורנו חייבים להשתמש בהכרזה של מילים רוחניות, כדי להסתגל לרוח הקודש, ועל-ידי הכרזתן יתעוררו ב'אוריהן.
תתז	אהבת הבריות צריכה להתפשט על כל העולם, והשנאה רק על הרשעה והזוהמא.
תתח	ישראל מאפשרים לכל האומות להתאחד למשפחה אחת, על ידי איגודם את כל כשרונות העמים.
תתט	ההכרה בשתי נפשות, אלוהית ובהמית, מאפשרת לאדם לדון את עצמו לכף זכות, ולהביט על מגרעותיו כעל נטיות חיצוניות.
תתי	חופש הנשמה עם גילוי אור רזי התורה, יאיר את אורם של ישראל לאור גאולה.
תתיא	המדע המעשי מסגל את האדם למציאות המעשית, והמדע הרוחני למציאות הרוחנית, ותכליתו היא הצימאון לדעת את ה'.
תתיב	נקודת העונג תלויה ברצון, וכשהרצון מתקלקל – הופך העונג לנגע.

תתיג	מאורעות העולם ותכונות היצורים השונים, הם תמצית מההופעה של הוויה הכללית, ובהשערה רוחנית ניתן למצוא את שורשיהם.	תתכח	היציאה מבהמיות מצרים, והעלייה לשלמות האדם שבמתן תורה, מתחדשות בהקרבת מאכל שעורים בפסח ומאכל אדם בשבועות.
תתיז	כמו ביחסי הגוף והנשמה, האדם והחי, כך הוויה כולה מלאה תנועה גשמית ורוחנית, מלמעלה למטה ומלמטה למעלה.	תתכט	העיון במציאות התכנים האלוהיים ולא רק ברשמייהם, מסדר את הלכי המחשבות והחיים, ומשפיע עונג מעולמות עליונים.
תתטו	ההארה הרוחנית מקבצת את המחשבות ומחזירה את הזיכרון למקומו, ביחיד ובציבור, וזוהי עבודת תלמידי-החכמים המרבים שלום בעולם.	תתל	נשמת הצדיק היא מגמת העולם (יסוד עולם) ומטביעה בו את חותם האצילות, וכל הנשמות והמעשים באים לשכלל את הווייתה.
תתטז	המסתכל בהשתלשלות התורה מהחכמה העליונה – עוסק בה לשמה, והמסתכל בהסתעפות העולם ממנה – פועל עם א-ל.	תתלא	אין חשש גאוה בהרגשת הטהרה הפנימית.
תתיז	לפעמים יש אדם שמנוחתו האמיתית היא היגיעה.	תתלב	מטרתה של כל עבודת ה' היא, לפתח שבילים להתענג על ה' מצד עצמו – מה שאינו נתפס בשום מחשבה, אלא ברעותא דליבא.
תתיח	צריך להיות מסך מבדיל בין הארה עליונה לתחתונה, כדי שיתן מקום למציאות הפרטים, וכשהוא מתעבה יותר מדי צריך לבקעו.	תתלג	לפעמים ההופעה הרוחנית באה מהטבע ולפעמים מהתורה, ואז אסור להחליפה בהתופעה טבעית, שזוהו האומר: "מה נאה אילן זה".
תתיט	כל רעיון, דיבור ומעשה, שעושים בדבקות אלוהית, פועל לטובה בעולם, ומכך מתברך גם העושה.	תתלד	[אישית] שאיפתי היא לחבר את התורה הרוחנית עם המעשית, כמו שהיתה בימי הנביאים, התנאים והתלמוד הירושלמי.
תתכ	חסרון רוח הקודש בישראל הוא מחלה, ובארץ ישראל הוא מחלה כואבת.	תתלה	מי שיש לו נשמה, מאירות בו האותיות הגדולות, הבינוניות והקטנות, והוא מבין ברזי התורה ובעסקי העולם, וצריך לשאוף לכך.
תתכא	[אישית] תשוקת הדבקות בה' מגבירה את רצון הרגשת הנועם בכל דיבור, מעשה ולימוד, ומטה את הלב לחלק העצמי שבתורה.	תתלו	האותיות הנפשיות מתחלפות ומתרוצצות, ובעיסוק בתורה ובמצוות וביזיון המידות מיישבים אותן.
תתכב	צריך לחבר את רוח הקודש עם השכל הטהור.	תתלז	המחשבה על הנצחיות והשאיפה אליה מבררות את עסקי השעה של האדם.
תתכג	הרגשת הקישור של נשמת היחיד לכל נשמות העבר, ההווה והעתיד, מכשירה את האדם לשפעה אצילית.	תתלח	לפעמים כפייה עצמית לעמול בדברים שאינם לפי מצב רוחו, טובה לו ולעולם.
תתכד	הרגשת הקישור של נשמת היחיד לסיבות המסככות את ההוויה, מעלה את המחשבה והרצון, ומקשרת אותה לטוב ה'.	תתלט	הכל מתואר ברצון הכללי, וגם החזיונות שמחוץ לרצון, כוללים ברצון העליון.
תתכה	אדם צריך להרגיש שאין שום פילוט למעלה, אלא רק חסד וטוב, וישמח אפילו בעבודה מועטה, שכן אין לשער את ערכה.	תתמ	תכלית המדע היא ההתאמה אל היש האמיתי, ומכיוון שיסוד היש הוא הרצון, אם-כן תכלית הכל היא ההתאמה לרצון היישות.
תתכו	קרבת התמיד מעלה את כוחות החיים שאבדו בשפלות החיים, ומעין זה נעשה באמירת הקורבנות.	תתמא	[המשך] בהסתכלות של ענווה רואים, שגם הרצון העליון הנו רק אצילות צמצומית מאור אין-סוף.
תתכז	כשעושה תשובה, אף שיש בידו עבירות שבין אדם לחבירו, אל יירא, שכן בעצם התשובה הוא מיטיב לחברו.	תתמב	לפני כל עליה נהרס העילוי הקודם, כשם שהמלאכים נשרפים בנהר דינור לשם חידושם.

<p>תתנח כשאדם מתעלה ומרגיש שלווה פנימית, יידע שעוד יטושטשו האורות הללו, כדי שתבאנה מדרגות גבוהות יותר.</p>	<p>תתמג התורה מוטבעת במהות ההוויה, וכפי זיקוק הנשמה כן גדל הנזק שבחסרון התורה, ולכן ישראל זקוקים לה.</p>
<p>תתנט הצדיקים מתמלאים ענווה ויראה בהרגשתם את תלות העולם בהם. כל נפילה מכשירה עליה כפולה.</p>	<p>תתמד לפעמים הצדיק צריך לעודד את עצמו בכך שהוא למעלה מהמידה המעשית, כדי שתיכנס בו קצת גאווה.</p>
<p>תתס סגולתם של ישראל גורמת להם להיות משפיעים על ההוויה מוסר אלוהי, ולא להיות רק מקבלים ובעלי מוסר אנושי ולאומי.</p>	<p>תתמה כשם שההכרה האלוהית רחוקה מכל משיג, כך היא קרובה לכל, ואפילו לדומם, שכן בהשגה האלוהית, המשיג חלק – משיג הכל.</p>
<p>תתסא אף שערכן של היצירות האנושיות גדול, ערכה של כל יצירה נחשב לפי שפע רוח הקודש שפעל על יוצרה.</p>	<p>תתמו כל אדם, ואפילו פשוט, יכול להעשיר את העולם מאוצרו הרוחני.</p>
<p>תתסב אין חומר, הרגשה, רעיון, דמיון ופעולה, שאין קרני אורה מתפשטים ממנו בלא הפסק.</p>	<p>תתמו שמחה, עבודה, שלווה ועונג, הם שחר הצדיקים ושעשועיהם, וחיבורם מביא לרוח הקודש.</p>
<p>תתסג המידות והדעות מקושרות אלו באלו, ומתבררות באורה של תורה.</p>	<p>תתמח הבחירה החפשית של האדם, להטות את עצמו ואת העולם לטוב או לרע, מונחת בנקודת הרצון, והצדיקים מעלים הכל ברצונם.</p>
<p>תתסד העולם מתעלה תמיד, כיוון ששורשו מתמלא בחכמה המשפיעה את נועם הבינה בעולם, והצדיקים מוסיפים אור חכמה בעולם.</p>	<p>תתמט שורש האמונה הוא בחכמה הכמוסה, המאירה לאדם את האמת הכוללת, ויציאתה אל הפועל באה על-ידי האמונה בפרטים.</p>
<p>תתסה השמיטה היא התעלות למצב של תיקון חטא האדם, בו תתבטל עבודת האדמה ותהפך ל"עידן", ועד אז מתקנה המדע האנושי.</p>	<p>תתנ בעלי החכמה העליונה, מעוררים את הצימאון לנשגב, ומכשירים את העולם להתקשר באמונה.</p>
<p>תתסו צריך להשתמש במדע של תקופתנו, לשם העלאת אור הקודש שבחיים.</p>	<p>תתנא התפילה מהפכת את העולם הפנימי, וכנגדו מתהפך גם העולם החיצוני לטובה.</p>
<p>תתסז מצד כוח יוסף אין צורך לבטל את יצר עבודה-זרה, אלא להופכו לקדושה. (דרשה על הפסוק: "עדות ביהוסף...").</p>	<p>תתנב העולם מתעלה ושמתחג השבועות, וכנסת ישראל מתעלה להיות סגולה מכל העמים, וחיבת כל אחד מהם מתגלה.</p>
<p>תתסח השתיקה של בעלי המחשבה הדוממת, בונה עולמות רוחניים ושירות נשגבות.</p>	<p>תתנג עצמיות האדם ספוגה מהכל העליון, ומהכרתו יידע הכל, ואינו צריך להתחשב עם סתירות מהעולם החיצון.</p>
<p>תתסט התוכן של חכמת הרזים מסגל בעצמו את יכולת ההקשבה, כמעשה בני הנביאים, ובדרונו, דור הגאולה, הזמן מחייב ללומדם.</p>	<p>תתנד כל התורה וכל העולם כלולים באות מהתורה שבנשמת היחיד, וכשיאיר אותה, יחולל אורות של אותיות באין סוף.</p>
<p>תתע לימוד ההכנעה לפני ה' צריך לבוא על-גבי ההכרה בגדלות ה', כדי שלא תביא את האדם לחיי עבדות והשפלה.</p>	<p>תתנה צריך לחבר את אור הנשמה הפנימי עם אור התורה המקיף, ומהצד החיצוני של חיבור זה מתעלה התרבות העולמית.</p>
<p>תתעא הפשט והסוד הם יסודות התורה (יוסף), והדרוש והרמז הם האמצעים לשלבם (יהודה), ובאיחודם מתאחד עץ החיים (פרד"ס).</p>	<p>תתנו בלימוד הקבלה אין לפחד מהגשמה, כיוון שעצם העיסוק במחשבות עליונות מכשיר את העוסק בהן, שלא כלימוד המעשי.</p>
<p>תתעב הגוף מתאים לפשט, והנשמה לסוד, והמלאכים לדרוש והרמז, וכשהם מפורדים – נשפלים הרמז והדרוש, ובאחדותם הם מתעלים.</p>	<p>תתנו בלימוד פרטי תורה צריך לראות איך האור העליון יורד אל הפרטים, ובפגישתו עם מקורו העליון משתעשעים הם יחד.</p>

תתעג	ההכנות לתפילה מוכרחות, כדי שגילוי הרצון שבתפילה לא יחזק את המחשבות החיצוניות, אלא את הפנימיות.	תתפח	מדע הקודש אינו תלוי בשום מדע אחר, וחיבורו עם החכמה הכללית אינו להשלמת חיסרון אלא לתוספת אורה.
תתעד	האמונה מורכבת ממיזוג האהבה והיראה, והן בשורשן פונות רק לעניין האלוהי.	תתפט	צריך לייסר עצמו לאהוב את הבריות, ובייחוד את המצויינים שבהם.
תתעה	העולם נברא באות ה"א – נוטריקון: "הכרה" ו"איסור", ובין שניהם נמצא הח'מר – נוטריקון: "חובה", "מצווה" ו"רשות".	תתצ	צריך למצוא את הצד המכובד שבכל עניין, ועל-ידי כך יואר העולם.
תתעו	הרמז הוא כלי לקבל את אורות המחשבה הגבוהים, ומכל-מקום צריך להתבונן בתוכנו.	תתצא	אורו של משיח מלמד לכבד את כל הבריות.
תתעז	כל דבר יש לו צד נשגב וצד שפל, וביניהם ממדרגות רבות, וכל אחד תופס כל דבר במקומו הראוי לו.	תתצב	כשרואים שטפי אורות מלמטה, צריכים לשאוב משם של מ"ב, וכשרואים את יידידתם מלמעלה, שואבים משם ע"ב.
תתעז	כשם שתורת הקרקע מעשירה את האכרים הפשוטים, כך עושר המדע האמוני מפתח את האמונה התמה שבהמון.	תתצג	בזמן שעוסקים בתורה, מצוות ודרך ארץ, אין לפחד מדמיונות, שכן הם מתהפכים לאור גדול הנברא בלא יגיעה.
תתעח	המוסר מתפתח במקביל להתפתחות המדע, כדי להכשיר את האדם להשתמש בעושר העולם, וללמדו להכיר בערכו ובשפע שבו.	תתצד	יש להתיירא מפני השפלות יותר מן הרוממות.
תתעט	הביקורת המנתקת את מקצועה מהארגון הרוחני, מצמצמת את החכמה וגורמת קוצר רוח.	תתצה	הצדיקים מתמלאים כל עונג שבעולם בדבקותם, והם אומללים כשאינם מלאים ממנו אף לשעה, וצער זה ממלאם בעוונה.
תתפא	דבקות בה' המנתקת את האדם מהחיים, מזרמי התורה ומהשירה, מתהפכת להזיה של בטלנות.	תתצו	עדן ההכרה גדול באיכות, ועדן ההרגשה הנפשית גדול בעומקו ובחידותו, ובעילוי הנשמה מתרכבים שניהם.
תתפב	זוהמת העבודה הזרה באה מהפסק ההתעלות הקיים בתוכנה, (כבור שמימו מסריחים) ואילו האורה האלוהית נובעת ללא הפסק.	תתצז	בתחילת עשיית המצווה מאיר אור החכמה, בשעת עשייתה מאיר אור המעשה, ואחריה מאירה האהבה ביתר שאת.
תתפג	שמות וכינויי ה' מצערים את הנשמה, ומתוך הצער היא מתרחבת.	תתצח	עבודה, נאמנות וגבורה, משמרים את העונג שלא ייהפך לנגע.
תתפד	אף שתכונות ההכרה והרצון הפוכות, הן מתאחדות בשורשן, והמוסר מאחד את ענפיהן בחיים.	תתצט	כשם ששקילת דוגמה מהקרקע מעידה על איכות כולה, כך דוגמאות פרטיות מבארות דברים הכוללים את כל ההוויה.
תתפה	כל הנפילות הפרטיות של היחיד, נובעות מהנפילה הכללית של העולם, ותשובתו מחוללת את התשובה הכללית.	תתק	אור התורה זורח גם בחכמות ובמדעים, וידיעתם כלולה בציוויים של "שמע" ו"ואהבת".
תתפו	הגאווה גורמת לאדם להחשיב את עצמו יותר מהצירוף האלוהי שבו, ולסלק את השכינה ממנו, עד שנעשה כעבודה-זרה.	תתקא	על-אף שעולם המחשבה ועולם המעשה סותרים זה את זה, צריך בזמן העיסוק בכל אחד מהם לינוק אף מחברו.
תתפז	הצדיקים מעלים את מלאכת ההמון, המדעים, הלשונות, היופי והמוסר.	תתקב	השבירה באה כדי להפריד את נקודות החיים, כדי שיוכל כל אחד מהם להתעלות למעלה עליונה, ולכלול את כל היש.
		תתקג	הצפייה בחופש המוחלט הבא מהבינה, ובחכמה שלמעלה ממנה, הקשורות זו בזו, נותנת להוויה את דחיפת התעלותה.

קובץ ב (ערפלי טוהר)

- א (א₁) כשם שצריך להעלות את המחשבות הנפולות, כך צריך להעלות את המחשבות הכשרות הרדודות.
- ב (א₂) החוצפה של עקבתא דמשיחא באה מתוך רצון פנימי לקשר את כל פרטי החיים עם הכלל.
- ג (ב₁) לימוד תורה לשמה בא על-ידי ההכרה וההרגשה, איך האור הכללי שבתורה מתפלש בכל פרטיה.
- ד (ב₂) אחת הסיבות לעצבות היא נטייה להנאה גסה, וראוי להפוך יגון זה לששון, על-ידי עליית הנשמה מנטייה זו.
- ה (ב₃) ההנהגה המקושרת עם המוסר הטבעי, נמשכת משם א-להים, והבחירה הכמוסה העל-טבעית, זורחת משם הווייה.
- ו (ב₄) כשהקדושה העליונה מופיעה על היחיד והציבור, היא מעדנת ומעלה את כל הרצונות הפרטיים והכלליים, והם נעשים לה לכלי.
- ז (ב₄) כשגדולי הנשמה נטפלים לעסקי החיים, הם ממשיכים בהם קדושה ומעלים אותם, ושואבים מהם ניצוצות קדושה.
- ח (ה₁) בעתיד – הטבע יהיה מלא רצון כנס, והנס יזריח באור גנוז עליון ממנו.
- ט (ה₂) גרעין הצדק של כת המדברים הוא, שבקדושה כל האפשרי והמדומה הוא באמת מצוי.
- י (ה₃) ההשערות האפשריות בתכני הקודש הם השירים היותר נשגבים.
- יא (ה₄) כל תנועה, דיבור ונטייה, גשמית וקל-וחומר רוחנית, מסובב השפעות רוממות, אשר רק ישראל בגבורתם יכולים לראותן בלי להסתמא.
- יב (ו₁) האידיאליות ההוויתית מתפשטת ונכפלת בהפגשה עם ציורי הבינה השכליים, ומולידה מידות מעשיות.
- יג (ו₂) תיקון הגוף והמדינה יש בו קדושה עליונה, הגנוזה מחמת ריבוייה, והמצוות מגלות אותה כלפי חוץ (כפעולת הציצית בטלית).
- יד (ז₁) נשמות רשעי ישראל חוצות את ים התהוה, כדי להשיג אור שביכולתו לבסס חיים יהודיים מתוקנים, והן משוועות לעזרה מן הצדיקים.
- טו (ח₁) אהבת ישראל ועבודת הסנגוריה הנן מקצועות גדולים בתורה.
- טז (ח₂) מי שמרגיש קרוב למחשבת האחדות, אל ייסוג ממחשבות גדולות, אף-על-פי שנדמה לו כאילו הוא רודף גדולה וכבוד.
- יז (ח₃) אין להיבהל מכך, שכשלושים את העניינים הגבוהים צריכים לחזור על ההקדמות הפשוטות והיסודיות.
- יח (ט₁) רזי התורה מאירים את המוסר ואת החיים, אך בהירותם תלויה בבריאות הנפש ובפשטות החיים.
- יט (ט₂) עת הרצון הכללי והפרטי תלויים זה בזה, ולכן התעוררות החוש האסתטי, וקל-וחומר התורה ופנימיותה, מכשירים גילויים עליונים.
- כ (ט₃) עבודת התפילה והקרבות מעלה את הדמיון הגס והעצמתי ומזככת אותו, ובית המקדש מרכז את כל כוחות החיים בעולם.
- כא (יא₁) בעקבא דמשיחא הנפש יותר מתוקנת בפושעים הקשורים לכלל, והרוח יותר מתוקנת בצדיקים, ובאורו של משיח יתקנו אלו את אלו.
- כב (יב₁) אהבת הבריות העוסקים בענייני העולם הזה, מיישבת את דעת העוסקים ברוחניות עליונה, על-ידי הכרתם בייעודם השונה.
- כג (יב₂) התשוקה הרוחנית צריכה להתקשר עם העולם הריאלי, כדי שלא תעבור את מידתה, והעולם המעשי צריך להתקשר לשרשו.

- כד (יג₁) הלימוד והמעשה ממשיכים אור גדול יותר מהמתגלה בהם, ובעת רצון חודרת אותה הארה ללימוד והמעשה עצמם.
- כה (יג₂) רצון האדם ושכלו מאוחדים עם העולם, ובפרט על-ידי ההתאחדות עם העניין הרוחני, ולכן תפילת הצדיקים עושה פירות.
- כו (יג₃) התאמת הידיעות העליונות זו לזו היא הראיה על אמיתתן, והמחקר הוא רק אמצעי לידעה כזו.
- כז (יד₁) ישראל מגלים, שדווקא השאיפות העליונות והנצחיות, מחיות את העולם המוגבל והזמני, מפני שהוא גילוי חלקי שלהן.
- כח (יד₂) ישראל מגלים את יד ה' בעולם, ולכן הנהגתם היא ניסית ועל-טבעית, והם ראויים לנבואה.
- כט (יד₃) תשובתם של ישראל תבוא רק בהשבת סגולת רוח-הקודש על-ידי בעלי הסוד, המלקטים ניצוצות משיחיים שנפלו, ולא במעשים חיצוניים.
- ל (טו₁) לפעמים התפרצות של דור משמשת כהוראת שעה של נביא לעבור על דברי תורה.
- לא (טו₂) החכמה (ה"יש") מגבילה ומסדרת את ציורי ה"אין" (יש מאין), אך קודם לה עצם הרצון להגביל שב"אין".
- לב (טו₃) התשובה וזיכרון המידות מקשרים את הגוף לנשמה, כדי שלא תזניח אותו בשעת עלייתה הרוחנית, ותגרום למלחמה ביניהם.
- לג (טז₂) הצדיקים צריכים להיות טבעיים ובריאים, ועל-ידי כך יעלו את כל העולם עםם.
- לד (טז₃) ישנם צדיקים שתורתם ותפילתם ארעית, ואסור להם לשבור את מידותיהם, אלא מוכרחים הם להניח לרצונם להתפשט.
- לה (טז₄) הכפירה באה מתוך רצון פנימי לעבודת הדומיה, כהכנה לחידוש הנבואה שלמעלה מנבואת משה.
- לו (יז₁) נפש החיה שבאדם משתוקקת, מצייירת ומדמה, ומשפיעה על היש ללא הרף, ואסור להפריע לה בעמל גופני או רוחני.
- לז (יח₁) אהבת המשפחה של הצדיקים מתפשטת על כנסת ישראל, וממנה הם מתמלאים אהבה לכל היצור כולו, המתאחדת עם אהבת ה'.
- לח (יח₂) התורה המעשית וחיי האמונה והקדושה, מסירים את המכשולים המעכבים את נשמת ישראל מלהתלהב ולהתרחב.
- לט (יח₃) חופש הדעת הכרחי בשעת הלימוד והעיון, אך מזיק בזמן חיי הרגש והדמיון, הזקוקים לדעות קדומות.
- מ (יח₄) ישנם דברים חביבים מאוד, שאינם יכולים להתגלות אלא בצורת חסרונות, ומשום כך הננו מכבדים את אותם חסרונות.
- מא (יח₅) האמונה היא למעלה מן הדעת, ולכן לא קיים בה חופש דעות.
- מב (יט₁) לפי רוב האמונה המתגלה בלב האדם, כך גדלה אהבתו לבריות ויכולתו לתקנם.
- מג (יט₂) האינסטינקט של בעלי האמונה מתגלה בעניינים נשגבים, ושל בעלי התרבות – בענייני מוסר ודעת, וצריך לאחדם.
- מד (יט₃) החינוך הפשוט מתחיל עם בוא הילד לכלל הכרה, והמדעי – בלידה, והאמוני – מהעיבור.
- מה (יט₄) קדושת הכהונה היא האינסטינקט של האמונה, האהבה והיראה, וכל הלימוד והמוסר הם רק מכשירים את גילוייו.
- מו (כ₁) קדושת הכהונה מתנוצצת בכל המהלך בדרכי הקודש, ומזה באה פעולת התפילה והדיבור.
- מז (כ₂) בירור בירורים הנה עבודת כל אדם, והעלאת העולמות הנה עבודת הצדיקים היחידים (בכחינת עבודת השבת).
- מח (כ₃) מבררי הבירורים עושים את מעשיהם לשם התכלית, ומעלי העולמות – התכלית נעוצה כבר במעשיהם.
- מט (כ₄) לפעמים צדיק אחד מורכב משתי המעלות: בירור בירורים והעלאת העולמות.
- נ (כ₅) בעבודת העלאת העולמות ישנה מדרגה בה אין שום רע יכול לפגוע כלל, שכן הארת העולם הבא מאירה בה.
- נא (כא₁) העלאת העולמות היא עבודת משיח, ושלא כעבודת הבירורים, היא מעלה את כל המציאות, ללא יוצא מן הכלל, במנוחה ועונג.
- נב (כא₂) יש עומק רע שאי-אפשר לבררו אלא להעלותו בלבד, והטוב העליון נופל בתהומות אלו, כדי להכריח את העלאתם.

- נג (כא₃) שורש דוד בקליפת עמון ומואב, כדי להעלות את העולם כולו, ומשאירת שלמות זו בא רצון הצדיקים להשמיד את העולם הפגום.
- נד (כב₁) טעם הקרבנות על-פי הרמב"ם נכון גם לאחר שבטלה העבודה הזרה, כשם שביראת העולם מתחדשת תמיד.
- נה (כב₂) [המשך] מצוות שעבר טעמן, ניתן לבטלן כהוראת שעה בלבד, כדי שלא לפגום בהכרה באלוהייתה של התורה.
- נו (כג₁) תורה שבכתב אנו מקבלים מהצינור המקיף של הנשמה, ומקבלים ממנה מבט על-שכלי.
- נו (כג₂) תורה שבעל-פה אנו מקבלים מהצינור היורד אל חיי המעשה, על-ידי נביעתה מרוח האומה, ואף-על-פי-כן היא כלולה בתורה שבכתב.
- נח (כג₃) [אישית] בילדותי הייתי מריח סרחון בית הכיסא מבתי התפלות של הגויים.
- נט (כג₄) קיום מצוות צריך לבוא בשטף מתוך הנשמה, ואז יש ניקת חיים גם לסעיפים הרחוקים, מה שאין כן באמונה המבוססת על הגיון מצומצם.
- ס (כד₁) חילופי הזמנים בטלים באמיתת היש, ולכן ניתן לחזות בחייה הפנימיים של ההווה ובנשמות כל הדורות, בסקירה אחת מאוחדת.
- סא (כה₁) ארץ ישראל מאחדת את התורה שבכתב ושבעל-פה, ובגלות היא יונקת ממנה בחשאי ובצמצום, ובגאולה ישובו ויתאחדו.
- סב (כה₂) כשזיו א-להים הממלא את העולם משתוקק להתבטל במקורו, היצירה העולמית לואָה, והצדיקים מתגברים להשיבו ממקור האהבה.
- סג (כו₁) ישראל מפרסמים בעולם את השפעת האדם ברוחניותו על ההווה, ואת השפעת מחשבותיו על האנושות.
- סד (כו₂) הכפירה מגלה את חסד ה' הפשוט והאידיאלי, שאינו מבחין בין טוב לרע (כנותן צדקה ואינו יודע למי נותנה).
- סה (כז₁) הצדיקים במעשיהם מעלים לקדושה את דברי הושות והחול, ובמחשבותיהם הם מעלים לקדושה אף את הטומאה.
- סו (כז₂) בעקבתא דמשיחא כל המתחבר בנטיית לבו לתשועת ישראל, הרי הוא בעל נשמה של צדיק עליון.
- סז (כז₃) תלמידי חכמים צריכים לקבל מעמי הארץ את פעולת הטבע הפשוט, ובכך לרפא את החסרונות שדבקו בהם מסם המוות שבתורה.
- סח (כח₁) הסיגים שבהבנת האלוהות מתעוררים בזמן התחייה הלאומית, כשצריך לתקן חיי אמונה מעשיים, והחוצפה מטהרת אותם.
- סט (כח₂) כשרוח הקודש מופיעה, ואפילו בדמיון, קולטים את התורה, המוסר והחכמה, בצורה כללית, ולפי העמל מתלבשת ההארה באותיות.
- ע (כט₁) אצל בעלי הנגלה – הנסתר פשוט והנגלה פשוט והנסתר מחודש, ואיחודם מביא ברכה.
- עא (ל₁) התעלות האדם מעלה, לפי ערך מקוריותה, את כל גילויי החיים שבעולם התלויים בו.
- עב (ל₂) יחוס הרצון והכוונה לבורא מגבילים אותו כמו יחוסם של ההכרח והמקרה, אלא שהנם יותר נכונים יחסית, והאמת נעלה משניהם.
- עג (לא₁) חכמת המוסר דיברה על זיכוך המידות, ואנו צריכים לדבר גם על הגברתן והבלטתן.
- עד (לא₂) אצילות הרוח של הזקנים, אף-על-פי שהיא מלאכותית (שניתנה על-ידי משה), היא טבעית יותר מכל לימוד עצמי.
- עה (לא₃) עיקר ידיעתנו באלוהות הוא: אחד, בורא ומצווה, וכל אוצר הרוח הנו פירושים המבררים ומנשאים את אותן ידיעות.
- עו (לא₄) [אישית] איני יכול שלא לאהוב את כל הבריות, ואהבתי לישראל יותר נלהבה, והיא נובעת מעומק הקודש.
- עז (לא₅) [אישית] ככל שאכיר את עצמותי ואוציאה אל הפועל, כך יאיר לי אור ה'.
- עח (לב₁) [אישית] הזיכוך שאזכך את עצמי, יזכך את העולם כולו.
- עט (לב₂) שורש עבודה זרה בקדושה הוא צמאון החידוש התמידי להתגלות ה', ובקלקולו הוא הופך לחיפוש אחר אלוהים אחרים.
- פ (לב₃) לפעמים ישנו דור שאינו מושפע מאופי הדור שלפניו, אלא מדורות קדומים מאד, אף שהם נראים הפוכים בחיצוניותם.

- פא (לב₄) הרעיון של "אין עוד מלבדו" אינו נובע מאי-אפשרות של בריאת יש מאין, אלא מפני האמת הפשוטה שבו, ועדיפותו עליה.
- פב (לג₁) התפילה היא דבקות והידמות הצורה ליוצרה, ולפי גודל דבקותה כך היא פעולתה.
- פג (לג₂) התכלית אינה הצער שמרגיש האדם בעת התעלותו, אלא הרגשת עונג הקדושה והטהרה, המתבררת על-ידי הצדיקים.
- פד (לד₁) דעת א-להים אינה ממעטת את צביון החיים, אלא מגרשת את המחשכים שבהם ומרבה בהם אור.
- פה (לד₂) ישנם בעלי נשמות אציליות שאין להם שייכות עם עבודה ויגיעה, והם עוסקים בהן רק בגלל שפלות הסביבה.
- פו (לד₃) שורש הדעות הישירות, המצויות בהמון, בחכמה העליונה, וקל-וחומר דעת חכמי התורה, וגדולי הדעת צריכים לברון.
- פז (לה₁) בהעדר עבודת ה' אי-אפשר להתקיים, וגרועה מזה היא עבודה זרה, שמזהמת את רוח האדם וההוויה.
- פח (לה₂) דור עקבתא דמשיחא מחזק את החומר, שעל-גביו תתגלינה כל סגולותיה של האומה.
- פט (לה₃) לפעמים קשה לנשמה גדולה להתעסק בעבודה פרטית, מפני שהיא טרודה בשטף תדירי של ציורים עמוקים ונשגבים.
- צ (לה₄) דעת ה' פועלת שני עניינים: תועלת החברה והפרט, ורוממות אצילית של ידיעת ה' מצד עצמה.
- צא (לו₁) התשובה העליונה באה מהרגשת דיסהרמוניה בין המוסר הפרטי הפגום, למוסר ההוויה הכללי.
- צב (לו₂) בזעיר אנפין כלולה תפיסת אחדות ה' – כאל אחד היוצר כל, ובאריך אנפין – כהכללת הכל באחדות העליונה.
- צג (לו₃) גם התארים המורים על חיסרון, כמידת הדין, הנם שבחים, מפני שבגדולת שאינה נתפסת, כל חסרון הוא מעלה.
- צד (לו₄) כשלומדים את העניינים האלוהיים, מאירה הדעת את המהות הרוחנית שבהם, מה שאי-אפשר להשיג בשכל אנושי.
- צה (לז₃) צרות הכלל והפרט ופגמי העוונות מסתירים את אור ה', אך האדם בגבורת קודש עליונה, מתגבר עליהם ומהפכם למסייעים.
- צו (לז₄) צמאון הדבקות של הצדיקים ממלא את הדמיון והרגש, ורק לפעמים גם את השכל והמעשה המדויקים, ואסור להם לדאוג ממיעוטם.
- צז (לח₁) בשעת החטא האדם נמצא בעלמא דיפרודא, ובתשובתו מאיר בו עלמא דיחודא, בו הרע מצטרף אל הטוב.
- צח (לח₂) הצדיק מקשיב ומתרשם מכל תשוקה ונטייה שעוברת עליו, על-ידי השירה האלוהית ההרמונית שמתנגנת בלבו.
- צט (לט₁) הצדיקים מקבלים עליהם יסורים כדי להצדיק את הדור, ומלמדים זכות על מעשיו הרעים, וכוללים בעבודתם את הרשעים.
- ק (לט₂) בני האדם, ובייחוד ישראל, חיים בצל העולמות העליונים המשפיעים עליהם, ובתנאי שחיהים יהיו משומרים על-פי מקוריותם.
- קא (מ₁) ניתוק המדע מהתיאולוגיה, משחרר את האמונה מכבלי המדע, ומכשיר את הנבואה.
- קב (מ₂) בישראל מאירים אור המוסר הפנימי, ומקור הקדושה המקיפה אותו מבחוץ (ישראל וישורון).
- קג (מא₁) מפני קיצוניות הרשעים לשמאל, מקצינים הצדיקים לימין, ונמצא העולם סובל משני צדדים, ולכן דרך הרבים צריכה להיות באמצע.
- קד (מא₂) אל ייבהל איש המחשבה הפנימית, מהחידושים והמעשים הניכרים של אחרים, אלא יחזיק בעבודתו החשאית והפרטית.
- קה (מא₃) כל מחשבה של תשובה מאגדת את כל העבר אל העתיד, אשר מתעלה בעליו הרצון של התשובה מאהבה.
- קו (מא₄) רזי התורה עוד יגלו את פעולת רצון האדם על המציאות, וגילוי זה יהיה בעתיד הכתר של העולם כולו.
- קז (מא₅) החוצפה שבעקבתא דמשיחא היא מיעוט האורות לשם תיקון הכלים, והיא תואר בהתגברות אורות הצדיקים.

- קח (מב₁) בלא החוצפה שבקבתא דמשיחא, המעבה את הרגש, אי־אפשר היה לבאר סתרי תורה בגילוי גמור.
- קט (מב₂) אסור להזניח שום מטרה מרעיונותיו, אף־על־פי שרבים העיכובים כנגדה.
- קי (מב₃) רזי התורה מאגדים ומאירים את כל המגמות הרוממות, אשר במחשבה הם מתגלים בצורה מפוזרת.
- קיא (מב₄) פיתוח חושי האהבה, האסתטיקה והספרות, מכשיר את הנשמה לאהבת ה' ולתפארת אצילית.
- קיב (מג₁) גילוי האור הפנימי בטיול ובמנוחה, יגביר את השקידה הפנימית והחיצונית ויפתח את הכשרונות החבויים, ובייחוד בדור עייף ויגע.
- קיג (מג₂) הצדיק חפץ לשמח את העולם בעלייתו, וזאת היא שמחת ה'.
- קיד (מג₃) הדמיון הוא עולם מלא בפני עצמו, והתאחדותו עם השכל הנה רק תוספת ברכה, ובאיחודם הם מתאחדים עם שורשי העליון.
- קטו (מג₄) אהבת ת"ח באה מעצמיותו של משה, ואהבת הרשעים מהניצוץ המשיחי שבו, ולפעמים שניהם מאירים, ולפעמים רק אחד מהם.
- קטז (מד₁) חופש המחשבה הנוזקק כדי לבוא למדרגת הקדושה, תלוי בטהרת האדם מחטאיו ומידותיו הרעות.
- קיו (מד₂) בהזרחות העליונות (אוזן, חוטם, פה) זורח רצון חופשי מחלט, ורק בתחתונות (מצח ועיניים) קיים טבע רוחני.
- קיח (מד₃) האלוהות מוכרחת במציאותה וחופשית בחידושה הוויות, ואחדות זאת קיימת גם בהוויה המוכרחת במקורה וחופשית במציאותה.
- קיט (מה₁) צריך לעורר את ישראל לתשובה, כדי לשמור על אחדותם הרוחנית, אשר אורח החיים ומהלכי הדעות מאגדים אותה.
- קכ (מה₂) לגבי האמת העליונה אין הבדל בין האמונה לכפירה, אלא רק לגבינו, ולכן גיבורים רוחניים מעלים מהכפירה ניצוצות.
- קכא (מו₁) דאגת הלב מפני העוונות מכשירה קבלת סתרי תורה, ואינה מונעת את הופעת העונג והשמחה.
- קכב (מו₂) אין איסור הגשמה בצורך צער השכינה כדי להשתתף עמה, ועל־ידי כך זוכים לשמוח בשמחתה.
- קכג (מו₃) עיקר היגיעה הרוחנית באה בגלל התרחקות האדם מלהתעסק במה שנפשו מוכשרת אליו.
- קכד (מו₄) הבנת פנימיות העולם תבהיר לאדם את מדעיו הגלויים.
- קכה (מו₅) הספקנות מקומה בשכל, והוודאות – ברגש, שהוא יותר עמוק.
- קכו (מו₆) ככל שתרחב הנפש על־ידי שחרור הדמיון והדעת, בתרבויות, במוסר האומות ובתורת ישראל, כך יתבהרו ציורי האלוהות שלה.
- קכז (מו₁) [אישית] החילוק בין גילויי ההוויה, תנועתיה ושאיפותיה, אינו החלטי אלא הדרגי.
- קכח (מו₂) ראוי להשתוקק להתחבר עם כלל ישראל, וחסרון חיבור בדרגה הנמוכה ביותר גורר חסרון בחיבור עם מדרגות עליונות.
- קכט (מו₃) הנשמה הגדולה משתוקקת להתפשט ולהחיות את הכל, גם את המעכבים את התפשטותה.
- קל (מח₁) פגמי המעשים, המידות והדעות, נוטלים את אור הנשמה, וסופו לשוב רק על־ידי אמונה, אהבה ויראה.
- קלא (מח₂) בקבלה המעשית ישנה עצבות מצד נתינתה ממשות לרע, ואילו הקבלה העיונית מלאה שמחה מצד ראייתה את הרע כדמיון.
- קלב (מט₁) חידוש העולם מבסס את המחשבה על אי־מציאות הרע, שהוצאתה אל הפועל תלויה בהתעלות הרצון.
- קלג (מט₂) המוסר אינו יכול לעמוד במנותק משורשו האלוהי, ובהתגלויותיו הוא מתפרט לגוונים שונים בעמים שונים.
- קלד (מט₃) הדמיונות הרוחניים שברזי תורה, המתפרשים על־ידי השכל, הנם עדיפים עליו ומחיים אותו.
- קלה (מט₄) בעלי הזריחה הרוחנית קולטים ציורים מלמעלה למטה, ומרכיבים השכלות מלמטה למעלה.
- קלו (נ₁) יכולים אנו, על־ידי עליו הרצון שלנו, להמשיך נשמות בעלות רצון אדיר, שיביאו גאולה לעולם.

<p>המוטר בא אל האדם בקולו האלוהי מנשמת ההווה, שאין בה חטא כלל, ונשמתו מבקשת מעשים שמקורם אלוהי.</p>	<p>קנא (נד₁)</p>	<p>האידיאליות והשירה הסובייקטיביות, מגלות מציאות אובייקטיבית עליונה, ואיחודן עם מקורן העליון הוא איחוד העז וההדר.</p>	<p>קלז (נד₂)</p>
<p>כשכשרון הקדושה מתגבר באדם הוא עורג בדבקות עליונה, ושיתופו עם שאר בני האדם הוא רק חיצוני.</p>	<p>קנב (נד₂)</p>	<p>הפחד מהסוד נובע מהתנגדות הרצון והגוף אל הדעת, ועל-ידי התשובה מאחדים את הרצון עם הדעת.</p>	<p>קלח (נד₃)</p>
<p>אלמלא החטא הקדום, היה הפולחן הטבעי מכוון לעבודת ה', ואחרי החטא צריכה הנשמה למשול, והצדיקים מעלים גם את הגוף.</p>	<p>קנג (נה₁)</p>	<p>יש באישיות הפרטית עניין נעלה יותר מערך הכלל כולו על-ידי קיבוצו, וכפי ריבוי היחידים המעולים יתעלה הכלל כולו.</p>	<p>קלט (נא₁)</p>
<p>המסתכלים הפנימיים אינם נבחרים מהסתירות שבין העולם החיצון לעולמם, מפני שכולן באות מצמצום השכל.</p>	<p>קנד (נה₂)</p>	<p>גדולי העולם משפיעים על הכלל גם בהישפלו, על-ידי קישורם עמו, למרות הצער שנגרם להם מכך.</p>	<p>קמ (נא₂)</p>
<p>ככל שהתפילה מוארת באור השכל, כך היא פועלת על המציאות הרוחנית והמעשית.</p>	<p>קנה (נה₃)</p>	<p>הווייתנו הזמנית לא תוכל לצאת אל הפועל, אלא בהתאמתה להוויה הנצחית.</p>	<p>קמא (נא₃)</p>
<p>הדבקות בצדיק מאירה את החיים כולם, והחסידות השתדלה לתקן זאת.</p>	<p>קנו (נו₁)</p>	<p>השאיפה אל הדר הנצח, מנצחת את המוות. אנשים גדולים מגיעים אל הקטנות בדרך של גדלות.</p>	<p>קמב (נא₄)</p>
<p>כנסת ישראל היא תמצית ההווה, ומאורעותיה הם תמצית ההיסטוריה, ואמונתה היא התמצית המבוררת ומבררת את כל האמונות.</p>	<p>קנז (נו₂)</p>	<p>כשהנשמה מתנוצצת, ממשיכים בלימוד את הנשמה הכללית ואורותיה.</p>	<p>קמג (נב₁)</p>
<p>המסתכלים הפנימיים אינם יכולים לעזוב את לימוד הרוז גם בשעת ערפול, ויחד עם זה הם עוסקים בתורה לשמה.</p>	<p>קנח (נו₃)</p>	<p>רצון הלב הגלוי, מוציא אל הפועל את הרצון המסותר בגוף, ושניהם מגלים את הטוב שבהוויה.</p>	<p>קמד (נב₂)</p>
<p>הרצון לעבור בתורה מעניין לעניין, בחוסר יישוב, בא מהרצון לכלול את כולה, וצריך להעלות רצון זה.</p>	<p>קנט (נו₄)</p>	<p>כל פרט מהתורה והמצוות נובע מכל התורה וכולל את כולה, ואף שיש חילוקי דרגות ביניהם, אהבתם ושמתם צריכות לכלול הכל.</p>	<p>קמה (נב₃)</p>
<p>בעלי הסוד מרגישים את החירות העליונה, ואינם יכולים לצמצם את עצמם לקבלת עול מלכות שמים מצומצמת.</p>	<p>קס (נו₅)</p>	<p>כל התורה וכל הטוב שבעולם, הם שמותיו של ה', וחסרון ההכרה בכך פוגע בגילויים רק באופן דרגאי, ולא מוחלט.</p>	<p>קמו (נב₄)</p>
<p>מרגישים אנו את האילמות הרוחנית, המונעת מאתנו לבטא את האור בשפתינו, ובתפילתנו ותורתנו אנו מחכים לפתיחת פתח.</p>	<p>קסא (נח₁)</p>	<p>מי שטבעו לחשוב מחשבות גדולות, אל ינמיך את מחשבותיו לבינוניות, אף-על-פי שהן טובות בעצם.</p>	<p>קמז (נג₁)</p>
<p>למחשבות הגדולות, ובפרט למחשבות החסד, יש כוח להתגבר על מונעיהן, ולהעלות את העולם.</p>	<p>קסב (נח₂)</p>	<p>אצל המשיגים הגדולים, ענייני השעה אינם תופסים מקום, והם מפנים את עיוניהם לעניינים נצחיים בלבד.</p>	<p>קמח (נג₂)</p>
<p>נפילות הצדיקים באות מפני עזיבתם את תוקף החסד, והזדהותם בעולם המלא גבורות.</p>	<p>קסג (נט₁)</p>	<p>למרות שלא שייך זמן לגבי הנצח, הזמן משתלם בהיכללו בנצח, ולכן השינויים הם מציאויות שוות ומתמידות.</p>	<p>קמט (נג₃)</p>
<p>גאוות ישראל היא אור החסד העליון שלהם, ורק הם ראויים לה.</p>	<p>קסד (נט₂)</p>	<p>בעל התשובה צריך למחול לעצמו על עוונותיו, ועל-ידי כך להמשיך מחילה לעולם כולו.</p>	<p>קנ (נג₄)</p>

<p>ואף-על-פי-כן לכל אחד יש מזג משלו.</p>	<p>קסה (נט 3) טהרת המידות מסלקת קנאה מהלב, וגורמת לאדם להיות מרוצה מעצמיותו המיוחדת.</p>
<p>הכרת אחדות העולמות והשוויותם הפנימית, הנובעת מהיותם רק נטף אחד מגדולת אין-סוף, אמיתית יותר מהפירוד הקיים במדע.</p>	<p>קסו (נט 4) החכמה הבאה מקנאת סופרים תירקב ותסרח, ותתבטל צורתה, ואז תואר באור החכמה העליונה.</p>
<p>החלק הגלוי שבתורה ושבעולם מכסה את הנסתר, ואף שלפעמים הנסתר בוקע בלי הדרגה, והסדר הרגיל הוא – מן החוץ פנימה.</p>	<p>קסז (נט 5) כשאין אפשר להידבק בדברים קטנים, מפני הדברים הגדולים, אין להיבהל, אלא להוסיף עלייה שמאירה גדלות וקטנות.</p>
<p>הקיושה המתגלה בעולם, מחלצת את האדם מיישותו הצרה לפי הכנתו אליה, וחוקי התורה מתאימים לאופיים המיוחד של ישראל.</p>	<p>קסח (ס 1) ביטול תורה הבא מטהרת הנשמה וגעגועיה לציורים עליונים, הנו מדרגה בדרך לשקידה עליונה הכוללת את הדומיה.</p>
<p>השכל הישר, שאינו מתעוות על-ידי שום נטייה, הוא יסוד הכל, והוא המביא את האושר הנצחי.</p>	<p>קסט (ס 2) הזמן שבו האדם אינו ראוי להופעות עליונות, הוא המתאים ללימודי הנגלה, ובהתפרצות אור הנשמה צריך לתת לה את חופשה.</p>
<p>בדורנו העיסוק ברזי תורה הוא הכרחי, והירידה שגרמה לכך היא בעצמה עלייה.</p>	<p>קע (ס 3) עמקות האמונה מעדנת את הענווה בגאווה קודש, וריחוק ממנה גורם לאהבה עצמית גסה ולגאווה, שסופן הוא הרס אישיותו.</p>
<p>צריך להפריד את הגבורות אלו מאלו על-ידי ניתוק פגמי החטא משאר חלקי החיים, כשם שהפיזור טוב לרשעים.</p>	<p>קעא (סא 1) מצד פעולתה של התורה, המסירה מרע, שווים כל ענייניה, אך מצד התגלותה, יש הבדל בין דבר גדול לדבר קטן.</p>
<p>מצד הגבורה – הציור האלוהי מאפס את העולם, ומצד החסד – מגבירה אהבת ה' את אהבת העולם והבריות.</p>	<p>קעב (סא 2) האנשים הגדולים מוצאים בקרבם התנגדות פנימית להתלמדות מאחרים, ועיקר השלמתם היא בתורתם העצמית.</p>
<p>כשם שהרצון שבעולם מגלה אלוהות יותר מהחומר, כך רצון האדם ונטיותיו הנפשיות, ומתוך היחס הגלוי מתגלה היחס הנסתר.</p>	<p>קעג (סא 3) מגמת רזי תורה היא פיתוח כוח הנשמה וההוויה לשאוב ממקורן, בלי צורך בהתלמדות אמצעית, על-ידי איחודם את השכל והרצון.</p>
<p>לפעמים אי-אפשר לעסוק בתורה ובמצוות מפני התגברות הדבקות, וצריך לתקן כלים לאור זה בהדרגה, כדי שלא להיפרד ממנו.</p>	<p>קעד (סא 4) בלימוד מאחרים קולטים גם ניצוץ זר לנשמה, והנטייה להתרחק מהתורה באה לתקן דבר זה.</p>
<p>חכמת האמת מלמדת אותנו למצוא את הדמיון בין הצורה ליוצרה, עד כדי השלטת רצון האדם בהוויה מפני חשיבותו.</p>	<p>קעה (סב 1) מחשבה מבוררת מחייה את הרוח, ולכן אדם צריך לברר את השייך לערכו, ורק הדבקות העליונה מחייה את הכל.</p>
<p>בעקבתא דמשיחא "חכמת סופרים תסרה" – תרבה ספרות בטלה, שהעלאתה לקדושה תיעשה על-ידי רזי תורה ואורו של משיח.</p>	<p>קעו (סב 2) עיקר השמיעה בקול ה' היא, להקשיב לכל דרכי החיים מתוך החכמה העליונה, ולכל הפרטים מתוך הרוחניות הכוללת.</p>
<p>צדיקים עליונים צריכים להיות בשלווה ולא בעצבות ותשישות, שכן עצמיות נשמתם מבסמת את העולם יותר מתורה של עמל.</p>	<p>קעז (סב 3) המשיח יפרש את תורת משה, בכך שיראה איך כל העמים יונקים ממנה,</p>

<p>אין להתיירא ממשלים גשמיים ברזי תורה, שכן אינם פוגמים באמונה הזכה, ובמסירות נפש בדבקות האלוהית שופעת ממנה אהבה.</p>	<p>רג (עא₂)</p>	<p>קצ (סז₄) בהסתכלות של אמונה רואים, איך המדע, התרבות והיי החברה, אינם יוצאים מחוץ לתוכן האלוהי בעולם.</p>
<p>המחשבה המאחדת רוח וחומר, תביא להכרת הכל בצד המדעי שבתפילה, ולא רק באינסטינקט שבה.</p>	<p>רד (עא₃)</p>	<p>קצא (סח₁) ישנם תיקונים, גשמיים ורוחניים, שבאים לעולם על-ידי הרשעים, ורק בתשובה מאהבה באים אליהם גם הצדיקים.</p>
<p>פעולת הדיבור וסגולתו (הברכה והקללה), יתגלו בעולם אחרי התגלות כוח המחשבה והרצון.</p>	<p>רה (עב₁)</p>	<p>קצב (סח₂) דמיון בריא מביא להרגשת האור האלוהי, וזו להשכלת התורה, והמעשים והמידות מוסיפים בהם מציאות חיים המביאים לרוה"ק.</p>
<p>רק לאחר שיוכך את עצמו מגסות הרוח, יכול האדם לדבר בערך עצמו, בשביל מקבלי השפעתו או בשביל עצמו.</p>	<p>רו (עב₂)</p>	<p>קצג (סט₁) כשהצדיק מאמין בעצמו ובקדושת נשמתו הוא מוסיף דבקות בה', וממשיך חיי קדושה וברכה לעולם.</p>
<p>גם על הדברים המונעים את התשובה אפשר לשוב, ואל יותר על תשובה קטנה או גבוהה מערכו, שכן הכל מצטרף.</p>	<p>רז (עב₃)</p>	<p>קצד (סט₂) אין להילחם מיד עם מידה רעה, שכן ייתכן שבשורשה היא טובה או שאפשר להשתמש בה לטובה, אלא צריך לכסותה בתורה.</p>
<p>אין דבר המעכב את התשובה, וגם לפני שתיקן את כל מעשיו יאחז בתשובה הרוחנית, עד שיעזרהו ה' לתקן הכל.</p>	<p>רח (עג₁)</p>	<p>קצה (סט₃) סימן טוב לתשובה מעולה – קורת רוח פנימית, והארות שכליות המתלבשות בדמיון.</p>
<p>יש דבקות הבאה מאור התורה המעשית, ויש דבקות הבאה מצד עצמות הנשמה, וצריך לפעמים למוזגן.</p>	<p>רט (עג₂)</p>	<p>קצו (סט₄) שקירת ההיסטוריה והטבע, הכלליים והפרטיים, כתוכן אחד בעל פרקים, מביאה את הדעת, המביאה לתשובה עליונה.</p>
<p>כל העולמות מתגלים בתוך הנשמה, וכפי העמקת הידיעה הפנימית, גדלה הידיעה על הכל ונמשך אור ה' על האדם.</p>	<p>רי (עד₁)</p>	<p>קצז (סט₅) המשכילים הגדולים אינם יכולים להסתפק בהתלהבות דמיונית ואמונה פשוטה, אלא צריכים להתעמק בשורשן השכלי.</p>
<p>המצוות התלויות בזמן, מעלות את הנשמה הפרטית אל אוצר הכלל.</p>	<p>ריא (עד₂)</p>	<p>קצח (ע₁) דבקות הבאה אחרי הכרה של שלילה גדולה, מעלה את החיים שלו ושל הדבקים בו, ותפילתו נעשית בהירה וקולעת.</p>
<p>ארעיות הסוכה נובעת מחידושה התמידי, ולכן חג הסוכות הוא זמן שמחתנו.</p>	<p>ריב (עד₃)</p>	<p>קצט (ע₂) הענווה היא חותם הטוב, ואהבתה היא לבוש ועטרת הטוב, ומאיסת הגאווה מרוממת את האדם ומכשירתו לתורה.</p>
<p>נטיות האדם מעידות על ייעודו, ואם מוצא בעצמו נטיות הפוכות זו מזו, סימן שביכולתו לאחדן, וזוהי עבודתו המיוחדת.</p>	<p>ריג (עד₄)</p>	<p>ר (ע₃) כל התשוקות שבעולם, וכל חמדות התורה והחכמה, לא יזינו את הצדיק מדבקותו הקבועה.</p>
<p>כאשר יגלה ההמון את המרחק הרב שבין האמונה ובין מדרגתו, יבוא לחרדה, שתשובתה היא גילוי סגולת ישראל והקישור לקדושה.</p>	<p>ריד (עה₁)</p>	<p>רא (ע₄) העונג שבאהבת ה' העליונה, גדול מעונג מסירות הנפש, שכן היא הופכת כל מר למתוק.</p>
<p>התפילה גורמת להתפשטות הרצון, והרצון פועל שינויים בעולם בהשוואה גמורה, דבר שהפילוסופיה האנושית אינה יכולה להבין.</p>	<p>רטו (עה₂)</p>	<p>רב (עא₁) ההתרחקות העראית של הצדיקים מצוירי הדמיון בענייני האלוהות, מוסיפה בהם אומץ, ובפרט כשנותנת מקום לידיעות החול.</p>

<p>ספק לעומת האמונה הוודאית העליונה, המענגת.</p>	<p>רטז (עו₁) בכל מדע יש פינות מפגש והשקה עם מדע שונה, ואילו העולמות העליונים משפיעים על התחתונים למעלה מערכם.</p>
<p>הקנאה במעלת אחרים שאינה מידת עצמו, מביאה לשפלות ועצבות, וצריך להסיר קנאתו, ובשפלות להשתמש רק כדי למנוע גאווה.</p>	<p>ריז (עו₂) ככל שמזדככת ראיית האדם במעשה ה' שביצירה, מעריך הוא יותר את קדושת הדיבור ופעולתו, ונזהר משיחות חולין.</p>
<p>כשבא לאדם הרהור תשובה, ינחם את עצמו שנמחלו עוונותיו, וגם העבירות שאין בידו לתקן תחבטלנה ברוב.</p>	<p>ריח (עו₃) מעשה היתר שנעשה בבהמיות, הופך לקדושה ברעג, כשעולה בדעתו לשוב.</p>
<p>המחשבות השונות סותרות רק בצלליהן, אך בשורשן הן מאוחדות, וישראל קשורים בשורש האחדות.</p>	<p>ריט (עו₄) אנשי האשכולות הכלליים, יונקים מאנשי המקצועות, ומשפיעים עליהם בחזרה שפע גדול יותר ממה שקבלו.</p>
<p>בהתעלות מחשבתית ותורנית, מתעלה האדם וכל העולם עמו.</p>	<p>רכ (עז₁) אין לנפול מעבודתו בגלל מידות פגומות, שכן סופן להפוך לטוב, ומה שלא יתוקן ישמר את הטוב מלהחמיץ.</p>
<p>הטהרה הגופנית מעוררת ומטהרת את הרגש והדמיון התחתיים, המתעוררים ביחוד בעת תחיית האומה.</p>	<p>רכא (עז₂) [אישית] עריגת הנשמה לשלמותה ולהתאחדות באור ה', מתמלאת על-ידי התורה והמצוות, וזהו שורש אהבת המצוות.</p>
<p>ההכרות הוודאיות גדולות מההשערות, והמסתכל הטהור שט בהשערותיו וחי מקישרו הוודאי.</p>	<p>רכב (עז₃) הצדיק צריך להאמין ביכולת שמחתו במצוות, ובפרט בזמני שמחה, ובשמחת גילוי אור ה' בנשמות ובעולם.</p>
<p>העוסק בתורה לשמה, מעלה את חידושי והשערותיו למרומי המסורת, ומרום את העולם כולו.</p>	<p>רכג (עח₁) בהתגלותן, עליונה היא תורה שבכתב על התורה שבעל-פה, אך בשורש עליונה היא התורה שבעל-פה, היונקת מסגולת ישראל.</p>
<p>לפעמים שומרים את הכלל על-ידי השפלתו והנמכת אורו.</p>	<p>רכד (עח₂) אין להימנע מחכמות הקודש, גם אם מוצא בעצמו מידות רעות, שכן האדם נתון בסבך גופניות, והקדושה היא שתעלה אותו.</p>
<p>עבודת ה' היא תכלית היצירה, בין אם זו הידיעה ובין אם היא ברגשי הלב, שכן היא מעלה את המציאות הרוחנית הכוללת הכל.</p>	<p>רכה (עח₃) נפילות הצדיקים באות מענותנותם היתרה, ועל-ידי תוספת ענווה הם מכירים באור האלוהי שבנשמתם, ושבים בתשובה כבירה.</p>
<p>כשהדאגה הרוחנית הפרטית מתגברת באדם, הוא שוכח את ענייני הכלל ואת שמחתם, ובהתאמצות גדולה הוא שב ועולה.</p>	<p>רכו (עט₁) בהווה נראה העולם כסותר את תוכן רוי התורה, וצדיקים ממשיכים את אור העתיד להווה.</p>
<p>בדור פרוץ, חובה לצרף את חסד של הנסתר עם גבורת הדייקנות של הנגלה.</p>	<p>רכז (עט₂) רוי תורה מתבארים על-ידי כל החכמות, ועל-ידי יראת השמים הטבעית.</p>
<p>בעלי הנסתר – תורתם עצמית ואישית ואינה ברת-השגה, ומתוך התענגותם הם משפיעים ממנה לרשות הרבים.</p>	<p>רכח (עט₃) העניין האלוהי מאיר בכללותו בעצמות הנשמה, והעיונים אינם אלא כלים לפרטיות אותו האור.</p>
<p>העצות המעשיות של הגדולים באות בפתאומיות וכלליות, ואחרי-כך מתבארים פרטיות באופן שכלי.</p>	<p>רכט (פ₁) האמונה הפשוטה, האוחזת במסורת האבות מתוך לחץ הספקות, הנה בגדר</p>

- רמד (פח 4) צריכים להיזהר שזינוך המידות והרצון לא יחליש אותם, ושהאמונה לא תבטל את השכל, ובדרישת שלום ואמת יתגלה לו אור ה'.
- רמה (פו 1) המסתכלים ברזים נקראים בעלי העבודה, כיוון שעבודתם לשמה ונצחית, והם מתנשאים מהחול ומימדים למלאכים.
- רמו (פז 2) בתשובה מאהבה מתקנים את האכילה הגסה למפרע, וזהו עניין ברכת המזון ואכילת הכהנים המכפרת על הבעלים.
- רמוז (פז 3) מקובלים אנו שתהיה מרידה רוחנית בארץ ישראל לפני הגאולה, שתפקידה לבסס את החמירות באומה.
- רמח (פז 1) ההכרה שהמציאות יסודה בטוב, מניחה את דעת הפרטים המתייסרים, והשגת גדולת הטוב האלוהי מבשמת את ההוויה כולה.
- רמט (פז 2) יחוד האלוהות העולמית עם המטרה האיריאלית של ההוויה, הוא יחוד קוב"ה ושכינתיה, וזו מגמתנו.
- רנ (פח 1) בעילוי הרצון החפשי מתעלה ההוויה, ומאור התפארת נשפע שפע חיים חדשים.
- רנא (פח 2) כשמכוונים בתפילה עבור בקשה פרטית, צריך לשים לב לכך שבקשתנו היא לתקן את כל הרע שבעולם, ולהגביר את הטוב שבו.
- רנב (פח 3) צמצום המחשבות של גדולי המחשבה, מדלדל גם את כוחם המעשי.
- רנג (פח 4) תשוקת הצדיקים לתפילין היא בחינת תפילין דקוב"ה, המתגלה בתפילין דר"ת, ויציאתה אל הפועל מתגלה בתפילין דשימושא רבה.
- רנד (פט 1) הצדיקים בדבקותם מזכים את העולם, ואפילו את הרשעים שאי-אפשר לזכותם על-ידי מעשים טובים.
- רנה (פט 2) הדבקות השכלית המענגת, והדבקות הדמיונית המצערת לפעמים, מתאחדות לנקודה אחת ושם ש-די מתגלה עליהן.
- רנו (פט 3) המחשבה האלוהית עומדת בטהרתה רק בעת הברקתה, והתמדתה אינה אלא הברקות תכופות שנראות כאור קבוע.
- רנו (פט 4) הגזל קשה לתיקון, כיוון שמערב ניצוצות זרים שאינו יכול להעלותם, וכשאינו חייב להשיבו מפני תיקון העולם, אף הם מתעלים עמו.
- רנח (צ 1) תפילת הצדיקים התדירית בעד הדורות כולם, היא במדרגת צרכי רבים, המתקנת את הגזל.
- רנט (צ 2) עבודת העלאת הניצוצות הפרטית מביאה להעלאה כללית, שהיא – להצדיק את התנועות המיישבות את הארץ.
- רס (צ 3) כשם שצריך להעלות את המידות והמחשבות הנפולות, כך צריך להעלות את הקטנות, וזוהי תשובתם של הצדיקים הגמורים.
- רסא (צא 1) הרצון והמחשבה מגלים את פנימיות האדם יותר ממעשיו, ולכן הצדיקים אינם מסתפקים בהסתכלות בהוויה, אלא בדבקות עליונה.
- רסב (צא 2) ההארה שלמעלה מאותיות המחשבה אינה סובלת גבול, והאותיות עצמן דורשות אותו, ואיחודן בצער נעשה על-ידי מידת הרחמים.
- רסג (צב 1) כשהטוב שבאדם הוא הצד המכריע, צריך להתמלא בגבורה, אך כשהרע שבו מרובה מהטוב, ראוי להרפות את רצונו.
- רסד (צב 2) יראת הצדיקים, אף-על-פי שמחלישתם, ממלאת אותם ואת העולם בחיים טהורים ובגבורה עליונה.
- רסה (צב 3) גסות הרוח מונעת את הנהגת הגוף התקינה, ובגבוהות דקדושה, המתעלה לדרגת ההשוויה, חוזר הגוף לאיתנו.
- רסו (צב 4) זינוך המחשבה מגביר את חשק אהבת ה', ובהיסח הדעת – הזיקוק השממי מדכא את האדם, ומייבש את החיים.
- רסז (צג 1) עונשי הממון שבישראל, נובעים מהרצון לתיקון העולם והסרת הרוע, ובגויים – מאנוכיות, וצרות עין נגד הנוגע ברכוש חברו.
- רסח (צד 1) החיים הם ניצוצות מאורות אין-קץ שאינם פוסקים, ולכן האדם מקושר לכל החיים והעולמות, ואילו התרבות המוגבלת אובדת.
- רסט (צד 2) הצער שבדבקות הוא צער הנשמה על התנתקותה מעולם החול, הכולל

<p>למעשית, ונסירתם הבאה לזכות את הרכים, מביאתם להשכלה מעשית.</p>	<p>בקרבו אור ה', והצדיקים מבררים אור זה מעולם החול.</p>
<p>ההפרדה בין הצדיקים לרשעים היא כגזירת הגוף החי, ודומה לפירוד המצוי בעבודה זרה.</p>	<p>רע (צה₁) אין להיבהל מקיבוץ הפכים, שכן בהסתכלות עמוקה מאחדים את כל ההפכים.</p>
<p>כל החשק והאור שבעולם נפגם בפירוד ישראל, ואהבת ה' לישראל מבטיחה את איחודם ותחייתם.</p>	<p>רעא (צה₂) הטהרה וההשתוקקות אליה מכשירים את הדמיון, שלא יעכב את השכל בהשגותיו העליונות.</p>
<p>אהבת האומה ותחייתה המתגדלת בימינו, תתלקח עם אש האמונה בטוהרתה, ובכך תתברר הלאומיות החילונית מזוהמתה.</p>	<p>רעב (צה₃) תחיית האומה בארץ, גדולה ברעננותה וקטנה בכמותה (כתינוק שנולד), ואמונת ישראל בנצחיות התחייה היא סוד קיומה.</p>
<p>הנצרות הביאה נחמה של הבל, וותרנות וחסד של שקר, במקום לתקן את החיים בתשובה אמיתית.</p>	<p>רעג (צו₁) כל פרט בתורה, תובע להרוותו בטל תחייה עליון של התורה הכללית, וזוהי תביעתם של לומדי התורה לשמה.</p>
<p>האמונה העליונה יורדת ומתחברת עם התחתונה, המקושרת לשכל האנושי, וממתיקה את התנגדות השכל אליה.</p>	<p>רעד (צו₂) אשרי מי ששם עצמו כשיירים לכנסת ישראל, ויונק ממנה את כוחו, ואהבתו לאומה אינה נגרעת בגלל חסרונותיה החיצוניים.</p>
<p>רק ישראל מקשרים את עולם העשייה עם העולם האידיאלי, ואילו הגויים רק משערים את צלליו, שהם קסמים שאינם עושים פירות.</p>	<p>רעה (צו₁) המחשבה המעשית היא מזון המכשיר את הגוף לקבל את השירה העליונה, שהיא אוויר הנשימה של הנשמה.</p>
<p>רק אצל ישראל האמונה מאמצת את החיים, ואילו אצל הגויים היא נלחמת בהם, והכפירה באה לברר את ייחוד האמונה לישראל.</p>	<p>רעו (צו₂) שמחת הכיליון הנובעת מהפסימיזם, הנה הצד העליון שברע המוחלט, שכליונו הוא תיקונו, ואילו הישרים שמחים בטוב המוחלט.</p>
<p>המסתכל בצד הטוב שבכל אחד, מתאהב על הבריות בלי צורך לחנופה.</p>	<p>רעז (צח₁) כשממעטים את השכל האנושי כדי להגביר את האלוהי, צריך להיזהר שלא למעט את צדו האלוהי, אלא רק את סיגיו.</p>
<p>הדבקות הפילוסופית הנה אמיתית רק כשהיא מבוררת, ואילו הדבקות הטבעית הנה אמיתית גם כשאינה מעוטרת בחכמה בגלוי.</p>	<p>רעח (צח₂) לישראל, ובפרט לצדיקים, יש חוש מיוחד להכיר את השלמות האלוהית, וכל עבודתם ונטיותיהם הם גילויים משלמות זו.</p>
<p>סמוך לעקבא דמשיחא מתרבה סגולת האחדות באומה, אף שהיא טמונה במטמון של קטרוג ומריבות.</p>	<p>רעט (צט₁) החוצפה שבעקבא דמשיחא, באה מחוסר יכולת זמני לעכל את כל הנשמות התועות בין האומות, השבות לישראל.</p>
<p>נפילת הרצון מפני החטא, מורידה את החכמה באדם ובעולם, ובהתגברות הרצון תואר המחשבה.</p>	<p>רפ (צט₂) כל ההפכים מאחדים בשרשם, אך רק הצדיקים כיוסף יכולים לבטל את המחיצות הנוקקות להיות ביניהם.</p>
<p>התנוצצות היחס בין המשיג והמצייר לנשמות כל הדורות, היא התחלת רוח-הקודש, ובהתחברת לחכמה ולמעשים היא מעלה אותו.</p>	<p>רפא (ק₁) מצד המוסר האלוהי שבו, צריך האדם לראות עצמו כמרכז הכל, ומצד חיי המעשה עליו ללמוד אפילו מן השפלים שביצורים.</p>
<p>נפילות הצדיק באות כדי לברר לו, שאין לו ממה לפחד.</p>	<p>רפב (ק₂) הצדיקים שנסירתם לא נגמרה, מוכשרים לעבודה עיונית ולא</p>

- רצו (קח⁵) ישנן מידות רעות המחזיקות את הטוב, אך גם הן צריכות לכלות, כדי שהטוב יצמח על בסיס בריא.
- רצז (קט¹) כל כוח, חומרי או רוחני, הנו כגוף לעומת הנשמה המחייה אותו, וניתן ללמוד ממנו על גדולתה.
- רצח (קט²) ההופעות הפתאומיות נבחנות לפי עומק הדעת שבהן, ולפי פעולתן בקדושה על רצון המרגיש.
- רצט (קט³) ככל שרוח הקודש גדול יותר, גדלים צחצוחי הטמאה שבו, והם נטהרים על-ידי התורה, עד שאפילו הגאווה הופכת לגאות ה'.
- ש (קיא¹) הצדיקים צריכים להתאמץ ולהסתכל על העניינים המעשיים, כשם שרוב בני האדם מתאמצים להסתכל על העניינים השכליים.
- שא (קיא²) תחיית רוח הקודש והארת התורה והנבואה, עם הגדלת יפי החיים והתרבות – מתגלים לפנינו בארץ ישראל.
- שב (קיב¹) כל אומה יונקת מצינור מיוחד, וכישראל גם התוכן עצמו מיוחד, וכדי שישראל יִנְקוּ תכנים כלליים, התפזרו תכנים ישראליים בגויים.
- שג (קיב²) המסתכלים הרוחניים מוכרחים לראות בכל הפרטים את שורשם הכללי.
- שד (קיד¹) הכרת האדם מסופקת בתחילתה, ולכן הוא זקוק ליראה הנמוכה, וככל שמתעלה הכרתו היא נעשית וודאית ועמה מתעלה גם יראתו.
- שה (קיג²) הנשמה הישראלית שורה בצדיקים, והרוח בתלמידי חכמים, והנפש בהמון הפשוט, ולמרות דרגותיהם השונות הם יונקים אלו מאלו.
- שו (קיד¹) כשרצון האדם מתמלא בגדולת הגבורה, החכמה, הקנאה והיופי, הוא מתברך ומתעדן.
- שז (קיד²) העולמות נפלו בנפילת הרצון בעקבות חטא האדם, ואנו קרואים להעלותם.
- שח (קיד³) [המשך] כשיתוקן הרצון, ויבוטא ברצון עם, יתחדש העולם.
- שט (קיד⁴) הקדושה העליונה, מידת הצדיקים, תובעת מן הטבע את זיכוכו כדי להתאחד עמו, והקדושה הרגילה לוחמת בו, ושניהם מפסידים.
- שי (קטו¹) ההברקה הפתאומית של רזי התורה מדכאת את חופש האדם, אך אחרי ישוב הדעת היא מפארת את החיים והמוסר.
- שיא (קטו²) לקראת הגאולה השכל האנושי מתמעט על-ידי תביעת הטבעיות ותביעת גילוי האורה העליונה, ואז בא חושך שפנימיותו אור.
- שיב (קז¹) השירה שבפסוקי דזימרא מגבירה את יכולת ההבטה בייחוד השלם שבעולם ובעולמות העליונים.
- שיג (קז²) הצד ההלכתי שבתורה עוסק בפרטים והנסתר עוסק בכללים, והפופול והלימוד החדש מכשירים את איחודן.
- שיד (קז³) [אישית] שונא אני את הגאווה, למרות שכל מציאותה בקרבי היא כדי להיות מעורב עם הבריות ולהנהיגם.
- שטו (קז⁴) איחוד הפירודים (ייחוד), המוסיף אור בלא הפסק (ברכה), על-ידי ההתעלות מן הרע (קדושה) – הנם תוספת אורה באור איך-סוף.
- שטז (קז⁵) הפירוד בין הטוב לרע נובע מהחמירות, ובהסתכלות כללית גם הרע הוא טוב, והכרה זו הולכת ומתגלה בלא הפסק.
- שיז (קכ¹) כשם שהאמונה אינה שוללת את ההכרה העצמית אלא נזקקת לה, כך המוסר העליון אינו שולל את הרצון הטבעי אלא נזקק לו.
- שיח (קכא¹) האיטיות שבעילוי המציאות היא צמצום המכשיר השתלמות בלתי פוסקת, ובשלמות העתידית תימשך ההשתלמות מזכרון העבר.
- שיט (קכב¹) על-ידי עבודת הצדיקים מתנוצץ ה"אין" האלוהי ומתגלה בתור "יש", ועל-ידי ישראל הוא מאיר לכל העולם.
- שכ (קכב²) יכולת הביטוי הנמוכה של ישראל, לעומת חכמי הגויים, נובעת משורשם הגבוה, אך עתיד הוא להתהפך לשפה ברורה.
- שכא (קכב³) הכבדות שבלימוד הפרטים המעשיים, נובעת ממיעוט האור בכללים, ובחוספת אור בכללים מוארים הפרטים כולם.
- שכב (קכג¹) האדם, ברוממו את ציוריו הרוחניים, מעורר השפעות מלמעלה למטה ומלמטה למעלה.

שלו (קכו₅) היראה המתגברת בזמן לימוד רזי תורה, הרי היא ייסורים של אהבה המביאים לתשובה, ואל יימנעו מלימודם למרות כל המניעות.

שלו (קכח₁) הצער ממניעתה המדומה של התורה והמוסר את ההנאה מחוש היופי, מעורר צער על מניעת התפארת העליונה, ומכשיר עונג עליון.

שלח (קכח₂) נשמת הצדיקים נרפאת ומתגברת מעיסוק ברזי תורה, ומכוח קדושתם הם מזכים את כל העולם.

שלט (קכט₁) האהבה העצמית, בצורתה האידיאלית, קודמת לאהבת הזולת.

שמ (קכט₂) הרצון החפשי שבאלוהות (עולם הנקודים) ובאדם, גדול מהרצון המתגלה בצורת שלשלת סיבות ופרצופים מאורגנים.

שמא (קכט₃) ישנן דרגות בעבודת ה' בהן שווים בעלי ההשכלה והירודים, וישנן דרגות בהן הם מוכרחים להיות שונים, כגון בצדדים מעשיים.

שמב (קל₁) צדיקים עלולים למנוע טובה מהעולם בגלל שפלותם היתירה, ועליהם להאמין בגדלותם.

שמג (קל₂) משחרב בית המקדש התלבשו השמים, והתורה הבאה מהם, בשקים, ולקראת הקץ מתבהרים השמים, ומאירה התורה העליונה.

שמד (קל₃) אורו של משיח יברר את דאות הטוב, ואז תגלל ההכרה שטוב להודות לה'.

שמה (קל₄) כשם שהאכילה מעוררת את הצימאון, כך התורה המעשית מעוררת את הצימאון לתורה הפנימית.

שמו (קלא₁) דכאות הלב של הצדיקים הבאה מיראתם, מפכחת את יצירתם, והעצבות הבאה מהיאושו, נובעת מההתרחקות מהיראה.

שמו (קלא₂) העבודה של בירור הרעיון בטהרתו וקדושת הרצון (ייחודים עליונים), כוללת ומולידה את הצדק והמוסר הקטנים ממנה.

שמו (קלא₃) הכפירה באה מצד אלוהות גדול שאינו ממומש בחיים המעשיים, ולכן היא דורשת את אימוץ הגוף ותיקון הרוח.

שמו (קלב₁) המסתכלים ברזים העליונים, כשהם מתמזגים עם הציבור, הם מבססים את

שכג (קכד₁) עמל התורה והקדושה מגדיל את הרצון ומעלה את כל הניצוצות, ועצמיות הנשמה מתעשרת מהם ומגדילה את עצמיות ההוויה.

שכד (קכד₂) כאב הלב הבא מהתהייה על שינוי הרצון שבתפילה, מיתקן על-ידי הכרת ערך הרצון ואחדות השינוי והשווי באלוהות.

שכה (קכד₃) הענווה מרכזת את האדם בנקודתו העצמית, המשקפת את כל מרחביה, והגאוה מסיחה את הדעת ממנה, וקורעת את אוצרותיו.

שכו (קכה₁) קדושת ארץ ישראל שבטבע, גדולה מהקדושה שבגלות, הלוחמת בטבע, ועתידה קדושת הגלות להיבלע בקדושת הארץ.

שכז (קכה₂) [המשך] כשהקדושה שבטבע כוללת את הקדושה שלמעלה מהטבע, המלחמה חדלה, ומידת הדין מתבסמת.

שכח (קכו₁) העבודה האלוהית מאשרת את האדם והעולם באושר עצמי, הנובע משפעת החיים של בוראו, ולא מהשכלה חיצונית.

שכט (קכו₂) צער העולם נובע מגדלות הנשמה שאינה יכולה להתממש, וידיעה זו הופכת את הצער לעדן.

של (קכו₃) המשיגים הגדולים מצטערים מהשגת עצם הלימוד בלי מקורו, ואף-על-פי-כן ידיעת העצם קודמת למקורו.

שלא (קכו₄) נפילות הצדיקים וישראל באות מפני גדלות חייהם הרוחניים, שטרם יצאו אל הפועל.

שלב (קכו₅) כשירָאָה מלפפת את האדם, יעלה את פנימיותו למרומי הדעת, וירָאָה שאין להתיירא.

שלג (קכז₂) לפעמים היראה אוטמת את הלב מלגשת לתורה ולתפילה, וצריך להגביר את האמונה באור ה' שבתורה ובנועם התפילה.

שלד (קכז₃) הרחבת דעת חיצונית בשכל עיוני ומעשי, מביאה להכרה פנימית ולגילוי רזי תורה.

שלה (קכז₄) האנשים הגדולים משתוממים וכושלים בעיונים מעשיים, ועליהם להסתכל הסתכלות עצמית מיוחדת, שממנה יצאו ענפים מעשיים.

ליצור רצון להשיג מחשבה פנימית ועליונה.

שנו (קלה₂) לגבי הבורא, שמעל הטבע וההכרח, לא שייך המושג רצון, ובהשגתנו אנו אומרים על זה "רעוא דרעוין".

שנו (קלה₃) בכל לשון טמונה השקפת עולם שלמה וכל הספרות העתידה לצאת ממנה, והתורה מתפשטת בכולן ונדרשת בשבעים לשון.

שנח (קלו₁) רצון הילד ובינתו צלולים, ויותר ממה שצריך לפתחם, צריך לשומרם בתמימותם.

שנט (קלו₂) כשם שהילדות תופסת את העצם במקוריות, קודם להבנת הפרטים, כך היא גם כל התמכרות לאידיאל, וצריך לשמור על תמימותה.

שס (קלו₁) בזמן שממון הנפש, צריך לעסוק בתורה בעיון ובקיאיות, ובזמן הברקת הרעיונות, קוצרים את הפירות.

שסא (קלו₂) הנשמה הפרטית צריכה להתאחד עם אוצר הנשמות הכללי של כל הדורות, ולאחד את התורה בכל חלקיה, ולצרף לקדושה את הרע.

חיי החברה, הנוטים בטבעם להתקשר אל הנצח.

שנ (קלב₂) הצדיקים קשורים לכל הטוב, המפוזר ברע שבעולם ומרחיבים אותו, ותפילתם פועלת על הכל מפני קישור רצונם ברצון העליון.

שנא (קלג₁) על-ידי חופש רוח יכיר העולם בערך המחשבה, ויבוא להוקיר את ישראל, אמונתם וצדיקיהם, שהם נושאי המחשבה האלוהית.

שנב (קלד₁) [המשך] חופש דעות של אנרכיה מביא לעבדות הדעות, ועם כל גדלות המחשבה, הנה רק לבוש לגדלות הרצון.

שנג (קלד₂) רצון האדם המתעלה ומידמה ליוצרו, מעדן את העולם, ומכשיר את התרבות האנושית להיות כלי לגילוי אור ה'.

שנד (קלד₃) הנשמה משפיעה עושר חיים על הרצון, והוא בקדושתו מעלה, בזמן האכילה, ניצוצות חיים הפזורים בחומר, הפועלים טובה בעולם.

שנה (קלה₁) סיבוכי המחשבה בעניינים רוחניים, הגם שבירת המחשבה הקטנה כדי

קובץ ג

- א שלושת הכוחות הנאבקים ביניהם בתוך מחננו – הקודש, האומה והאנושיות, צריכים להתאחד.
- ב [המשך] הקודש המיוצג על-ידי האורתודוקסיה, והלאומיות החדשה, והליברליות, זקוקים זה לזה ומאזנים זה את זה.
- ג הצורך בדבקות האלוהית בא מאיגוד כל הנשמות והברואים בצרור החיים, והצדיק בדבקות מעלה ומטיב עם הכל.
- ד אהבת הצדיקים מתפשטת על כל היצורים, ומתוך הרחבתה היא חוזרת ומתכנסת בישראל בעצמה רבה, המפרה את הכוחות הלאומיים.
- ה מחשבת העלאת הניצוצות נובעת מאחדות ההוויה, הקושרת את עליית האדם עם כל הקשור אליו.
- ו אהבה עצמית חיובית היא, כשאוהב את עצמו כחלק מההוויה המאוחדת, ושליילית אך כשאוהב את עצמו כמנותק, זוהי אהבה מזויפת.
- ז כל כשרון אנושי המתעלה, וכל מחשבה אידיאלית, הנם ניצוצות האידיאל העליון, המתעלים להיכלל בשרושם.
- ח התפתחות האנושות מאפשרת לדורנו הקטן דבקות חובקת-כל, אף שבדורות קודמים הייתה רק עבודת יחידים.
- ט גם הכעס והקנאה שמקורם בקדושה, כחטאו של משה, מוכרחים להיתקן על-ידי רזי תורה מיסודו של אליהו המבשר שלום.
- י ההכרות הפנימיות פורצות מעצמן כשמסירים את מונעייהן, והצדיקים מעלים בהן את העולם, ובייחוד את הרבקים בהם.
- יא התשובה שבבינה סובלת מחלישות החרטה, ושבהכמה – פוגשת בשמחת ההפיכה לזכות, ובכתר מתגלה שמעולם לא היה חטא.
- יב אם צריך כפרה על הסתגפות חושנית, קל- וחומר שאסור לדכא את החושים הרוחניים, אלא יש לעדנם ביכוח המידות.
- יג משפע רוח הקודש מתמלאת נשמת הצדיקים בעונג המצוות, ומשפיעה על כל הנשמות אהבת המצוות והמנהגים, אך צריך לבררם.
- יד כשהקדושה מתגברת, השכל משפיע על הדמיון מקווי זוהרו, והדמיון על השכל מקרני הודו.
- טו [אישית] הנשמות הישנות אחוזות בגוף, ועליהן לכלות על-ידי הוצאת תפקידן הגופני אל הפועל, ולהתעלות מעליו.
- טז האהבה והיראה הנן אותו גילוי, שבהופעתו מלמעלה למטה מתגלה כאהבה, ומלמטה למעלה – כיראה.
- יז שלילת הגבורה שנגרמת מהיראה, צריכה להיות מופנית כלפי הרע שבנפש, ולא לעצמיות הנפשית והמחשבתית.
- יח התפילה הנה התרוממות הרצון הפרטי אל הרצון האלוהי, ובהכרת אחדות הרצונות מתגשמת התפילה.
- יט הריקניות שבחיים מתמלאת משפעת אורם של הצדיקים.
- כ [אישית] הלב הומה לאהוב את הכל, בייחוד את גדולי האמונה, הדעה והחסידות.
- כא פתרון חידת החיים בהשקפה חומרית מיוסדת על ספקנות וזעם, וראיית העולם הזה כפרוזודור מביאה לגבורה ואומץ.
- כב היראה וקיום המצוות צריכים לבוא ממקור אלוהי הכולל את הכל, והחלפתם בתרבות אנושית, המיוסדים על חיי החושים, לא תצלח.
- כג תהיית האדם על הצורך בברואים הרבים ויחסו אליהם, נפתרת בהבנת אחדות הדצח"מ.
- כד חטאי האדם, ישראל והבריהא, באו מתוך התנכרותם לעצמיותם, ורק בבקשת ה"אני" העצמי יתוקן החטא ותברא הגאולה.
- כה צער היצירה מהתפרקות הסדר בעולמות העליונים לשם ירידתם, מתנחם בהארתו בהוויה, ויוצרים עמוקים חשים בו.
- כו כשמסתכלים בהופעות עליונות, אף בלא הבנה, וחוזרים עליהן בישוב השכל, במשך הזמן הן משפיעות על השכל, המוסר והנשמה.
- כז כשם שהתפילה מתעכלת ומתהפכת לתורה, כך בכל געגוע טבעי, ובפרט באהבת האומה וקנייניה, מאירות אותיות התורה.
- כח כל רעיון פועל כראוי רק כשמבטלת הצטיירתו החיצונית, אך הרקבת החיצונית בצורה מלאכותית, אינה מועילה אלא מזיקה.

<p>ומתקדש למפרע, ומעלה את כוחות חיים שנפלו.</p>	<p>כט הנשמה בגדלותה משוחררת מכבלי הגוף, אך שומרת על זיקה וכבוד אליו.</p>
<p>מה תשובת ישראל תבוא מתוך רוח הקודש, שאינה סרה מהם לעולם, ומתגלה בבחיריהם על-ידי רזי תורה.</p>	<p>ל הצדיק עומד בין האלוהים ובין העולם, ונטיותיו הם האקורדים של חיי האלוהות בעולם, ופעולותיו נדחפות מעבודת כל הנשמות.</p>
<p>מו השאיפה האצילית היא מזיגה של השכל עם הרצון, המביאה למהות חדשה בעלת אור חדש ("דעת").</p>	<p>לא התגשמות החיים הרוחניים זקוקה לגבורה, הנושבת מתוך העוז העליון שבחסד הגנוז, הממתיק את צער ההתגשמות.</p>
<p>מז כוחו של הרצון האנושי, תלוי ביניקתו מהרצון האלוהי, ומטרת כל המוסר היא להגביר יניקה זו.</p>	<p>לב תשובת הצדיקים הופכת את חטאי העולם לזכות, על-ידי אהבתם וקישורם לעולם כולו, ובייחוד לישראל.</p>
<p>מח הצדיקים מעלים באכילתם את כוחות השכל, הרצון והשירה, הנמצאים בכל היצורים במצב תרדמה.</p>	<p>לג כשהרע מתבטא בכירור ויוצא אל הפועל – כוחו נחלש, והוא מעורר את הצדיקים להתבטא כנגדו בכירור, והקדושה היוצאת אל הפועל – כוחה גדל.</p>
<p>מט קדושת האכילה של ישראל, בצורתה האידיאלית-ריאלית גדולה מהמוסר הסובייקטיבי של בית עשו.</p>	<p>לד הצדיקים נותנים לאנושות את צורתה האידיאלית על-ידי דבקותה בהם, וכל תיקוני המוסר אינם אלא שלב המכשיר עליה זו.</p>
<p>נ אכילת הצדיקים מרימה את כוחות החיים שבארץ, ומתקנת את הפירוד בין אנשי הרוח ומנהיגי החברה, שבא כתוצאה מחטא הארץ.</p>	<p>לה החסד בהתפשטותו עלול לפגוע במוסר, המכיר בגבולות ובחילוקי המדרגות, והייסורים הבאים מכך לאוחזים בו, מבררים אותו.</p>
<p>נא המחשבה על אושר הבא מחוץ לאדם מביאה לעצבות, ואילו ההכרה בערך הרצון והחופש שבהתעלותו, מביאה שמחה רבה.</p>	<p>לו המחשבה הסודית על האצילות כמקור ההוויה התמידי, היא מקור החופש והשירה בעולם.</p>
<p>נב צריך להתגבר על היראה מהדמיון ולפתחו, כדי שהוא יהיה בסיס לשכל.</p>	<p>לז הקדושה באה מהארת הדעת וההכרה, המרוממת את שלהבת החיים על כל דרגותיהם, וגורמת לאדם לרצות לקשר את הכל למקורו.</p>
<p>נג בעל הנשמה הרחבה מתנחם מיסוריו הבאים מהתפרטות המחשבה שבבינה, בהכרתו שהדעת המופשטת היא המניחה את אוצרה שם.</p>	<p>לח בעלי הכשרונות העליונים, נשמתם ורצונם והגיונותיהם לזהטים, גם בזמן מנוחתם.</p>
<p>נד כשם שהנשמה היא האדריכלית המגלמת את הגוף, ובהתעלות הגוף הוא מתאחד עם מקורו, כך גם יחס נשמת העולם וגופו.</p>	<p>לט בעלי המחשבות הזכות מצטערים בכואם לצמצם מחשבותיהם כדיבור, וכשהם צריכים לדבר, הם מספיגים דבריהם במחשבות קודש.</p>
<p>נה ניתוק העולם מהטבע בא כדי לזכוכו מהטבעיות האלילית השפלה, וישראל עתידים לאחדו עם האצילות.</p>	<p>מ כשרון החסד ותכונותיו ניכרים ופועלים יותר מביטויי הוצאתו אל הפועל, ביחיד ובאומה.</p>
<p>נו המחשבה הדמיונית לתפוס את עצמות ה' הנה גאוה, והשלילה הבאה מעצמת החיוב מביאה לענווה ולעיסוק בתורה לשמה.</p>	<p>מא הרעיונות, המחשבות והרגשות, יונקות אלו מאלו, ומסכיבתן הקרובה והרחוקה, ובטביעות עין רוחנית מכירים את רוכי יניקתן.</p>
<p>נז השכל האנושי מכיר את פנימיות הטוב, והשכל האלוהי את פנימיה-הפנימיות, היורדת לחיצוני-החיצוניות.</p>	<p>מב ההכרה האלוהית זורחת באדם לפי תכונת עצמות החיים שלו, ולכן פגם מוסרי הוא גידוף כלפי מעלה, ועליה מוסרית הנה תהילה.</p>
<p>נח יראת שמים מחלישה את הגבורה החומרית, כדי להגביר את האידיאלית, וכשהיא אינה טהורה היא מחלישה את הגבורה הרוחנית.</p>	<p>מג התפילה מחייה את הרוח, על-ידי הבעת הרצון כלפי האלוהות, ותפילות ישראל שבכל דור, מעלות את הכשרון העליון של התפילה.</p>
	<p>מד אם הצדיק נופל באכילתו, מפני שהנפש הבהמית הטטה את רצונו, הוא שב מיד</p>

<p>עה תכלית המעשה והלימוד הוא התגלות כוח הנשמה לשאוב שפע עדינות ויושר, רצון טהור והכרה עליונה.</p>	<p>נט המחשבות הפרטיות מרחיבות את הדעת לפי עומק הלשד שבהן, הנובע מהרצון הכללי השופע בלימוד התורה לשמה.</p>
<p>עו התורה מזככת את המידות, על-ידי התכללות הנפש במקורה העליון, ושובה אל הגוף בשפע אצילות ועדינות.</p>	<p>ס הננו רואים בחזון, איך רוח המדע ורוח האמונה מתאחדות ובונות יחד את רוח האדם, למרות תכונותיהן הסותרות.</p>
<p>עז התורה והמצוות, המנהגים והתפילה, הם ביטויי עושר ההופעה של נשמת ישראל.</p>	<p>סא המוסר והמצוות באים לטהר את הנשמה מסיגיה, כדי שתוכל למצוא את השקפת עולמה בקרבה פנימה.</p>
<p>עח תביעת עלבוננו של העולם המוחשי שנוחח לטובת הקדושה, היא מרגלית יקרה שנמצאת ברפש הכפירה.</p>	<p>סב כשם שהאלילות הקטינה את האדם בשעבדה אותו, כך הסלחנות של דתות האהבה מחלישות את רוחו.</p>
<p>עט היחידים, חושבי המחשבות, זקוקים לבריאות ההמון וטבעיותו, ומשפיעים עליו ממדרגתם הפנימית.</p>	<p>סג השלמת האדם והכלל מוכרחת להתבסס על השיבה אל הטבע, המוסר, ויסוד האומה, ועל-גביהן תחול הקדושה העליונה.</p>
<p>פ התפילה מחברת את הצדיקים עם ההמון, את ישראל עם העולם, ואת האדם עם בעלי החיים.</p>	<p>סד אורם של ישראל מתקן את פנימיות העולמות, והתרבות מתקנת את חיצוניותם, ובהתעלות רוח האדם תתאחדנה השפעות אלו.</p>
<p>פא הקודש מתגלה רק בחושים המיוחדים לו, והבא לגלותו בחושי חול, עלול לחרף ולגרף.</p>	<p>סה כל מחשבה, טובה או רעה, פועלת רבות אף אם לא הגיעה לידי מעשה.</p>
<p>פב המון העם בשנאתם את הרע מוכרחים לשנוא גם את הרשעים, אך המידה העליונה היא הפרדת הטוב מהרע, ושנאת הרע בלבד.</p>	<p>סו העיסוק בפרק שירה הנו תשובה אל הטבע בצורה עליונה, המתקנת את הרע משורשו, כפי שהיה קודם החטא.</p>
<p>פג בהתקשרות לכנסת ישראל מרגישים את קול ה' העובר דרך כנסת ישראל, הדובר את התורה שבעל-פה מתוך התורה שבכתב.</p>	<p>סז לצדיקים קשה להתפלל, כיוון שאמונתם בחדס ה' ממתיקה את כל צרותיהם, והם מכוונים בתפילתם לגילוי חסד ה' שבסידור העולם.</p>
<p>פד מחשבות אנושיות משתלשלות אלו מאלו וצריך לקשרן, ומחשבות הקודש נובעות כולן ממקורן הכללי באופן ישיר.</p>	<p>סח החטא קורע את האחדות של הדעה והרצון, ומונע את הארת החכמה העליונה.</p>
<p>פה מערכה אורגנית של המעשים והדעות של כל הדורות, נמצאת בכל נשמה, והמנתק את עצמו ממנה קורע את נשמתו.</p>	<p>סט בעתיד יכיר האדם, שכל מקצוע מדעי ורגשי משקף בקרבו את כל המקצועות האחרים, וזקוק להשלמתם.</p>
<p>פו היופי שבמסורת והעומק שבהכרות העצמיות, צריכים הם זה לזה.</p>	<p>ע עצבות חכמי הלב, הבאה מצערם על חסרונות העולם, הגשמיים והרוחניים, מגבירה את הרצון ומחדדת את המחשבה אל הטוב הגמור.</p>
<p>פז כשהעצבות מתגברת, יידע שממקור היגון יבוא הששון, כשם שהתוהו קודם לתיקון.</p>	<p>עא המחשבות המבוררות קטנות מהעמומות, וכשהן לעצמן הן מזיקות, אך הן נזקקות כדי שלא להיתפס בעמומיות עצמה.</p>
<p>פח כל חטא מטיל חרדה מיוחדת על הנפש, הניכרת במראה, בדיבור, בתנועה ובכתיבה, והתשובה מתקנת אותה.</p>	<p>עב התורה והמצוות מקשרות את האדם לכנסת ישראל, בצערה ובשמחתה, ובשמחת חידושי הזמנים שלה.</p>
<p>פט המגמה המינית עומדת ביסוד החיים הנצחיים, ולכן תיקון יסוד קודש זה הנו יסוד המוסר, ועתידה התרבות להכיר בכך.</p>	<p>עג ההתפשטות הבלתי-גבולית והצמצום אל תוך הגבול, משמשים כחדס מצד תפקידם העצמי, וכגבורה מצד התנגדותם לזולתם.</p>
<p>צ ככל שתגבר השפעת המחשבה האצילית על הדיבור, תבוסס ותתקדש הנטייה המינית של האדם, ותשפיע אור חיים בכוח הדיבור.</p>	<p>עד החכמים היחידים מעלים בציוריהם הקדושים נשמות רבות, על-ידי קישורם אליהן, ובייחוד בישראל.</p>

- צא התרבות החדשה תמצא את החופש שהיא מבקשת, רק כשתסגל לעצמה את כל הטוב שבמסורת.
- צב הקישור לעולם העשייה ונטיית תיקונו, הביא לקנאותו של אליהו, והם שיביאו את השלום ואת עליו של עולם העשייה.
- צג דווקא הנשמות הגדולות מכירות בחורבן ובאומללות הרשעים, הנגרמים מריקניותם.
- צד מצמאון הקדושה הבא בזמנים מיוחדים, אפשר לראות את חשיבות העיסוק בתורה בהתמדה ובאהבה, המביא לדבקות.
- צה האדם שולט בעולם ומשפיע עליו, על-ידי אחדותו הפנימית עם הדצח"מ.
- צו לפעמים נשמת היחיד והעולם משתלמת בצביונה, ולפעמים היא מתמזגת עם החיים כדי לשפרם, ושתי הדרכים מעורבות זו בזו.
- צז כשאדם מרגיש עלוב וריקני, יידע שאור גדול מוכן לפניו, ועוונותיו מתייצבים כדי שיצא מעומק האפלה לאור גדול.
- צח כשהנשמה מאירה, ניכר שכל הרע נובע מפיוור המעשים, הרגשות והדעות, ושראיית אחדותם מעמידתו כשלב בסולם הטוב.
- צט אל ייבהל הצדיק אם אינו יכול ליישב עצמו במצווה ועבודה מפני דבקותו, אלא יגביר את דבקותו וימשיכנה על מעשיו כפי יכולתו.
- ק המחלוקת נובעת מהתפשטות המנהיג על בני חוגו, אף ששורשי נשמותיהם אינם כלולים בו, ועל-ידי התשובה מתרחבת נשמתו וכוללתם.
- קא אחד הדרכים של תורה לשמה הוא העשרת רוחניות כנסת ישראל, ובכך מתעלה גם היחיד המשפיע.
- קב הענווה מורידה ומקשרת את הדעת העליונה של האדם לעומק נשמתו, ואילו הגאווה מונעת את חדירתה, ונשאר האדם שקוע באפלה.
- קג המוסר המתחדש לפי חיי השעה (מלכות), מחובר בקביעות עם התורה העליונה ממנו, האחוזה באופיו הקבוע של האדם (תפארת).
- קד [אישית] "ורואה אני איך הנשמות צומחות, איך החיים באים לידי גילויים..."
- קה עבודת ה' בינונית נחשבת לחסרת חדווה בזמן גדלות הנפש, וגדלות הנפש נחשבת לגאווה בזמן המתאים לעבודה בינונית.
- קו המגמות האידיאליות (אריך אנפין) יונקות חיותן מגופן, והמגמות המעשיות (זעיר אנפין) משתלשלות זו מזו, ובמבט בהיר ניכרת אחדותם.
- קז במעבר ממחשבות כלליות למחשבות פרטיות מרגישים צער וכיוון, המתיישבים בהבנת חשיבות הפרטים והשפעתם על הכללים.
- קח חיבור הרגשת הקדושה עם הבינה העליונה, מחבר את האדם לכל היצורים, לשיר יחד שירה לה' בחופש, הנחקק בדפוס התורה.
- קט הקודש הולך וכובש את העולם, והמחשבות הפשוטות והמידות הטובות, תתגלנה ותהיינה למוסדות החיים והחברה.
- קי הצדיקים העליונים זקוקים לרשעים שיקררו את דבקותם, שלא יתנתקו מהעולם, ולימוד הזכות שבכך מגביר את יחס הצדיקים לכל הנשמות, ומביא תועלת אף לבינוניים.
- קיא ישנם רשעים שנטייתם להיטיב הנה הופעת אותיות של שמות עליונים, וחוסר ההכרה שלהם בכך, גורם לטוב להתמלא ברע.
- קיב העבודה היצירתית גדולה מהמסחר המתפרנס מן הפירוד וגורם לו – בגשמיות וברוחניות.
- קיג בחכמה, ביושר, ביופי ובאמת – אין סתירות פנימיות, אלא רק מצד החשמל של הנגהות האופף אותם.
- קיד כוחה הרוחני של האישה הוא בפיתוח ובהפריית הגרעינים הרוחניים המזוקקים והמקוריים של הגבר.
- קטו צריך לירא מהחטא שלו ושל אותם שבידו למונעם מלחטוא, ולגבי שאר האדם יידע שקילוסו של הקב"ה עולה גם מהרשעים.
- קטז החכמות כולן בטלות מול עצמת התורה, והן כלולות בה ומתברכות על-ידיה, ועל-ידי זיכוכן הן מתאחדות עמה.
- קז החולשה שבאה בהארת התורה, באה מהרת הנשמה, המכשירה את הגבורה הנצרכת להבליט על-ידיה את האור האלוהי.
- קיח המוכשרים לדבקות וחסידות אל ירפו מעבודתם המיוחדת, אלא ישמחו בחלקם, ויסתכלו בעין טובה ובכבוד על האחרים ודרכיהם.
- קיט העבודה, אפילו המתנכרת לתודעת הקודש, מבררת האדם ולעולם את היחס בין העולם ליוצרו, וממילא בין האדם לבוראו.
- קכ מי שיש לו נטייה לציורים רוחניים, ואפילו רק בדמיון, עליו להתבודד בדרוכו, ולא יוכל ללכת בדרך ההמון הרגילה.
- קכא החיים הרוחניים מלאים אותיות רוחניות, ובלמוד מתקשר האדם לאותיות העצמיות, שהן קווים קטנים ממקורם העליון.

<p>קלח כישלון הצדיק בהנאת הרשות, שבא מתוך התעלות נפשו והרחבת רצונו, מתהפך בקפיצה מהירה לחשק הרוחניות העליונה.</p>	<p>קכב ראיית הנס כשידוד הטבע מביאה לחולשה, והאמונה רואה את הנס כתוספת גבורה אלוהית בטבע.</p>
<p>קלט המחשבה האלוהית הנכנסת בנשמה, מוכרחת לפרוח ממנה בטרם תתגבל בגבולות הגוף, וברק חדש בא ומאיר, וחוזר חלילה.</p>	<p>קכג כשם שאין כנסת ישראל מוציאה את סגולתה לפועל אלא בארץ, כך אין היחיד מוציא את סגולתו אל הפועל אלא על-ידי התורה.</p>
<p>קמ ישנם צדיקים כשאל המלך, שהתמתק אצלם שורש הרע, וכל פגימה במידותיהם, אפילו הרעות, פוגמת בקדושה.</p>	<p>קכד השמחה בתורה, נובעת מהחיים שבאותיותיה הנקלטות בנשמה, ויותר מכך מהשפעת מעיינותיה העליונים הנעלמים מהנשמה.</p>
<p>קמא כל המכשירים התרבותיים, אינם אלא דרכים להגיע לעדינות של ההסתכלות הרוחנית הוודאית.</p>	<p>קכה המציאות וכל פרטיה, כולל ההכרה, באים לשלמותם לפי היתלותם בא-להים, וזהו יסוד הדבקות המדעית, הרגשית והמעשית.</p>
<p>קמב כשם שבעלי החיים מתים בים, ודגים מתים ביבשה, מפני שאינם מקום מחייתם, כך צריך להיזהר מאמונה זרה ומספרים חיצוניים.</p>	<p>קכו צריך להתאמץ לראות את החידוש והרעננות שבמחשבות הקודש הישנות.</p>
<p>קמג כשמרגיש חולשה ברצונו, צריך לחזקו בכל הדרכים הטבעיות, המוסריות, השכליות והתורניות, ולא להתמקד בעידונו ובטהרתו.</p>	<p>קכז ההודאה לה' היא עומק חופש המחשבה, והתפילה מביאה לחירות זו.</p>
<p>קמד אף-על-פי שרבים נכשלו מהיגיון בנסתרות, המוכן אליהן אל יימנע מהן, אלא יטהר לבבו ויבטח בה'.</p>	<p>קכח האמונה העליונה משתפלת לשדרות נמוכות, כדי שכל אחד יתארה כפי יכולתו, אך חכם הרוח היונק משפלותה, נקלע לסתירות.</p>
<p>קמה אמנות ישראל בגדלותה יורדת ומתאימה גם לפשוטי העם, וככל שהיא מתעצמת בנשמה, היא פועלת עליה ומשפיעה על מעשיה.</p>	<p>קכט היראה היתרה מדכאת את הניצוץ האלוהי שבנשמה, וצדיקים עושים עליה תשובה.</p>
<p>קמו היהדות הטבעית והניסית נאבקות זו בזו עד למציאת האיזון ביניהן, כשם שהגוף והנשמה נאבקים זה בזה עד לאיזונם.</p>	<p>קל הצדיקים העליונים אוהבים את ההתייחדות עם נשמתם בשורשה העליון, ומתוך כך הם באים לאהבה עליונה, המתאחדת עם היראה.</p>
<p>קמז התאוות, ובפרט אותן שיש בהן צד איסור, סותרות את מעיין החידוש של המחשבה והתורה.</p>	<p>קלא העלמות המחשבה העליונה גורמת למאיסת התורה והקדושה, ובהתגלות אורה העליון מתפשטים אור וחיים על כל ענפיה.</p>
<p>קמח התרבות המעשית וההרגשה הנפשית העליונה סותרות זו את זו, ויחידי סגולה מאחדים אותן.</p>	<p>קלב אל ייבהל הצדיק מנפילותיו, בייחוד בענייני כבוד חברו, שכן יש בהן מעט טוב מפני שמגדילות את נשמתו, אלא ישוב מאהבה.</p>
<p>קמט מעיין הרגשת הנשמה הישראלית שנפתח, בתחילה מנביע מים דלוחים, אך סופו להוציא מים חיים ולהביא לתשובה אדירה.</p>	<p>קלג אחת מדרגות רוח הקודש היא התבררות יחס האדם לא-להים, ומתוך כך יחס העולם לא-להים.</p>
<p>קנ הכעס והעצבות של הרשעים באים מהריסות את ההרמוניה שבין נשמת האדם להוויה, והצדיקים קוראים להם לשוב ולהתענג על ה'.</p>	<p>קלד הכעס בא מכעס עצמי על ריקניותו, שהאגואיזם גורם להוציאו על אחרים, וצריך לשנוא את הכעס בכעס גדול, אך במתינות.</p>
<p>קנא הקישור הפרטי לענייני קרקע וכיבוש, פוגם בקישור האידיאלי אליהם, ולכן לכהנים אין חלק בארץ ובביוה.</p>	<p>קלה המחשבה הכלל-ישראלית צריכה להיות גדולה ועליונה כל-כך, עד שתכלול את המחשבות הקטנות ביותר.</p>
<p>קנב התקווה והרצון הם יסוד החיים הרוחניים באדם, והם מתעלים לפי צדקותו.</p>	<p>קלו המעיינים משתוקקים לשורש המחשבות, אך צורך העולם מכריחם לפתח את הפרטים, והאמונה באחדותם מגבירה את נועם התורה.</p>
<p>קנג העדר אחדות המחשבות, ובייחוד אי-התאמתן, גורמים לייסורים, וככל שגובר</p>	<p>קלז עבודת האדם היא לזכך את החיים הטבעיים והרצוניים ולמזגם עם המחשבתיים, וזה נעשה על-ידי מילוי הנשמה בעריגה א-להית.</p>

<p>קסח צריך להסתכל על כל ידיעה רוחנית בתאבון, ואז יחוש בנועם הוד הספרות והשירה שבה.</p>	<p>הרצון לאחדם ולהתאימם, גוברת אחדותם והתאמתם.</p>
<p>קסט רזי תורה מחדשים את הנשמה, אבל קביעות טהרת המידות באה מהעיסוק בעולם המעשי, בצדדיו הרוחניים והגשמיים.</p>	<p>קנד ישראל אינם מסוגלים לסבול סתירה ופירוד, ולכן פוזרם הוא רק ארעי.</p>
<p>קע אהבת הצדיקים את הכל היא העיקר, וכעסם החיצוני הבא מרוב דבקותם, רק מגביר את אהבתם ואת ציפיותם לתשובת הרשעים.</p>	<p>קנה ראיית המציאות הגשמית כנקודה במרחב החזיון הרוחני – מגדילה אותה, וראייתה כעיקר המציאות – מצמצמת ומשעבדת אותה.</p>
<p>קעא התגברות אהבת האומה הנה התגברות אהבת התורה והמצוות, המופיעה בתחילתה בצורה בוטריית, הדוחקת את הפרטים שבה.</p>	<p>קנו כשהשכינה השורה באומה מתגלה בארץ, העולם כולו מתברך ומתעדן.</p>
<p>קעב ההשתקעות החומרית מביאה לשפיכות דמים, ולכן בהתגברותה צריך להגביר כנגדה שאיפות קדושות מלאות חסד וכבוד האדם.</p>	<p>קנז כשאדם דואג מפני הכבוד שכיבדוהו, ישמור את דאגתו לשמוח בה כשיעליבוהו.</p>
<p>קעג הדמיון מחייה את העולם הרוחני יותר מהשכל, והתרבות וההשכלה המודרניות מטשטשות אותו, ובוזה ניכרת ירידת הדורות.</p>	<p>קנח צריך להסתכל בעין טובה אפילו על הרשעים, שכן נקודות הטוב שבהם, למרות מיעוטן, הן העיקר.</p>
<p>קעד אותיות המחשבה מצטרפות למילים ומשפטים, המתבטאים בדיבור באורח פלא.</p>	<p>קנט אומץ הרצון נפגם בדב"מ ובאומות השונות, ככל שגדל חופש הרצון שלהם, והוא שב על-ידי יניקת כל דרגה מזו שתחתה.</p>
<p>קעה האותיות מרכזות בתוכן את כל ההרחבה של המחשבה העליונה, ומכאן כוח פעולת השמות הקדושים.</p>	<p>קס כשהנטייה הרוחנית מתגברת מתוך דוחק גשמי, היא נחלשת, ומוכרחת לבוא נטייה גשמית הפוכה, שבהשלמתה יתחברו שתייהן.</p>
<p>קעו כשהחופש מתאזר בעולם, העולם מתמלא ברגש הכרת טובה, ולכן קרבן תודה אינו בטל.</p>	<p>קסא הצדיקים המוכשרים לתשובה מאהבה, גשמיותם ורוחניותם ממוזגות עד כדי כך, שבהתמעטות רוחם נחלש גופם.</p>
<p>קעז כל דרגות החיים, ובייחוד כנסת ישראל, הנם הגוף בו מתגלה השכינה, ולכן ההסתכלות באופי ובגורל ישראל מגלה פאר עליון.</p>	<p>קסב כשהאדם מתעלה, הוא מרגיש את ערך הציבור ומציאותו הממשית, ונעשה צדיק לרבים, החי את צרכי הציבור ומנהיגו באופן פנימי.</p>
<p>קעח בתוך גן החכמה נטועים ההכרות והרגשות, התורה והמוסר.</p>	<p>קסג כשהצימאון האלוהי מתפרץ בנשמות הצדיקים הם משפיעים על נפשות ישראל אהבה וסליחה.</p>
<p>קעט כשם שאומנות יפה אינה מבקשת מגמה, אלא פורצת מרוח האומן, כך גם צריכים לנבוע התורה והמצוות, וזו היא תכלית הכפירה.</p>	<p>קסד השכל הנו תלמיד קטן המבאר את מקצת האור שבדמיון, המתאחד עם השכל העליון, שאינו שכל כלל.</p>
<p>קפ נכנס באוון צדיקים קול הקורא להם לעסוק בתורה כדי לחזק את כנסת ישראל ולחברה עם דודה.</p>	<p>קסה לפעמים העלייה למקום עליון, על-ידי מחשבות גבוהות, מחניקה את הרוח, עד ששבים ויורדים למקום בו שרוי אוויר ארץ ישראל.</p>
<p>קפא כשליבו של בעל ההסתכלות הרוחנית נוטה מדקדוקי הפרטים, ימשיך עליהם אור כללי ממקורם, וישוב אליהם בנועם גדול.</p>	<p>קסו המוסר האנושי אינו מתקן את התאוות משורשן ואינו ראוי להדרכת הכלל, ועדיף ממנו המוסר האלוהי – אף אם טועים בו לפעמים.</p>
<p>קפב לפעמים הצדיקים משתברים במעמד הגוף, אפילו במזגים המוסריים, כדי שיזריחו את אור הנשמה.</p>	<p>קסז הרגל הקדושה מפתח באדם חוש להבדיל בין היגיון, שמחה ועונג, של קודש, לבין אלו של חול.</p>
<p>קפג החטא מדאיב את הלב בנתקו את אחדות העם והוויה, אך בשורשו הוא גם תוצאה של הצער, ולכן צרות העין היא תכונת הרשעים.</p>	

קפד	יראה חיצונית ממעטת את הרצון האנושי במקום להופכו, אמנם בהכרה פנימית טוב הגנו בה היא מתעלית.	ר	התשובה מאהבה גדולה מהעבודה המעשית, ושעשועי הצדיקים ממנה מגבירים את נביעת חיי הקודש בנשמות רבות ועמים רבים.
קפה	האמונה הכללית משתרשת בחשק הפנימי ומחייה אותו, והמצוות והמנהגים הנם ביטויים לאותו החשק (כנדרים).	רא	סיגי האמונה אינם פוגמים בעצם אמונת האדם הפשוט, אך כשהוא מתעלה הוא צריך לזקק אותם, כדי שלא יחשיכו את אמונתו.
קפו	המוכשרים להשגות גבוהות שלא זיככו את מידותיהם שרויים לפעמים בצער, המיתקן בסיגופים או בשמחה וטוב לבב.	רב	קטנות האמונה באה מתוך חוסר האמונה בעצמו ובהתאמתו אליה, ובייחוד בישראל, שגאותם הלאומית משובצת בענווה.
קפז	התרבות והכשרונות הם גילויי אלוהות, וההתנגדות אליהם מופנית רק כלפי חוסר התודעה לכך.	רג	המצוות והמנהגים מציירים בחיי הנפש והעולם ציורי אמונה, ועזיבתם מציירת ציורים הפוכים, וביאור רזי תורה מעורר הרגשה זו.
קפח	ציורי הגיהנם הבאים מתוך הצער על מיעוט התורה, ממרקים את הנפש מסיגיה, כדי שתוכל להרגיש את נועם שקידת התורה.	רד	אצל הבינוניים, השכל האלוהי חל רק על-ידי שיטול השכל המעשי, ולכן השפלת השכל שהיתה במצרים, נזקקה לקבלת האמונה.
קפט	הצדיקים מכירים היטב את כיעור הרע, אך מכירים בעראיותו ובעיקריות נקודות הטוב שבו, ולכן גדולה אהבתם לכל.	רה	אי-אפשר להגדיר את מהותה של כנסת ישראל, משום שהיא כוללת כל, ויטודה מושתת על אהבתה הפנימית לה'.
קצ	קשה להכריע את כוחות הנפש בין הרצון הפונה לרעיונות בלתי-מוגבלים, לבין הרצון הפונה לתורה והמוסר הקצובים.	רו	המסר של הקרבנות הוא, שלפעמים דרושה הקרבה עצמית בשביל הדבקות בה', אך היא משתלמת.
קצא	השאיפה לצדיקות מקשה על השאיפה לתשובה, ועדיף להשתקע בתשובה והיא תביאה למעלה ממידת הצדיקות.	רז	כוחו של הצדק והמוסר האנושי מתגבר, ככל שהוא מידבק במקורו האלוהי.
קצב	ההסתכלות המלמדת מוסר ויראת שמים מוכרחת להיות קודמת לכל שאיפה רוחנית.	רח	[אישית] הברקות נשמתי תארנה את העולם ותעוררנה בו פליאות ותימהון.
קצג	חטא עצום הוא להסתפק באמונה דמיונית בלתי-מציאותית, למי שיכול לבררה בשכל טהור.	רט	נשמת ישראל האדירה מתפשטת על כל נשמות ישראל הפרטיות, בכל דרגותיהן, והיא שתשיב אותן למקום בית חייהן.
קצד	הדבקות וחופש הדעות אינם סותרים, אלא מפתחים זה את זה.	רי	הרגש, הדמיון והחשק, של המוסר הטהור מתגשמים רק על-ידי ההתמסרות אל המוסר האלוהי.
קצה	התורה מתאחדת עם הנפש, ומתוך קישור הנפש עם הכלל, והכלל עם ההוויה, נמצא שההוויה תלויה בהשתלמותו של היחיד.	ריא	כשהנשמה מתקשרת באורה העליון של התורה, מתחבבים פרטיה ודקדוקיה.
קצו	צריך לגעור בקטנות אמונתו בגודל סגולת נשמתו.	ריב	כשהתפילה מזהירה בנשמה, מכיר האדם במקורה העליון ובפעולתה, ובערך הדיבור והחיים הרוחניים בכלל.
קצז	המידות של גדולי העולם הן חזקות, ולכן בהתפרצותן הן נראות כפראיות, וצריך להעלותן ולא לכווצן.	ריג	העולם הבא הוא מציאות קיימת בהווה, שממנה באה שמחת המצוות, וצדיקים משפיעים ממנה לעולם הזה.
קצח	הכרת האנשים הגדולים בחסרונותיהם נובעת מגדלותם, וידיעת דבר זה נצרכת להם כדי להכיר בגדולת עצמם.	ריד	ככל שמתקדש האדם, הוא מרגיש את אחדות הפירוים והתקשרותם בשורשם, ותשוקתו לתורה גוברת.
קצט	לאנשים רוחניים יש שבילים מיוחדים משלהם, ואינם צריכים לקנא בגדולים המעשיים, אלא לשמוח בחלקם הגדול יותר.	רטו	כל חושי הנפש והנשמה תובעים את התרחבותם, ובייחוד החוש האמוני, הדרוש לקבל באהבה עול תורה ומסורת אבות.

<p>בעלי הפנימיות, מתקשים לחדש חידושים מתוך ענפי התורה, והם יונקים את חידושיהם מעומק יסודה ונשמתה.</p>	<p>רלב</p>	<p>אסור לכבות את הגחלת הרוחנית שבאדם, וצריך להוסיף לה אש "מן ההדיוט" בשכל טוב ובאור תורה.</p>
<p>[אישית] החלומות הגדולים ושאיפות הדבקות ממלאים את חיי, ואיני יכול שלא לאחד את כל הזרמים השונים.</p>	<p>רלג</p>	<p>הצימאון הרוחני משפיע חיים רעננים בשכל החוקר, ומאזר את כוח החכמה בגבורה ובשלהבת אור.</p>
<p>[אישית] התורות והמצוות והאמונה מזריחים את אורותיהם בנשמה, והשפה קצרה מלהביע זאת.</p>	<p>רלד</p>	<p>כשאדם קרוב לתורה, מאירות עליו הארות עליונות, ויזהר שלא יחצוץ בעדן על-ידי עוונותיו.</p>
<p>[אישית] החסדים והדינים ממלאים את הנפש, ומקשים על הכרת הערך העצמי.</p>	<p>רלה</p>	<p>רוח הקודש מבררת לאדם את מקור הדיבור ופעולתו, ומביאתו לזהירות במוצא פיו, המביאה לרוח הקודש.</p>
<p>[אישית] גאוות ה' המתגלה בנפש, אינה סותרת את השפלות וההתחברות אל מדוכאי העולם.</p>	<p>רלו</p>	<p>יראת ה' היא החכמה היותר עמוקה, והיא הנותנת למדע את עמקו, ובלעדיה הוא שטחי וחיצוני.</p>
<p>[אישית] צריך לשחרר את הספרות והמחשבות האישיות מכבליהן.</p>	<p>רלז</p>	<p>עומק היראה בא מהתמזגות היכולת ואי-היכולת לדעת את ה'.</p>
<p>הצדק והרשע, האמת והשקר, מצטרפים לאגודה אחת, שבעמקה הכל אמת, צדק וטוב, והמעמיק בכך מהפך את הרע לטוב.</p>	<p>רלח</p>	<p>[אישית] שאיפת הנשמה למרחבים, ולאמונה ואהבה בלתי-מוגבלים.</p>
<p>כשהרוחניות מוכרת בתור חטיבה טבעית, היא מארגנת את האדם והעולם באושר קבוע, והצורך בתורה ומצוות נעשה טבעי.</p>	<p>רלט</p>	<p>[אישית] הקודש שבטבע מתאחד עם הקודש שמעל הטבע על-ידי אורו של אליהו.</p>
<p>יש לקחת מהטבע את הסדר, הדיוק וההתמדה, ולהשתחרר מפראותו ומן ההכרח שבו.</p>	<p>רמו</p>	<p>פיתוח היישוב והבניין הלאומי יביאו להתעוררות נשמת האומה, שתיישר את דרכיהם ותתקן את קלקוליהם.</p>
<p>על-ידי הופעה רוחנית שירית, מתפשטת השירה בכל פרטי התורה ופולפוליה, ושבים אליהם בחיבה.</p>	<p>רמא</p>	<p>התפתחות האומה שלפנינו, היא ראשית הגאולה, אף-על-פי ששם שמים עוד לא שגור על-פיה, ומצב זה הוא חבלי משיח.</p>
<p>אף-על-פי שאצל ישרי-לב העולם כולו מלא באור ה', האור שבתורה גדול יותר, ולכן הפוסק ממנה מתחייב בנפשו.</p>	<p>רמב</p>	<p>חלומות הנביאים, המשוררים, מתקני העולם וישראל המצפים לישועה, מפייחים רוח חיים בעולם המתיסר מגבולותיו וחסרונותיו.</p>
<p>האדם האילי בורח אל התאוות בגלל יראתו מהאמונה, אך לא יצליח, מפני שהאור האלוהי חודר בכל.</p>	<p>רמג</p>	<p>טמטום הלב מונע מהאדם לראות את עצמו כאבר של הכלל ושל ההוויה, ואת השפעת תיקונו המוסרי עליהם.</p>
<p>[אישית] היצירה הפנימית וגאון הנשמה זורמים ותוססים, וההשקפה מלאת הקודש מתרחבת וקוראת לחזק את כל הנשמות.</p>	<p>רמד</p>	<p>[אישית] העיון ההלכתי לפעמים מעכיר את הרוח, אך יש לנהוג כמנהג המקום משום מידת דרך ארץ, המרחיבה גם היא את הנפש.</p>
<p>קו דק מבדיל בין הרצון העדין והקדוש לבין הרצון הגס והעכור, והמוסר והשכל קובעים את מקומו.</p>	<p>רמה</p>	<p>[אישית] הנשמה תובעת לעשות את כל הדברים לשמם, וכל הפניות הנן רק צדדים חיצוניים, המתבטלים בחיזוק האמונה העצמית.</p>
<p>המוכשרים להסתכלות עליונה אינם יכולים להסתפק במוסר תחתון, אלא צריכים ליונקו ממקורו העליון.</p>	<p>רמו</p>	<p>לפעמים מתוך החשק לאחוז בדרגה גבוהה, נשמטות המדרגות הרגילות, ועיסוק בתפילה למרות שברונו מפתח את האמונה בגודלה.</p>
<p>החושב העצמי, מוכרח לתת לדברים הכלליים צורה אישית, אשר תתמוזג עם הצורות הכלליות.</p>	<p>רמוז</p>	<p>הנפש הבהמית של בעלי הסוד חזקה, וכדי להעלותה הם צריכים דווקא לרזי תורה.</p>

רמח	התלהבות רגש הטוב של הצדיקים היא צורך קבוע, וכשברור להם שהיא נובעת מהתגלות נשמתם, היא גוברת על כל שכל מדוד.	רסד	קנאת ה' נגד העבודה הזרה, הנראית כאנוכית, מזוככת על-ידי המדע העליון ושפעת רוח הקודש.
רמט	כשאור הקודש שלמעלה מהתורה מתפשט באדם, הוא אינו יכול לקצוב עצמו בדברים מוגבלים, ואור זה מעטרהו גם בירידתו לחיים המוגבלים.	רסה	הניצחון על הרשעה שבעולם והפיכתה לטוב, יבואו בכוח תורתם של תינוקות של בית רבן, כשהיא לבדה מושלת בנשמתם.
רנ	ישנו צער גדול במעבר מתלמוד עיוני ושיירי לתלמוד ההלכות הקצובות, ולכן יש לרפדן ברפידות החופש והטוהר השמימי.	רסו	האמונה צריכה להשתחרר מכל כבליה וקליפותיה, ולהזריח את קרני אורה.
רנא	התפילות הפסולות פוגמות בכסא הכבוד, ובמחשבה והאמונה והחיים האחוזים זה בזה.	רסז	אי-אפשר לעצור את האהבה האלוהית של חסידי הקודש, שכל הלימוד והמעשה הם הקשרים להתפשטותה על כל החיים.
רנב	אחיזת הנשמה בשורשה מחדשת את כוחה להפריח ענפים חדשים, וזהו היסוד לכך שרזי תורה מחזקים את לימוד הנגלה.	רסח	השכל הבריא המקורי מורכב מהשכל המזין והרגש המענג, והעוסק בתורה לשמה מתברך באחרותם והשלמתם זה את זה.
רנג	הרחבת האופי הפנימי עלולה לגרום לבזיון חבריו, ועל-אף הצורך בדבר ולימוד הזכות עליו, עדיף להיזהר ממנו.	רסט	אחדות העולם הרוחני עם החומרי מתגלה בישראל ובערך דיבורם, וסגולתה של ארץ ישראל לכונן גילוי זה בעולם.
רנד	אורות הקודש שבתורה ובמצוות מאירים את הנשמה, ובהתגברות אורה היא מוסיפה אור גם באורות שהאירוה.	רע	גבורה רוחנית היא, להבדיל את העולם הרוחני מכל מה שנראה כסותר אותו בעולם הכללי.
רנה	צידה החלוש של ההופעה האלוהית בא באור כהה והתבהרות דרגאית, ורק לפעמים היא באה באור גדול ובדילוג פתאומי.	רעא	הלומד תורה לשמה מתקשר עם כל המציאות הנובעת ממקורה, והכל מתעלה, וממילא משתחרר הוא ממגבלות השכל והמוסר.
רנו	הנשמה העליונה ודיבורי הקודש שלה שואפים להתפשט בעולם, וזוהמת הבשר והדיבור הרע סותמים את פיה.	רעב	כל סופר שאינו עמל לקדש עצמו, אינו ראוי לכינוי "סופר", שכן הראשונים נקראו כך מפני שהיו סופרים את אותיות התורה.
רנז	[אישית] אדם צריך להכיר ולכבד את כשרון הדבקות שבו.	רעג	בשר הקודש של ישראל דורש פיתוח, ובו תלויה גם הצלחת התשובה.
רנח	[אישית] ראיית הנשמות בעת גדלותן והארטן, ובעת קטנותן והחשכתן, וגאולתן על-ידי תפילת הצדיק.	רעד	חיזוק הגוף של הצדיקים, וקל-חומר של כנסת ישראל, מגביר קדושה בעולם, וכל אחד מישראל בהתייחסו אל הכלל, חשוב כצדיק.
רנט	[אישית] תשוקתי לנסתרות וביאתי לארץ באים כדי ליצור ספרות מלאה אור רזי תורה, השווה לכל נפש.	רעה	כשהאדם מתקדש נשמתו מתגלה, חושי מתחדדים ומתעלים, והוא משתוקק לטוב ומואס ברע.
רס	מאבקה של התשוקה ללימוד המעשי עם התשוקה ללימוד הרוחני, מוליד אור חדש המכונן את ישראל בארצם.	רעו	ככל שהנשמה מבהיקה מקדושת המעשה וטהרת הדעת, כך יפעלו הם עליה את פעולתם.
רסא	הצדיקים אינם יכולים לצמצם מבטם, אלא מעלים ניצוצות קודש מכל מקום.	רעז	גם בדור וגם ביחיד, לאות גופנית גוררת לאות רוחנית, ותיקונה יבוא רק בחיזוק הגוף.
רסב	הלעג על הצד החיצוני שבאמונה, נובע מקוצר ראייה בהתפשטות אור ה' על קטן וגדול כאחד.	רעח	כל הייסורים שבעולם מתקבצים בלב, הזועק לנחמה מיגונו ממקור הישע.
רסג	כשם שתארי ה' מרוממים אותנו מכל שלילה, כך תיאור מידותיו הנראות כפגומות, מעלה את מחשבותינו למעלה מכל מוסר מוגבל.	רעט	[אישית] מעוף הנשמה למרחבי א-ל, ממעל לשכל ומעשה מוגדרים.
		רפ	[אישית] צער הנשמה על חוסר יכולת ביטויה, ועל חוסר יכולתה להשפיע על נשמות העולם.

וכשעצמיותו תנבע מאליה, הוא ישוב למורשתו.		רפא	המחשבות עורגות לצור ישען ומבקשות את התפשטותן, וזיקוק אורחות החיים סולל את דרכן, והן מכריעות את החיים אל מסלולן.
הרוחניות בהתעכלה, לובשת צורה חדשה, המתאחדת עם הנשמה בצורה שלמה יותר מאילו נשארה בצורתה המקורית.	רצז	רפב	על-ידי טהרת המידות וההארה השכלית בתורה ובשימוש חכמים – הדמיון מתברר ונעשה לשכל, ועומק הרגשתו עולה על השכל.
השכחה, באדם ובציבור, מיועדת לרשמים המטשטשים את השלמות, והזיכרון – לרשמים הטובים, ואסור להחליף ביניהם.	רצח	רפג	הדברים הנעלמים, השרויים באפילת התווה, על אף יופיים, צריכים להישכח מהלב, וזהו עניין הדורות אשר קומטו בלא עת.
דורות התווה הנשכחים, יוצאים מאפלתם לסידור עליון על-ידי התורה ואורו של משיח.	רצט	רפד	עצר הצדיקים הנובע מחיפושם התמידי, מתרפא בידיעתם את ערכו הנובע ממעלתם העליונה.
זכות אבות היא ירושה של רוח חיים, שהורישו האבות לבנים מבלי שהבנים יעמלו בהם, ועל הבנים לשמרה ולחדשה.	ש	רפה	הספרות נצרכת כדי שרזי התורה לא יהיו נחלת היחידים, אלא מפותחים ומפורטים באופן שיוכל ההמון לקבלם.
האידיאליות האצילית של ההווה גדולה מהרוח הממלאת ומחיה אותה, ושתייה מתאחדות.	שא	רפו	הוגי הדעות צריכים להרגיל עצמם בכתיבה ודיבור, אפילו במחשבות פשוטות, ולפעמים דווקא על-ידן יתגלו חידושים ישגביים.
גופם של צדיקים עשיר בתוכנו יותר מכל רוחניות, ובהתחזקותו מתחזקת הרוחניות, וההכרה בכך מכשירה את העולם אל הגאולה.	שב	רפז	לפעמים לאמת מתגלה בדרכים של שקר, ואז החתירה נגדו מאבדת את האמת עצמה, ודרך התיקון היא להגיע לאמת בדרך של אמת.
הגוף מקשיב לצלילי הנשמה ולהתגלמותם בדיבור, והוא סופג את תמציתם לתוכו, ומכיר בערך העבודה המביאתו להתודע לדבר ה'.	שג	רפח	בעלי ההשגה שלמעלה מטוב ורע, מוכרחים גם לשנוא את הרע, כדי לרפא את מוסר כליותיהם הנובע מאהבת הרע.
אם אינו מוכשר לחברותיות וללימוד הלכתי בגלל אצילות נשמתו, עליו לשמוח בכך, ולהשתתף עם הציבור כפי יכולתו.	שד	רפט	אין צער בעולם שידמה לצער תשוקת הנשמה אל הטוב המוחלט.
שורש התורה ופרטיה חתומים בכשר הישראלי, וממנו מתנשאת הרוח, ועל-ידי נטייתם הציבורית של ישראל היא מתפשטת בעולם.	שה	רצ	[אישית] הנשמה שואפת להתענג על ה' מפני שזהו תוכן החיים, ומצטערת בפגישתה עם הלכות קצובות, ומצפה לאור שיחזור בהן.
כבוד האדם מאוחד בשרשו עם כבוד ה', והשפלות המרדימה את האדם מייאשת אותו מלהיטפל בכבוד ה'.	שו	רצא	[אישית] הדיבור פורץ מהתגלמות הרוחניות הנעלמת – הבאה משורש הנשמה – לאותיות, ופגישתן עם הרצון המקושר לגוויה.
הרעיון צריך לכלול גם את כל הנטיות הגופניות, ושמחת השדים והרשעים הגמורים באיבוד העולם, באה מתשוקתם לאבדון עצמי.	שז	רצב	בכל מידה דבוקים חסרונות, והעבודה השלמה היא לבררם.
השירה מוכרחת להיות קדושה, ותיקון העולם תלוי בשיבתה, והכפירה היא הסריסות מהשירה וההצטמצמות בחקר פרוזאי.	שח	רצג	רכות הלב ויראת החטא האירופאיות, הורסות את חוזה הרצון כשהן מתפשטות מעבר למידתן.
ישנם אנשים שמיישבים תחילה את השכל וממנו באים לנקודת הרצון (עומק), וישנם המתחילים מנקודת הרצון אל השכל (רום).	שט	רצד	המדע מחייה בלימודו רק את החלק שאליו הוא מכוון, ואילו הקדושה, על-ידי לימודה, מתפשטת על כל כוחות הנפש והנשמה.
המינות ביטלה את ישוב העולם והמצוות המעשיות, בהתלבשה בחסד ואהבה חיצוניים, שפנימיותם היא שנאה.	שי	רצה	בכל גילוי רוחני מוכרחים לתת רווח והפסקות, כדי לאפשר את עיכולו, וכדי שלא יטשטשו האורות את הגבולות.
		רצו	דור התחייה טרוד בהוצאת אור מעצמיותו, ולכן אינו פנוי לאור הבא בירושה,

שיא	עצם היות השאיפה בלתי-פוסקת, מעיד על היותה שאיפה לדבר נשגב ונעלה, ולא לסיגים חיצוניים.	שכו	תיקון העולם בא מהתאחדות התפארת שבתורה שבכתב, והגבורה המלכותית שבתורה שבעל-פה, ומהשפעתן ההדדית.
שיב	מעולמות רחוקים, קיימים וחרבים, זורחות הנשמות, ואור העבר מתרחב ומוסיף חיים בכל העולם.	שכו	ככל שמתרבים החלקים הרוחניים בציר, במוסר ובהכרה, ובייחוד בהשלמתה של תורה, מתחזרת האמונה ודבקתה.
שיג	עלינו להעלות את עצמנו, ובכך יתפתח היש כולו וירחיב את גבול הווייתו, וכל העולמות יתעלו.	שכח	התכנים הרוחניים מתגלים תחילה בהפתעה, והתבונה מסדרת אותם, ולכן חכם עדיף מנביא.
שיד	המחשבות הבאות מעומק האמונה הנן החופשיות באמת, ומידמות למקור היצירה, שהיא מקור השעשועים.	שכט	[אישית] מזהירה היא נשמת העולם, והננו מתנשאים בגאון למרום נשמתה ומתענגים על ה'.
שטו	צער האנשים הרוחניים מחיי החברה מצחצח את נפשם, והשפעתם עליה חוזרת ומעלה אותם למעלה ממעלת הבדידות.	של	כשהדבקות הרצונית, המדעית, הדמיונית והמעשית – מאוחדות, נפתחים צינורות התענוג העליון, וישראל עתידים להאירם לעולם.
שטז	מגן ערן מקבלים טל חיים קדושים וטהורים, בלי חומריות ורפיון.	שלא	גם לתפילה הרגשית יש ערך, אך התפילה העליונה כוללת את כל כוחות הנפש, וממלאת בעונגה את הנשמה ואת העולם.
שיו	רוי התורה נתבעים מהדור אשר הוכן אליהם, ומניעתם מביאה לרפיונו, והאלמות המילולית לא תעצור את גילויים.	שלב	אמונת ישראל, ואפילו האפיקורסות שבה, גדולה בפנימיותה מאמונת הגויים.
שיח	חיסרון באהבת התורה והמצוות יכול לנבוע מתאוות גשמיות, או מהתעלות של ימות המשיח הבאה טרם זמנה.	שלג	כששלהבת אהבת ה' בוערת, אין להיבהל משום חשבון, וצריך להתענג על ה' בכל עוז ולפצוח בשירי זמרה.
שיט	ההטבה שצדיק מטיב עם הציבור בהתבודדותו, עדיפה על התחברותו עם הממעטת את אורו.	שלד	מצווה להתענג מקדושת ארץ ישראל, ולהודיע ליושבי הגלות שצינורות השפע של הארץ נפתחו לקראת בניה השבים מהגולה.
שכ	כל עיון נעשה חשוך מהצל של עצמו, וזהו סיגוף שכלי, הבא לשחרר את האדם משעבודו אל השכל האנושי.	שלה	הגויים טמאו את היהדות רק בחיצוניותה ולא בפנימיותה, והמתקשר באומה, אף שאינו מודע לקדושתה, מתקשר בקודש הקודשים.
שכא	אהבת העמים הבאה מהאפלת אור סגולת ישראל הנה ארסית ומזיקה, והבאה מתוך בהירות הסגולה הנה מידתו של אברהם.	שלו	גם למאן דאמר: "מצוות בטלות לעתיד לבוא", תקדם לכך תקופה שבו תתגלגלה המצוות בהוד סגולתן ובתפארת החיים שבהן.
שכב	האומנות החופשית, המשחררת את האומן ממושגיו העצמיים, מטשטשת את סגולותיו ומאבדת את כשרונותיו.	שלו	אור התורה נחוץ לקיום חיי האדם עוד יותר ממוזנו, ובעלי הסוד אינם יכולים להסתפק בכך, וחיייהם תלויים בשפע סתרי תורה.
שכג	הדבקות הפנימית בה' אחד אינה נקנית בשכל, אלא רק בשיתוף כל כוחות הנפש, הנקנים על-ידי אמונה וקדושה.	שלח	ציורי הנשמה של כל אחד, הם ניצוצות המתלכדים יחד לאבוקה להאיר את העולם.
שכד	לפעמים באים מהדר הדמיון אל אמיתת השכל, ולפעמים להפך, ובלבד שאיפת תהיה להתאחד עם השכל.	שלט	כשנולד רעיון חדש אצילי, זוהי דפיקת לב של מלאך ה', וככל שנקבלה בחירות פנימית, תגדל ההופעה וכשרונה בקרבנו.
שכה	העולם הולך ומתעלה, ומתאחד בחסד עליון שהגבורה תומכת בו, ומשניהם יתעלה העולם ויתמלא חסד.	שמ	כשהרוח יוצרת, מתגלה בנשמה המלאך היוצר, וכשהיצירה נפסקת מסתלק המלאך, ועל-ידי התורה והעבודה שבים ומתקשרים אליו.

שמה	כשם שהצרות הן מלח העולם, כך יראת העונש היא הבסיס שעליו נבנים בנייני פאר ורוחניים.
שמב	הצדיקים הגדולים צריכים שמירה יתירה מן החטא, מפני שאינם מכירים בעומק גנותו, ולכן הם יכולים לדון את העולם לכף זכות.
שמג	הנביאים והכתובים כלולים בתורה, הכלולה בשם "אחד", וכנסת ישראל ששורשה בתורה, יודעת זאת ומידבקת בתורה ובשורשה.
שמד	היצירה האלוהית מחריכה מציאות חסרה (לאומיות הגויים) כדי להחליפה בשלמה, ואילו לאומיות ישראל כבר הגיעה לשלמותה.
שמה	אהבת אומתנו אינה מונעת מאתנו לבקרה, אך גם אחרי הביקורת נקיים הם מכל מום.
שמו	הדמיון הרואה בכל אחד מישראל הופעה אלוהית, הוא תולדת הניצוץ הנבואי, ולכן הסותר לועו של ישראל כסותר לוע השכינה.
שמוז	ההבדל בין נשמת ישראל לנשמת העמים גדול מההבדל בין נפש האדם לנפש הבהמה, שכן הוא איכותי ולא כמותי.
שמח	השקפת העולם השלמה שבעתיד, הנה פיתוח של אמונת ישראל שבהווה, שההמון באמונתו הטבעית, ונבוני הלב, טועמים ממנה.
שמט	חירות הנשמה ההוגה באה מזיקה הפנימי, המתלבה מאור התורה הבאה מבחוץ – כל זמן שהיא נותנת לו מקום.
שנ	ידיעת הרע מדביקה את היודע ברעתה, ורק יחירי סגולה מוציאים ממנה טוב, בזהירות רבה.
שנא	כשהכרה והרצון מעורבים זה בזה, הכרת הרע (נגיעה) מביאה לרצון רע (אכילה), ולכן דווקא האישה גרמה לחטא עץ הדעת.
שנב	את האופי העצמי, הפרטי והכללי, אי-אפשר לדעת, וכל המעשים וסיבותיהם הנם השערות איך לכוון אליו.
שנג	אדם צריך להוקיר את שמו הטוב, ואם חושב ששמו למעלה מערכו, יתלה אותו בסגולה נשמתו וישתדל להוציאו אל הפועל.
שנד	סם החיים של ישראל, המשמרם בגלות שלא יכלו ככל העמים, עתיד להאיר לכל העולם.
שנה	יש עבודה זרה המזהמת את האמונה, וישנה המתיימרת להיות רק הנהגה משפטית, ואורו של משיח יגלה שגם משפטי הגויים זקוקים לתורה.
שנו	שנאת העמים לישראל נובעת מתביעתם המוסרית המצרה את הנפש הברברית, אך בעתיד ייודע לכל שישראל משפיעים עונג.
שנוז	התורה היא הברקה תדירית של אותיות הנשמה, והמצוות מגלות את עצמותה הקבועה, וחיבורן מיישב הכל בצורה קבועה ומזהרת.
שנח	איכות השקפת העולם של האדם תלויה במידותיו, ולכן אינו יכול להעריך את הגדולים ממנו, ואת המידות הקטנות בכמות וגדולות באיכות.
שנט	האור שבנשמה, והאור שבתורה, והאור שבידיעת העולם, מתאחדים באדם לשלהבת בעלת גוונים רבים.
שס	חטאים שאין בידו לתקנם – יסיח דעתו מהם.
שסא	המחשבות הצומחות בדרך ישרה הן היסוד להרחבתן השכלית, וישרות זו תלויה במעמדו המוסרי, השכלי והתורני, של האדם.
שסב	לפעמים שנאת חכמות החול נובעת משנאת התורה והחכמה, שהודחקה מפני יראת העונש.
שסג	צריך להתגבר על הפחד והעצבות המתפרצים בזמן העיסוק בעיונים האלוהיים, על-ידי הכרה בשמחה הבאה מכך.
שסד	בארץ ישראל אפשר להשיג את קדושת הגוף הישראלי, שאין צריך להילחם בו, אלא להטעימו מחיי הקודש של הארץ.
שסה	בארץ ישראל מתבטלת הנשמה הפרטית מפני הנשמה הכללית, וזו פועלת גם בלי הכרה בה, אך מתרחבת לפי ההכרה והרצון.
שסו	הפרישות מחיי השעה הנה הנהגה של גלות, ואילו בארץ ישראל בזמן הגאולה – בניין החול מחזק את הקודש.
שסז	הצדיקים מבסמים את כל הנשמות על-ידי התערבותם הסגולית והשכלית עם ישראל ועם כל היצור, על-ידי אווירה של ארץ ישראל.

קובץ ד

- א הנסתר אינו סותר את המדע הרציונלי אלא מעניק לו ערך סמוי, ודווקא באיחודם תחדש הרוח ותינתן נשמה חדשה בישראל.
- ב ישנן דעות שכשהן במחשבה הן אמיתיות וביציאתן אל הפועל הן מזיקות, ואסור להוציאן כדיבור, כדין מחשבות השקר.
- ג תביעת הנסתר הבאה מרשלנות ורפיון מהעולם הנגלה, מטשטשת את הנסתר, והבאה בהכשרה מתאימה, גואלת את הרוח מאלמותה.
- ד כאשר חמדת התורה משתלבת בהכרה פנימית, מוכרת התורה כולה, מכלליה עד פרטיה, למלאת חיים ושמחה.
- ה [המשך] חיבתה ותחייתה של תורת ארץ ישראל הולכות ומתגלות בימינו, יחד עם תחיית האומה.
- ו כל אדם צריך לעבוד לפי שורש נשמתו, ולא לערב בעבודתו תכנים זרים לו, וגאוה ענוותנית זו תביאהו לשלמותו העליונה.
- ז ניצוצי הקודש הנקלטים בנשמתנו, מתקבצים לאבוקת אור במרכזה, ואורה הממלא את כל הווייתנו, מסגל אותנו לנשמתיות כללית.
- ח נשמת הצדיקים הצמאה לה', לא תוכל להכחיש את עוצמת מעלתה, וכן הדבר גם בנשמה הכללית של כנסת ישראל.
- ט ניצוצות החיים הנסתרים של הדצח"מ, גדולים מגילוייהם ההכרתיים, וכולם שואפים להתעלות ואומרים שירה.
- י הצער שבא מיראה שלמעלה מערכו, ממרק את האדם, ומכשיר אותו לאותה היראה, וזהו השורש לאהבת היסורים.
- יא התשובה הנמוכה מחלישה את הרצון, והיא באה לשלמותה באיחודה עם התשובה העליונה המחזקת את הרצון.
- יב הדמיון עלול להתערב בלימוד רזי תורה ולהתעות את האדם, וחיבורו עם התלמוד המעשי והשכלי מזכך אותו.
- יג העונג האלוהי שבנשמה משתנה לפי יסוד הצימאון האלוהי שבה, כמו המן המשתנה לכמה טעמים.
- יד החטא מטמטם את הדעת, ומכה את כל כוחות החיים של האדם ושל הציבור.
- טו אי-אפשר לתאר את עונג הצדיקים בדבקותם בה' הבאה מתוך צימאון אדיר.
- טז חבלי המשיח הרוחניים, נגרמים מדחיפת המחשבה התחתונה להידמות למחשבה העליונה, בשילוביה וסדריה.
- יז [אישית] רוח הנבואה וספיהו מתעוררים לתחייה בישראל השב אל אדמתו.
- יח רוחניות הסותרת את החומר והגוף, הנה דמיונות כוזבים, ורוחניות המבססת את החיים הממשיים על-פיה, הרי היא תורת אמת.
- יט סתרי תורה מביאים את הגאולה בגלל תביעתם לשלמות נשמת ישראל, וההתעוררות לגאולה מצד צרות הגלות הנה צירוף חיצוני.
- כ [המשך] כשהאורה מתגברת בנשמת האומה, בייחוד בראשיה ובבעלי הכשרון שבה, מתעלים גם חיי החומר, הספרות והחברה.
- כא אנו נקראים למעיין הנבואה הוודאי והנעלם, המתגלה בנשמתנו, ולא נסתפק בשאיפות והכרות אנושיות.
- כב הרוחניות האנושית אמנם מגדלת את האדם, אך רק התורה מקשרת אותו למקור נשמתו, ובגדלות האומה מתקשרות התורה והחכמה.
- כג תפקיד יראת העונש הוא לעורר את יראת הרוממות, אך כשהיא לעצמה הרי היא מפלצת.
- כד כשם שמעשה המצווה מאיר את השכל, כך העבירה מחשיכה אותו, מפני שהמחשבה והמעשה קשורים זה בזה.
- כה העולם זקוק לרשעים מפני רצון החיים הגס שלהם המקיים את העולם, ובייחוד לקראת הגאולה.
- כו שלהבת צמאון הדעת מצערת את טהורי הרוח, והם מכבים אותה קצת במי הדעת ועבודת ה'.
- כז תהילת ה' הנובעת מהנשמה, גבוהה מן השירה והמדע האנושיים, הנובעים מהנפש והרוח, ואשרי הנפש שהכרת הנשמה נכנסה בה.
- כח כשם שצריך להתנהג בהתאמה לחוקי הטבע, כך ויותר מכך צריך להסתגל לטבע הרוחני, שהוא הדבקות הכוללת כל אורחות החיים.
- כט הנשמה היוצרת שרויה במקור אור התורה, ואסור לעכב את יצירתה המביאה עילוי לכל העולם.

- ל ההופעה האלוהית, מתוך גודלה האידיאלי, עלולה לפגוע ברצון להגשימה, ולכן לפעמים האמונה מדלגת ישירות אל המעשים.
- לא בעלי הכשרון השמימיים יונקים את ההוד שבחומר מהארציים, והארציים יונקים את הזיו השמימי מהשמימיים.
- לב כשהצער הרוחני מתגבר בעת התשובה וסותם את הרעיונות והדיבור, מתרוממים לשאוב אורות ממקור הדומיה.
- לג ההכרה הרוחנית המתחדשת, מחדשת את צורת העולם החיצוני באופן אובייקטיבי.
- לד מקור הדיבור הוא באוצר המחשבה העליון הנדחק להביע את עצמו, ואינו כדיבור התופי שמקורו בביטוי חיצוני.
- לה היצירה המילולית נובעת מחיכוך זרם ההופעות הבאות מבחוץ, עם זרם הצירוף והיצירה הפורץ מבפנים.
- לו בכל מקום אנו מוצאים גם את השינוי והוראתו החיובית, וגם את השינוי והוראתו השוללת.
- לז גדולי המחשבה נאבקים בין שאיפתם למחשבה בלתי־מוגבלת, ובין מידת דרך ארץ של הגבלת המחשבה, כמאבק היצר הטוב והרע.
- לח התבגרות האנושות והכרתה הפנימית בערך ישראל, באה מתנועות חיים של נשמתה הכללית, ופעולתה הסמויה נובעת מגדולתה.
- לט המעבר הפתאומי מהקודש אל החול ולהפך – מויק, וצריך לעשותו בהדרגה, אך מידת הצדיקים היא להעלות את החול אל הקודש.
- מ צריך להיזהר מן העצבות, אך לא במידה שתמנע מהנשמה את אור התשובה, המציל אותה מהעצבות הממארת הבאה מהחטא.
- מא סדר ההטבעה הרוחנית הוא: יישור הרצון בלב, העמקה שכלית, עליוי הרצון בהתפשטות השכל.
- מב התלהבות מופלגת בעת הלימוד, מעכבת את הבירור השכלי, וצריך לקררה במי הדעת, וסופה שתעלה גם את כל חלקי הנפש.
- מג ביטויי החופש של נשמת ישראל הנם רזי תורה, בכל צורה ספרותית שבה הם נאמרים.
- מד מזיגת זכות ההופעה עם דייקנות ההשכלה הטבעית, משכללת את רוח האדם ואת חזון העולם.
- מה כל ניצוץ אורה היורד לנשמת האדם, גורם לשינוי פני העולם בעיניו, והוא מוצא אורות חדשים באפלת העולם.
- מו ההשגה האלוהית תלויה במעשה, והמעשים מגלמים מחשבות עליונות, אך יש צדיקים שעיקר עבודתם היא רק בדבקות עליונה.
- מז צער הצדיק על חוסר דבקותו, נובע מצער השכינה על אי־הכשרת האנושות לגילוי אלוהות, ולכן הצדיקים שואפים לתשובת הכל.
- מח ישראל משתוקקים לתשובה עליונה שתבוא מאור סתרי תורה, ואינם מסתפקים בתשובה מקומית ופרטית.
- מט האידיאל הכללי של האומה מתגלה בכל רגשותיה, דעותיה, מצוותיה ואורחות חייה.
- נ כשם שמזון האדם עדין ומזוקק ממזון החיות, כך אמונת ישראל צריכה להיות מזוקקת יותר מאמונת הגויים.
- נא רפיון הרצון הבא מההשתקעות בתשובה, אף־על־פי שצריך לרפא אותו, יש בו עדינות ואצילות הרוח.
- נב תורה שבעל־פה נובעת מהרוח החבויה בנשמת האומה, ופרטיה המעשיים מתאימים עם התורה העליונה ואורות סודותיה.
- נג כשאהבת ה' מתפשטת עליו, אל יתיירא מעוונותיו וחסרון יראתו, שכן עונג עליון זה גדול בערכו משנים רבות של עבודה תמימה.
- נד ישנם צדיקים שמחוסר אמונתם בעצמם, ממהרים באכילתם כדי להיפטר ממנה, ואינם יודעים שאכילתם שקולה כקרבן.
- נה צריך לדעת להעריך את געגועיו לה' הבאים מהתגלות נשמתו, ולפתח כשרון זה.
- נו שורש עבודה זרה בקדושה הוא חשק קרבת ה', ועל־אף שהוחלש כוחה היא מתגלה בביטול תורה, ותיקונה יבוא בגדולתה של תורה.
- נז מרכז העולם הוא הרצון החופשי העליון, ואורו מתפשט ועושה רושם על כל רצון מוגבל.
- נח זרמי היהדות השונים וכל תנועות התרבות והחברה, הטובות והרעות, מצטרפים יחד במהלך הדורות למערכה אחת מלאה חיים.
- נט חכמת א־להים מעפדת את הטבע הישראלי, ולכן השיבה אל הטבע תביא את התשובה העליונה – גילויי החכמה העליונה.
- ס עיקר המדע אינו בשימושו המעשיים, אלא בהשפעת חתירתו לאמת על האנושות, ורווח נשאר גם כשמסקנותיו המעשיות נפרכות.
- סא הכוונה והייחודים בתפילה ובמעשים הם הכל, וכל המעשים אינם אלא הופעות קטנות שלהם, הנולדות מהם.

- סב כשם שנשמת האדם גדולה מהמלאכים, כך הקודש שבחול גדול מהקודש שבקודש, והוא עתיד להתגלות לפני בוא המשיח.
- סג ישרות השכל המצוחצח, העולה בשורשו על השכל המנתח, היא מקור השירה העליונה וחפץ הביטול באור אין-סוף.
- סד טומאת הסופרים ניכרת ביצירתם, למרות הלבשתם השירית, והם עתידים להיטהר, וברוח התשובה תעלה יצירתם.
- סה חזרת ישראל לטבעיותם תלויה בחזרתם לטבעיותם הרוחנית, שהיא יראת החטא ובקשת התשובה, וגילוים יבוא מלימוד תורה בהמון.
- סו התסיסה הבלתי-פוסקת שבעולמות העליונים, מבארת את התנועה התמידית של החומר.
- סז אנשי הרוח דומים לפראים הקדמונים בפרישתם מהחברה, ודווקא כך מתיישבת דעתם לעסוק ביישוב העולם הפנימי הנוקף לה.
- סח השלמות האלוהית ותוספת השלמות שבהווה, מוכרחות להיות מחוברות זו עם זו.
- סט אימוץ הרצון ואימוץ השכל אחוזים זה בזה, ולכן ההשכלה האלוהית תלויה בתשובה, והדבקות תלויה בענווה, הנובעת מהכרת האושר שבה.
- ע גם קדושי המחשבה הנוטים לדומיה, צריכים לקדש את דיבורם בדברי תורה ותפילה, ולהיזהר מכל דיבור אסור.
- עא הצדיקים חפצים בעמל כדי לעשות רצון בוראם, אך מדרגתם האמיתית היא להתענג על ה', וכשאינם עובדים על-פיה הם מתייסרים.
- עב היצירה הרוחנית דומה לבריאת העולם בכך שאינה באה בעמל, והלאות מהיצירה נובעת מתפיסתה כעמל.
- עג היצירה הפיזית מבהיקה את כל חזיונות העולם, ומתוך כך גם את התורה המעשית ופרטיה.
- עד אם יתגלה לעולם האושר שבקיום המצוות, ירוצו הכל לקיימן, אך גילוי זה נסתר כדי שתיעשה העבודה לשם שמים.
- עה העולם טועים, וחושבים את אנשי הרוח לבטלנים ואריסטוקרטים, אך האמת היא, שברצונם האידיאלי הם מאירים את העולם כולו.
- עו לפני הופעת רוח-הקודש הוודאית, מופיעות השערות הדמיון הספוג בשכל ואידיאליות, ועל-ידן קולטים את המציאות הפנימית.
- עז הכרת האדם במהות רצונו, וזיקוק הרצון הכללי, משפיעים על החיים האידיאליים יותר מפעולת המעשים, וזאת היא מטרת התפילה.
- עח המוות בא בעקבות חטא אדם הראשון, שרצונו השתעבד לתאוות גופניות, ובהתגברות הרצון הנשגב הוא עתיד לעבור מן העולם.
- עט ככל שההסתכלות הרוחנית נעשית טבעית לאדם, כך גדלה אהבתו לבריות, והוא נעשה גם אהוב עליהן.
- פ הברקות התורה תדירות ובהירות, ושל הנבואה בהירות אך אינן תדירות, ושל השכל תדירות אך אינן בהירות, ומאיווודן מסתגנים החיים.
- פא אם מתוך שאיפה לגדלות, מסתבך אדם בקנאה, תאוה וכבוד, יחזיק ברוממותו ואל יתייאש, ותמצית הטוב שבהם תתברר ותתעלה.
- פב הנשמה מזולפת תמיד שטפי יצירה, והכשרון הנכבד הוא להרגיש את יצירתה ולבטאה בצורה נאותה, ואז יתגלה הדרה.
- פג אור אלוהי מתהלך בתנועת הפועלים, שכן גייע הכפים מבסס את החיים ומטהר את הנשמה יותר מהעיסוק בסדרי החברה.
- פד קנאת הסופרים טובה לשעתה, כדי להרבות את מקצועות התורה בכמות, שהיא גם איכות, אך עתידה לכלות בעתיד.
- פה הנשמה החופשית יוצרת ומטביעה את חותמה על הגוף, וייסורי הגוף מהתגדלותה ייסורי יצירה הם, המכשירים אותו להתענג על ה'.
- פו המחשבות הכלליות והעליונות הן טבעיות ופשוטות ונצרכות לכל, וריחוק ישראל מהן אינו אלא חיזוני.
- פז רק האמונה האלוהית משיבה לנשמה את צביונה, וישראל לבדם הם הדבקים בה' בעומק נשמתם.
- פח נשמת האדם הכללית כוללת את כל היצורים הפרטיים, והם שואפים להתאחד עמה, ומופתי הצדיקים הם גילויי אחדות זו.
- פט בנשמת נח התרכזו כל היצורים והתאחדה הצדיקות עם יישוב העולם, אך האבות השליכו את עבודת האדמה מעליהם, כדי לסלול דרך מאירה לדורות.
- צ הגופניות המגושמת והרשעה תובעות את תפקידן בעולם, וצריך לתת להן את חלקן, והו סוד השעיר לעזאזל.
- צא [המשך] אף-על-פי שצריך להכליל את הרשע בעבודת ה', צריך להפריד בינו לבין הטוב, ולכן השעיר משתלח.

- צב שלמותה של התפילה היא כשמתדלים להגשימה גם באמצעים אחרים, וכשהיא גורמת לעצלות סימן שערכה טרם נקלט בנפש.
- צג מטרת המדע והמוסר היא להגיע אל ישות השכל והלב, וכששניהם בגדלותם הם פועלים יחדיו בידידות.
- צד הצדיקים הם אזרחי העולמות העליונים וקרואים אליהם, ואותם עולמות שרויים בנשמותיהם כבר בעולם הזה.
- צה הרצון הטוב המרחף בהוויה, הבונה אותה ומחריבה, מתגלה בנשמות לפי גודלן ויכולת קיבולן, והנגזר קרואים להתקשר עמו.
- צו המנוחה שמוצא הצדיק בעבודת הבינוניים, היא מנוחת שוא, ומנוחתו האמיתית היא לטייל עם השכינה ולהתענג על ה'.
- צז בשכל חפשי ניתן לראות את פעולת הרצון, והמעשה הנובע ממנו, על העולם.
- צח עיקר תורה לשמה היא ההרגשה שהחיות של ישראל נובעת ממנה, ומהם לשאר העולם.
- צט מרגישים אנו את נועם האהבה והיראה, ואת מבועי החיים החודרים בנו והנובעים מעצם הווייתנו.
- ק בירורי הקדושה המתחדשים בעולם אינם מוחקים את העבר, אלא מרוממים אותו על-גבי ההווה, ולכן רק הכיעור שבו נמחה.
- קא כשם שאדם לא יכול לברוא יש מאין, כך יצירתו הרוחנית אינה יש מאין, אלא הפניית מבט אל מקור היש.
- קב כשם שהאנושות למדה במהלך ההיסטוריה להבחין בין אוכל מזין ומזיק, כך עליה ללמוד להבחין בין הקודש והחול.
- קג כשאדם או דור שוקעים ברפש היאוש, ידעו שבהתבוננות פנימית ימצאו את עצמיותם, ולפעמים הרפואה תבוא מחיוק החומריות.
- קד אדם צריך לדון את עצמו, ולהוציא אל הפועל את האמת והיושר שלו, שאותם הוא חש בפנימיותו.
- קה כל חלק מהצדק התחתון מתחייה מחלק מקביל אליו באמת עליונה, אך באספקלריה מאירה האמת והצדק אינם מתפרדים כלל.
- קו יראה יתירה מונעת את מילוי החובות ואת גילוי הכשרונות של היחיד והציבור, ולפיכך ההשגחה העליונה גורמת לצמצומה.
- קז לפעמים נמצא ברגש יותר אמת מאשר בשכל, ובתפילה הגונה – אוצר מלא של תורה, הגדול מלימוד שכלי.
- קח כיבוד אב ואם מרבה את הקישור הנשמתי של ההורים אל יוצאי חלציהם, ומתוך כך מתארכים חייהם וזוכים לעולם שכולו ארוך.
- קט קדושת הצדיקות הנה כשרון גאוני הקיים רק בישראל, והעולם זקוק אליו יותר מכל שאר החכמות.
- קי השכל האלוהי יוצר, והשכל האנושי רק מצייר ומרכיב, וישראל בדבקותם זוכים לשכל אלוהי יוצר.
- קיא כל חזון המתגלה לאדם, קול קורא ממרומים הוא, ובטהרת נפש סרים המחיצות החוצצות בעדו, וזוכים לראותו ולשמעו.
- קיב עבודה זרה באה מהעדפת השמיעה הסואנת והראיה המובלטת של אורות המחשבה, על-פני עדינות הקשבת צלליה בשיעור נכון.
- קיג כדי להגיע להגיונות נעלים צריך למחות את הרוחניות המוגבלת, ובשלב המעבר סובלים יסורים רבים.
- קיד ישנה הרגשת עונג של "נועם" עליון בקבלת שפע הארות, ולמעלה ממנה של "ערך" עליון הבאה מהשפעת הנשמה העליונה.
- קיט כתיבת מחשבות בספר מצמצמת את נקודת החיים, והמחאה שתצא על הספרות, תשיב את ההכרה בגדולת עצמות החיים.
- קכ רק בקי-הימים תעמוד האנושות על הפער בין אופיים היוצר של ישראל, לבין נשמת העמים המציירת.
- קכז הנשמות משפיעות זו על זו באחדות אורגנית כגוף בעל אברים שונים, ורצונם הגס של הרשעים מתקן את חולשת הצדיקים.
- קכח השלמת הכלל תלויה בהשלמת הפרטים, ולכן בנוסף לעבודת הצדיקים המאחדת, נזקקת עבודת הרשעים המפרידה ומבליטה כל פרט.
- קיט יש נסתר עצמי ונצחי, המתחדש ממקורו ומשפיע ניבי קודש, ויש נסתר מקרי, הבא מדלדול הכח הרוחני של השפה.
- קכ היצירה הרוחנית מצטמצמת ממעשיות יתירה, והנקודה המעשית שביראת ה' מתעלה על-גבי היצירה הרוחנית, ונותנת לה עוז מעשי.
- קכא ישות האדם הכללית וישות העולם אחת היא, והכרת האלוהות שבישראל מגדילה את יישותם, בניגוד לשאיפת הביטול של הגויים.
- קכב בקטנות הדעת נדמה החול ליש והקודש ואפס, אך בגדולתה ניכרת האמת ההפוכה, ואז נעשה עצם התפילה לעיקר והתגשמותה לטפל.

<p>אותה נקודת הקודש הנמצאת ביראת השמים בקטנותה וגורמת לה להצטמצם בחוגה, היא הגורמת להתרחבותה על הכל בעלייתה.</p>	קכט	<p>קכג בעניינים האלוהיים, כל ההסברות והתיאורים, הגדולים והקטנים, מצטרפים לאמת אחת גדולה.</p>
<p>על-ידי מיזוג צמאון דעת ה' שבכל חלקי הנפש השונים והגברתו, ניתן לקדש את דברי הרשות והחול.</p>	קל	<p>קכד הראיה הפסימית של שופנהאור את הרצון כעיוור, נכונה בתחתית ההנהגה, והצדיקים מכירים את מקורה בחכמה ובחסד.</p>
<p>קדושת העולם והחיים שנושאים הצדיקים בנושמתם, גדולה מכל רצון פרטי, והיא צדקתם של ישראל המזכה את העולם כולו.</p>	קלא	<p>קכה הנשמה שואפת להתפשט לאוצרות חיים אין-סופיים, וחוסר החשק לכך גורם לצמצום התפשטותה לצדדים ולתכנים מוגבלים.</p>
<p>השקידה הגשמית מערפלת את הרוחניות, אמנם העיסוק בה במידה נכונה מבסס את שקידת הרוחניות בעולם.</p>	קלב	<p>קכו בחזון מתגלה, איך יראת ה' היא הראשית והאחרית של תמצית כל מחשבות האדם והעולם.</p>
<p>ראיית מהומת החיים כמיושבת ואת חיי הקודש כשממה, נוטלת את תחושת נועם הקודש, ואילו הכרת האמת מקרבת את הגאולה.</p>	קלג	<p>קכז ההכרה בהתהוותו התמידית של העולם גדולה מההכרה בשלמותו, ו"יום שכולו שבת" הוא גילוי התכלית שבעצם החידוש.</p> <p>קכח בעת שהכלל או הפרט סובלים מחלישות הרצון, מוכרחים להגדיל את אבוקת הדעת, שתעלה את הרצונות המפוזרים.</p>

קובץ ה

- א איחוד ההלכה והאגדה יביא להפריה והשלמה הדדית, וישפיע אחדות והרמוניה בתחומים רבים.
- ב בפנימיות, נמצאת תמצית הלכתית באגדה ותוכן אגדי בהלכה, ועלינו להבליט זאת ולאחדם, ומתביעה זו נולדו הפלפולים באגדה.
- ג כשהצער העצמי מצטרף בנשמה עם צער העולם הכללי, והאדם מתוודה עם כל היצורים – מתעלה העולם כולו ועמו גם היחיד.
- ד במירת הרז, מתאחדת הארת הנשמה עם חיי הגוף ומתחייבת דבקות מיוחדת, כשם שקדושת המאכל מחייבת זהירות יתירה מלטמא.
- ה כל הסתירות בין האמונה והמדע, הפשט והדרש, הנן סובייקטיביות, ותכונת ישראל היא לחדור לאובייקטיביות המאחדת אותם.
- ו ככל שהחוש המוסרי מזדקק, מכיר האדם בחוסר מוסריותו וצער מתגבר, וצער זה מביא למידות טובות, ויש לקבלו באהבה.
- ז לדברי ה"ספרא דצניעותא" על המשתמש בחכמה ובינה להרע, ששקול לגילוי עריות, יש תוכן פרטי ותוכן כללי.
- ח [אישית] אבוקת הקודש של נשמת ישראל מאירה באור איכותי, ותולדותיה הכהים מתערבים במחשכי העמים ומתעבים, וגם בחושך עצמו יש זיקי אור.
- ט מעשיהם הטובים של הרשעים והעמים נובעים משורשם הרע, וחטאי הצדיקים וישראל הם זכויות ונובעים מעצמותם הטובה.
- י הצורך הנפשי בלימוד הנו המעיין הנפשי של תורה לשמה, ופרטי הלימוד הנם רק כלים לאותו שפע.
- יא בלימוד שלא לשמה מתעלים גם הכוחות הנמוכים והטבעיים שבאדם, ואצל הצדיקים גם הלימוד לשמה מחובר עם טבעיותם.
- יב כל ההכרות משפיעות על הוגיהן מאופיין הפנימי, הסותר את אופיין של ההכרות האחרות, ואיחודן בא רק על-ידי מקורן האלוהי.
- יג כשהתביעה המוסרית והצורך הרוחני גדולים מהיכולת המעשית, צריך לאחוז בתשובה הרצונית ולא להרפות מהתביעות הגדולות.
- יד בכל לימוד ותנועה ישנם גילויים כלליים, וגילויים פרטיים המופיעים מכל חלק, וכשהם משתלבים, מתאחדים כל הניצוצות לאבוקה.
- טו האמת האלוהית היא הגבוהה ביותר וגם הפשוטה והנחוצה ביותר, והניסיון להקטינה ולעשותה פופולרית מכביד עליה.
- טז כשחוזים איך נשמת הכלל והפרט יונקת את חיותה ממקור מזונה הרוחני, מתגדל החשק להרבות תורה בישראל.
- יז הרשעה מכירה בשלטון הרע וחפצה בו, הטובים ממנה מכירים בשלטונו ומאוסים בו, ולמעלה מהם המצפים לכליונו, והאמת היא שאין לו כל שלטון.
- יח בארץ ישראל מתבטלת הצורה האנושית של היצירה לגבי צורתה הישראלית, ורק כשהמקור הישראלי נשחת יוצאים לגלות ויונקים מהיצירה הכללית.
- יט מי שיש לו נטייה למקוריות חדשה, צריך להיזהר שלא להפריז בחדשנות, ומאידך – לא לצמצמה במקום שבידה להפרות את הישן.
- כ נטילת הדיקו והניצחון של האמונה והמוסר, והחלפתם בנוגע חיזוני, הנו ארס רוחני המתפשט בעולם עד לזריחת אור ישראל.
- כא יש להתרגל לראות בכל ספר קודש את הצד המדעי והספרותי שבו, ולאחדו עם תוכנו הקדוש והתמים.
- כב מניעת לימוד המוסר אינה רק מפני היות תוכנו ידוע, אלא מפני היותו ידוע בצורה מעוותת, בוסרית ומרירה.
- כג הקדושה מגדלת את הנשמה להשערת אין-סוף וממלאת אותה בענוה, והחמירות מקטינה את ההוויה והאדם ומביאה לגסות הרוח.
- כד הגאווה היא שקרנית, מפני שמשכחת גדולת ה' ובכך היא גורמת להקטנת היישות, ולעומתה, ביטול האישיות והיש מגדיל את ערכם.
- כה [המשך] הגאווה מביאה לעולם כעס ותאוה בהקטנתה את ערכו האידיאלי, והענוה ממשיכה נחת ונעימות ממקור הקדושה.
- כו כל דבר גדל לפי ערך דבקותו בה', ולכן האדם המקושר לעולם מעלה בדבקותו את ערך הכל.

- כז כדברי חסידות, העיקר הוא למלא את הנשמה בתוכן הקודש, והמעשים יתיישרו מאליהם, אך בחוקים עצמם, תיקון המעשים קודם.
- כח המשכן היה למעלה מן העולם, ולכן היה עראי, אבל לגבי משה היתה גדלות זאת קבועה, והיא שאפשרה את קביעות המקדש לבוא.
- כט הדבקות האלוהית מאשרת את האדם ומשנה את מהותו העצמית, אך הדבקות באלוהי השקר מטביעתו בכוח החטא.
- ל הריחוק מהאורה האלוהית (תולדת הגידוף) והדבקות בציורי השקר (תולדת עבודה-זרה) מחשיכים את הנפש והעולם.
- לא כשמתייחסים לתורה כאל שורש החכמות, יונקים ממנה את כולן, אך לפני שמגיעים לדרגה זו צריך להיעזר בהן.
- לב העולם ומלואו מחכים לאורם של ישראל ההולך ומתקן את ההוויה על כל חלקיה הנמוכים, ואינו זונח כנצרות את העולם המעשי.
- לג הפקרת המעשיות מתוך התפרצות רוחנית משפילה את הקדושה העליונה, ובתיקונה על-ידי הרשעים שבים אורות הגזולים בידיהם.
- לד ישראל זקוקים לאקלים רוחני לפי תכונתם, וחושם הקדוש מכיר בכך, והשתקעותם באמונה ודבקות וזה שקולה כזנות רוחנית.
- לה כנשמת ישראל חרותה הגבורה העליונה המחדשת את העולם החומרי, ולכן היא תובעת את העלאתו, אף שהכרה זו נסתרת לפעמים.
- לו המינות כופרת בנצחיות סגולת ישראל בגלל ניתוקה את הגוף והחומר מהרוח, ואורו של משיח יגלה את אחדותם.
- לז יראת החטא מתקשרת עם יראת ה', ומכשירתה לאהבה העליונה, ומקשרת את ישראל לתורה, לחכמה ולתפילה.
- לח כנשמת המשיח הנצחית מתגלה מהותם של ישראל, והיא חודרת בכל הדורות ובכל נשמות ישראל, ואפילו בנשמות הרשעים.
- לט רק לקודש יש אופי ורצון עצמיים, ואילו החול והרע באים מדחיפות חיצוניות.
- מ הנצרות הכירה בממשות העולם ונתקה אותו מהאלוהות, והחסידות מיעטה את הממשות, ואילו דרך התורה בגבורה ובשלטון מעשי.
- מא ישראל מספרים תהילת ה' בכך שמאחדים את האמונה והמעשה, ובהרמוניות מקיימים את העולם, על-ידי התורה האחוזה בנשמתם.
- מב כשם שביצירת האדם, תרדמתו היתה אמצעי לבניינו, כך בתרדמת הגלות נחלש הקודש, כדי לאפשר הופעה גדולה יותר.
- מג הטוב והרע המוסריים שואבים את כוחם מהטוב והרע הכללי, ולכן רק התורה העליונה יכולה לתת הדרכה מדויקת.
- מד האמונה הקטנה דומה לנטיעה הנטועה בדוחק, שממנה לוקחים ייחורים כדי לנטועם המקום רחב.
- מה ממשות הרע המתוארת בחכמת הרזים, מבליטה את תפקיד הרע להעמיק את הטוב, ועל-ידי כך היא מגלה את שורשו בעומק הטוב.
- מו ברוח האדם ספוגה תמצית הטוב והרע הכללי, ובכוחו להשפיע על-ידי נטייתו לטוב על כל המציאות, ולהפוך את הרע לטוב.
- מז ארבע שאיפות הן: האלילות שואפת להשלטת הרע בעולם, הבודהיזם התייאש מהעולם בגלל שלטון הרע בו ושואף לכיליון.
- מח [המשך] הנצרות התייאשה מהעולם החומרי הרב ברע, והיהדות שואפת להשליט את הטוב על הרע ולהפכו לטוב.
- מט יש אנשים, עמים והנהגות, שרכושם הרוחני מרוכז ועליהם להתרכז בו, ויש שרכושם מפורז ועליהם ללקטו, ויש הכוללים בזמנים שונים את שתי המידות.
- נ עבודה זרה וסעיפיה שורשם באור מצומצם, שבגאותו גדל למעלה מערכו, ותיקונם בהתבטלותו אל האור העליון.
- נא כנסת ישראל שואפת לתיקון כולל של שורש החטא בעולם (חטא הארץ, הלבנה והעולם), ואינה מסתפקת בסליחה חלקית (כנצרות).
- נב הנשמות שנכנסו בגופים, והנשמות שטרם נכנסו, מתוודות יחד ומשפיעות ברכה ושלוש לעולם.
- נג המציאות מתהווה ומתקיימת על-ידי קישורה במקוריותה העליונה, וחינוך האדם מוכרח גם הוא להישאב מאותו מקור עצמי.
- נד [המשך] קישור העולם לשורשו על-ידי אור התורה, יהפוך את כל הרע שבמציאות לטוב.
- נה הנצרות ברשעתה מדמה להתעלות, ומחזיקה במידת החסד בלי גבורות, ובכך הורסת את סדר העולם, והיא עתידה להודות בטעותה.
- נו עבודה זרה אינן די לשנוא אותה, אלא צריך לכפור בקיומה ולהאמין באפסיותה.

- נז ברשעה ובדעותיה אין להיעזר, ואפילו בדברים הטובים שבה, שכן שורשם הוא הרע, ודווקא בהרחקתם יבוא תיקונם.
- נח כשם שההכרה במקורם האלוהי של צורכי האדם הגשמיים מכשירתם להעלאת האדם, כך גם ההכרה במקורה האלוהי של האמונה.
- נט תנועתו האורגנית של העולם הרוחני הנה תוספת עליו באין-סוף, על-ידי יצירת גבול (ככמות), והתעלות תדירית (באיכות).
- ס צריך ללמוד קל-וחומר מהשפעת הרע בעולם על השפעת נועם הטוב בעולם, ועל-ידי כך מתמלא האדם בטוב.
- סא חילוקי הדעות נזקקים, כדי שכל דעה תתפתח באופן עצמאי, ולא תשושש על-ידי חברתה, ומתוכם באה האחדות.
- סב האורתודוכסיה האשכנזית (הצדיקות), והחסידות (דליגת התשובה), והליטאיות (המעשיות), צריכות להתמזג ולהצטרף לעושר גדול.
- סג הנשמה שואפת לשורש היצירה, בו מתאחדת תנועת החיים המפורדים ושאונם, עם השלווה הפנימית ההרמונית.
- סד התמוטטות העולם וסערות הדמים שבימינו, מכשירים את הוצאת סגולת ישראל וישוב הארץ אל הפועל.
- סה כשם שלפי בהירות הנשמה והאורות מאירים הגוף והכלים, כך בהירות ההשגה וקדושת המעשה מגלים את נשמת יראת העונש.
- סו ישראל מספרים תהילת ה' בעולם, ואורם הולך ומתגלה בימינו.
- סז המינות ברחם מהחומר בגלל הכרתה בשלטון הרע, והאמת העליונה זוכחת את היצר על-ידי אי-הכרתה בקיומו.
- סח המינות, המנתקת את הרע (ארץ) מן הטוב (שמים), דינה בתליה (התרוממות), שכן תיקון הרע הוא החזרתו לשורשו הטוב.
- סט ההכרה ברצון האדם כספוג מהרצון העליון, מעוררת לרוממו ולהתאימו אליו, ובתפילה מתבטאת התאמה זו.
- ע צער החטא בעת התשובה מזקק את הרצון, ומצטרף עם השמחה להעלות את האדם למעלה מממלת צדיקים גמורים.
- עא גם המואסים ביש מפני רעתו, מודים שהטוב, שהוא כליון היש, הוא העיקר, אך האמת היא שהיש עצמו הוא טוב, והרע שבו הוא טוב חלקי שעתיד לעלות.
- עב אצילי הרוח פוגמים בקדושתם על-ידי השתלהבות יתירה, אך יכולים לקבלה בזהירות על-ידי התגברות הנביעה השכלית.
- עג ההתגלות הרוחנית בדרגתה העליונה, אינה מטשטשת ומחריבה את העולם החומרי כדי להשתכלל, אלא מאירה על-גביו.
- עד אחדות הדעות, ביחיד ובציבור, משלימה את החסרונות המעורבים בכל צד, ובתנאי שיופיע שם השלום הפנימי.
- עה אפסיות הרע, במבט כללי, אינה מפני ביטולו ברוב, אלא מפני ערכו העצמי האמיתי, וככל שמתקבצים חלקיו מתגלה עצמותו הטובה.
- עו אותיות התורה, המצווה והחיים, ממלאות את הנשמה, ומתגדלות מאוויר ארץ ישראל, והן המאירות באורים ותומים.
- עז צריך להילחם בתאוה הגופנית, ובתאוה הרוחנית החשוכה, על-ידי הפרדתן זו מזו, בדבקות ואור תורה.
- עח התנגדות השכל האנושי למשפטי התורה נובעת מהסתאבותו על-ידי התאוות הרוחניות וגשמיות, ותיקונו יבוא בהפרדתם ממנו.
- עט השגת השכל צריכה לבוא לפי מידת מוסריות הרצון, המתעמק על-ידי המעשה, וחכמה הקודמת ליראה אינה מתקיימת.
- פ כשם שהשכל חל בשלמותו רק על-גבי גוף בריא, כך רוח הקודש חלה בשלמותה רק על-גבי שכל אנושי בהיר ומפותח.
- פא המוסר האנושי הנו שלב המביא למוסר האלוהי המטיב לכל, שבעומקו מונחת שאיפת התיקון ואיחוד הענפים עם שורשם.
- פב בקדושת ישראל, השבת והמועדים, והארץ, מתגלה בצורה מורכזת הקדושה הכללית החבויה באדם, בזמן ובעולם.
- פג התשובה הכללית, וירידת העולם לצורך עלייתו, מתבארות בהתבוננות בירידת הנפש הפרטית.
- פד הופעות עליונות מציפות את הלב, והוא עולה על גדותיו ומרנן, וזהו מקור הזמירות והתשבחות לה'.
- פה עיקר תורת המוסר בחיים היא להפריד בין הטוב לרע, כדי שחיים והציבור לא ילחמו בטוב, ולא יחזיקו את הרע.
- פו כשם שהצורות הקרובות שבעולם המכני מעידות על הרחוקות, כך חיי האדם מלמדים על רוחניות העולם, ועל הרוזים שמעליה.

- פז על-ידי מעשה האדם ותיקון רצונו, מתעלים העולמות כולם בתוספת ברכה מהמקור העליון.
- פח העבודות השכליות הן: להלביש את רוח הקודש והתורה בשכל אנושי, ולהפשיט את השכל האנושי לאצילות עליונה.
- פט בזמן שאדם מרגיש את שפלותו מכל הברואים, יידע שאז כל העולם מתקיים עליו, ושבהתרוממותו יתרוממו כולם.
- צ הרהורים שיש בהם רצון נשגב וגעגועי קדושה, אף שאינם מבוררים, הרי הם אוצרים בקרבם חכמה ושירה רבה.
- צא כשם שבאורגניות של העולם הגשמי החלקים העליונים זקוקים לנמוכים, כך באורגניות הרוחנית הקדושה זקוקה לרשעה.
- צב על עצמות האור האלוהי לא שייך התואר "סיבה ראשונה", אלא "אור אין סוף", ורק בערכי העולמות אנו מכנים אותו כך.
- צג העדינות הנפשית מרגילה את האדם להיות מאושר בהווה באושר העתיד השלם, והזמן אינו חוצץ בעדו.
- צד טהרת המידות מזקקת את שכל האדם להיות מאושר ובוטח בישועת הכלל ותחיית המתים, אף שאינו בטוח בהיותו ראוי להם.
- צה יסוד העקדה הוא הגברת הרגשות היותר עדינים וביטולם באהבת ה'.
- צו רוי תורה הנעשקים בידי החיצונים, מטעים לחשוב שרכוש הנשמה הפנימי, יכול להחליף את עבודת ה' ודקדוקיה החיצוניים.
- צז המרידה המעשית נובעת מיניקה מהעתיד בו יבוטלו המצוות, אך בטרם יתוקן העולם היא הרסנית לישראל.
- צח המינות הפקירה את המשפט לטובת הרחמים המדומים, וגרמה לשפיכות דמים, ואילו המשיח ישפוט תבל בצדק.
- צט השמחה שבעבודת ישראל נובעת מהתאגדות יסוד החיים ואור התורה, והמינות שקצצה והפרידה ביניהם, דלדלה את דעת ה' בעולם.
- ק החירות הוטבעה בנשמת ישראל בצאתם ממצרים, ושעבודם לה' הוא חירותם, ולכן לחם העוני (המצה) הוא החירות האמיתית.
- קא כשם שהשתיקה מאפשרת את נביעת רוח הקודש הפנימית, כך הדומיה המחשבתית מאפשרת גילויים עליונים, וזוהי פעולת המצה.
- קב שמחה מקורית יש רק בחידוש מחשבות הקודש, והיא נקודת התמצית שבכל שמחה,
- ובהבנה בינה לסיגיה מתעלה העולם, והצדיקים מעלים את כל נקודות השמחה.
- קג הארציות וההשגות הבנויות עליה, מבססות את הרוח לבל תטבע בסערותיה, עד שתמצא מקום מבטחים או שתדע לשחות.
- קד בעת הדומיה הקדושה, הדיבור הורס את הבניין הרוחני, וכשנותנים לה את מקומה, היא מעמיקה ובונה את שטף הדיבור.
- קה כשהרוח חודרת במחשבה ובמוסר יותר מדי, ומתוך כך היא מעיקה, מרפאים אותה בחיצוניות ובשטחיות של החול.
- קו קדושת הפסח מגלה את עומק הטבעיות של האמונה ואת העושר הקיים בה, שמפני החטא אינם גלויים לכל.
- קז ככל שמתעלים חידושי הרוח, גדלה האחיזה בפשטות הראשונה, כיציאת מצרים המתגלה בכל דור.
- קח שלילת ערך העולם מבליטה את ערך העולם-הבא, והעולם-הזה המשמש לו כפרוודור, וישראל מגלים את ערכו העצמי של העולם-הזה.
- קט יציאת מצרים (ע"י משה) וגאולת העתיד (ע"י אליהו), הנן פעולה אחת שאינה פוסקת, ורוח ישראל מקשיב לקולה הנסתר.
- קי אור התורה של האבות (משה), ואור הטבע הישראלי הקדוש ושמירת הברית המתגלה בבנים (אליהו), מתאחדים באחרית הימים.
- קיא עונג התורה והמצוות מרגיע את צער הנפש ונשמת כנסת ישראל יונקת ממנו תמיד, ומשפיעה על כל יחיד לפי קישורו אליה.
- קיב ככל שמרימים את האלוהות למעלה מכל ציור, ההכרה מזדקקת והרצון מתקדש, ובירור ההכרה מגביר את השירה והדיבור.
- קיג לפעמים הרוח מצטמצמת במקום מרוכז אחד, כדי להופיע משם באור גדול על כל העברים.
- קיד לשד החיים של התורה והמצוות, מורגש לאחר זמן, אם מעט ואם הרבה, ובעת צרה הוא מתגלה ונותן כוח להופכה לישועה.
- קטו העיקר הוא ביאור התבונה האנושית על-פי שפעת הקודש (בצלאל), אך צריך לשלב עמה ביאור הקודש בתבונה אנושית (אהליאב).
- קטז כל מדרגת ודאות הנה ספק לעומת הוודאות שמעליה, ושורש כולן בוודאות העליונה המוחלטת.

קיו	כשמדרגת ספק רוצה להתפאר בוודאות הגדולה ממידתה, היא נשברת, וסופה להתחיות ממקור הוודאות.	קלב	תפילות האבות הופכות לכוח חיים הנאגר באומה, ומצטרף עם תפילות הבנים לעדן את החיים.
קיח	כל ההוויה, הדומם והחי, מתעלה התעלות תמידית, וישראל מקשיבים לתהילת ה' העולה ממנה.	קלג	הדבקות באיין-סוף בלא הכרת האצילות והספירות, הנה דמיון מרומה, והצימאון לאיין-סוף שיש בהן, מציל מסרך עבודה-זרה, ומתקן אותה.
קיט	הרמוז דומה ליצירה, בכך שכל שנשמת היוצר עצומה יותר, היא מתבטאת בצורה יותר פלאית ורחוקה מהמצאות.	קלד	השפעות הקודש והחול על האדם, אינן באות לצמצם את עצמיותו, אלא להגבירה, וההבדלה ביניהם מבהיקה את זוהר התורה.
קכ	הקול העליון, חודר בין קולות השלום השוויוני וקולות המלחמה המבלטת כל יחיד, והנשמות הצמאות אליו הן מלאכי השלום בעולם.	קלה	יחס האדם ויוצרו מניב את תנוכתו לפי בהירותה של הנשמה, והוא חודר בכל מעמקי הנפש ומתפשט בכל החיים.
קכא	יחוס השבטים נשכח בגלות כדי למנוע פירוד בישראל, וסופו שישוּב באחדות הרמונית על-ידי אליהו, על-ידי סתרי תורה.	קלו	יש ששירת ישראל באה מלמטה למעלה (מהתורה למקורה), ויש שבאה מלמעלה למטה, ויש שבאה מהמקור הכולל שניהם כאחד.
קכב	אם אדם רואה שפחד תדירי חל עליו, יידע שעליו להעלותו ליראה עליונה תמידית שתוכה אהבה, ולגילוי רי תורה.	קלז	האנשים הטבעיים מכירים את האלוהות המוטבעת השורה בחומר, וקדושת השבת מגלה את שם הוויה של הקודש הבלתי-גבולי.
קכג	לפעמים נוח להתחיל מהכרה כללית, המובנת לחושי הנשמה הפנימיים, מלהתחיל בהכרות פרטיות ושכליות.	קלח	בעתיד יתגלה שכל השאיפות הן דבר ה', ומשכללות את עצתו העליונה, והקמת סוכת דוד תהיה הגילוי שמעולם לא נפלה.
קכד	מאבק הטוב והרע העולמי, המתגלה גם במלחמת הפנימיות והחיצוניות בנפש האדם, מגביר את כוח הטוב.	קלט	הסכלות גדולה מן החכמה בעצמת חייה, ובמיעוטה היא מהווה בסיס אמין, שעליו תשרה החכמה העדינה.
קכה	שורש הביטחון הוא בהירות ההרגשה בטוב ה', ורק בענפיו יש מקום לתפילה להתגלותו, והענפים מתברכים מיניקתם משורשם.	קמ	חסד עשה ה' עם עולמו הגשמי והרוחני, שאחדותו אינה מבטלת את ייחוד כל פרטיו, ולכן אין להיבהל מהפער שבין החבוי והגלוי.
קכו	לפעמים קשה לעסוק בפרטים מפני שאיפה לכללים, ולפעמים מפני פגמי החטא, וצריך למצוא עצה מתאימה לפי סוג המניעה.	קמא	גורל האדם והלאום אינם מקריים, וקנייניהם אינם סימבוליים, אלא הם לבוש של שורשם הנסתר.
קכז	התורה וההלכה מקורן באמת העליונה, ולכן עדיפות הן על הנבואה והאגדה שמקורן בפנימיות האדם, והיפוך סדרן הוא צרת גלות.	קמב	המחשבה העליונה שהיא יסוד החיים, זקוקה לכלים רבים (תרי"ג מצוות) להכיל את שפעה, ולפי רוב הכלים השפעתה גוברת.
קכח	קיבוץ הפרטים, באדם ובמחשבות העליונות, מגלה מחשבה עליונה למעלה מכל מחשבות, ומוסיף אורה באופי הכללים.	קמג	בישראל כל צדדי ההשכלה השונים מפתחים את האמונה בבורא, ואילו המינות מבססת את אמונתה על סכלות ובריחה מהעולם.
קכט	יש רוח ממוזג המסדר את הקודש בחיים, ויש רוח סערה הפורץ את כל הגדרים, וכוחו יפה לשעתו, אך אינו יכול לנהל חיים קבועים.	קמד	הכרת העולמות העליונים מקשרת את האדם אליהם, ומראה איך העולם ופרטיו קשורים עמם כשיעור קומה אחת גדולה.
קל	המחשבות יונקות ממקורן הנעלם, והדבקות במקור בזמן עניות הדעת (גרסה חסרת הבנה), מפרה את המחשבות בזמן הרחבת הדעת.	קמה	פחד המחשבה המונע אותה מלהתפשט, נובע מחולשה מוסרית, או גופנית, או עולמית, וגאולת המחשבה מחוללת גאולה כללית.
קלא	שאיפת הכרת האדם צריכה להיות להשתלמות תדירית, והפונים אל השלמות מתוך רצונם להתהדר בה, משתוממים.		

קמו	מאורעות האדם והעולמות כולם מאוחדים הם, והכרתם מתחילה לפעמים מהעליונים, ולפעמים מהאדם, ולפעמים משניהם כאחד.	קסא	גדלות החיים גורמת שאפשר יהיה לדבר על תכנים כוללים ונאצלים מתוך הכרה ברורה וקרובה לחיים.
קמז	הרשע שבעולם, שהתגלה בעבודה זרה, קדם להתגלות האמונה, וסעיפיו התגלו בנצרות שנדחתה מישראל.	קסב	חיבור ההשכלה הנקיה ובריאות הנפש והגוף על-ידי מידות טובות, מעשיר ומיישב את הדבקות האלוהית, באדם ובכלל.
קמח	הטבעיות הריליגיוזית מעורבת מטוב ורע, וקרואים אנו לזכך את שורשה העז, ולהפיח בו נשמה עליונה.	קסג	האמונה הפשוטה והטבעית, כוללת את האמת, השירה והמידות הטובות, וכשהיא מושלת מתמלא העולם באהבה וחסד.
קמט	ברית הנצרות מהמצוות והסתפקותה ברוחניות, החליפה תשובה שורשית בסלחנות צבועה, שיעודה להשתיק את מוסר הכליות.	קסד	ראשית מחשבת העולם במידת הדין העליונה, ומידת החסד באה לאחר התהוות העולם, ודת המסתפקת בחסד – בשקר יסודה.
קנ	ההרגשות האסתטיות צריכות להיות מפותחות באדם, תחת שליטת השכל האנושי, ועל-גביהן מתרוממת ממשלת הקודש.	קסה	ההשגה הרוחנית בעולם הזה באה בהברקות, ובהירותה תלויה בתדירותן ואיכותן, והחשק להופעה רצופה בא מצפיית עולם הבא.
קנא	בעת גדלות הרוח – התפשטותה היא גאות ה', אך כשנופל ממדרגתו הרי היא הופכת גאוה, וצריך לצמצמה בשפלות הרוח.	קסו	כל דבר נשגב מרומם את רוח העוסק בו, אך התורה גורמת לעוסקה עליו נסתר, הגדול מגילויי החיצוניים התלויים בטהרת האדם.
קנב	לכל אחד יש שביל ועולם רוחני המיוחד לו, ודרך שמביאה ברכה לאחד, גורמת תוהו ובוהו לשני.	קסז	גבורת הגוף, ביחיד ובאומה, משחררת את מעוף הנשמה ומזככת את שאיפותיה, וחולשתו מביאה מידות רעות.
קנג	אל יפול לב אדם אם אינו יכול להשתקע במקצוע מיוחד, שכן ישנם אנשים שתכונתם לכנס רחוקים ונפזרים.	קסח	כשם שהאדם ממוצע בכוחו ביחס לחיות, כך כוחם הגופני של ישראל מצומצם ביחס לעמים, ורק בעתיד יתברך כוחם ממעיין הרוח.
קנד	חיבור החכמה והאמונה צריך להיות בתוכן, ולא רק באישיות, ולכן צריך בידיעת קונו הממזגת את שתיהן.	קסט	התורה מזככת את הטבע, ואת השירה והנבואה התלויים בו בחיצוניותם, מצחצוחי הטומאה, והפוסק ממנה מתחייב בנפשו.
קנה	היציירה הישראלית מיוחדת באחדות האורגנית של הגוף והנשמה, וביחבור עמקי החומר עם מרומי האצילות.	קע	כל רצון חפשי סופו לטוב וכל הכרח סופו לרע, ואור הרצון הזורח בתורה, מגלה את החופש החבוי בהכרח שבטבע.
קנו	כל הגיונות הרוח מורכבים מסעיפים רבים, והמחקר בהם אינו תחליף לדילוג הנדרש להכרתם, ובייחוד במחשבתם הרוזית של ישראל.	קעא	השפע שבתורה בא רק כשעוסקים בכל פניה, וכשעוסקים רק בחיצוניותה, על-אף היופי והעוז שמגלים בה, היא הופכת לסם המוות.
קנז	לפי ערך הזרחת אור חיי העולם-הבא בעולם- הזה, מתרוממים חיי הציבור והיחיד.	קעב	כל חלקי התורה מחיים זה את זה, ומעלה יתירה יש בחלקיה המעשיים, שכן החיים העצמיים נמשכים בהם באופן מורגש.
קנח	הכרת כוח החיים האצור באומה, שממנו נובעת פוריות התורה שבעל-פה, היא היסוד לשמחת התורה, ולמלתא דבריחותא של רבנן.	קעג	על-ידי תורה, תפילה, תשובה ואמונה, מגלים את האור שלמעלה מן הטבע, ובלעדדיהם הנפש נכבלת לטבע ושפלותו.
קנט	ציור קרבת ה' מרומם את האדם, אף שמעמדו המוסרי והתרוני שפל, וככל שתתרחב מחשבתו, יתעלה העולם עמו.	קעד	כמו ההבדל בין מזון אדם לבהמה, כך הוא ההבדל בין היצירה האנושית והאלוהית, ובית תכונת החיים שבארץ ישראל לזו שבחוץ-לארץ.
קס	חיבור מקור התורה שבעל-פה עם מקור התורה שבכתב, מביא להכרת רוח האומה, ואיחודה עם נשמת האדם הכללית.		

קעה	הפילוסופיה שרויה בעולם הפירוד, ורק הסוד מאחד את כל המחשבות, והוא נשמת האומה ומדריך הכלל.	קצ	החכמה התתאה והדמיון הנרכש מהנוכרים, מעלים את העולם בזמן שאינו ראוי לתורה העצמית של ישראל, ועתידיים להיתקן בעתיד.
קעו	הנסתר הורס את השכל הטבעי באופן זמני, ושנאת הנסתר הנגרמת מכך, מקיימת את השכל ומאפשרת את איחודו עם הנסתר.	קצא	ככל שהאורה האלוהית מתפשטת בעצמות החיים, על-ידי סדרי חיים ורגשות קדושים, נעשית האמונה ברורה וודאית יותר.
קעז	התכונה העצמית ניכרת לפי מגמתה, ולא לפי צעדיה הראשונים, ולכן הכרתת ישראל את הרשעה, עדיפה מרחמי המינות.	קצב	נשמות הצדיקים נקשרות בגוף בעל-כורחן, ונשמות הרשעים מרצון, ותשוקתם לחומר עתידה להתהפך לטובה עם כל עוצמתה.
קעח	ישראל, בעומק אמונתם ובשטחיות מעשיהם, שואפים להעלות את כל העולם ואת שורשו האלוהי.	קצג	הסליחה העליונה באה ממקור החס העליון, השולל את הרע ועם זה מכיר ביעודו, וזהו סוד השעיר לעזאזל.
קעט	אל ייבהל ליבנו אם שטפי הנגהות מטשטשים את מאור עינינו, שכן הם תחילת ריקומי אורות ברורים.	קצד	צריך לעורר את תחיית ישראל בכל כוחות האומה, העתידים לפרוח בארץ ישראל ויונקים ממנה את כוחם.
קפ	עבודת הנדבה של האבות, פורצת לפעמים בעבודה המצומצמת של ישראל, והיא מקור הפרצה של עדת קרח, העתידה לעלות.	קצה	מידת החסד שואפת לרומם את ההמון, אך כדי שלא תיפגע מגסותו, עליה לזעוף ולמחות על פגמיו.
קפא	הענווה צריכה להיות מקושרת לחכמה ולזיכרון המידות, ובלעדיהם הרי היא מתחלפת בשפלות בהמית.	קצו	ייחוד התורה לעומת התרבות מעיד על ייחודם של ישראל לעומת העמים, שרק אחרי ההכרה בייחודם באה תועלת מהכרת אחדותם.
קפב	ערך התפילה יוצא אל הפועל רק לפי חיבורה עם החיים שבתורה המעשית, ובעתיד – עם התורה המוטבעת בלב האדם.	קצז	כשם שהשקר זקוק לקצת אמת כדי להתקיים, כך השכל האנושי מוצא גרגרי אמת בשקיו, וכשתתגלה האמת היא תופיע גם בהם.
קפג	[אישית] ודאות החזיונות מביאה לצער אי-ידיעת מקורם, ואי-הידיעה מעשירה את הנשמה בוודאות עליונה, וחוזר חלילה.	קצח	ראיית החול והקודש כיסוד ובניין, שגויה, וראייתם כאחדות אורגנית אף מזיקה, והאמת היא שהחול יכול לשמש רק כמשל לקודש.
קפד	תפקיד הכמות לגלות את האיכות, והעבודה הזרה השתעבדה לכמותיות של גילויי האלוהות, והפרידה את אחדותם האיכותית.	קצט	חולשת הדעת הבאה מפעולותיהם החיוביות של עוזבי תורה, מתרפאת בהכרה ששומרי האמונים הם הנותנים כוח לכל המפעלים.
קפה	החופש האלוהי הבלתי-גבולי המתגלה בניסים, מבאר את הצדק שבהשגחה ואת היופי שבמוסר, וישראל עדים עליו.	ר	יופי, ושלוש בין הפכים, הנובעים מיסוד השכחה – הופכים לרועץ, ורוי תורה הנובעים מהזיכרון – מביאים ליופי וריבוי גוונים.
קפו	סילוק כוח היוצר מהיצירה מגלה את יופייה ומכשירה לגלות יופי עליון, ולכן היופי המליצי שבתנ"ך, מתגלה על-ידי עוזבי ה'.	רא	כשם שעומק הרע העולמי, מגלה את עומק הטוב, כך גודל ייסורי היוצרים, מכשיר את גילוי הנועם שבהם, וידיעה זו ממתיקתם.
קפז	ייחודם של ישראל מצריך תנאים רוחניים מתאימים – אוויר ארץ ישראל, תורה ומצוות, וכל הסתעפות המנהיגים.	רב	קדושת ארץ ישראל הנקלטת בנשמה, אינה פוקעת בחוץ-לארץ, והזרות שמרגישים שם מעמיקה את ציפיית הגאולה בציבור כולו.
קפח	כשהמחשבות שופעות מהמקור העליון, מתברכים מהן הדיבורים וההנהגות, וכל העולם מתעלה.	רג	הציור של קדמות העולם נובע משליטת הכוח המדמה החיצוני על הדעת, במקום להיות לה ללבוש.
קפט	סילוק השכל על-ידי תרבות הדמיון הגסה השולטת בימינו, משלים את כוח הדמיון שנחלש, ומכשיר הופעת רוח הקודש.	רד	קריאתם של ישראל בשם ה' תלויה בזיכרון מידותיהם וטהרתם הנפשית והגופנית.

רה	תורת הרזים מבססת את היסוד המעשי, בניגוד לנצרות העוקרת אותו.	ריט	התיאוריה של התפתחות העולם מרוממת את האמונה בהשגחת ה' על הבריאה מראשיתה עד אחריתה.
רו	השכחה השרויה ביסוד האמונה התחתונה, מזיקתה לחידוש רשמים תדירי, וכפי זיכוכה מתבטלת ממנה השכחה, אך נשאר בה עונג ההתחדשות.	רכ	אחדות הרוחניות מביאה להעדפת ההכרה הטבעית על-פני ההתלמדות החיצונית, ואת ההשוויה והשלום על ההבדלה והמלחמה.
רז	הצימאון לאמונה בא מעומק הנפש, והוא עלול להתלבש בתאוות, ולכן האמונה אינה מתגלה בשווה לכל, והתורה מעדנת את הנפש ומעלה את הצימאון לשרושו.	רכא	המחשבה, הרצון, והמציאות הממשית – מאוחדים ומשקפים זה את זה (כספקטרום את החומר), ובעילוי אחד מהם מתעלים כולם.
רח	בהירות המחשבה תלויה בטהרת מקבליה, ולכן הרב יכול לינוק בחזרה מתלמידו המזוכך ממנו את אותן מחשבות ביתר בהירות.	רכב	רוח ישראל שואף להתפשט בכל, ולפיכך צרה בעדו המסגרת האנושית, והוא דורש מוסר אלוהי ותורה שמימית.
רט	שורש עבודה זרה בתשוקת קרבת ה' שנפלה בירידת האדם, ובעלייתו היא מתעלה עמו, והאמונה מתבררת מסיגיה.	רכג	צמצום השפעת רוח ישראל בגלות נועד להתעמקותו העצמית, כאילן המעמיק את שורשיו.
רי	כל המעשים אחוזים בשורש הדעה, וגזיזת הענפים בהתגברות השורש (קרחת), והתגברות הענפים (פרע), מוסיפים יופי בהיפגשם.	רכד	בכל משפיע ומקבל – הדרגה התחתונה ברוכה בעוצמתה והעליונה מעוטרת בהסתעפויותיה, ובאור היסודי מתאחדים העוז וההדר.
ריא	הדברים הבטלים יונקים מרוח עכורה, המזהמת את הנפש והעולם, ולכן בורחים ממנה כל המעמיקים בקדושה.	רכה	העמקת השורש מביאה ברכה לענפים, ולכן יש להתעמק ביראת שמים שהיא שורש כל המחשבות והמעשים, וממנה יתברכו כולם.
ריב	ההכרות הסובייקטיביות מגשרות בין עולמו המצומצם של האדם לעולם החירות, וגם כשהן לוחצות אותו אל יעזבן.	רכו	יש לכבד את תמימות היחיד והציבור, משום שבה חודר האור האלוהי בלא הגבלת השכל, והשכל רק מעדנו.
ריג	בין האומות השונות קיימים יחסים חברותיים, אך ישראל מפני מעלתם אינם יכולים להתחבר עמם, והם מתחברים עם המלאכים.	רכז	בכל אחד יש קורטוב צדיקות, המידקה ליוצרה ברצונה, וביכולתה לברוא עולמות ולהחיות מתים, והיא עיקרו של האדם.
ריד	הריליגיוזיות הטבעית יש בה מזוהמת עבודה זרה, והיא נטהרת על-ידי מחויבותה למעשים אלוהיים, ושבה להאיר את הנפש.	רכח	העדפת הרמב"ם את אריסטו הרציונאלי על אפלטון החזיוני, באה כתיקון לעבודה-זרה, אך הוא השאיר פתחים לחזיונות הקרובה לנבואה.
רטו	לפעמים חכמה אחת מאירה פריטם של חכמה נמוכה ממנה, בדרכים שונות לגמרי מדרכי ההארה של החכמה הנמוכה לענפיה.	רכט	התפילה מרוממת את הרצון, ומוסיפה תוכן חדש בעולם, ותפילה הנוגדת את תוכן התורה מזוהמת את החיים.
רטז	הרצון הפונה לאלוהות, המנותק ממחשבת האלוהות ואורחותיה המעשיות, נופל בעומק רע, וישראל מזקקים רצון זה בעבודתם.	רל	התשובה מורה, שעיקר המעשים הוא התמצית הרוחנית שבהם, ותיקון הרוחניות מתקן את סדרי העולם המעשי.
ריז	כל מה שעובר על האדם, עובר על הכלל ועל העליונים, ואפשר ללמוד מעצמו עליהם, ובהתעלות האדם דאגתו נתונה עליהם.	רלא	מדרגות הוודאות שונות, והאמונה מתפשטת מהוודאות המוחלטת העליונה, עד העולם המעשי הנמוך.
ריח	במרכז כל רגש ושכל כללי ישנו רגש ושכל ישראלי, ואיחודם נעשה באיחוד המרכזים, או באיחוד התכנים כשבתוכם המרכזים.	רלב	אלמלא נברא המוות היתה האנושות ממציאה אותו, כדי להתחדש, ובתיקון העולם ייעשה החידוש מחיים – לחיים עליונים.

רלג	הוודאות הפנימית מביאה לשמחת המצוות, ביעור הטומאה, ולקירוב מחשבות רחוקות אל גבול הקודש.	רמח	כשהאדם מרגיש את שפלותו, יידע שהרגשה זו באה בגלל הזרחת השלמות העליונה בשורש נשמתו, וישוּבו אליו השמחה והענווה.
רלד	ההכרה הרזית מיוסדת על אין-סופיותו של הבורא, וההכרה הגלויה – על כוח הצמצום, והשפעותיהן ההדדיות מעשירות את העולם.	רמט	כשאדם חפץ לתקן מעשיו, אל יפחד ממה שעבר עליו, ולא משום מניעה.
רלה	אורו של משיח ואמונת ישראל שואפים לתיקון מוחלט של העולם, והם מתגלים למרות כל הקשיים.	רנ	המשפט שבתורה שבכתב הוא השורש לחוק הקצוב שבתורה שבעל-פה, ובהארת הנשמה זורח אור המשפט בחוקים.
רלו	החכמה, המסתכלת על המציאות מבחוץ, והנבואה, המעורה עמה ופועלת עליה באופן ניסי, אורגים ביחד את שמלת האור הגדולה.	רנא	מי שמשתוקק לרבקות עליונה, אף שמוקף בכשלונות, ידון עצמו כצדיק, שכן תכונת הצדיקות מושרשת בו.
רלז	שפת הרזים היא אמת מוחלטת, והשוואתה ללשון השקר של העולם המעשי, עלולה להחריב את העולם.	רנב	מי שמרגיש שנפשו מתיישבת רק ברזי תורה, אל יימנע מלעשותם לעיקר, שכן אחיותו בשורשו תביא ברכה גם לענפים השונים.
רלח	הנצרות גרועה מעבודה זרה ברצונה לינוק רוחניות מהיהדות בצורה מעוותת – בלי ההפריה המעשית ודקדוקיה.	רנג	ברכת ישראל היא תוספת הדעת העליונה, שהיא השורש והמקור לכל המחשבות העצות התחתונות המתפצלות ממנה.
רלט	הקטנת ערך המצוות המעשיות נובעת מהנצרות, הזונה אחר עיניה החיצוניות.	רנד	תורה לשמה באה, כשמרוב התפשטות היראה היא מבקשת כלים להכיל אותה, ופרטי המצוות באים כבר מאליהם.
רמ	פעולתה החרישית של רוח הקודש באדם, מקשרת ומְהַרְמֶנֶת אותו עם החיים העליונים ודורות עולם, ודיבורו מתחייה.	רנה	הברקות הנשמה, אף שאינן מסודרות, ממלאות את הנפש, יותר מהעמל השכלי וסדרי העבודה.
רמא	הפראמקייט הישראלי מתלבש בדקדוק המעשי ובשמחת שעשועי המצוות, ובלעדיה הוא מנוכר ומזויף.	רנו	מסירות הנפש נותנת לחיים את ערכם, וכל קדושת החיים מסתעפת ממנה.
רמב	התשוקה לארץ ישראל המתגלה בימינו גם אצל הרחוקים מאמונה, הנה דרישה פנימית לביסוס רוח ישראל במלוואו.	רנז	אמונת ישראל העליונה מחייה את כל האמונות, וכל תהפוכות העולם מכוונות לגאול אותה מלבושיה הצואים, וזוהי עבודת ישראל.
רמג	חשיבות הקדמת לימוד הנגלה לנסתר נובעת מהשפעת הצורה והסגנון של בית הקיבוץ על התוכן, על-אף היותו מעולה ממנו.	רנח	זרם רוחני זר עלול לטשטש את הצביון העצמי, ורק אחרי שהוא מושלם ניתן לינוק מהם, ולכן רק לאחר חתימת התלמוד התפשטה המטפיזיקה בישראל.
רמד	הנסים, המצוות, הבריאה, יחוד ישראל, ופעולתם לתיקון העולם, חרוזים זה בזה, והמעטת ערך כל אחד מהם נובעת מחולשת הנפש.	רנט	המערכים ערכים מדתות זרות עם היהדות, פוגמים בכך שמביאים תוכן הבא ממקור אלילי, ובכך שהתכנים זרים לתכונת ישראל.
רמה	הכרות השכל והאמונה באות באור ישר מן השורש אל הענפים, ובאור חוזר מן הענפים אל השורש, והזרמים מצטרפים לאגודה.	רס	יש מרירות טבעית בהתגברות הטוב על הרע, וכביטול אור רזי תורה את השכל הטבעי, אך בהכרת סיבתה היא מתהפכת לשמחה.
רמו	האמונה השכלית גדולה מהאמונה הציורית בחופש הדעת שבה, ואמונה ציורית תמימה מביאה להכרת השכליות שבה.	רסא	כשאדם נופל ברוחו מפני עוונותיו, יתאמץ בהכרת ערך מחשבותיו, שכן יתכן שנטייתו אליהן וחוסר החשבתו אותן גרמו לנפילותיו.
רמז	רוך הלב מלנצח את הנטיות הרעות, זוהי מארת הגלות, ויש להילחם בו, אך גם לשמרו ולהציל את הטוב שבו.	רסב	לפעמים שוקעת הרוח ומתרכזת בנקודות אמת מצומצמות, כדי שתוכל להבחין בין עושר מפרה לדמיונות שקר.

- רסג שורש ההסתעפות של פרטי ההלכות הוא במקור ישראל, הגבוה מהשכל האנושי, ולכן קשה להתאימם עם טעמי המצוות האנושיים.
- רסד ההשכלה הבאה מרוח הקודש, מהתגלות נשמת ישראל, מתאימה עם הניתוח ההלכתי, וממנה באים אהבת האומה וקנייניה.
- רסה אף שבערך כללי כל העמים מאוחדים באורגניות, ויונקים מנשמת האדם הכללית, ערכם הפנימי של ישראל למעלה מכולם, והוא מתבלט מתוך ההכללה.
- רסו האמון המשפחתי הוא תולדה של האמונה העליונה וכלול באותיות שם ה', פגימה בו פוגמת בכל ייחוסיו החברתיים, ובניינו בונה אותם.
- רסז חורבן אירופה ושפיכות הדמים שבמלחמותיה, מעידים על הצביעות של תרבותה, ומביאים לכינון מלכות ישראל.
- רסח ההזרחה השכלית נתפסת כמיטית או כבהירה, לפי מדרגת הרצון המוסרי של האדם.
- רסט המצוות הן חוקות שמים וארץ ולא תכנים סימבוליים, וציורי הדמיון בטעמיהן מבססים אותן בכוח המדמה, וממנו באים לאמת.
- רע אחדות ישראל המיוחדת, מקשרת את כל הדורות ורעיונותיהם ומחשבותיהם ומעשיהם לאגודה אחת.
- רעא חידושי התורה, הגדולים והקטנים, הנם קול ה' שמתהלך בגניזה בכנסת ישראל, היוצא אל הפועל.
- רעב על-ידי התבוננות בגבורת הרע, ניתן לחטוף את כוחו, ולהשתמש בו להיות גיבור כמלאכים המקדימים נעשה לנשמע.
- רעג שלהבת החרטה הבאה על רוח טְהוּרָה, הופכת את האדם לבריה חדשה, מוארת ומאירה לרבים.
- רעד את טבע הגוף החומרי אי-אפשר להפוך לרוחני, אלא רק להשתמש בו כממריץ לרדיפת חיים חדשים, כשמרים המתסיסים את היין.
- רעה כל רעיון קטן הוא חלק מהיגיון שלם, ומשתלשל ממנו, וגם לרעיונות הדופי יש שורש עליון, וצריך למוצאו ולהמשיכו בהם.
- רעו כשמתגבר באדם חפץ קרבת ה', מתבטל הקיר המפריד בין מחשבותיו הפזורות לבין מחשבת היצירה השלמה.
- רעז בבית ראשון, בזמן טבעיות האומה, היה צורך להזהיר רק על הכללים (ביעור עבודה-זרה), ובבית שני, בהיחלשותה, הוזהרו על הפרטים.
- רעח האור הכללי שבתורה מתפשט בכל חלקיה ופרטיהם, וכפי טהרת הנשמה מרגישים אותו.
- רעט כל בריה, מחשבה ונטיה, בעולם ובנפש, הנה התגלמות של חיים עליונים רחבים, והסתכלות זו מביאה בהירות גדולה לנפש ולעולם.
- רפ בעולם קטן אי-אפשר לראות תכנים גדולים, והחושק בהם צריך להסתכל בשורש המציאות, ואז ימצאם בגדלותם.
- רפא הלימוד והקליטה החיצונית הנם עצות איך לדלות מתוך החבוי בלב, והמחדש העליון אינו מחדש, אלא מקשיב לעליונים ומעתיקם.
- רפב אם התכונה הגופנית נכרכת על נשמתו כנחש, אל ייבהל, שכן בגדלות הנשמה תוסיף לה הגופניות אומץ רוח.
- רפג התורה היא התגלמות של טל תחיית המתים, שכל ההטבות שבעולם הן שלבים בסולם המביא אליו.
- רפד התורה מכניסה טבע אלוהי בכל המחשבות, ומחזירה אותן למקורן שבה.

קובץ ו

- א [אישית] איני יכול לצמצם עצמי בעניין אחד, וצריך אני לינוק מהאות המיוחדת לי בתורה, ולאחד את כל שטפי האור.
- ב הרעיונות המצמצמים את החיים הגשמיים והרוחניים, הנקלטים מבעלי מוסר תמימים, גורמים לעצבות, ובזיקוקם הם מתהפכים לשמחה.
- ג ככל שמחשבתו של אדם משוטטת ודבקה בעניין האלוהי האחדותי, רוח הקודש שורה עליו, והוא מתמלא בענווה ואהבת הבריות.
- ד הפוסק מדברי תורה ועוסק בדברים בטלים, מלבה התורה את בעירתם, וכשאינו פוסק, אלא מעלה אותם, מתהפכת הבעירה לטובה.
- ה בזמן שהעולם מלא שקר ומלחמות, מקיימים אנשי הקודש, רודפי השלום, את העולם.
- ו [אישית] ביטול התורה שלי בא מגעגועים עזים לצפיות עליונות, ואם באים הם בלא הדרגה, לא אבהל, שכן זאת תכונת הדור ותכונתי.
- ז כשם שלשון הקודש עליונה משאר לשונות בהיותה יוצרת ולא רק סוקרת, כך התורה עליונה משאר החכמות.
- ח החטאים הנגרמים מחסרון סידור גופני, צריכים להיתקן תחילה על-ידי הטבת אורח החיים, ובעזרת סידור החכמה המעשית.
- ט [אישית] אין לנפול משום נטייה זרה, שכן כולן גם-כן נדרשות, אלא יש לשוב עליהן מיד, וללמוד מהן איך לסדר אורחותיו בעתיד.
- י יסוד היראה הוא הפחד להפסיק את הדבקות האלוהית, הנפגמת בנטיית התאוה, ומתגברת באור התורה ועז התפילה.
- יא ככל שמתגברת נשמת האדם, הוא מרגיש את ערך דיבורי הקדושה, והשפעת דיבוריו מתגברת.
- יב הצעקה המורגשת בכלי הגוף, נובעת מניצוצות הקודש השקועים ברע וזקוקים לבירור, ואצל צדיקים – מצער השכינה.
- יג כשם שאת עצי-המערכה הדליקו בקיסמים, כך צעקה קטנה מביאה התעוררות נפשית ושכלית גדולה.
- יד הרגשת הקישור בין הדיבור לעולם, אפילו בדמיון בלבד, הנה סימן לתחילת גאולת הדיבור.
- טו חשק ישראל להשתוות למלאכים מעיד על קדושת נשמתם, וביטוי ב"קדושה" מוסיף אומץ בנשמה, ומביאה לתשובה מאבה.
- טז הצדיקים מרגישים את הקדושה שבכל רגע, ואינם קובעים זמן לתורה אלא עוסקים תמיד בדבקות שכלית ורעיונותיהם הם גופי תורה.
- יז המגיע למידת ההשתוות הקשורה בחכמה העליונה, אינו זקוק לכבוד או ליגיוני אפילו לצורך רוחני, והוא נוהל את הכבוד האמיתי.
- יח השגת עושר הישות האלוהית מביאה לדבקות אלוהית ונגרמת ממנה, ועל-ידיה הוא ניצל מעוני העולמות הנפרדים.
- יט ארבע דרכים לקימת חצות: הרגשה פנימית, נשיבת רוח צפונית בכינור, קול התרנגול, ושעון מעורר, ולפעמים מצטרפות כולן יחד.
- כ בריאות הנפש משפיעה תענוג קדושה על הגוף ועל השכל, ואחדות כוחות האדם מחטבת את העולם כולו, ומכשירתו לחיי כל עולמים.
- כא ככל שהדעות יותר מתחלפות, יוצא מחיבורן אור יותר מאיר, מתקיים ומלא חיים.
- כב הדרך הממוצעת היא טובה לכלל, אך הנוהגים בדרך החסידות, בפרישותם הקיצונית, כוללים ומאירים דרך לעולם כולו.
- כג ההתרחקות מהרוזים מטשטשת את הכרת קדושת ארץ ישראל, ועושה מצפיית הישועה ענף אפיזודי, ויש להילחם בשיטה זו.
- כד [אישית] צריך עצה, איך להמשיך את קורת הרוח של עסק הנסתר על התורה הנגלית, המצוות והתפילה.
- כה לפעמים צריך להתרחק מרעיונות קדושה ותשובה, אם הם גורמים לעצבות, עד שתתכונן מחשבתו ויקבלם בדרך השמחה.
- כו אף שהמסוגלים לחסידות צריכים להיבדל מעסקי חול, עליהם להיות מעורבים בדעת עם הבריות, כדי להגביר בקרבם את דעת העולם.

- כז הצדיקים שכל עסקיהן ושיחותיהם בעולם הזה הם קודש, ניצולים מנהר דינור, שתפקידו למחוק מן הנפש את ציורי העולם הזה.
- כח ביקורת הרש"ר הירש על הרמב"ם גרמה לחסרונות האורתודוקסיה האשכנזית, ואין לקבלה אלא כצורך לשינוי מצד המקבלים הקטנים.
- כט כשם שהאנושות למדה לברור את מזונה הגשמי, ולהפוך מזון בלתי-מועיל למועיל, כך תלמד לברור את ספרותה ולתקן את רעיונותיה.
- ל [אישית] קליפת נוגה השורה בנפש הבהמית, מחלישה את רצון האדם על-ידי צדיקות יתירה.
- לא בעיניי המחשבה אין שום הגבלה, והגבלתם באה רק מצד השפעתם על המעשה, ובהשתחרר ממנו זוכים לנחלה בלי מצרים.
- לב דורות אחרונים בונים כלים קצובים לאורות העצומים של הראשונים, ולכן אין להיבהל אם מחשבותיו אינן מיושבות.
- לג השניה מרפה את ההכרה החיצונית, ומשחררת את הנפש לעליה אין-סופית או לירידה לעומק תחתית – לפי קביעותו בקדושה.
- לד לפעמים אין האדם יכול להגביה את עצמו משפלותו, אלא על-ידי כתיבת מערכי ליבו.
- לה איחור התשובה מקשה על עשייתה, ובעלי השגות עליונות צריכים לשוב אפילו על דיבורים נחוצים שיצאו מפייהם שלא לפי דרגתם.
- לו ברפיון הרצון אשם גם חסרון הכוח הגופני, והתשובה צריכה לתקן את הרצון משורשיו המוסריים והגופניים.
- לז עבודה המיוסדת על רגש ותפילה, עלולה לנפילות, ואילו בתורה יש ביטחון מהן, אמנם בזמן הזה מוכרח הוא כינון הרגש הבא ממנה.
- לח העיון בתכונות הנפש בלא השכלה שכלית עולמית, על-אף הרווח ממנו, מצמצם את ההשגה והמידות והופכן לצורת מספר קטן.
- לט הידיעות הבאות לנשמה מבחוץ, מאפשרות לה לחזור לעומק התומוותיה ומכך מתברכות גם הן, והכל תלוי באיחוד השכל עם הרצון.
- מ אהבת האמת בשכל, היושר בחיים, היופי ברגש, והטוב במעשה, של כל אחד ואחד, מצטרפות יחד, ודרכן באים לדעת ה' חופשית.
- מא שמחת מילוי כל משאלות הלב באה רק על-ידי רוי תורה, ואילו במדע יש צמצום, שתפקידו לשרש דמיונות כוזבים מהאדם.
- מב בזמן הזה משיגים שמחה רק מרזי תורה, והגדולים טועמים מעט עונג גם מהפילוסופיה, וגדולי עולם שואבים ממנה הארה רזית.
- מג דרשת הפסוק: "טעמה כי טוב סחרה לא יכבה בלילה נרה" – על ערך שותפות יששכר וזבולון.
- מד אף-על-פי שאין ללמוד סתרי תורה לפני חצות, אם נפשו עגומה וצריך לשמחה – מותר, ומצווה יש בכך.
- מה [אישית] צריך לשים לב לרגשותיו ביחס לחלקן בתורה, ולמשיכתו לדברים שלמעלה מערכו, אף שאין להימשך אחריהם לגמרי.
- מו כל מה שלומדים ומתפללים ועוסקים בישוב העולם, מצטרף לתיקון הכללי של העולם.
- מז האמונה והדבקות משפיעות גבורה ויכולת בדמיון הקודש, בשכל, וביציאה אל הפועל במעשה.
- מח באמונה הגדולה, המחוברת לאהבה, יראה ודבקות, מאיר כל הטוב שבעולם.
- מט האמונה אינה מוגבלת בשכל אנושי, אלא היא אור החיים, המשפיע על כל הטוב והיופי שבעולם וצומח ממנו.
- נ באמונה הגדולה מבינים את הבלתי-גבוליות העליונה שלמעלה מכל נמנע חיובי, וכל הנמנעות קיימות רק האמונה המוגבלת.
- נא התיקון לאכילה גסה צריך להיות בשמחה ובלב נשבר, ובכך מעלים את ה"פשע" ל"שפע".
- נב [אישית] אל יפול לב האדם אם חושבים את הגיונותיו לדמיונות, שכן צריך ללכת עם טבע הרוח ועם נטיית הנשמה.
- נג [אישית] מרגיש אני את מחאת הנשמה על דיבורי הבטלים, וצריך אני להשליט אותה על כל הדיבורים ותנועות.
- נד צריך להתאמץ ולהיהדר, שהקליטה החיצונית מכולם לא תהיה מן השפה ולחוץ, אלא חודרת ועצמית.
- נה בכל לימוד, מעשה ותנועה, באדם ובעולם, יש לכוון להתפשטות אור ישר על המדרגות התחתונות, ואור תוור כלפי המדרגות העליונות.
- נו דיבורים היוצאים בלא ציור של יראת שמים, פוגמים את הנפש, ובייחוד אצל המוכשרים ליראה מקורית.
- נז אסור לומר דברים המרפים את מוסר שומעם, אף אם הם נכונים.

נח	התשובה המחשבתית על תנועות ודיבורים המקוריים את הרגש, משפיעה תמימות אמיתית בלב.	עד	בעלי תשובה מוכרחים ללכת בדכי חסידות, ורק הצדיקים באופיים יכולים אחר תשובתם ללכת בדרך של צדיקים.
נט	כשם שעבירה גוררת עבירה, כך בושה על חטא גוררת סליחה על כל החטאים.	עה	הרמב"ם לא שלל את מציאות התארים החיוביים, אלא את יכולת השגתם, וכך גם לגבי תכלית כללית לבריאה וטעמי פרטי המצוות.
ס	כשמרגיש שנהרס ברוחניותו, יידע שהגיע הזמן לבנות בניין חדש מפואר מהקודם.	עו	ידיעת ה' כוללת רק את המציאות, אלא שכל העבר והעתיד קיימים במציאות לגביה, והידיעה האנושית אינה אלא התענפות ממנה.
סא	הפרדת הגבורות אלו מאלו בהשכלתה, מבטלת את גרירת העבירות זו את זו.	עז	התלמוד הירושלמי מקצר בעיון במצוות כדי לפנות מקום למטרה העצמית שבעשייתו, ובכבל התרחבה המטרה הצדדית הבאה מהעיון בהן.
סג	כשענפי האמונה מתפשטים משורשה, היא מחייה את כל העולם, ושואבים ממנה תורה ממקורה.	עח	בהירות הדיבור של האדם נובעת ומשקפת את מעמדו הרוחני.
סד	חפץ קרבת ה' הנו חוש טבעי של הנשמה, ובישראל הוא תופס את כל פרטי החיים על-ידי ההעמקה בתורה, ויש להכיר בנחיצותו.	עט	כשמדבר דיבורים קדושים ומרגיש צער בקרבו, יידע שמקור הצער מהתמעטות הנפש הבהמית.
סה	הרצון לקפוץ למידת חסידות בבת-אחת מגביר את היצר הרע, לכן המגמה צריכה להיות לעלות לדרגה הגבוהה ביותר, אך בהדרגה.	פ	החכמות היותר עליונות מונחות בעומק הטבע, הרצון והדמיון, וכשתגיע ההכרה לאותו העומק, תוכל להעלותם ולהתעלות על-ידם.
סו	בטבע ניתן להבין רק תכלית פרטית, ואילו במצוות רק את טעמיהן הכלליים, ודבר זה מעיד על קשר פנימי בין ההלכות לשורש הטבע.	פא	רזים צריכים להיות מוסברים דווקא על-ידי רזים, ולא על-ידי תרגום.
סז	העצבות והפחד הבאים מהחטא, מתהפכים לטובה בהרהור תשובה, ויש להתחזק במוסר המתאים למידתו, בלי לנטוש שום מידה כללית.	פב	קדושת המחשבה והמעשה מקדשת את הטבע והרצון, ובייחוד קדושת הזיווג, המשפיעה על הכל חיים ואומץ.
סח	ערכוב אהבת האשה עם אהבת הקרובים פוגע בהתפשטותן, ומרבה חושך וטומאה בנפשו ובעולם.	פג	השירה נולדת מאותיות הפורחות במחשבה, נקלטות בשכל, מתחטבות בדמיון, ומתעוררות ברגש.
סט	[אישית] חסרוני בלימוד הנגלה והנסתר בא ממשכתי לצדדים שונים, ודיבורי המסודר בנסתר והתעוררות רוחי ממנו, מעידים על משיכתי אליו.	פד	יראת השמים התמימה עלולה ללקות ברפיון, ולכן זקוקה היא לניגוד של הספרות החופשית, שבגסותה היא מאמצת את הרצון.
ע	יראת האומנות והחידוש באה ליצור בסיס ומסגרת לחידוש והיצירה, ולפי רוב הלימוד וההיגיון היא מצטמצמת.	פה	רוח הקודש המסייעת לתורה ולמצוות שורה בגלוי בארץ ישראל, ואפילו הציפייה אליהם משרה את הרגשתה.
עא	[אישית] געגועים לסגולותיה של ארץ ישראל, ותפילה לזכות לתשובה ולשיבה לארץ.	פו	[אישית] הנשמות הנפולות שיש להן יחס לצדיק, מתעוררות מדיבורו בטובתן ומחפצו בתיקונן, והן עתירות לשוב בתשובה גדולה.
עב	[אישית] לבי הנשבר ונטייתי לעצבות באה מאי-מציאת נחת בעת העלם והסתר פנים.	פז	הרדמת השכל על-ידי האמונה והיראה החיצוניות, היא שקר וטומאה ומביאה חושך לעולם, אמנם גורמת היא לענוות השכל האנושי.
עג	הצדק המתגשם בעולם, יונק מהצדק האידיאלי העליון הזורח בנשמה, דרך הצינור של צדיק יסוד עולם.	פח	יראה יתירה מביאה את האדם לשנאת התורה, ותיקונה בראיית הטוב שבו, ואת האור הגנוז בתוכחות המוסר, ואת קלות התשובה.
		פט	המוסר של הכפירה אינו כלום, והמוסר הקיים בכופרים נובע מהכרת אלוהים הגנוזה בהם.

- צ חוץ מהבושה של היראה, חודרת בצדיקים בושה פנימית מחשבתית על ריחוקם מה', והם מקבלים אותה באהבה ומעלים אותה.
- צא עבודת הקרבנות מבססת את חיי המחשבה בעולם, וקלקול צינורות המחשבה על-ידי פגיעה בכהונה, מזיקה ומרחיקה מחיי הקודש.
- צב כדי להילחם בחולשת הרצון הנגרמת מהיראה היתירה, צריך לקבץ עצה, תפילה וגבורה.
- צג יראת היצירה הבאה מהפחד לסור מהאמת העליונה, אוגרת כוחות צמיחה, שיפרצו לכשתסור.
- צד התפילה היא השדה בו זורעים את הרצונות של הברואים, האדם וישראל, על-ידי העלאתם למקורם, וכפי טהרתה כך היא ברכתה.
- צה המרגוע מהלימוד אינו הכרח חיצוני, כי אם צורך יסודי לאפשר לשכל להתאמץ במקורו ולהאיר ממנו – מה שמנוע בעת הלימוד.
- צו המאכל של ארץ ישראל מקודש בפנימיותו, והציפייה לארץ ישראל על-ידי הזכרת ירושלים בסעודה, מעלה את אכילת חוץ-לארץ.
- צז מוטלים אנו בין זרמי האור שממעל להכרה ושתחתיה, וצריכים אנו להכשיר את עצמנו לקבל את הטוב משניהם ולחברם.
- צח [אישית] צעקה גדולה צועקת הנשמה על כך שאין מניחים למחשבות להתפשט, וצרה זו באה מפני היראה הגסה והחומריות.
- צט טענת המדע החדש ללגיטימיות משכב הזכור, בגלל היצר לכך, מוטעית, אמנם יש מקומות בהם דיברה התורה כנגד יצר הרע.
- ק הצדיק הטהור והקדוש בא מן התורה אל מקור התורה.
- קא עזבנו את הפוליטיקה העולמית באונס חיצוני וברצון פנימי, עד שיתבסס העולם, וממלכתנו תוכל להיבנות בלא שפיות דמים.
- קב [אישית] הברקות האושר מגדולת התורה מעמיקות את הכרת האושר ועומק החיים שזוכים אליהם שוקדיה, הנכפלים בלימוד לשמה.
- קג ההתבוננות בגבורת החיים של אבותינו ובמלחמותיהם, מאמצת את כוחנו ומחיייה את נשמותיהם בקרבנו.
- קד בתחילת ההכרה הידיעות סותרות זו את זו, אך ככל שהיא מתפתחת, ניכר איך בתמציתן הן משלימות זו את זו, עד לאיחודן האורגני.
- קה [אישית] צריך להמשיך את העונג של הדבקות השכלית על כל לימוד, מעשה, דיבור ותפילה.
- קו [אישית] אני מוכרח, מדחיקת נשמת, לדבר על הכל, גם על מה שלמעלה מערכי.
- קז כל ההשכלות האלוהיות הנן הרחבה של חוש האמונה הפנימי והטבעי, ולכן הצלחתן תלויה בקישורן אליו.
- קח הרעיונות הסותרים, מפני סיגי הדמיון שבהם, מחלישים את אנשי הרוח מלהנהיג, ולפי קדושת השכל מתגדל שלטון הקודש.
- קט כשהדמיון מתפשט בגלל עצלות השכל, הוא יוצר צורות מעוותות, ובבהירות השכל מתיישרות השערות הדמיון במקום שאין השכל מגיע.
- קי יש רוח הקודש של מעשה, ויש של דמיון, ויש של שכל, ורוח הקודש העליונה כוללת את כולן.
- קיא הקרובים לחוג הנשמתי מרגישים בחסרונותיהם, והקרובים לחוג המעשי שמחים בטבעם, ויש שנועדו לתקן את שניהם כאחד.
- קיב מקור המושג "שכל נבדל" – בהיותו נבדל מהאלוהות, ורק אחר-כך התחילו לבטא בכך את הבדלתו מהחומר.
- קיג חופש הרצון מאפשר לאדם לעמוד במהותו גם כאשר פעולותיו משתנות, בניגוד למלאכים, שמהותם משתנה לפי שליחותם.
- קיד כשם שהגוף והחומר סותרים בתחילה את הנשמה והקודש, ובסוף הם משלימים אותם, כך הם יחסי הנגלה והנסתר.
- קטו הצמחים השכליים שאינם נובעים מעצמות התורה, דומים לערבה, הנאגדת עם שאר המינים אך תפלה אליהם.
- קטז בתפילין של יד מאוחדות הפרשיות, מפני שהן כנגד הרגש העלול לפירוד, ובשל ראש, שכנגד הדעת המאוחדת, הן ניתנות לחלוקה.
- קיז כשם שרפואת הגוף מארס גשמי היא על-ידי חומר סותר, כך רפואה מארס רוחני, מעורר או מדכא, נעשית על-ידי ניגודו.
- קיח לפעמים המון מחשבות אינן יכולות לתקן קלקול מעשי אחד, ולפעמים מחשבה אחת מתקנת המון קלקולים מעשיים.
- קיט והדבקות הדמיונית היא כלי לדבקות השכלית, והתנגדות הרמב"ם אליה היא רק כשאין משתוקקים לבוא על-ידה לדבקות שכלית.

נוספת, ובדרגה עליונה הן אינן ניתקות ממקורן כלל.		קכ	אלהו יושב בכל מוצאי-שבת וכותב את זכויותיהם של ישראל, וראוי לכל משתוקק לרזי תורה לעשות כמעשהו.
כל דיבור שיוצא בלא דבקות, פוגם בשכל ובמוסר, וכששבים עליו מעלים לקדושה אותו, ועמו מחשבות וכוחות נודדים.	קלה	קכא	[אישית] מי ישער את ערכו של עם קדוש, ובייחוד הצדיקים שבו, במוצאי-שבת, לאחר שהתנשאה נשמתו בקדושת השבת.
אור הקודש מתפשט תחילה על הדיבור, השמיעה והראיה, ואחר-כך על תנועות האדם ורכושו (כמשענת אלישע ואדרת אליהו).	קלו	קכב	גם בזמן שהרגשת העונג ממלאת את הרגשותו, יקבל בשכל ובחשבון עול מלכות שמים מתוך הרגשת העונג.
כשהעניינים השמימיים מתגלים בבהירות, העניינים החברתיים והארציים מתיישבים בלב בצורה מעודנת.	קלז	קכג	חטא העגל גרם לביטול יראת העמים מישראל ולמלחמותיהם בהם, וכאשר הוא יימחה, יתוקן העולם בדרכי שלום.
דיבור קדוש פותח צינור קודש בנשמה, ודיבור בטל פותח בה צינור מזוהם, אך כשעומקו ברצון קדוש, הוא פותח צינורות נשגבים.	קלח	קכד	נגיעת שרו של עשו בירך יעקב, גרמה לתוספת חומרות טובות, ואחיות יעקב בעקב עשו, אפשרה את תיקונו בעתיד.
מי שמודעזע ונופל גם מפגימה קטנה, הרי זו התנוצצות של גילוי אליהו, שהיה קפדן, וישוב ויזכה לשלום.	קלט	קכה	קדוקי המצוות יכולים להילקח מיראת עונש נמוכה, או מבהירות הציור של קדושת המצוות.
[אישית] אין צורך להזניח את ההסתכלות הפנימית, ואף שלפעמים יש להתרחב ולקלוט מבחין, הכל חוזר ומתמזג ברוח.	קמ	קכו	הקדוק המעשי שבא מיראת העונש, סופו להתעלות ולהתהפך לגבורת קודש ואהבה עליונה.
תרכות הגויים יונקת את הטוב שבה מישראל, ולכן בכוחם לשאוב את הטוב שבה חזרה, ולהתאימו עם חזיונות ישראל.	קמא	קכז	כשם שהחושים, ובפרט הדיבור, יוצאים על-ידי החללים שבגוף, כך גילוי כוח החיים של ישראל נעשה על-ידי הרשעים.
בוער הוא החפץ בלב טהורי ישראל להתאחד עם נשמת האומה.	קמב	קכח	עוזו הדמיון הוא מתת אלוהים, ובהיותו מחובר לגדולת השכל, עומק המוסר, וטבעיות הרגש, הוא מביא לרוח הקודש.
כל מה שאנו מדברים משוקה אלוהית, בא לנו מלבושה של כנסת ישראל, שהיא בית ה', ואשתו כגופו.	קמג	קכט	מיראה יתירה נחלש הרצון, והמידות הרעות משתקעות בעומק הנפש, ובאור הדעת מעלים את המידות ואומץ הלב מתפתח.
כשם שהתרכות משתדלת להיקבע באנושות כטבע, כך המצוות מפתחות את הטבע האנושי, ומטביעות בו מידה אלוהית.	קמד	קל	את כל המידות אפשר להעלות חוץ מהעצבות, שכן אין לה שורש בקדושה, ויש להעלותה בהעלאת סיבותיה – הכעס והגאווה.
הצמצום במושג התורה והבנתו השטחית, מונע את ההתקשרות למחשבות עליונות, ואת הרכות העולם במושגי הקודש.	קמה	קלא	העלאת המידות בנפש ובעולם היא חכמה מיוחדת, הדורשת את הרחבת המדע החדש והתאמתו אל הקודש.
בהרגשת הבשר יש ניצוצות דמיון, ובתוכם ניצוצות שכל, ובתוכם רוח הקודש... נבואה... זיהרא דאדם הראשון... ואור תחיית המתים.	קמו	קלב	הסידור המדעי מוכרח להתפשט על לימוד הנגלה והנסתר, אף שפגיעתו בהתלהבות החיצונית עלולה להזיק לתמימותם של רבים.
כשדברים בטלים מתקשרים לקדושה זוהי תשובה כללית והעלאת אורות פרטית כאחד, אמנם יש דברים שמלכתחילה נועדו לעליה.	קמז	קלג	בהשערת הדמיון מתגלים דברים הנשגבים מהשכל, אך יש להבחין בין הכרה להשערה, וכך יתבררו ההשערות, והשערות חדשות תופענה.
כל תרבויות העמים שורשן בישראל ואליה הן עתידות לשוב, וסתירותיהן המדומות הן עצמן עבודה זרה.	קמח	קלד	קליטת שפע המחשבות ועיבודן, מקרבות את חכמי הלב למקורן, ומכשירות מקום לקליטה

קמט	הרע המוחלט שמח בכליונו, ורק הטוב הקשור עמו מצטער, ושאיפתנו להפריד ביניהם, ולשמח את הרע בכליו ואת הטוב בקיומו.	קסד	אם אדם מרגיש את ריקנותו, יידע כי תשועת ה' קרובה, וישתמש בשפלותו לבסס את ענוותנותו.
קנ	כל דיבור קדוש פותח אלפי צינורות קודש, כל חוש מעורר את כל החושים, וכל רעיון מעורר את כל הרעיונות שבהויה המאוגדת.	קסה	צבעה העצמי של כנסת ישראל הולך ומתגלה, והכנסתה רכוש רב מהפיזור בגויים רק מוסיפה על רכושה העצמי.
קנא	המידות הרעות שנכבשו על-ידי המוסר של תרבות החול, מתפרצות במלחמות רבות הדמים.	קסו	הנטיית השכליות והרגשיות אחוזות אלו באלו וסותרות אלו את אלו, ולפי עליית המוסר והשכל ימצא כל כוח את מקומו ותפקידו.
קנב	המלחמה מעמיקה ומבשילה את צורת העמים, ואת צורת ישראל שהם האספקלריה של העמים.	קסז	שאיפתנו להעלות את ניצוצות הקדושה הפזורים בעולם, ביניקה מאוצר החיים שלמעלה מהעולם, ובצירוף נקודות החיים שבהויה.
קנג	אור התורה ועצם חייהם של הצדיקים ממזגים את העולם ותנועותיו בקדושה.	קסח	כשהנפש מתגלה במעורמי כיעורה, ינחם עצמו בכך שכנגדה גדול הוא הצד היפה שבה.
קנד	כל הרחבת השכל הנה בכלל עבודת התורה, וכל הרחבת הרגש בכלל התפילה, ולכן יש להיזהר מיראה דמיונית המקטינה את השכל.	קסט	ישנם צדיקים שאפילו כשאהבתם אינה מאוזנת עם יראתם, הם מרגישים בעומק צרת החטא ושבים על כך.
קנה	דיבורים המעורבים בדמיונות וחולשה, ויש בהם גם תוכן של דעה, יושר, יראה ואהבה, צריך לבררם.	קע	שאיפתנו ללקט את ניצוצות הקדושה הפזורים בכל תנועה קטנה בעולם, ולהחיותם בשאיבה מאוצר החיים שלמעלה מההויה.
קנו	כשהקדושה מתגברת בלב, משפיעים ממנה על כל אורחות החיים ועל כל נשמה מישראל, והמותר משיבים לכנסת ישראל המשפיעה על כל הבריות.	קעא	על-אף עומק הנפילה של חוץ-לארץ, צריך לחפש בה את הארת הדעת ולהשיבה לארץ ישראל, ועל-ידיה מאירה התורה ביתר עוז.
קנז	האמונה המתפשטת בהכרה, מחייה את הביטחון המתלבש במעשים, והם משפיעים עושר על הדעת, הלימוד והמעשה.	קעב	כשמרגיש את התגברות נפשו הרעה, יידע שנפשו האלוהית מתגברת, ולכן הנפש הרעה מתאמצת כנגדה, וישעבד את הרעה לטובה.
קנח	שורש הגאווה בקדושה הוא גאוותנו בה'.	קעג	בארץ ישראל אפשר להמשיך שמחה ממקורה, ובחוץ-לארץ רק ממקור העונג, וממנו ממשכים מאוויר ארץ ישראל על המצפים לה.
קנט	קדושת הרגש היא חיי שעה, ובהתגשמותה במצווה היא הופכת לקדושת תורה.	קעד	צריך לכוון שהנפש תאיר את הגוף בכל חלקיה, והרוח את הנפש, והנשמה את הרוח, וחיי העולמות את חיי האדם הכלולים מהן.
קס	אם נפשו מרירה על חטאיו עד שאינו יכול לעסוק בתורה ובישוב העולם, ישמח את ליבו בכך שמעצם הצער נעשה בעל תשובה גמור.	קעה	כשדבקים בתורה – דבקים בעץ החיים ממש, ועל-ידי קליטת התורה יתברר לנפש דבר זה, והיא תחמוד בתורה בטבעיות.
קסא	לפעמים זוהמת הרוח נספגת בגוף, והרוח שנטהרה חוזרת ומזקקת את הגוף, וכן הוא בגוף והנשמה הכלליים, ובפרט בעקבא דמשיחא.	קעו	כשאדם לומד מקצוע בתורה שאינו מתאים לשורשו, הוא מרגיש עצבות, ובעקבי משיח מציאת השורש קשה, מפני שאז נדרשת כלליות.
קסב	אסון הוא אם אין מניחים את הטבע הנפשי להתפשט, אך צריך הדרכה קודמת שתערוב להתפשטותו רק אל הטוב.	קעז	בחוץ-לארץ מחשבות האדם מעורבות בסיגים, ואי-אפשר להיות נאמן אליהן כמו בארץ ישראל, אלא על-ידי התשוקה אליה.
קסג	אור חסד אברהם מופיע בגבורת יצחק האידיאלית, המתאחדת עם הגבורה המעשית של רבקה, ומכוננים הם ביחד את בית ישראל.		

<p>קצד כשמחשבות הקודש של ישראל שנוזרו בעמים ואיבדו את תכונתן, נדחקות למחנה ישראל, הן מתפרצות בכעס וגידוף, אך סופן להיטהר.</p>	<p>קעח המידות הטובות והרעות עלולות להידמות אלו לאלו וצריך להבחין ביניהן, ובייחוד בין העצבות ובין השפלות הטובה.</p>
<p>קצה צריך להכיר את עצמו בשלמות, כדי שבעת רענות הנפש יזכור שעוד יבוא השימוון, ובשימונה יזכור את שעוד תבוא רענותה.</p>	<p>קעט אימוץ חיי העולם הבא מאמץ את חיי העולם הזה, ובישראל הוא נזקק לבניין האומה, והצדוקים שכפרו בכך, לאומיותם דעכה.</p>
<p>קצו הגידול הנשמתי שבישראל מתאים הוא לכל התפתחות התורה, אך על-ידי קליטת מחשבות זרות נעשה הפלפול ומסקנותיו זר לרוח.</p>	<p>קפ שאלה היא, האם לימודי יראת ה' הנם חטיבה לימודית עצמאית, או שאורם מתפשט בכל התורה – כיחס לימודי השפה והספרות.</p>
<p>קצז כל החולשות הגופניות והנפשיות נגרמות על-ידי מעשים רעים, המחשיכים את אור הנשמה ומביאים לקליטת רשמים זרים.</p>	<p>קפא הכרת האלוהות של ישראל (יחודא עילאה) גדולה מההכרה האנושית הבאה מצד הגוף (יחודא תתאה), ובארץ ישראל היא העיקר.</p>
<p>קצח מציאת נשמת ישראל, שהיא מקור התורה, את עצמותה, תביא להתנוצצות אותיותיה.</p>	<p>קפב [אישית] דברים בטלים אינם לפי תכונתי, וגם הנוקקים לפיכוח הדעת יכולים להיות בעלי חכמה פנימית.</p>
<p>קצט התפילה מבססת את חיי העולם שבתורה כתכונה טבעית, כדי שחיי הנס המתגלים בתורה לא יהיו טרחה כלפי שמיא.</p>	<p>קפג שיחה ריקנית עלולה לפגוע בהרגשה הפנימית, והיא שבה על-ידי תשובה פנימית.</p>
<p>ר כשמסבירים עניינים גדולים על-ידי קטנים, ובייחוד מציאות עולמית על-ידי נפשית, מגדילים את הקטנים ולא ההפך.</p>	<p>קפד העולמות הרחוקים זה מזה מאיימים זה על זה, והייסורים הנגרמים מכך מעמיקים את הבינה, ומכשירים את איחודם.</p>
<p>רא מניעת התשובה מהרשעים הגמורים נועדה לכולתם כשתימלא סאתם, כדי ליצור מהחומר שלהם יצירה חדשה.</p>	<p>קפה ישנן מחשבות הנראות כמתפתחות ועולות מלמטה למעלה, אך בפנימיותן יונקות הן מציורי המחשבה המושלמים.</p>
<p>רב האגואיזם שבהתענגות על ה' נקי מכל פסול, וכשמגיעים למעלה זו מכירים באפסות הרע, אך לשם כך צריכים את המצוות המעשיות.</p>	<p>קפו הדמיון הוא אספקלריה של המציאות, ובצירופו לדייקנות השכל הוא מאיר את העולם, ומהווה מקור לשירתו.</p>
<p>רג מחשבת ישראל משתפלת עד לקידוש הגוף ועילוי הממלכה, בניגוד לנצרות שזולזה בדברי חכמים, ובעטה בקידוש הגוף והחומר.</p>	<p>קפז תרבות הגאווה והאכזריות הן תוצאות של האלילות, הנותנת מקום לגאוות הברואים.</p>
<p>רד אהבת ה' עליונה הופכת לקנאה פועלת, הדוחה עירוב זר וגוברת על המוות, והיא שרויה בישראל ומתגלה ביחידיה.</p>	<p>קפט מיווג חיי ההתגלות וההכרה מרוויים את תלמי כנסת ישראל מטל החיים של תפארת ישראל.</p>
<p>רה התפילה נובעת מהבינה העליונה שלמעלה מהמחשבה ומיכולת הביטוי, ורק בקדושת הדממה יונקים ממנה.</p>	<p>קצ ריבוי הופעות וסגנונות עלול לגרום לסבל התנוודות, הבא מתוך חוסר קביעות והתעמקות, אך התיקון לכך צריך לבוא בהדרגה.</p>
<p>רו אם יתפוס אדם את כל הרוחניות המתגלה בעולם, עדיין רחוק הוא מלעמוד על עיקרה של תורה, שהיא שעשועי האלוהות העצמיים.</p>	<p>קצא חופש הדעת הנובע מהתנוודות מחשבתית מביא להתעמקות נסתרת ומפתח בדיעבד את התפשטות ענפי המחשבה.</p>
<p>רז הכפירה האפיקורסית הבאה ממיעוט החיים, באה לכלות את האמונה המעוותת (נצרות) הקשה ממנה והמרה מן המוות.</p>	<p>קצב התפילה היא הפניית הרצון הכמוס בנשמה למקורו האלוהי, וביטוי מוציא אל הפועל בדרכים שונות, ולפיכך פעולתה מובטחת.</p>
<p>רח [המשך] הכפירה האפיקורסית הנה שלילית ומתה, ולכן אפשר ללבות את נקודת חיותה</p>	<p>קצג התעלות ישראל באה על-גבי צורתם שהושלמה במתן תורה, ואילו התעלות הגויים תבוא אחרי מחיית צורתם הקדומה.</p>

- יראתם של ישראל דורשת קישור למצוות מעשיות, ואילו היראה המתאימה לגויים דורשת ניתוק מהן. רכב
- הרגשת ערך התפילה הנה גילוי נקודת הצדיקות שבאדם, וגילויי הרצון וקישורו למרומי הקודש מסדרים את המציאות לטובה. רכג
- הכרת ערך החול והאנושות מרוממת את הכרת הקודש וישראל. רכד
- כדי לתקן את פגימת העצמיות בנפש ובעולם, צריך להתעמק ברזי תורה בקביעות המביאה לדבקות תדירית. רכה
- בגלות דולים אור מתוך החושך במרירות, עבדות וחרדה, שבתוכה מאיר אור חסד עליון, העתיד להתגלות בשיבת ציון. רכז
- הפלפול נובע מעצמיות ישראל ומתשוקתם להשתעשע במקור חייהם, והוא מחזק את חייהם וכוחם העצמי. רכז
- הפלפול נובע מקביעות בתורה ובשעשועיה, ואף שאינו אמת מבחינה מעשית, הנו אמת מצד בהירותו המוסרית ויפיו. רכח
- כשם שאתערותא תתאה של הנפש מביאה אתערותא עילאה, כך הוא הדבר בכל דיבור ותנועה במציאות העולמית. רכט
- צריך להתרגל לראות בכל חזיון קדושה את העלתו את החול, ולא את סתירתו אותו. רל
- היראה וכל פרטיה מוכרחים להיות מחוברים עם החכמה וכל פרטיה, ומחבורם מאירה נשמת האדם. רלא
- העולם הרוחני מתחלק לארבע פלוגות: העולם המקבל, המשפיע, בעל אוצרות ההשפעה, ומקור אוצרות ההשפעה. רלב
- דורשי ה' אינם חסרים דבר, ומרויגים הפנימי מתרווה כל העולם בשפע ברכה. רלג
- כשם ששכר המצווה הגדול ביותר הוא המצווה עצמה, כך עונג התפילה גדול מעונג התגשמותה וקיום מבוקשה. רלד
- ההליכה בדרך האמצע בעולם המעשה, אינה סותרת את הקיצוניות של המחשבה, ולא עוד אלא שהיא מתחייבת ממנה. רלה
- הציורים המדולדלים שבאמונה מחלישים את הכוחות הגשמיים והרוחניים, והתקנה היחידה לכך היא להתעמק בפנימיות התורה. רלו
- הטוב והרע המוסריים עלולים להתערב, אך יסודם העליון אינו מתערב, ולכן האמונה והקדושה היסודיים, גדולים מכל תוכן מוסרי. רלז
- ולהצילה, אך את עיוות האמונה החיובי יש למחות. רלז
- [המשך] הכפירה והמינות השרישו את זוהמתם בתרבויות הרשע, והצורך לאבדן אינו סותר את אהבת האדם מצד צלם א־להים שבו. רט
- שמחת העולם הנה חיזונית, אבל ברז ההוויה הפנימית יש בכיה תמידית על גלות ישראל, והתנחומים באים מפנים-הפנימיות. רי
- קדושת המחשבה שבמקדש מתפשטת בארץ ישראל, שמידתה היא קדושת הדיבור, ועל-ידי הציפייה אליה היא מתנוצצת גם בחוץ-לארץ, שמידתו היא ערך המעשה. ריא
- מי שהוא ממידת המלכות, מוכן בשפלותו לספוג את כל הטוב ולהופכו לחלק ממנו, ומשתוקק באמת לארץ ישראל. ריב
- כל מה שיש בו משום עבודה זרה, אף שבחיזוניתו יש נוי רוחני, פנימיותו ארס משחית. ריג
- האדם צריך להיחלץ מאנוכיותו ולחשוב על הכלל, בעולם, באדם ובישראל. ריד
- [אישית] העצבות מגלה את חסרונות הנפש ומורה על המקומות אותם יש לתקן, ולכן אין להירתע מפניה. ריז
- [אישית] יש לקוות לשפלות פנימית אמיתית, שאינה מחלישה את גבורת הנפש ושמתה הפנימית, אלא מחזקתן. ריט
- [אישית] אין לירא מטעימת טעם מר בהגיון רזי תורה, אלא להוסיף שקידה ודבקות, והמר יהפוך למתוק. ריז
- [אישית] היצר המתגבר בכל יום מחדש, סולל דרך להעלות את הימים באור החיים העליונים. ריח
- שימוש בדוגמאות והקבלות בעניינים רוחניים מחייה ומאיר אותם, אף-על-פי שאין הדבר ניכר כלפי חוץ. ריט
- כשהיצר הרע מתגבר כנגד כל התגברות בעבודת ה', אין להתחרט עליה אלא להוסיף גבורה, שכל הכשלונות הנן בכלל "טעה בדבר מצווה". רכ
- הרשלנות מלהכיר את מושגי האלוהות במושגי העולם הפנימי, היא סעיף עבודה זרה, ותיקונה בהכרת קלישות תפיסתנו לעומת עצם ההשגות. רכא
- רכא
- רכב
- רכג
- רכד
- רכה
- רכז
- רכח
- רכט
- רל
- רלא
- רלב
- רלג
- רלד
- רלה
- רלו
- רלז

רחל	גם כשאין משיגים את סיבות הדברים, עצם ההשערה בונה עולמות רוחניים בנשמה, שייעשו להכרה ודאית בזיוק השכל.	רנד	הסחת הדעת מהרע שבנפש, במקום לתקנו, מביאה לגאווה, והטיפול בו להופכו לטוב, מביא לענווה.
רלט	ההכרה הפנימית שבתוכי האדם, והחיצונית השכלית, משכללות יחד את בינת האדם ורצונו.	רנה	לכל עולם יש סדרים והגיונות שונים מחבירו, ואין להיבהל מסתירה ביניהם.
רמ	מי שאינו מוכשר לישוב העולם מפני שחלקו בצפיות עליונות, יאהב את העולם והבריות, ובזה יתיישב העולם על-ידו.	רנו	לפעמים הסדרים המעשיים הנובעים ממקור עליון, מתעלים על-ידי חופש הרעיון, ולפעמים הם בונים את היכלי הרוח.
רמא	אהבת הבריות שאינה באה מתוך אהבת ישראל, נובעת מחולשה איכותית המתגלה כהרחבה כמותית, ומאהבה עצמית גסה.	רנז	לגבי משה, כל העולמות הרוחניים התלויים בעולם הזה, הנם טפלים לתיקון הנצחי, ואילו יעקב מקושר לעולם, וביתו מתפרנס מבית משה.
רמב	כשמרגיש את חסרונותיו יתבונן בכך, שכל הטוב שבו אינו נפגם מחסרונותיו, ובשעת הגאווה יתבונן בעיכובם את מעלותיו.	רנח	לפעמים טוב לשכוח את העוונות, כדי להוסיף שמחה במעשיו, וכנגדו הם נשכחים אצל ה', וזכרון הטוב נכפל.
רמג	קדושת ישראל והדבקות האלוהית צריכות להיות מרוצפות באהבת הבריות, אך יש להיזהר מן התכנים הזרים שבנפשות השונות.	רנט	כשמסחים את הדעת מהשכל הפשוט, סובלים ממיעוט הופעה בשכל העליון כי הראשית והאחרית נעוצות זו בזו.
רמד	תפקידה של הרשעה הוא להתסיס, לחזק את הרצון ולהעמיק את החיים, וכשישוכלל העולם הרשעה תכלה.	רס	כשעושה מעשה טוב שלא לשם שמים, אל יצטער על המעשה, אלא ישאב ממנו אומץ לתיקון המחשבה.
רמה	נשמות הצדיקים מחדשות את העולם עוד בטרם יצאו לאוויר העולם.	רסא	בעלי הסוד צריכים למעט בעסקי העולם ולהתרכז במקצועם, אך השקפתם עליהם בשיעור קטן, כחומט כתבואה, מברכת את תורתם.
רמו	כשנשמת האדם מתעלה, הוא מרגיש את ערך הדיבור ופעולתו בעולם.	רסב	כשהגוף חלש, השכל נוטה לעניינים מופשטים, וחיווקו, ובידור התכנים הקשורים בחושיו, מבהירים את הרעיונות המופשטים.
רמז	ההפשטה הרוחנית אינה צריכה לטשטש את המוחש והמורגש, אלא לעדנם, ולעמוד כנגדם שלא יטשטשו את האור הרוחני.	רסג	אוהבים אנו את הטוב ושונאים את הרע, ומרחמים אנו על העורגים אל הטוב אך נתונים ברשת הרע, והצדיקים פודים אותם.
רמח	האור המקיף המאיר לאומות העולם וחוץ-לארץ, עתיד להתאחד ולהיכלל באור הפנימי של ישראל וארץ ישראל.	רסד	אי-אפשר לנצח את הרע כשנמצאים אנו במחשכים, אלא צריך לעלות ולעסוק בתורה דלעילא.
רמט	רק אטימות הגוף ופירוד הנפש מונעים מלהתעדן באושר העתיד, הקיים בהווה, ושכל מה שחוץ לו אינו נחשב.	רסה	חטא נדב ואביהוא – עקירת דייקנות המעשים מתוך סערת ההופעה העליונה – מיתקן במזיגת שתי התכונות, הנעשית על-ידי אליהו.
רנ	כשיראת העונש מתרחבת, היא עצמה עונש וייסורים, אך יש בה טוב, שכן היא ממרקת את האדם ונעשית בסיס ליראת הרוממות.	רסו	חשיכה המיסטית עלולה לפגוע בנינה הטבעית, אך עקירתה עוקרת את ההיגיון מההסתכלות הכללית, ויש לאחוז בה במידה ראויה.
רנא	ישראל פותחים חלונות נסיים בטבע, ובכך מוחים את עמלק האחוז בו, ובעתיד הטבע לא יחצוץ כלל בעד האור, והמוות יחדל.	רסז	הצדיקים שקדושתם מאירה, מבחינים בכל דעה את מסקנותיה הרחוקות, ומכירים בזוהמה המידמה לטוב, ובטוב הגנוז ברע.
רנב	ישראל מתקנים את הפנימיות והאומות מתקנות את החיצונית, ואילו עמלק הוא הפך מגמת הקודש, ויש למחותו.		
רנג	כשאדם מדלג מדרגות, את דרגתו הוא מאבד ואל העליונות אינו מגיע, ועליו לשוב למדרגתו מבלי לעזוב את רושם העליונות.		

רסח	כשעוסקים בחיובים ואין עוסקים במקורם, הקישור אליהם נעשה רפה וכהה, ולכן גאולת הכלל והפרט תלויה בלימוד רזי תורה.	רפ	חיפוש הרוח הפנימי אחר מקורו העצמי, זוהי הלאה גם טוב חיצוני העומד על דרכו, אך סופו לעמוד על אמיתתו הפנימית.
רסט	החולשה שמרגישים כשמתרוממים למאויים רמים, נרפאת בהבנה שהצדדים הרפויים הם שנחלשים.	רפא	בארץ ישראל אפשר להניח לשכל לפעול במנוחה, והמחשבות תימצאנה מאירות באותיות התורה, ובחזון-לארץ המחשבות מוכרחות להיכנות מהאותיות.
רע	כשיראתו של אדם מתגברת, עת רצון היא לו ולעולם, ואל ייבהל מהעצבות הנלווית אליה, אלא יתגבר לזקקה.	רפב	המחשבה הגלויה היא תוצאה של המחשבה הגנוזה, וישראל ששורשם באמונה, אין למחשבותיהם הרעות שורש, ואינן מצטרפות למעשה.
רעא	כשהנשמה משתלבת, אפילו כהרף עין, יש לשמוח בה, שכן ערכה רב, והירידה שאחריה היא רגעית, ונובעת משלטון השקר בעולם.	רפג	האומות יכולות לחקות את ישראל בצורה קלושה, רק בצד הסימבולי והנגלה של המצוות, אך לא מצד פעולותיהן הסגוליות.
רעב	כשיראתו החיצונית מתגברת, צריך להחליפה ביראה של בושא וממנה לעלות ליראת הרוממות, ובכך מתעלים לאהבה.	רפד	הילדות הטהורה סופגת בקרבה את חפץ החיים בטהרתו, והבעת הקודש שלה מכשירה את החיים העולמיים לתפקידם.
רעג	יחוד שורש הנהגת ה' מצד העניינים האידיאליים (הקב"ה) וגילויי המעשיים (מלכות), מופיעה הטהרה בעולם והטומאה מתבערת.	רפה	הדמיון בעצלותו עלול להטעות, לראות הארה רוחנית כנטע זר ולגרסם לדחייתה, וצריך לברר היטב, ולדחות רק את הזר והמשחית.
רעד	[המשך] נשמת ישראל הנובעת מאור אלהים פנימי, התכוננה במלכות דוד, וכשהוכרה בשלמותה הגיע עת בניין המקדש של שלמה.	רפו	כשם שהשכלה האלוהית ממלאת את כל החיים בהשקפותיה המיוחדות, כך אורחותיה הרגשיים והמעשיים מעלים את החיים כפי גובהה.
רעה	צינון הגיהנם שנעשה על-ידי קריאת שמע, אינו רק הקלת עונש, כ-אם שכר עצום, כעין הפיכת הגיהנם לעדן שתהיה בעתיד.	רפז	המצוות הן האדם העליון, כלומר המהות של היש הרוחני ברום מגמתו, ואורח החיים שלהן הנו החיים האידיאליים של היש כולו.
רעו	במחשבות הכלליות מתגלה הנועם של העולם הבא, והוא שורה בשלום העולם הזה, המתגלה על-ידי פרטי התורה והמוסר.	רפח	חטא הארץ הוא שורש לכל הנטיות ההפוכות לשלמות ההוויה, ותפקיד איסורי התורה והמוסר הטבעי להפריש את האדם מהן.
רעז	כשאי-אפשר להיטיב את המידות והמעשים כרצונו, מפני שאור שבעיסה, צריך לעלות בדרך הדבקות והמחשבה העליונה.	רפט	רוח הקודש הבאה מהעולם החיצוני, מעורבת בטומאה, והבאה מפנימיות היש היא זכה, אך כדי לנצח את הרע צריך להתאימן.
רעח	הקישור בין המוסר הכללי והנפשי נשגב מהפילוסופיה, והוא מתנוצץ מסוד ה' ליראיו.	רצ	בישראל, המשפט הממוני וכל ערכי החיים הנם דרישת אלהים, ומכאן חשיבות הסמיכה, שקוממה כנגדה את הרשעה היוונית.
רעט	קטרוג שרי אומות העולם מצטרף לקטרוג הרע הכללי מבלי להבחין בתשוקתו לכליון העולם, ובתפילת הצדיקים הם נפרדים ממנו והופכים למליצי יושר.	רצא	קנאת הקודש הטבועה בישראל, לכלול בקדושה את כל ההוויה, מתגלה על-ידי אליהו והמשחית.

קובץ ז

- א ההבנה המוסרית בהנהגת העולם, הפנימית והחופשית, גדולה מההבנה הסיבתית, החוקתית והחיצונית, ומחיייה אותה.
- ב [המשך] לפי ההבנה הסיבתית, הגלות היא תוצאה של ההתנתקות מהקודש, אך לפי ההבנה המוסרית הגלות מוכרחת לבוא.
- ג השקט שבהתבודדות היחיד ועם ישראל, פועל על הסביבה יותר מכל תעמולה חיצונית רועשת, וזוהי העבודה הנדרשת כעת.
- ד במציאות המצומצמת של זעיר אנפין, כביכול יש רע וטוב, אך בשורשו שבעתיק יומין יש רק טוב, וטוב יותר עליון.
- ה אותיות המחשבה הבודדות נשגבות מאלו המתרכבות, ומתוך שלמותן אינן זקוקות להרכבה, ורק אחרי נפילתן יש צורך בהתרכבותן.
- ו הרזיות מלמדת אותנו לגלות את האור והחיים שבמציאות שעמה אנו נפגשים.
- ז ערך ההזרחות הרוחניות הנספגות בעצמיות, נמדד לפי מקורן, ולכן העוסקים בתורה זוכים לחיים ואושר הבאים ממקור האורה העליון.
- ח רק דעות היונקות ממקור הקודש מסוגלות לכלול את ענייני החומר ולהעלותם, והמחשבות המפרידות הן תולדות המזיקים חסרי הגוף.
- ט הדמיון המואר משם אדנות, יונק מהשכל המואר משם הוויה, היונק מהופעת הקודש המוארת משם א־היה, ובאיחודם מתייצב עולם מלא.
- י מקושי המעבר בין סגנונות בלימוד, ניתן ללמוד קל-יחומר עד כמה עלולות ידיעות החול להפריע לקישור אל הקודש, ומהתרכזות בקודש מקבלים הכל.
- יא הנשמה שואפת לייחוד העליון, ייחוד האור האלוהי במקורו, ובידידתה היא מתנחמת בייחוד תחתון – קישור העולמות לשורשם.
- יב כשישראל בגדולתם מאיר בהם הייחוד העליון, ובנפילתם מאיר בהם רק הייחוד התחתון, שיש בו יניקה לחיצונים, וזהו מקור צער השכינה.
- יג ארץ ישראל אינה קניין חיצוני לאומה אלא חבוקה בסגולתה, ולכן תוכנה אינו מתגלה
- בהשכלה רציונאלית, וקיום היהדות בגולה תלוי בצפייה אליה.
- יד משה לא נכנס לארץ ישראל, מפני הכנתו את התפשטותה על כל הארצות, ובתפילותיו הכניס את סגולות כל הארצות אליה בגניזה.
- טו בנטייה הקטנה של יושר ודת טבעיים, גנוזה גדולה עליונה, ומלחמתה בגדלות הבינונית נובעת בעמקה מתביעה לגדלות עליונה.
- טז כשם שהיחיד רואה סימן ברכה רק בלימוד מכמה רבנים, כך הציבור מתברך באיחוד דעות כל גדולי הדורות, אף השוללות זו את זו.
- יז עצבות היחיד שיסודה בגוף, ועצבות האומה בגולה, באים מהמות, ורפואתם היא על-ידי טל תחיית המתים.
- יח [המשך] המתקנים את עצב הגוף הנובע ממארת הנחש, זוכים לתחיית המתים.
- יט [המשך] התפילין מקדשות את הגוף, ובכך מוחקות את עצבות הגוף.
- כ באור תחיית המתים סרה הקנאה, הנובעת מעצבות הגוף שמזוהמת הנחש.
- כא [המשך] הזרחת אור תחיית האומה על-ידי רזי תורה ואור התפילין, מסירה את העצבות ואת קנאת אפרים ויהודה.
- כב [המשך] ישנם דברים גדולים בעצמותם, הנראים כקטנים בגלל עצבות הגוף, ואצל גדולים ישנה קטנות, שאצל אחרים היא גדלות.
- כג נטיית החסד צריכה הגבלה כדי שבעליה לא יפגע מהשפעתה החוזרת מהרשעים, ולכן הגבילה התורה את עשיית החסד עמהם.
- כד רק כשהבנה האלוהית טהורה מסיגים היא מאירה ומחיייה את העולם, וכשהיא מעורבת בסיגים היא מקור הרשע.
- כה תוכן הנצרות הוא הפרדת התורה מהיראה וניגוד לתורת ישראל, ואפשרות הופעתה באה בעקבות החשכת ההבנה האלוהית.
- כו שורש השכל בדמיון, וכשם שהמחשבה העליונה מתפשטת על כל ההווה, כך הדמיון מתפשט מראשית הנבואה עד תענועי הדמיון.
- כז בכל מאורעות העולם הטבעיים יש תנועה נסית, וישראל באמונתם מגלים בה את אורו של משיח, וכל נס מתקשר למעשה טבעי.

- כח ישראל הנם נר למאור העליון בהקשבתם לקול ה' שבעולם, ותיקון חטא מי מריבה של חוסר הקשבה, נעשה בגילוי חכמתם הפנימית.
- כט הענווה והיראה הכרחיות להשגת השגות אלוהיות, שכן כל מהותן היא להאיר את יחס האדם לה'.
- ל הענווה מולידה עונג והיראה מולידה שמחה, והתגלותן באה על-ידי השפעתן ההדדית המולידה גבורה.
- לא סוד ה' ליראיו הוא המלמד לרכוש כבוד לטבע המוסרי וההיסטורי, שרוח ה' מופיעה בו, וגילוייה הוא על-ידי ישראל.
- לב אחדות הנס והטבע מאירה את אורו של משיח, ובכל כוחות הטבע, אף הקטנים, גנוז אור זה, ומהם נגרמים לרוח המשיח יסורי חנק.
- לג על-ידי יציאת מצרים הוזרח החופש העליון של הנס, בעולם הסיבתי והטבעי, והעלהו.
- לד מחשבתם של ישראל המכירה בהנהגת העולם, מרוממת את הטבע ומכשירתו לאור הנס, וזוהי משמעות ברית הקשת.
- לה הנסים והמצוות עשויים בטבעיות סיבתית עליונה וחופשית, ההשתעברות לטבעיות היא עבודה זרה, והזולזול בה הוא שורש המינות.
- לו המינות אחזה ביסוד הכישוף המהפך את סדרי הטבע, והנסים הנובעים ממלכות דקדושה, ישליטו את הקודש בטבע והסתעפויותיו.
- לז הטלת הארס של המינות באגדה ובנבואה, והפיכתן לניגוד ההלכה והתורה, הביאה להסתרת האגדה, ובזיקוק העולם מתבררת אחדותן.
- לח יצר הרע מתגבר בייחוד בישראל מפני ניגודם הפנימי אליו, ואילו הגויים שורשם רע, וחסידיהם יונקים מנשמת האדם הכללית.
- לט הגויים נתונים תחת שליטת הטבע הגס, המזלות והרצון העיוור, וישראל משליטים בכל את הקדושה, השכל והחירות.
- מ כל הגברה חיצונית של דיבור וראיה, מעבר לתביעה הפנימית, מאפילה על הרגש, וסותמת את חרכי הנשמה מלהופיע את אורה.
- מא כל הנמנעות נולדו אחר הצמצום, אך בעצמות הישות העליונה אין נמנעות, ואפילו מניעת היות א-לוה כמותו אינה יכולה להתבטא שם.
- מב אושר החיים מותנה ברכישת כלים רבים להוציא על-ידם אל הפועל את האושר, ובצפיית ישועה אקטיבית הבאה מרזי תורה.
- מג עילוי העולם תלוי בעילוי הרצון הפנימי שבאדם, ובתיקונו יתהפכו הרע וכוחות היצירה והספרות שלו לקדושה.
- מד נצחיות הרעיונות, התנועות והדיבורים, תלויה בקישורם לקדושה, ובריחוקם ממנה הם אבודים.
- מה הרשעה מתפצלת לעבודה-זרה הנלחמת בקודש מבחוץ, ולמינות הניגשת לקודש עם כל זוהמתה, וישראל מגלים שהטהרה היא תנאי לקדושה.
- מו ישרות המידות והתכונות צריכה לחזור לשורשים התחתיים, שבטומאתם מעכירים את העולם, ובעילויים מוסיפים אור בעליונים.
- מז הכבוד והחיבה האידיאליים של ישראל אל הטבע, גדול מהכבוד החיצוני והמוכרח של הגויים, והוא היסוד ליצרם של ישראל.
- מח שורש יצרם של ישראל בקודש, ולכן חיצוניותו מוכרחת להיות גרושה ביותר, כדי לאפשר בחירה, והוא עתיד להתהפך לאור קודש.
- מט העונג והשמחה שבהשגה תלויים בהתאמת הרצון והמוסר של המשיג עם תוכן ההשגה, ושנאת החכמה העליונה נובעת מאי-הכשרת העולם לקבלה.
- נ בפילוסופיה האסכולית, טהרת המידות היא תנאי טכני לבהירות ההשגה, ואילו לפי התורה היא תנאי מהותי הנובע מהיותן נשמה אחת.
- נא מחשבות התשובה ורצון תיקון העולם הופכים מידת דין לחסד, ואת ענפי החיים שבישראל למשפיעים על שורשם העליון.
- נב מכיוון שמידה טובה מרובה ממידת פורענות, השפעת גפמי האדם על שורשו פחותה מהשפעת זכויותיו עליו.
- נג חוק הנמנע הנו הכלי הראשון, שנתהווה בצמצום הקדמון, ומטרתו לאפשר את גילוי היכולת האינ-סופית.
- נד התפילה מעמיקה את פרטי הרצון בשורשם האלוהי, שבכוחו לברוא עולמות, וכך יוצא המבוקש אל הפועל.
- נה הנשמה עלולה לשאת גפמים מגלגול קודם, שאינם ניכרים בזמן המיית הגוף, ובזמן השקטתו הוא הזמן לתקנם.
- נו שלמות השכל והרצון אינה מתגלה בריבוי פרטיהם, אלא באחדותם ובאיחודם זה בזה, ובשלמותם הם משפיעים על כל העולם.
- נז השאיפות השכליות מיישרות את מעשי העתיד, ועוקרות את שורשי הרע שבקלקולי העבר.

- נח מניעת השלמות והצורך בהתהוות, מתפרשת מצד השלמות העליונה כמעלה, ומצד המציאות המתהווה – כצורך התעלות תמידית.
- נט שורש הרע בתשוקת ההשגה הבלתי־מתמלאת, וההבחנה בין חלקי המושג המושגים לאלו הבלתי־מושגים, מבררת את הרע ומגלה את אפסותו.
- ס ההשקפה המפרידה ממלאת את העולם ברשע, וההשקפה המאחדת מביאה את הטוב, וכל התפוכות העולם מכוונות להוציאה לפועל.
- סא ההשקפה האחדותית מוכרחה להסתתר בתוך ההשקפה המפרידה, כדי לדחוף את התעלות הפרטים ואת התהפכות הרע לטוב.
- סב אוויר ארץ ישראל מאיר את ההשקפה האחדותית, ושל חוץ־לארץ את המפרידה, ולכן עקירת עבודה־זרה והארת התורה תלויים בארץ.
- סג חסרונות העולם וחילוקי מדרגותיו הנראים לעין הכהה, מביאים לדחיפת התעלותו, ולכן ראייה זו נצרכת בנוסף לראיה הפנימית המאחדת.
- סד כשם שהתארים השלילים נזקקים כדי לזכך את התארים החיוביים, כך הם נזקקים לזיכוך אהבת ה' ולהבחנה בינה ובין אהבה רגילה.
- סה האהבה הטבעית בטהרתה בונה את העולם, וזקוקה היא לאור הקודש, כדי שלא תעמוד במקומה, ושלא יידבקו בה מגרעות.
- סו התורה, והחכמה השואבת ממנה, והמצוות שבין אדם למקום, גדולות מהנבואה והמצוות שבין אדם לחברו, ובאיחודן נבנה העולם.
- סז ערך החיים החברתיים תלוי ביניקתם מהחיים העליונים, ולכן תיקון העולם דורש צופי ישועה עליונה.
- סח סגולת החיים החברתיים בישראל הנה מעין דוגמה של מעלה, כסא להשראת שכינה, וצריכה היא לצאת אל הפועל.
- סט התכנסות והתרכוזות האדם, ישראל, הלויים, הכהנים והחברים, במעלתם העצמית, מכשירה את עליו השאר.
- ע [המשך] התפרדות השכלים והעולמות, נותנת מקום לשעשוע של הכללת ההשתלמות (אורם של ישראל) עם השלמות העליונה.
- עא ב"אין־סוף יש אפשרות ביטוי בדממה דקה, מצד יכולתו לחולל סוף וגבול, אך ב"אין ראשית" אין תפיסה וביטוי אלא דומיה.
- עב הצער שבלימוד ההלכה בא מאי־ההוצאה אל הפועל את החיות הישראלית הספוגה בתלמוד, ונחמתו באה על־ידי הלימוד עצמו.
- עג מקוריות היצירה (גאון יעקב) וכשרון המלאכה (צור ישראל) והשם הנכתב והמבוטא, מתאחדים במקוריותם העליונה.
- עד המחשבה הרזית רואה בכל פעולה קטנה בתחתונים את שורשה בעליונים (כשיקוף הספקטרום את החומר), והקוטן מלמד על הגודל.
- עה שידוד הטבע על־ידי הנס נועד לעקור את הרע ממנו, ובהעמקה חודרת מתגלה שמוגבלות הטוב שבטבע היא עצמה הרע.
- עו אמונת כל עם יוצרת את אופיו, ואמונת ישראל כוללת את כל זיקי ההכרות שבכל האמונות בצורה מעודנת.
- עז בידעיה האלוהית כלולות כל הידיעות, ובעונג האלוהי כל התענוגות, ומאבקם הראשוני ביתר הכשרונות בא לאפשר את הזרחת האור.
- עח ציור הטבע והנס כסותרים גורם לסתירות בערכי האמונה והמוסר, ואילו ראיית אחדותם מביאה שלום במוסר ובאמונה.
- עט כדי להיות מודרך ממחשבות אישיות מקוריות, צריך לטהר את הרצון, וכל עוד אינו מטהר, יש צורך בהדרכה קבועה ומונחלת.
- פ בחסידות פנימית כלולה הארת האמונה הטבעית של הנשמה, והיא זקוקה לאמונה הבאה במסורת כדי לשמרה משגיאות.
- פא גוף האמונה (טבעיותה) צריך להתאים עם נשמתה (מסורתיותה), ובהתגברו עליה היא מידלדלת, וייחוד זה הוא תוכנן של המצוות.
- פב חוש האמונה הפנימי מתעטר באור הדעה והשכל, ושניהם מתחברים עם רוח הקודש העליונה, ההולכת ומתקשרת באור התורה.
- פג האמונה בטבעיותה היא קנאית ואינה סובלת אמונות אחרות, ומצד הכרתה יש בה חסד וסבלנות, ובמקורה מתחברות שתייהן.
- פד חלקי התורה של הרמב"ן (רזי תורה) והרמב"ם (ההיגיון) הנן מנוגדות זו לזו, אך שתייהן יחד בנות את בית ישראל.
- פה בחוש האמונה מרגישים את צער הנפש על פגמיה ושמתחה על תשובתה, ובעת דקדוק עצמי על מעשיו מתנחמים מהתורה וגדריה.
- פו ישראל, שזוהמתם פסקה בסיני, יצרם הגדול הנו התרגשות חיצונית וחולפת, ואילו הגויים טבועים בזוהמת החטא הקדמון.

- פז הנדר נובע מעומק חוש האמונה הטבעית, והוא עולה על השבועה המיוסדת על אמונת האבות, ולכן מתירים אותו לפני יום הכיפורים.
- פח החסידות הטבעית הישראלית מכניעה את תבערתה מפני הגבולות האלוהיים, אך אצל הגויים אמונה טבעית היא פורצת ומחריבה.
- פט באמת, הדבקות האלוהית אינה זהו משום בריאה, אך עילוי כל המציאות תלוי בהכרתה, הרגשתה, והגלמתה בחיים.
- צ צריך לשמור את צינורות האמונה הפנימית, שלא יתערבו עם צינורות החכמה ואמונת האבות, עד לאיחודם הפְּשָׁל בנשמה.
- צא התפילה היא הבעה של האמונה הטבעית, אך צריכה היא את העיבוד והניקיון של התורה.
- צב התפילה והאמונה, בהתנתקן מהתורה, המצוות והמוסר, נפלו לעבודה זרה, נצרות ואסלם, והן עתידות לזרוח בעוצמה כפולה.
- צג שורש התורה ויראת החטא באמונה הטבעית שבישראל, והבינה העליונה מבדילה בינה ובין הטבעיות האמונית החולה שבנצרות.
- צד האמונה הטבעית מזלפת בחשאי טל חיים על הנפש וכוחותיה, ומכשירתה את האדם להיות צדיק וחסיד ואוהב הבריות.
- צה כשהנשמה הטבעית מתגברת ממקורה העליון, היא מבקשת את התגלמותה המעשית במצוות.
- צו אומץ גילוי אליהו אחוז באמונה הטבעית העזיזה, מקור הוודאות וקנאת הדייקנות, המביאה להכרת חשיבות האומה ורווחתה.
- צז האחדות המחשבתית בישראל נותנת לדרגות הנמוכות (יראת העונש) ערך עצמי, מעבר לערכן החינוכי.
- צח בעת רצון מתגלה כוח התפילה בנשמה וסרה הזרות של שינוי הרצון, והיא נעשית שגורה בפה ונובעת כמעין המתגבר.
- צט מקור האמונה המסתורית ברצון המקיף ומחייה הכלל, והאמונה הרצינאלית – בחכמה המבחינה בין המדגרות, ושתייהן מוכרחות.
- ק שורש התפילה שברצון העליון, גבוה משורש התורה שבחכמה, ורק בהתפרטותה היא רק חיי שעה לעומת התורה.
- קא סמיכת גאולה לתפילה גואלת את התפילה ממצריה, ומגבילה את חום הגאולה לפי המידה, והיא מקור שמחת המצוות.
- קב התפילה נובעת מהרצון המתגלה כתוכן כל היש, והאמונה מתחייה מהרצון האלוהי הנסתר (נשמת היש).
- קג כשם שאומץ החיים הבהמיים נחוץ לאדם, ונכלל בו על-ידי אכילת בשר, כך גסות עבודה זרה, אחר זיקוקה, נחוצה לאמונה הטהורה.
- קד אצל ישראל המעשה קודם למחשבה, שכן שורשם הפנימי כבר מתוקן, ואילו אצל הגויים המחשבה קודמת.
- קה כשתאווה האמונה גוברת על עבודת האמונה, היא ממלאת את תאוותה באמונות הרסניות, וזהו יסוד יצרא דעבודה זרה.
- קו מי שכוסף לעליה רוחנית והסתכלות בהירה, אל יניח אותן, אף שאין מידותיו מתקנות בשלמות.
- קז הבנת המציאות ביחס לאור האלוהי, בתור חכמה, רצון, והתגלות, מאחדות בבורשן העליון, אך מושגות כדברים שונים.
- קח לאמונה הטבעית, המסורתית, והעצמית, יש תכונות שונות המתאחדות לפעמים, וכשאחת מהן שולטת, האחרות מחליפות כוח.
- קט לפעמים מתגברת החיבה לכל היקום, ולפעמים מתגברת הבחנת ישראל משאר האומות, וגם אז השאיפה היא להשפיע בכך על הכל.
- קי לאמונה עלולים להצטרף דברים שלאחד הם נחוצים ולשני הם מזיקים, ביחידים ובעמים, אמנם האמונה בטהרתה כוללת את הכל.
- קיא אצל הגויים, הלאומיות והאוניברסליות סותרות זו את זו, ובישראל הן מאוחדות בתכונה אלוהית – לאומיות בפנימיות ואוניברסליות בחיצוניות.
- קיב ישנם השרים שירת עצמם, או האומה, או האדם, או היקום, ויש השרים את כל השירות הללו באגודה אחת.
- קיג האמונה הטבעית העזה, צריכה להישתל ביסוד התורה, להתנתק ולהיטהר על-ידיה, ואז כוחה מוכפל.
- קיד התפילות הסותרות העולות מן האנשים השונים, מתקבלות לפי מידת התאמתן אל התום והיושר האלוהי, בהם אין סתירות כלל.
- קטו מגמת ההוויה היא ידיעת ה', ומושגיה מתעמקים עם התעלות ההוויה, ומתוך גודלה היא חודרת בכל, אפילו בטומאה, וזהו רו המיוחד לישראל.
- קטז הפרדת הדבקות והתורה באה מתוך שמץ עבודה זרה, ובאווירא דארץ ישראל מתאחדים התורה, הדבקות ותיקוני החברה.
- קז הדבקות הדמיונית הסותרת את התורה, המצוות ודרך ארץ, שורשה בעבודה זרה,

<p>ימלא את חסרונותיה, ואין להעמידן כתוכן נפרד.</p>		<p>והיא מתעלה על-ידי הרחבת הדעת ואהבת ישראל.</p>
<p>באמונת ישראל הטבעית חקוקים התכנים העל-טבעיים של הקודש, ואילו אמונת הגויים, אפילו בטהרתה, היא רק טבעית.</p>	<p>קלב</p>	<p>התגלות היראה האידיאלית באה מהברקת השלמות האלוהית המנצחת את ההפכים, והיא מולידה את האהבה העליונה (כלות הנפש).</p>
<p>הקדושה הטבעית האוניברסלית מופיעה בישראל בחודש תשרי, ועל-ידי מצוות החג היא ננסרת, כדי לגלות את ייחודם של ישראל בשמיני-עצרת.</p>	<p>קלג</p>	<p>הקבלה נותנת את הטמפרמנט של אש האמונה, והפילוסופיה כמשחק ילדים לעומתה, אך כדי לקבלה זקוקים לבריאות הגוף והנפש.</p>
<p>ביטול גזירת הקב"ה על-ידי הצדיק, הנה נתינת מקום מצד האיכות העליונה המושלמת, להתפשטות הכמותית המסייעת לה.</p>	<p>קלד</p>	<p>הנצרות, על-ידי ההפרדה שבה, באה לערער את התאמת אמונת הגויים לטבעם, ולהזקיקם לשלמות ישראל המתאמת אמונה וחיים.</p>
<p>בריאת האדם הנה ירידה אל הכמות התחתונה, כדי להתעלות ממנה לאיכות פנימית עליונה, וקטרוג המלאכים נגדה בא מיסוד הכמותיות.</p>	<p>קלה</p>	<p>המינות נתקה את האמונה הטבעית משורשה העליון, וזה יסוד כשפיה ושקריה, וכשתבשיל הטבעיות לקבל אור האמונה – תטהר.</p>
<p>חטא הלבנה הנו העדפת הכמות של שני כתרים לשני מלכים, על-פני איכות הכתר האחד העליון.</p>	<p>קלו</p>	<p>כל חכמה רוחנית צריכה להיבנות תחילה בדוגמתה שבנפש, ומשם להתרחב להכרה העולמית, ולחזור אל הנפש בגדולה.</p>
<p>קירוב משה את הערב-רב הנה העדפת הכמות (התפשטות החסד) על האיכות, שכן בחסד העליון גנוזים כל אוצרות האור והחושך.</p>	<p>קלז</p>	<p>בשורש הדין העליון אין כל רע, ורק בירידתו הוא עלול להזיק, ובאיגודו עם אור החסד הם מאזנים זה את זה.</p>
<p>ישראל והצדיקים הנם מועטים מפני איכותם, המינות העדיפה את הכמות, ולעומתה החסידות בנוייתה אל הכמות, הצילה את ההמון וחספה מהמינות את שללה.</p>	<p>קלח</p>	<p>בניין הרצון שבאדם ובעולם ואיחודו ברצון ה' נעשים על-ידי התפילה, וגם המבוקש עצמו מתעלה על-ידי כך.</p>
<p>אמונת הגויים הטבעית באה מתוך תאוותם, ולכן אינה עומדת בשעת צער, מה שאין כן אמונת ישראל העליונה.</p>	<p>קלט</p>	<p>השתרשות אור הרצון הקווי בשורשו העליון, הנעשית בתפילה, ממלאת אותו איתנות, וממלאת את כל המאויים.</p>
<p>קליפת האגוז הפנימית, שבצורת שתי וערב, משולה לאמונת הנצרות, העושה מהקודש תאוה גסה, והופכת לקליפה.</p>	<p>קמ</p>	<p>הכל מודים שתלמידי חכמים צריכים מעט גאווה, והמחלוקת היא האם היא עומדת בפני עצמה או בטלה.</p>
<p>האמונה והרצון הטבעיים מתגברים על-ידי התפילה, אך סיגי הטבע עלולים להידיבק בהם, וצריכים הם לזיקוק התורה והחכמה.</p>	<p>קמא</p>	<p>לפעמים הארת הנשמה מאירה את התורה ואורותיה נפגשים, ולפעמים התורה מאירה את הנשמה ואורותיהן נפגשים.</p>
<p>התרכוז בעולם המעשי לבדו משעבדת את האדם, אך חיבורו עם תמציתו שבעליונים קושרת כתרים לעולם המעשה.</p>	<p>קמב</p>	<p>מצד החכמה העולם הזה והבא מאוחדים, ומצד הבינה העולם הזה בטל, וזוהי דרגת יום הכיפורים, והארת חג הסוכות מונעת את ביטולו המוחלט.</p>
<p>אושר הנשמות וכל המידות הטובות הם ענפי האהבה האלוהית, הזורחת לפי בהירות האמונה, וזו תחדור בהמון בלא דמיונות, רק בחינוך הדרגתי.</p>	<p>קמג</p>	<p>הרע אינו מקרה אלא בריאה אלוהית מאורגנת, שתפקידה לשכלל את המציאות בכליונה מהעולם על-ידי המוסר והאמונה.</p>
<p>בתפילה מתעלים הקדושה הטבעית שבנו, שורשינו וענפינו, ואילו על-ידי התורה יורדים ומשתלבים חיים עליונים בעומק טבעיותנו.</p>	<p>קמד</p>	<p>ראיית הרע כחטיבה מגמתית עמוקה מראייתו כמקרה, והיאוש המתלווה למקרות עתיד להביא להכרת מגמת הרע כאמצעי לטוב.</p>
		<p>תנועות החסידות, ההשכלה והציונות, הנן מקרים העוברים על היהדות, כדי שתכנן</p>

קמה	כשם שנסיון ההשגה מעבר ליכולת מביא להפסד השכל, כך צדיקות יתירה עלולה להביא להרס המוסר.	קס	שנאת הרשעים נזקקת רק באופי רגש המידות, אך בשורש הדעת מכירים שכל פורענות הרשעים באה מהאהבה העליונה.
קמו	כנסת ישראל יודעת, שכל התקדמות האומות מאז החורבן היא חיצונית, וגאולת העולם תלויה בבניין ירושלים ובהשבת השכינה.	קסא	ההתבוננות בעולמות לפי המידה הנפשית, מקרבת אל החזיונות הכלליים ומגדילה את התוכן הנפשי, אך יש להיזהר שלא תצמצמה.
קמז	החכמה המקורית, והבינה המרחיבה את אורות החכמה, למרות הפער שביניהן, זקוקות הן זו לזו ומהן קיום העולם.	קסב	צדיק נסתר הוא צדיק השואף להעלות את עצמו ואת הכל לטוב עליון ובלתי-גבולי, ואינו מסתפק בטוב מדוד ומוגבל.
קמח	חכמת הקודש זורחת רק בארץ ישראל, ובחוץ-לארץ ניתן לקלוט רק את הזרחותיה על הבינה, על-ידי הציפייה לארץ.	קסג	יש צדיקים בעלי נסתר, או נגלה, או בעלי שתי התכונות, ויש צדיקים שהנסתר והנגלה נעשים אצלם לדבר אחד ממש.
קמט	המופתים מביאים להכרת המציאות הרוחנית, והנשמה מזקקת את תכנם, ובהכרה עצמה – השלילה מזקקת את החיוב.	קסד	יש צדיקים שאינם יכולים לאחוז רק בחכמה, מפני התלהבותם, ועליהם להגבילה עד השלמת ציורם.
קנ	האמונה הטבעית זקוקה לצירוף השכל, ואחר צירופה היא עומדת באינתה (כשם שאברהם זיקק אמונתו בחקירותיו).	קסה	הצדיק באהבתו לבריות נוסך בהם מאופיו ומרומם, ואהבה זו מתבלטת בתפילתו, שתוכנה הוא שאיבת חסד עליון, והכלי להכלתו הוא בקשות פרטיות.
קנא	החיוב הפילוסופי מגביל את היצירה לפי תפיסת החושב, וצריך להכיר בצמצום ההווה שמצדנו, ובשורשה העליון האינסופי.	קסו	חסד אברהם הכמותי, מתעלה לפי איחודו עם חסד אהרון הישראלי האיכותי.
קנב	כשהמחשבה מתפתחת, ניכרת אחדות המחשבות, ואז הבינה מכירה איך המחשבות הגסות שומרות את הקדושות כקליפה לפרי.	קסז	הדמיון של ארץ ישראל הוא צלול ומסוגל לנבואה, ואילו הדמיון שבחוץ-לארץ הנו עכור, והוא מגביל אף את אור השכל.
קנג	היסוד החינוכי של השפעת המעשים על המחשבות, קודם ליסוד הבגרותי של הקדמת המחשבות.	קסח	מתוך גדולת המחשבה מוארים פרטי המצווה הרבים, ולכן המוכשר למחשבה כללית אינו רשאי לזונחה.
קנד	שיפת איחוד המדע והתורה אינה נשלמת, אלא לכשיוכר המדע כאחת מהארות התורה, וזוהי הרצאתו של הרמב"ם.	קסט	יחס ישראל והעמים הוא כיחס הנשמה והגוף, שהיא מרוממת ממנו, ואינו כלב הטבוע באברים.
קנה	ריבוי המצוות המעשיות אינו מעיד, כטענת המינות, על עוני רוח, אלא הוא הכלי המכיל את שפע החיים הפנימיים של התורה וישראל.	קע	הקישור המחשבתי בה' הוא האושר היותר גדול והוא מקיף את כל החיים, וזאת היא סגולתם של ישראל המתגלה ביחידיו.
קנו	הכרת המדע באטום כתוצאת התנועה, מראה את הכלליות שבכל פרט, ומאפשרת את אחדות הידיעה והבחינה, האמונה והפילוסופיה, החכמה והבינה.	קעא	שאיבת רוח ישראל היא מהקודש העצמי שבחכמה, ולא מהחופש והעזר המתלבשים בציוריו שבבינה, ובזה טעו נדב ואביהוא.
קנז	בפתחי החכמה שבעולמות הפרטיים יש מקום להשערה וספק, אבל בבינה העליונה הכללית יש רק ודאות.	קעב	רק השאיפה אל האידיאליות הכמוסה שמעבר לעולם, מכוננת את העולם, ובעיסוק בתורה לשמה מתברך העולם מזיו העולם הבא.
קנח	הספקנות על הערך המוחלט של הטוב והרע, נובעת מסקירת העתיד החבריה בנשמה, שאר בה כל הרע עלולה ליסוד הטוב.	קעג	כשמידת החסד מתפשטת וגוברת על הדין, מתאחדים ההפכים שבדעות, והרע מתהפך לטוב.
קנט	[המשך] בעולם הזה צריך להבחין בין הטוב לרע על-ידי המוסר והדת, כדי שבעתיד יתוסף כוח הרע אל הטוב.	קעד	בתי המקדש שנבנו בידי אדם, היו במידת הדין ולכן הם חרבו, ובלמוד רזי תורה בונים בית מקדש מעשה אֵלֹהִים.

<p>קצ מי שיש לו נשמה של יוצר, מוכרח ליצור רעיונות, ולא להיסגר בתלמודו בלבד.</p>	<p>קעה האסטרוולוגיה, הגרפולוגיה, וחכמת הפרצוף והתנועה, נובעות ממערכת רוחנית מסודרת, אך בכוחו של האדם לחדש את צורתה.</p>
<p>קצא הצער שמרגישים בעיסוק בקדושה, נובע מהרגשת הנשמה בעת הארתה את אפסותה, ובתשובה מאהבה הוא מתהפך לעונג.</p>	<p>קעו החסידות היא כשרון אומנותי לחקות את טוב ה' בכוח הדמיון העדין, המזוקק בשכל, והנבואה הנה אחד מענפיה.</p>
<p>קצב [אישית] אין לעצור את הצירור המסתורי וההיגיון הסודי, שהוא רו היצירה, אף מפני הקטנות שבאישיות המנסה להתגבר על גדולתה.</p>	<p>קעז אומנות כוח המדמה שבצירורי החסידות, היא אומנות שכלית טהורה, המתנשאת למקומות גבוהים מהכרת השכל.</p>
<p>קצג [אישית] אל אבהל מהמשלים המפחידים שבנסתר, שכן העולם חשוך יותר, ומכאובי הנסתר מעוררים בנו חיי איתנים.</p>	<p>קעח התום הפנימי הוא המבוע העליון שלמעלה מהגדרה, שממנו משתפכים נחלי המוסר והרעיון.</p>
<p>קצד ההתמדה השטחית עלולה לפגוע במרחב במחשבה, וצריך לגאול את הנשמה ממצר זה.</p>	<p>קעט גלגול הנשמות הוא עיבוד ולטישה של איכויות חדשות בנשמה בתוך גופים שונים, והבנה זו מסירה את טענות המפסקים בכך.</p>
<p>קצה [אישית] דיבורי הגוזמה שלי אינם שקר, אלא חשיפת הגות רוחי, שהיא יצירה כבירת ערך.</p>	<p>קפ בהכרת מרכזיות האדם וקישורו לכל חלקי הבריאה, קיים חופש מחשבתי, המתגלה אחר-כך בהגיון ובמאמרים מדודים.</p>
<p>קצו [אישית] התחלש נפשי מחלישות גופי? הלא מלא חופש אני!</p>	<p>קפא טועים הם החושבים להפריד בין דת ישראל ללאומיות, וטועים גם הנלחמים באותם טועים, באופן הנראה כאילו ניתן באמת לנתקם.</p>
<p>קצז אש הקודש המתעוררת לעומת כל רעיון של קדושה, היא אור הנשמה, וצריך לשמוח בה ולפתחה.</p>	<p>קפב עולמו הרוחני של האדם צריך להיבנות סביב הפסוק של שמו הפרטי, ומניעת התשובה מרשעים ששכחו את שם, יוצרת אותם מחדש.</p>
<p>קצח לחירות האצילית אין גבול עצמי, אך יש צורך בגבול כדי שהחירות לא תוחלף בחירות מדומה, הנובעת משעבוד לדעות קדומות.</p>	<p>קפג מידותיו של הקב"ה אינן רחמים ארעיים ומתלהבים כרחמי אנוש, אלא רחמים מלאים משפט וגבורה.</p>
<p>קצט כשם שהחול קם לתחייה לאחר שמת בגלות, כך מוכרח גם הקודש להתחדש ולהתרענן, ולהשפיע על החול אור וחום.</p>	<p>קפד בעת שהנשמה מבקשת את מגנינותיה – אל תמונע ממנה.</p>
<p>ר בישראל, רעננות חומרית, נפשית ורוחנית, מולידות תנאים טובים לחיי קודש בריאים וישרים.</p>	<p>קפה חיי הנשמה רצים ושבים ומזמרים לה' ללא הרף – כמלאכים, וככל שיכיר בעל הנשמה העליונה בגדולת עצמו, יתמלא זיו ונהרה.</p>
<p>רא העיסוק בגאולה, וזיכוכו על-ידי המתנגדים אליו, הם עצמם המצוות שבזכותן דורנו ראוי לגאולה.</p>	<p>קפו זיכוכ המידות נחוץ, כדי שאהבת ישראל ויתרונם מהעמים לא תיהפך לאהבה עצמית גסה, למרות שבדיעבד, גם זו מוכרעת לטובה.</p>
<p>רב מהרה יכירו הגויים במרכזיות ישראל בעולם, ובנצחיות אהבת ה' אליהם.</p>	<p>קפז הנשמה הפרטית, הלאומית והעולמית, צועקת ומתאמצת לעלות אל הרום ולהתגלות, ובפרט בעת הגאולה, ואשרי המקשיב לכך.</p>
<p>רג השמאל הוא המעורר, והימין הוא הפועל ובונה, ועליו להעלות את התעוררות השמאל למקום הרחמים והחסד, הגבורה והאמונה.</p>	<p>קפח יש לאחוז בתשובה עילאה – זיכוכ פנימי והרחבת הנשמה, ובתשובה תתאה הדורשת תלמוד ומעשה – בעד העולם.</p>
<p>רד בושה תכסה את פנינו, כאשר לא נרגיש את אש היראה והאהבה כלפי מקור החיים.</p>	<p>קפט [אישית] אני צריך לדבר הרבה אודות עצמי, שבהבנת עצמי אבין את העולם והחיים.</p>
<p>רה המרכזיות של חינוך הילדים בתרבות, מבליטה ומטביעה בה את חשיבות התמימות על-פני החכמה.</p>	
<p>רו נעימות החיים הבאה על-ידי התשובה, נחשפת על-ידי המרירות שבתחילת צעדיה.</p>	

<p>רטו בניין הארץ והאומה באים מכוח הערצתם, ולכן תחיית הקודש דרושה לתחיית האומה, וכל תנועות החול יונקות ממנה.</p>	רטו	<p>הצדיקים העלונים רואים ברשעה מסך לצמצום האור הגדול, והצדיקים מתקצפים לעומתה, ומשיח ישיבם בתשובה – שיראו גם הם את הצורך ברשעה.</p>	רז
<p>רטז כשהתפילה הישראלית תשוב אחר היעזבה, היא תחזיר את כל העיזובין, וכל העולם ישתומם על הודה.</p>	רטז	<p>רח המבקש את ה' תמיד, יידע שצמאוננו אינו רק בעבור עצמו, אלא בעבור כל העולם.</p>	רח
<p>ריז העיסוק בפרק שירה הוא עבודה שכלית, הנובעת מחיבור האדם עם המציאות, כהקדמה לעבודת התורה.</p>	ריז	<p>רט אל יצטער גדול המחשבה מחוסר התעניינותו בפרטים מחשבתיים ומוסריים, אך יידע שישנם זמנים של קטנות שבהם יש לאחוז בהם.</p>	רט
<p>ריח התום והישר הם יסוד האושר, והענווה תלויה בהם, וביחד הם עושים את החיים לרכוש רוחני אמיץ.</p>	ריח	<p>רי כל חידוש בתורה הוא תמצית של עולם שהתחדש, של שמים חדשים או של ארץ חדשה.</p>	רי
<p>ריט צפיית הישועה מזככת את החיים ומרחיבה את הדעת ומעדנת את הרוח.</p>	ריט	<p>ריא הזוהר המסתיר את האותיות, כולל אותן בתוכו, ובתפילת אמת שואבים מהאור העליון שאינו מסתיר אותן.</p>	ריא
<p>רכ ההבנה שצער הנשמה בכל צרותיה הוא בעצם צער על אובדן חירותה, היא הפתח לגאולתה, בפרט ובכלל.</p>	רכ	<p>ריב אורו של משיח מהפך את ההוויה לזוהר תורה, ומגלה את הקודש בחול, וצריך לקלוט את כל הזרחותיו.</p>	ריב
<p>רכא הנשמה יוצרת ושרה באופן תמידי ואינה תלויה בזמנים מיוחדים, וצריך להקשיב לשירתה.</p>	רכא	<p>ריג כשהאמונה בריאה, האדם נעשה טבעי ומוסרי, ואהבתו לפרטי המצוות, לאומה ולארץ, גדלה.</p>	ריג
<p>רכב כל חידוש בתורה צריך להיות אידיאלי, ומבוסס על עומק הישרות, הקודש, ההיגיון, השירה והיופי.</p>	רכב	<p>ריד הבו אור, קודש, יושר, צדק וחיים הראויים לשמם, לישראל ולעולם!</p>	ריד
<p>רכג התפילה היא האידיאל של כל העולמות, והעריגה של כל הברואים למקורם נספגת באדם, והם מתעלים עמו בתפילתו.</p>	רכג		

קובץ ח

- א ההבדל בין הטוב והרע תלוי באופי הקבוע של נושאם, ולא בצורה החיצונית, ויניקת הרע העצמי מן הקודש מגדילה את אופיו הרע.
- ב לאות הרוח הנובעת מחולשה גופנית, רפואתה בסידור החיים, והנובעת משאיפה למרחבים, רפואתה בשחרורה ממגבלות הענפים.
- ג כדי להוסיף חיים בענפים, צריך להוסיף כוח בשורשם העליון, ממנו יונקים הענפים כולם.
- ד אל ידחה אדם את הרגשותיו הסמויות, אף שאינן ניכרות בשכל, אלא יניח להם להוציא פירות, וידע שסופן להאיר לכל.
- ה כשהירהא מתגברת, וממעטת את כשרון הנפש לעניינים נשגבים, צריך לאוגרה, ולהופכה למרץ מעשי להתגבר בתורה ובמצוות.
- ו ישנם צדיקים שנשמתם נלחצת מתוך חוסר אמונתם בגדולתם והסתפקותם בדרך ההמון, והם מוכרחים לשוב אל ה' המגלה להם בדרכם המיוחדת.
- ז [קריאה] השואף למקור התורה צריך להתאזר בגבורה, ולהביט נכוחה אל האור העליון הפועם ברוחו.
- ח האזנה לשיח העולם הפנימי וסקירת עלייתו הרוחנית, מבארת את התעלות האדם בכל דיבור קדוש, ודוחה דברים בטלים.
- ט מי שנשמתו שירית פיוטית, אסור לו לוותר על תכונתו, וצריך הוא להזות מרוחו הטהור זרמי אורה על כל תורותיו והגיונותיו.
- י ההתבדלות מההמון מאפשרת את פריחת המחשבה, אך מחלישה את הרצון הטבעי, וצריך למצוא איזון בין ההתבדלות להתקרבות.
- יא ביעור החמץ השייך לו, והחמץ שתחת אחריותו, מסמל את ביעור החטא האישי, ואת הערכות לכל ישראל ולעולם כולו.
- יב גם כשהרוח אינה יכולה להתרומם לאור התורה, גדול הוא ערך העיסוק בפרטיה, מפני שהם מזקקים את הנפש משפלות הגוף והדמיון.
- יג תוקף הקודש ועוז המקוריות של התורה שבכתב, פועלים גבורות חזקות, והתורה שבעל־פה מעדנת אותם ומאפשרת את קליטתם.
- יד כשהנשמה השירית נשפלת לדברים בטלים, היא נכשלת בגוזמאות שקר, ובכינוס הדיבור מתהפכים התלהבותו וגוזמאותיו לברכה.
- טו תנועות הרוח הפנימיות הן המיית הכינור, הנשמתי מתוך הקשבותיו לאצילות העליונה, וכל עמל המחשבה בא לברר את אותו הקול.
- טז מכל מצוי, חי, וקל-יחומר משאיפות האנושות, אנו מתרשמים, והננו קרואים לצחצח את הרשמים בניתוח הגיוני ובחיבת הקודש.
- יז יראת השמים הישראלית מתייחדת בכך, שעם כל עליונותה היא חודרת לפרטים מעשיים.
- יח המוסר הטבעי מבסס את המוסר העליון, כשם ששורש חזק מחזק את ענפי האילן.
- יט אור החירות שורה רק בארץ ישראל, אך בגלות אפשר לזכות בו על-ידי הציפייה אליה.
- כ השכל והיושר ההמוני הם הזרעונים של ההתעלות הרוחנית, וצריך להיזהר שהם לא יירקבו מפני רוב העיון ושקיקת והחסידות.
- כא צריך להילחם בקליפות התוהו המונעות מחשבה מסודרת, ולבנות בניינים מסודרים, ובכך מידמה הנשמה ליוצרה בונה העולמות.
- כב גם לאחר מתן תורה יכולים להימצא בישראל אנשי תוהו, העורגים לחירות קדמוניה עזה, והם מחפשים את אותו העוז בתורה.
- כג המוות אינו אלא התגברות החיים, ודמיון המוות הנובע מקטנות האדם היא הסיבה לטומאתו, ולכן הכהנים פורשים ממנו.
- כד [אישית] אם אדם מרגיש רוממות וקדושת הגיון במקצוע מסוים, ישיב עצמו ממנו תמיד, ואל יימנע מכך ויעשה בנפשו שקר.
- כה כאב הלב, המבוכה והפחד, הבאים בתחילת החיפוש של האמונות והדעות, נובעים מהכמיהה לאמת הבהירה.
- כו קדרות הנפש, הבאה מתשוקה לאור עליון ומההכרה בריחוקו ממנו, הנה אור פנימי החשוך מרוב בהירותו, וההכרה בכך מאירה אותו.
- כז כשמכיר בנטייתו לעבוד שלא על-מנת לקבל פרס, עליו לפתח חוש עדין זה, ועבודתו תתעלה מעבודת עבד לעבודת רב.

- כח המוסר והתורה צריכים ליישר את הרצון, ולא לטשטשו ולהטריחו, כדי שלא לדלדל את הצורה העליונה של הוד האדם.
- כט התפילה נובעת מהמעייין האלוהי, וזורעת בנשמה אורות קדושים, ופירותיהם וענפיהם שבים ומוסיפים ברכה במקורם העליון.
- ל עבודה תדירית היא להשוות את השכל והרצון במשקל אחד כלפי מעלה, ואת שניהם עם ההרגשה הפנימית.
- לא איחוד האור הפנימי שבמוסר הכליות עם האור המקיף שבתורה (כחומר וצורה), זהו מידת האבות, ויעקב הורישו לכל ישראל.
- לב אור תורת החסד (מוסריות אברהם), ותורת החיים (תורת משה), ותורת השלום (תורה שבעל-פה), מתאגדים ומשפיעים זה על זה.
- לג מאריכות אף ה' לבריותיו, בגלל המטרה שהן מסובבות, למרות רשעותן, אנו למדים לכבד את האמצעים המביאים למטרה רוממה.
- לד הסיגים שדבקו בדעות גדולי האומה, התבטלו לעומת ברק נשמתם, והם מתבררים דווקא על-ידי בעלי נשמות כהות, הזוקקים לדעות טהורות.
- לה הגברת אור התורה המקורי בפרטיה, מבליטה אותם, אמנם לפעמים הבלטה זו נעשית על-ידי בליעה זמנית.
- לו עיסוקינו בחיקון אותם פגמים במשך שנים רבות, לא תרפה את ידינו, אלא תחזק אותנו בעבודתנו התמידית, שאינה לשם תכלית.
- לז התמימות הנה היסוד לבניין החכמה ההסתכלותית, כיוון שהיא משמרת את הצד הטבעי והעז שבאדם ממגרעות ההתלמדות.
- לח השאיפה ליצירות גדולות מרוקנת את האדם מתוכנו, המתכונן דווקא מזרזיפים תדיריים.
- לט צריך לזקק את מידת הקנאה בכואה אל גבול הקודש, שבסיסה לא יהיה קנאה אנושית, אלא קנאת ה' הנותנת שלום לבעליה.
- מ בעולם המחשבה הרגיל, מתברכת המחשבה מסתירותיה המביאות להכרעה, אך בעולם העליון – ניכרת אחדותן השורשית המשלימה.
- מא כפירתה של הפילוסופיה בהשגחה הפרטית והכרתה בהשגחה הכללית, מיוסדת על עומק הדעת, שבאמת כל המציאות כלולה כאחד.
- מב בחירת האדם הגלויה היא רק נטף מהבחירה הכמוסה, שכל מערכת המשפט של כל היש נוגת על-פיה.
- מג השלמות האלוהית משתלמת והולכת על-ידי הכללתה את הקוטן המתעלה אליה.
- מד שורש ישראל במחשבת העולם הקדומה, קודם התגשמותה, ולפיכך דיבורם פועל במציאות, ולא רק מציירה כדיבור העמים.
- מה יסורי היצירה הבאים מהמעבר מעולם החומר אל עולם האצילות, ממרקים את האדם, ועל-ידם זוכים לעונג העדין של היצירה.
- מו האדם, הציבור, האנושות, העולם, הסביבה העולמית והעולמיות, מוצאים את עצמם בעצמם תחילה, ואחר-כך בסביבתם, ואז מתאחדות הכרותיהם.
- מז שורש השנאה הוא בניגוד העצמי שבין הצדדים ולא בנימוקיהם החיצוניים, וכיוון ששורש הרע בטוב – שורש השנאה באהבה.
- מח [אישית] אין להתנגד להתגלות התדירית של עצמיות הנשמה, המביאה את האדם והעולם לאושר נעלה מכל שם של מטרה מוגדרת.
- מט כשהאדם הוא נושא שאחרים מוארים על-ידו באור חכמה – דעתו מתרחבת, וכשהוא נושא לחסד – היא מתקצרת.
- נ בעזיבת התורה והחכמה מתהפכים ציורי האלוהות שבאדם לציורי אלילות, ובהארתם – הציור האלוהי מתרחב.
- נא התגברות צמאון התורה היא אות להתרוממות הנשמה, וכשהוא אינו מרווה, מתגלות מחלות רוחניות ביחיד ובכלל.
- נב ראוי לעמוד על המשמר לקלוט כל רעיון תכף בהיוולדו, לרשום את רשמיו ולפתחו.
- נג הטר אכילת בשר מדגיש את יתרון האדם מן הבהמה, אך מונע קישור באינתנות מידותיה, ובזיקוק הנפש הבהמית הם עתידים להתאחד.
- נד האהבה הטהורה מתפשטת מנפש האוהב וכוללת את הנפש האוהבה, וכשהנפש גדולה, היא יכולה להכיל אהבות רבות.
- נה יופיו החיצוני של העולם, הנו גילוי מזערי של יופי הפנימי שבנשמה, והוא מורגש לפי מידתה.
- נו בכל תביעות הנשמה יש אוצר חיים, אף שאינו מולבש במילים ואותיות, וצריך ללקט את פניו, ובמשך הזמן תפריחם הופעת התורה.
- נז ההכרה באפסות השקר ואי-מציאותו, ואהבת האמת הנולדת מהם, הם יסוד התשובה מאהבה.

- נח חסרון האמונה האור הטוב שבקרבו, מביא למורך הלב, וזהו היסוד לכל הנפילות, ורק ישראל באמונתם מאירים את אור הטוב בעולם.
- נט בעלי התשובה המתגברים על הדברים המעכבים אותה, גדולים מבעלי תשובה רגילים.
- ס [המשך] גם בתפילה, המתגבר על מעכביה – תפילתו גדולה, והיא פותחת נתיבות לכל התפילות הנידחות.
- סא כשמתגברת בו תאוה להיות טוב לכל, יידע שזו הארה מעולם עליון, ויתאמץ להחזיק בה ועל-ידי יידמה לבוראו.
- סב צריך להתרגל להרגיש את ישות המחשבה ואת פעולתה על האדם והעולם, ושכל הלימודים והחינוכים אינם אלא כלים להוצאתה לפועל.
- סג באמונה יש הארה השוללת את השכל האנושי המאפיל עליה, אך יש להיזהר שהוא לא ישלול אותו לגמרי, שכן סעיפי האמונה נזקקים לו.
- סד שחרור הנשמה מפגעי החומר, מאפשר את התפשטותה הכמותית על כל המציאות, ומתוך כך גם איכותה גדילה.
- סה השנאה והמלחמה באים, כדי שכל פרט יתבלט במהותו המיוחדת, בטרם יתאחד עם חברו, ונמצא שיסוד הכל הוא האהבה והשלום.
- סו כשם שהבניין החומרי מבסס את הערכים האידיאליים, כך בניין הרוחניות האנושית מבסס את המאויים העל-אנושיים.
- סז ניסיון בלא שיקול דעת אינו נותן מאומה, אך בהצטרפותו אליו, מתרומם תוכן שיקול הדעת בערך כפול.
- סח מפני טבע החומר של האדם והעולם אי-אפשר לדרוש מהם אידיאלים נקיים מסיגים, והעיקר הוא שאיפת ההתקדמות.
- סט [אישית] ידיעת הגדולה האלוהית של הנפש, אינה צריכה להתבטל ולהיכנע מפני גאים סוררים, שאינם משיגים את עדינותה.
- ע כשהיופי של הקשבת הקודש המתענף בחיים, גורם להתנתקות מהעולם המעשי, שבים להאזנת קול ה' מהתורה הבאה מקדש-הקדשים.
- עא רק ישראל מכירים ומרגישים בצורך לטהר את הנשמה כדי לטהר את הספרות, שכן ספרותם נובעת ממקור חכמת ישראל.
- עב ישנם צדיקים שחולשת גופם נועדה כדי שיתעסקו אתו, ועל-ידי כך ימשיכו קדושה למדרגות גופניות, ובהכרתם בכך הם נרפאים.
- עג האדם אינו יכול לפשר בין הקודש והחול בגלל השגתו המצומצמת, אך במכון קודש הקודשים הסתירות מיושבות.
- עד תשובת ההשגה היא המקור והבסיס לתשובת המעשים והמידות, והיא מביאה את האדם אליהם גם כשאלו מנועות ממנו.
- עה הקישור וההזדקקות העצמית של ישראל לחיים האלוהיים, היא המבטחת את בטחון הגאולה.
- עו ישנם צדיקים שהתפשטות קדושתם מונעת אותם מתורה, תפילה ומצוות, ואלו מתגלים בשיחתם, נטיותיהם ותנועותיהם.
- עז פעולת התפילה היא טכנית-אידיאלית, הנובעת מקישור רצון האדם הפרטי והחלוש עם מקורו הכללי והעליון.
- עח כל מי שיש בו אפילו מעט טוב – שורשו טוב, ורק דחיית ענפי הטוב אלו את אלו מחשיכה את רוחו, ויש להסתכל עליו בעין טובה.
- עט מהעובדה שכוח משיכה רוחני מחזיק את כל העולם הגשמי, ניתן ללמוד על גדלות המציאות הרוחנית ועל עוז ישותה.
- פ ההארה הכללית מאירה בדומם יותר מבאדם, מפני שההארה הפרטית שבו מחשיכה אותה, ועל-ידי הענווה זוכים להארה כללית.
- פא מקור השירה שביסוד קדושת ישראל (שיר) גדול מהמשכותיו (זמר), ולמעלה מהם היא ההכרה המרוממת את שיחות החולין (שיח).
- פב הנפש אינה סולדת במעשה שאינו אסור באמת, והמחמיר שלא לצורך מנתק את מעשיו מרצונו הפנימי, ואוויר הארץ מיישר את הדעת.
- פג כשכוחות הנפש של האומה מהווים בסיס לאור נשמתה, פגימותיהם מתמלאות זו מזו, וכשהנפש מתנשאת לבדה, היא מאבדת ערכה.
- פד האידיאלים הגבוליים נכללים בכלתי גבוליים באופן בלתי-גבולי וגבולי, ובהבהקת הבלתי-גבוליות נדחקת הגבוליות להיוולד.
- פה ההכרה ברוחנית העולם כשלשלת רוחנית טבעית האחווה בחיי החומר, הנה השקפה היותר אמיתית בערכי העולם.
- פו רזי תורה מגלים, שהחול אינו חול מוחלט אלא ביחס לקודש שמעליו, וגם הקודש הוא חול לגבי הקודש העליון.
- פז המושגים הפרטיים הם יותר מבוררים, ובכלליים יש יותר מעוף והארה, ובאיחודם מתחברים יתרונותיהם יחד.

צרכים או להחיות את הנשמה הישראלית ולהוסיף לה כוח בכל הדרכים, ובעלויה יתעלו היחיד והעולם.	קג	פח ככל שעולה הפרטיות בדרגות הדצ"מ, אובדת הכלליות מהן, אמנם ישראל בעלייתם כוללים את יתרונות כל הדצ"מ.
בעת נפילתו ישים על ליבו, שמעומק התהום עליו לדלות מרגליות יקרות, וישוב ויתעלה, וכן בדור שלם ובתקופה העולמית.	קד	פט רוי תורה מרוממים את הרוח ושאיפותיו משפלות ערכם, ותחיית האומה ולימוד מדעיה הנם צעדים לאותו שיגוב.
הלימודים, האנשים, העמים והעולמות, זקוקים להכשר נפשי שונה, והנפש העדינה בהתעלותה, גוברת על כל הסתירות.	קה	צו הקודש צריך להיבנות על יסוד החול, והתפרצות החול למעלה ממידתו תביא להתאמצות הקודש כנגדו, ולביטולו המוחלט אל הקודש.
בארץ ישראל נובע המעיין הרוחני מאליו, ובחוץ-לארץ מעמל האדם, אמנם גם הוא עתיד לגלות את צדו האלוהי בשיבה לארץ.	קו	צא כל לימוד צריך להיבנות על יסוד ההשכלה וההרגשה הטבעית, והן צריכות להישל על יסוד קודש הקודשים הכולל קודש וחול.
ההוויה ותנועותיה מרוכזים בנשמת האדם, ואף שבירידתו דבר זה אינו גלוי לו, אמת זו אינה נפגמת.	קז	צב צריך אדם לנצח את החלישות שבו, אף אם היא נובעת מיראת שמים ויראת חטא.
המידות הרעות שבאדם הם גילוי של סיגי העולם הכללי, וזיכוך המידות על-ידי התורה והתפילה מרכז את שורשם העולמי.	קח	צג אף שיראת העונש קודמת ליראת הרוממות ולאבהה, כשהיא מתגברת יותר מדי היא מעכבת אותם, וכנגדה נלחמת הכפירה.
כשהלימוד עוין את המחשבה, יש להתכנס בזיכוך המחשבה ולהבחין בין השכלותיה והרגשותיה, ומהם יתעלה ויתכנס בסוד הדממה.	קט	צד יראת השמים קודמת ליראת החטא וקובעת את איכותה, וכשזו מתנתקת ממנה, הופכת האחרונה לדלדול וחולשה.
השכל והמידות הם גילויי הרצון, שהוא גילוי המהות הרוחנית, ורק תשובה המתקנת את המהות הרוחנית, תביא להארת כל ענפיה.	קי	צה בעילוי האדם מתעלים העולמות כולם, וציוורו דבר זה מרומם את רוחו, והתורה והעבודה מכשירים אותו להכרה תמידית בכך.
שורש הדעת והרצון מאוחדים ותלויים זה בזה, ולכן תיקון המעשים המשפיע על הרצון, הכרחי להארת הדעת של סתרי תורה.	קיב	צו כשעושקים את חירות הנשמה על-ידי לימודים קצובים, כוחה מידלדל, וכשנותנים לה את חירותה, הם עצמם מגדילים את כוחה.
כשהיראה מעכבת את חופש הנשמה, צריך לזקקה בחיבורה אל האהבה (גבורת-גבורות), ואז היא עצמה תסייע לחופש הנשמה.	קיג	צז ההליכה אל הגדלות גורמת חולשה וחרדה לנשמה הרוצה בקביעות, אך במעמקיהן שרויים הגבורה והביטחון, והם עתידים לשלוט.
השכל האנושי נמוך מהרצון העצמי המגלה את מהות הנפש, אך השכל הקדוש עמוק ממנו, מפני שהוא מקור הרצונות.	קיד	צח השפעת המלומד על ההמון הנה מוצדקת, שכן אחדות היש היא האמת, וכל חלקי האחדות יונקים מהחלק המעולה שבהם.
הצדיקים מעלים את תשוקותיהם ואת תשוקות העולם להיות עטרה לה, וזהו יסוד פרק שירה, וכל אדם לפי דרגתו צריך לצפות לכך.	קטו	צט החילוק בין הרוח ה"שמיית" וה"אריית", אינו אלא בענפים, שכן בשורש – הכל נבראו בצלם אלהים והכל עתידים להתעלות.
מחשבת הצדיקים שקידשו את כל כוחות נפשם וגופם, נהיית אמיצה כשהיא נובעת מהרצון, המיוסד בעומק הטבע הגופני.	קטז	ק הגיהנם מוכרח להימצא כדי לזקק את הנשמה מזוהמתה, ורק ישראל, המסוגלים לזיקוק זה בעודם בגווייתם (גלות), אינם זקוקים לו.
[אישית] אהבתי גדולה לכל הבריות, וקל-וחומר לישראל, וקל-וחומר לתלמידי חכמים.	קטז	קא מקור העצב המתלווה לניגון הלימוד – בגעגוע לאור התורה, וחדוות ה' שבתורה מתגברת עליו.
כשהירידה הרוחנית נובעת מכשלון הגוף, צריך לתקנה מהשורש, ותיקון זה חבוי בהתעוררות החומרית ההרסנית.	קז	קב כללות היש מתהווה ומשתלשלת בהדרגה מלמעלה למטה, אך כל דרגה בפני עצמה מתעלה מלמטה למעלה.

ק"ח	הנשמה של החושב העליון כמהה, בעת שהוא נדחק להתעסק בעסקי רוח שאינם לפי מידתו, אף שלגבי ההמון הם נעלים.	קלב	יסוד העבודה הזרה המידמה לקדושה (העגל), והמסתירה את כיעורה (הבעל) – בשיא הכיעור (פעור), ובגילוי דבר זה יבוא כליונם.
ק"ט	מניעת העבודה הקבועה באה לפעמים מהתעלות תדירית, אמנם לפעמים מצטרפת לכך השפעת המידות הרעות, ואז צריך לזככם.	קלג	[אישית] אף שבכל עבודה צריך להתרכז בעניין אחד, יש לעשות זאת באופן שלא ייפגם עושר העניינים השונים, שכן באמת כולם מאוחדים.
ק"כ	[אישית] צריך לברר בין הנטייה למרחבי האצילות, ובין החובה הדוחקת אל הצדדים המעשיים.	קלד	"השוכח דבר ממשנתו" – היינו מהמשנה השייכת לדרגתו, אבל כדי לעלות דרגה צריך לשכוח את משנתו הישנה.
קכ"א	[אישית] צריך לעמול ולברר, איך המהות הישראלית אינה נערכת לפי מעשיה, ועם זה לא ייחלש ערך המוסר וחובת הבחירה בטוב.	קלה	החוצפה של עקבתא דמשיחא הנה נגוהות מאופלים הנדחקים לצאת דרך המסך התחתית, מרוב כינוס האור בספירות עליונות.
קכ"ב	[אישית] איני יכול להכחיש את רצוני הנאמן ויראתי הפנימית, וחיי החברה והחיים המעשיים אינם מניחים להם להתגלות בכל עת.	קלו	[אישית] כשהדיבור יוצא מגלותו, מתעלה התפילה ומאירה את הרצון, הגבורה והחסד, והארת ארץ ישראל מתעטרת בנשמה.
קכ"ג	חשיבות הצדיק בעיני הבריות אינה צריכה להחליש את דעתו, אלא להעמיק את ענוותנותו, ולחזק את גבורתו המשמרת את הענווה.	קלז	כשם שעין הנשמה אינה צרה בגוף, כך עין הקודש העליון (נשמת הנשמה) אינה צרה ברוח החילונית (נשמה) ובבניין החומר (גוף).
קכ"ד	השירה היא מקור החכמה, והיא היסוד הרוחני האצילי של כל אומה, ובפרט ישראל ששירתם היא התורה ושורשה.	קלח	הגדרת הרעיונות המופשטים, במספר ובתכנים קצובים, נותנים מנוח לנשמה הלוֹאָה מרוב טובה הבאה מטיוול בפרס האצילי.
קכ"ה	ככל שהאדם מקדש את דרכיו, הכרתו מתעלה מדמיונות ונעשית חופשית, והוא מוצא בכל חוק תורני נחלים רוחניים.	קלט	התכונה של ההכרה האלוהית היא מקור נשמת העולם, וכל החוק, המוסר והשירה, נובעים ממנה, והצדיק המלא בה הוא מקור הברכה.
קכ"ו	האומה תיבנה על-ידי התפשטות אמונתה ויראתה, וכל בונה יכירו באמת וישובו אל ה', ותשובתה תהיה מכון גבורה לכל סעיפיה.	קמ	חסידי העולם אינם צריכים לקנא בחברותיות הריקה והדמיונית, אך עליהם לבנות עולם חברותי המיוסד על אישיותם המלאה.
קכ"ז	[אישית] חפץ אני בעבודת ה' שלמעלה מן הטבע, ולהכניס בתוך הטבע אור קודש הקודשים, ומתייחד אני עם כל המשוררים שביש.	קמא	תוכן המידות והמוסר של הנשמה הגדולה, צריך להיות משוקה מטל החכמה העליונה, ובלעדיו כוחה כשל.
קכ"ח	ההשגות הבאות בהתגלות עולמות שלמים, מושגות רק באחדות השכל והרצון, ובדרגה זו כוונה טובה מצטרפת למעשה לגמרי.	קמב	הכשרונות השונים והלימודים השונים, סותרים זה את זה כשהם עומדים בפני עצמם, ובהתעלות הנפש והנשמה הם מתאגדים.
קכ"ט	החיסרון שבהגשמה אינו עצמי, אלא רק מצד ההעדר שבכל המתגשם, ולכן עדיפה ההגשמה על-פני שלילה מוחלטת.	קמג	הדממה מביאה לרוח הקודש, ורוח הקודש מביאה להכרת ערך הדיבור, להגדלת ערכו, ולהזרחת סגולת ישראל בו.
ק"ל	אם סרך חטא מונע השגות שכליות, ובייחוד גילוי אליהו, קל-וחומר שטורה וקדושה מביאים אליהם.	קמד	הבריאות המדעית באה ממיזוג הגון של השכל והדמיון, ומתסיסתם מתחדשים ענפי המדע, והנטייה לאחד מהצדדים הורסת אותה.
קל"א	כשהרבקות האלוהית מתגברת באדם, רצונו מתפשט על כל היקום (גילוי אליהו), והוא מגביר כוח חיים בכל (אור תחיית המתים).	קמה	חכמת האמת באה מהטהור השכלי המרומם מהדמיון, ולכן עלול הגוף להיחלש ממנה, וכשהדמיון מתעלה אל השכל, הגוף מתגבר.

<p>החפץ האדיר "להשתאבא בגופא דמלכא", הוא המניע את כל תנועות ההוויה וכל היצורים – השפלים והעליונים.</p>	קס	<p>קמו אף שנבואה היא רוח הקודש בשלה ומפותחת, ישנן מעלות שבאו לידי פיתוח דווקא אצל בעלי רוח הקודש ("כתובים").</p>	קמו
<p>כשההשגה האיטית שמלמטה למעלה, והפתאומית שמלמעלה למטה, פועלים כאחד, רוח הקודש מתגברת ואומרת שירה.</p>	קסא	<p>הצדיקים מתעלים בקדושתם על-ידי העלאתם פנינים יקרים מעולמות התוהו ומהדעות והעבודות הזרות.</p>	קמו
<p>הציורים העליונים מוכרחים להתבסס על-ידי שלוש ההשערות של הגבול: בפני עצמו, היונק מהבלתי-מוגבל, והמתבטל אליו.</p>	קסב	<p>לפעמים הציורים השלמים אינם יכולים להימצא מפני בהיקת אורם, ורק בשאיבת ניצוצות מתחתית הדמיון האפל הם נמצאים.</p>	קמח
<p>צער העמידה במקום אחד גדול מצער הנפילה, שכן הנפילה עצמה פוגמת בחוש הצער, וצער זה הוא מקור החרטה הטבעית.</p>	קסג	<p>ככל שאדם גדול יותר, הוא צריך לחפש את עצמו יותר, ודווקא כביטול ישותו המדומה יזכה לאור האמת והשלום.</p>	קמט
<p>המושגים העליונים מתלבשים באותיות כנשמה בגוף, והמסתכל בערכן התמונתי ומפריד בינן ובין תוכנן, לא יוכל להתחיות מהן.</p>	קסד	<p>ישנם צדיקים שיכולים לחיות בקטנות רוחנית באופן זמני, בכחינת תרדמה, ויש צדיקים שאינם יכולים להסתגל אליה כלל.</p>	קנ
<p>איחוד צדדי התורה הפזורים, ומיזוג העבודה השרית והמעשית, נחוצים בייחוד בעת התעוררות הגאולה.</p>	קסה	<p>העוסק במופלא ממנו, מקשר נפשו אל חיצוניות הציורים, וכשמתבונן במה שהורשה, מתקשרת נפשו בתוכנם הפנימי.</p>	קנא
<p>על-ידי הופעת השירה מתגלים טעמי פרטי המצוות, אף שאינם נתפסים בדרישה רגילה, וראשית צעד זה היא הופעת אור הגדה.</p>	קסו	<p>בשכל החילוני – השכל, הרגש, הדמיון והמעשה, הנם כוחות נפרדים, ובהשגת הקודש – הנם אגודים ומאוחדים.</p>	קנב
<p>יצר הצדיקים מתגבר תמיד, כדי שלא תיבטל בחירתם, וכדי שלא ייבטלו הגבורות הנוקקות לעולם, והם מהפכים אותן לטובה.</p>	קסז	<p>ידיעת העולם שמצד החול, הנה אפסית לעומת הידיעה הבאה מצד הקודש, שכן מציאות החול הנה רק צל של המציאות העליונה.</p>	קנג
<p>הצדיקים שקדושתם הפנימית מיסוד חסד עליון, צריכים לדעת את תכונתם, ושערכם אינו נערך לפי עמלם.</p>	קסח	<p>מכיוון שכל הפרטים הנם הופעות מהכלל המאוחד, ההשגחה הכללית חודרת בכולם, וטעות הפילוסופים היא רק בנתקה ביניהם.</p>	קנד
<p>אחרי שנקבעה הדבקות הטבעית בנשמה, אין להגביל את ציורי ההשגה, אף שהיסוד העיקרי הוא הסגנון המסורתי המקובל.</p>	קסט	<p>המניעות המוכרחות שייחסו הפילוסופים לאלוהות, באות מיסוד הרשימו, שהכרחיותו היא הארת הצל של חיוב המציאות.</p>	קנה
<p>באספקלריא המאירה כוחות הגוף אמנם אינם מתבטלים, אך מקצתם נשארים במעמדם, ובזיהרא עילאה מתעלה הגופניות כולה.</p>	קע	<p>ההתעמקות בנגב (נבואה) עלולה להביא להזנחת העולם הממשי בידי הרשעים, ובלימוד התורה לשמה מואר העולם בכל חלקיו.</p>	קנו
<p>[אישית] נשמתי תובעת אחרי כל לימוד, לשחרר עצמה מציורי ההשכלה המפורטים, ולשוטט בעולם החירות על-ידי תמציתם.</p>	קעא	<p>נשמת משה (תורה) עתידה להתאחד עם נשמת המשיח (ישראל), על-ידי נפשות הגרים, והפרדתם היא תוצאת החטא הקדמון.</p>	קנז
<p>העולם נברא בשלמות, מלבד הנפש האנושית, ובהתעלותה קושר האדם עטרה למלכות שמים, ומוציא לפועל את מגמת היצירה.</p>	קעב	<p>צריך למצוא את הקו הממצע בין הרעיונות האציליים והמעשיים, וליצור מסכת לימודית שסגנונה יאחזו בשני הצדדים כאחד.</p>	קנח
<p>כשמבינים רק את קישורי פרטיהם של רזי התורה ולא את כוננם, צריך לציירם כגילויים שהועברו במסורת, ובכך מתרחבת בינתם.</p>	קעג	<p>חכמת הקודש מהפכת את הרצון ואת תכונת הנפש של לומדיה, ואינה רק מציירת את הקיים במציאות.</p>	קנט
<p>כדי לקבל השפעה ישרה מרזי תורה, צריך להיות במעמד נפשי איתן, שלא יטושטש הכוח המקבל מרוב עיוזם.</p>	קעד		

קעה	[אישית] לא אוכל להסתיר את תשוקתי וקורת רוחי, מהמחשבה על העלאת ניצוצות הקודש שבחול, ואפילו מציוורה בדמיון כהה.	קצ	יש להיזהר מיראה תירה המביאה לטשטוש הכשרון, ועל-ידי שימת גבול נכון, באים לעבודת "בן" ו"עבד" כאחד.
קעו	אם אומן חילוני רואה את העולם בצורה יותר מפוארת משאר האדם, קל-וחומר שהצדיקים רואים זאת ברוח הקודש.	קצא	[אשית] צריך להרחיב את המחשבה, לטוס מן הגודל אל הקוטן וחזור חלילה, וככה עוסקים תמיד בתנועה מלאה חיים, וכבוד ה' מתעלה.
קעז	הקדושה העליונה של האמונה הטבעית, לוחמת כנגד הפחד הבא מסיגי היראה.	קצב	אצל הנשמות האצילות, המחשבה והמעשה מאוחדים, וכל מעשיהם אינם סימבוליים אלא גילויי חיים ממש.
קעח	כשגאונות האמונה ממלאה את הצדיק, מוארים ממנו העולם כולו וכל הבריות.	קצג	כוונת תפילין של יד – להכניס את כל האומות תחת השפעת ישראל, ושל ראש – להכניס את כל השרים תחת השפעת הקב"ה.
קעט	אין שירה בעולם שלא מתנוצצת בה קדושת האמונה, וכשהקדושה מתגלה בה במלואה, אז היא באמת שירת קודש.	קצד	בהתעלות רוחנית מוצגים כל מקצועות ברוח בחטיבה אחת, המתחלקת לשבילים רבים, השבים ונאחזים זה בזה בחיבור אורגני.
קפ	רוח הקודש שופעת תמיד בכל נשמות ישראל, והצדיקים שומרים את השפע שהרשעים אינם מסוגלים לקבלו, ומשיבים אותו להם באהבתם ובתוכחתם.	קצה	צערם של צדיקים הוא צער השכינה על מניעת הכשרת הבריות לקבל את טוב ה', ולכן בפנימיות צער זה מקננת שמחת עולם.
קפא	בעת שהעולם רועש, וישראל ותחייתם הלאומית מתגלים, הגיע הזמן להשתוקק לרוח הקודש על-ידי העמקה ברזי תורה.	קצו	יש מידה שבה הארת האגדה את ההלכה היא אור ישר, והתעלות ההלכה היא אור חוזר, אך בעומק פנימי – אופי ההארה מתהפך.
קפב	ככל שיתברר ויצטייר ערך הדיבור, מקורו ופעולתו, בבירור מדיע, מוסרי ואמוני, כן יתעלה הדיבור ויתקדש, ופעולתו תגדל.	קצז	עוונות ישראל גורמים לכך, שמסיגי מזונם הרוחני מתפרנסים כל האמונות, והשעיר לעזאזל הנו הכנה לעתיד בו יצוחצחו הסיגים.
קפג	אור הגבורות מכוון כנגד הפנימיות המהותית של המציאות, שאין בה שום ויתור, ולכן דווקא על-ידם מתגלה אור החסד הפנימי.	קצח	כל נטיות האדם הטבעיות והחברתיות, שאינן מוארות מהנקודה הפנימית של יראת ה', שורשן בנפש הבהמית.
קפד	הרשעה והכפירה מוצאים מקום להתגדר מהפגמים שביראה ובאמונה, ולכן צריך לבקר ולברר את שתייהן בלא חנופה.	קצט	כשם שהתארים הגופניים נועדו רק לשבר את האוזן, מפני הדמיון המדויק של יחס חלקיהם זה לזה, כך גם ביטויי הזמן והמספר.
קפה	דחיית הצדיק את העולם הזה, גורמת לו להימשך לשיחות חולין, ובתשובתו על כך מתעלים כל דיבוריו.	ר	הארת החיים של התורה מתפשטת בכל פרטיה, אך חשכת הגלות גורמת לראותם כפרטים מפורדים, עד להתנוצצות הגאולה.
קפו	פסגת שאיפת עמל המדע צריכה להיות מופנה לעילוי הרצון עצמו, ולא רק למלא את התאוות הרצוניות.	רא	תכני הקודש נזקקים לעולם מצד עצם אמיתתם, ומצד טובם והצורך בהם, וההתעמקות בכך מגלה ששני הטעמים מאוחדים ביסודם.
קפז	הדעת בגדלותה היא יוצרת ובוראת, ורק בקטנותה היא צריכה להתלבש ב"עבודת כפיים", והצדיקים משיבים את עטרת גדולתה.	רב	הכוחות הגנוזים בישראל מתגלים תחילה בצורה טבעית קמוצה, המגבירה את החומריות, וממנה יצא אור גדול.
קפח	עבודה זרה באה לעולם בעת נפילתו, כדי לאמץ את דרישתו לאלוהות, ותפקיד היהדות לזקק דרישה זו, וזוהי תכלית הכפירה.	רג	כמהה היא נפשנו ועשירה באור חיים, והיא עומדת להתפרץ ולצאת ולהאיר את כל המחשכים.
קפט	הכשרונות שבעלי החיים גדולים בהם מבני האדם, נובעים מהיותם שברים של נשמה עליונה שהתחלקה לסעיפים רבים.	רד	יצר הכפירה והעבודה הזרה שבאומות נובע מתאוותם, ובישראל – משאיפתם לאמונה עליונה, ולכן הוא יותר חזק בישראל.

רה	התבוללות עשרת השבטים בעמים, גרמה לפיזור טבע ישראל באומות, ולהכשרתם לקדושה בעתיד.	ריט	אסור לבזבז לשאיפתו לאורות עליונים, אף אם היא מונעתו לפעמים מעסק המצוות המעשיות, ובמילוי תשוקה זו ישוב אליהם.
רו	הכפירה שבעקבתא דמשיחא דומה לריקבון הגרעין, המשחרר את כוח הצמיחה שבו, והמבטל את צורתו הישנה המעכבתו מלנבוט.	רכ	ישראל מכירים ומרגישים, שכל מה שהוא יותר אלוהי, הוא יותר חי, ושהאדם מתחייה מקישור כל דרכיו באלוהות.
רז	ייסורי הצדיק מאי-מילוי תשוקתו לרגש קדושה טהור, ממרקים את זוהמת העולם ומרירות החיים, ולפיכך הם כדאיים.	רכא	הכפירה מפנה את אור האמונה, כדי שאור הדעת העליון ממנה יוכל להיכנס, ואור האמונה יתעלה על-גביו.
רח	[אישית] נשמתי אינה יכולה להטמין את עצמה בשום התגשמות, אפילו של תורה ויראה, כל זמן שאינן מתעדנות ברום ערכן.	רכב	שלוש מידות ישנם במחשבה, הדורשות כשרונות שונים: נעלמת ובלתי-מצוירת, מצוירת באופן כללי, ומצוירת בענפיה ופרטיה.
רט	על-ידי שאיפת טהרת הנשמה, חוזרת הטהרה אל הגוף, אך צריך לשבור את המחיצות הסובבות אותו.	רכג	[המשך] אף שכל אחת מהן דורשת כשרון מיוחד, באספקלריא מאירה נכללות כל המידות במידה העליונה.
רי	מכאוב גדול בא לנשמה כשמונעים ממנה לגלות את שטפיה, על-ידי הקשבה חיצונית, והוא הדין בנשמת הציבור.	רכד	עגמת הנפש הבאה בלא סיבה, הנה גילוי אור התשובה בצורה מכווצת, ויש להזיל עליה פלגים ממעיין הדעה העליונה, ולהאירה.
ריא	כשם שמבלעדי האלוהות לא יכולה להתקיים המציאות, כן מבלעדי מחשבות האלוהות לא היו יכולות להתקיים כל המחשבות.	רכה	שאיפת הצדיקים שתורתם תיבלע בדבקותם, אף שממעטה את לימודם בכמות, היא מברכת את איכותו, וצריך לשאוף למידה זו.
ריב	אף אם דבקותו מונעת ממנו יישוב הדעת בעסק התורה והמצוות, אל יפחד, שכן ההופעה האלוהית עתידה לזרוח בכל הליכות חייו.	רכו	גדולתה של חכמת הרזים היא יכולתה לרדת עד לתפיסת האדם הפשוט על-ידי קליעתה לצלם א-להים שבו, ולרוממו.
ריג	כשאינן מסתכלים בפנימיות העצמית, הכל נעשה מעורבב ומסופק, ובשיבה לעצמיות שבים לה, והוא הדין בציבור ובהוויה כולה.	רכז	תסיסת הלב וגעגועיו לא-להים, וזרמי האהבה והיראה שבנשמה, הרי הם יסורי אהבה, ובגילוי נחליהם ימצאו בהם מעיינות דעת.
ריד	ברייחת הצדיקים מהכרת החול והרע, משפילה את העולם, וממילא גם את כוחם, וכשיסור פחד זה בעתיד, יתעלה החומר ויתקן הרע.	רכח	שנאת הרשעים מופנית בעומקה רק לרשעה עצמה, אך בתחילתה היא צריכה לבוא עם שנאת הרשעים, כדי שלא תיטשטש.
רטו	[אישית] למה אצער את נשמתי החפצה בחופש, תתרומם כפי שאיפתה, וכבלי החטא יוסרו מיד בהרהור התשובה.	רכט	במחלוקת בעלי האגדה עם בעלי הנגלה, האם עיקר עסק התורה הוא בדבקות או בלימוד הלכתי, צדקו שניהם, שכן הדבר נקבע באופן אישי.
רטז	שלוש דרגות של השפעה: השפעת שר העבודה (לויה), הוספת כוח בעליונים (כהונה), והנעשים צינור השפעה לתחתונים (משה).	רל	גם בעולם השכלי וגם אצל בני האדם המצבים מתחלפים: בזמן קבלת השפע שולטת הדממה, ובהשפעתו מתגברים המילול והעשייה.
ריז	בחוצפה שבעקבתא דמשיחא מתגלים אורות האמונה השלמה הגנוזים באמונה הפשוטה, כדי לשוב לשורשם בגילוי.	רלא	שלושה מינים בתלמוד: בנגלה – ההופעה בלועה בהשכלה, בנסתר – הם מתאחדים, ובייחודים – ההשכלה בלועה בהופעה.
ריח	כל מדרגות המציאות קשורות אלו באלו, וזהו יסוד פרק שירה, ונהרת הצדיקים מתפשטת ככולם כפי אומץ הקישור אליהם.	רלב	אין לנפול בדעתו, אם רואה שהחשכה הגופנית מעיבה על בהירות השגתו, שכן עצם הרגשת צער זה מעידה על נפכות גופו.

רמז	שנות התווה שקדמו בעולם, השרישו בו את יראת העונש, כדי שתשמר את היראה העליונה, כשמרים ליין.	רמז	גילוי תלות רצון האדם ברצון ה', מגלה את סגולת הרצון לפעול במציאות, וזהו היסוד לפעולת התפילה, הברכה, וגזירת הצדיק.
רמח	מטרת העבודה והתורה היא להביא את האדם לדבקות, וכשחש נטייה תמידית אליה, בדרכו בלא פחד, והעולם יתמלא חסד על-ידו.	רמח	העצבות המתלווה לתשובה, היא מקור השמחה, מפני שמקורה בהבלטת העוונות הבאה מבהיקת האור האלוהי בנשמה.
רמט	אפילו אם הדבקות בולעת מהמדעיות והמעשיות, אין לשום על לב, שכן סגולתה שקולה כנגד הכל, ומכסה על כל המגרעות.	רמט	כשאדם מכיר את עוונותיו, מיד זורחת עליו בהירות התשובה, ואפילו בדברים המעכבים את התשובה.
רנ	היראה נועדה להגביל את רק חופש הגוף, ואילו השכל זקוק לחופש, וטועים המחליפים ונותנים חופש לגוף או גבולות לשכל.	רנ	דווקא ההשערה בגודל אין-סוף הסתום בפני כל הכרה ורגש, היא מקור הברכות ושורש כל הרעיונות המושכלים.
רנא	הכעס, שבמלחמות האדם ונזקי בעלי החיים, נובע מאי-ההוצאה אל הפועל את הכוחות הרוחניים המתקבצים בנשמה.	רנא	כשהצימאון האלוהי בוער בנשמה בתוקף, יידע האדם שזהו יסוד לכל מעלות הקודש, ואל ייפול בדעתו מפני כל פגם מעשי ומידותי.
רנב	כל יצירה בעלת אופי באה מפגישת שורש הנשמה העליון, עם מאפלי הרגשות שבתכונה החמרית.	רנב	מי שרוחו מלאה מהופעת אור אין-סוף, אינו יכול למצוא קורת רוח ברעיונות קצובים, וצריך הוא לענג נשמתו בחדוות ה' עליונה.
רנג	עולם הרעיונות מתחלק לרעיונות קבועים (נצח), ולרעיונות מתנדודים ומשתנים (הוד), ואין אחד מהם מתגלה בלא צירוף חברו.	רנג	ההתלהבות והצימאון הפנימי לאור ה', הם התגלות הקדושה בנשמה, וצריך להכיר בהם ולנהל את חייו על-פיהם.
רנד	צדדי החומריות בנפש, והמינות בעמים, מהויים בסיס משמר לצדדים העליונים, כשמרים ליין, וכשהשמרים נפרדים מהיין הם נמאסים.	רנד	[המשך] אותה הצימאון הפנימי בא לפעמים להשפיע קדושה על ישראל ועל העולם כולו.
רנה	ההשגחה היא הכוונת מאורעות העולם בשביל ישראל, וממנה באים כוונות המצוות והייחודים, ואור זה מתגלה דווקא בארץ ישראל.	רנה	ההתעסקות במחשבות עליונות, אף שאינו מבינם כראוי, מעדנת את הנשמה והעולם, וזהו סוד המשיכה הפנימית אליהן.
רנו	הצד הפמותי של ההשגחה הוא הנהגת העולם, וצדה האיכותי הוא עצה עליונה השרויה במחשבת ישראל הקדומה, ומתגלה באור התורה.	רנו	אף שניצוצי הנשמה שקועים בזהמא, היא עומדת בטהרתה, ומתאמצת להתרומם ולרומם עמה את כל הניצוצות.
רנז	שמות השבטים מורים על ייחודה העצמי של כנסת ישראל, ושמות שבעים נפש בני יעקב – על צירופם לכללות העולם.	רנז	כשהקדושה מתגברת באדם, נעשית כל חשכת העולם לפניו לאור, ורוח אהבה וסליחה מתפשטת בעולם.
רנח	בעתיד יכירו הכל, שלכל העמים, הדתות והסגנונות, יש שאיפה משותפת הגוברת על מלחמותיהם, ויקראו כולם בשם ה'.	רנח	כשתשוקתו של האדם לאור העליון מתגברת, ידבק כל מחשבותיו בנועם ה', ואם לא יעשה כן ימצא את הכל חשוך לפניו.
רנט	עמל המחשבה הרוחני מוכרח לגלות את שלום הדעות העליון של עולם התיקון, על-אף הייסורים הכרוכים בכך.	רנט	סילוק הרצון מהאלוהות מחשש להשוואתו לרצון אנושי, הנו מוקש גרוע יותר, ובדימוים לשם שיבור האוזן מאירה האמת.
רס	אי-אפשר לעצור את הנשמה החדורה צימאון אלוהי, מאורח שטפה הרענן.	רס	התורה משפיעה על ישראל השפעה רזית (רוח-הקודש) והשפעה גלויה ומעשית באופן ישיר, ובאומות רוח הקודש נשפע רק ממעשיהם.

אורות

ארץ ישראל

יד ^ד חטא העגל גרם לביטול יראת העמים מישראל ולמלחמותיהם בהם, וכאשר הוא יימחה יתוקן העולם בדרכי שלום.

טו ^ה המידות הרעות שנכבשו על-ידי המוסר של תרבות החול, מתפרצות במלחמות רבות הדמים.

טו ^ו המלחמה מעמיקה ומבשילה את צורת העמים, ואת צורת ישראל שהם האספקלריה של העמים.

טו ^ז צבעה העצמי של כנסת ישראל הולך ומתגלה, והכנסתה רכוש רב מהפיזור בגויים רק מוסיפה על רכוש העצמי.

טו ^ח חורבן אירופה ושפיכות הדמים שבמלחמותיה, מעידים על הצביעות של תרבותה, ומביאים לכינון מלכות ישראל.

טז ^ט התמוטטות העולם וסערות הדמים שבימינו, מכשירים את הוצאת סגולת ישראל וישוב הארץ אל הפועל.

יז ^י כשישראל בגדולתם מאיר בהם הייחוד העליון, ובנפילתם מאיר בהם רק הייחוד התחתון שיש בו ניקה לחיצונים, וזהו מקור צער השכינה.

ישראל ותחינו

יח ^א ישראל מספרים תהילת ה' בעולם, ואורם הולך ומתגלה בימינו.

יט ^ב ההבנה המוסרית בהנהגת העולם, הפנימית והחופשית, גדולה מההבנה הסיבתית, החוקתית והחיצונית, ומחיייה אותה.

[המשך] לפי ההבנה הסיבתית, הגלות היא תוצאה של ההתנתקות מהקודש, אך לפי ההבנה המוסרית הגלות מוכרחת לבוא.

כ ^ג בישראל – המשפט הממוני וכל ערכי החיים הנם דרישת א-להים, ומכאן חשיבות הסמיכה, שקוממה כנגדה את הרשעה היוונית.

המינות הפקירה את המשפט לטובת הרחמים המדומים, וגרמה לשפיכות דמים, ואילו המשיח ישפוט תבל בצדק.

כא ^ד נטילת הדיוק והניצחון של האמונה והמוסר והחלפתם בנוגה חיצוני, הנו ארס רחני המתפשט בעולם עד לזריחת אור ישראל.

טא ^א ארץ ישראל אינה קניין חיצוני לאומה אלא חבוקה בסגולתה, ולכן תוכנה אינו מתגלה בהשכלה רצינאלית, וקיום היהדות בגולה תלוי בצפייה אליה.

טב ^ב ההתרחקות מהרוזים מטשטשת את הכרת קדושת ארץ ישראל ועושה מצפיית השועה ענף אפיזודי, ויש להילחם בשיטה זו.

יג ^ג בארץ ישראל מתבטלת הצורה האנושית של היצירה לגבי צורתה הישראלית, ורק כשהמקור הישראלי נשחת יוצאים לגלות ויונקים מהיצירה הכללית.

יד ^ד בחוץ-לארץ מחשבות האדם מעורבות בסיגים, ואי-אפשר להיות נאמן אליהן כמו בארץ ישראל, אלא על-ידי התשוקה אליה.

יה ^ה הדמיון של ארץ ישראל הוא צלול ומסוגל לנבואה, ואילו הדמיון שבחוץ-לארץ הנו עכור, והוא מגביל אף את אור השכל.

יא ^ו קדושת ארץ ישראל הנקלטת בנשמה, אינה פוקעת בחוץ-לארץ, והזרות שמרגישים שם מעמיקה את ציפיית הגאולה ביצבור כולו.

יב ^ז אותיות התורה, המצווה והחיים, ממלאות את הנשמה, ומתגדלות מאוויר ארץ ישראל, והן המאירות באורים ותומים.

יג ^ח התשוקה לארץ ישראל המתגלה בימינו גם אצל הרחוקים מאמונה, הנה דרישה פנימית לביסוס רוח ישראל במלואו.

המלחמה

יג ^א המלחמה מעוררת את כוח המשיח בעולם, על-ידי כליון הרשעים ועל-ידי מיתת הצדיקים המכפרת.

יג ^ב ההתבוננות בגבורת החיים של אבותינו ובמלחמותיהם, מאמצת את כוחנו ומחיייה את נשמותיהם בקרבנו.

יד ^ג עזבנו את הפוליטיקה העולמית באונס חיצוני וברצון פנימי, עד שיתבסס העולם, וממלכתנו תוכל להיבנות בלא שפיכות דמים.

- כב ה העולם ומלאו מחכים לאורם של ישראל ההולך ומתקן את ההוויה על כל חלקיה הנמוכים, ואינו זונח כנצרות את העולם המעשי.
- כג ה הפקרת המעשיות מתוך התפרצות רוחנית משפילה את הקדושה העליונה, ובתיקונה על-ידי הרשעים שבים אורות הגזולים בידיהם.
- כד ה ישראל זקוקים לאקלים רוחני לפי תכונתם, וחושם הקדוש מכיר בכך, והשתקעותם באמונה ודבקות זרה שקולה כזנות רוחנית.
- כה ה בנשמת ישראל חרותה הגבורה העליונה המחדשת את העולם החומרי, ולכן היא תובעת את העלאתו, אף שהכרה זו נסותרת לפעמים.
- כו ה המינות כופרת בנצחיות סגולת ישראל בגלל ניתוקה את הגוף והחומר מהרוח, ואורו של משיח יגלה את אחדותם.
- כז ה כנסת ישראל שואפת לתיקון כולל של שורש החטא בעולם (חטא הארץ, הלבנה והעולם), ואינה מסתפקת בסליחה חלקית (כנצרות).
- כח ה אימוץ חיי העולם הבא מאמץ את חיי העולם הזה, ובישראל הוא נזקק לבניין האומה, והצדוקים שכפרו בכך – לאומיותם דעכה.
- כט ה בכל מאורעות העולם הטבעיים יש תנועה נסית, וישראל באמונתם מגלים בה את אורו של משיח, וכל נס מתקשר למעשה טבעי.
- ל א סוד ה' ליראיו הוא המלמד לרכוש כבוד לטבע המוסרי וההיסטורי, שרוח ה' מופיעה בו, וגילוייה הוא על-ידי ישראל.
- לב ה אחדות הנס והטבע מאירה את אורו של משיח, ובכל כוחות הטבע, אף הקטנים, גנוז אור זה, ומהם נגרמים לרוח המשיח יסורי חנק.
- לג ה הרשעה מתפצלת לעבודה-זרה הנלחמת בקודש מבחוץ, ולמינות הניגשת לקודש עם כל זוהמתה, וישראל מגלים שהטרה היא תנאי לקדושה.
- לד ה ישרות המידות והתכונות צריכה לחדור לשורשים התחתיים, שבטומאתם מעכירים את העולם, ובעליונים מוסיפים אור בעליונים.
- לה ה סילוק השכל על-ידי תרבות הדמיון הגסה השולטת בימינו, משלים את כוח הדמיון שנחלש, ומכשיר הופעת רוח הקודש.
- לו ה החכמה התתאה והדמיון הנרכש מהנוכחים, מעלים את העולם בזמן שאינו ראוי לתורה העצמית של ישראל, ועתידיים להיתקן בעתיד.
- לו ט הרצון הפונה לאלוהות, המנותק ממחשבת האלוהות ואורחותיה המעשיות, נופל בעומק רע, וישראל מזקקים רצון זה בעבודתם.
- לז כ אורו של משיח ואמונת ישראל שואפים לתיקון מוחלט של העולם, והם מתגלים למרות כל הקשיים.
- לט כא ברכת ישראל היא תוספת הדעת העליונה, שהיא השורש והמקור לכל המחשבות העצות התחתונות המתפצלות ממנה.
- מב כב ההשכלה הבאה מרוח הקודש, מהתגלות נשמת ישראל, מתאימה עם הניתוח ההלכתי, וממנה באים אהבת האומה וקנייניה.
- מג כג כשאדם לומד מקצוע בתורה שאינו מתאים לשורשו, הוא מרגיש עצבות, ובעקבי משיח מצאיאת השורש קשה מפני שאז נדרשת כלליות.
- מא כד יש רוח ממוזג המסדר את הקודש בחיים, ויש רוח סערה הפורץ את כל הגדרים, וכוחו יפה לשעתו, אך אינו יכול לנהל חיים קבועים.
- מב כה בעתיד יתגלה שכל השאיפות הן דבר ה' ומשכללות את עצתו העליונה, והקמת סוכת דוד תהיה הגילוי שמעולם לא נפלה.
- מב כו האמון המשפחתי הוא תולדה של האמונה העליונה וכולל באותיות שם ה', פגימה בו פוגמת בכל ייחוסיו החברתיים, ובניינו בונה אותם.
- מג כז יחוס השבטים נשכח בגלות כדי למנוע פירוד בישראל, וסופו שישוב באחדות הרמונית על-ידי אליהו, על-ידי סתרי תורה.
- מד כח יציאת מצרים (ע"י משה) וגאולת העתיד (ע"י אליהו) הנן פעולה אחת שאינה פוסקת, ורוח ישראל מקשיב לקולה הנסתר.
- מד כט אור התורה של האבות (משה), ואור הטבע הישראלי הקדוש ושמירת הברית המתגלה בבנים (אליהו), מתאחדים באחרית הימים.
- מז ה צריך לעורר את תחיית ישראל בכל כוחות האומה, העתידיים לפרוח בארץ ישראל ויונקים ממנה את כוחם.
- מח סא טועים הם החושבים להפריד בין דת ישראל ללאומיותו, וטועים גם הנלחמים באותם טועים באופן הנראה כאילו ניתן באמת לנתקם.
- מו כב הנשמה הפרטית, הלאומית והעולמית, צועקת ומתאמצת לעלות אל הרום ולהתגלות, ובפרט בעת הגאולה, ואשרי המקשיב לכך.

אורות התחיה

אורם של המקדש, הנבואה והמלכות, מאיר בכל התקופות, והננו צריכים להתכונן אליו ולדעת את תפקידנו.

רק שאיפה לגדלות, מתאימה לגבורת החיים המתגלה בימינו.

[המשך] בלא מטרה לגבורת החיים, היא תלך ותתנוון.

סב^ה היהדות בגולה חייתה רק מחזון העתיד ומזכרון העבר, ולכן היא ירדה פלאים, ורק בגאולה יש חיי הווה ממשיים.

ככל שהעולם מתפתח, שואף הוא לחזור לטבעיותו המקורית, וצריך לזקק שאיפה זו.

כשהאומה מתעוררת לתחייה, היא מוצאת בקרבה את גבורתה ואת היכולת לחבר חדש וישן.

סג^ט כשם שהזוהמא יכולה להוריד לשפלות את האדם, כך היא יכולה להשפיל עם שלם.

כשם שהטהרה מאירה את נשמת היחיד והטומאה מכהה אותה, כך הן מאירות ומטמאות את נשמת האומה ורוחה הלאומי.

כשהמעשים והמידות זכים, האומה חולמת חלומות קדושה, וכשהם מתכערים – שאיפותיה נעשות ירודות.

ברית כרותה לישראל שאין הטומאה מכריתה אותם לגמרי ממקור החיים האלוהיים.

הלאומיות החילונית שורשה ברוח ה' למרות מרידתם בה, שכן רוח ה' ורוח ישראל אחד הוא.

סד^א סדרי החיים של הגויים נובעים מרצון להתבצר בחיים הגשמיים, ושל ישראל – מצ'מאון פנימי לדעה ולהרגשת ה'.

אהבתם המיוחדת של ישראל לה', ובפרט של הצדיקים, בצירוף החכמה העליונה בחירותה, מאירים את העולם.

סה^ב הלאומיות הישראלית מביאה ברכה, ולאומיות הגויים מביאה חורבן, ותיקונה על-ידי השפעת לאומיות ישראל.

סו^ג כשנחלש האור הזורח בנשמות ישראל על-ידי הגלות, נחלש גם התוכן הכללי בעולם עמו, כדי שיוכלו ישראל להכיל אותו.

סו^ד שרדי שיחת האבות וגבורתם האלוהית, הגדולה מתורת הבנים, מתעוררים בסתר בעקבי משיח, וגדולי עולם צריכים לאחדם.

סז^ט גלות השכינה גורמת להתנוון מעולם החול ומתרבויות העמים, וכשישראל בגדולתם – הרחבת הדעת מרחיבה את אור הטוב.

סז^ט הצדיקים מעלים את מלאכת ההמון, המדעים, הלשונות, היופי והמוסר.

מח^א הכרת יחס האלוהות והעולם כיחס הנשמה והגוף, תלויה בעילוי הסימפטיה של האופי האנושי לטוב המוחלט, וזוהי תכונתם של ישראל.

מט^ב תכונת ההישרדות האינסטינקטיבית גורמת לשנאת האומות לישראל, ומחייבת את ישראל להתרכז במזון האלוהי המיוחד להם.

נב^ג חופש הדעות נחוץ ואפשרי רק כשהוא מצטרף לקנייניהם העצמיים של ישראל ולמוסוס האלוהי, ורק על יסודם ראוי לנהל ממלכה.

נג^ד הכהונה היא פיתוח הענווה, הסבלנות, והחסידות העליונה, הנדרשים כדי להוות ממוצע המחבר בין הקדושה להמון.

נה^ה קנייני האומה הלאומיים מוטבעים בישראל ואי-אפשר לקצץ בהם, והיכרון שנשאר מהם בגלות, מעורר את הציפייה לחידושם.

ס^ו ישראל קשורים בקשרי נשמה עם ציוריהם הרוחניים הגלויים והנסתרים.

[המשך] קיצוץ בציורים הרוחניים המיוחדים לישראל הנו קיצוץ בלשד חייהם, וצריך להתקומם כנגדו.

בתורה ספון הציור הרוחני המקורי של ישראל, וככל שהכרתה מתגלה באומה, מתבססת נשמתה בקרבה.

[המשך] המעשה הוא החומר הנושא את הציורים הרוחניים של ישראל.

ניתוק החיים המעשיים מציורי הרוח מוליד מבוכה, ועלינו להרים את הדגל למרות הסבל והעמל שבכך.

כשהעולם המעשי מכביד בגלל כשלון האומה, יש להקל מהעומס שלו על-פי דרכה של תורה.

עזיבת המחשבות העליונות וההשתקעות בקטנות החיים, משפילות את ערך המעשים והופכות אותן לשיממון וקפדה.

רק אחיזה בעולם המעשי והפנימי כאחד, תביא רפואה לציורי קטנות הדעת.

המאור שבנשמה משמש כסולם לעלות על ידי רזי תורה למחשבות עליונות.

סא^א האור הגנוז בנשמת ישראל, השואף לרוח הקודש, מוחק בזריחתו את התמימות והחרדות הכושלת, כדי להזריח אור מקורי.

האידיאליים שבמקור ישראל הולכים ומתגלים בימינו, והם דורשים הכנת כלים מתאימים של דור בריא ורענן.

- ס ט ט * האמונה והאהבה מחוברות תמיד זו עם זו ומשפיעות זו על זו. האדם מוכשר לאמונה ואהבה יותר מלשאר הכוחות הרוחניים שבעולם, וזהו אות לכך שבהן מונחים יסודות מהותו. כל מעשי היחיד והכלל וכל גלגולי הסיבות וחיי התרבות, באים כדי להשלים את האמונה והאהבה. האמונה והאהבה הן שורש כל הכוחות הרוחניים שבעולם, ובהיפגמן נפגם הכל. התרבות הזמנית מבוססת על הכפירה והשנאה, ותיקונה הוא באמונה ואהבה. התורה היא האהבה, והמצוות הם האמונה, ועליהן צריכה להיות מבוססת התרבות. הדבקות בצדיק משכללת את האמונה והאהבה, וצריך לאחדן עם סגולת רוח הקודש של ארץ ישראל. חסרי האמונה והאהבה חיים אינם חיים ואינם ראויים לשום דבקות, אפילו חברתית, וצריך להחיותם בהרעפת אמונה ואהבה. תחיית האומה בארצה תבוא רק על-ידי תחיית התורה והמצוות, האמונה והאהבה, מתוך עונג ובריאות. * ע י ח * שלושת הכוחות הנאבקים ביניהם בתוך מחננו – הקודש, האומה והאנושיות, צריכים להתאחד. [המשך] הקודש המיוצג על-ידי האורתודוקסיה, והלאומיות החדשה, והליברליות, זקוקים זה לזה ומאזנים זה את זה. * ע ב ט הגאולה המתגלה בימינו, צריכה לבוא על-ידי הנפשות האצילות (זרע אדם) והמעשיות (זרע הבהמה) כאחד, על-אף הפער ביניהן. * ע ג כ ההפרדה בין הצדיקים לרשעים היא כגזירת הגוף החי, ודומה לפירוד המצוי בעבודה זרה. * ע ד ט כל החשק והאור שבעולם נפגם בפירוד ישראל, ואהבת ה' לישראל מבטיחה את איחודם ותחייתם. * ע ח כ אהבת האומה ותחייתה המתגדלת בימינו, תתלקח עם אש האמונה בטהרתה, ובכך תתברר הלאומיות החילונית מזוהמתה. * ע ח ט התגברות אהבת האומה הנה התגברות אהבת התורה והמצוות, המופיעה בתחילתה בצורה בוסרית, הדוחקת את הפרטים שבה. * ע ו כ אשרי מי ששם עצמו כשיירים לכנסת ישראל ויונק ממנה את כוחו, ואהבתו לאומה אינה נגרעת בגלל חסרונותיה החיצוניים.
- ע ז כ סמוך לעקבא דמשיחא מתרבה סגולת האחדות באומה, אף שהיא טמונה במטמון של קטרוג ומריבות.
- ע ז כ תחיית האומה בארץ, גדולה ברענונה וקטנה בכמותה (כתינוק שנולד), ואמונת ישראל בנצחיות התחייה היא סוד קיומה.
- ע ז כ * קדושת ארץ ישראל שבטבע, גדולה מהקדושה שבגלות הלוחמת בטבע, ועתידה קדושת הגלות להיבלע בקדושת הארץ.
- [המשך] כשהקדושה שבטבע כוללת את הקדושה שלמעלה מהטבע, המלחמה חדלה ומידת הדין מתבסמת.
- ע ח ט התחיה הלאומית משיבה לטבע את יופיו והדרו השמימיים, ובלעדיה אין אפשרות לשום משורר לחוש אלא את צרו הגס והמוחשי.
- ע ח ט [אישית] הקודש שבטבע מתאחד עם הקודש שמעל הטבע על-ידי אורו של אליהו.
- ע ט כ פיתוח היישוב והבניין הלאומי יביאו להתעוררות נשמת האומה, שתיישר את דרכיהם ותתקן את קלקוליהם.
- ע ט כ התפתחות האומה שלפנינו היא ראשית הגאולה, אף-על-פי ששם שמים עוד לא שגור על-פיה, ומצב זה הוא חבלי משיח.
- פ ט ב בשר הקודש של ישראל דורש פיתוח, ובו תלויה גם הצלחת התשובה.
- פ ט ב * ההתעמלות שעושים צעירי ישראל למען גבורת האומה, מוסיפה כוח לעוסקים בייחודים, ופועלת כשירות דוד בתהילים.
- אין להיבהל מהעובדה שקיימים חסרונות בעוסקים באימוץ גופני, שכן אפילו רוח הקודש צריכה בירור מצחצוחי טומאה.
- פ א י הטהרה הגופנית מעוררת ומטהרת את הרגש והדמיון התחתיים, המתעוררים בייחוד בעת תחיית האומה.
- פ א י כל סופר שאינו עמל לקדש עצמו אינו ראוי לכינוי "סופר", שכן הראשונים נקראו כך מפני שהיו סופרים את אותיות התורה.
- פ ב י טומאת הסופרים ניכרת ביצירתם למרות הלבשתם השירתית, והם עתידים להיטהר, וברוח התשובה תתעלה יצירתם.
- פ ב י החכמה הבאה מקנאת סופרים תירקב ותסרח, ותתבטל צורתה, ואז תואר באור החכמה העליונה.

<p>רק אצל ישראל האמונה מאמצת את החיים, ואילו אצל הגויים היא נלחמת בהם, והכפירה באה לברר את ייחוד האמונה לישראל.</p>	פב טז	<p>החוצפה שבעקבתא דמשיחא היא מיעוט האורות לשם תיקון הכלים, והיא תואר בהתגברות אורות הצדיקים.</p>
<p>הצד ההלכתי שבתורה עוסק בפרטים והנסתר עוסק בכללים, והפלפול והלימוד החדש מכשירים את איחודן.</p>	פט טז	<p>בלא החוצפה שבעקבתא דמשיחא, המעבה את הרגש, אי-אפשר היה לבאר סתרי תורה בגילוי גמור.</p>
<p>חופש הנשמה עם גילוי אור רזי התורה, יאיר את אורם של ישראל לאור גאולה.</p>	צ טז	<p>דור עקבתא דמשיחא מחזק את החומר, שעל-גביו תתגלינה כל סגולותיה של האומה.</p>
<p>התוכן של חכמת הרזים מסגל בעצמו את יכולת ההקשבה, כמעשה בני הנביאים, וכדורנו, דור הגאולה, הזמן מחייב ללומדם.</p>	צא טז	<p>החוצפה שבעקבא דמשיחא, באה מחוסר יכולת זמני לעכל את כל הנשמות התועות בין האמות, השבות לישראל.</p>
<p>עבודה זרה באה מהעדפת השמיעה הסואנת והראיה המובלטת של אורות המחשבה, על-פני עדיניות הקשבת צלליה בשיעור נכון.</p>	צא טז	<p>בעקבא דמשיחא הנפש יותר מתוקנת בפושעים הקשורים לכלל, והרוח יותר מתוקנת בצדיקים, ובאורו של משיח יתקנו אלו את אלו.</p>
<p>הנסתר אינו סותר את המדע הרציונלי אלא מעניק לו ערך סמוי, ודווקא באיחודם תחדש הרוח ויתנתן נשמה חדשה בישראל.</p>	צב טז	<p>מקובלים אנו שתהיה מרידה רוחנית בארץ ישראל לפני הגאולה, שתפקידה לבסס את החמירות באומה.</p>
<p>תביעת הנסתר הבאה מרשלנות ורפיון מהעולם הנגלה, מטשטשת את הנסתר, והבאה בהכשרה מתאימה – גואלת את הרוח מאלמותה.</p>	צג טז	<p>העולם זקוק לרשעים מפני רצון החיים הגס שלהם המקיים את העולם, ובייחוד לקראת הגאולה.</p>
<p>כאשר חמדת התורה משתלהבת בהכרה פנימית, מוכרת התורה כולה, מכלליה עד פרטיה, למלאת חיים ושמחה.</p>	צג טז	<p>כשם שנשמת האדם גדולה מהמלאכים, כך הקודש שבחול גדול מהקודש שבקודש, והוא עתיד להתגלות לפני בוא המשיח.</p>
<p>[המשך] חיבתה ותחייתה של תורת ארץ ישראל הולכות ומתגלות בימינו יחד עם תחיית האומה.</p>	פא טז	<p>הכפירה באה מציור אלוהות גדול שאינו ממומש בחיים המעשיים, ולכן היא דורשת את אימוץ הגוף ותיקון הרוח.</p>
<p>הגלות צמצמה, אך לא כילתה כלום מסגולת ישראל העתידה לפרוח.</p>	צד טז	<p>משחרב בית המקדש התלבשו השמים, והתורה הבאה מהם, בשקים, ולקראת הקץ מתבהרים השמים ומאירה התורה העליונה.</p>
<p>הגויים טמאו את היהדות רק בחיצוניותה ולא בפנימיותה, והמתקשר באומה, אף שאינו מודע לקדושתה, מתקשר בקודש הקודשים.</p>	צד טז	<p>אורו של משיח יברר את ודאות הטוב, ואז תגדל ההכרה שטוב להודות לה'.</p>
<p>סתרי תורה מביאים את הגאולה בגלל תביעתם לשלמות נשמת ישראל, וההתעוררות לגאולה מצד צרות הגלות הנה צירוף חיצוני.</p>	צה טז	<p>ארץ ישראל מאחדת את התורה שבכתב ושבעל-פה, ובגלות היא יונקת ממנה בחשאי ובצמצום, ובגאולה ישובו ויתאחדו.</p>
<p>[המשך] כשהאורה מתגברת בנשמת האומה, בייחוד בראשיה ובבעלי הכשרון שבה, מתעלים גם חיי החומר, הספרות והחברה.</p>	צה טז	<p>הסיגים שבהבנת האלוהות מתעוררים בזמן התחייה הלאומית, כשצריך לתקן חיי אמונה מעשיים, והחוצפה מטרת אותם.</p>
<p>אנו נקראים למעיין הנבואה הוודאי והנעלם המתגלה בנשמתנו, ולא נסתפק בשאיפות והכרות אנושיות.</p>	צה טז	<p>ישנן מידות רעות המחזיקות את הטוב, אך גם הן צריכות לכלות כדי שהטוב יצמח על בסיס בריא.</p>
<p>חכמת א־להים מעבדת את הטבע הישראלי, ולכן השיבה אל הטבע תביא את התשובה העליונה – גילוי החכמה העליונה.</p>	צו טז	<p>תחיית רוח הקודש והארת התורה והנבואה, עם הגדלת יפי החיים והתרבות – מתגלים לפנינו בארץ ישראל.</p>

זיכוך המחשבה מדמיונות כוזבים מגביר את דבקות הלב.

אמונה בלא תורה והשכלה מביאה לציורי שקר וכפירה, ועל חרבות הכפירה תיבנה האמונה. ציורי הדמיון הילדותיים באלוהות הם משורש עבודה זרה, והכפירה מטהרת אותם.

הכפירה פוגמת רק בגוף האמונה, אבל באידיאל האמוני, אמונת העתיד, אי אפשר לפגום.

כל הזעזועים הפוקדים את העולם, בעמקם הנם גלים של תשובה עולמית.

עיקר האמונה הוא ההכרה בגדולת שלמות אין-סוף, וההכרות הליביות והשכליות הנן רק הסברות ודרכים להגיע אליה.

הכפירה מטהרת את הסחי שהתקבץ בתחתית האמונה.

הכפירה והדעות הזרות הן ניצוצות של שאיפת טוב החבויות בקליפות גסות, וצריך לברוך.

כשם שאי-אפשר לתת הגדרה באלוהות, כך אי-אפשר להגדיר את היהדות.

האומות יכולות להיות עדיפות על ישראל בתכונות מסוימות, אך ישראל מקבצים את סגולת העמים כולם בצורה אידיאלית.

האידיאלים העליונים מוכרחים לרדת ולהיכנות בעולם המוגבל, אך אסור להם לשקוע ברפש שבו, כפי שקרה ללאומיות החילונית.

הפסק צריך להיות בין העולם האידיאלי למעשי, כדי שלא יאבד העולם את גבולותיו.

האלילות כובלת את חירות הנשמה, ונשמת אברהם החיה באומה מתפרצת בשאיפתה לחופש, הבא מהדבקות בה'.

האלילות המחקה את היהדות, מביאה מורך וחנופה, והיהדות האמיתית מביאה גבורה וחופש.

עוד יאזינו כל כופרי תבל לקריאתה הפנימית של נשמת האומה, וישובו מתחתיות ארץ.

בגאולת ישראל יכירו כולם בחיות האלוהית שבהם.

עם שהתחיל לעשות היסטוריה, מדרך הטבע יסיים מלאכתו, ודיבורו ייגאל מגלותו, ונוכל להבהיר את דרכו.

אמונת ישראל באה מתוך הציור הפנימי שלהם במוסר, ובתורה ובמצוות המיוחדים להם.

ישראל משתוקקים לתשובה עליונה שתבוא מאור סתרי תורה, ואינם מסתפקים בתשובה מקומית ופרטית.

תשובת ישראל תבוא מתוך רוח הקודש, שאינה סרה מהם לעולם, ומתגלה בכחיריהם על-ידי רזי תורה.

תשובתם של ישראל תבוא רק בהשבת סגולת רוח-הקודש על-ידי בעלי הסוד, המלקטים ניצוצות משיחיים שנפלו, ולא במעשים חיצוניים.

כל דרגות החיים, ובייחוד כנסת ישראל, הנם הגוף בו מתגלה השכינה, ולכן ההסתכלות באופי ובגורל ישראל מגלה פאר עליון.

כשהדבקות הרצונית, המדעית, הדמיונית והמעשית – מאוחדות, נפתחים צינורות התענוג העליון, וישראל עתידים להאירם לעולם.

זרעונים

תשוקת הצימאון לה' בעצמו, אינה מתרווה אלא דרך השער של גילויי ה' שבעולם, ובלקישת הברקות מהאלוהות שמעבר.

הנבואה הדמיונית והשירית, רואה ומוחה כנגד העוולות הגדולות, אך אינה חודרת להכרת גורמיהן ותיקונן, והחכמה משלימה אותה.

הנשמות של עולם התוהו נשברו מרוב השאיפה לגדלות מבלי יכולת קיבול, וזאת היא החוצפה של עקבתא דמשיחא.

הרשעים, בעלי הפרינציפים, נשמתם מעולם התוהו, ותפקידם לאמץ ולחזק את הצדיקים אשר יתקנו בכוח זה את העולם.

ההדרכה של תום ויושר זהו עניין עולם התיקון, וההתפרצויות לטוב או לרע באות מעולם התוהו.

האידיאליסטים הרוצים לתקן את העולם למעלה מערכו, נשמתם מעולם התוהו, ורק המעולים שבהם יודעים לבנות את העולם.

כוח החיים הגנוז במצוות גדול מטעמיהן הנגלים ומאיר אותם, וכוח מחשבת ישראל מתלבש במעשיהם החיצוניים.

מטרת הכפירה היא לטהר את העולם מהמחשבה על מהות ה', ולהעמידה על אור ה' והמוסר הטהור.

שורש הכפירה הוא ביטול התורה העליונה, ועל-ידי חקר גדולת ה' תשוב האמונה ותתרומם.

קמב^ד התורה מוטבעת במהות ההוויה, וכפי זיקוק הנשמה כן גדל הנזק שבחסרון התורה, ולכן ישראל זקוקים לה.

קמג^{טו} ישראל, בעצם מציאותם, מעידים על גאות ה' ועל הנהגתו את העמים, ומעוררים בכך את תביעת הקדושה בחיים המעשיים והעיוניים.

קמג^{טז} העלאת כנסת ישראל במדרגתה העליונה, כל זמן שיש חילוק בין העמים, זו היא מדרגת נקודת ציון.

קמג^א כנסת ישראל מיוסדת על בסיס המוסר האלוהי ולפיכך תשועתם תלויה בתשובה, מה שאין כן בשאר האומות.

קמד^ב האידיאה הנשמית של ישראל היא המוסריות המוחלטת, ולכן כל פגם מוסרי של היחיד מנתק את קישורו לאומה.

קמד^ג רק בישראל נשמת היחיד יונקת את חייה מנשמת הכלל, הניזונה מן המצוות.

קמד^ד בישראל, יחס היחיד אל הכלל דורש מזון רוחני של תורה כדי שלא יטושטש, ואילו בעמים – די בנטיית הטבעיות.

קמה^ה כשמתרבה כוחה החומרי של האומה נשמתה הכללית מתפשטת, וכל יחיד שואב חיים ממעינה לפי צינורו.

קמה^ו היופי הפנימי של כנסת ישראל המושך את בניה אליה, נובע מהחן הפנימי האלוהי השורה בה, הנמשך בכל יחידה כחוט של חסד.

קמה^ז תוספת רוח הקודש באומה מגדילה את הקשר שבין היחידים אל הכלל.

קמה^ח רוח הקודש מתפשטת דרך כנסת ישראל אל כל היחידים לפי מעשיהם, וכל יחיד המתעלה במוסריותו מעלה את נשמת האומה.

קמו^א הדבק באור האלוהי שבכנסת ישראל זוהה להירבק באור האלוהי שבכל האנושות, הוויה, והאלוהות העליונה, ומוסיף בהם כוח.

קמו^ב דור הגאולה הוא חותם כל הדורות, ולכן כל הקשור לחפץ ישועת ישראל, הוא קשור בסתר לאמונה ולמצוות, ועוונותיו נמחלים.

קמו^ג הדבקות בצדיק חשובה, אך צריכה זהירות מפני דבקות בחסרונותיו, ואשרי הנדבק בנשמת האומה שהיא טוב מוחלט.

קמו^ד כשהאור האלוהי מתעלה ומתפשט בכל העולם, כנסת ישראל באהבה לה'

נשמת ישראל טווה את חלומותיה בעת תחייתה, מזכרון פריחתה בעבר עם תקוותיה לעתיד.

אורות ישראל

קלח^א כנסת ישראל היא תמצית ההוויה, ומאורעותיה הם תמצית ההיסטוריה, ואמונתה היא התמצית המבוררת ומבררת את כל האמונות.

קלח^ב ישראל מגלים את יד ה' בעולם, ולכן הנהגתם היא ניסית ועל-טבעית והם ראויים לנבואה.

קלח^ג אי-אפשר להגדיר את מהותה של כנסת ישראל משום שהיא כוללת כל, ויסודה מושגת על אהבתה הפנימית לה'.

קלט^ד כנסת ישראל הנה הלבוש של האלוהות המתגלה בעולם, וחפץ ההטבה לכל שבאלוהות מתגלה בעצם הווייתה.

קלט^ה שאיפת חייה של כנסת ישראל היא המגמה המוסרית שבהוויה, המתבלטת בשמות הקדושים, ולכן היא אוהבת אותה יותר מעצמה.

קלט^ו באדם מתרוצצות נטיות לרע ולטוב, וניתן לכפות את הרע אל הטוב, ושאיפת ישראל להעלות ולאחד את הרע עם הטוב.

קמז^ז בישראל מאירים אור המוסר הפנימי, ומקור הקדושה המקיפה אותו מבחוץ (ישראל וישורון).

קמח^ח כשהשכינה השורה באומה מתגלה בארץ, העולם כולו מתברך ומתעדן.

קמא^ט יחוד קוב"ה ושכנתיה הוא איחוד רצון כנסת ישראל המלוּבשת ביראה, עם הנטייה האלוהית הכללית שבהוויה המלוּבשת באהבה.

קמא^א הרעיונות הכלליים צריכים להתרכב ברעיונות העצמיים של ישראל, וזהו יחוד קוב"ה ושכינתיה.

קמא^ב כוחם של ישראל הוא בגילוי אמונה ניסית, המעלה את הטבע מבהמיותו.

קמא^ג היהדות הטבעית והניסית נאבקות זו בזו עד למציאת האיזון ביניהן, כשם שהגוף והנשמה נאבקים זה בזה עד לאיזונם.

קמב^ד נסירת הדבקות בין ישראל לה' באה כדי לאפשר דבקות מתוך הכרה ובחירה.

- קנח* אהבת ישראל בנויה על מאווייהם הרוחניים המשותפים ולפיכך היא צריכה חיזוק תמידי, ואינה טבעית כאהבת העמים.
- קנז* בישראל, הצימאון להיבלע ברוח האומה הוא צימאון לה', ולהבדיל אצל אומות העולם, הוא ספוג בשנאת הבריות.
- קמזו* צריך לשתול את עצמו ומחשבותיו בכנסת ישראל ובמחשבותיה העצמיות, ומתוך עלייתה יתעלה גם במעלות האנושיות הכלליות.
- קמזז* התורה והמצוות מקשרות את האדם לכנסת ישראל, בצערה ובשמחתה, ובשמחת חידושי הזמנים שלה.
- קמזח* כדי להידבק בכנסת ישראל לזכך את עצמו, כדי שמושג הכללי יהיה מצויר יפה בנפשו.
- קמזט* המחשבה הכלל-ישראלית צריכה להיות גדולה ועליונה כל-יך, עד שתכלול את המחשבות הקטנות ביותר.
- קמח* בהתקשרות לכנסת ישראל מרגישים את קול ה' העובר דרך כנסת ישראל, הדובר את התורה שבעל-פה מתוך התורה שבכתב.
- קמחא* נשמת ישראל האדירה מתפשטת על כל נשמות ישראל הפרטיות בכל דרגותיהן, והיא שתשיב אותן למקום בית חייהן.
- קמחב* אהבת ישראל ועבודת הסנגוריה הן מקצועות גדולים בתורה.
- קמחג* אהבת ישראל נובעת מהאמונה בסגולתם וחשיבותה גדלה בעת ירידתם, והמסנגר עליהם מתרומם משפלות העולם על-ידי הצדיק אוהב האומה.
- קמחד* אהבת אומתנו אינה מונעת מאתנו לבקרה, אך גם אחרי הביקורת נקיים הם מכל מום.
- קמחז* דברי התורה ודברי חז"ל על שנאת הרשעים הם נסיונות וביוריים לאדם כדי להביאן לאהבת ה' עליונה, בה מתעלה אהבת ישראל והבריות.
- קמחט* אהבת ישראל מחייבת אהבת כל האדם, וכשהיא מטביעה שנאה כלשהי סימן שלא נטרה עדיין מזוהמתה.
- קמט* המחלוקות ושנאת החינם מונעות את המידות הרעות מלהתאחד, ומצביינות את המידות הטובות בגוונים שונים.
- קמטז* לפעמים בהוקרת האומה ואהבת כבודה טמונים יותר יראת שמים ואמונה מהיראה והאמונה עצמם.
- קנא* אהבת ה' מעוררת את אהבת ישראל וארצם בלב כל אדם ישר, תרבותי ואסתטי, בגלל היותם מְטִבְעֵי המוסר האלוהי בעולם.
- קנאא* ישראל בעמים, ארץ ישראל בארצות, ותורת ישראל באמונות – הנם המרכזים המשפיעים ומזינים את סביבותיהם.
- קנב* הקב"ה פיזר את הכשרונות בין העמים כדי שיצטרפו להשתלם זה מזה, אך ישראל שלמים בפנימיותם ומשתלמים רק בחיצוניות.
- קנבג* המטבע הראשי של צביון ישראל הוא צמצום מעשי, שעליו שורה כאחד הרחבה רוחנית אוניברסלית.
- קנג* הנטייה ממקור ישראל מביאה לצייר את האלוהות בהכרה חיובית מוחלטת, ובוזה נפלו הנצרות מצד החסד והאסלם מצד החכמה והגבורה.
- קנד* השלילה שבתכלית הידיעה כוללת ציורים חיוביים, היכולים להתגלות רק על-ידי קדושת הרגשות הטבעיים הבאה מקדושת האומה.
- קנה* כל ציורי העולם, התרבויות וההשקפות, לא העיבו אפילו נקודה אחת מהאור של כנסת ישראל.
- קנהג* ההבדל שבין ישראל לעמים, הקיים גם בשעת חטאם, הנו מהותי ומיוסד בעצם נשמתם, וכל ההבדל בין הקודש לחול מבוסס עליו.
- קנהח* שקיעת האנושות גרמה לכך שצורת ישראל תהיה ברייה חדשה לגמרי, ולא קומה שנייה על גבי האנושות.
- קנו* כשם שהשוויון שבין האדם לבהמה בטל לגבי הפער שביניהם, כך השוויון שבין דת ישראל לדתי העמים בטל לגבי הפער שביניהן.
- קנוג* ההבדל בין נשמת ישראל לנשמת העמים, גדול מההבדל בין נפש האדם לנפש הבהמה, שכן הוא איכותי ולא כמותי.

- קנו יא ישראל מאפשרים לכל האומות להתאחד למשפחה אחת על-ידי איגודם את כל כשרונות העמים.
- קנו יב אורם של ישראל המשתנה מתקופה לתקופה ובכל עם ועם, יאיר בעתיד כאחד.
- קנו יג היצירה האלוהית מחריבה מציאות חסרה (לאומיות הגויים) כדי להחליפה בשלמה, ואילו לאומיות ישראל כבר הגיעה לשלמותה.
- קנו יד סם החיים של ישראל המשמרם בגלות שלא יכלו ככל העמים, עתיד להאיר לכל העולם.
- קנו טו שנאת העמים לישראל נובעת מתביעתם המוסרית המצרה את הנפש הברברית, אך בעתיד ייוודע לכל שישארל משיעים עונג.
- קנח טז תנועות החופש בישראל, אפילו אצל הקלים שבהם, יונקות מצימאון לעולם החירות העליון, המשוחרר מכל דמיונות האומות ושעבודם.
- קנח זא בישראל, הלאומיות המעשית היא הכלי לאור הלאומיות הרוחנית, ובגלות נשברו הכלים והאורות נחעלו והעמיקו את יראת ה' בישראל.
- קנח זב כל יחיד המתעלה מטביע את חלקו האצילי באומה, והיא מתוספת על-ידו בעטרת תפארת.
- קנח זג באומות, הפסיכולוגיה הלאומית דומה לפסיכולוגיה היחיד המתפתחת בטבעיות, ואילו בישראל הלאומיות היא מוסרית וזקוקה לפיתוח.
- קנט זד הגלות היא תשובת המשקל לנטייה החומרית של האלילות ולשנאת החינם, וההתעוררות הלאומית היא האות לשוב לאיזון.
- קנט זה הגלות שברה את הרצון הלאומי שנשטמא בעבודה-זרה, ובאהבת ארץ ישראל והשפעת קדושתה הוא שב ונבנה כטהרה.
- קס זא במשיח בן יוסף מתגלה הלאומיות המצומצמת, ולפיכך הוא עתיד ליהרג, ולפנות את מקומו לגילוי הטוב שבעתיד ולביעור כל הרע.
- קס זב אושר האדם אינו בא ממדינה חברתית רגילה, אלא רק ממדינה המהווה יסוד להשראת שכינה.
- קס זג קטנות האמונה באה מתוך חוסר האמונה בעצמו ובהתאמתו אליה, ובייחוד בישראל, שגאווותם הלאומית משובצת בענווה.
- קסא טו תוכנה הפנימי של הלאומיות הוא יראת ה', וכשמחשבת היראה נפלה היטשטשו הדעות הקשורות בה, והלאומיות הידלדלה.
- קסא זא התגלות הרצון הטוב בדיבור ובמעשה, מרוממת ומחברת לטוב את רצון כל הנפשות, ובייחוד את רצון כללות האומה.
- קסא זב מקור הרגש ונטיית הצדק – באור הפנימי המאיר בשכינה שבישראל, אך השפעת ברכתם לעולם תלויה בקישורם למשפט השכל העליון.
- קסב זא נשמת הגדולה מבקשת אוצרות להניח בהם את עושר הופעותיה, והם הם המצוות, הלימודים, התפילות והמנהגים.
- קסב זב התורה המעשית מסירה מכשול מדרכה של נשמת ישראל, ויוצרת מזג רוחני המתאים לגידולה ופריחתה.
- קסב זג לעומקה של כנסת ישראל נכנסים על-ידי ציורף דייקנות פרטי ההלכה עם המחשבות העליונות.
- קסב זד אמונת ישראל ומצוותיהם מקבלים את אורם מכנסת ישראל, וכשהיא מתמעטת כלבנה זיוום מתמעט.
- קסג זא החינוך המוציא את יסוד כנסת ישראל אל הפועל צריך להיות מלא אור אלוהי, לימודי תורה, אמונה, ואהבת המצוות.
- קסג זב היסוד הפנימי של התורה הוא הטוב והצדק העליון, ובלומודה לשמה, ובפרט על-ידי תינוקות של בית-רבן, אצילות הטוב האלוהי מתגברת בישראל.
- קסד זא ההשכלות הכלליות מטביעות את חותם הנשמה הכללית של צורת האדם, אך האומה אינה נבנית אלא בידיעות המיוחדות לה.
- קסד זב כשם שהנפש מתלבשת באברי הגוף, כך נשמת האומה מתגלה באוצרותיה: שפתה, ארצה, תקוותיה, אמונתה ומנהגיה.
- קסד זג כשם שהשפה נובעת מרוח האומה ומשפיעה עליה, כך פרטי התורה נובעים מרוח א-להים שבאומה ומאמצים אותה.
- קסד זד השפה העברית היא תוצאה של ההשקפה הישראלית המיוחדת, והתחדשותה תלויה בקריאת שם ה' בעולם.
- קסה זא השקפת העולם המיוחדת של ישראל הנעוצה בחידוש העולם, היא היוצרת את המצוות ואת הקניינים הלאומיים המיוחדים להם.

- קסטה^ד יתרון ההכרה הישראלית מההכרה הפילוסופית נעוץ בתביעת ההתעלות של הנשמה.
- קסטה^{טו} הסוברים שהפילוסופיה נובעת מישראל, סוברים שיש קשר בינה ובין הנבואה, וגם החולקים עליהם מודים שתמציתה כלולה בנבואה.
- קסטה^{טז} הנבואה היא התעלות הדמיון ואיחודו עם השכל, ומכיוון שמקור היהדות בנבואה, תלויה במידה זו השלמת כל אחד מישראל.
- קסטה^{יז} התחייה הלאומית תלויה בתחייתו הרוחנית של כל אחד מישראל, כשם שהתפתחות המדע והתרבות זקוקה לדעת ה'.
- קסטה^{יח} בארץ ישראל מתבטלת הנשמה הפרטית מפני הנשמה הכללית, וזו פועלת גם בלי הכרה בה, אך מתרחבת לפי ההכרה והרצון.
- קסטה^{יט} מעיין הרגשת הנשמה הישראלית שנפתח, בתחילה מנביע מים דלוחים, אך סופו להוציא מים חיים ולהביא לתשובה אדירה.
- קסטה^כ בישראל, האמונה הטבעית וחקר האמונה צריכים להתקיים כאחד, וזהו סוד ספירת העומר המחברת את העומר עם שתי הלחם.
- קסטה^{כא} המצוות שטעמן אינו ידוע מגלות את כבוד ה', ולכן יש לגויים אחיזה בהן, ואילו המשפט שנועד לתיקון העולם מיוחד לישראל.
- קסטה^{כב} המבזה תלמידי חכמים הרי הוא מגלה פנים בתורה שלא כהלכה, מפני שאינו מכיר בערכה הסגולי הפועל בעצם מציאותם.
- קסטה^{כג} אורם של ישראל מאיר בגלות כאור הלבנה והנר ביום, שאף שאין בהם תועלת מעשית יש בהם ערך רוחני.
- קסטה^{כד} אהבת העמים הבאה מהאפלת אור סגולת ישראל הנה ארסית ומזיקה, והבאה מתוך בהירות הסגולה הנה מידתו של אברהם.
- קסט"א^א ריבוי צביוני העמים כלול בישראל, ולפיכך הם עלולים למחלוקת פנימיות, ובכוח התורה מתאחדים כל כוחותיהם.
- קסט"א^ב סגולת ישראל היא השלום והאחדות בצורתם האידיאלית, ויותר מכל עם אינם מסוגלים לסבול סתירות ואי-אחדות, ולכן גלותם עראית.
- קסט"א^ג סגולתם של ישראל גורמת להם להיות משפיעים על ההווה מוסר אלוהי יוצר, ולא להיות רק מקבלים ובעלי מוסר אנושי ולאומי.
- קסט"א^ד אחדות העולם הרוחני עם החומרי מתגלה בישראל ובערך דיבורם, וסגולתה של ארץ ישראל לכונן גילוי זה בעולם.
- קסט"א^ה כשישראל הם עיקר הכל, מתגלה האור הכללי בהווה, וכשדבר זה מכוסה – צריך לפנות אל ניצוצות ההארה האלוהית שבפרטי החיים ולהעלותם.
- קסט"א^ו ריבוי האנשים המקיפים את התוכן הרוחני שבאומה בשורש קודשו, מוסיף אור וחיים בכל האומה.
- קסט"א^ז הדמיון הרואה בכל אחד מישראל הופעה אלוהית הוא תולדת הניצוץ הנבואי, ולכן הסותר לועז של ישראל כסותר לוע השכינה.
- קסט"א^ח חיזוק הגוף של הצדיקים, וקל-חומר של כנסת ישראל, מגביר קדושה בעולם, וכל אחד מישראל בהתייחסו אל הכלל חשוב כצדיק.
- קסט"א^ט אף שיש צורך בגיבורים כובשים, התאמת הגבורה לטבעה המקורי של האומה באה מתביעת הקדושה, התורה והמצווה.
- קסט"א^י חסרון רוח הקודש בישראל הוא מחלה, ובארץ ישראל הוא מחלה כואבת.
- קסט"א^{יא} בארץ ישראל אפשר להשיג את קדושת הגוף הישראלי, שאין צריך להילחם בו אלא להטעימו מחיי הקודש של הארץ.
- קסט"א^{יב} מצווה להתענג מקדושת ארץ ישראל, ולהודיע ליושבי הגלות שצינורות השפע של הארץ נפתחו לקראת בניה השבים מהגולה.

אורות הקודש א

- א חכמת הקודש מהפכת את הרצון ואת תכונת הנפש של לומדיה, ואינה רק מציירת את הקיים במציאות.
- ב ידיעת העולם שמצד החול, הנה אפסית לעומת הידיעה הבאה מצד הקודש, שכן מציאות החול הנה רק צל של המציאות העליונה.
- ג חכמת הקודש מחיה ומעטרת בשאיפות הטוב את כל החכמות שבעולם, וכל כוונות התורה והתפילה הנן שבילים לגלות אותה.
- ד האמת האלוהית היא הגבוהה ביותר וגם הפשוטה והנחוצה ביותר, והניסיון להקטינה ולעשותה פופולרית מכביד עליה.
- ה רזי התורה נתבעים מהדור אשר הוכן אליהם, ומניעתם מביאה לרפיונו, והאֵלמות המילולית לא תעצור את גילויים.
- ו התאמת סדרי העולם לתכליתו, המתגלה במדע של ימינו, מכשירה את גילויים של מעשה בראשית ומעשה מרכבה.
- ז הפילוסופיה שרויה בעולם הפירוד, ורק הסוד מאחד את כל המחשבות, והוא נשמת האומה ומדריך הכלל.
- ח כל ההכרות משפיעות על הוגיהן מאופיין הפנימי, הסותר את אופיין של ההכרות האחרות, ואיחודן בא רק על-ידי מקורן האלוהי.
- ט בתחילת ההכרה הידיעות סותרות זו את זו, אך ככל שהיא מתפתחת, ניכר איך בתמציתן הן משלימות זו את זו, עד לאיחודן האורגני.
- יז ישנן דעות שצריך לדחותן תחילה כדי שלא יזיקו, ובגבורה רוחנית ניתן לשאוב את טל החיים שבפנימיותן.
- טו חילוקי הדעות נזקקים, כדי שכל דעה תתפתח באופן עצמאי, ולא תטושטש על-ידי חברתה, ומתוכם באה האחדות.
- טז המחשבות השונות סותרות רק בצלליהן, אך בשורשן הן מאוחדות, וישראל קשורים בשורש האחדותי.
- יז כל רעיון קטן הוא חלק מהיגיון שלם, ומשתלשל ממנו, וגם לרעיונות הדופי יש שורש עליון, וצריך למוצאו ולהמשיכו בהם.
- כא העדר אחדות המחשבות, וכיחוד אי-התאמתן, גורמים לייסורים, וככל שגובר הרצון לאחדם ולהתאימם, גוברת אחדותם והתאמתם. ישראל אינם מסוגלים לסבול סתירה ופירוד, ולכן פיזורם הוא רק ארעי.
- כב בעתיד יכיר האדם, שכל מקצוע מדעי ורגשי משקף בקרבנו את כל המקצועות האחרים, וזקוק להשלמתם.
- כג התורה וההלכה מקורן באמת העליונה, ולכן עדיפות הן על הנבואה והאגדה שמקורן בפנימיות האדם, והיפוך סדרן הוא צרת גלות.
- כד תיקון העולם בא מהתאחדות התפארת שבתורה שבכתב, והגבורה המלכותית שבתורה שבעל-פה, ומהשפעתן ההדדית.
- כה איחוד ההלכה והאגדה יביא להפריה והשלמה הדדית, וישפיע אחדות והרמוניה בתחומים רבים.
- כו בפנימיות, נמצאת תמצית הלכתית באגדה ותוכן אגדי בהלכה, ועלינו להבליט זאת ולאחדם, ומתביעה זו נולדו הפלפולים באגדה.
- כז ישנו צער גדול במעבר מתלמוד עיוני ושיירי לתלמוד ההלכות הקצובות, ולכן יש לרפדן ברפידות החופש והטוהר השמימי.
- כט התורה משפיעה על ישראל השפעה רזית (רוח-הקודש) והשפעה גלויה ומעשית באופן ישיר, ובאומות רוח הקודש נשפע רק ממעשיהם.
- ל חסד עשה ה' עם עולמו הגשמי והרוחני, שאחדותו אינה מבטלת את ייחוד כל פרטי, ולכן אין להיבהל מהפער שבין החבוי והגלוי.
- לג ישנן מחשבות הנראות כמתפתחות ועולות מלמטה למעלה, אך בפנימיותן יונקות הן מציוורי המחשבה המושלמים.
- לד הנסתר הורס את השכל הטבעי באופן זמני, ושנאת הנסתר הנגרמת מכך, מקיימת את השכל ומאפשרת את איחודו עם הנסתר.
- לו אצל בעלי הנגלה – הנסתר פשוט והנגלה הוא חידוש, ואצל בעלי הנסתר – הנגלה פשוט והנסתר מחודש, ואיחודם מביא ברכה.
- לז החלק הגלוי שבתורה ושבועולם מכסה את הנסתר, ואף שלפעמים הנסתר בוקע בלי הדרגה, והסדר הרגיל הוא – מן החוץ פנימה.

<p>נו הידיעות הבאות לנשמה מבחון, מאפשרות לה לחדור לעומק תהומותיה ומכך מתברכות גם הן, והכל תלוי באיחוד השכל עם הרצון.</p>	<p>מא המיוחדים לסקירה פנימית סובלים באהבה מעיסוק בפרטים.</p>
<p>נו החכמה המקורית, והבינה המרחיבה את אורות החכמה, למרות הפער שביניהן, זקוקות הן זו לזו ומהן קיום העולם.</p>	<p>מב בכל לימוד ותנועה ישנם גילויים כלליים, וגילויים פרטיים המופיעים מכל חלק, וכשהם משתלבים, מתאחדים כל הניצוצות לאבוקה.</p>
<p>נח השכל מכיר תכנים מן הפנים החוצה, ומן החוץ פנימה, ומחיבורם של שני הכיוונים.</p>	<p>מג המעיינים משתוקקים לשורש המחשבות, אך צורך העולם מכריחם לפתח את הפרטים, והאמונה באחדותם מגבירה את נועם התורה.</p>
<p>נח² ההכרה הפנימית שבתוכיות האדם, והחיצונית השכלית, משכללות יחד את בינת האדם ורצונו.</p>	<p>מד המחשבות הפרטיות מרחיבות את הדעת לפי עומק הלשד שבהן, הנובע מהרצון הכללי השופע בלימוד התורה לשמה.</p>
<p>נט ההתגלות הרוחנית בדרגתה העליונה, אינה מטשטשת ומחריבה את העולם החומרי כדי להשתכלל, אלא מאירה על-גביו.</p>	<p>מה בעל הנשמה הרחבה מתנחם מיסוריו הבאים מהתפרטות המחשבה שבבינה, בהכרתו שהדעת המופשטת היא המניחה את אוצרה שם.</p>
<p>סג מדע הקודש אינו תלוי בשום מדע אחר, וחיבורו עם החכמה הכללית אינו להשלמת חיסרון אלא לתוספת אורה.</p>	<p>מו יש אנשים, עמים והנהגות, שרכושם הרוחני מרוכז ועליהם להתרכז בו, ויש שרכושם מפורז ועליהם ללקטו, ויש הכוללים בזמנים שונים את שתי המידות.</p>
<p>סד רזי התורה מאירים את המוסר ואת החיים, אך בהירותם תלויה בבריאות הנפש ובפשטות החיים.</p>	<p>מז כל הסתירות בין האמונה והמדע, הפשט והדרש, הן סובייקטיביות, ותכונת ישראל היא לחדור לאובייקטיביות המאחדת אותם.</p>
<p>סד² כל לימוד צריך להיבנות על יסוד ההשכלה וההרגשה הטבעית, והן צריכות להישלל על יסוד קודש הקודשים הכולל קודש וחול.</p>	<p>מט הביקורת המנתקת את מקצועה מהארג הרוחני, מצמצמת את החכמה וגורמת קוצר רוח.</p>
<p>סה כשם שהגוף והחומר סותרים בתחילה את הנשמה והקודש, ובסוף הם משלימים אותם, כך הם יחסי הנגלה והנסתר.</p>	<p>נ אנשי האשכולות הכלליים, יונקים מאנשי המקצועות, ומשפיעים עליהם בחזרה שפע גדול יותר ממה שקבלו.</p>
<p>סו כשם שהשכל חל בשלמותו רק על-גבי גוף בריא, כך רוח הקודש חלה בשלמותה רק על-גבי שכל אנושי בהיר ומפותח.</p>	<p>נא כשמתייחסים לתורה כאל שורש החכמות, יונקים ממנה את כולן, אך לפני שמגיעים לדרגה זו צריך להיעזר בהן.</p>
<p>סז השפעות הקודש והחול על האדם, אינן באות לצמצם את עצמיותו, אלא להגבירה, וההבדלה ביניהם מבהיקה את זוהר התורה.</p>	<p>נב לפעמים חכמה אחת מאירה פריטם של חכמה נמוכה ממנה, בדרכים שונות לגמרי מדרכי ההארה של החכמה הנמוכה לענפיה.</p>
<p>סח העבודות השכליות הן: להלביש את רוח הקודש והתורה בשכל אנושי, ולהפשיט את השכל האנושי לאצילות עליונה.</p>	<p>נב² אחיזת הנשמה בשורשה מחדשת את כוחה להפריח ענפים חדשים, וזהו היסוד לכך שרוי תורה מחזקים את לימוד הנגלה.</p>
<p>סט העיקר הוא ביאור התבונה האנושית על-פי שפעת הקודש (בצלאל), אך צריך לשלב עמה ביאור הקודש בתבונה אנושית (אהליאב).</p>	<p>נג עושר הפרטים מכשיר יצירת ערכים כללים, המעשירים את הפרטים חזרה.</p>
<p>ע כשההשגה האיטית שמלמטה למעלה, והפתאומית שמלמעלה למטה, פועלים כאחד, רוח הקודש מתגברת ואומרת שירה.</p>	<p>נד הגברת אור התורה המקורי בפרטיה, מבליטה אותם, אמנם לפעמים הבלטה זו נעשית על-ידי בליעה זמנית.</p>
<p>עא הכרות השכל והאמונה באות באור ישר מן השורש אל הענפים, ובאור חוזר מן הענפים אל השורש, והזומים מצטרפים לאגודה.</p>	<p>נה לפעמים נוח להתחיל מהכרה כללית, המובנת לחושי הנשמה הפנימיים, מלהתחיל בהכרות פרטיות ושכליות.</p>

- עג עסקי המחשבה מתחלקים לעשרה חלקים (המפורטים בפסקה), הבאים זה אחר זה ומוסיפים זה על זה.
- עג² כל דבר רוחני מתחלק לחמישה שלבים: שיטה, ריהטא, גירסא, לימוד, עיון.
- עה התכנים הרוחניים מתגלים תחילה בהפתעה, והתבונה מסדרת אותם, ולכן חכם עדיף מנביא.
- עה² בכל גילוי רוחני מוכרחים לתת רווח והפסקות, כדי לאפשר את עיכולו, וכדי שלא יטשטשו האורות את הגבולות.
- עו הרוחניות בהתעכלה, לובשת צורה חדשה, המתאחדת עם הנשמה בצורה שלמה יותר מאילו נשארה בצורתה המקורית.
- עו² הסכלות גדולה מן החכמה בעצמת חייה, ובמיעוטה היא מהווה בסיס אמיץ, שעליו תשרה החכמה העדינה.
- עח כל הנושאים שבהוויה ושברעיון, הם חומר לרוח האדם, ועל-ידי התעלות גדולה, הם בעצמם עולים במעלות הקודש.
- עח² רב המנונא הקדים מילי דשטותא ללימודו, כדי שיהא האור ניכר מתוך החושך.
- עט צריך להרחיב את המחשבה, לטוס מן הגודל אל הקוטן וחזור חלילה, וככה עוסקים תמיד בתנועה מלאה חיים, וכבוד ה' מתעלה.
- פג "אם תרצה, בן אדם, הסתכל באור השכינה שבכל היקום..." ובאורות שכן, והעלה אותם לשרשם.
- פד על-אף חשיבותם של לבושי הציורים אסור לזוז מהבלתי נתפס.
- פד² דעת קדושים, זכי המחשבה והרעיון, היא היסוד להארה הרוחנית המופיעה בעולם.
- פו אף שסתרי תורה אינם מתגלים להמון, על-ידי לימוד היחידים מתפשטת סגולתם הרוחנית על הכל.
- פז ההתעסקות במחשבות עליונות, אף שאינו מבינם כראוי, מעדנת את הנשמה והעולם, וזהו סוד המשיכה הפנימית אליהן.
- פח מי שמרגיש שנפשו מתיישבת רק ברזי תורה, אל יימנע מלעשותם לעיקר, שכן אחיזתו בשורשו תביא ברכה גם לענפים השונים.
- פט אף-על-פי שרבים נכשלו מהיגיון בנסתרות, המוכן אליהן אל יימנע מהן, אלא יטהר לבבו ויבטח בה'.
- צ חכמת האמת באה מהטוהר השכלי המרומם מהדמיון, ולכן עלול הגוף להיחלש ממנה, וכשהדמיון מתעלה אל השכל, הגוף מתגבר.
- צא שמחת מילוי כל משאלות הלב באה רק על-ידי רזי תורה, ואילו במדע יש צמצום, שתפקידו לשרש דמיונות כוזבים מהאדם.
- צא² אהבת האמת בשכל, היושר בחיים, היופי ברגש, והטוב במעשה, של כל אחד ואחד, מצטרפות יחד, ודרך באים לדעת ה' חופשית.
- צב בזמן הזה משיגים שמחה רק מרזי תורה, והגדולים טועמים מעט עונג גם מהפילוסופיה, וגדולי עולם שואבים ממנה הארה רזית.
- צג הרגל הקדושה מפתח באדם חוש להבדיל בין היגיון, שמחה ועונג, של קודש, לבין אלו של חול.
- צד בקבלה המעשית ישנה עצבות מצד נתינתה ממשות לרע, ואילו הקבלה העיונית מלאה שמחה מצד ראייתה את הרע כדמיון.
- צה מגמת רזי תורה היא פיתוח כוח הנשמה וההוויה לשאוב ממקורן, בלי צורך בהתלמדות אמצעית, על-ידי איתודם את השכל והרצון.
- צה² בלימוד מאחרים קולטים גם ניצוץ זר לנשמה, והנטייה להתרחק מהתורה באה לתקן דבר זה.
- צו נפילת העולם באה מתרבות של הכרה חיצונית, וגאולתו תהיה ברוממות ההכרות הפנימיות, שעל-ידי העיסוק ברזי תורה.
- צז מגמתנו היא לשחרר את האדם בגילוי כשרונותיו הפנימיים, על-ידי התאמת המטרות הנשגבות עם מטרות ביניים שהן כערכו.
- צח סדרי העולם החיצוניים מבססים את הפנימיות, שסופה לנצח.
- צח² חיצוניות העולם מטשטשת את המחשבה, וקדושי עליון בוקעים אל המחשבה הפנימית של העולם ומאירים אותו.
- צט בעלי הנסתר – תורתם עצמית ואישית ואינה ברת-השגה, ומתוך התענגותם הם משפיעים ממנה לרשות הרבים.
- ק המחשבות יונקות ממקורן הנעלם, והדבקות במקור בזמן עניות הדעת (גרסה חסרת הבנה), מפרה את המחשבות בזמן הרחבת הדעת.
- קא כשמבינים רק את קישורי פריטיהם של רזי התורה ולא את תכנם, צריך לציירם כגילויים שהועברו במסורת, ובכך מתרחבת בינתם.
- קא² רזי התורה עוברים במסורת איש מפי איש, ואחר-כך מתיישבים בלב בהשערה פנימית.

- קב ההכרות הוודאיות גדולות מההשערות, והמסתכל הטהור שט בהשערותיו וחי מקישורו הוודאי.
- קב² העוסק בתורה לשמה, מעלה את חידושו והשערותיו למרומי המסורת, ומרומם את העולם כולו.
- קג ההשערות ברזי תורה גדולות ערך הן, והן מתעלות לפי זיכוכן המחשבה והדמיון.
- קג² ההכרה הרזית מיוסדת על אין-סופיותו של הבורא, וההכרה הגלויה – על כוח הצמצום, והשפעותיהן ההדדיות מעשירות את העולם.
- קה הרציונליזם מביט על המרחב, והרזו על הפרטים, על-ידי התעלותו לגבהי-גבהים, ואף שהרזו עיקר, הרציונליזם משמרו.
- קו חשיבה המיסטית עלולה לפגוע בבנייה הטבעית, אך עקירתה עוקרת את ההיגיון מההסתכלות הכללית, ויש לאחוז בה במידה ראויה.
- קז חובה לישא וליתן בחכמת האמת, שכן בהתעלות הנשמה בה, מתעלה העולם כולו.
- קז² אותיותיהם וצירוריהם של רזי התורה, הנם ביטוי של מעיין אין-סופי, ומשום כך אינם מלאים את הנשמה כשאר החכמות.
- קח רזים צריכים להיות מוסברים דווקא על-ידי רזים, ולא על-ידי תרגום.
- קט הרמז דומה ליצירה, בכך שכל שנשמת היוצר עצומה יותר, היא מתבטאת בצורה יותר פלאית ורחוקה מהמציאות.
- קט² הרמז הוא כלי לקבל את אורות המחשבה הגבוהים, ומכל-מקום צריך להתבונן בתוכנו.
- קי אין להתיירא ממשלים גשמיים ברזי תורה, שכן אינם פוגמים באמונה הזכה, ובמסירות נפש בדבקות האלוהית שופעת ממנה אהבה.
- קי² [אישית] אל אבהל מהמשלים המפחידים שבנסתר, שכן העולם חשוך יותר, ומכאובי הנסתר מעוררים בנו חיי איתנים.
- קיא שפת הרזים היא אמת מוחלטת, והשוואתה ללשון השקר של העולם המעשי, עלולה להחרים את העולם.
- קיב הנסתר צריך את הנגלה לשמרו מדמיונות שקר, והנגלה את הנסתר – לעדנו, ולשומרו שלא יתהפך לרע.
- קיב² גדולתה של חכמת הרזים היא יכולתה לרדת עד לתפיסת האדם הפשוט על-ידי קליעתה לצלם א-להים שבו, ולרוממו.
- קטו שלושה מינים בתלמוד: בנגלה – ההופעה בלועה בהשכלה, בנסתר – הם מתאחדים, ובייחודים – ההשכלה בלועה בהופעה.
- קטו² [המשך לפסקה משמונה קבצים] יחס הנגלה, הנסתר והיחודים, שווה ליחס העזרה, ההיכל וקודש-הקודשים.
- קטז גם בעולם השכלי וגם אצל בני האדם המצבים מתחלפים: בזמן קבלת השפע שולטת הדממה, ובהשפעתו מתגברים המילול והעשייה.
- קיז אותיות המחשבה מצטרפות למילים ומשפטים, המתבטאים בדיבור באורח פלא.
- קיז² האותיות מרכזות בתוכן את כל ההרחבה של המחשבה העליונה, ומכאן כוח פעולת השמות הקדושים.
- קיח הייחודים הם הרכבות שהכוח הנשמתי פועל, כדי להתרומם אל הרעיון האלוהי בטהרתו, ואיחודן של המחשבות מונע שכחה.
- קיט שמות ה' הם יחסו ההווה לאין-סוף המקיימים את ההווה, וכשהיחס הוא קלוש, נולדים שמות הטומאה, שסופם לחזור לאורה.
- קיט² בעקבא דמישיא צריכים להימצא צדיקים שיקבלו שפע בהקפה, כדי לגלות הופעות למעלה מערכם, שהן עצמן יכשירו את קבלתן.
- קכ כל המגרעות שבעולם באות, מפני שכל אחד דוחק את מחשבת חברו, וכל צד בנפש דוחק את חברו, והצדיק מייחד את הצדדים.
- קכב העיון במציאות התכנים האלוהיים ולא רק ברשמיים, מסדר את הלכי המחשבות והחיים, ומשפיע עונג מעולמות עליונים.
- קכג המסתכלים ברזים נקראים בעלי העבודה, כיוון שעבודתם לשמה ונצחית, והם מתנשאים מהחול ומידמים למלאכים.
- קכד הכוונה והייחודים בתפילה ובמעשים הם הכל, וכל המעשים אינם אלא הופעות קטנות שלהם, הנולדות מהם.
- קכה כדי להגיע להגינות נעלים צריך למחות את הרוחניות המוגבלת, ובשלב המעבר סובלים יסורים רבים.
- קכז יש נסתר עצמי ונצחי, המתחדש ממקורו ומשפיע ניבי קודש, ויש נסתר מקרי, הבא מדלדול הכח הרוחני של השפה.
- קכח ההזרחה השכלית נתפסת כמיסטית או כבהירה, לפי מדרגת הרצון המוסרי של האדם.

<p>קמז בהווה נראה העולם כסותר את תוכן רזי התורה, וצדיקים ממשיכים את אור העתיד להווה.</p>	<p>קכט אל ידחה אדם את הרגשותיו הסמויות, אף שאינן ניכרות בשכל, אלא יניח להם להוציא פירות, וידע שסופן להאיר לכל.</p>
<p>קמח החוצפה של עקבתא דמשיחא הנה נגוהות מאופלים הנדחקים לצאת דרך המסך התחתי, מרוב כינוס האור בספירות עליונות.</p>	<p>קל המחשבות המבוררות קטנות מהעמומות, וכשהן לעצמן הן מזיקות, אך הן נזקקות כדי שלא להיתפס בעמומות עצמה.</p>
<p>קמט הכוחות הגנוזים בישראל מתגלים תחילה בצורה טבעית קמוצה, המגבירה את החומריות, וממנה ייצא אור גדול.</p>	<p>קלג חכמת הקודש זורחת רק בארץ ישראל, ובחוץ-לארץ ניתן לקלוט רק את הזרחותיה על הבינה, על-ידי הציפייה לארץ.</p>
<p>קמט² כמהה היא נפשנו ועשירה באור חיים, והיא עומדת להתפרץ ולצאת ולהאיר את כל המחשכים.</p>	<p>קלד בארץ ישראל נובע המעיין הרוחני מאליו, ובחוץ-לארץ מעמל האדם, אמנם גם הוא עתיד לגלות את צדו האלוהי בשיבה לארץ.</p>
<p>קנ אורה הכללי של הנבואה דורש בריאות הגוף והנפש, בניגוד לאורו הפרטי של התלמוד, ולקראת הגאולה חוזרת הבריאות ונתבעת.</p>	<p>קלה ביטויי החופש של נשמת ישראל הנם רזי תורה, בכל צורה ספרותית שבה הם נאמרים.</p>
<p>קנא אורו של משיח מהפך את ההווה לזוהר תורה, ומגלה את הקודש בחול, וצריך לקלוט את כל הזרחותיו.</p>	<p>קלו אליהו יושב בכל מוצאי-שבת וכותב את זכריותיהם של ישראל, וראוי לכל משתוקק לרזי תורה לעשות כמעשהו.</p>
<p>קנב הכפירה שבעקבתא דמשיחא דומה לריקבון הגרעין, המשחרר את כוח הצמיחה שבו, והמבטל את צורתו הישנה המעכבתו מלנבוט.</p>	<p>קלז על-ידי רוח הקודש ועיסוק ברזי תורה לשמם, משיגים בבת אחת הכרות עליונות ועולמות שלמים, כפי סידורם בנשמה.</p>
<p>קנג הארת החיים של התורה מתפשטת בכל פרטיה, אך חשכת הגלות גורמת לראותם כפרטים מפורדים, עד להתנוצצות הגאולה.</p>	<p>קלח ההכרות הפנימיות פורצות מעצמן כשמסירים את מונעיהן, והצדיקים מעלים בהן את העולם, ובייחוד את הדבקים בהם.</p>
<p>קנה בעת שהעולם רועש, וישראל ותחייתם הלאומית מתגלים, הגיע הזמן להשתוקק לרוח הקודש על-ידי העמקה ברזי תורה.</p>	<p>קמא בדורנו העיסוק ברזי תורה הוא הכרחי, והיירידה שגרמה לכך היא בעצמה עלייה.</p>
<p>קנו רוח הנבואה וספיחיו מתעוררים לתחייה בישראל השב אל אדמתו.</p>	<p>קמא² רזי התורה מאגדים ומאירים את כל המגמות הרוממות, אשר במחשבה הם מתגלים בצורה מפורזת.</p>
<p>קסא כשנולד רעיון חדש אצילי, זוהי רפיקת לב של מלאך ה', וככל שנקבלה בחירות פנימית, תגדל ההופעה וכשרונה בקרבנו.</p>	<p>קמב רזי תורה מרוממים את הרוח ושאיפותיו משפלות ערכם, ותחיית האומה ולימוד מדעיה הנם צעדים לאותו שיגוב.</p>
<p>קסו ציורי הנשמה של כל אחד, הם ניצוצות המתלכדים יחד לאבוקה להאיר את העולם.</p>	<p>קמג רזי תורה מגלים, שהחול אינו חול מוחלט אלא ביחס לקודש שמעליו, וגם הקודש הוא חול לגבי הקודש העליון.</p>
<p>קסז כשהרוח יוצרת, מתגלה בנשמה המלאך היוצר, וכשהיצירה נפסקת מסתלק המלאך, ועל-ידי התורה והעבודה שבים ומתקשרים אליו.</p>	<p>קמג² ההכרה ברוחנית העולם כשלשלת רוחנית טבעית האחוזה בחיי החומר, הנה השקפה היותר אמיתית בערכי העולם.</p>
<p>קסח היצירה הרוחנית דומה לבריאת העולם בכך שאינה באה בעמל, והלאות מהיצירה נובעת מתפיסתה כעמל.</p>	<p>קמה הקודש צריך להיבנות על יסוד החול, והתפרצות החול למעלה ממידתו תביא להתאמצות הקודש כנגדו, ולביטולו המוחלט אל הקודש.</p>
<p>קסח² הצדיקים חפצים בעמל כדי לעשות רצון בוראם, אך מדרגתם האמיתית היא להתענג על ה', וכשאננם עובדים על-פיה הם מתייסרים.</p>	<p>קמו בדורנו מתקנים את הרוחניות במילוי הגשמיות, ובייחוד של תלמידי-חכמים, וכדי שהיא לא תזיק, צריך להעמיק ברזי תורה.</p>

<p>נשמת הצדיקים הצמאה לה', לא תוכל להכחיש את עוצמת מעלתה, וכן הדבר גם בנשמה הכללית של כנסת ישראל.</p>	קפא	<p>הנשמה מזלפת תמיד שטפי יצירה, והכשרון הנכבד הוא להרגיש את יצירתה ולבטאה בצורה נאותה, ואז יתגלה הדרה.</p>	קע
<p>כשהאדם מתקדש נשמתו מתגלה, חושיו מתחדדים ומתעלים, והוא משתוקק לטוב ומאס ברע.</p>	קפב	<p>הנשמה יוצרת ושרה באופן תמידי ואינה תלויה בזמנים מיוחדים, וצריך להקשיב לשירתה.</p>	קעב
<p>הנשמה בגדלותה משוחררת מכבלי הגוף, אך שומרת על זיקה וכבוד אליו.</p>	קפג	<p>חיי הנשמה רצים ושבים ומזמרים לה' ללא הרף – כמלאכים, וככל שיכיר בעל הנשמה העליונה בגדולת עצמו, יתמלא זיו ונהרה.</p>	קעב ²
<p>המחשבה האלוהית הנכנסת בנשמה, מוכרחת לפרוח ממנה בטרם תתגבל בגבולות הגוף, וברק חדש בא ומאיר, וחוזר חלילה.</p>	קפד	<p>[אישית] אין להתנגד להתגלות התדירית של עצמיות הנשמה, המביאה את האדם והעולם לאושר נעלה מכל שם של מטרה מוגדרת.</p>	קעג
<p>הברקות הנשמה, אף שאינן מסודרות, ממלאות את הנפש, יותר מהעמל השכלי וסדרי העבודה.</p>	קפה	<p>כל חזון המתגלה לאדם, קול קורא ממרומים הוא, ובטהרת נפש סרים המחיצות החוצצות בעדו, וזוכים לראותו ולשמעו.</p>	קעד
<p>ההשגה הרוחנית בעולם הזה באה בהברקות, ובהירותה תלויה בתדירותן ואיכותן, והחשק להופעה רצופה בא מצפיית עולם הבא.</p>	קפו	<p>חירות הנשמה ההוגה באה מזיקה הפנימי, המתלבה מאור התורה הבאה מבחוץ – כל זמן שהיא נותנת לו מקום.</p>	קעה
<p>מוטלים אנו בין זרמי האור שממעל להכרה ושחתיה, וצריכים אנו להכשיר את עצמנו לקבל את הטוב משהיהם ולחברם.</p>	קפז	<p>היצירה הרוחנית יוצרת מתוך עצמה, בלי השפעה זרה, והיא מתגברת ככל שתאמין בעצמה, והשקר שנדבק בה מושפע מבחוץ.</p>	קעו
<p>פעולתה החרישית של רוח הקודש באדם, מקשרת ומְהַרְמֶנֶת אותו עם החיים העליונים ודורות עולם, ודיבורו מתחייה.</p>	קפח	<p>גם אם ישתעשע האדם בדמיונות קדושה, לא יגיע לחלק קטן מגדולת ה', ולכן אל יגביל את דמיונו.</p>	קעו ²
<p>הנשמה שואפת לשורש היצירה, בו מתאחדת תנועת החיים המפורדים ושאונו, עם השלווה הפנימית ההרמונית.</p>	קפט	<p>מי שיש לו נשמה של יוצר, מוכרח ליצור רעיונות, ולא להיסגר בתלמודו בלבד.</p>	קעז
<p>צער הצדיקים הנובע מחיפושם התמידי, מתרפא בידיעתם את ערכו הנובע ממעלתם העליונה.</p>	קצ	<p>ההתמדה השטחית עלולה לפגוע במרחב במחשבה, וצריך לגאול את הנשמה ממצר זה.</p>	קעז ²
<p>הנשמה החופשית יוצרת ומטביעה את חותמה על הגוף, וייסורי הגוף מהתגדלותה ייסורי יצירה הם, המכשירים אותו להתענג על ה'.</p>	קצא	<p>דרכה של האמת להתגלות בבת אחת, והלימוד האיטי הנו מכשיר בלבד.</p>	קעז ³
<p>צער היצירה מהתפרקות הסדר בעולמות העליונים לשם ירידתם, מתנחם בהארתו בהווה, ויוצרים עמוקים חשים בו.</p>	קצג	<p>הלימוד והקליטה החיצונית הנם עצות איך לדלות מתוך החבוי בלב, והמחדש העליון אינו מחדש, אלא מקשיב לעליונים ומעתיקם.</p>	קעח
<p>יסורי היצירה הבאים מהמעבר מעולם החומר אל עולם האצילות, ממרקים את האדם, ועל-ידם זוכים לעונג העדין של היצירה.</p>	קצה	<p>כל חידוש בתורה צריך להיות אידיאלי, ומבוסס על עומק הישרות, הקודש, ההיגיון, השירה והיופי.</p>	קעח ²
<p>התגשמות החיים הרוחניים זקוקה לגבורה, הנושבת מתוך העוז העליון שבחסד הגנוז, הממתיק את צער ההתגשמות.</p>	קצו	<p>כל חידוש בתורה הוא תמצית של עולם שהתחדש, של שמים חדשים או של ארץ חדשה.</p>	קעט
<p>ההבנה שצער הנשמה בכל צרותיה הוא בעצם צער על אובדן חירותה, היא הפתח לגאולתה, בפרט ובכלל.</p>	קצז	<p>הזוהר המסתיר את האותיות, כולל אותן בתוכו, ובתפילת אמת שואבים מהאור העליון שאינו מסתיר אותן.</p>	קעט ²
		<p>קליטת שפע המחשבות ועיבודן, מקרבות את חכמי הלב למקורן, ומכשירות מקום לקליטה נוספת, ובדרגה עליונה הן אינן ניתקות ממקורן כלל.</p>	קפ

<p>ידיעת ה' כוללת רק את המציאות, אלא שכל העבר והעתיד קיימים במציאות לגביה, והידיעה האנושית אינה אלא התענפות ממנה.</p>	<p>ריד</p>	<p>קצח פחד המחשבה המונע אותה מלהתפשט, נובע מחולשה מוסרית, או גופנית, או עולמית, וגאולת המחשבה מחוללת גאולה כללית.</p>
<p>לפני הופעת רוח־הקודש הוודאית, מופיעות השערות הדמיון הספוג בשכל ואידיאליות, ועל־ידן קולטים את המציאות הפנימית.</p>	<p>רטו</p>	<p>רג ודאות החזיונות מביאה לצער אי־ידיעת מקורם, ואי־הידיעה מעשירה את הנשמה בוודאות עליונה, וחוזר חלילה.</p>
<p>בהכרת מרכזיות האדם וקישורו לכל חלקי הבריאה, קיים חופש מחשבתי, המתגלה אחר־כך בהגיון ובמאמרים מדודים.</p>	<p>רטז</p>	<p>רה כל מדרגת ודאות הנה ספק לעומת הוודאות שמעליה, ושורש כולן בוודאות העליונה המוחלטת.</p>
<p>לפעמים תוכן חשוב אך מסופק, עדיף על תוכן ודאי אך ירוד.</p>	<p>ריז</p>	<p>רו כשמדרגת ספק רוצה להתפאר בוודאות הגדולה ממידתה, היא נשברת, וסופה להתחיות ממקור הוודאות.</p>
<p>בהשערת הדמיון מתגלים דברים הנשגבים מהשכל, אך יש להבחין בין הכרה להשערה, וכך יתבררו ההשערות, והשערות חדשות תופענה.</p>	<p>ריח</p>	<p>ריז מדרגות הוודאות שונות, והאמונה מתפשטת מהוודאות המוחלטת העליונה, עד העולם המעשי הנמוך.</p>
<p>השכל הנו תלמיד קטן המבאר את מקצת האור שבדמיון, המתאחד עם השכל העליון, שאינו שכל כלל.</p>	<p>רכג</p>	<p>רח כל המכשירים התרבותיים, אינם אלא דרכים להגיע לעדינות של ההסתכלות הרוחנית הוודאית.</p>
<p>הדמיון מחייה את העולם הרוחני יותר מהשכל, והתרבות וההשכלה המודרניות מטשטשות אותו, ובוזה ניכרת ירידת הדורות.</p>	<p>רכה</p>	<p>רח² המסתכלים הפנימיים אינם נבהלים מהסתירות שבין העולם החיצון לעולמם, מפני שכולן באות מצמצום השכל.</p>
<p>חלומות הנביאים, המשוררים, מתקני העולם וישראל המצפים לישועה, מפיחים רוח חיים בעולם המתיסר מגבולותיו וחסרונותיו.</p>	<p>רכו</p>	<p>רט התאמת הידיעות העליונות זו לזו היא הראיה על אמיתתן, והמחקר הוא רק אמצעי לידיעה כזו.</p>
<p>הדמיון הוא אספקלריה של המציאות, ובצירופו לדייקנות השכל הוא מאיר את העולם, ומהווה מקור לשירתו.</p>	<p>רכז</p>	<p>רט² ככל שהאורה האלוהית מתפשטת בעצמיות החיים, על־ידי סדרי חיים ורגשות קדושים, נעשית האמונה ברורה וודאית יותר.</p>
<p>שורש השכל בדמיון, וכשם שהמחשבה העליונה מתפשטת על כל ההוויה, כך הדמיון מתפשט מראשית הנבואה עד תעותי הדמיון.</p>	<p>רכט</p>	<p>רי הכרת האדם מסופקת בתחילה, ולכן הוא זקוק ליראה הנמוכה, וככל שמתעלה הכרתו היא נעשית וודאית ועמה מתעלה גם יראתו.</p>
<p>בשינה מקבלים אורות עליונים למעלה מהשכל, וכוחות חיים ממעמקי הגוף, ובטהרת הגוף שבבוקר, מקשרים אותם אלו לאלו.</p>	<p>רל</p>	<p>רי² נשמת הצדיקים נרפאת ומתגברת מעיסוק ברזי תורה, ומכוח קדושתם הם מזכים את כל העולם.</p>
<p>כשכוח המדמה בא בטהרה, הוא מצייר ציורים עליונים יותר מהשכל.</p>	<p>רלא</p>	<p>ריא בפתחי החכמה שבעולמות הפרטיים יש מקום להשערה וספק, אבל בנינה העליונה הכללית יש רק ודאות.</p>
<p>כוח המדמה הוא הכסא שאור החכמה והחיים העליונים שורה עליו.</p>	<p>רלא²</p>	<p>ריב ההשערות האפשריות בתכני הקודש הם השירים היותר נשגבים.</p>
<p>זמן שעוסקים בתורה, מצוות ודרך ארץ, אין לפחד מדמיונות, שכן הם מתהפכים לאור גדול הנברא בלא יגיעה.</p>	<p>רלא³</p>	<p>ריב² גרעין הצדק של כת המדברים הוא, שבקדושה כל האפשרי והמדומה הוא באמת מצוי.</p>
<p>הדמיון מלביש את השכל ומהדרו כל עוד אינו יתר עליו, כשם שהנס מהדרו את הטבע, כשהוא בטל אליו.</p>	<p>רלב</p>	<p>ריג ההשגות הרוחניות מתגלות לאדם באופן פתאומי, ולא באופן שכלי ואיטי, ולפיכך הן למעלה מאפשרות ונמנעות.</p>
<p>כשהוא בטל אליו.</p>	<p>ריג²</p>	<p>ריג² השכלות השכל הן מציאות, הפועלת יותר ככל שאיכותה גבוהה יותר, והאיכות הגבוהה ביותר היא ההשכלה האלוהית.</p>

- רלב² הדמיון שיסודו בקדושה, כשחותם השכל עליו, יתעלה לשורשו שבמקור החכמה העליונה.
- רג² הדמיון הוא עולם מלא בפני עצמו, והתאחדותו עם השכל הנה רק תוספת ברכה, ובאיחודם הם מתאחדים עם שורשם העליון.
- רגל² הבריאות המדעית באה ממיזוג הגון של השכל והדמיון, ומתסיסתם מתחדשים ענפי המדע, והנטייה לאחד מהצדדים הורסת אותה.
- רלד² הדמיון נוטה לתקלה, וצריך להדרכת השכל, אצל הגדולים באופן ישיר, ואצל הבינוניים דרך הרגש והחיים.
- [המשך] השכל הראוי להדריך את הדמיון הוא השכל האלוהי, מקור הנבואה ורוח הקודש.
- רלה אין לולול בערך הדמיון לעומת ערך השכל, שכן שניהם רק צל המהות העליונה, והדמיון הטהור מהדר את האמונה השכלית.
- רלז יש דמיון שהוא צל של השכל, ויש דמיון המקבל הופעות הגבוהות מן השכל.
- רלז² [המשך] דמיון של חול אינו אלא צל בלבד, והשקיעה בו מביאה ייסורים וספקות, והרפואה לכך אינה בהחלשתו, אלא בעילוי.
- רלח הדמיון מכיר לאדם את מה שמחוץ לו, והשכל את מה שרכש בפנימיותו.
- רלט השכל התחתון, ההולך מלמטה למעלה, תופס את הדמיון כהשכלה בלתי-בשלה, אבל השכל העליון, מכיר באחדותם האורגנית.
- רמ לפעמים באים מהדר הדמיון אל אמיתת השכל, ולפעמים להפך, ובלבד ששאיפת תהיה להתאחד עם השכל.
- רמ² על-ידי טהרת המידות וההארה השכלית בתורה ובשימוש חכמים – הדמיון מתברר ונעשה לשכל, ועומק הרגשתו עולה על השכל.
- רמא לפעמים מתחילים מהדמיון אל השכל ומה שמעליו, ולפעמים מהשכל ומה שמעליו אל הדמיון, ולפעמים בשניהם כאחד.
- רמב כשהקדושה מתגברת, השכל משפיע על הדמיון מקווי זוהרו, והדמיון על השכל מקרני הודו.
- רמג ההוויה ערוכה בסדר של השתוות בין עולמות עליונים ותחתונים, אך רק על-ידי הבחנה ביניהם יכולים להכיר בכך.
- רמג² הצער הרוחני בא מחוסר התאמה של הרגש ונטיות הטבע, עם השכל ומה שמעליו, והנשמה דואגת להתאים ביניהם.
- רמו בחינוך הפרט והכלל צריך לשים לב לאחדות בין השכל, הרגש, הדמיון והמעשה, שלא יסתרו זה את זה.
- רמח כמו בכימיה כך בקדושה, ניתן ליצור יצירה חדשה מיסודות שונים בקודש.
- רמח²* סדר התיקון הוא – גוף, דמיון, רגש, שכל, הקשבה להתנוצצות רוח הקודש.
- [המשך] אותו הסדר נכון גם לגבי תהליך תיקון האומה בתקופות השונות.
- רמט המעשים הופכים לדמיונות, להרגשות ולהשכלות, על-ידי עיכול רוחני.
- רמט² צריך לאחד ולאזן את השכל עם הרגש.
- רנ השכל הבריא המקורי מורכב מהשכל המזין והרגש המענג, והעוסק בתורה לשמה מתברך באחדותם והשלמתם זה את זה.
- רנ² עדן ההכרה גדול באיכות, ועדן ההרגשה הנפשית גדול בעומקם ובחדירתו, ובעלילי הנשמה מתרכבים שניהם.
- רנא ברגש, האמרה "אלוהים" מלאה תנוכה, אך אסור לבלבל בין תפקיד הרגש לשכל, הדורש עיבוד והכנה.
- רנב הרגש כלול בשכל כמדרגה תחתונה, אך בצאתו אל הפועל הוא קובע לעצמו תחום עצמאי, כיחס שם הוויה ושם אדנות.
- רנב² התפילה, המצוות והמוסר, מופנים לתיקון הרגש ולא לשכל, אלא שהרגש כלול בתחתית השכל.
- רנג חטא הלבנה הוא הרצון של הרגש לשלוט כשכל, והתיקון הוא מיזוג של השכל עם הרגש במידה ובמשקל.
- רנה יחס הרגש והשכל כיחס הגוף והנשמה, וכיחס הכמות והאיכות, והשכל הנצחי מחדש את הרגש ומחייבו ככלות כוחו.
- רנו שלמות השכל והרצון אינה מתגלה בריבוי פרטיהם, אלא באחדותם ובאיחודם זה בזה, ובשלמותם הם משפיעים על כל העולם.
- רנח ההשגות הבאות בהתגלות עולמות שלמים, מושגות רק באחדות השכל והרצון, ובדרגה זו כוונה טובה מצטרפת למעשה לגמרי.
- רנט השכל והמידות הם גילויי הרצון, שהוא גילוי המהות הרוחנית, ורק תשובה המתקנת את המהות הרוחנית, תביא להארת כל ענפיה.

<p>רעב החכמה, המסתכלת על המציאות מבחוץ, והנבואה, המעורה עמה ופועלת עליה באופן ניסי, אורגים ביחד את שמלת האור הגדולה.</p>	<p>רס שורש הדעת והרצון מאוחדים ותלויים זה בזה, ולכן תיקון המעשים המשפיע על הרצון, הכרחי להארת הדעת של סתרי תורה.</p>
<p>רעג הדעת בגדולתה היא יוצרת ובוראת, ורק בקטנותה היא צריכה להתלבש ב"עבודת כפיים", והצדיקים משיבים את עטרת גדולתה.</p>	<p>רס² השכל האנושי נמוך מהרצון העצמי המגלה את מהות הנפש, אך השכל הקדוש עמוק ממנו, מפני שהוא מקור הרצונות.</p>
<p>רעד עולם הרעיונות מתחלק לרעיונות קבועים (נצח), ולרעיונות מתנדודים ומשתנים (הוד), ואין אחד מהם מתגלה בלא צירוף חברו.</p>	<p>רסא אף שחיי ההתבוננות הם העליונים, העונג שבהם מוחש רק על-ידי הדמיון, הזקוק למידות ולמעשים כדי לשמרו.</p>
<p>רעה הברקות התורה תדירות ובהירות, ושל הנבואה בהירות אך אינן תדירות, ושל השכל תדירות אך אינן בהירות, ומאיחודן מסתגנים החיים.</p>	<p>רסא² הדמיון האנושי עולה כלפי מעלה, והעלייה השכלית ממשיכה דמיונות נשגבים כלפי מטה, ופגישתם ההרמונית מהווה עונג אצילי. את סיגי הרצון והדמיון צריך לזרוק, והשאר מתקדש.</p>
<p>רעו בעלי הנגלה (המלך) ובעלי הנסתר (הנביא) שופטים את המציאות לפי תחום עולמם, וזוהי אספקלריה שאינה מאירה.</p>	<p>רסב החכמות היותר עליונות מונחות בעומק הטבע, הרצון והדמיון, וכשתגיע ההכרה לאותו העומק, תוכל להעלותם ולהתעלות על-ידם.</p>
<p>רעז² שלוש מידות ישנם במחשבה, הדורשות כשרונות שונים: נעלמת ובלתי-מצוירת, מצוירת באופן כללי, ומצוירת בענפיה ופרטיה.</p>	<p>רסב² עוזו הדמיון הוא מתת אלוהים, ובהיותו מחובר לגדולת השכל, עומק המוסר, וטבעיות הרגש, הוא מביא לרוח הקודש.</p>
<p>[המשך] אף שכל אחת מהן דורשת כשרון מיוחד, באספקלריא מאירה נכללות כל המידות במידה העליונה.</p>	<p>רסג בשכל החילוני – השכל, הרגש, הדמיון והמעשה, הנם כוחות נפרדים, ובהשגת הקודש – הנם אגודים ומאוחדים.</p>
<p>רעח ההתעמקות בנשגב (נבואה) עלולה להביא להזנחת העולם הממשי בידי הרשעים, ובלימוד התורה לשמה מואר העולם בכל חלקיו.</p>	<p>רסז יש רוח הקודש של מעשה, ויש של דמיון, ויש של שכל, ורוח הקודש העליונה כוללת את כולן.</p>
<p>רעט באספקלריא המאירה כוחות הגוף אמנם אינם מתבטלים, אך מקצתם נשארים במעמדם, ובזיהרא עילאה מתעלה הגופניות כולה.</p>	<p>רסח צריך לחבר את רוח הקודש עם השכל הטהור.</p> <p>רסח² כשמתרגל לשמוע מכל דבר את דבר ה', ישמענה גם, ובעיקר, מהשכל, אף שדרכו לכסות על דברים על-שכליים.</p>
<p>רפ בהרגשת הבשר יש ניצוצות דמיון, ובתוכם ניצוצות שכל, ובתוכם רוח הקודש... נבואה... זיהרא דאדם הראשון... ואור תחיית המתים.</p>	<p>רסט רק על-ידי רוח הקודש אפשר להגיע להכרה בחיים האלוהיים שבקודש ובחול.</p>
<p>רפא הדמיון המואר משם אדנות, יונק מהשכל המואר משם הוויה, היונק מהופעת הקודש המוארת משם א-היה, ובאיחודם מתייצב עולם מלא.</p>	<p>רע אף שנבואה היא רוח הקודש בשלה ומפותחת, ישנן מעלות שבאו לידי פיתוח דווקא אצל בעלי רוח הקודש ("כתובים").</p> <p>רעא השפעת הנבואה חזקה ורגעית, ואינה מחלישה את הגוף, ואילו השפעת התורה קבועה, אך פחותה ומחלישה את הגוף.</p>

אורות הקודש ב

שב	הקדושה מעלה את הרצון האנושי למרומי השכל. יציאת מצרים תהיה טפלה בעתיד, כיוון שכל העבר יהיה כלול בהווה.	רפג	שאיבת רוח ישראל היא מהקודש העצמי שבחכמה, ולא מהחופש והערך המתלכשים בצירוף שבבינה, ובוה טעו נדב ואביהוא.
שג	בקדושת ישראל, השבת והמועדים, והארץ, מתגלה בצורה מורכזת הקדושה הכללית החבויה באדם, בזמן ובעולם.	רפז	רק השאיפה אל האידיאליות הכמוסה שמעבר לעולם, מכוננת את העולם, ובעיסוק בתורה לשמה מתברך העולם מזיו העולם הבא.
שו	תכני הקודש נזקקים לעולם מצד עצם אמיתתם, ומצד טובם והצורך בהם, וההתעמקות בכך מגלה ששני הטעמים מאוחדים ביסודם.	רפח*	כשהקדושה העליונה מופיעה על היחיד והציבור, היא מעדנת ומעלה את כל הרצינות הפרטיים והכלליים, והם נעשים לה לכלי. כשגדולי הנשמה נטפלים לעסקי החיים, הם ממשיכים בהם קדושה ומעלים אותם, ושואבים מהם ניצוצות קדושה.
שח	בקטנות הדעת נדמה החול ליש והקודש ואפס, אך בגדולתה ניכרת האמת ההפוכה, ואז נעשה עצם התפילה לעיקר והתגשמותה לטפל.	רצב	הקדושה באה מהארט הדעת וההכרה, המרוממת את שלהבת החיים על כל דרגותיהם, וגורמת לאדם לרצות לקשר את הכל למקורו.
שח ²	ישות האדם הכללית וישות העולם אחת היא, והכרת האלוהות שבישראל מגדילה את יישותם, בניגוד לשאיפת הביטול של הגויים.	רצג	ניצוצי הקודש הנקלטים בנשמתנו, מתקבצים לאבוקת אור במרכזה, ואורה הממלא את כל הווייתנו, מסגל אותנו לנשמתיות כללית.
שי	ראיית מהומת החיים כמושבת ואת חיי הקודש כשממה, נוטלת את תחושת נועם הקודש, ואילו הכרת האמת מקרבת את הגאולה.	רצד	אורות הקודש שבתורה ובמצוות מאירים את הנשמה, ובהתגברות אורה היא מוסיפה אור גם באורות שהאירה.
שיא	האדם אינו יכול לפשר בין הקודש והחול בגלל השגתו המצומצמת, אך במכון קודש הקודשים הסתירות מיושבות.	רצה	החכמים היחידים מעלים בציוויהם הקדושים נשמות רבות, על-ידי קישורם אליהן, ובייחוד בישראל.
שיא ²	המעבר הפתאומי מהקודש אל החול ולהפך – מוזיק, וצריך לעשותו בהדרגה, אך מידת הצדיקים היא להעלות את החול אל הקודש.	רצז	הכפירה באה מתוך רצון פנימי לעבודת הדומיה, כהכנה לחידוש הנבואה שלמעלה מנבואת משה.
שיב	ההבדל בין הקודש והחול ובין ישראל לעמים, הכרחי באופן זמני, אך ההסתכלות הנצחית משווה אותם, וזהו סוד העלאת ניצוצות.	רצט	ראוי היה שיינקת הקדושה תתחיל בקישור עם נשמת האדם הכללית, כמידת הצדיקים, ובגלל החטא קודמת היניקה ממקור ישראל.
שיג	כשם שעין הנשמה אינה צרה בגוף, כך עין הקודש העליון (נשמת הנשמה) אינה צרה ברוח החילוני (נשמה) ובכניין החומר (גוף).	רצט ²	ישראל דבקים בחיי הכל, ומתוך כך מעלים את הכל.
שיד	יש קדושה בונה, וקדושה מחרבת כדי לבנות בניין יותר נעלה.	ש	קדושת הצדיקות הנה כשרון גאוני הקיים רק בישראל, והעולם זקוק אליו יותר מכל שאר החכמות.
שיד ²	מי שאינו נותן חופש לנפשו ואינו סובל נפילות, לא יבנה לעצמו בניין עצמי אמיתי. לפעמים הרעיון נאחז בעניינים כלליים ונוטש את הפרטיים, וצריך לשאוב אור גבוה הכולל גם את ענייני הפרט.	שא	אור הקודש מתפשט תחילה על הדיבור, השמיעה והראיה, ואחר-כך על תנועות האדם ורכושו (כמשענת אלישע ואדרת אליהו).

<p>שטו צדדי החומריות בנפש, והמינות בעמים, מהויים בסיס משמר לצדדים העליונים, כשמרים ליין, וכשהשמרים נפרדים מהיין הם נמאסים.</p>	<p>שלו² מקור הדיבור הוא באוצר המחשבה העליון הנדחק להביע את עצמו, ואינו כדיבור התופי שמקורו בביטוי חיצוני.</p>
<p>שיז הקדושה העליונה, מידת הצדיקים, תובעת מן הטבע את זיכוכו כדי להתאחד עמו, והקדושה הרגילה לוחמת בו, ושניהם מפסידים.</p>	<p>שלט האדם שולט בעולם ומשפיע עליו, על-ידי אחדותו הפנימית עם הדצח"מ.</p>
<p>שיח בריחת הצדיקים מהכרת החול והרע, משפילה את העולם, וממילא גם את כוחם, וכשיסור פחד זה בעתיד, יתעלה החומר ויתקן הרע.</p>	<p>שמא הצורך בדבקות האלוהית בא מאיגוד כל הנשמות והברואים בצרור החיים, והצדיק בדבקותו מעלה ומיטיב עם הכל.</p>
<p>שכ רק דעות היונקות ממקור הקודש מסוגלות לכלול את ענייני החומר ולהעלותם, והמחשבות המפרידות הן תולדות המזיקים חסרי הגוף.</p>	<p>שמג הרזיות מלמדת אותנו לגלות את האור והחיים שבמציאות שעמה אנו נפגשים.</p>
<p>שכג הקודש הולך וכובש את העולם, והמחשבות הפשוטות והמידות הטובות, תתגלגנה ותהיינה למוסדות החיים והחברה.</p>	<p>שמו מזהירה היא נשמת העולם, והננו מתנשאים בגאון למרום נשמתה ומתענגים על ה'.</p>
<p>שכט כשזיו א-להים הממלא את העולם משתוקק להתבטל במקורו, היצירה העולמית לוֹאָה, והצדיקים מתגברים להשיבו ממקור האהבה.</p>	<p>שמו² לפעמים נשמת היחיד והעולם משתלמת בצביונה, ולפעמים היא מתמזגת עם החיים כדי לשפרם, ושתי הדרכים מעורבות זו בזו.</p>
<p>של כשהמחשבות שופעות מהמקור העליון, מתברכים מהן הדיבורים וההנהגות, וכל העולם מתעלה.</p>	<p>שמח כשם שהפסיכולוגיה עוסקת בנפש, והמדע בגוף, ועצמות הנשמה מעליהם, כך מחולקת נפש הוויה לפנימיות, כלים, ואצילות.</p>
<p>שלב האדם, ברוממו את ציוריו הרוחניים, מעורר השפעות מלמעלה למטה ומלמטה למעלה.</p>	<p>שמח² הדרך לבוא להכרה בציורי הנסתר, חייבת להיות על-ידי ציורים פנימיים המקושרים לשכל ולדמיון.</p>
<p>שלג הגלים הרוחניים באים מהתרבות הנפש בריצה אל ההתאמה לטוב ה' וגדולתו, ומדכדוכה בשיבתה אל הרגשת הריחוק מהם.</p>	<p>שמט המחשבה הטודית על האצילות כמקור ההוויה התמידי, היא מקור החופש והשירה בעולם.</p>
<p>שלד תנועות הרוח הפנימיות הן המיית הכינור הנשמתי מתוך הקשבותיו לאצילות העליונה, וכל עמל המחשבה בא לברר את אותו הקול.</p>	<p>שנ כשם שהנשמה היא האדריכלית המגלמת את הגוף, ובהתעלות הגוף הוא מתאחד עם מקורו, כך גם יחס נשמת העולם וגופו.</p>
<p>שלה המושגים העליונים מתלבשים באותיות כנשמה בגוף, והמסתכל בערך התמונתי ומפריד בינו ובין תוכנו, לא יוכל להתחיות מהן.</p>	<p>שנא רואים אנו איך הנשמות צומחות, ואיך החיים באים לידי גילויים.</p>
<p>שלו החיים הרוחניים מלאים אותיות רוחניות, ובלמוד מתקשר האדם לאותיותיו העצמיות, שהן קווים קטנים ממקורם העליון.</p>	<p>שנב מהרוח הממלאת ומחיה אותה, ושתייהן מתאחדות.</p>
<p>שלו² הגוף מקשיב לצלילי הנשמה ולהתגלמותם בדיבור, והוא סופג את תמציתם לתוכו, ומכיר בערך העבודה המביאתו להתודע לדבר ה'.</p>	<p>שנג האידיאלים הגבוליים נכללים בבלתי-גבוליים באופן בלתי-גבולי וגבולי, ובהבקת הבלתי-גבוליות נדחקת הגבוליות להיולד.</p>
<p>שלה המושגים העליונים מתלבשים באותיות כנשמה בגוף, והמסתכל בערך התמונתי ומפריד בינו ובין תוכנו, לא יוכל להתחיות מהן.</p>	<p>שנד בהתעלות רוחנית מוצגים כל מקצועות ברוח בחטיבה אחת, המתחלקת לשבילים רבים, השבים ונאחזים זה בזה בחיבור אורגני.</p>
<p>שלו החיים הרוחניים מלאים אותיות רוחניות, ובלמוד מתקשר האדם לאותיותיו העצמיות, שהן קווים קטנים ממקורם העליון.</p>	<p>שנה התכונה האורגנית של המציאות גורמת לכך, שכל אטום גשמי וכל שרעף רוחני פועל הכל ונפעל מהכל, ועל-ידי כך מתוסף בהם כוח.</p>
<p>שלו² היצירה המילולית נובעת מחינוך זרם ההופעות הבאות מבחוץ, עם זרם הציור והיצירה הפורץ מבפנים.</p>	<p>שנו הכרת העולמות העליונים מקשרת את האדם אליהם, ומראה איך העולם ופרטיו קשורים עמם כשיעור קומה אחת גדולה.</p>

<p>ניצוצות החיים הנסתרים של הדצח"מ, גדולים מגילווייהם ההכרתיים, וכולם שואפים להתעלות ואומרים שירה.</p>	<p>שעד</p>	<p>כל בריה, מחשבה ונטיה, בעולם ובנפש, הנה התגלמות של חיים עליונים רחבים, והסתכלות זו מביאה בהירות גדולה לנפש ולעולם.</p>	<p>שנז</p>
<p>הווייתנו הזמנית לא תוכל לצאת אל הפועל, אלא בהתאמתה להווייה הנצחית.</p>	<p>שעז</p>	<p>הכשרונות שבעלי החיים גדולים בהם מבני האדם, נובעים מהיותם שברים של נשמה עליונה שהתחלקה לסעיפים רבים.</p>	<p>שנח</p>
<p>החפץ האדיר "להשתאבא בגופא דמלכא", הוא המניע את כל תנועות ההווייה וכל היצורים – השפלים והעליונים.</p>	<p>שעו</p>	<p>נשמת האדם הכללית כוללת את כל היצורים הפרטיים, והם שואפים להתאחד עמה, ומופתי הצדיקים הם גילויי אחדות זו.</p>	<p>שנט</p>
<p>השאיפה אל הדר הנצח, מנצחת את המוות. אנשים גדולים מגיעים אל הקטנות בדרך של גדלות.</p>	<p>שעז²</p>	<p>בנשמת נח התרכזו כל היצורים והתאחדה הצדיקות עם יישוב העולם, אך האבות השליכו את עבודת האדמה מעליהם, כדי לסלול דרך מאירה לדורות.</p>	<p>שס</p>
<p>התורה היא התגלמות של טל תחיית המתים, שכל ההטבות שבעולם הן שלבים בסולם המביא אליו.</p>	<p>שעח</p>	<p>חטא נדב וביהוא – עקירת דייקנות המעשים מתוך סערת ההופעה העליונה – מיתקן במזיגת שתי התכונות, הנעשית על-ידי אליהו.</p>	<p>שס²</p>
<p>צער ההווה בטל לעומת תענוג הצדיקים ושעשועם מטל תחיית המתים שבעתיד, ואף הוא בטל לעומת דבקתם העליונה.</p>	<p>שעט</p>	<p>תהיית האדם על הצורך בברואים הרבים ויחסו אליהם, נפתרת בהבנת אחדות הדצח"מ.</p>	<p>שסא</p>
<p>המוות אינו אלא התגברות החיים, ודמיון המוות הנובע מקטנות האדם היא הסיבה לטומאתו, ולכן הכהנים פורשים ממנו.</p>	<p>שפ</p>	<p>אומץ הרצון נפגם בדצח"מ ובאומות השונות, ככל שגדל חופש הרצון שלהם, והוא שב על-ידי יניקת כל דרגה מזו שתחתה.</p>	<p>שסב</p>
<p>הדרך להתגבר על יראת המוות היא ההתעמקות בקדושת החיים הנצחית, וזהו ייעודם של ישראל.</p>	<p>שפא</p>	<p>האדם מקושר ושואב אומץ רוחני מכל הבריאה, בהיותו מאוחד עם כל הדצח"מ.</p>	<p>שסג</p>
<p>המוות בא בעקבות חטא אדם הראשון, שרצונו השתעבד לתאוות גופניות, ובהתגברות הרצון הנשגב הוא עתיד לעבור מן העולם.</p>	<p>שפה</p>	<p>האינטליגנציה צריכה את בריאות ההמון, וההמון את הכרת האינטליגנציה, והנבואה מחברת את שניהם.</p>	<p>שסד</p>
<p>השאיפה לשלמות האלוהית אינה מסתפקת בשלמות אנושית חברתית, אלא בהשלמת הנשמה במקורה.</p>	<p>שעה</p>	<p>הכרת החיים בעמקם ובגדולתם מגדילה את הרצון, ובעילוי הרצון חוזרים ומתעלים החיים.</p>	<p>שסו</p>
<p>הכרת אחדות העולמות והשוויות הפנימית, הנובעת מהיותם רק נטף אחד מגדולת אין-סוף, אמיתית יותר מהפירוד הקיים במדע.</p>	<p>שצא</p>	<p>הרצון החפשי, המואר מהשכל העליון, הוא תמצית ההווייה, והוא נשמת אדם הראשון.</p>	<p>שסז</p>
<p>חכמת האמת מלמדת אותנו למצוא את הדמיון בין הצורה ליוצרה, עד כדי השלטת רצון האדם בהווייה מפני חשיבותו.</p>	<p>שצג</p>	<p>רצון הלב הגלוי, מוציא אל הפועל את הרצון המסותר בגוף, ושניהם מגלים את הטוב שבהווייה.</p>	<p>שסח</p>
<p>החילוק בין גילויי ההווייה, תנועותיה ושאיפותיה, אינו החלטי אלא הדרגי.</p>	<p>שצג²</p>	<p>בעילוי הרצון החפשי מתעלה ההווייה, ומאור התפארת נשפע שפע חיים חדשים.</p>	<p>שסח²</p>
<p>מאורעות העולם ותכונות היצורים השונים, הם תמצית מההופעה של כללות ההווייה, ובהשערה רוחנית ניתן למצוא את שורשיהם.</p>	<p>שצד</p>	<p>רצון העולם הכללי, המושפע ממעשי הצדיקים, יונק מהרצון העליון.</p>	<p>שסט</p>
<p>השבירה באה כדי להפריד את נקודות החיים, כדי שיוכל כל אחד מהם להתעלות למעלה עליונה, ולכלול את כל היש.</p>	<p>שצד²</p>	<p>הרצון העולמי הוא יסוד העולם, ובהופיעו מתמלא העולם בשמחה.</p>	<p>שע</p>
<p>חילופי הזמנים בטלים באמיתת היש, ולכן ניתן לחזות בחייה הפנימיים של ההווייה ובנשמות כל הדורות, בסקירה אחת מאוחדת.</p>	<p>שעג</p>	<p>חילופי הזמנים בטלים באמיתת היש, ולכן ניתן לחזות בחייה הפנימיים של ההווייה ובנשמות כל הדורות, בסקירה אחת מאוחדת.</p>	<p>שעג</p>

<p>תטז כמו ביחסי הגוף והנשמה, האדם והחי, כך הווייה כולה מלאה תנועה גשמית ורוחנית, מלמעלה למטה ומלמטה למעלה.</p>	<p>שצח ציור האלוהות כמחוץ להווייה מעורר קנאה, וציורה כהווייה עצמה אינו מיישב את הדעת, והיא מתיישבת רק בדבקותו החפשית בה'.</p>
<p>תיז כשם שבאורגניות של העולם הגשמי החלקים העליונים זקוקים לנמוכים, כך באורגניות הרוחנית הקדושה זקוקה לרשעה.</p>	<p>שצו העונג שנולד מהרעיון שאין עוד מבלעדי ה' בעולם, הוא ההוכחה על כך.</p>
<p>תיט כשהנשמה מאירה, ניכר שכל הרע נובע מפיזור המעשים, הרגשות והדעות, ושראית אחדותם מעמידתו כשלב בסולם הטוב.</p>	<p>שצז* הקנאה בשלמות הכורא היא מגורמי הכפירה, ואינה נרפאת אלא בהכרה שהעולם הנו חלק מהאלוהות.</p>
<p>תיטז כשהנטייה הרוחנית מתגברת מתוך דוחק גשמי, היא נחלשת, ומוכרחת לבוא נטייה גשמית הפוכה, שבהשלמתה יתחברו שתייהן.</p>	<p>[המשך] דרך שניה להתגברות על הקנאה בה' היא הדבקות בו ובמידותיו החפשיות, המביאות להתכללותו בשלמות האלוהית.</p>
<p>תכא כשהירידה הרוחנית נובעת מכשלון הגוף, צריך לתקנה מהשורש, ותיקון זה חבוי בהתעוררות החומרית ההרסנית.</p>	<p>שצט* ההשקפה המונותיאיסטית מסבכת חולשה, בהבליטה את אפסות האדם מול שלמות הכורא.</p>
<p>תכב נטייתה של הנשמה לאחדות גורמת לראות את הקודש והחול כלוחמים זה בזה, וכשתעלה תוכל להכיל את שניהם כאחד.</p>	<p>[המשך] ההשקפה הפנתאיסטית פחות מייגעת את האדם, כיוון שלפיה קריעתו מן האלוהות אינה אלא דמיון, ולא מציאות ממשית.</p>
<p>תכג אוויר ארץ ישראל מאיר את ההשקפה האחדותית, ושל חוץ-לארץ את המפרידה, ולכן עקירת עבודה-זרה והארת התורה תלויים בארץ.</p>	<p>[המשך] בעולם המחשבתי, ההרגשי והשירי, עדיפה המחשבה הפאנתאיסטית, ובעולם המעשה מוכרח המונותיאזם להיות לבסיס.</p>
<p>תכו רצון האדם ושכלו מאוחדים עם העולם, ובפרט על-ידי ההתאחדות עם העניין הרוחני, ולכן תפילת הצדיקים עושה פירות.</p>	<p>תב בלימוד הקבלה אין לפחד מהגשמה, כיוון שעצם העיסוק במחשבות עליונות מכשיר את העוסק בהן, שלא כלימוד המעשי.</p>
<p>תכח שכלול הרצון וקישורו עם הדעה העליונה, יביאו להכרה בהשפעת האדם על העולם, ויגלו את קשר כל הפרטים לכלליהם.</p>	<p>תג הרבגוניות האחדותית שבפנימיות התורה, גדולה מזו המפורדת של האלילות והמיתולוגיה.</p>
<p>תל המחשבה, הרצון, והמציאות הממשית – מאוחדים ומשקפים זה את זה (כספקטרום את החומר), ובעילוי אחד מהם מתעלים כולם.</p>	<p>תה הנשמה שואפת לייחוד העליון, ייחוד האור האלוהי במקורו, ובירידתה היא מתנחמת בייחוד תחתון – קישור העולמות לשורשם.</p>
<p>תלא המחשבה הרזית רואה בכל פעולה קטנה בתחתונים את שורשה בעליונים (כשיקוף הספקטרום את החומר), והקוטן מלמד על הגודל.</p>	<p>תז ייחוד האלוהות העולמית עם המטרה האידיאלית של ההווייה, הוא ייחוד קוב"ה ושכינתיה, וזו מגמתנו.</p>
<p>תלג תגליות המדע על אינסופיות היקום והקפת הארץ את השמש, מגדילות את השירה ואת האחיות של האדם כחלק מההווייה הגדולה.</p>	<p>תיא הקריאה בשם ה' שואפת לאחד את כל ההפכים שבמציאות.</p>
<p>תלד האדם הוא גרעין ומרכז העולם, ובהתעלותו מתעלה העולם כולו.</p>	<p>תיב הכרת המדע באטום כתוצאת התנועה, מראה את הכלליות שבכל פרט, ומאפשרת את אחדות הידיעה והבחירה, האמונה והפילוסופיה, החכמה והבינה.</p>
<p>תלה במרכז כל רגש ושכל כללי ישנו רגש ושכל ישראלי, ואיחודם נעשה באיחוד המרכזים, או באיחוד התכנים כשבתוכם המרכזים.</p>	<p>תיד ההארה הכללית מאירה ברומם יותר מבאדם, מפני שההארה הפרטית שבו מחשיכה אותה, ועל-ידי הענווה זוכים להארה כללית.</p>
<p>תלו כל מה שעובר על האדם, עובר על הכלל ועל העליונים, ואפשר ללמוד מעצמו עליהם, ובהתעלות האדם דאגתו נתונה עליהם.</p>	<p>תטו ככל שעולה הפרטיות בדרגות הדצח"מ, אובדת הכלליות מהן, אמנם ישראל בעלייתם כוללים את יתרונות כל הדצח"מ.</p>

<p>מניעת השלמות והצורך בהתהוות, מתפרשת מצד השלמות העליונה כמעלה, ומצד המציאות המתהווה – כצורך התעלות תמידית.</p>	<p>תסד</p>	<p>תלו אחדות הרוחניות מביאה להעדפת ההכרה הטבעית על-פני ההתלמדות החיצונית, ואת ההשוויה והשלום על ההבדלה והמלחמה.</p>
<p>העריגה אל הטוב האלוהי המוחלט מתמלאת על-ידי ההתקשרות עם התעלות העולם אל הטוב, הגוברת על הריסת העולם החיצונית.</p>	<p>תסו</p>	<p>תלט* התכנסות והתרכזות האדם, ישראל, הלוויים, הכוהנים והחברים, במעלתם העצמית, מכשירה את עילוי השאר.</p>
<p>גם המואסים ביש מפני רעתו, מודים שהטוב, שהוא כליון היש, הוא העיקר, אך האמת היא שהיש עצמו הוא טוב, והרע שבו הוא טוב חלקי שעתיד לעלות.</p>	<p>תסח</p>	<p>[המשך] התפרדות השכלים והעולמות, נותנת מקום לשעשוע של הכללת ההשתלמות (אורם של ישראל) עם השלמות העליונה.</p>
<p>העונג שיונקים ישראל מהשבת (מהטוב המוחלט), והשמחה שמשפיעים ביום-טוב (מחפץ ההטבה), ממלאים את העולם באור.</p>	<p>תע</p>	<p>תמב גדולי הנשמה שואפים לטובת הכלל באהבה רבה, המתחלקת לכל היצורים באהבת עולם, ומתעלה מכיתותיו ופלגנות.</p>
<p>ממשות הרע המתוארת בחכמת הרזים, מבליטה את תפקיד הרע להעמיק את הטוב, ועל-ידי כך היא מגלה את שורשו בעומק הטוב.</p>	<p>תעה</p>	<p>תמד ישנם השרים שירת עצמם, או האומה, או האדם, או היקום, ויש השרים את כל השירות הללו באגודה אחת.</p>
<p>ברוח האדם ספוגה תמצית הטוב והרע הכללי, ובכוחו להשפיע על-ידי נטייתו לטוב על כל המציאות, ולהפוך את הרע לטוב.</p>	<p>תעו</p>	<p>תמו [אישית] המחשבה העליונה מתפלגת לפלגים, אך לפעמים יש צורך לאחוז דווקא בשורש הרחב.</p>
<p>הטוב והרע המוסריים עלולים להתערב, אך יסודם העליון אינו מתערב, ולכן האמונה והקדושה היסודיים, גדולים מכל תוכן מוסרי.</p>	<p>תעז</p>	<p>תמוז האדם, הציבור, האנושות, העולם, הסביבה העולמית והעולמיות, מוצאים את עצמם בעצמם תחילה, ואחר-כך בסביבתם, ואז מתאחדות הכרותיהם.</p>
<p>תפקידה של הרשעה הוא להתסיס, לחזק את הרצון ולהעמיק את החיים, וכשישוכלל העולם הרשעה תכלה.</p>	<p>תעח</p>	<p>תנג הפירוד בין הטוב לרע נובע מהחומריות, ובהסתכלות כללית גם הרע הוא טוב, והכרה זו הולכת ומתגלה בלא הפסק.</p>
<p>הרע אינו מקרה אלא בריאה א-לוהית מאורגנת, שתפקידה לשכלל את המציאות בכליונה מהעולם על-ידי המוסר והאמונה.</p>	<p>תעט</p>	<p>תנד אפסיות הרע, במבט כללי, אינה מפני ביטולן ברוב, אלא מפני ערכו העצמי האמיתי, וככל שמתקבצים חלקיו מתגלה עצמותו הטובה.</p>
<p>ראיית הרע כחטיבה מגמתית עמוקה מראייתו כמקרה, והיאוש המתלווה למקורות עתיד להביא להכרת מגמת הרע כאמצעי לטוב.</p>	<p>תפ</p>	<p>תנה במציאות המצומצמת של זעיר אנפין, כביכול יש רע וטוב, אך בשורשו שבעתיק יומין יש רק טוב, וטוב יותר עליון.</p>
<p>הראיה הפסימית של שופנהאווור את הרצון כעיוור, נכונה בתחתית ההנהגה, והצדיקים מכירים את מקורה בחכמה ובחסד.</p>	<p>תפב</p>	<p>תנו ההשקפה המפרידה ממלאת את העולם ברשע, וההשקפה המאחדת מביאה את הטוב, וכל תהפוכות העולם מכוונות להוציאה לפועל.</p>
<p>השקפת שופנהאווור על הרצון, נכונה רק לגבי חלקו התחתון של הרצון האלוהי בעולם, אשר השתלשל מהרצון הכללי העליון.</p>	<p>תפד</p>	<p>תנוז ההשקפה האחדותית מוכרחה להסתתר בתוך ההשקפה המפרידה, כדי לדחוף את התעלות הפרטים ואת תהפכות הרע לטוב.</p>
<p>אצל חוקרים אחדים נתגלתה קליפת תנין עיוור, וצריך להכירה כדי לנצחה.</p>	<p>תפד²</p>	<p>תנט שורש הרע בתשוקת ההשגה הבלתי-מתמלאת, וההבחנה בין חלקי המושג המושגים לאלו הבלתי-מושגים, מבררת את הרע ומגלה את אפסותו.</p>
<p>מקור השמחה הוא הביטחון והאמונה בטוב האלוהי, הגוברים על ייסורי העולם הזה.</p>	<p>תפה</p>	<p>תסא חסרונות העולם וחילוקי מדרגותיו הנראים לעין הכהה, מביאים לדחיפת התעלותו, ולכן ראיה זו נצרכת בנוסף לראיה הפנימית המאחדת.</p>
<p>בתכנים וברצונות האלוהיים, ההסתעפויות הן דרגאיות, אך אינן מפורדות זו מזו, ורק בחיים המעשיים קיים פירוד.</p>	<p>תפה²</p>	

<p>כשהחסד, הטוב והסליחה מתגברים באדם, אל יעכבם, שכן הם ממשיכים רוח הקודש בכל העולם.</p>	<p>תפו שמחת הכליון הנובעת מהפסימיזם, הנה הצד העליון שברע המוחלט, שכיליונו הוא תיקונו, ואילו הישרים שמחים בטוב המוחלט.</p>
<p>תקג העדינות הנפשית מרגילה את האדם להיות מאושר בהווה באושר העתיד השלם, והזמן אינו חוצץ בעדו.</p>	<p>תפו ההכרה שהמציאות יסודה בטוב, מניחה את דעת הפרטים המתייסרים, והשגת גדולת הטוב האלוהי מבשמת את ההוויה כולה.</p>
<p>תקג² טהרת המידות מזקקת את שכל האדם להיות מאושר ובוטח בישועת הכלל ותחיית המתים, אף שאינו בטוח בהיותו ראוי להם.</p>	<p>תפח⁴ ארבע שאיפות הן: האלילות שואפת להשלטת הרע בעולם, הבורהיזם התייאש מהעולם בגלל שלטון הרע בו ושואף לכיליון.</p>
<p>תקד רק אטימות הגוף ופירוד הנפש מונעים מלהתעדן באושר העתיד, הקיים בהווה, ושכל מה שחוצץ לו אינו נחשב.</p>	<p>[המשך] הנצרות התייאשה מהעולם החומרי הדבק ברע, והיהדות שואפת להשליט את הטוב על הרע ולהוכיחו לטוב.</p>
<p>תקה צריך ללמוד קל-וחומר מהשפעת הרע בעולם על השפעת נועם הטוב בעולם, ועל-ידי כך מתמלא האדם בטוב.</p>	<p>תפט הרשעה מכירה בשלטון הרע וחפצה בו, הטובים ממנה מכירים בשלטונו ומואסים בו, ולמעלה מהם המצפים לכיליונו, והאמת היא שאין לו כל שלטון.</p>
<p>תקו כשם שהעולם נע באופן תמידי, כך ההוויה שומחה שמחה עצמית, שאינה תלויה באושר חיצוני, כפי שמשלה האדם את עצמו.</p>	<p>תצא הרע המוחלט שמח בכליונו, ורק הטוב הקשור עמו מצטער, ושאיפתו להפריד ביניהם, ולשמה את הרע בכליונו ואת הטוב בקיומו.</p>
<p>תקז מטרתה של כל עבודת ה' היא, לפתח שבילים להתענג על ה' מצד עצמו – מה שאינו נתפס בשום מחשבה, אלא ברעותא דליבא.</p>	<p>תצא² מניעת התשובה מהרשעים הגמורים נועדה לכלותם כשתימלא סאתם, כדי ליצור מהחומר שלהם יצירה חדשה.</p>
<p>תקח קביעות עונג אהבת ה' בנשמות ובהוויה, משפיע ברכה לכל העולם על-ידי ישראל, אשר נשמותיהם מתברכות בתפילת הצדיקים.</p>	<p>תצג השלמת האדם והכלל מוכרחת להתבסס על השיבה אל הטבע, המוסר, ויסוד האומה, ועל-גביהן תחול הקדושה העליונה.</p>
<p>תקט במחשבות הכלליות מתגלה הנועם של העולם הבא, והוא שורה בשלום העולם הזה, המתגלה על-ידי פרטי התורה והמוסר.</p>	<p>תצג² העיסוק בפרק שירה הנו תשובה אל הטבע בצורה עליונה, המתקנת את הרע משורשו, כפי שהיה קודם החטא.</p>
<p>תקי כל ההכרות החלקיות, המעורבות מטוב ורע, אמת ושקר, קודש וחול, טומאה וטהרה – תוכרנה בעתיד כטוב מושלם.</p>	<p>תצה⁴ המציאות מתהווה ומתקיימת על-ידי קישורה במקוריותה העליונה, וחינוך האדם מוכרח גם הוא להישאב מאותו מקור עצמי.</p>
<p>תקטו כל ההוויה, הדומם והחי, מתעלה התעלות תמידית, וישראל מקשיבים לתהילת ה' העולה ממנה.</p>	<p>[המשך] קישור העולם לשורשו על-ידי אור התורה, יהפוך את כל הרע שבמציאות לטוב.</p>
<p>תקיז ההכרה בהתהוותו התמידית של העולם גדולה מההכרה בשלמותו, ו"יום שכולו שבת" הוא גילוי התכלית שבעצם החידוש.</p>	<p>תצט בעולם הזה צריך להבחין בין הטוב לרע על-ידי המוסר והדת, כדי שבעתיד יתוסף כוח הרע אל הטוב.</p>
<p>תקיח התסיסה הבלתי-פוסקת שבעולמות העליונים, מבארת את התנועה התמידית של החומר.</p>	<p>תק הספקנות על הערך המוחלט של הטוב והרע, נובעת מסקירת העתיד החבויה בנשמה, שאר בה כל הרע עולה ליסוד הטוב.</p>
<p>תקיט כשהשאלות על הסתר הפנים שבעולם נשאלות ביתר תוקף, הן ממלאות את חביעתן.</p>	<p>תקא גדולתה של הצדיקות היא ביכולתה לראות את טוב העתיד כבר בהווה.</p>
<p>תקיט² לכל בריה, עם ועולם, יש נשמה, השואפת להתעלות ולהתכלל בצרור החיים העליון, ומריבויים אנו למדים על גודל האור העליון.</p>	<p>תקא² כשהצדיק מתגבר על מידת הדין ואוחז במידת החסד, מגיע הוא לעומק העתיד, בו כל רע יומתק.</p>

- תקכא העולם מתעלה תמיד, כיוון ששורשו מתמלא בחכמה המשפיעה את נועם הבינה בעולם, והצדיקים מוסיפים אור חכמה בעולם.
- תקכב² העליות והירידות שבאדם ובעולם, הן כמו הנשימה והנשיפה, המשלימות זו את זו כדי להוסיף חיים.
- תקכג ראשית ההוויה מלמעלה למטה, ובתשובתה היא נדחפת על-ידי כוח עליון הרודה בה לשוב למקורה.
- תקכד² עליית ההוויה הנה חזרה אל השורש שממנו ירדה, וכשם שעלייתה דרגאית, כך היתה גם ירידתה.
- תקכה העולם משתלשל בהדרגה מאצילות לשכל, לרגש, ולטבע, ובדרך עליון הוא מתעלה בהדרגה חזרה למקורו.
- תקכח במהלך היצירה ניתק העולם ממקומו ונעשה עצמאי, שפל ומהרס, כדי להכין כלי לטוב, ולהעלותו למקורו.
- תקכז [המשך אורות עמ' קכב] שבירת הכלים של עולם התווה מוכרחת וכדאית, כדי שייבנו כלים משוכללים, בעלי יכולת קיבול בלתי גבולית.
- תקכז השבירה באה כדי שעל ידי התיקון יעלה הנברא למדרגת בורא.
- תקכז² באלוהות – האינסופיות כוללת את הסופיות, השיווי את השינוי, והנצח את ההווה.
- תקכח ב"אינסוף" יש אפשרות ביטוי בדממה דקה, מצד יכולתו לחולל סוף וגבול, אך ב"אין ראשית" אין תפיסה וביטוי אלא דומיה.
- תקכט האיטיות שבעילוי המציאות היא צמצום המכשיר השתלמות בלתי פוסקת, ובשלמות העתידית תימשך ההשתלמות מזכרון העבר.
- תקל השלמות האלוהית משתלמת והולכת על-ידי הכללתה את הקוטן המתעלה אליה.
- תקלא טעם הבריאה הוא הוספת השתלמות לשלמות האין סופית, ונפילת העולם באה מתוך גדלותו האין-סופית שלא יכלה להתממש.
- תקלב השלמות האלוהית ותוספת השלמות שבהוויה, מוכרחות להיות מחוברות זו עם זו.
- תקלד איחוד הפירודים (ייחוד), המוסיף אור בלא הפסק (ברכה), על-ידי ההתעלות מן הרע (קדושה) – הנם תוספת אורה באור אין-סוף.
- תקלו האבולוציה מתאימה ליסוד האופטימי שבתורת הקבלה, והאינסופיות בכוח של העולם, מבהירה את האינסופיות בפועל של הבורא.
- תקלז² ההוויה כולה, בכללותה ובפרטיה, מתעלה עד מרום פסגת הטוב, עד ששום פרט לא יישאר בחוץ.
- תקלח הזמן חידש הכרות כאלה, שמתוך ההרגל נראות כסותרות לישנות, אך ניתן להבחין ולתת לכל אחד את מקומו.
- תקלח² השינויים העיקריים בדורנו הם בתחומי החברה, הקוסמולוגיה, והתפתחות העולם, והשליה שבהם תסור בהעמקה רוחנית.
- [המשך] יחידי הסגולה בכל הדורות ידעו לראות את השיווי, למרות שינויי הדעות וסדרי החיים.
- [המשך] בזמן החדש, שהתפתחה התודעה החברתית, אסור להצמצם בחוג מסוים, אך צריך להיזהר ללקט רק את הטוב שבכולם.
- [המשך] התחדשות המדע הקוסמולוגי (אסטרונומיה) תחדש מחשבות על העולם, שיישאר בהם כל הטוב שהיה בחשיבה הישנה.
- [המשך] המדע על התפתחות העולם (אבולוציה), מכשיר את המון העם להכרה הרזית של התפתחות העולם.
- [המשך] המחשבות החדשות מחייבות את אנשי האמונה לרוממה ולהשיבה לגדולתה.
- תקמג התפתחות העולם עלולה לגרום לגאווה במבט לאחור, אך במבט לעתיד, המקושר לעבר שקודם החטא, היא מרוממת את האדם.
- תקמד העולם התפתח והזדקק, ותפקיד המסורת והדת לתקן את הצדדים הפראיים שנתרו בו, ולא לכבוש את הטוב ה"אנרכי" שבו.
- תקמד² הרצון מתעלה ומזדכך מסיגיו, אך יש בו עדיין סיגים, וצריך לתווך בין לוחמי החופש הבלתי-מבורר, ובין מגיני השעבוד הקדום.
- תקמו ההכרה בהשגחה בתור השתלשלות, מיישבת את הנפש השואפת להשכיל, ומשתרשת יותר במעמקי הנשמה.
- תקמו² התיאוריה של התפתחות העולם מרוממת את האמונה בהשגחת ה' על הבריאה מראשיתה עד אחריתה.

<p>תקסה פסגת הגאולה היא גאולת הרצון וגילוי האלוהות שבו, וזוהי תכלית עבודתם של ישראל.</p>	<p>תקמט מכיוון שכל הפרטים הנם הופעות מהכלל המאוחד, ההשגחה הכללית חודרת בכלם, וטעות הפילוסופים היא רק בנתקה ביניהם.</p>
<p>תקסו ריבוי המקצועות הרוחניים המתפרטים בדורנו ומתנתקים משורשם, יוצר כלים גדולים להכיל את אורם העליון, שיאיר באיחודם.</p>	<p>תקנ כפירתה של הפילוסופיה בהשגחה הפרטית והכרתה בהשגחה הכללית, מיוסדת על עומק הדעת, שבאמת כל המציאות כלולה כאחד.</p>
<p>תקסז האופי הישראלי נוטה לדילוג יותר מאשר להתפתחות אישית, ומכל-מקום חפצם בכוח הגלגלי.</p>	<p>תקנא הצד הפמיתי של ההשגחה הוא הנהגת העולם, וצדה האיכותי הוא עצה עליונה השרויה במחשבת ישראל הקדומה, ומתגלה באור התורה.</p>
<p>תקסח² באדם ובעולם ישנה התעלות מתמדת, וישנה התעלות מתגברת, וגדולה מהם – התעלות מצטברת המכפילה את עצמה.</p>	<p>תקנא² [בשמונה קבצים פסקה זו כלולה בפסקה הקודמת]</p>
<p>תקסח* מחשבת העלאת הניצוצות נובעת מאחדות ההוויה, הקושרת את עליית האדם עם כל הקשור אליו.</p>	<p>תקנה קיבוץ הפרטים, באדם ובמחשבות העליונות, מגלה מחשבה עליונה למעלה מכל מחשבות, ומוסיף אורה באופי הכללים.</p>
<p>אהבה עצמית חיובית היא, כשאוהב את עצמו כחלק מההוויה המאוחדת, ושליילית אך כשאוהב את עצמו כמנותק, זוהי אהבה מזויפת.</p>	<p>תקנו מגמת ההוויה היא ידיעת ה', ומושגיה מתעמקים עם התעלות ההוויה, ומתוך גדולה היא חודרת בכל, אפילו בטומאה, וזהו רז המיוחד לישראל.</p>
<p>תקסח² כל כשרון אנושי המתעלה, וכל מחשבה אידיאלית, הנם ניצוצות האידיאל העליון, המתעלים להיכלל בשורשם.</p>	<p>תקנט בקשת התכלית העומדת ביסוד האדם, יונקת בשורשה מהרצון האלוהי העליון, שכן הראשית והאחרית אחוזים זה בזה.</p>
<p>תקע עמל המחשבה הרוחני מוכרח לגלות את שלום הדעות העליון של עולם התיקון, על-אף הייסורים הכרוכים בכך.</p>	<p>תקס מרכז העולם הוא הרצון החופשי העליון, ואורו מתפשט ועושה רושם על כל רצון מוגבל.</p>
<p>תקעא הצפייה בחופש המוחלט הבא מהבינה, ובחכמה שלמעלה ממנה, הקשורות זו בזו, נותנת להוויה את דחיפת התעלותה.</p>	<p>תקס² המגמות האידיאליות (אריך אנפין) יונקות חיותן מגופן, והמגמות המעשיות (זעיר אנפין) משתלשלות זו מזו, ובמבט בהיר ניכרת אחדותם.</p>
<p>תקעב מעולמות רחוקים, קיימים וחרבים, זורחות הנשמות, ואור העבר מתרחב ומוסיף חיים בכל העולם.</p>	<p>תקסא* ערך החיים החברתיים תלוי ביניקתם מהחיים העליונים, ולכן תיקון העולם דורש צופי ישועה עליונה.</p>
<p>תקעב² עלינו להעלות את עצמנו, ובכך יתפתח היש כולו וירחיב את גבול הווייתו, וכל העולמות יתעלו.</p>	<p>סגולת החיים החברתיים בישראל הנה מעין דוגמה של מעלה, כסא להשראת שכינה, וצריכה היא לצאת אל הפועל.</p>
<p>תקעג ישראל, בעומק אמונתם ובשטחיות מעשיהם, שואפים להעלות את כל העולם ואת שורשו האלוהי.</p>	<p>תקסג השמיטה היא התעלות למצב של תיקון חטא האדם, בו תתבטל עבודת האדמה ותהפך ל"עדן", ועד אז מתקנה המדע האנושי.</p>

אורות הקודש ג

כט יראת שמים מחלישה את הגבורה החומרית, כדי להגביר את האידיאלית, וכשהיא אינה טהורה היא מחלישה את הגבורה הרוחנית.

ל שלילת הגבורה שנגרמת מהיראה, צריכה להיות מופנית כלפי הרע שבנפש, ולא לעצמיות הנפשית והמחשבתית.

לא תפקיד הדת והמוסר להילחם עם הפראיות שבאדם, ולהתחבר אל החופש שבצד המואר שבו.

לב המוסר שבמידות הוא צורך הפרט, והחוק שבמעשים הוא צורך הכלל, ולכן החוק עליון מהמוסר, אך צריך הוא את עזרתו.

לב² המוסר הטבעי מבסס את המוסר העליון, כשם ששורש חזק מחזק את ענפי האילן.

לג שורש המוסר של הטוב והרע, נעוץ באידיאל השכלי של האמת והשקר הנעלה ממנו, ופריצת המוסר נובעת מטשטוש הפער ביניהם.

לד יראת השמים התמימה עלולה ללקות ברפיון, ולכן זקוקה היא לניגוד של הספרות החופשית, שבגסותה היא מאמצת את הרצון.

מוסר הקודש

א הרגש, הדמיון והחשק, של המוסר הטהור מתגשמים רק על-ידי ההתמסרות אל המוסר האלוהי.

ב המוסר האנושי אינו מתקן את התאוות משורשן ואינו ראוי להדרכת הכלל, ועדיף ממנו המוסר האלוהי – אף אם טועים בו לפעמים.

ג רוח ישראל שואף להתפשט בכל, ולפיכך צרה בעדו המסגרת האנושית, והוא דורש מוסר אלוהי ותורה שמימית.

ד המוסר האנושי והמוסר הטבוע בהוויה קשורים זה בזה, ולכן גדולה השפעת האדם אפילו על השפל שבבריאה.

ו המוסר האנושי הנו שלב המביא למוסר האלוהי המטיב לכל, שבעומקו מונחת שאיפת התיקון ואיחוד הענפים עם שורשם.

ז המוסר בא אל האדם בקולו האלוהי מנשמת ההוויה, שאין בה חטא כלל, ונשמתו מבקשת מעשים שמקורם אלוהי.

ראש דבר

יט בעלי נשמה כללית בדורנו צריכים לעסוק במבואים של האמונה ושל המוסר בכל חלקיו – האלוהי, הטבעי, הפרטי והכללי.

כ הבנת המהות של יראת השמים הכללית, קודמת להבנת מהותה של יראת השמים הישראלית.

כ² צריך לברר את המוסר המופשט, והמוסר הבא מיראת שמים, ואת היחסים ביניהם.

כא מניעת לימוד המוסר אינה רק מפני היות תוכנו ידוע, אלא מפני היותו ידוע בצורה מעוותת, בוסרית ומרידה.

כב שאלה היא, האם לימודי יראת ה' הנם חטיבה לימודית עצמאית, או שאורם מתפשט בכל התורה – כיחס לימודי השפה והספרות.

כג היראה אין לה מעצמה כלום, והיא יכולה להשפיל את האדם בריקניותה, או להיות כלי לכל התוכן הטוב שיוצקים לתוכה.

כד יראת ה' היא החכמה היותר עמוקה, והיא הנותנת למדע את עמקו, ובלעדיה הוא שטחי וחיצוני.

כד² המוסר של הכפירה אינו כלום, והמוסר הקיים בכופרים נובע מהכרת אלוהים הגניוזה בהם.

כה המוסר מעלה את יראת השמים למושג כללי, שהוא יסוד האהבה, וקריאת שם שמים עליו מעמיקה את התפרטותו בעולם.

כו יראת שמים בלי אורה של תורה, מביאה ליראת המחשבה.

כז² צריך לצרף את יראת השמים מסיגיה על-ידי ההכרה שאין בה סיגים, כשכל חלק ממנה נמצא במקומו.

כז המוסר הטבעי, והיראה והאמונה הפשוטים, הם הבסיס לכל מעלות הרוח העליונות.

כז² אסור ליראת שמים שתדחק את המוסר הטבעי, וכשהיא דוחקת אותה, סימן שאיננה טהורה.

כח יראה חיצונית ממעטת את הרצון האנושי במקום להופכו, אמנם בהכרה פנימית בטוב הגנוז בה היא מתעלית.

- ח היראה וקיום המצוות צריכים לבוא ממקור אלוהי הכולל את הכל, והחלפתם בתרבות אנושית, המיוסדים על חיי החושים, לא תצליח.
- י כל הטוב שבעולם אחוז בנטיית המוסריות, ודווקא במוסר הנובע ממקור הקודש.
- י² המצוות הן האדם העליון, כלומר המהות של היש הרוחני ברום מגמתו, ואורח החיים שלהן הנו החיים האידיאליים של היש כולו.
- יא כל הנפילות הפרטיות של היחיד, נובעות מהנפילה הכללית של העולם, ותשובתו מחוללת את התשובה הכללית.
- יב המוסר המוחלט, מאפיל בזהירו על מדות המוסר הקטנות הנוקקות לעולם.
- יב² הקדושה מאירה את אור המוסר העליון גם בטבע האדם והעולם, אשר שאיפתו הטבעית היא מחזוריות של הרס ובניה.
- יג² הקדושה אינה נלחמת באדם ובאהבתו העצמית, אלא גורמת לאהבה העצמית להקרין על הכל, וזהו יתרונה על המוסר האנושי.
- הקדושה זקוקה למוסר כפרוודור לטרקלין כדי לשמרה בפרטים, אך היא משוחררת מכל דמגוגיה, ומגבירה את האהבה העצמית.
- רק בישראל, שתכונת הקדושה מונחת בגזעם הרוחני, יכול היחיד לבוא לטהרת המוסר וממנה להתרומם לקדושה.
- טו המוסר אינו יכול לעמוד במנותק משורשו האלוהי, ובהתגליותיו הוא מתפרט לגוונים שונים בעמים שונים.
- טו² בישראל מאירים אור המוסר הפנימי, ומקור הקדושה המקיפה אותו מבחוץ (ישראל וישורון).
- יט בפילוסופיה האסכולית, טהרת המידות היא תנאי טכני לבהירות ההשגה, ואילו לפי התורה היא תנאי מהותי הנובע מהיותן נשמה אחת.
- כא הקישור בין המוסר הכללי והנפשי נשגב מהפילוסופיה, והוא מתנוצץ מסוד ה' ליראיו.
- כג ההנהגה המקושרת עם המוסר הטבעי, נמשכת משם א־להים, והבחירה הכמוסה העל־טבעית, זורחת משם הוויה.
- כד היושר, חופש החיים, הוא הדבר העיקרי בהוויה, והוא השורש למוסר הטהור, הגובר על חוקי ההכרח החיצוניים.
- כה בהזרחת העליונות (אוזן, חוטם, פה) זורח רצון חופשי מוחלט, ורק בתחתונות (מצח ועיניים) קיים טבע רוחני.
- כו האלוהות מוכרחת במציאותה וחופשית בחידושה הוויות, ואחדות זאת קיימת גם בהוויה המוכרחת במקורה וחופשית במציאותה.
- כז שורש הכפירה בבריאת העולם ובניסים, הוא בהכרה שמצד חיוב המציאות האלוהית העולם נצחי ומוכרח.
- כח על־ידי יציאת מצרים הוזרח החופש העליון של הנס, בעולם הסיבתי והטבעי, והעלהו.
- כט מחשבתם של ישראל המכירה בהנהגת העולם, מרוממת את הטבע ומכשירתו לאור הנס, וזוהי משמעות ברית הקשת.
- ל על־ידי הנשמה בעלת הרצון, עולה ההוויה המוכרחת בהכרח תחתון, אל ההכרח העליון המוחלט.
- לא כל רצון חפשי סופו לטוב וכל הכרח סופו לרע, ואור הרצון הזורח בתורה, מגלה את החופש החבוי בהכרח שבטבע.
- לב² תכלית המדע היא ההתאמה אל היש האמיתי, ומכיוון שסיווד היש הוא הרצון, אם־כן תכלית הכל היא ההתאמה לרצון היישות.
- [המשך] בהסתכלות של ענווה רואים, שגם הרצון העליון הנו רק אצילות צמצומית מאור אין־סוף.
- לב² הכל מתואר ברצון הכללי, וגם החזיונות שמחוץ לרצון, כלולים ברצון העליון.
- לג הגויים נתונים תחת שליטת הטבע הגס, המזלות והרצון העיוור, וישראל משליטים בכל את הקדושה, השכל והחירות.
- לד בחירת האדם הגלויה היא רק נטף מהבחירה הכמוסה, שכל מערכת המשפט של כל היש נהגת על־פיה.
- לה החירות הוטבעה בנשמת ישראל בצאתם ממצרים, ושעבודם לה' הוא חירותם, ולכן לחם העוני (המצה) הוא החירות האמיתית.
- לט כוחו של הרצון האנושי, תלוי בניקתו מהרצון האלוהי, ומטרת כל המוסר היא להגביר יניקה זו.
- מ הרצון הטוב המרחף בהוויה, הבונה אותה ומחריבה, מתגלה בנשמות לפי גודלן ויכולתן קיבולן, והננו קרואים להתקשר עמו.
- מא רצון האדם המתעלה ומידמה ליוצרו, מעדן את העולם, ומכשיר את התרבות האנושית להיות כלי לגילוי אור ה'.

- מב בכל אחד יש קורטוב צדיקות, המידמה ליוצרה ברצונה, וביכולתה לברוא עולמות ולהחיות מתים, והיא עיקרו של האדם.
- מג הרצון הטוב המונח בעומק האמונה הוא יסוד ההוויה, ובהשתלמותו הוא משפיע חיים וטוב לכל העולם.
- מד סיבת חיוב המציאות הוא טוב הרצון המוחלט, ולכן צדיקים המעלים את הרצון, ביכולתם לברוא עולמות ולתקנם.
- מה ההכרה ברצון האדם כספוג מהרצון העליון, מעוררת לרוממו ולהתאימו אליו, ובתפילה מתבטאת התאמה זו.
- מו המחשבה המאחדת רוח וחומר, תביא להכרת הכל בצד המדעי שבתפילה, ולא רק באינסטינקטיביות שלה.
- מח התפילה גורמת להתפשטות הרצון, והרצון פועל שינויים בעולם בהשוואה גמורה, דבר שהפילוסופיה האנושית אינה יכולה להבין.
- מט התפילה מחייה את הרוח, על-ידי הבעת הרצון כלפי האלוהות, ותפילות ישראל שבכל דור, מעלות את הכשרון העליון של התפילה.
- נ התפילה הנה התרוממות הרצון הפרטי אל הרצון האלוהי, ובהכרת אחדות הרצונות מתגשמת התפילה.
- נב התפילה מעמיקה את פרטי הרצון בשורשם האלוהי, שבכוחו לברוא עולמות, וכך יוצא המבוקש אל הפועל.
- נג גילוי תלות רצון האדם ברצון ה', מגלה את סגולת הרצון לפעול במציאות, וזהו היסוד לפעולת התפילה, הברכה, וגזירת הצדיק.
- נד פעולת התפילה היא טכנית-אידיאלית, הנובעת מקישור רצון האדם הפרטי והחלוש עם מקורו הכללי והעליון.
- נה בניין הרצון שבאדם ובעולם ואיחודו ברצון ה' נעשים על-ידי התפילה, וגם המבוקש עצמו מתעלה על-ידי כך.
- נו התפילה נובעת מהרצון המתגלה כתוכן כל היש, והאמונה מתחייב מהרצון האלוהי הנסתר (נשמת היש).
- נח באמת, הדבקות האלוהית אינה זהה משום בריאה, אך עליו כל המציאות תלוי בהכרתה, הרגשתה, והגלמתה בחיים.
- נט הכרת האדם במהות רצונו, וזיקוק הרצון הכללי, משפיעים על החיים האידיאליים יותר מפעולת המעשים, וזאת היא מטרת התפילה.
- סא בשכל חפשי ניתן לראות את פעולת הרצון, והמעשה הנובע ממנו, על העולם.
- סג האדם מרומם את ההוויה בהתרוממו, ומשפילה בהישפלו, והכרת האחריות שבכך מצילה את האדם מן החטא.
- סד הכרת המדע באדם כמרכז העולם, מציבה את חופש הרצון כמרכז ההוויה, ומאפשרת את איחודו עם הטוב המוחלט.
- סה סגולתם של ישראל גורמת להם להיות משפיעים על ההוויה מוסר אלוהי יוצר, ולא להיות רק מקבלים ובעלי מוסר אנושי ולאומי.
- סו קלקול המוסר האנושי גורם לקלקול העולם וחורבנו (דור המבול), ועלייתו (עולת נח) גורמת לתיקון העולם (אות הברית).
- סז השכל האלוהי יוצר, והשכל האנושי רק מצייר ומרכיב, וישראל בדבקותם זוכים לשכל אלוהי יוצר.
- סח רק בקץ-הימים תעמוד האנושות על הפער בין אופיים היוצר של ישראל, לבין נשמת העמים המציירת.
- סט יכולים אנו, על-ידי עילוי הרצון שלנו, להמשיך נשמות בעלות רצון אדיר, שיביאו גאולה לעולם.
- ע אושר החיים מותנה ברכישת כלים רבים להוציא על-ידם אל הפועל את האושר, ובצפיית ישועה אקטיבית הבאה מרזי תורה.
- עב צריך לצפות לתיקון גמור, עד שידמה האדם לקונו להיות בורא עולמות, והצדיקים משערים בחשק דבקותם קווים מגדולה זו.
- עג השכל והרצון הפרטיים יונקים משורשם הכללי, כשם ששערות הראש והזקן יונקות מהראש.
- עד התפילה היא השדה בו זורעים את הרצונות של הברואים, האדם וישראל, על-ידי העלאתם למקורם, וכפי טהרתה כך היא ברכתה.
- עה המוסר והתורה צריכים ליישר את הרצון, ולא לטשטשו ולהטריחו, כדי שלא לדלדל את הצורה העליונה של הוד האדם.
- עו בילדות האנושות צריך להכניע את הרצון, ובבגרותה צריך לתת לו חופש, ובהתבגרותה צריך לפתור בזהירות את הגבול שביניהם.
- עז כשמרגיש חולשה ברצונו, צריך לחזקו בכל הדרכים הטבעיות, המוסריות, השכליות והתורניות, ולא להתמקד בעידונו ובטהרתו.

- עח בדורנו, חיזוק הרצון וכוחות הגוף, שקול כסיגופי הדורות שעברו, והוא יוצא אל הפועל על-ידי אחדות ישראל וגילוי סתרי תורה.
- עט חולשת הגוף מחלישה את הרצון, ובעיקבתא דמשיחא מתחזקת תביעת החמירות והגבורה.
- פ רזי התורה עוד יגלו את פעולת רצון האדם על המציאות, וגילוי זה יהיה בעתיד הכתר של העולם כולו.
- פ² כשרצון האדם מתמלא בגדולת הגבורה, החכמה, הקנאה והיופי, הוא מתברך ומתעדן.
- פא העולמות נפלו בנפילת הרצון בעקבות חטא האדם, ואנו קרואים להעלותם.
- פא² [המשך] כשיתוקן הרצון, ויבוטא ברצון עם, יתחדש העולם.
- פה השאיפה האצילית היא מזיגה של השכל עם הרצון, המביאה למהות חדשה בעלת אור חדש ("רדת").
- פו עבודת האדם היא לזכך את החיים הטבעיים והרצוניים ולמזגם עם המחשבתיים, וזה נעשה על-ידי מילוי הנשמה בעריגה א-להית.
- פז ידיעת והכרת הטוב מחוללים את הרצון, וגבורת הרצון מחוללת את היכולת.
- פז² אף שתכונות ההכרה והרצון הפוכות, הנן מתאחדות בשורשן, והמוסר מאחד את ענפיהן בחיים.
- פח ההכרות העצמיות חייבות להתעטף בגוונים של הכרות חיצוניות, כדי שתעוררנה את הנפש והרצון, ולא תשארנה בידיעה חיצונית.
- צא הרחבת הדעת והעמקתה מגבירות את הרצון.
- צא² בפגימת הרצון נפגמת גם יכולת הכרת הטוב, ואף-על-פי-כן אל יניח את דרישת ההכרה, שכן סגולת החכמה לתקן את הרצון.
- צב הרצון נפגם בגלל הסתר החכמה העליונה והפרדתם זה מזה, ולכן קודם החטא נולד האדם מהול.
- צב² החטא פוגם ברצון, ומתוך כך בחכמה הבאה ממנו.
- צג ההכרה המוסרית מכשירה את הרצון והיכולת המוסריים, וכשהיא קודמת להם, מתייסר האדם בייסורי אהבה, שתכליתם אור גמור.
- צד פגמים מוסריים גורמים צער וחולשה כשנגשים להכרות רוחניות, וצריך להתגבר עליהם, שכן ההכרה משיבה את אומץ הלב.
- צח מחשבת הצדיקים שקידשו את כל כוחות נפשם וגופם, נהיית אמיצה כשהיא נובעת מהרצון, המיוסד בעומק הטבע הגופני.
- צח² עבודה תדירית היא להשוות את השכל והרצון במשקל אחד כלפי מעלה, ואת שניהם עם ההרגשה הפנימית.
- צו אצל הנשמות האצילות, המחשבה והמעשה מאוחדים, וכל מעשיהם אינם סימבוליים אלא גילויי חיים ממש.
- צז ככל שהאדם מקדש את דרכיו, הכרתו מתעלה מדמיונות ונעשית חופשית, והוא מוצא בכל חוק תורני נחלים רוחניים.
- צח ככל שיקדש האדם את רצונו, תזרח בו הארה של רצון אלוהי חפשי.
- צח² הסתכלות החכמה מביאה לקדושה, שכן שורש החכמה שרוי בתוכה כנקודה שבתוך העיגול.
- צט כשמתגבר באדם חפץ קרבת ה', מתבטל הקיר המפריד בין מחשבותיו הפזורות לבין מחשבת היצירה השלמה.
- ק אור התורה ועצם חייהם של הצדיקים ממזגים את העולם ותנועתיו בקדושה.
- קא במידת הרוז, מתאחדת הארת הנשמה עם חיי הגוף ומתחייבת דבקות מיוחדת, כשם שקדושת המאכל מחייבת זהירות יתירה מלטמא.
- קב הסתכלות בהופעות רוחניות, מעדנת ומקדשת את הטבע הגופני והמעשי.
- קג הארציות וההשגות הבנויות עליה, מבססות את הרוח לבל תטבע בסערותיה, עד שתמצא מקום מבטחים או שתדע לשחות.
- קד כשהרוח חודרת במחשבה ובמוסר יותר מדי, ומתוך כך היא מעיקה, מרפאים אותה בחיצוניות ובשטחיות של החול.
- קה המחשבה על אושר הבא מחוץ לאדם מביאה לעצבות, ואילו ההכרה בערך הרצון והחופש שבהתעלותו, מביאה שמחה רבה.
- קו מקור השירה שביסוד קדושת ישראל (שיר) גדול מהמשכותיו (זמר), ולמעלה מהם היא ההכרה המרוממת את שיחות החולין (שיח).
- קז האמונה מקיפה את כל הפרטים וכל הידיעות ומחיה את כל ההווה, וממנה שואב הצדיק את אורו.
- קח מקור האמונה המסתורית ברצון המקיף ומחיה הכל, והאמונה הרציונאלית – בחכמה המבחינה בין המדרגות, ושתייהן מוכרחות.

ככה בלי דקדוק מעשי עלולה הגדולה הנשמטית להפוך לרועץ, ולפרוץ את כל הגבולות.	קכא	יחס האדם ויוצרו מניב את תנוכתו לפי בהירותה של הנשמה, והוא חודר בכל מעמקי הנפש ומתפשט בכל החיים.	קיא
יש אנשים עם אופי קבוע העולים דרגה אחר דרגה, ויש המתנוודים – העולים מעלה מעלה, ויורדים מטה מטה.	קכו ²	רק לקודש יש אופי ורצון עצמיים, ואילו החול והרע באים מדחיפות חיצוניות.	קטו
גדולי המדע והמוסר אינם יכולים לספק את עצמם בחיים טבעיים, והם צריכים להשקיע את עצמם באופן תמידי בחיי הקדושה.	קכז	כדי לתקן את פגמת העצמיות בנפש ובעולם, צריך להתעמק ברזי תורה בקביעות המביאה לדבקות תדירית.	קטז
לתלמידי חכמים קשה לפרוש מן התורה, אפילו לענייני מצוות הקשורים בעולם הזה.	קכח	בגלות דולים אור מתוך החושך במרירות, עבדות וחרדה, שבתוכה מאיר אור חסד עליון, העתידי להתגלות בשיבת ציון.	קטז ²
הצורך בחוקים ומשפטים נובע מחטא אדם הראשון, וכשהשכל מאיר החיים מתיישרים מעצמם בטבעיות.	קכט	מי שהוא ממידת המלכות, מוכן בשפלותו לספוג את כל הטוב ולהפכו לחלק ממנו, ומשתוקק באמת לארץ ישראל.	קזו
בעלי ההשגה שלמעלה מטוב ורע, מוכרחים גם לשנוא את הרע, כדי לרפא את מוסר כליותיהם הנובע מאהבת הרע.	קל	כל דבר נשגב מרומם את רוח העוסק בו, אך התורה גורמת לעוסקה עליו נסתר, הגדול מגילויי החיצוניים התלויים בטהרת האדם.	קיח
מאבק הטוב והרע העולמי, המתגלה גם במלחמת הפנימיות והחיצוניות בנפש האדם, מגביר את כוח הטוב.	קלא	את האופי העצמי, הפרטי והכללי, אי-אפשר לדעת, וכל המעשים וסיבותיהם הנם השערות איך לכוון אליו.	קיט
צריך להילחם בתאוה הגופנית, ובתאוה הרוחנית החשוכה, על-ידי הפרדתן זו מזו, בדבקות ואור תורה.	קלב	כשמסתכלים בהופעות עליונות, אף בלא הבנה, וחוזרים עליהן בישוב השכל, במשך הזמן הן משפיעות על השכל, המוסר והנשמה.	קיט ²
התנגדות השכל האנושי למשפטי התורה נובעת מהסתאבותו על-ידי התאוות הרוחניות וגשמיות, ותיקונו יבוא בהפרדתם ממנו.	קלג	החושב העצמי, מוכרח לתת לדברים הכלליים צורה אישית, אשר תתמזג עם הצורות הכלליות.	קכ
גם הנפש הקדושה (חוץ מנפש יצחק אבינו) כוללת שתי רוחות – העולם הבא והעולם הזה, הלוחמות בשלום זו עם זו.	קלה	התלהבות רגש הטוב של הצדיקים היא צורך קבוע, וכשברור להם שהיא נובעת מהתגלות נשמתם, היא גוברת על כל שכל מדוד.	קכ ²
אהבת העולם הזה, הבאה לצדיקים מתוך אהבת העולם הבא, גדולה מאהבת העולם החיצונית של האנושות.	קלו	צריך להכיר את עצמו בשלמות, כדי שבעת רעננות הנפש יזכור שעוד יבוא השיממון, ובשיממונה יזכור את שעוד תבוא רעננותה.	קכא
כל החולשות הגופניות והנפשיות נגרמות על-ידי מעשים רעים, המחשיכים את אור הנשמה ומביאים לקליטת רשמים זרים.	קלז	ישנם צדיקים שנשמתם נלחצת מתוך חוסר אמונתם בגדולתם והסתפקותם בדרך ההמון, והם מוכרחים לשוב אל ה' המגלה להם בדרך המיוחדת.	קכב
מציאת נשמת ישראל, שהיא מקור התורה, את עצמיותה, תביא להתנוצצות אותיותיה.	קלח	[קריאה] השואף למקור התורה צריך להתאזר בגבורה, ולהביט נכוחה אל האור העליון הפועם ברוחו.	קכב ²
עולמו הרוחני של האדם צריך להיבנות סביב הפסוק של שמו הפרטי, ומניעת התשובה מרשעים ששכחו את שמם, יוצרת אותם מחדש.	קלט	הצדיקים הפנימיים עושים לעיקר את גדלות הנפש ועוז המחשבה, והמעשים באים בשטף מאליהם, מתוך שביעת העונג.	קכג
חטאי האדם, ישראל והבריאה, באו מתוך התנכרותם לעצמיותם, ורק בבקשת ה"אני" העצמי יתוקן החטא ותבוא הגאולה.	קמ	הצדיקים אינם נופלים ממדרגתם לנוכח פגמי מעשיהם, אלא אדרבה, מגדילים את אור הנשמה.	קכד
התרכזות בעולם המעשי לבדו משעבדת את האדם, אך חיבורו עם תמציתו שבעליונים קושרת כתרים לעולם המעשה.	קמא		

<p>קנו נשמת הצדיק היא מגמת העולם (יסוד עולם) ומטביעה בו את חותם האצילות, וכל הנשמות והמעשים באים לשכלל את הווייתה.</p>	<p>קמב לחירות האצילית אין גבול עצמי, אך יש צורך בגבול כדי שהירות לא תוחלף בחירות מדומה, הנובעת משעבוד לדעות קדומות.</p>
<p>קנו² הצדיקים מתמלאים ענווה ויראה בהרגשתם את תלות העולם בהם. כל נפילה מכשירה עליה כפולה.</p>	<p>קמג כשהרוחניות מוכרת בתור חטיבה טבעית, היא מארגנת את האדם והעולם באושר קבוע, והצורך בתורה ומצוות נעשה טבעי.</p>
<p>קנו כשהאדם מתעלה, הוא מרגיש את ערך הציבור ומציאותו הממשית, ונעשה צדיק לרבים, החי את צרכי הציבור ומנהיגו באופן פנימי.</p>	<p>קמג² יש לקחת מהטבע את הסדר, הדיוק וההתמדה, ולהשתחרר מפראותו ומן ההכרח שבו.</p>
<p>קנח המחשבה העליונה שהיא יסוד החיים, זקוקה לכלים רבים (תרי"ג מצוות) להכיל את שפעה, ולפי רוב הכלים השפעתה גוברת.</p>	<p>קמד התום הפנימי הוא המבוע העליון שלמעלה מהגדרה, שממנו משתפכים נחלי המוסר והרעיון.</p>
<p>קסא הטוב והרע המוסריים שואבים את כוחם מהטוב והרע הכללי, ולכן רק התורה העליונה יכולה לתת הדרכה מדויקת.</p>	<p>קמד² התום והיושר הם יסוד האושר, והענווה תלויה בהם, וביחד הם עושים את החיים לרכוש רוחני אמיץ.</p>
<p>קסב בעל העין הפקוחה, מקשר את פנימיות חייו לכל ההוויה בכל מעשה שעושה ובכל אכילה שאוכל, ומעלה אותה עמו.</p>	<p>קמו האדם צריך להיחלץ מאנוכיותו ולחשוב על הכלל, בעולם, באדם ובישראל.</p>
<p>קסב² נפש האדם והעולם ערוכים זה כנגד זה וכוללים זה בזה, ומכאן באה השפעתם ההדדית והיכולת להתבונן וללמוד מזה על זה.</p>	<p>קמו² כל מה שלומדים ומתפללים ועוסקים בישוב העולם, מצטרף לתיקון הכללי של העולם.</p>
<p>קסז האגואיזם שבהתענגות על ה' נקי מכל פסול, וכשמגיעים למעלה זו מכירים באפסות הרע, אך לשם כך צריכים את המצוות המעשיות.</p>	<p>קמט חיבור הרגשת הקדושה עם הבינה העליונה, מחבר את האדם לכל היצורים, לשיר יחד שירה לה' בחופש, הנחקק ברפוס התורה.</p>
<p>קסז השגת עושר הישות האלוהית מביאה לדבקות אלוהית ונגרמת ממנה, ועל-ידיה הוא ניצול מעוני העולמות הנפרדים.</p>	<p>קמט² התורה מתאחדת עם הנפש, ומתוך קישור הנפש עם הכלל, והכלל עם ההוויה, נמצא שההוויה תלויה בהשתלמותו של היחיד.</p>
<p>קע השגת עושר הישות האלוהית מביאה לדבקות מעוני העולמות הנפרדים.</p>	<p>קנ מאורעות האדם והעולמות כולם מאוחדים הם, והכרתם מתחילה לפעמים מהעליונים, ולפעמים מהאדם, ולפעמים משניהם כאחד.</p>
<p>קעא ההשתקעות בדעת ה', בדעת, ברגש ובדמיון, מבסמת את הנשמה ואת ההוויה, בשיעור גבוה לאין-ערוך מכל הארה מוסרית טבעית.</p>	<p>קנא רעיונות ותשוקות הצדיק הם התמצית של כל המתרחש באומה, באנושות ובהוויה, והוא מרווה את צער צמאנו מהאמת שבתוכו.</p>
<p>קעב הצדיקים מתמלאים כל עונג שבעולם בדבקותם, והם אומללים כשאינם מלאים ממנו אף לשעה, וצער זה ממלאם בענווה.</p>	<p>קנב צריך להתאים את דרכי חייו לסדר האלוהי המוטבע בעולם, ועל-ידי כך יושפע ממנו.</p>
<p>קעג ערך ההזרחות הרוחניות הנספגות בעצמיות, נמדד לפי מקורן, ולכן העוסקים בתורה זוכים לחיים ואושר הבאים ממקור האורה העליון.</p>	<p>קנג הנשמות הגדולות מצטערות על שאינן יכולות להאיר בשטף ישר על כל פעולותיהן, והן מאירות באור כהה של תולדה.</p>
<p>קעד עונג התורה והמצוות מרגיע את צער הנפש ונשמת כנסת ישראל יונקת ממנו תמיד, ומשפיעה על כל יחיד לפי קישורו אליה.</p>	<p>קנג² הצדיקים העליונים כוללים את כל הטוב והעונג, ואת כל הרע והסבל שבעולם, ועל-ידי כך הם מהפכים אותו לטוב.</p>
<p>קעה שלילת ערך העולם מבליטה את ערך העולם-הבא, והעולם-הזה המשמש לו כפרוודור, וישראל מגלים את ערכו העצמי של העוה"ז.</p>	<p>קנד הנשמות השלמות יונקות את אושרן וחסנן מעצמן, והחסרות צריכות לקליטה מבחוץ ולדבקות בצדיק העליון.</p>
	<p>קנה התכונה של ההכרה האלוהית היא מקור נשמת העולם, וכל החוק, המוסר והשירה, נובעים ממנה, והצדיק המלא בה הוא מקור הברכה.</p>

<p>שמחת העולם הנה חיצונית, אבל ברז ההווה הפנימית יש בכיה תמידית על גלות ישראל, והתחומים באים מפנים-הפנימיות.</p>	<p>קפח</p>	<p>העולם הבא הוא מציאות קיימת בהווה, שממנה באה שמחת המצוות, וצדיקים משפיעים ממנה לעולם הזה.</p>	<p>קעו</p>
<p>אושר האדם אינו בא ממדינה חברתית רגילה, אלא רק ממדינה המהווה יסוד להשראת שכינה.</p>	<p>קצא</p>	<p>מגן עדן מקבלים טל חיים קדושים וטהורים, בלי חומריות ורפיון.</p>	<p>קעו²</p>
<p>שנאת העמים לישראל נובעת מתביעתם המוסרית המצרה את הנפש הברברית, אך בעתיד ייודע לכל שישראל משפיעים עונג.</p>	<p>קצב</p>	<p>לפי ערך הזרחת אור חיי העולם-הבא בעולם-הזה, מתרוממים חיי הציבור והיחיד.</p>	<p>קעז</p>
<p>הבו אור, קודש, יושר, צדק וחיים הראויים לשמם, לישראל ולעולם!</p>	<p>קצב²</p>	<p>אהבת העולם הבא יכולה להחיות את חיי העולם הזה.</p>	<p>קעח</p>
<p>האדם צריך להידמות ליוצרו גם בכוח המדמה, על-ידי טהרת הגוף, הידור המצוות ופאר המקדש.</p>	<p>קצט</p>	<p>אף-על-פי שהנשמה שואפת לרוחניות נצחית, המתעלה מהזמן, החברה והפרטים, מוכרחת היא לרדת אליהם כדי להעלותם.</p>	<p>קעט</p>
<p>רק בהתרוממות שכלית ומעשית אפשר לשכלל את הכוח המדמה, ולהשיב את בית המקדש למקומו.</p>	<p>קצט*</p>	<p>המחשבות האצילות (הזקנה) והסדרים החברתיים (הנעורים) זקוקים זה לזה, ואי-אפשר על אף אחד מהם.</p>	<p>קפ</p>
<p>שלוש דרגות של השפעה: השפעת שכר העבודה (לויה), הוספת כוח בעליונים (כהונה), והנעשים צינור השפעה לתחתונים (משה).</p>	<p>רא</p>	<p>אורם של ישראל מתקן את פנימיות העולמות, והתרבות מתקנת את חיצוניותם, ובהתעלות רוח האדם תתאחדנה השפעות אלו.</p>	<p>קפא</p>
<p>שני תכנים ישנם בעבודה: העלאת הרגש על-ידי הדמיון, ותחיית הרצון על-ידי השכלות ומעשים טובים.</p>	<p>רג</p>	<p>עילוי העולם תלוי בעילוי הרצון הפנימי שבאדם, ובתיקונו יתפכו הרע וכוחות היצירה והספרות שלו לקדושה.</p>	<p>קפב</p>
<p>העבודה הפנימית כוללת: סידור המחשבות, סידור הרגשות, מיזוג שניהם יחד וההבחנה ביניהם.</p>	<p>רד</p>	<p>כשמידת החדס מתפשטת וגוברת על הדין, מתאחדים ההפכים שבדעות, והרע מתהפך לטוב.</p>	<p>קפג</p>
<p>לפעמים הנפש פועלת בעבודתה על העולם, ולפעמים, מצג גדלות האדם או קטנותו, אינה אלא כלי להשפעות המאירות לעולם.</p>	<p>רד²</p>	<p>שאיפתנו להעלות את ניצוצות הקדושה הפזורים בעולם, ביניקה מאוצר החיים שלמעלה מהעולם, ובצירוף נקודות החיים שבהווה.</p>	<p>קפד</p>
<p>העבודה, אפילו המתנכרת לתודעת הקודש, מבררת לאדם ולעולם את היחס בין העולם ליוצרו, וממילא בין האדם לבוראו.</p>	<p>רה</p>	<p>אין צער בעולם שידמה לצער תשוקת הנשמה אל הטוב המוחלט.</p>	<p>קפה</p>
<p>אחת מדרגות רוח הקודש היא התבררות יחס האדם לא-להים, ומתוך כך יחס העולם לא-להים.</p>	<p>רח²</p>	<p>הצדק והרשע, האמת והשקר, מצטרפים לאגודה אחת, שבעמקה הכל אמת, צדק וטוב, והמעמיק בכך מהפך את הרע לטוב.</p>	<p>קפה²</p>
<p>כשיתברר לאדם שאור החיים האלוהיים מחייה אותו ואת ענייני הרוחניים, תוטבע בו הדבקות בה'.</p>	<p>רו</p>	<p>צריך לעשות את כל המצוות בשמחה, מפני שהן מולידות אהבת ה' והתענגות בנעמו, והחטא מעכב את נועם הנשמה.</p>	<p>קפו</p>
<p>כשמכיר בנטייתו לעבוד שלא על-מנת לקבל פרס, עליו לפתח חוש עדין זה, ועבודתו תתעלה מעבודת עבד לעבודת רב.</p>	<p>רו²</p>	<p>מי שרוחו מלאה מהופעת אור אין-סוף, אינו יכול למצוא קורת רוח ברעיונות קצובים, וצריך הוא לענג נשמתו בחירות ה' עליונה.</p>	<p>קפו²</p>
<p>המוכשרים לדבקות וחסידות אל ירפו מעבודתם המיוחדת, אלא ישמחו בחלקם, ויסתכלו בעין טובה ובכבוד על האחרים ודרכיהם.</p>	<p>רו²</p>	<p>הענווה מולידה עונג והיראה מולידה שמחה, והתגלותן באה על-ידי השפעתן ההדדית המולידה גבורה.</p>	<p>קפז</p>
<p>בארץ ישראל אפשר להמשיך שמחה ממקודה, ובחורף-לארץ רק ממקור העונג, וממנו ממשיכים מאוויר ארץ ישראל על המצפים לה.</p>	<p>קפז²</p>	<p>בארץ ישראל אפשר להמשיך שמחה ממקודה, ובחורף-לארץ רק ממקור העונג, וממנו ממשיכים מאוויר ארץ ישראל על המצפים לה.</p>	<p>קפז²</p>

<p>כל כשרון אנושי המתעלה, וכל מחשבה אידיאלית, הם ניצוצות האידיאל העליון, המתעלים להיכלל בשורשם.</p>	<p>ריז</p>	<p>מי שיש לו נטייה לציורים רוחניים, ואפילו רק בדמיון, עליו להתבודד בדרכו, ולא יוכל ללכת בדרכי ההמון הרגילה.</p>
<p>עבודת ה' בינונית נחשבת לחסרת חדווה בזמן גדלות הנפש, וגדלות הנפש נחשבת לגאוה בזמן המתאים לעבודה בינונית.</p>	<p>רכ</p>	<p>כשתשוקתו של האדם לאור העליון מתגברת, ידבק כל מחשבותיו בנועם ה', ואם לא יעשה כן ימצא את הכל חשוך לפניו.</p>
<p>המוכשרים להסתכלות עליונה אינם יכולים להסתפק במוסר תחתון, אלא צריכים ליונק ממקורו העליון.</p>	<p>רכ²</p>	<p>כשהצימאון האלוהי בוער בנשמה בתוקף, יידע האדם שזהו יסוד לכל מעלות הקודש, ואל ייפול בדעתו מפני כל פגם מעשי ומידותי.</p>
<p>כל אדם צריך לעבוד לפי שורש נשמתו, ולא לערב בעבודתו תכנים זרים לו, וגאוה ענוותנית זו תביאהו לשלמותו העליונה.</p>	<p>רכא</p>	<p>ההתלהבות והצימאון הפנימי לאור ה', הם התגלות הקדושה בנשמה, וצריך להכיר בהם ולנהל את חייו על-פיהם.</p>
<p>על-אף מוגבלות העולם והאדם, הוא יכול על-ידי תשוקת הנצחיות שבו להעלות את העולם ולקושרו לקדושה.</p>	<p>רכב</p>	<p>[המשך] אותו הצימאון הפנימי בא לפעמים להשפיע קדושה על ישראל ועל העולם כולו.</p>
<p>עבודת העלאת הניצוצות הפרטית מביאה להעלאה כללית, שהיא – להצדיק את התנועות המיישבות את הארץ.</p>	<p>רכג</p>	<p>אסור לכבות את הגחלת הרוחנית שבאדם, וצריך להוסיף לה אש "מן ההדיוט" בשכל טוב ובאור תורה.</p>
<p>בעילוי האדם מתעלים העולמות כולם, וציוורו דבר זה מרומם את רוחו, והתורה והעבודה מכשירים אותו להכרה תמידית בכך.</p>	<p>רכד</p>	<p>הצימאון הרוחני משפיע חיים רעננים בשכל החוקר, ומאזר את כוח החכמה בגבורה ובשלהבת אור.</p>
<p>כשרצונו של האדם מתנשא, הוא מעלה עמו את כל המקושר עמו בהווה על-ידי תפילתו ואכילתו.</p>	<p>רכה</p>	<p>אי-אפשר לתאר את עונג הצדיקים בדבקותם בה' הבאה מתוך צימאון אדיר.</p>
<p>אכילה לפני התפילה (חוץ מאכילה לרפואה) מקשרת את ניצוצות הקודש שבאוכל אל הגוף, ומשפילה את הרצון.</p>	<p>רכה²</p>	<p>שלהבת צמאון הדעת מצערת את טהורי הרוח, והם מכבים אותה קצת במי הדעת ועבודת ה'.</p>
<p>התפילה היא האידיאל של כל העולמות, והעריגה של כל הברואים למקורם נספגת באדם, והם מתעלים עמו בתפילתו.</p>	<p>רכו</p>	<p>על-ידי מיוזג צמאון דעת ה' שבכל חלקי הנפש השונים והגברתו, ניתן לקדש את דברי הרשות והחול.</p>
<p>כשהתפילה הישראלית תשוב אחר היעזבה, היא תחזיר את כל העיזבון, וכל העולם ישתומם על הודה.</p>	<p>רכז</p>	<p>הצדיקים מחשיבים עצמם כהמון העם, אך עליהם לדעת שנשמתם מיוחדת ושנתבעת מהם דבקות מיוחדת, ולא ייראו מנפילות.</p>
<p>העיסוק בפרק שירה הוא עבודה שכלית, הנובעת מחיבור האדם עם המציאות, כהקדמה לעבודת התורה.</p>	<p>רכז²</p>	<p>מי שמוכשר ליראה וקדושה אמיתית, צריך להחזיק במידתו, ואסור לו להיות ככל האדם.</p>
<p>הצדיקים מעלים את תשוקותיהם ואת תשוקות העולם להיות עטרה לה', וזהו יסוד פרק שירה, וכל אדם לפי דרגתו צריך לצפות לכך.</p>	<p>רכח</p>	<p>מי שנשמתו שירית פיוטית, אסור לו לוותר על תכונתו, וצריך הוא להיות מרוחו הטהור זרמי אורה על כל תורותיו והגיונותיו.</p>
<p>[אישית] חפץ אני בעבודת ה' שלמעלה מן הטבע, ולהכניס בתוך הטבע אור קודש הקודשים, ומתייחד אני עם כל המשוררים שביש.</p>	<p>רכח²</p>	<p>כשהנשמה השירית נשפלת לדברים בטלים, היא נכשלת בגוזמאות שקר, ובכינוס הדיבור מתהפכים התלהבותו וגוזמאותיו לברכה.</p>
<p>הנשמות הגדולות אין להן מרגוע, עד שיבואו לדרגת הדבקות הראויה להם.</p>	<p>רטז</p>	<p>יש להתירא מענווה פסולה המונעת מהאדם לקפוץ מדרגות, ולא לחשוש לגאוה הבאה מהכרת מדרגתו.</p>
<p>הצדיק עומד בין האלוהים ובין העולם, ונטיותיו הם האקורדים של חיי האלוהות</p>	<p>רכט</p>	<p>יש להתירא מענווה פסולה המונעת מהאדם לקפוץ מדרגות, ולא לחשוש לגאוה הבאה מהכרת מדרגתו.</p>

- רמג² הכעס, שבמלחמות האדם ונוקמי בעלי החיים, נובע מאי-ההוצאה אל הפועל את הכוחות הרוחניים המתקבצים בנשמה.
- רמז הכעס בא מכעס עצמי על ריקניותו, שהאגואיזם גורם להוציאו על אחרים, וצריך לשנוא את הכעס בכעס גדול, אך במתינות.
- רמז² צריך לזקק את מידת הקנאה בבואה אל גבול הקודש, שבסיסה לא יהיה קנאה אנושית, אלא קנאת ה' הנותנת שלום לבעליה.
- רמה הרחבת האופי הפנימי עלולה לגרום לבזיון חבריו, ועל-אף הצורך בדבר ולימוד הזכות עליו, עדיף להיזהר ממנו.
- רמה² אל ייבהל הצדיק מפילותו, בייחוד בענייני כבוד חברו, שכן יש בהן מעט טוב מפני שמגדילות את נשמתו, אלא ישוב מאהבה.
- רמו המגיע למידת ההשתוות הקשורה בחכמה העליונה, אינו זקוק לכבוד או לגינוי אפילו לצורך רוחני, והוא נוהל את הכבוד האמיתי.
- רמז קליפת נוגה השורה בנפש הבהמית, מחלישה את רצון האדם על-ידי צדיקות יתירה.
- רמז² מיראה יתירה נחלש הרצון, והמידות הרעות משתקעות בעומק הנפש, ובאור הדעת מעלים את המידות ואומץ הלב מתפתח.
- רמח מחשבות קטנות מכבידות על הדעת הדורשת טהרה, אך אין להימנע מלימודן עד שיגיע לשלמות, ובלבד שיכיר בקטנותו.
- רמט הצדיקים מכירים בשפלותם, אך אינם מראים זאת, כדי שלא יחלישו את עצמם, וכדי שלא יבואו לגאווה ולא יעוררו קנאה.
- רמט² הייסורים מהמעשים והמידות הרעות וביטול התורה, הם אש המצרפת ומטהרת את הנשמה.
- רנ אם אדם מרגיש את ריקניותו, יידע כי תשועת ה' קרובה, וישתמש בשפלותו לבסס את ענוותנותו.
- רנ² לפעמים טוב לשכוח את העוונות, כדי להוסיף שמחה במעשים, וכנגדו הם נשכחים אצל ה', וזכרון הטוב נכפל.
- רנא כשהנפש מתגלה במערומי כיעורה, ינחם עצמו בכך שכנגדה גדול הוא הצד היפה שבה.
- רנא² כשמרגיש שנהרס ברוחניותו, יידע שהגיע הזמן לבנות בניין חדש מפואר מהקודם.
- רנב כשאדם מרגיש עלוב וריקני, יידע שאור גדול מוכן לפניו, ועוונותיו מתייצבים כדי שיצא מעומק האפלה לאור גדול.
- בעולם, ופעולותיו נדחפות מעבודת כל הנשמות.
- רלג אף-על-פי שהתורה והמצוות מזככות את המידות, צריך לתקן בייחוד.
- רלג² התשובה וזיווך המידות הנם תמידיים, כיוון שככל שהאדם מתעלה, הוא שואב כוחות חיים ממעמקי התוהו, ועליו לתקנם.
- רלד העלאת המידות בנפש ובעולם היא חכמה מיוחדת, הדורשת את הרחבת המדע החדש והתאמתו אל הקודש.
- רלד² המידות הרעות שבאדם הם גילוי של סיגי העולם הכללי, וזיווך המידות על-ידי התורה והתפילה מרכז את שורשם העולמי.
- רלה ההכרה בשתי נפשות, אלוהית ובהמית, מאפשרת לאדם לדון את עצמו לכף זכות, ולהביט על מגרעותיו כעל נטיות חיצוניות.
- רלו כשמרגיש את התגברות נפשו הרעה, יידע שנפשו האלוהית מתגברת, ולכן הנפש הרעה מתאמצת כנגדה, וישעבד את הרעה לטובה.
- רלז הנשמה עלולה לשאת פגמים מגלגול קודם, שאינם ניכרים בזמן המיית הגוף, ובזמן השקטתו הוא הזמן לתקנם.
- רלח לפעמים צריך לקפוץ מדרגות, ובמדרגות שעדיין לא תיקן, מחוסר רצון, יעודד עצמו בכך שבחירתו אינה חפשית לגמרי.
- רלט אין להתעכב מלהתעלות ברוח ובשכל ובגלל פגמי המידות, אדרבה, אדרבה, א-אפשר לתקן את המידות בלא תיקון העולם השכלי.
- רלט² גדולי הדעה מטהרים את מידותיהם על-ידי טהרת השגתם, ולא ממוסר חיצוני שאינו בהיר כשכלם.
- רמ כשהנשמה דבקה בצרור החיים מתיישרות כל המידות מאליהן, דרך צינורות התורה, המצוות והמוסר.
- רמא ככל שהאדם גדול ודבקתו גדולה, גְּלֵה המלחמה שלו עם סיגי היצר הרע שבדבקתו.
- רמב המידות של גדולי העולם הן חזקות, ולכן בהתפרצותן הן נראות כפראיות, וצריך להעלותן ולא לכווצן.
- רמב² הכרת האנשים הגדולים בחסרונותיהם נובעת מגדלותם, וידיעת דבר זה נצרכת להם כדי להכיר בגדולת עצמם.
- רמג את כל המידות אפשר להעלות חוץ מהעצבות, שכן אין לה שורש בקדושה, ויש להעלותה בהעלאת סיבותיה – הכעס והגאווה.

- רנב² בעת נפילתו ישים על ליבו, שמעומק התהום עליו לדלות מרגליות יקרות, וישוב ויתעלה, וכן בדור שלם ובתקופה העולמית.
- רנג מי שמשתוקק לדבקות עליונה, אף שמוקף בכשלונות, ידון עצמו כצדיק, שכן תכונת הצדיקות מושרשת בו.
- רנג² ככל שהחוש המוסרי מזדקק, מכיר האדם בחוסר מוסריותו וצערו מתגבר, וצער זה מביא למידות טובות, ויש לקבלו באהבה.
- רנד ההכרות הסובייקטיביות מגשרות בין עולמו המצומצם של האדם לעולם החירות, וגם כשהן לוחצות אותו אל יעזובן.
- רנה בחוש האמונה מרגישים את צער הנפש על פגמיה ושמתחה על תשובתה, ובעת דקדוק עצמי על מעשיו מתנחמים מהתורה וגדריה.
- רנו מניעת העבודה הקבועה באה לפעמים מהתעלות תדירית, אמנם לפעמים מצטרפת לכך השפעת המידות הרעות, ואז צריך לזככם.
- רנח לפעמים צריך אדם לתת לעצמו הנחה ורווח מלהיות רדוף אחר המעשה והתלמוד, כדי שנפשו תתרחב בטילה בפנימיותם.
- רנח² הרצון לקפוץ למידת חסידות בבת-אחת מגביר את היצר הרע, לכן המגמה צריכה להיות לעלות לדרגה הגבוהה ביותר, אך בהדרגה.
- רנט ההליכה אל הגדלות גורמת חולשה וחרדה לנשמה הרוצה בקביעות, אך במעמקיהן שריים הגבורה והביטחון, והם עתידים לשלוט.
- רנט² אדם גדול המכניס עצמו לפרטים יותר מדאי הרי הוא מתקטן, וצריך לשוב על כך מאהבה.
- רס היצר הרע מוכנע רק על ידי הפרטים של התורה והמוסר, והיצר הטוב מתחזק רק על-ידי ההופעות הכלליות.
- רס² החטא מביא לקטנות הרצון, ולהסתכל על האהבה שבה נתייחדו ישראל, כחנופה.
- רסא העיון בתכונות הנפש בלא השכלה שכלית עולמית, על-אף הרווח ממנו, מצמצם את ההשגה והמידות והופכן לצורת מספר קטן.
- רסא² תוכן המידות והמוסר של הנשמה הגדולה, צריך להיות משוקה מטל החכמה העליונה, ובלעדיו כוחה כשל.
- רסב כשם שצריך להעלות את המידות והמחשבות הנפולות, כך צריך להעלות את הקטנות, וזוהי תשובתם של הצדיקים הגמורים.
- רסב² כשם שצריך להעלות את המחשבות הנפולות, כך צריך להעלות את המחשבות הכשורות הרדודות.
- רסג המחשבות העליונות של הצדיקים משפיעות חיים לכל היקום.
- רסג² המחשבה האלוהית מזקקת את האדם יותר מכל מוסר הבא מבחוץ. הצדיק מעלה עמו את כל העולם.
- התגברות המחשבות האלוהיות, ובפרט על-ידי מחשבת הצדיקים, משפיעה טובה לכל העולם.
- רסז הדרך הממוצעת היא טובה לכלל, אך הנוהגים בדרך החסידות, בפרישותם הקיצונית, כוללים ומאירים דרך לעולם כולו.
- רסח אף שהסוגלים לחסידות צריכים להיבדל מעסקי חול, עליהם להיות מעורבים בדעת עם הבריות, כדי להגביר בקרבם את דעת העולם.
- רסט השקט שבהתבודדות היחיד ועם ישראל, פועל על הסביבה יותר מכל תעמולה חיצונית רועשת, וזוהי העבודה הנדרשת כעת.
- רע ככל שאדם גדול יותר, הוא צריך לחפש את עצמו יותר, ודווקא בביטול ישותו המדומה יזכה לאור האמת והשלום.
- רעא ההטבה שצדיק מטיב עם הציבור בהתבודדותו, עדיפה על התחברותו עמם הממעטת את אורו.
- רעא² צער האנשים הרוחניים מחיי החברה מצחצח את נפשם, והשפעתם עליה חוזרת ומעלה אותם למעלה ממעלת הבודדות.
- רעב ההתבדלות מההמון מאפשרת את פריחת המחשבה, אך מחלישה את הרצון הטבעי, וצריך למצוא איזון בין ההתבדלות להתקרבות.
- רעג כשם שהשתיקה מאפשרת את נביעת רוח הקודש הפנימית, כך הדומיה המחשבתית מאפשרת גילויים עליונים, וזוהי פעולת המצה.
- רעד השתיקה של בעלי המחשבה הדוממת, בונה עולמות רוחניים ושירות נשגבות.
- רעה בעת הדומיה הקדושה, הדיבור הורס את הבניין הרוחני, וכשנותנים לה את מקומה, היא מעמיקה ובונה את שטף הדיבור.
- רעו הדממה מביאה לרוח הקודש, ורוח הקודש מביאה להכרת ערך הדיבור, להגדלת ערכו, ולהזרחת סגולת ישראל בו.

- רעו² רוח הקודש מבררת לאדם את מקור הדיבור ופעולתו, ומביאתו לזהירות במוצא פיו, המביאה לרוח הקודש.
- רעז² ככל שיתברר לאדם שהתורה היא סיבת הכל, כן יבין ויחוש את ערכם של מחשבות ודיבורי הקדושה.
- רעז² מקור הדיבור במרומים, ועל-ידי קישורו במחשבות תורה ותפילה, הוא שב למקורו ברוב תעצומות, וביכולתו לברוא עלומות.
- רעח² ככל שיתברר ויצטייר ערך הדיבור, מקורו ופעולתו, כביור מדעי, מוסרי ואמוני, כן יתעלה הדיבור ויתקדש, ופעולתו תגדל.
- רעח² האזנה לשיח העולם הפנימי וסקירת עלייתו הרוחנית, מאבדת את התעלות האדם בכל דיבור קדוש, ודוחה דברים בטלים.
- רעט² בעלי המחשבות הזכות מצטערים כבואם לצמצם מחשבותיהם בדיבור, וכשהם צריכים לדבר, הם מספיקים דבריהם במחשבות קודש.
- רעט² הדברים הבטלים יונקים מרוח עכורה, המזהמת את הנפש והעולם, ולכן בורחים ממנה כל המעמיקים בקדושה.
- רפ² כל דיבור שיוצא בלא דבקות, פוגם בשכל ובמוסר, וכשבים עליו מעלים לקדושה אותו, ועמו מחשבות וכוחות נודדים.
- רפא² דיבור קדוש פותח צינור קודש בנשמה, ודיבור בטל פותח בה צינור מזוהם, אך כשעומקו ברצון קדוש, הוא פותח צינורות נשגבים.
- רפב² דיבורים המעורבים בדמיונות וחולשה, ויש בהם גם תוכן של דעה, ישר, יראה ואהבה, צריך לבררם.
- רפב² אסור לומר דברים המרפים את מוסר שומעם, אף אם הם נכונים.
- רפג² בהירות הדיבור של האדם נובעת ומשקפת את מעמדו הרוחני.
- רפג² כשמדבר דיבורים קדושים ומרגיש צער בקרבו, יידע שמקור הצער מהתמעטות הנפש הבהמית.
- רפד² הסדר הראוי הוא – ירידה מהמחשבות אל הדיבור והמעשה, ובנפילת העולם הסדר מתהפך.
- רפה² הרגשת הקישור בין הדיבור לעולם, אפילו בדמיון בלבד, הנה סימן לתחילת גאולת הדיבור.
- רפה² כשנשמת האדם מתעלה, הוא מרגיש את ערך הדיבור ופעולתו בעולם.
- רפו² כל דיבור קדוש פותח אלפי צינורות קודש, כל חוש מעורר את כל החושים, וכל רעיון מעורר את כל הרעיונות שבהוויה המאוגדת.
- רפו² ככל שמתגברת נשמת האדם, הוא מרגיש את ערך דיבורי הקדושה, והשפעת דיבורי מתגברת.
- רפז² הצעקה המורגשת בכלי הגוף, נובעת מניצוצות הקודש השקועים ברע וזקוקים לכירור, ואצל צדיקים – מצער השכינה.
- רפז² כשם שאת עצי-המערכה הדליקו בקיסמים, כך צעקה קטנה מביאה התעוררות נפשית ושכלית גדולה.
- רפח² קדושת המחשבה שבמקדש מתפשטת בארץ ישראל, שמידתה היא קדושת הדיבור, ועל-ידי הציפייה אליה היא מתנוצצת גם בחוץ-לארץ, שמידתו היא ערך המעשה.
- רפט² המוכשרים להשגות גבוהות שלא זיככו את מידותיהם שרונים לפעמים בצער, המיתקן בסיגופים או בשמחה טוב לבב.
- רצ² החטא פוגם ביכולת ההשגה, אך אין להתייאש מעליית הרצון, אף שלא תיקן את פגמיו, אלא יצפה לחסד ה'.
- רצ² אם הצדיק נופל באכילתו, מפני שהנפש הבהמית הטתה את רצונו, הוא שב מיד ומתקדש למפרע, ומעלה את כוחות חיים שנפלו.
- רצא² על-ידי הברכה מתאחדים ניצוצות הקדושה שבמאכל עם אוצר חיי האוכל, וממשיכים משם שפע לכל ערכי החיים.
- רצא² יש ניצוצות חיים המוסיפים אור, וישנם המחשיכים את הנשמה, והניצוצות שבמאכל מאירים רק אחרי הארת התפילה.
- רצב² אצל גדולי הדעה, התאבון הוא שמחת הנפש לקראת ניצוצות הקודש שבמאכל.
- רצב² אכילה לשם תאוה מביאה עצבות, ואכילה בקדושה – לשמחה ולחשק התורה, והיא עצמה גם-כן דברי תורה.
- רצג² הצדיקים מעלים באכילתם את כוחות השכל, הרצון והשירה, הנמצאים בכל היצורים במצב תרדמה.
- רצד² קדושת האכילה של ישראל, בצורתה האידיאלית-ריאלית גדולה מהמוסר הסובייקטיבי של בית עשו.
- רצד² אכילת הצדיקים מרימה את כוחות החיים שבארץ, ומתקנת את הפירוד בין אנשי הרוח ומנהיגי החברה, שבא כתוצאה מחטא הארץ.

<p>דווקא הצדיקים המרוממים מהעולם הזה, מכירים ביופיו, מפני שרואים בו עולם עליון, ובכך משפיעים על אומני היופי.</p>	<p>שו</p>	<p>המאכל של ארץ ישראל מקודש בפנימיותו, והציפייה לארץ ישראל על-ידי הזכרת ירושלים בסעודה, מעלה את אכילת חוץ-לארץ.</p>	<p>רצה</p>
<p>הצדיק העליון מאחד את כל ההפכים וכולו רק חסד, אך כדי שיוכל העולם ליהנות מצדקתו, צריך הוא להלבישה בלבושי קטנות.</p>	<p>שז</p>	<p>ככל שתגבר השפעת המחשבה האצילית על הדיבור, תבוסס ותתקדש הנטייה המינית של האדם, ותשפיע אור חיים בכוח הדיבור.</p>	<p>רצו</p>
<p>תאוות הצדיק היא הדבקות בה', וצערו הוא כשהוא טרוד בדברים אחרים.</p>	<p>שח</p>	<p>המגמה המינית עומדת ביסוד החיים הנצחיים, ולכן תיקון יסוד קודש זה הנו יסוד המוסר, ועתידה התרבות להכיר בכך.</p>	<p>רצו²</p>
<p>כשהחסידות באה מן ההגיון, היא מתגלמת בטוב אנושי, ובבואה מהרגשת הקדושה, היא מתגלמת במעשים התמוהים בחיצוניותם.</p>	<p>שיא</p>	<p>טענת המדע החדש לגיטימיות משכב הזכור, בגלל היצר לכך, מוטעית, אמנם יש מקומות בהם דיברה התורה כנגד יצר הרע.</p>	<p>רצו</p>
<p>הצדיקות השכלית והרגשית גבוהות מהמעשית, ומולידות אותה, ואושר העולם תלוי בריבוי איכותן.</p>	<p>שיב</p>	<p>תיקון פגם הברית הוא קידוש הרצון, עד שגם צד החולין שבו יתבטל לקדושה.</p>	<p>רצח</p>
<p>כשרון החסד ותכונותיו ניכרים ופועלים יותר מביטויי הוצאתו אל הפועל, ביחיד ובאומה.</p>	<p>שיג</p>	<p>יצר העריות ויצר הגזל, כשהם מתוקנים, הם משפיעים על דורות רבים, וכשהם מקולקלים – מקלקלים דורות רבים.</p>	<p>רצח²</p>
<p>המציאות מאוחדת ברוחניותה, וכל מחשבה ומעשה של האדם משפיעים על כל הנבראים.</p>	<p>שיד</p>	<p>קדושת המחשבה והמעשה מקדשת את הטבע והרצון, ובייחוד קדושת הזיווג, המשפיעה על הכל חיים ואומץ.</p>	<p>רצט</p>
<p>מסקנת כל ההתחכמיות היא, שאם כל יחיד יעסוק בהשכלות מבוררות ובמעשים טובים, יצטרף כל הטוב שבעולם.</p>	<p>שטו</p>	<p>שורש הנטייה המינית המתפתחת בימינו, נובע מהתגלות נועם העולם הבא בעולם הזה.</p>	<p>רצט²</p>
<p>כשמתגברת בו תאוה להיות טוב לכל, יידע שזו הארה מעולם עליון, ויתאמץ להחזיק בה ועל-ידיה יידמה לבוראו.</p>	<p>שטז</p>	<p>תאוות המין כוללת בתוכה את יסודות כל נטיות הדמיון והרוח, וברית המילה מאחדת את כולם למטרה מוסרית אופטימית.</p>	<p>ש</p>
<p>הקדושה מביאה לאהבה, חסד וסבלנות, ושכחת ה' – לקפדנות, שנאה ודין.</p>	<p>שיז</p>	<p>הווידוי והתפילה מנערים את הרשעה שדבקה באדם בטרם תצטבר ולא יוכל להתנער ממנה.</p>	<p>שב</p>
<p>אהבת ה' מביאה לאהבת רשעים נסתרת, אך בגלוי אפשר לאהוב רק את הטוב שבהם, כדי שלא להידבק ברע.</p>	<p>שיז²</p>	<p>כשינה שואבת הנשמה כוח חיים ממקורה, ועל-ידי כך משפיעה על העולם כולו, והחטא סוגר את פעולת השינה.</p>	<p>שב²</p>
<p>אהבת הבריות צריכה להתפרץ ממקורה האלוהי בתור תנועה נפשית, ולא בתור מצווה, ולהתגבר על השקפות תורניות מצומצמות.</p>	<p>שיח</p>	<p>ארבע דרכים לקימת חצות: הרגשה פנימית, נשיבת רוח צפונית בכינור, קול התרנגול, ושעון מעורר, ולפעמים מצטרפות כולן יחד.</p>	<p>שג</p>
<p>הצדיקים הגדולים, הדבקים בכלל, מתחברים ומעלים את הרשעים מבלי להיפגע, ואילו בעלי נטייה פרטית אוהבים רק את הטובים.</p>	<p>שיט</p>	<p>אף-על-פי שאין ללמוד סתרי תורה לפני חצות, אם נפשו עגומה וצריך לשמחה – מותר, ומצווה יש בכך.</p>	<p>שג²</p>
<p>צריך להיזהר כשמדלגים ממוסריות קטנה לעבודת אהבה כללית, שלא לאבד את שימת הלב אל הפרטים המעשיים.</p>	<p>שכא</p>	<p>השינה מרפה את ההכרה החיצונית, ומשחררת את הנפש לעליה אין-סופית או לירידה לעומק תחתית – לפי קביעותו בקדושה.</p>	<p>שד</p>
<p>שורש השנאה הוא בניגוד העצמי שבין הצדדים ולא בנימוקהם החיצוניים, וכיוון ששורש הרע בטוב – שורש השנאה באהבה.</p>	<p>שכג</p>	<p>הצדיק מתקן את חוסר אהבת העולם הזה שבו, על-ידי הדבקות בחיי השעה שבתפילה, ובלימוד הנגלה שבתורה.</p>	<p>שה</p>
<p>המסתכל בצד הטוב שבכל אחד, מתאהב על הבריות בלי צורך לחנופה.</p>	<p>שכד</p>	<p>אין להרהר אחרי הצדיקים, כיוון שעבודתם שונה משאר בני אדם.</p>	<p>שה²</p>

שכה	אהבת ישראל ועבודת הסגוריה הנן מקצועות גדולים בתורה.	שמ	ישנם צדיקים המשתוקקים לתפילין באופן קבוע, ודבקים בה ורואים רק טוב בכל.
שכה ²	מי שמרגיש קרוב למחשבת האחדות, אל ייסוג ממחשבות גדולות, אף-על-פי שנדמה לו כאילו הוא רודף גדולה וכבוד.	שמא	המסתכל בהשתלשלות התורה מהחכמה העליונה – עוסק בה לשמה, והמסתכל בהסתעפות העולם ממנה – פועל עם א-ל.
שכו	צריך להסתכל בעין טובה אפילו על הרשעים, שכן נקודות הטוב שבהם, למרות מיעוטן, הן העיקר.	שמא ²	עבודת ה' נועדה להמציא בעולם את השלמות, אשר כל עילוי פרטי הוא חלק ממנה.
שכז	התרבות והכשרונות הם גילויי אלוהות, וההתנגדות אליהם מופנית רק כלפי חוסר התודעה לכך.	שמב	איחוד האור הפנימי שבמוסר הכליות עם האור המקיף שבתורה (כחומר וצורה), זהו מידת האבות, ויעקב הורישה לכל ישראל.
שכח	הצדיקים מכירים היטב את כיעור הרע, אך מכירים בעראיותו ובעיקריות נקודות הטוב שבו, ולכן גדולה אהבתם לכל.	שמג	אור תורת החסד (מוסריות אברהם), ותורת החיים (תורת משה), ותורת השלום (תורה שבעל-פה), מתאגדים ומשפיעים זה על זה.
שכט	הצדיקים העליונים זקוקים לרשעים שיקררו את דבקותם, שלא יתנתקו מהעולם, ולימוד הזכות שבכך מגביר את יחס הצדיקים לכל הנשמות, ומביא תועלת אף לבינוניים.	שמד	התורה, והחכמה השואבת ממנה, והמצוות שבין אדם למקום, גדולות מהנבואה והמצוות שבין אדם לחברו, ובאיחודן נבנה העולם.
של	הצדיק סובל את עוון הדור ומכפר עליו בהשתתפו בצערו, ועל-ידי כך מתעלה העולם ומשתלמים חסרונותיו.	שמו	החסידות היא כשרון אומנותי לחקות את טוב ה' בכוח הדמיון העדין, המזוקק בשכל, והנבואה הנה אחד מענפיה.
שלא	תשובת הצדיקים הופכת את חטאי העולם לזכות, על-ידי אהבתם וקישורם לעולם כולו, ובייחוד לישראל.	שמו ²	צדיק נסתר הוא צדיק השואף להעלות את עצמו ואת הכל לטוב עליון ובלתי-גבולי, ואינו מסתפק בטוב מדוד ומוגבל.
שלב	הצדיקים מגבירים את המחשבה האחדותית, ומשפיעים חסד וטוב על כל העולם, גם כשאינו ראוי לאורם.	שמח	יש צדיקים בעלי נסתר, או נגלה, או בעלי שתי התכונות, ויש צדיקים שהנסתר והנגלה נעשים אצלם לדבר אחד ממש.
שלב ²	רשע שיש בו טוב, מצווה להסתכל בו ולהעלותו, והחיבור אל הצדיק גם הוא נחשב לטוב.	שמט	אהבת הצדיקים מתפשטת על כל היצורים, ומתוך הרחבתה היא חוזרת ומתכנסת בישראל בעצמה רבה, המפרה את הכוחות הלאומיים.
שלד	צריכים מידה קטנה של שנאה לרשעים, כדי לא להידבק ולהיפגם מהם.	שנג	זכרון העבר ותקוות העתיד של האומה, משכללים את הנפש לאהבת המצוות התלויות בארץ ובמקדש.
שלד ²	מידת החסד שואפת לרומם את ההמון, אך כדי שלא תיפגע מגסותו, עליה לזעוף ולמחות על פגמיו.	שנג ²	צפיית הישועה מזככת את החיים ומרחיבה את הדעת ומעדנת את הרוח.
שלו	החסד בהתפשטותו עלול לפגוע במוסר, המכיר בגבולות ובחילוקי המדרגות, והייסורים הבאים מכך לאוחזים בו, מבררים אותו.	שנד	חכמת האמת באה מהטוהר השכלי המרומם, מהדמיון, ולכן עלול הגוף להיחלש ממנה, וכשהדמיון מתעלה אל השכל, הגוף מתגבר.
שלו ²	חסד אברהם הכמותי, מתעלה לפי איחודו עם חסד אהרון הישראלי האיכותי.	שנה	בדורנו חייבים להשתמש בהכרזה של מילים רוחניות, כדי להסתגל לרוח הקודש, ועל-ידי הכרזתן יתעוררו בִיאוריהן.
שלח	הצדיק באהבתו לבריות נוסך בהם מאופיו ומרומם, ואהבה זו מתבלטת בתפילתו, שתוכנה הוא שאיבת חסד עליון, והכלי להכלתו הוא בקשות פרטיות.	שנה ²	חסרון רוח הקודש בישראל הוא מחלה, ובארץ ישראל הוא מחלה כואבת.
		שנו	ככל שהאדם מתעלה, יכול הוא להשיג אמונה ואור מכל חכמה ותרבות, ואפילו טמאה.

<p>שג אומץ גילוי אליהו אחוז באמונה הטבעית העזיזה, מקור הוודאות וקנאת הדייקנות, המביאה להכרת חשיבות האומה ורווחתה.</p>	<p>שנו² תורה שבעל-פה היא התפשטות פנימיות חיי האומה, ולפי גודל שקידתה מוטבע רישומה בעולם.</p>
<p>שד אהבת ה' עליונה הופכת לקנאה פועלת, הדוחה עירוב זר וגוברת על המוות, והיא שרויה בישראל ומתגלה ביחידה.</p>	<p>שנו ההוויה ותנועותיה מרוכזים בנשמת האדם, ואף שבירידתו דבר זה אינו גלוי לו, אמת זו אינה נפגמת.</p>
<p>שסה הקישור לעולם העשייה ונטיית תיקונו, הביא לקנאותו של אליהו, והם שיביאו את השלום ואת עילויו של עולם העשייה.</p>	<p>שנח ככל שמחשבתו של אדם משוטטת ודבקה בעניין האלוהי האחדותי, רוח הקודש שורה עליו, והוא מתמלא בענווה ואהבת הבריות.</p>
<p>שסה² כשהדבקות האלוהית מתגברת באדם, רצונו מתפשט על כל היקום (גילוי אליהו), והוא מגביר כוח חיים בכל (אור תחיית המתים).</p>	<p>שנט רוח הקודש שופעת תמיד בכל נשמות ישראל, והצדיקים שומרים את השפע שהרשעים אינם מסוגלים לקבלו, ומשיבים אותו להם באהבתם ובתוכחתם.</p>
<p>שסו שיחת מלאכי השרת הטבעית, וסיפורי הנשמה המלאכותיים והבחיריים, מתאחדים ברזי תורה המתגלים על-ידי אליהו.</p>	<p>שסב מי שמודעזע ונופל גם מפגימה קטנה, הרי זו התנוצצות של גילוי אליהו, שהיה קפדן, וישוב ויזכה לשלום.</p>
<p>שסז החטא גרם לצורך ביניקת כשרונות מחוץ לתורה, וזוהי סיבת הגלות, ובתורתו של משיח כלולים כל הכשרונות כמו לפני החטא.</p>	<p>שסב² אם סרך חטא מונע השגות שכליות, ובייחוד גילוי אליהו, קל-וחומר שטהרה וקדושה מביאים אליהם.</p>
<p>שסח הנשמות הישנות אחוזות בגוף, ועליהן לכלות על-ידי הוצאת תפקידן הגופני אל הפועל, ולהתעלות מעליו.</p>	

אורות הקודש ד

שפט	ש	שפט אי-אפשר לעצור את האהבה האלוהית של חסידי הקודש, שכל הלימוד והמעשה הם הַכשרים להתפשטותה על כל החיים.	העונג שבאהבת ה' העליונה, גדול מעונג מסירות הנפש, שכן היא הופכת כל מר למתוק.
שצ	ת	שצ אי-אפשר שלא לאהוב את ה' ואת טובו המלא את העולם.	[אישית] אהבת ה' אינה יכולה להתמלא בכלי ההווה, ורק ניצוצות שנשארו אפשר לקלוט.
שצא	תב	שצא פיתוח חושי האהבה, האסתטיקה והספרות, מכשיר את הנשמה לאהבת ה' ולתפארת אצילית.	[אישית] הנשמה שואפת להתענג על ה' מפני שזהו תוכן החיים, ומצטערת בפגישתה עם הלכות קצובות, ומצפה לאור שיחדור בהן.
שצב	תג	שצב כשם שהתארים השליילים נזקקים כדי לזכך את התארים החיוביים, כך הם נזקקים לזיכוך אהבת ה' ולהבחנה בינה ובין אהבה רגילה.	התשובה מאהבה גדולה מהעבודה המעשית, ושעשועי הצדיקים ממנה מגבירים את נביעת חיי הקודש בנשמות רבות ועמים רבים.
שצג	תג ²	שצג אהבת הבריות של הצדיקים הנה תולדה של אהבת ה', שכן אהבתם מתמלאת רק באהבת ה'.	המבקש את ה' תמיד, יידע שצמאנו אינו רק בעבור עצמו, אלא בעבור כל העולם.
שצג ²	תד	שצג ² כל המעשים, עם כל סיבוכיהם, סובבים סביב נקודת העונג והנועם של ה', ועמל גדולי הדעה הוא להתאימם אליה.	ככל שמתקדש האדם, הוא מרגיש את אחדות הפירוים והתקשרותם בשורשם, ותשוקתו לתורה גוברת.
שצד	תה	שצד האמונה הטבעית מזלפת בחשאי טל חיים על הנפש וכוחותיה, ומכשירתה את האדם להיות צדיק וחסידי ואוהב הבריות.	רק על בסיס אהבת הבריות והעמים, ולימוד דעותיהם ואופיים, תתנשא כראוי אהבת האומה.
שצה	תו	שצה כשהצימאון האלוהי מתפרץ בנשמות הצדיקים הם משפיעים על נפשות ישראל אהבה וסליחה.	האהבה הטהורה מתפשטת מנפש האוהב, וכוללת את הנפש האוהבה, וכשהנפש גדולה, היא יכולה להכיל אהבות רבות.
שצו	תז	שצו תסיסת הלב וגעגועיו לא-להים, זורמי האהבה והיראה שבנשמה, הרי הם יסורי אהבה, ובגילוי נחליהם יימצאו בהם מעיינות דעת.	כשאהבת ה' מתפשטת עליו, אל יתיירא מעוונותיו וחסרון יראתו, שכן עונג עליון זה גדול בערכו משנים רבות של עבודה תמימה.
שצו ²	תח	שצו ² צריך לדעת להעריך את געגועיו לה' הבאים מהתגלות נשמתו, ולפתח כשרון זה.	הצדיקים העליונים אוהבים את ההתייחדות עם נשמתם בשורשה העליון, ומתוך כך הם באים לאהבה עליונה, המתאחדת עם היראה.
שצז	תח ²	שצז החטא ממעט את יכולת הקיבול של כלי הנפש בצימאונה לה' וגורם לשבירתם, והאמונה בחסד ה' מהפכת את צער הצימאון לנועם.	באמונה הגדולה, המחוברת לאהבה, יראה ודבקות, מאיר כל הטוב שבעולם.
שצז ²	תט	שצז ² כשלהבת אהבת ה' בוערת, אין להיבהל משום חשבון, וצריך להתענג על ה' בכל עוז ולפצוח בשירי זמרה.	[אישית] אבוקת הקודש של נשמת ישראל מאירה באור איכותי, ותולדותיה הכהים מתערבים במחשכי העמים ומתעבים, וגם בחושך עצמו יש זיקי אור.
שצח	תי	שצח מרגישים אנו את נועם האהבה והיראה, ואת מבועי החיים החודרים בנו והנובעים מעצם הווייתנו.	אושר הנשמות וכל המידות הטובות הם ענפי האהבה האלוהית, הזורחת לפי בהירות האמונה, וזו תחדור בהמון בלא דמיונות, רק בחינוך הדרגתי.
	תיב		[אישית] הלב הומה לאהוב את הכל, בייחוד את גדולי האמונה, הדעה והחסידות.

<p>תכז² כשיראתו החיצונית מתגברת, צריך להחליפה ביראה של בושה וממנה לעלות ליראת הרוממות, ובכך מתעלים לאהבה.</p> <p>תכח האהבה והיראה הנן אותו גילוי, שבהופעתו מלמעלה למטה מתגלה כאהבה, ומלמטה למעלה – כיראה.</p> <p>תכח² אם אדם רואה שפחד תדירי חל עליו, יידע שעליו להעלותו ליראה עליונה תמידית שתוכה אהבה, ולגילוי רוזי תורה.</p> <p>תכט צריך להתיירא ביראה עילאה, שלא לתת ליראה תתאה להעיק עליה.</p> <p>תכט² יראת החטא מתקשרת עם יראת ה', ומכשירתה לאהבה העליונה, ומקשרת את ישראל לתורה, לחכמה ולתפילה.</p> <p>תלא⁴ יראת ה' היא החכמה היותר עמוקה, והיא הנותנת למדע את עמקו, ובלעדיה הוא שטחי וחיצוני.</p> <p>עומק היראה בא מהתמזגות היכולת ואי-היכולת לדעת את ה'.</p> <p>תלב חוץ מהבושה של היראה, חודרת בצדיקים בושה פנימית מחשבתית על ריחוקם מה', והם מקבלים אותה באהבה ומעלים אותה.</p> <p>תלג יסוד היראה הוא הפחד להפסיק את הדבקות האלוהית, הנפגמת בנטיית התאוה, ומתגברת באור התורה ועז התפילה.</p> <p>תלט האלילות כובלת את חירות הנשמה, ונשמת אברהם החיה באומה, מתפרצת בשאיפתה לחופש הבא מהדבקות בה'.</p> <p>תמ כשם שצריך להתנהג בהתאמה לחוקי הטבע, כך ויותר מכך צריך להסתגל לטבע הרוחני, שהוא הדבקות הכוללת כל אורחות החיים.</p> <p>תמא בידיעה האלוהית כלולות כל הידיעות, ובעונג האלוהי כל התענוגות, ומאבקם הראשוני ביתר הכשרונות בא לאפשר את הזרחת האור.</p> <p>תמב המציאות וכל פרטיה, כולל ההכרה, באים לשלמותם לפי היתלותם בא-להים, וזהו יסוד הדבקות המדעית, הרגשית והמעשית.</p> <p>תמב² והדבקות הדמיונית היא כלי לדבקות השכלית, והתנגדות הרמב"ם אליה היא רק כשאין משתוקקים לבוא עלי-ידה לדבקות שכלית.</p> <p>תמג הדבקות השכלית המענגת, והדבקות הדמיונית המצערות לפעמים, מתאחדות לנקודה אחת ושם ש-די מתגלה עליהן.</p> <p>תמג² הדבקות וחופש הדעות אינם סותרים, אלא מפתחים זה את זה.</p>	<p>תיז כשם שהצרות הן מלח העולם, כך יראת העונש היא הבסיס שעליו נבנים בנייני פאר ורוחניים.</p> <p>תיח תפקיד יראת העונש הוא לעורר את יראת הרוממות, אך כשהיא לעצמה הרי היא מפלצת.</p> <p>תיט כשיראת העונש מתרחבת, היא עצמה עונש וייסורים, אך יש בה טוב, שכן היא ממרקת את האדם ונעשית בסיס ליראת הרוממות.</p> <p>תיט² הדקדוק המעשי שבא מיראת העונש, סופו להתעלות ולהתהפך לגבורת קודש ואהבה עליונה.</p> <p>תכ כשם שלפי בהירות הנשמה והאורות מאירים הגוף והכלים, כך בהירות ההשגה וקדושת המעשה מגלים את נשמת יראת העונש.</p> <p>תכא אף שיראת העונש קודמת ליראת הרוממות ולאהבה, כשהיא מתגברת יותר מדי היא מעכבת אותם, וכנגדה נלחמת הכפירה.</p> <p>תכא² היראה החיצונית מביאה לחולשה רוחנית, והכפירה באה להפיג את הארס שבה.</p> <p>תכב ההתחברות עם בעלי היראה החיצונית מזיקה לחסידים המלאים גבורה.</p> <p>תכג היראה נועדה להגביל את רק חופש הגוף, ואילו השכל זקוק לחופש, וטועים המחליפים ונותנים חופש לגוף או גבולות לשכל.</p> <p>תכד יראת העונש בצורתה האידיאלית, היא יראה מצער סלידת הנפש מן החטא, והיא אחוזה ביראת החטא.</p> <p>תכד² כשהיראה מעכבת את חופש הנשמה, צריך לזקקה בחיבורה אל האהבה (גבורת-גבורות), ואז היא עצמה תסייע לחופש הנשמה.</p> <p>תכה יראת השמים קודמת ליראת החטא וקובעת את איכותה, וכשזו מתנתקת ממנה, הופכת האחרונה לדלדול וחולשה.</p> <p>תכה² צריך אדם לנצח את החלישות שבו, אף אם היא נובעת מיראת שמים ויראת חטא.</p> <p>תכו יראת השמים הישראלית מתייחדת בכך, שעם כל עליונותה היא חודרת לפרטים מעשיים.</p> <p>תכו² הצער שבא מיראה שלמעלה מערכו, ממרק את האדם, ומכשיר אותו לאותה היראה, וזהו השורש לאהבת היסורים.</p> <p>תכז שנות התווה שקדמו בעולם, השרישו בו את יראת העונש, כדי שתשמר את היראה העליונה, כשמרים לייך.</p>
---	---

<p>תסב הצער שבדבקות הוא צער הנשמה על התנתקותה מעולם החול, הכולל בקרבו אור ה', והצדיקים מבררים אור זה מעולם החול.</p>	<p>תמד יש דבקות הבאה מאור התורה המעשית, ויש דבקות הבאה מצד עצמות הנשמה, וצריך לפעמים למזגן.</p>
<p>תסג צער הצדיק על חוסר דבקותו, נובע מצער השכינה על אי-הכשרת האנושות לגילוי אלוהות, ולכן הצדיקים שואפים לתשובת הכל.</p>	<p>תמה בריאות הנפש משפיעה תענוג קדושה על הגוף ועל השכל, ואחדות כוחות האדם מחטבת את העולם כולו, ומכשירתו לחיי כל עולמים.</p>
<p>תסד כל התשוקות שבעולם, וכל חמדות התורה והחכמה, לא יזיזו את הצדיק מדבקותו הקבועה.</p>	<p>תמו כשדבקים בתורה – דבקים בעץ החיים ממש, ועל-ידי קליטת התורה יתברר לנפש דבר זה, והיא תחמוד בתורה בטבעיות.</p>
<p>תסד כשהצדיק מאמין בעצמו ובקדושת נשמתו הוא מוסיף דבקות בה', וממשיך חיי קדושה וברכה לעולם.</p>	<p>תמו מצמאון הקדושה הבא בזמנים מיוחדים, אפשר לראות את חשיבות העיסוק בתורה בהתמדה ובאהבה, המביא לדבקות.</p>
<p>תסד הצדיקים בדבקותם מזכים את העולם, ואפילו את הרשעים שאי-אפשר לזכותם על-ידי מעשים טובים.</p>	<p>תמו² דווקא הנשמות הגדולות מכירות בחורבן ובאומללות הרשעים, הנגרמים מריקניותם.</p>
<p>תסה כל מדרגות המציאות קשורות אלו באלו, וזהו יסוד פרק שירה, ונהרת הצדיקים מתפשטת בכלום כפי אומץ הקישור אליהם.</p>	<p>תמו דבקות הבאה אחרי הכרה של שלילה גדולה, מעלה את החיים שלו ושל הדבקים בו, ותפילתו נעשית בהירה וקולעת.</p>
<p>תסו הצדיקים נותנים לאנושות את צורתה האידיאלית על-ידי דבקותה בהם, וכל תיקוני המוסר אינם אלא שלב המכשיר עליה זו.</p>	<p>תמו² דבקות אמיתית בה' לא תיתכן בלא לימוד רזי תורה.</p>
<p>תסו ישנם צדיקים שהתפשטות קדושתם מונעת אותם מתורה, תפילה ומצוות, ואלו מתגלים בשיחתם, נטיותיהם ותנועותיהם.</p>	<p>תמו נסירת הדבקות בין ישראל לה', באה כדי לאפשר דבקות מתוך הכרה ובחירה.</p>
<p>תסח [אישית] תשוקת הדבקות בה' מגבירה את הרגשת הנועם בכל דיבור, מעשה ולימוד, ומטה את הלב אל החלק העצמי שבתורה.</p>	<p>תנו כשהדבקות הרצונית, המדעית, הדמיונית והמעשית – מאוחדות, נפתחים צינורות התענוג העליון, וישראל עתידים להאירם לעולם.</p>
<p>תעג הענווה היא חותם הטוב, ואהבתה היא לכוש ועטרת הטוב, ומאיסת הגאווה מרוממת את האדם ומכשירתו לתורה.</p>	<p>תנו הדבקות האלוהית מאשרת את האדם ומשנה את מהותו העצמית, אך הדבקות באלוהי השקר מטביעתו ברוץ החטא.</p>
<p>תעג² הגאווה גורמת לאדם להחשיב את עצמו יותר מהציור האלוהי שבו, ולסלק את השכינה ממנו, עד שנעשה כעבודה-זרה.</p>	<p>תנו ציור קרבת ה' מרומם את האדם, אף שמעמדו המוסרי והתורני שפל, וככל שתתרחב מחשבתו, יתעלה העולם עמו.</p>
<p>תעד הענווה מרכזת את האדם בנקודתו העצמית, המשקפת את כל מרכיביה, והגאווה מסיחה את הדעת ממנה, וקורעת את אוצרותיה.</p>	<p>תנו כל דבר גדל לפי ערך דבקותו בה', ולכן האדם המקושר לעולם מעלה בדבקותו את ערך הכל.</p>
<p>תעה הענווה צריכה להיות מקושרת לחכמה ולזיכרון המידות, ובלעדיהם הרי היא מתחלפת בשפלות בהמית.</p>	<p>תנו² מחשבה מבוררת מחייה את הרוח, ולכן אדם צריך לברר את השייך לערכו, ורק הדבקות העליונה מחייה את הכל.</p>
<p>תעו הענווה מורידה ומקשרת את הדעת העליונה של האדם לעומק נשמתו, ואילו הגאווה מונעת את חדירתה, ונשאר האדם שקוע באפלה.</p>	<p>תנו התורה והמצוות מבררות את נועם הדבקות מדמיונות שקר.</p>
<p>תס שאיפת הצדיקים שתורתם תיבלע בדבקותם, אף שממעיטה את לימודם בכמות, היא מברכת את איכותו, וצריך לשאוף למידה זו.</p>	<p>תנו² מחשבה מבוררת מחייה את הרוח, ולכן אדם צריך לברר את השייך לערכו, ורק הדבקות העליונה מחייה את הכל.</p>
<p>תסא כשכשרון הקדושה מתגבר באדם הוא עורג בדבקות עליונה, ושיתופו עם שאר בני האדם הוא רק חיצוני.</p>	<p>תנו² מחשבה מבוררת מחייה את הרוח, ולכן אדם צריך לברר את השייך לערכו, ורק הדבקות העליונה מחייה את הכל.</p>

<p>העליון – ניכרת אחדותן השורשית המשלימה.</p>	<p>תעו² בזמן שאדם מרגיש את שפלותו מכל הברואים, יידע שאז כל העולם מתקיים עליו, ושבהתרוממותו יתרומומו כולם.</p>
<p>תצו² שנאת הרשעים נזקקת רק באופי רגש המידות, אך בשורש הדעת מכירים שכל פורענות הרשעים באה מהאהבה העליונה.</p>	<p>תעו בעת גדלות הרוח – התפשטותה היא גאות ה', אך כשנופל ממדרגתו הרי היא הופכת גאוה, וצריך לצמצמה בשפלות הרוח.</p>
<p>תצו המון העם כשנאתם את הרע מוכרחים לשנוא גם את הרשעים, אך המידה העליונה היא הפרדת הטוב מהרע, ושנאת הרע בלבד.</p>	<p>תעו² הקדושה מגדלת את הנשמה להשערת איך סוף וממלאת אותה בענווה, והחמרות מקטינה את ההוויה והאדם ומביאה לגסות הרוח.</p>
<p>תצח השנאה והמלחמה באים, כדי שכל פרט יתבלט במהותו המיוחדת, בטרם יתאחד עם חברו, ונמצא שיסוד הכל הוא האהבה והשלום.</p>	<p>תעט הגאוה היא שקרנית, מפני שמשכחת גדולת ה' ובכך היא גורמת להקטנת הישות, ולעומתה, ביטול האישיות והיש מגדיל את ערכם.</p>
<p>תצט נטיית החסד צריכה הגבלה כדי שבעליה לא ייפגע מהשפעתה החוזרת מהרשעים, ולכן הגבילה התורה את עשיית החסד עמהם.</p>	<p>תעט² [המשך] הגאוה מביאה לעולם כעס ותאוה בהקטנתה את ערכו האידיאלי, והענווה ממשיכה נחת ונעימות ממקור הקדושה.</p>
<p>תק גם הכעס והקנאה שמקורם בקדושה, כחטאו של משה, מוכרחים להיתקן על-ידי רזי תורה מיסודו של אליהו המבשר שלום.</p>	<p>תפ שורש הגאוה בקדושה הוא גאוונתנו בה'.</p>
<p>תקב הצדיקים מבסמים את כל הנשמות על-ידי התערבותם הסגולית והשכלית עם ישראל ועם כל היצור, על-ידי אוירה של ארץ ישראל.</p>	<p>תפא רק על ידי הכנעת הרע שבו בפני ה', אפשר להגיע לגבורה וגדלות נפש.</p>
<p>תקב² ישראל אינם מסוגלים לסבול סתירה ופירוד, ולכן פיזורם הוא רק ארעי.</p>	<p>תפא² תפילין מביאים לידי דבקות המביאה לענווה. הענווה והיראה הכרחיות להשגת השגות אלוהיות, שכן כל מהותן היא להאיר את יחס האדם לה'.</p>
<p>תקג הנשמות שנכנסו בגופים, והנשמות שטרם נכנסו, מתוועדות יחד ומשפיעות ברכה ושלוש לעולם.</p>	<p>תפג הכל מודים שתלמידי חכמים צריכים מעט גאוה, והמחלוקת היא האם היא עומדת בפני עצמה או בטלה.</p>
<p>תקג² הכשרונות השונים והלימודים השונים סותרים זה את זה כשהם עומדים בפני עצמם, ובהתעלות הנפש והנשמה הם מתאגדים.</p>	<p>תפד תרבות הגאוה והאכזריות הן תוצאות של האלילות, הנותנת מקום לגאוות הברואים.</p>
<p>תקד ציור הטבע והנס כסותרים גורם לסתירות בערכי האמונה והמוסר, ואילו ראיית אחדותם מביאה שלום במוסר ובאמונה.</p>	<p>תפו* יסוד הענווה בא מהכרת האפסות שבחידוש הנשמה לעומת הגודל הכללי, ומהכרת ערך הכלל המתחדש בחידושה של הנשמה.</p>
<p>תקה ביטול גזירת הקב"ה על-ידי הצדיק, הנה נתינת מקום מצד האיכות העליונה המושלמת, להתפשטות הכמותית המסייעת לה.</p>	<p>תצג הקול העליון, חודר בין קולות השלום השוויוני וקולות המלחמה המבלטת כל יחיד, והנשמות הצמאות אליו הן מלאכי השלום בעולם.</p>
<p>תקז מיוזג חיי ההתגלות וההכרה מרווים את תלמי כנסת ישראל מטל החיים של תפארת ישראל.</p>	<p>תצד הסליחה העליונה באה ממקור החס העליון, השולל את הרע ועם זה מכיר בייעודו, וזהו סוד השעיר לעזאזל.</p>
<p>תקח* שמות השבטים מורים על ייחודה העצמי של כנסת ישראל, ושמות שבעים נפש בני יעקב – על צירופם לכללות העולם.</p>	<p>תצה המחלוקת נובעת מהתפשטות המנהיג על בני חוגו, אף ששורשי נשמותיהם אינם כלולים בו, ועל-ידי התשובה מתרחבת נשמתו וכוללתם.</p>
<p>בעתיד יכירו הכל, שלכל העמים, הדתות והסגנונות, יש שאיפה משותפת הגוברת על מלחמותיהם, ויקראו כולם בשם ה'.</p>	<p>תצו בעולם המחשבה הרגיל, מתברכת המחשבה מסתירותיה המביאות להכרעה, אך בעולם</p>

- תקיג¹ בירור בירורים הנה עבודת כל אדם, והעלאת העולמות הנה עבודת הצדיקים היחידים (בבחינת עבודת השבת).
- תקיז גם למאן דאמר: "מצוות בטלות לעתיד לבוא", תקדם לכך תקופה שבו תתגלנה המצוות בהוד סגולתן ובתפארת החיים שבהן.
- תקיז כשם שהתרבות משתדלת להיקבע באנושות כטבע, כך המצוות מפתחות את הטבע האנושי, ומטביעות בו מידה אלוהית.
- תקיח חזיון הגוף של הצדיקים, וקל-וחומר של כנסת ישראל, מגביר קדושה בעולם, וכל אחד מישראל בהתייחסו אל הכלל, חשוב כצדיק.
- תקיט אחדות העולם הרוחני עם החומרי מתגלה בישראל ובערך דיבורם, וסגולתה של ארץ ישראל לכוונן גילוי זה בעולם.
- תקיט² לגבי משה, כל העולמות הרוחניים התלויים בעולם הזה, הנם טפלים לתיקון הנצחי, ואילו יעקב מקושר לעולם, וביתו מתפרנס מבית משה.
- תקכ מהרה יכירו הגויים במרכזיות ישראל בעולם, ובנצחיות אהבת ה' אליהם.
- תקכא ישראל הנם נר למאור העליון בהקשבתם לקול ה' שבעולם, ותיקון חטא מי מריבה של חוסר הקשבה, נעשה בגילוי חכמתם הפנימית.
- תקיג² בירור בירורים הנה עבודת כל אדם, והעלאת העולמות הנה עבודת הצדיקים היחידים (בבחינת עבודת השבת).
- מבררי הבירורים עושים את מעשיהם לשם התכלית, ומעלי העולמות – התכלית נעוצה כבר במעשיהם.
- לפעמים צדיק אחד מורכב משתי המעלות: בירור בירורים והעלאת העולמות.
- בעבודת העלאת העולמות ישנה מדרגה בה אין שום רע יכול לפגוע כלל, שכן הארת העולם הבא מאירה בה.
- העלאת העולמות היא עבודת משיח, ושלא כעבודת הבירורים, היא מעלה את כל המציאות, ללא יוצא מן הכלל, במנוחה ועונג.
- תקיד צריך להילחם בקליפות התווה המונעות מחשבה מסודרת, ולבנות בניינים מסודרים, ובכך מידמה הנשמה ליוצרה בונה העולמות.
- תקיד² ביעור החמץ השייך לו, והחמץ שתחת אחריותו, מסמל את ביעור החטא האישי, ואת הערבות לכל ישראל ולעולם כולו.
- תקטו הקדושה הטבעית האוניברסלית מופיעה בישראל בחודש תשרי, ועל-ידי מצוות החג היא ננסרת, כדי לגלות את ייחודם של ישראל בשמיני-עצרת.
- תקטו² הלומד תורה לשמה מתקשר עם כל המציאות הנובעת ממקורה, והכל מתעלה,

אורות התשובה

- י הקדמה [אישית] מרכזיותה של התשובה בתורה, והצורך לבארה לדורנו, דוחפים אותי לדבר עליה על-אף קטנותי.
- יא* התשובה הטבעית (תיקון עוותי הגוף ונקיפות הנפש) קודמת לתשובה האמונית (הדתית והמסורתית) ולתשובה השכלית (הבאה מהכרה מלאה).
- הא* התשובה הפתאומית, הבאה מהתעוררות הרצון להיות מחובר לטוב ה' המלא את העולם, גדולה מהתשובה ההדרגתית וההכרתית.
- ב* התשובה הפרטית מרפאת את צער החטא שבנשמה, והכללית העליונה, שאינה על חטא מסוים – את צער הנשמה על ריחוקה מה'.
- ג* ניתן לחוש בזרמי התשובה השוטפים את העולם ממקור חייו ובמכאוביהם, אך לבטאם אפשר רק בייחודים וכוונות.
- דא* התשובה מקשרת את הכל אל השלמות האלוהית, ואת הדעת, הרצונות וההרגשות, אל תוכן הקודש.
- ב* כשם שהתשובה הכללית והפרטית מאוחדות בשורשן, כך סדרי החברה והתרבות מאוחדים עם דקדוקי הסופרים ומידות החסידות.
- ג* סקירת ההיסטוריה והטבע, הכלליים והפרטיים, כתוכן אחד בעל פרקים, מביאה את הדעת המביאה לתשובה עליונה.
- ד* יחיד השב מחטאיו, מתעלה לתכונה האידיאלית הגנוזה בנשמת ישראל המאירה לעולם, ומוחלים לו ולכל העולם.
- ה* ראש הפסגה של נשמת האומה הוא יעודה העצמי לתיקון ההווה.
- ו* נשמת ישראל היא הצדק המוחלט, פגמי היחיד מנתקים אותו ממנה, ובתשובתו הוא מתקשר אליה.
- זא* התשובה אל כבוד ה' קודמת לתשובה העליונה, ובעקבתא דמשיחא נזנחת התשובה הקטנה מפני התפרצות העליונה, אך סופה להתגלות בכל מדרגותיה.
- ח* התשובה תבוא מצד עלבון הרוח שנחלנו מאבותינו, ובסופה היא תאסוף, על-ידי רזי תורה, את כל מה שרכשה.
- י* החוצפה של עקבתא דמשיחא באה מתוך רצון פנימי לקשר את כל פרטי החיים עם הכלל.
- יא* אורו של משיח ותחיית האומה ותרבותה, המחודשת את העולם תדיר.
- הא* תשובת הגוף (פליטת הרעלים) ותשובת הנשמה (ריקון המחשבות והמעשים הרעים) הנן טבעיות ומענגות, ומוכרחות לבוא כאחד.
- ב* החטא חוצץ בעד הראיה הרוחנית, ובהסרתו מתגלה אופק ראייה שלם.
- ג* ההתפתחות הטבעה בעולם מוכרחת להביאו לבריאות גשמית ורוחנית, שתביא עמה את אור חיי התשובה.
- ד* רוח התשובה המרחפת בעולם, היא הדוחפתו להתעלות תמידית, וריח בשמיה מעדן את העולם.
- ה* העקשנות מלתקן מעשיו ודעותיו היא מחלת עבודת, המונעת את אור החירות של התשובה.
- ו* יסוד האדם הוא עריגתו אל השלמות, ונטייתו לכשלונות אינן פוגמות בכך, ולפיכך מנוחתו היא רק במחשבת התשובה.
- ז* אף שהטבע מצד עצמו מוכרח לבוא לידי חטא, שכן אין בו הכרה, התשובה הקודמת לעולם מתקנת אותו משורשו החפשי.
- ח* גילוי גבורת התשובה שבעתיד, יפליא את העולם ביותר, ובפליאתו יעורר את העולם לתיקון שלם.
- ח* תכונת ישראל מתאימה לתשובה והם מזומנים אליה תחילה, ומהם היא תושפע לכל העולם.
- זא* תשובת היחיד שואבת את כוחה מהתשובה הכללית של הרצון העולמי למקורו.
- א* התשובה המעשית נצרכת ליחיד על-אף חסרונותיה, אך לציבור נזקקת רק תשובה פנימית של תיקון הרצון.
- ב* התשובה שקדמה לעולם שרויה בלב אפילו בעת החטא עצמו, ובייחוד בישראל, ומכאן בטחון בואה.

- ג חזרת ישראל לטבעיותם תלויה בחזרתם לטבעיותם הרוחנית, שהיא יראת החטא ובקשת התשובה, וגילויים יבוא מלימוד תורה בהמון.
- ד עזיבת מצוות ה' היא ירידה מוסרית הנוגדת את טבע האדם, ולכן מוכרחת היא לעבור.
- ה התשובה קרמה לעולם, ולכן ביכולתה לאחד את מעשי העבר עם רצונות ההווה, ולהטביע עליהם צביון של טוב.
- ו כשם שהמעשה משתלשל מהנשמה, כך הוא משפיע עליה חזרה, לטובה ולרעה.
- ז חטא הארץ גרם לניתוק הרגשת עונג המגמה הרוחנית (טעם הפרץ) מהדרכים להשגתה (טעם העץ), ובתיקונו יתאחדו האמצעי והמטרה.
- זא ציורי התשובה והרהוריה מנחמים את האדם, וממלאים אותו באהבת הטוב ושנאת הרע ובנועם המיוחד לבעלי תשובה.
- ב כל מחשבה של תשובה מאגדת את כל העבר אל העתיד, אשר מתעלה בעילוי הרצון של התשובה מאהבה.
- ג על-ידי הרהורי תשובה שומע האדם את קול ה' הקורא אליו מן התורה, מלבו ומן העולם, ורצונו הטוב מתגבר וגופו מתעדן.
- ד הרהורי התשובה מגלים את עומק הרצון וגבורת הנשמה, וכפי גודל התשובה כך גודל חירות הנשמה.
- ה [אישית] העוונות חוצצים בעד האור האלוהי והתשובה המעשית משברת את המחיצות, והבא להיטהר מסייעים לו.
- ה₁ רואים אנו בחוש, איך עוונות היחיד והציבור חוצצים בעד ההשגה הבהירה, אך בהתגברות גדולה מהפכים אותם לטובה.
- ו כשבא לאדם הרהור תשובה, ינחם את עצמו שנמחלו עוונותיו, וגם העבירות שאין בידו לתקנן תתבלטנה ברוב.
- ז צריך להעמיק ביסוד התשובה, עד שזכרון החטא יעורר בו שמחה עצומה מפני מעלת התשובה.
- חא מכאובי התשובה באים מכריתת החלקים הרעים שבנפש, ככריתת אבר מהגוף לצורך רפואתו.
- ב¹ יסורי התשובה, אף שנראים כבאים מצד יראת העונש, מקורם הפנימי בצער הנשמה על חטאיה, והמקבלם באהבה עולה במעלות רבות.
- ג החטא מדאיב את הלב בנתקו את אחדות העם והווייה, אך בשורשו הוא גם תוצאה של הצער, ולכן צרות העין היא תכונת הרשעים.
- ד הכעס והעצבות של הרשעים באים מהריסתם את ההרמוניה שבין נשמת האדם להווייה, והצדיקים קוראים להם לשוב ולהתענג על ה'.
- ה צער הצדיק על חוסר דבקותו נובע מצער השכינה על אי-הכשרת האנושות לגילוי אלוהות, ולכן הצדיקים שואפים לתשובת הכל.
- ו הצדיקים מעלים ומחדשים את כל העולם בתשובתם, וכל המרגיש את מרירות התשובה ינחם עצמו בהיותו בכלל הצדיקים.
- ז כל קציצה מוסרית במעשה או במחשבה משבשת את ההרמוניה שבעולם, ומכך נגרמים ייסורי הנשמה, והתשובה מאחה את העולם.
- ח כשהצער הרוחני מתגבר בעת התשובה וסותם את הרעיונות והדיבור, מתרוממים לשאוב אורות ממקור הדומיה.
- ט הצער על פגמי הנשמה שחשים בשעת התשובה, על-אף שמערער את ההרגשה הפנימית, בסופו של דבר הוא מועיל.
- י הצער שבתשובה הוא נושא לשירת יגון ולציור טראגי.
- יא החטא בעצמו הוא היגון, והצער שבתשובה הוא הרגשת הנשמה את עצם החטא, וזיכוכה ממנו.
- יב צריך להיזהר מן העצבות, אך לא במידה שתמנע מהנשמה את אור התשובה, המציל אותה מהעצבות הממארת הבאה מהחטא.
- יג כל חטא מטיל חרדה מיוחדת על הנפש הניכרת במראה, בדיבור, בתנועה ובכתיבה, והתשובה מתקנת אותה.
- יד חסרון הרצון לטוב בא מפגמי העוונות, וביחוד בין אדם לחברו.
- טו¹ היאוש שבלב מורה על מרדות עדינה, וראוי לשאוב ממנו עידוד וחיוק ולשוב בשלווה ובאומץ.
- טז¹ כשעולה בדעתו לשוב, מיד מתגברת בו הרגשת החטא והחרדה ממנו, וזהו סימן טוב לתיקונו.
- טא¹ קביעות מחשבת התשובה מוודאת לאדם את ערך הרצון ופעולתו, וכל המציאות מתעלה בעינו הטובה וברצונו הקבוע בטוב.

- ו החטאים מטמטמים את הלב מלעלות למרומי ההשכלה, והתשובה משיבה את ששון הרוח, ובכין אדם לחברו מועילה הקבלה לעתיד.
- ז כשהרעיונות מתנשאים, מתגברים כנגדם העוונות וסותמים את אורם, ועל-ידי התשובה הם שבים ומאירים ותנובתם מתברכת.
- ח אחדות הרצון והדעת מחייבת את תיקון הרצון בתשובה, כדי שיוכל להצליח בסתרי תורה.
- ט הכניסה אל האור העליון וההצצה בו תלויה בתשובה גמורה, המאפשרת לאדם להידיק בו בלא סתירה פנימית.
- י פגמי החטא והמידות הרעות פורסים מסך כנגד הכרת האלוהות, שרק התשובה והתפילה מתגברים עליו.
- יא תחיית האומה וספרותה תבוא רק בהקדמת התפילה והתשובה אליהן, ודבר זה רמוז בסדר ברכות תפילת עמידה.
- יב התשובה שבבינה סובלת מחלישות החרטה, והתשובה שבחכמה פוגשת בשמחת ההפיכה לזכות, ובכרתה מתגלה שמעולם לא היה חטא.
- ב רוח הקודש המאוחדת מחלקה שברצון, שבשכל, ביופי, בגבורה ובמוסר, היא מקור ניבי הנבואה, והיא מתנוצצת ברוח השב בתשובה.
- ג כשהתשובה מתעמקת, מסתלקת יראת המוות מן העולם, ומציאות הוויה הרוחנית של היחיד והעולם נעשית ודאית, וכל הרע מצטרף אל הטוב.
- ד התשובה הכללית וירידת העולם לצורך עלייתו, מתבארות בהתבוננות בירידת הנפש הפרטית.
- ה התשובה מורה שעיקר המעשים הוא התמצית הרוחנית שבהם, ותיקון הרוחניות מתקן את סדרי העולם המעשי.
- ו מעשיהם הטובים של הרשעים והעמים נובעים משורשם הרע, וחטאי הצדיקים וישראל הם זכויות ונובעים מעצמיותם הטובה.
- ז התשובה מרוממת את האדם משפלות החיים, אך אינה עושה אותו זר אליהם, אלא מעלה אותם עמו.
- ח ככל שיעמיק יותר בתשובה, ימצא בה את מקור הגבורה ואת התוכן היסודי לחיים המעשיים והאידיאליים.
- ב התשובה מגלה את התפשטותו של הרצון האידיאלי על-פני כל הדורות, ובכך מתגלה הטוב האלוהי, שכל הפגמים אינם אלא קטעים ממנו.
- ג בצאת הרצון לחפשי בשעת התשובה, הוא מקבל תוקף ועוז, והרצון העליון מדריכו לסור ממוקשי רע.
- ד רפיון הרצון הבא מהשתקעות בתשובה, אף-על-פי שצריך לרפא אותו, יש בו עדינות ואצילות הרוח.
- ה כשעוסקים בתשובה צריך להפריד בין הטוב לרע, כדי שלא להילחם בטוב, וכדי שלא לאבד את הטוב שברע.
- ו החטא קורע את האחדות של הדעה והרצון, ומונע את הארת החכמה העליונה.
- ז התשובה הנמוכה מחלישה את הרצון, והיא באה לשלמותה באיחודה עם התשובה העליונה המחזקת את הרצון.
- ח התשובה מתקנת את שורש הרצון שהתגבר והתגשם בהתפרצותו לחטא, ומנתבת אותו לטוב.
- ט החטא נובע מיכולת פגומה הפוגעת ברצון ובדעת, והתשובה באה מהבינה אל הרצון, ומשם ליכולת.
- י התשובה מחלישה את הרצון בטהרה אותו, ולכן אחרי הימים הנוראים באים ימי השמחה של חג הסוכות ומשלימים את התשובה.
- יא תשובה שלמה באמת אי-אפשר לקנות כ-אם בעסק רזי תורה.
- ב כששבים בתשובה שלמה אפשר לחשוב מחשבות ארוכות, וקודם לכן המחשבות רצות ושבות.
- ב הזוכה לתשובה מאהבה – זוכה לעולם ארוך, ולמחשבות ארוכות ומלאות עניינים נעלים.
- א החטא מעכב את יישוב הדעת הנדרש להכרת רזי עולם, והתשובה פותחת שערי בינה.
- ב סימן טוב לתשובה מעולה – קורת רוח פנימית, והארות שכליות המתלבשות בדמיון.
- ד אימוץ הרצון ואימוץ השכל אחוזים זה בזה, ולכן ההשכלה האלוהית תלויה בתשובה, והדבקות תלויה בענווה, הנובעת מהכרת האורשר שבה.
- ה החטא מטמטם את הדעת ומכה את כל כוחות החיים של האדם ושל הציבור.

- ג* החטאים, ובפרט הציבוריים, מכבידים על תנועות החיים הרוחניות, אך הצדיקים באהבתם אל הכלל, סובלים צער זה ברצון כדי להיטיב עמו.
- ד* כל חטא מטביע באדם שנאה לאיזו בריאה, והתשובה מחזירה את אור האהבה.
- ה בשעת החטא האדם נמצא בעלמא דפירודא, ובתשובתו מאיר בו עלמא דיחודא בו הרע מצטרף אל הטוב.
- ו העולם המעשי מגלם בתוכו המוני מחשבות ואידיאלים, הנפגמים בהיפגמו.
- ז התשובה קדמה לעולם, והיא מחזירה את הסתעפויות המעשה שהתעוותו לשורשן.
- ח¹ מחשבות התשובה העליונות אינן מפקיעות את חובת התשובה המעשית, אלא מאירות לפניא את הדרך.
- ט* התשובה העליונה באה מהרגשת דיסהרמוניה בין המוסר הפרטי הפגום למוסר ההווה הכללי.
- יח¹ אף שעיקר התשובה הוא החזרה למקוריות העליונה, כשנוטשים את התפשטות ענפיה המעשיים סובלים מרפיון רוח.
- ט המוסר בא אל האדם בקולו האלוהי מנשמת ההווה, שאין בה חטא כלל, ונשמתו מבקשת מעשים שמקורם אלוהי.
- י הנצרות הביאה נחמה של הבל וותרנות וחסד של שקר, במקום לתקן את החיים בתשובה אמיתית.
- יא צריך לעורר את ישראל לתשובה כדי לשמור על אחדותם הרוחנית, אשר אורח החיים ומהלכי הדעות מאגדים אותה.
- יב לפעמים המחשבה יורדת מאיכותה ומתגלה ברשעים כדי לספוג את העוצמה הכמותית שבהם, והצדיק מחייה אותה ממקורה העליון.
- יג* אי-אפשר להידבק בלאומיות הישראלית, כל עוד לא נטהרים מפגמי החטא והמידות המגוננות.
- ב* כדי להסיר את המסך שבין האדם לטוב האלוהי צריך לסור מכל פגם מוסרי, וכדי לזכות לבוש הישראלי צריך לסור גם מכל חטא ופגם מעשי.
- ג* על-ידי החיבור לטוב האלוהי שבכנסת ישראל מתעוררים לתשובה, שכן החטא נובע מהתנכרות לאומה ולשורשה שכולו טוב.
- ד* אי-אפשר להצטער באמת בצרת הציבור אלא על-ידי תשובה, והשתתפות זו היא עצמה שזר מזוהה.
- ה העיסוק בדיני ממונות מבסס את טהרת השכל והלב ומסיר את הספקנות.
- ה¹ כשחפץ הצדק האצילי מתגבר, הוא בוקע ויורד ומתלבש בפרטי הלכות ודינים ממוניים, וכוחו מתגבר.
- ו כשרוצים לקדש את כל הכוחות בבת-אחת, קשה לעמוד ולצעוד, והעיקר הוא עליית ההכרה והתיקון בשלבים.
- ז* עיקר כבדות ההשגה נובעת מפגמי העוונות ברצון, ואף שראוי היה להתענות, צריך האדם להתחשב בכוחותיו, ובציפייה לחסד ה' יתעלה הרצון.
- ח המוסר הפנימי הומה בקרבו של האדם ומעוררו לתשובה, ודוחפו לקפיצת מדרגות העלולה לאבד את הרמוניית החיים.
- ט* אין להיבהל ממונעי התשובה, ואפילו בעבירות שבינו לחברו, שכן אם ישתדל במה שביכולתו לתקן יזכה ה' לתקן הכל.
- ט¹ אף שיש עניינים שלא שב עליהם עדיין בלא סיבה, אל יתעכב מלשוב בשמחה על שאר דברים.
- ט² עיקר התשובה ותחילתה צריכה להתרכז בתיקון העתיד, ואז מובטח לו שיזכהו לתקן את העבר.
- י כשהתביעה המוסרית והציור הרוחני גדולים מהיכולת המעשית, צריך לאחוז בתשובה הרצונית ולא להרפות מהתביעות הגדולות.
- יא צער החטא בעת התשובה מזקק את הרצון, ומצטרף עם השמחה להעלות את האדם למעלה ממעלת צדיקים גמורים.
- יב שלהבת החרטה הבאה על רוח טהורה, הופכת את האדם לבריה חדשה, מוארת ומאירה לרבים.
- יג* כשם שצריך להעלות את המידות והמחשבות הנפולות, כך צריך להעלות את המחשבות הקטנות, וזוהי תשובתם של הצדיקים הגמורים.
- יא¹ הצער על פגמי הנפש ומיעוט האור שגרמו העוונות, וחפץ הטהרה ופתיחת האורה – זוהי הדרך לתשובה עילאה.
- ב התשובה וזיכרון המידות מקשרים את הגוף לנשמה, כדי שלא תזניח אותו בשעת עלייתה הרוחנית ותגרם למלחמה ביניהם.

- ג גם על הדברים המונעים את התשובה אפשר לשוב, ואל יותר על תשובה קטנה או גבוהה מערכו, שכן הכל מצטרף.
- ד אין דבר המעכב את התשובה, וגם לפני שתיקן את כל מעשיו יאחז בתשובה הרוחנית, עד שיעזרוהו ה' לתקן הכל.
- ד¹ עיקר הנפילות באות מפני שאינו מאמין בקלותה של תשובה.
- ה מעשה של היתר שנעשה בבהמיות, הופך לקדושה ברגע, כשעולה בדעתו לשוב.
- ו¹ העצבות נובעת מהשפעת המידות והמעשים הרעים על הנשמה, והתשובה פותחת צינורות של שמחה ועונג.
- ז¹ העצבות באה מהחטא והתשובה הופכתה לשמחה, והצדיקים, ובפרט נשמת המשיח, משמחים את העולם בתקנם את שורש החטא העולמי.
- ח בתשובה מאהבה מתקנים את האכילה הגסה למפרע, וזהו עניין ברכת המזון ואכילת הכהנים המכפרת על הבעלים.
- ט¹ אכילה גסה הבאה מתוך חולי – קל להעלותה, ואינה כאכילת מאכלות אסורות, ומכל-מקום יש לצרף לכך גם תשובה.
- י¹ התיקון לאכילה גסה צריך להיות בשמחה ובלב נשבר, ובכך מעלים את ה"פשע" ל"שפע".
- יא לפעמים צריך להתרחק מרעיונות קדושה ותשובה, אם הם גורמים לעצבות, עד שתתכונן מחשבתו ויקבלם בדרך השמחה.
- יב הקרובים לחוג הנשמתי מרגישים בחסרונותיהם, והקרובים לחוג המעשי שמחים בטבעם, ויש שנועדו לתקן את שניהם כאחד.
- יג¹ גם על פגמים שיוסדם בחלישות הגוף צריך לשוב, אך צריך שלא לפחד יותר מדי, כיוון שהוא אנוס בהם.
- יד¹ לפעמים תיקון המעשים נמנע בגלל חולשת הגוף או חסרון קישור לעולם, ואז הם הם גופי תורה.
- יד² הרהורי התשובה, אפילו בדברים שאין להם תיקון במחשבה אלא במעשה, ואפילו הבאים מתוך יראה נמוכה – הנם בעלי ערך עצום.
- טו העצבות והפחד הבאים מהחטא מתהפכים לטובה בהרהור תשובה, ויש להתחזק במוסר
- המתאים למידתו, בלי לנטוש שום מידה כללית.
- טז¹ הצער הבא מקריאת מעלות קדושה בספרים, מעורב מקטנות הקורא לעומתן ומקטנותן לעומתו, וצריך לברר בין שתי הנטיות.
- יז¹ מי שגדולתו מעשית ותלמודית – תשובתו הדרגתית, ומי שגדולתו בשורש יצירתו – עיקר תשובתו בדילוג.
- יז² כדי לשוב למקום בו היה קודם החטא, צריך לדלג כמה מדרגות, ולא להסתפק בהדרגה הרגילה.
- יח כשאדם מדלג מדרגות – את דרגתו הוא מאבד ואל העליונות אינו מגיע, ועליו לשוב למדרגתו מבלי לעזוב את רושם העליונות.
- יט כשהיצר הרע מתגבר כנגד כל התגברות בעבודת ה', אין להתחרט עליה אלא להוסיף גבורה, שכל הכשלונות הנן בכלל "טעה בדבר מצווה".
- כ ברפיון הרצון אשם גם חסרון הכוח הגופני, והתשובה צריכה לתקן את הרצון משורשיו המוסריים והגופניים.
- כא¹ ריחוק האדם מצירייו הרוחניים הנו ריחוק גופני ולא נפשי, ולכן כדי להתקרב אליהם עליו להשפיל רק את הכיעור שבו, ולא לנפול לעצבות מדכאת.
- כב¹ מיעוט אמונת האדם בתפילתו, הבא משברון לבו על עוונותיו, סופו להתהפך לאמונה עליונה בחסד ה'.
- כג אם נפשו מרירה על חטאיו עד שאינו יכול לעסוק בתורה ובישוב העולם, ישמח את ליבו בכך שמעצם הצער נעשה בעל תשובה גמור.
- כד כשם שעבירה גוררת עבירה, כך בושה על חטא גוררת סליחה על כל החטאים.
- כה¹ לפעמים המידות הרעות הן עונש על חטאים קודמים, וכדי לשוב מהן צריך לתקן את חטאיו הקודמים.
- כו¹ מיעוט מתיקות התורה נובע מחסרון בטבע הישראלי, ובנתינת דעת לתקנו, מיד חוזר אור טבע הנשמה לזרוח.
- כז¹ לפי ערך בהירות התשובה שלפני הלימוד, תגדל בהירות הלימוד.
- כח¹ התשובה מאהבה מעלה ומפרה את התוכן הלימודי למעלה מערכו.

- ד עגמת הנפש הבאה בלא סיבה, הנה גילוי אור התשובה בצורה מכווצת, ויש להזיל עליה פלגים ממעיין הדעה העליונה, ולהאירה.
- ה חשיבות הצדיק בעיני הבריות אינה צריכה להחליש את דעתו, אלא להעמיק את ענוותנותו, ולחזק את גבורתו המשמרת את הענווה.
- ו תשובת ההשגה היא המקור והבסיס לתשובת המעשים והמידות, והיא מביאה את האדם אליהם גם כשאלו מנועות ממנו.
- ז כשאדם מכיר את עוונותיו, מיד זורחת עליו בהירות התשובה, ואפילו דבורים המעכבים את התשובה.
- ח בעלי התשובה המתגברים על הדברים המעכבים אותה, גדולים מבעלי תשובה רגילים.
- [המשך] גם בתפילה, המתגבר על מעכביה – תפילתו גדולה, והיא פותחת נתיבות לכל התפילות הנידחות.
- ט העצבות המתלווה לתשובה, היא מקור השמחה, מפני שמקורה בהבלטת העוונות הבאה מבהיקת האור האלוהי בנשמה.
- י כשאין מסתכלים בפנימיות העצמית, הכל נעשה מעורבב ומסופק, ובשיבה לעצמיות שבים לה', והוא הדין בציבור ובהוויה כולה.
- יא האומה תיבנה על-ידי התפשטות אמונתה ויראתה, וכל בונה יכירו באמת וישובו אל ה', ותשובתה תהיה מכון גבורה לכל סעיפיה.
- יב רק ישראל מכירים ומרגישים בצורך לטהר את הנשמה כדי לטהר את הספרות, שכן ספרותם נובעת ממקור חכמת ישראל.
- טזא** כשם שמהות המספר גבוהה מגילויו, כך שורש התשובה בעליונים גדול מגילויה החשובניים, ומשפיע עליהם.
- א**₁ הווידוי מברר את חופש הבחירה של האדם, אך לאחר הארת התשובה, נמסרים למפרע כל עוונותיו לרשות ידיעת ה' והנהגתו.
- א**₂ כל פרק במאורעות החיים ראוי להיחתם ברז התשובה – בירור חלקיו הטובים, ביעור הרע והעלאתו לשורשו.
- ב** חטאי האדם והעולם באים מפחדיהם ומחוסר אמונתם בחירותם, והביטחון בה' משיב את השלווה ומתקן את כל הפגמים.
- כט* כשמרגיש פחד, עלבון וטומאה, צריך לתקן את כל צדדי חסרונותיו – בתורה, במדע, בחיים ובחברה.
- ל' דווקא מתוך התשובה האמיתית צריכים לשוב אל העולם והחיים, ובכך ממליכים את השכינה בעולם.
- לא* המרפה עצמו מדברי תורה אין בו כוח לעמוד ביום צרה, אך הקב"ה ממציא לו תשובה מתוך הצרה על-ידי הטעמתו את טוב התורה.
- לב איחור התשובה מקשה על עשייתה, ובעלי השגות עליונות צריכים לשוב אפילו על דיבורים נחוצים שיצאו מפיהם שלא לפי דרגתם.
- לג* ניצוצות הטומאה נדבקים בקודש, ואחר גמר השפעתו הם מתעוררים, וזהו יסוד התשובה במוציא-שבת, וקידוש הידים והרגלים של פשיטת בגדי הקודש ביוה"כ.
- לד היראה וכל פרטיה מוכרחים להיות מחוברים עם החכמה וכל פרטיה, ומחיבורם מאירה נשמת האדם.
- לה השאיפות השכליות מיישרות את מעשי העתיד, ועוקרות את שורשי הרע שבקלקולי העבר.
- לו השאיפה לצדיקות מקשה על השאיפה לתשובה, ועדיף להשתקע בתשובה והיא תביאהו למעלה ממידת הצדיקות.
- לז בעלי תשובה מוכרחים ללכת בדכי חסידות, ורק הצדיקים באופיים יכולים אחר תשובתם ללכת בדרך של צדיקים.
- לח כשאדם נופל ברוחו מפני עוונותיו, יתאמץ בהכרת ערך מחשבותיו, שכן יתכן שנטייתו אליהן וחוסר החשבתו אותן גרמו לנפילותיו.
- לט ישנם צדיקים שאפילו כשאהבתם אינה מאוזנת עם יראתם, הם מרגישים בעומק צרת החטא ושבים על כך.
- טוא** ההכרה באפסות השקר ואי-מציאותו, ואהבת האמת הנולדת מהם, הם יסוד התשובה מאהבה.
- ב פסגת שאיפת עמל המדע צריכה להיות מופנה לעילוי הרצון עצמו, ולא רק למלא את התאוות הרצוניות.
- ג צער העמידה במקום אחד גדול מצער הנפילה, שכן הנפילה עצמה פוגמת בחוש הצער, וצער זה הוא מקור החרטה הטבעית.

- יא¹ על-ידי אור הדעת מתאחדות התשובה העליונה והתחתונה, ומתחדשת אז הארה חשובה, שצריך לעבוד הרבה כדי לדלות מעט ממנה.
- יב הצדיקים העלונים רואים ברשעה מסך לצמצום האור הגדול, והצדיקים מתקצפים לעומתה, ומשיח ישיבם בתשובה – שיראו גם הם את הצורך ברשעה.
- יג תחיית האומה היא יסוד בניין התשובה הגדולה של ישראל, ובעקבותיה של העולם כולו.
- יד הרצון הפנימי לשוב באמת, מתגבר על כל המניעות והעיכובים, בתשובת היחיד, ובתשובת הציבור אל ארצו ואל מהותו.
- יז גם שירת וספרות החול החפשי, תבאנה את הקודש והעול האהוב, ויתגלה שרוח הקודש מדברת בכנסת ישראל ובכל תנועותיה.
- יח עקירת טבע קדושת היהדות, היא הגורמת לבלבולי הדעות, ואין תשובה להפרת הברית, אלא בתשובה אל ברית ישראל.
- יט רגשי התשובה עם כל דכדוכיהם, מוכרחים להיגלות בספרות, כדי ללמדה לדור התחייה, וקום יקום משורר התשובה – משורר הנשמה הישראלית!
- כ הפחד מפני דכאוה של התשובה, מוכרח להתהפך לשירה מנחמת ומרפאת, אשר כל מצעדי האומה יסודרו על-פיה.
- ג* הצער שבתשובה מתהפך לעונג על-ידי הרצון החזק להיות טוב, אף-על-פי שאינו יודע עדיין כיצד ליישמו.
- ד* התשובה צריכה להיות מחוברת עם הגבורה האישית.
- ה הצער שמרגישים בעיסוק בקדושה, נובע מהרגשת הנשמה בעת הארתה את אפסותה, ובתשובה מאהבה הוא מתהפך לעונג.
- ה¹ הנשמה המאירה, כל פגמיה גלויים לפניה, ולכן היא שרויה תמיד בתשובה.
- ו נעימות החיים הבאה על-ידי התשובה, נחשפת על-ידי המרירות שבתחילת צעדיה.
- ז* התשובה השלמה כוללת כאחד את היגון על החטא, ואת השמחה על הטוב שבאדם, המתגלה אפילו בעצם יגונו על החטא.
- ח* תשובת המחשבה קודמת לתשובת המעשה, ותשובת החפץ הטמיר קודמת לשתייהן, והיא נעשית רק מאהבה.
- ט* התשובה העליונה, השכלית וההרגשית, כוללת ממילא את כל פרטי התשובות התחתונות.
- י* כשם שבעל-תורה תשובתו על-ידי התורה ולא בתעניות, כך בעלי המחשבה הפנימית – תשובתם בה, ולא בשקידה חיצונית.
- יא יש לאחוז בתשובה עילאה – זיכוך פנימי והרחבת הנשמה, ובתשובה תאדה הדורשת תלמוד ומעשה – כעד העולם.

אורות התורה

- א** תורה שבכתב אנו מקבלים מהצינור המקיף של הנשמה, ומקבלים ממנה מבט על-שכלי. תורה שבעל-פה אנו מקבלים מהצינור היורד אל חיי המעשה על-ידי נביעתה מרוח האומה, ואף-על-פי-כן היא כלולה בתורה שבכתב.
- ב** בהתלותן, עליונה היא תורה שבכתב על התורה שבעל-פה, אך בשורש – עליונה היא התורה שבעל-פה היונקת מסגולת ישראל.
- ג** ארץ ישראל מאחדת את התורה שבכתב ושבעל-פה, ובגלות היא יונקת ממנה בחשאי ובצמצום, ובגאולה ישוּבו ויתאחדו.
- בא** תורה לשמה היא לשם הגדלת התורה, על-ידי האור החדש שנוֹלד מהתחברותה עם נפשו, וקל-וחומר בחידושיה.
- ב** השפעת לימוד התורה לשמה ניכרת בחלקיה הרוחניים והכלליים, ומתנוצצת בגלוי או בסתר גם בפרטיה.
- ג** בלימוד פרטי תורה צריך לראות איך האור העליון יורד אל הפרטים, ובפגישתו עם מקורו העליון משתעשעים הם יחד.
- ד** אחד הדרכים של תורה לשמה הוא העשרת רוחניות כנסת ישראל, ובכך מתעלה גם היחיד המשפיע.
- ה** בלימוד תורה עושים חסד עם כנסת ישראל, על-ידי גילוי כוחות החיים של ישראל הגנוזים בתורה.
- ו** יסוד תורה לשמה הוא הגברת כוחה של כנסת ישראל הגנוזה בהם, על-ידי הגדלת התורה שהיא רוחניות חייהם.
- ז** לימוד תורה לשמה בא על-ידי ההכרה וההרגשה איך האור הכללי שבתורה מתפלש בכל פרטיה.
- גא** התורה העילאה מתקשרת בקב"ה ובנועמו, והתורה התתאה מתקשרת בפרטי המציאות, ובמשאת-נפש אדירה מקשרים אותן זו בזו.
- ב** כשהתורה מתעלה בבהירות הכוונה, אהבה לאור אין-סוף מאירה את החיים, ובנטישתה מתייבשים מעיינות השפע.
- ג** ההכרה באחדות כללי התורה ופרטיה, מזרימה חיים מהכללים אל הפרטים כלב המחיה את האברים, והפרדתם מונעת עבודת נדבה.
- ד** כשם שלב בריא מזרים דם לנימים המרוחקים, כך הכרת כללי התורה ואחדותם עם פרטיה מעוררת את אהבת הפרטים וכבודם.
- ה** תורה לשמה ממשיכה בכל עניין פרטי את תכלית התורה, ושלא לשמה – ממשיכה רק שכל מצומצם.
- ו** כל פרט בתורה תובע להרוותו בטל תחייה עליון של התורה הכללית, וזוהי תביעתם של לומדי התורה לשמה.
- ז** בכל לימוד יש ניצוץ מהאור הכללי, והעוסק בתורה לשמה כוסף לגילוי, ולכן אותו האור שורה עליו.
- ח** כשם שההתפעלות מכוחות הטבע הקטנים משלימה את ההתפעלות מהגדולים, כך אור פרטי התורה משלים את אורה העליון והכללי.
- ט** תורה שבעל-פה היא הסתעפות רוחה של כנסת ישראל, ואהבת ישראל ממשיכה אהבתה.
- דא** הנביאים והכתובים כלולים בתורה, הכלולה בשם "אחד", וכנסת ישראל ששורשה בתורה יודעת זאת ומידבקת בתורה ובשורשה.
- ב** כל התורה וכל הטוב שבעולם, הם שמותיו של ה', וחסרון ההכרה בכך פוגע בגילויים רק באופן דרגאי, ולא באופן מוחלט.
- ג** כל פרט מהתורה והמצוות נובע מכל התורה וכולל את כולה, ואף שיש חילוקי דרגות ביניהם – אהבתם ושמחתם צריכות לכלול הכל.
- ד** המתרגל להסתכל באור הנמצא בפרטי התורה, זוכה לגלותו ולהרחיב את שירת התורה ונועמה על כל ההלכות המעשיות.
- ה** לימוד התורה בקדושה מצייר בנפש את נביעת התורה מקדושתה של כנסת ישראל.
- הא** כשהנשמה מתקשרת באורה העליון של התורה, מתחבבים פרטיה ודקדוקיה.
- ב** השמחה בתורה נובעת מהחיים שבאותיותיה הנקלטות בנשמה, ויותר מכך מהשפעת מעיינותיה העליונים הנעלמים מהנשמה.

- ג* זריחת ההארה שלמעלה מהאותיות עלולה להפריע ללימוד הרגיל, וקבלתה בקדושה וענווה מביאה ללימוד בשמחה ולהבנה זכה.
- ד* הבנת התורה דומה להליכה, והחיבור עם אותיותיה לרכיבה, וראוי ללכת בכוחות עצמו ולרכב רק כשאי-אפשר ללכת, או לשם כבוד התורה.
- א* המדע מחייה בלימודו רק את החלק שאליו הוא מכון, ואילו הקדושה, על-ידי לימודה, מתפשטת על כל כוחות הנפש והנשמה.
- ב* לפי ערך בהירות התשובה שלפני הלימוד תגדל בהירות הלימוד.
- ג* התשובה מאהבה ומהכרה ברורה, מעלה את התוכן הלימודי למעלה הגבוהה מערך התוכן הלימודי עצמו.
- ד* מגמת התורה העליונה היא תיקון העולם, ובאחיזה בה כלולים כל פרטיה, ורק צריך להיזכר בהם.
- ה מצד פעולתה של התורה, המסירה מרע, שווים כל ענייניה, אך מצד התגלותה יש הברל בין דבר גדול לדבר קטן.
- ו המחשבה המעשית היא מוזן המכשיר את הגוף לקבל את השירה העליונה, שהיא אוויר הנשימה של הנשמה.
- ז* טעמי התורה הנם כמגדלים הפורחים באוויר, ולכן קשה לדייק בהגדרתם, אך גם העמדת הספקות חשובה בתור תחילת הפתרון.
- ח* לפעמים הלימוד מעוכב בגלל השתוקקות לתפילה, והיא משולה למים המוליכים את המזון (התורה) לכל הגוף אך בהם לברם אין תועלת.
- ט* כשם שהלימוד הגיאוגרפי מסייע לביסוס השכל האנושי, כך לימוד המשנה וההלכה מבסס את ההכרות העליונות.
- י* כשם שהבריאה בנפשו אינו מחפש הוכחה וסיבה לחייו, כך אוהב הוא את התורה ואת כל חלקיה ודקדוקיה.
- יא* כשם שלימוד החכמה מעורר את התכונה האנושית, כך לימוד התורה מעורר את התכונה הישראלית, בצורה הכוללת את האנושית.
- יב* שקידת התורה מצירת בנשמה את התכונה הישראלית, וריבוי השוקדים ממלא את האומה חיים.
- יג* שקידת התורה הבאה מתוך אהבת האומה וכבודה ורצון להכיר את תורתה, היא פתח לתורה לשמה עליונה.
- יד מאבקה של התשוקה ללימוד המעשי עם התשוקה ללימוד הרוחני, מוליד אור חדש המכונן את ישראל בארצם.
- טו* מסך נפרס בין העולם הכללי לבין עולם הפרטים כדי שלא יטושטשו הפרטים, והאור מסתנן ומבליט את הפרטים, והעולמות מתאחדים.
- טז לימוד התורה, אפילו בלי הבנה, קושר את האדם לקדושה, ובפרט ברזי התורה.
- זא* צריך לדעת מה היא הסיבה המעכבת את דברי התורה מלהיכנס בלב, כדי שלא יילחם לשובא בסיבה אחרת.
- ב* ביטול תורה נחשב לכל אחד לפי מעלתו.
- ג* לפעמים הזמן שמתבטלים מן התורה גורם להכיר את קדושתה ואת עומק החיים שהיא משפיעה ללומדיה.
- ד* מיעוט מתיקות התורה נובע מחיסרון בטבע הישראלי, ובנתינת דעת לתקנו חוזרת מיד מתיקות התורה להתגלות.
- ה* ייסורי הנשמה מחסרון השלמתה בתורה ובמעשים הם ייסורי הגיהנם, הנובעים מהסתר הפנים של הקב"ה באותם המקומות החסרים.
- ו חוסר התורה הוא הגיהנם בעצמו.
- ז* הידיעות הגולמיות מולידות חזיונות תוהו, ובכירור הפרטים מיישבן, והתורה והחכמה מכינות את האדם ומצילות אותו מהן.
- ח ציורי הגיהנם הבאים מתוך הצער על מיעוט התורה, ממרקים את הנפש מסיגיה, כדי שתוכל להרגיש את נועם שקידת התורה.
- חא* הקדמת "נעשה" ל"נשמע" מלמדת על הוקרת ערכו הסגולי של הלימוד, מעבר לערכו מצד הדרכתו המעשית.
- ב* "ושמרתם ועשיתם" – משמעות "ועשיתם" היא לימוד ההלכה למעשה, ולפירוש רבנו חננאל – קיום המצוות עצמן.
- ג פרטי המצוות ופלפולי ההלכות נובעים מרוח הקודש של היהדות, החותרת להשוות את החיים המעשיים עם האציליים.
- ד* הידיעות הרוחניות שבתורה הן המטרה אליה צריך להגיע, אך יש צורך בהכנות ובאמצעים כדי לבררן מדמיונות.

- ה' למרות חשיבותה של השלמות העליונה, עיקר עיסוק התורה הוא בפרטים המביאים אליה, מפני שאחרת הם היו נבלעים באורה הגדול.
- ו' שלושה סוגי לימוד הם: לימוד שחשיבותו מצד עצמו, לימוד שחשיבותו מצד תועלתו, ולימוד שחשיבותו מצד הרחבתו את השכל.
- ט א' צריך להתאמץ לעסוק במה שיש לו הכנה אליו ובמה שליבו חפץ, למרות כל הקשיים.
- ב לימוד לשם יוהרא וקנטור ממלא את המחשבה בארס מוסרי, אך לימוד הבא מתוך הרגשת קדושה, אף שאינה מבוררת, סופו להתיישר.
- ג' יש להשתדל להקיף בלימודו את כל ידיעות התורה, הרוחניות והמעשיות, בגרסה ובבקיאות, ועל-ידי כך יתגלה אליו פאר בניין התורה.
- ד' בירורן של ההלכות מרפא את הכבדות המתלווה לדקדוק בפרטיהן, ובעלי הדעה הרחבה מכירים בערכם של הפרטים.
- ה' כשם שהעולם מורכב מבריות טבעיות ומלאכותיות, כך המחשבות, התורה, וענייני העולם, צריכים עבודת שכלול ופיתוח.
- ו' הנטייה מללמוד במקום שליבו חפץ גרמה ליציאת אנשים לתרבות רעה, וצריך לקבוע עיסוקן בחלק התורה או החכמה המתאים לו.
- ז אף-על-פי שאצל ישרי-לב העולם כולו מלא באור ה', האור שבתורה גדול יותר, ולכן הפוסק ממנה מתחייב בנפשו.
- ח' גם כשנשמטו מתעצבת מלימוד פרטי ההלכות – אל ינטשן, אלא יזריח עליהן אור ממקורן, על-ידי הברקות שכליות והרגשיות.
- ט ההתפעלות מדברים קטנים מקצצת את הדעת, והשמחה האמיתית היא בקישור הפרטים לכללים ובהכרת ערך כל אחד ואחד מהם.
- י' הצורך לשמה את עצמו המעורב בפלפול, אינו נקרא שלא לשמה, שכן השמחה גם היא מצווה רבה.
- יא' כדי שענפי הפלפול הרחוקים לא יתרחקו מרעיון התורה לשמה, צריך להעמיק את הרגשת ערך התורה וקדושתה.
- יב' מילוי כרסו בנגלה כתנאי ללימוד נסתר – נכון באופן כללי, אך נטיית חפץ הלב ללימוד נסתר מכריעתו.
- יג' שכלם העליון של המעיינים הרוחניים מיישר את סברתם, ולכן הם קצרו בעיסוק בפרטים, ורק מי שלא זכה לכך זקוק למשא ומתן פרטני.
- יד' הזמן ללמוד סתרי תורה הוא כשתשוקתו הפנימית לקרבת ה' מתגברת ואינה נותנת לו מנוחה בלימוד אחר, וזוהי תכונת עסק התורה לשמה.
- ב הזמן שבו האדם אינו ראוי להופעות עליונות הוא המתאים ללימודי הנגלה, ובהתפרצות אור הנשמה צריך לתת לה את חופשה.
- ג' אם רואה שעיקר הצלחתו בלימוד, או עיקר פעולת הלימוד לקדשו, הוא רק בסתרי תורה, יקבע עיונו בהם עד שתזדכך נפשו.
- ד' אל יפול בליבו אם רואה תלמידי חכמים שסתרי התורה אינם נוגעים להם, שכן כל אחד צריך לשמוח במתת חלקו וכשרונותיו.
- ה' סתרי התורה באים ממקום גבוה מהשכל, ולכן הכשרון אליהם אינו תלוי בהכשרה מדעית, ובלבד שיבחין בענוותנותו בין הכשרונות.
- ו' החוש האמוני שבנשמה מכיר בתכונתם ופעולתם של סתרי התורה עליו, אף שאינו מוכשר אליהם, ובלבד שישתמש בישרות שכלו.
- ז' חסרון גדול ישנו בלומדי קבלה רגילים – מה שאינם משוטטים בשכלם ממקורותיה של תורה, קודם שיעסקו ברמזיה.
- ח' לפעמים מיעוט השכל מפנה מקום לנסתרות שלמעלה מהשכל, אך התכלית היא להכיר בחכמה, בחולשותיה, וביתרון הנסתרות.
- ט' כשהנשמה יגעה במדעים המוגבלים היא מוצאת מחבוא בצל רזי התורה, הגימטריות והרמזים.
- י' מנפלאות רזי התורה היא יכולתם לרומם את לומדיהם עוד בטרם הבנתם את תכנם באופן בהיר.
- יא' הדמיונות הרוחניים שברזי תורה, המתפרשים על-ידי השכל, הנם עדיפים עליו ומחיים אותו.
- יב' עיסוק בנסתרות בלב טוב ונאמן מביא ברכה גם כשבא בלא הבנה.
- יג' ביטול תורה הבא מטרתה הנשמה וגעגועיה לצירורים עליונים, הנו מדרגה בדרך לשקידה עליונה הכוללת את הדומיה.

ג גם לעניינים הנעלים מהשכל והרגש, קודמת מידת דרך ארץ – לקשר כל פרט לכללו, ולהתקשר לרצון ה' שבתורה ולכלל ישראל.

ד* החכמה עושה את הרוח האנושית, והתורה עושה את הנשמה הישראלית, וכשם שבפנימיות הנשמה חי רוח ישראל, כך בפנימיות כל חכמה נמצא אור התורה.

ה* התורה נתנה לישראל כדי לפתוח שערי אורה בהירים וקדושים יותר משערי האורה הטבעיים, אך לא כדי להתעלם מהם.

ו אור התורה נחוץ לקיום חיי האדם עוד יותר ממזונו, ובעלי הסוד אינם יכולים להסתפק בכך, והייהם תלויים בשפע סתרי תורה.

ז כשם שאין כנסת ישראל מוציאה את סגולתה לפועל אלא בארץ, כך אין היחיד מוציא את סגולתו אל הפועל אלא על-ידי התורה.

יגא* באוירא דארץ ישראל רוח הקודש משפיעה גם על תוכן ההלכות, ובחוץ-לארץ השפעתה הגלויה היא רק על האגדה, וההלכה מתבררת בשכל אנושי.

ב* תורת ארץ ישראל חביבה בכל הדורות, אך נצרכת במיוחד בתקופתנו, בשלב המעבר בין הגלות לגאולה.

ג* תורת חוץ-לארץ עוסקת בתיקון הנפש הפרטית, ותורת ארץ ישראל – בתיקון הנפש הכללית.

ד* תורת ארץ ישראל מאגדת את המקצועות השונים שבתורה ובחיים לאגודה אחת, ובהירותה מאירה אותם.

ה* השפע האלוהי שבתורת ארץ ישראל מאפשר לה לרדת לפרטי ההלכות והפולסים מתוך עונג רוחני, ולא מתוך הכרח בירור ההלכה.

ו* בארץ ישראל באים מכללי התורה אל פרטיה, כיוון שבה מאוחדים כל חלקי התורה, וחכמי ארץ ישראל מוכרחים לסגל לעצמם מידה זו.

ז* חיי האומה המקוריים והאחדותיים הם רק בארץ ישראל, ולכן בחוץ-לארץ כל חכמה ומידה דוחקת את חברתה.

ח* אסור שענותנותם וצערם של תלמידי החכמים שבארץ ישראל, ישכיהו מהם את כשרונם ואת חובתם להחיות את תורת ארץ ישראל.

יד* כשאדם כופה את עצמו לעסוק בפרטי התורה למרות תשוקתו לנסתר, הוא כופה את מידת הדין בשורשה, ומרבה חסד בעולם.

טו בדרך פרוץ, חובה לצרף את החסד של הנסתר עם גבורת הדייקנות של הנגלה.

טז בלא החוצפה שבעקבתא דמשיחא המעכה את הרגש, אי-אפשר היה לבאר סתרי תורה בגילוי גמור.

יז רזי תורה מתבארים על-ידי כל החכמות, ועל-ידי יראת השמים הטבעית.

יא* תורה שבעל-פה היא התפשטות פנימיות חיי האומה, ולפי גודל שקידתה מוטבע רישומה בעולם.

ב* האדם הישר – צריך להאמין בחייו ובנסיוותיו הישורות, והאיש הישראלי – צריך להאמין בנשמתו האלוהית ובשורשה בתורה.

ג קיום מצוות צריך לבוא בשטף מתוך הנשמה, ואז יש יניקת חיים גם לסעיפים הרחוקים, מה שאין כן באמונה המבוססת על הגיון מצומצם.

ד התורה מורידה את העולמות העליונים ותענוגיהם אל האדם, אך כדי שיוכל לקבלם, הוא צריך להרגיש את שפלותו בלעדיתם.

ה כשאדם קרוב לתורה, מאירות עליו הארות עליונות, ויזהר שלא יחצוץ בעדן על-ידי עוונותיו.

ו התורה מזככת את המידות, על-ידי התכללות הנפש במקורה העליון, ושובה אל הגוף בשפע אצילות ועדינות.

ז זכירת התורה מביאה לידי ענווה.

ח* כשהתורה מתפשטת בכל בחינותיה, היא, ודווקא היא, ממתיקה ומעלה את היצר הרע.

ט* התורה מתקנת את החיים בעומקם, וכל רגשי הלב, התפילה והיראה, זקוקים לה.

י צמאון הנשמה לשלמותה מתמלא מכל הארה רוחנית, והצימאון הישראלי אינו מתמלא אלא על-ידי התורה.

יא* התורה אחוזה ברוח ישראל, ובהתעמקה בהם מתעלה העולם.

ב* כשם שהיראה היא שורש לחכמה וקודמת אליה, כך המוסר הטבעי הוא שורש היראה והתורה וצריך להקדימו.

אורות האמונה

- 17 אדם צריך להאמין בעצמו כשם שצריך לאהוב את עצמו, ויראה נפרות מאבדת את טובו של האדם.
- 18 ישנם אנשים המוכשרים לעבודה מעשית, וישנם המתרכזים באופן תמידי בעבודה רוחנית, ולכן הכהנים אינם נוחלים נחלה.
- 18 כללות היש מתהווה ומשתלשלת בהדרגה מלמעלה למטה, אך כל דרגה בפני עצמה מתעלה מלמטה למעלה.
- 18 חיי הנשמה רצים ושבים ומזמרים לה' ללא הרף – כמלאכים, וככל שיכיר בעל הנשמה העליונה בגדולת עצמו, יתמלא זיו ונהרה.
- 21 הרשע שבעולם, שהתגלה בעבודה זרה, קדם להתגלות האמונה, וסעיפיו התגלו בנצרות שנדחתה מישראל.
- 22 הכבוד והחיבה האידיאליים של ישראל אל הטבע, גדול מהכבוד החיצוני והמוכרח של הגויים, והוא היסוד ליצרם של ישראל.
- 23 האדם האילי בורח אל התאוות בגלל יראתו מהאמונה, אך לא יצליח, מפני שהאור האלוהי חודר בכל.
- 23 עבודה זרה אין די לשנוא אותה, אלא צריך לכפור בקיומה ולהאמין באפסיותה.
- 24 כל מה שיש בו משום עבודה זרה, אף שבחיצוניותו יש נוי רוחני, פנימיותו ארס משחית.
- 24* הכפירה האפיקורסית הבאה ממיעוט החיים, באה לכלות את האמונה המעוותת (נצרות) הקשה ממנה והמרה מן המוות.
- [המשך] הכפירה האפיקורסית הנה שלילית ומתה, ולכן אפשר ללכות את נקודת חיותה ולהצילה, אך את עיוות האמונה החיובי יש למחות.
- [המשך] הכפירה והמינות השרישו את זוהמתם בתרבויות הרשע, והצורך לאבדן אינו סותר את אהבת האדם מצד צלם א־להים שבו.
- 28 נטילת הדיוק והניצחון של האמונה והמוסר והחלפתם בנוגה חיצוני, הנו ארס רוחני המתפשט בעולם עד לזריחת אור ישראל.
- 29 תוכן הנצרות הוא הפרדת התורה מהיראה וניגוד לתורת ישראל, ואפשרות הופעתה באה בעקבות החשכת ההבנה האלוהית.
- 29 התיאוריה של התפתחות העולם מרוממת את האמונה בהשגחת ה' על הבריאה מראשיתה עד אחריתה.
- 31 המינות נתקה את האמונה הטבעית משורשה העליון, וזה יסוד כשפיה וסקריה, וכשתבשיל הטבעיות לקבל אור האמונה – תטהר.
- 32 הטלת הארס של המינות באגדה ובנבואה, והפיכתן לניגוד ההלכה והתורה, הביאה להסתרת האגדה, ובזיקוק העולם מתבררת אחדותן.
- 34 המינות אחזה ביסוד הכישוף המהפך את סדרי הטבע, והנסיים הנובעים ממלכות דקדושה, ישליטו את הקודש בטבע והסתעפויותיו.
- 35 קליפת האגוז הפנימית, שבצורת שתי וערב, משולה לאמונת הנצרות, העושה מהקודש תאוה גסה, והופכת לקליפה.
- 35 הנצרות גרועה מעבודה זרה ברצונה לינוק רוחניות מהיהדות בצורה מעוותת – בלי ההפירה המעשית ודקדוקיה.
- 36 ברשעה ובדעותיה אין להיעזר, ואפילו בדברים הטובים שבה, שכן שורשם הוא הרע, ודווקא בהרחקתם יבוא תיקונם.
- 37 בריחת הנצרות מהמצוות והסתפקות ברוחניות, החליפה תשובה שורשית בסלחנות צבועה, שיעודה להשתיק את מוסר הכליות.
- 38 הכפירה היא סרחון שלפני ריקום בריה חדשה (כביצה המסריחה לפני ריקום האפרוח).
- 39 הכפירה ממרקת את האמונה מקטנותה.
- 39 ככל שהאורה האלוהית מתפשטת בעצמיות החיים, על-ידי סדרי חיים ורגשות קדושים, נעשית האמונה ברורה וודאית יותר.
- 39 כדי לנצח את הכפירה צריכים תלמידי חכמים בעלי גוף ונפש בריאים, הבאים מפיתוח היצירה והאסתטיקה.
- 39 האמונה הכללית משתרשת בחשק הפנימי ומחיייה אותו, והמצוות והמנהגים הנם ביטויים לאותו החשק (כנדרים).

- 40 הכפירה משתוקקת לגבורה, אך זורעת חולשה בנתקה את האדם משרשו.
- 40* הכפירה היא פגם באנושיות ובמוסריות האדם, ולכן היא מיתקנת והולכת בפנימיותה עם התפתחות האנושות.
- האמונה בכריאת העולם ובהישארות הנפש היא דבר טבעי, והכפירה בהם היא פתיות.
- 41 הטוב והרע המוסריים עלולים להתערב, אך יסודם העליון אינו מתערב, ולכן האמונה והקדושה היסודיים, גדולים מכל תוכן מוסרי.
- 42 האפיקורסים קרויים קוצצי נטיות, מפני שהם מנתקים את ענפי המחשבה, הדיבור והמעשה, משורשם העליון וממקור חייהם.
- 43 שורש הכפירה הוא עשיית הטוב לשם הטוב, ועליו על-ידי יאוש הצדיקים מעצמם ומשכרם לעתיד, ועשייתם את הטוב לשמו.
- 43* לפעמים יש כופר, יחיד או דור, שיש לו אמונה פנימית יותר מאלפי מאמינים.
- האמונה עצמה גבוהה מכל הדיבורים עליה, וקליטת צללי דיבוריה בלבד מביאה לכפירה, שבפנימיותה היא אמונה.
- לפעמים יקלקלו את האדם ספרים שנכתבו על ידי קטני אמונה, ואילו ספרים שנכתבו על ידי כופרים גיבורים יעוררו את נשמתו.
- נשמות הכפירה צועקות בפנימיותן לעזרה, ועובדי ה' השולטים בכוחות הטומאה (כר' חנינא בן דוסא ואב"י) קמים להושיען.
- 44 יצר הכפירה והעבודה הזרה שבאומות נובע מתאווה, וכישראל – משאיפתם לאמונה עליונה, ולכן הוא יותר חזק בישראל.
- 46 לגבי האמת העליונה אין הבדל בין האמונה לכפירה, אלא רק לגבינו, ולכן גיבורים רוחניים מעלים מהכפירה ניצוצות.
- 47 כשהדמיון מתפשט בגלל עצלות השכל, הוא יוצר צורות מעוותות, ובבהירות השכל מתיישרות השערות הדמיון במקום שאין השכל מגיע.
- 47* אמונה, מוסר וחכמה, יותר מהמידה, מבלי עולם הם, ולכן יש צורך בכוחות השוללים אותם.
- 48 כפירה באמונה מעוותת הנה הודאה, ואמונה מעוותת הנה כפירה.
- 49 הכפירה שבעקבתא דמשיחא דומה לריקבון הגרעין, המשחרר את כוח הצמיחה שבו, והמבטל את צורתו הישנה המעכבתו מלנבוט.
- 49 רב המנונא הקדים מילי דשטותא ללימודו, כדי שיהא האור ניכר מתוך החושך.
- 50 הסכלות גדולה מן החכמה בעצמת חייה, ובמיעוטה היא מהווה בסיס אמין, שעליו תשרה החכמה העדינה.
- 51 הסיגים שבהבנת האלוהות מתעוררים בזמן התחייה הלאומית, כשצריך לתקן חיי אמונה מעשיים, והחוצפה מטרת אותם.
- 51* אף שכלפי חוץ שולטת הכפירה, בפנים הפנימיות הולך העולם ומתפתח, על-ידי תביעתה הנסתרת לאמונה עליונה ומקורית.
- 52 הכפירה מפנה את אור האמונה, כדי שאור הדעת העליון ממנה יוכל להיכנס, ואור האמונה יתעלה על-גביו.
- 52 שורש יצרם של ישראל בקודש, ולכן חיצוניותו מוכרחת להיות גרועה ביותר, כדי לאפשר בחירה, והוא עתיד להתהפך לאור קודש.
- 53 אמונת ישראל, ואפילו האפיקורסות שבה, גדולה בפנימיותה מאמונת הגויים.
- 55 האמונה השכלית גדולה מהאמונה הציורית בחופש הדעת שבה, ואמונה ציורית תמימה מביאה להכרת השכליות שבה.
- 55 המחשבות הבאות מעומק האמונה הנן החופשיות באמת, ומידמות למקור היצירה, שהיא מקור השעשועים.
- 55 חופש הדעת הכרחי בשעת הלימוד והעיון, אך מוזק בזמן חיי הרגש והדמיון, הזקוקים לדעות קדומות.
- 56 האמונה היא למעלה מן הדעת, ולכן לא קיים בה חופש דעות.
- 56 חופש מחשבה מחודש, המנותק ממחשבות ישנות, ששורשן בחופש עליון המאוחד בכל ההוויה, הנו שעבוד.
- 57 חופש הדעת הנובע מהתנודדות מחשבתיים מביא להתעמקות נסתרת ומפתח בדיעבד את התפשטות ענפי המחשבה.
- 58 החקירה החפשית יכולה לרומם את האמונה רק אחרי שזו נקלטה בלב האדם, וכשבאה קודם לכן, מתהפכת החקירה לכפירה.
- 58 סיגי האמונה אינם פוגמים בעצם אמונת האדם הפשוט, אך כשהוא מתעלה הוא צריך לזקק אותם, כדי שלא יחשיכו את אמונתו.
- 59 אחרי שנקבעה הדבקות הטבעית בנשמה, אין להגביל את ציורי ההשגה, אף שהיסוד העיקרי הוא הסגנון המסורתי המקובל.

- 59 חטא עצום הוא להסתפק באמונה דמיונית בלת-מציאותית, למי שיכול לבררה בשכל טהור.
- 59 כאב הלב, המבוכה והפחד, הבאים בתחילת החיפוש של האמונות והדעות, נובעים מהכמיהה לאמת הבהירה.
- 59 הרעיונות הסותרים, מפני סיגי הדמיון שבהם, מחלישים את אנשי הרוח מלהנהיג, ולפי קדושת השכל מתגדל שלטון הקודש.
- 60 כדי להיות מודרך ממחשבות אישיות מקוריות, צריך לטהר את הרצון, וכל עוד אינו מטהור, יש צורך בהדרכה קבועה ומונחלת.
- 60 * על-ידי חופש רוח יכיר העולם בערך המחשבה, ויבוא להוקיר את ישראל, אמונתם וצדיקים, שהם נושאי המחשבה האלוהית.
- [המשך] חופש דעות של אנרכיה מביא לעבדות הדעות, ועם כל גדלות המחשבה, הנה רק לבוש לגדלות הרצון.
- 61 חופש המחשבה הנוזק כדי לבוא למדרגת הקדושה, תלוי בטירת האדם מחטאיו ומידותיו הרעות.
- 62 הוכחות השכל שבאמונה, כוללים בתוכם צד של דמיון, הפועל גם כשכוח השכל מתבטל.
- 62 כשם שהתארים השלילים נזקקים כדי לזכך את התארים החיוביים, כך הם נזקקים לזיכוך אהבת ה' ולהבחנה בינה ובין אהבה רגילה.
- 63 לכל נקודת אמת מצטרפים קווי שקר, הניתקים ממנה ככל שאור הדעת מתגבר והרצון מתרחב. צריך לגאול את האמונה והיראה מקטנותן.
- 63 * בעניינים רוחניים מצויות מחלוקות רבות הובערות עד לב השמים, שבפנימיותן אינן מחלוקות כלל.
- 63 בגלל מורכבות חלקי המחשבה והאמונה, כל אחד בונה לעצמו עולם רוחני, שלפעמים אינו נוגע, ואף מזיק, לעולמו של חברו.
- 64 ככל שהאדם משכלל את ציוריו הפנימיים בצורה שתאיר את נפשו, קולע הוא אל האמת הכללית, וממביר את השפעתה אליו.
- 65 * שורש האמונה הוא בחכמה הכמוסה, המאירה לאדם את האמת הכוללת, ויציאתה אל הפועל באה על-ידי האמונה בפרטים.
- בעלי החכמה העליונה, מעוררים את הצימאון לנשגב, ומכשירים את העולם להתקשר באמונה.
- 65 האינסטינקט של בעלי האמונה מתגלה בעניינים נשגבים, ושל בעלי התרבות – בענייני מוסר ודעת, וצריך לאחדם.
- 66 האמונה היא שירת החיים, החודרת לפנימיות הנפש יותר מהפרווה של חיי החול.
- 66 אין שירה בעולם שלא מתנוצצת בה קדושת האמונה, וכשהקדושה מתגלה בה במלואה, אז היא באמת שירת קודש.
- 66 מכיוון שעיקר האמונה היא קליטה ממה שלמעלה מן השכל, היא נמצאת אצל קטני השכל, וחכמי הלב המתבוננים למעלה מהשכל.
- 66 האמונה העליונה משתפלת לשדרות נמוכות, כדי שכל אחד יתארה כפי יכולתו, אך חכם הרוח הינוק משפלותה, נקלע לסתירות.
- 67 כאשר יגלה ההמון את המרחק הרב שבין האמונה ובין מדרגתו, יבוא לחרדה, שתשובתה היא גילוי סגולת ישראל והקישור לקדושה.
- 67 כשהשכל מקדים את הכרות האמונה הקדומות לו, הוא נעשה חולני, וכשהוא בא אחריהן הוא מאיר אותן.
- 67 * עיקר האמונה הוא ההכרה בגדולת שלמות אין-סוף, וההכרות הליביות והשכליות הן רק הסברות ודרכים להגיע אליה.
- רק שאיפות הקדושה והאמונה הן נצחיות.
- 68 האמונה מקיפה את כל הפרטים וכל הידיעות ומחיה את כל ההווה, וממנה שואב הצדיק את אורו.
- 69 כשם שתורת הקרקע מעשירה את האיכרים הפשוטים, כך עושר המדע האמוני מפתח את האמונה התמה שבהמון.
- 69 האמונה מורכבת ממיזוג האהבה והיראה, והן בשורשן פונות רק לעניין האלוהי.
- 69 כשם שההכרה במקורם האלוהי של צורכי האדם הגשמיים מכשירתם להעלאת האדם, כך גם ההכרה במקורה האלוהי של האמונה.
- 70 בהסתכלות של אמונה רואים, איך המדע, התרבות וחיי החברה, אינם יוצאים מחוץ לתוכן האלוהי בעולם.
- 70 לפי רוב האמונה המתגלה בלב האדם, כך גדלה אהבתו לבריות ויכולתו לתקנם.
- 70 הלעג על הצד החיצוני שבאמונה, נובע מקוצר ראייה בהתפשטות אור ה' על קטן וגדול כאחד.
- 71 כשם שתארי ה' מרוממים אותנו מכל שלילה, כך תיאור מידותיו הנראות כפגומות, מעלה את מחשבותינו למעלה מכל מוסר מוגבל.

- 71 _א לאמונה עלולים להצטרף דברים שלאחד הם נחוצים ולשני הם מזיקים, ביחידים ובעמים, אמנם האמונה בטהרתה כוללת את הכל.
- 72 הציורים המדולדלים שבאמונה מחלישים את הכוחות הגשמיים והרוחניים, והתקנה היחידה לכך היא להתעמק בפנימיות התורה.
- 73 ציור הטבע והנס כסותרים גורם לסתירות בערכי האמונה והמוסר, ואילו ראיית אחדותם מביאה שלום במוסר ובאמונה.
- 74 תורת משה והארת האמונה היונקות מהניסים ומזכרון העבר, הן הבל כלפי תורתו של משיח היונקת מהארת הנשמה שבהווה.
- 74 _א אמיתות האמונה הנן נצחיות, וכל השינויים החלים באמונה במהלך הדורות, הנם רק באמונות המוכרחות שסביבן.
- 75 גם האמונות המוכרחות, המתחלפות במהלך הדורות, הנן טבועות בטבע האדם, ועקירתן פוגעת באמונות האמיתיות.
- 75 _א האמונה בטבעיותה היא קנאית ואינה סובלת אמונות אחרות, ומצד הכרתה יש בה חסד וסבלנות, ובמקורה מתחברות שתייהן.
- 76 כשתאוות האמונה גוברת על עבודת האמונה, היא ממלאת את תאוותה באמונות הרסניות, וזהו יסוד יצרא דעבודה זרה.
- 77 הצימאון לאמונה בא מעומק הנפש, והוא עלול להתלבש בתאוות, ולכן האמונה אינה מתגלה בשווה לכל, והתורה מעדנת את הנפש ומעלה את הצימאון לשרשו.
- 78 אמונת כל עם יוצרת את אופיו, ואמונת ישראל כוללת את כל זיקי ההכרות שבכל האמונות בצורה מעודנת.
- 80 השקפת העולם השלמה שבעתיד, נגה פיתוח של אמונת ישראל שבהווה, שההמון באמונתו הטבעית, ונבוני הלב, טועמים ממנה.
- 80 _א רק כשההבנה האלוהית טהורה מסיגים היא מאירה ומחייה את העולם, וכשהיא מעורבת בסיגים היא מקור הרשע.
- 81 כוחם של ישראל הוא בגילוי אמונה ניסית, המעלה את הטבע מבהמיותו.
- 81 _א חוש האמונה הפנימי מתעטר באור הדעה והשכל, ושניהם מתחברים עם רוח הקודש העליונה, ההולכת ומתקשרת באור התורה.
- 82 כשם שמזון האדם עדין ומזוקק ממזון החיות, כך אמונת ישראל צריכה להיות מזוקקת יותר מאמונת הגויים.
- 82 _א רק האמונה האלוהית משיבה לנשמה את צביונה, וישראל לבדם הם הדבקים בה' בעומק נשמתם.
- 84 _א האמונה היא אין-סופית, ולכן טפשות היא לתת לה גבולות וקצבה.
- [המשך] אמונת ישראל היא נחלה ללא מצרים, והיא באה לידי ביטוי ביציאת מצרים, וחוזרת ומתגלה באכילת מצה.
- 85 חיבור החכמה והאמונה צריך להיות בתוכנו, ולא רק באישיות, ולכן צריך בידיעת קונו הממזגת את שתייהן.
- 86 האמונה צריכה להתחבר עם החכמה על-ידי המוכשרים לכך, והרפיון מלחברם ממלא את הנשמה בצער.
- 86 _א המוכשר בשכלו אינו יכול להזניח את הדעת ולהשריש את האמונה על הרגש והדמיון.
- 86 _א המשכילים הגדולים אינם יכולים להסתפק בהתלהבות דמיונית ואמונה פשוטה, אלא צריכים להתעמק בשרשן השכלי.
- 86 _א חלקי התורה של הרמב"ן (רוי תורה) והרמב"ם (ההיגיון) הנן מנוגדות זו לזו, אך שתייהן יחד בונות את בית ישראל.
- 87 הקבלה נותנת את הטמפרמנט של אש האמונה, והפילוסופיה כמשחק ילדים לעומתה, אך כדי לקבלה זקוקים לבריאות הגוף והנפש.
- 87 _א תורת הסוד מתארת את האמונה בצורה חיובית נסתרת, המחייה את כל החיים, ואילו השלילה הפילוסופית מחייה רק את ההכרה.
- 88 העדפת הרמב"ם את אריסטו הרציונאלי על אפלטון החזיוני, באה כתיקון לעבודה-זרה, אך הוא השאיר פתחים לחזיוניות הקרובה לנבואה.
- 89 צריך לאחד את האמונה, השמחה והאהבה, עם העמקה ברוי תורה, ובסידור הדברים במדעיות.
- 89 _א התאמת סדרי העולם לתכליתו, המתגלה במדע של ימינו, מכשירה את גילויים של מעשה בראשית ומעשה מרכבה.
- 90 שלילת ההגשמה היא פתח ודאי לאמונה, התלויה בחכמה.
- 90 _א באמונה יש הארה השוללת את השכל האנושי המאפיל עליה, אך יש להיזהר שהוא לא ישלול אותו לגמרי, שכן סעיפי האמונה נזקקים לו.
- 91 _א פתרון חידת החיים בהשקפה חומרית מיוסדת על ספקנות וזעם, וראיית העולם הזה כפרוודור מביאה לגבורה ואומץ.

- 106 האמונה הקטנה דומה לנטיעה הנטועה ברוח, שממנה לוקחים ייחורים כדי לנטועם המקום רחב.
- 106 יראת השמים התמימה עלולה ללקות ברפיון, ולכן זקוקה היא לניגוד של הספרות החופשית, שבגסותה היא מאמצת את הרצון.
- 107 בחסידות פנימית כלולה הארת האמונה הטבעית של הנשמה, והיא זקוקה לאמונה הבאה במסורת כדי לשמרה משגיאות.
- 107 הריליגיוזיות הטבעית יש בה מזהמת עבודה זרה, והיא נטרת על-ידי מחויבותה למעשים אלוהיים, ושבה להאיר את הנפש.
- 108 האמונה והרצון הטבעיים מתגברים על-ידי התפילה, אך סיגי הטבע עלולים להידבק בהם, וצריכים הם לזיקוק התורה והחכמה.
- 109 התפילה היא הבעה של האמונה הטבעית, אך צריכה היא את העיבוד והניקיון של התורה.
- התפילה והאמונה, בהתנתקן מהתורה, המצרות והמוסר, נפלו לעבודה זרה, נצרות ואסלם, והן עתידות לזרוח בעוצמה כפולה.
- 111 הנדר נובע מעומק חוש האמונה הטבעית, והוא עולה על השבועה המיוסדת על אמונת האבות, ולכן מתירים אותו לפני יום הכיפורים.
- 112 חפץ קרבת ה' הנו חוש טבעי של הנשמה, וכישראל הוא תופס את כל פרטי החיים על-ידי ההעמקה בתורה, ויש להכיר בנחיצותו.
- 113 כשהאמונה בריאה, האדם נעשה טבעי ומוסרי, ואהבתו לפרטי המצוות, לאומה ולארץ, גדלה.
- 113 בחוש האמונה מרגישים את צער הנפש על פגמיה ושמתה על תשובתה, ובעת דקדוק עצמי על מעשיו מתנחמים מהתורה וגדריה.
- 114 אומץ גילוי אליהו אחוז באמונה הטבעית העיונית, מקור הוודאות וקנאת הדייקנות, המביאה להכרת חשיבות האומה ורווחתה.
- 115 הקדושה הטבעית האוניברסלית מופיעה בישראל בחודש תשרי, ועל-ידי מצוות החג היא ננסרת, כדי לגלות את ייחודם של ישראל בשמיני-עצרת.
- 115 קדושת הפסח מגלה את עומק הטבעיות של האמונה ואת העושר הקיים בה, שמפני החטא אינם גלויים לכל.
- 116 אמונת הגויים הטבעית באה מתוך תאוותם, ולכן אינה עומדת בשעת צער, מה שאין כן אמונת ישראל העליונה.
- היראה וקיום המצוות צריכים לבוא ממקור אלוהי הכולל את הכל, והחלפתם בתרבות אנושית, המיוסדים על חיי החושים, לא תלח. 94 יראת האומנות והחידוש באה ליצור בסיס ומסגרת לחידוש והיצירה, ולפי רוב הלימוד וההיגיון היא מצטמצמת.
- 94 כל מחשבה, טובה או רעה, פועלת רבות אף אם לא הגיעה לידי מעשה.
- 95 כל ההשכלות האלוהיות הנן הרחבה של חוש האמונה הפנימי והטבעי, ולכן הצלחתן תלויה בקישורן אליו.
- 95 הננו רואים בחזון, איך רוח המדע ורוח האמונה מתאחדות וכוונות יחד את רוח האדם, למרות תכונותיהן הסותרות.
- 96 העולם התפתח והזדקק, ותפקיד המסורת והדת לתקן את הצדדים הפראיים שנתרו בו, ולא לכבוש את הטוב ה"אנרכי" שבו.
- 97 הרדמת השכל על-ידי האמונה והיראה החיצונית, היא שקר וטומאה ומביאה חושך לעולם, אמנם גורמת היא לענוות השכל האנושי.
- 98 בישראל כל צדדי ההשכלה השונים מפתחים את האמונה בכורא, ואילו המינות מבססת את אמונתה על סכלות ובריחה מהעולם.
- 99 מערכה אורגנית של המעשים והדעות של כל הדורות, נמצאת בכל נשמה, והמנתק את עצמו ממנה קורע את נשמתו.
- 100 היופי שבמסורת והעומק שבהכרות העצמיות, צריכים הם זה לזה.
- 100 כל הסתירות בין האמונה והמדע, הפשט והדרש, הנן סובייקטיביות, ותכונת ישראל היא לחזור לאובייקטיביות המאחדת אותם.
- 103 האמונה הטבעית מזלפת בחשאי טל חיים על הנפש וכוחותיה, ומכשירתה את האדם להיות צדיק וחסיד ואוהב הבריות.
- 104 שורש התורה ויראת החטא באמונה הטבעית שבישראל, והבינה העליונה מברילה בינה ובין הטבעיות האמונית החולה שבנצרות.
- 105 האמונה הפשוטה והטבעית, כוללת את האמת, השירה והמידות הטובות, וכשהיא מושלת מתמלא העולם באהבה וחסד.
- 105 האמונה הטבעית העזה, צריכה להישתל ביסוד התורה, להתנקות ולהיטהר על-ידיה, ואז כוחה מוכפל.

- 118 מקור האמונה המסתורית ברצון המקיף ומחייה הכל, והאמונה הרציונאלית – בחכמה המבחינה בין המדגרות, ושתייהן מוכרחות.
- 120 השכחה השרויה ביסוד האמונה התחתונה, מזקייתה לחידוש רשמים תדירי, וכפי זיכוכה מתבטלת ממנה השכחה, אך נשאר בה עונג ההתחדשות.
- 121 האמונה הטבעית זקוקה לצירוף השכל, ואחר צירופה היא עומדת באיתנה (כשם שאברהם זייק אמונתו בחקירותיו).
- 121^ג בחוצפה שבעקבתא דמשיחא מתגלים אורות האמונה השלמה הגנוזים באמונה הפשוטה, כדי לשוב לשורשם בגילוי.
- 123 האמונה השרויה זקוקה לכלים של המצוות המעשיות, אף שהן מכבידות עליה, ולכן בעלי האמונה השרויה סובלים אותם באהבה.
- 123^ג כשהנשמה הטבעית מתגברת ממקורה העליון, היא מבקשת את התגלמותה המעשית במצוות.
- 124 רק ישראל מקשרים את עולם העשייה עם העולם האידיאלי, ואילו הגויים רק משערים את צלליו, שהם קסמים שאינם עושים פירות.
- 125 הנצרות הכירה בממשות העולם ונתקה אותו מהאלוהות, והחסידות מיעטה את הממשיות, ואילו דרך התורה בגבורה ובשלטון מעשי.
- 125^ג ריבוי המצוות המעשיות אינו מעיד, כטענת המינות, על עוני רוח, אלא הוא הכלי המכיל את שפע החיים הפנימיים של התורה וישראל.
- 126 המצוות והמנהגים מציירים בחיי הנפש והעולם ציורי אמונה, ועזיבתם מציירת ציורים הפוכים, וביאור רזי תורה מעורר הרגשה זו.
- 126^ג העבודה, אפילו המתנכרת לתודעת הקודש, מבררת לאדם ולעולם את היחס בין העולם ליוצרו, וממילא בין האדם לבוראו.
- 127 אם יתגלה לעולם האושר שבקיום המצוות, ירוצו הכל לקיימן, אך גילוי זה נסתר כדי שתיעשה העבודה לשם שמים.
- 127^ג המצוות משפיעות חיים בנשמה, אשר ניכרים רק בחופש האמונה ולא במדע חיצוני.
- 128 באמונת ישראל הטבעית חקוקים התכנים העל-טבעיים של הקודש, ואילו אמונת הגויים, אפילו בטהרתה, היא רק טבעית.
- 128^ג אצל ישראל המעשה קודם למחשבה, שכן שורשם הפנימי כבר מתוקן, ואילו אצל הגויים המחשבה קודמת.
- 129 היסוד החינוכי של השפעת המעשים על המחשבות, קודם ליסוד הבגרותי של הקדמת המחשבות.
- 129^ג כשהאדם אינו ממצא את יכולתו בהכרת ה', כל מעשיו משתפלים, ומשפילים את הכרתו, אך כשעושה כפי יכולתו הם מתברכים.
- 130 המעשה מבסס את האמונה, וכל אמונה שאינה יכולה להתיישם בהמון – פגומה מעיקרה.
- 131 [המשך הפסקה שבאוה"ק ב תקלח] המחשבות החדשות מחייבות את אנשי האמונה לרוממה ולהשיבה לגדולתה.
- 131^ג באמונה הגדולה, המחוברת לאהבה, יראה ודבקות, מאיר כל הטוב שבעולם.
- 132 כשענפי האמונה מתפשטים משורשה, היא מחייה את כל העולם, ושואבים ממנה תורה ממקורה.
- 133 אמונת ישראל העליונה מחייה את כל האמונות, וכל תהפוכות העולם מכוונות לגאול אותה מלבושיה הצואים, וזוהי עבודת ישראל.
- 134 האמונה צריכה להשתחרר מכל כבליה וקליפותיה, ולהזריח את קרני אורה.
- 134^ג באמונה הגדולה מבינים את הבלתי-גבוליות העליונה שלמעלה מכל נמנע חיובי, וכל הנמנעות קיימות רק האמונה המוגבלת.
- 134^ג כשגאונות האמונה ממלאת את הצדיק, מוארים ממנו העולם כולו וכל הבריות.
- 134^ד ככל שמתרבים החלקים הרוחניים בציור, במוסר ובהכרה, ובייחוד בהשלמתה של תורה, מתחזרת האמונה ודבקותה.
- 135 האמונה מתגלה בהכרה פנימית עליונה, וביקורתית תחתונה, שריבויה מביאה לנפילתה, וראוי לגסי השכל להתרחק ממנה.
- 136 האמונה צריכה להקיף גם את כוחות הדמיון וההזיה וכל כוחות הנפש, ולא להסתפק במדרגתה השכלית.
- 137 אצל הבינוניים, השכל האלוהי חל רק על-ידי ביטול השכל המעשי, ולכן השפלת השכל שהיתה במצרים, נזקקה לקבלת האמונה.
- 137^ג היראה היתרה מדכאת את הניצוץ האלוהי שבנשמה, וצדיקים עושים עליה תשובה.
- 138 צריך לצרף את יראת השמים מסיגיה על-ידי ההכרה שאין בה סיגים, כשכל חלק ממנה נמצא במקומו.

- 138 אמונת ההמון מבוססת בחיים אך היא דמיונית, ושל בעלי השכל עליונה, אך תלושה מהחיים.
- 138 האמונה העליונה יורדת ומתחברת עם התחתונה, המקושרת לשכל האנושי, וממתיקה את התנגדות השכל אליה.
- 139 לפעמים מתוך החשק לאחוז בדרגה גבוהה, נשמטות המדרגות הרגילות, ועיסוק בתפילה למרות שברונו מפתח את האמונה בגודלה.
- 139 גדולת האמונה אינה תלויה בריבוי מְשָׁאֵיהָ, אלא בעומק החוש האמוני וגודל התפשטותו, ורוחב הרגשתו בכבוד ה'.
- 139 ראיית הנס כשידוד הטבע מביאה לחולשה, והאמונה רואה את הנס כתוספת גבורה אלוהית בטבע.
- 140 החופש האלוהי הבלתי-גבולי המתגלה בניסים, מבאר את הצדק שבהשגחה ואת היופי שבמוסר, וישראל עדים עליו.
- 141 אם צריך כפרה על הסתגפות חושנית, קל- וחומר שאסור לדכא את החושים הרוחניים, אלא יש לעדנם בזיכרון המידות.
- 141 האמונה תלויה בחופש הנשמה, התלוי בטהרתה מפגמיה.
- 142 בעלי הנסתר – תורתם עצמית ואישית ואינה ברת-השגה, ומתוך התענגותם הם משפיעים ממנה לרשות הרבים.
- 142 האמון המשפחתי הוא תולדה של האמונה העליונה וכלול באותיות שם ה', פגימה בו פוגמת בכל ייחוסיו החברתיים, ובניינו בונה אותם.
- 143 האמונה והדבקות משפיעות גבורה ויכולת בדמיון הקודש, בשכל, וביציאה אל הפועל במעשה.
- 143 קטנות האמונה באה מתוך חוסר אמונת האדם בעצמו ובהתאמתו אליה, ובייחוד בישראל, שגאותם הלאומית משובצת בענווה.

מדות הראיה

אמונה	אל המדות
א החינוך הפשוט מתחיל עם בוא הילד לכלל הכרה, והמדעי – בלידה, והאמוני – מהעיבור.	א* זיכך המידות בדרך הדעת, קודם לזיכוכן בדרך הרגש.
ב האמונה מורכבת ממיזוג האהבה והיראה, והן בשורשן פונות רק לעניין האלוהי.	ב* בכל מידה טובה יש חסרונות הבאים עמה, והעבודה השלמה היא לזככה מסיגיה.
ג האמונה העליונה משתפלת לשדרות נמוכות, כדי שכל אחד יתארה כפי יכולתו, אך חכם הרוח היונק משפלותה, נקלע לסתירות.	אהבה
ד לפי רוב האמונה המתגלה בלב האדם, כך גדלה אהבתו לבריות ויכולתו לתקנם.	א* האהבה צריכה להיות מלאה בלב לכל.
ה כשם שתורת הקרקע מעשירה את האיכרים הפשוטים, כך עושר המדע האמוני מפתח את האמונה התמה שבהמון.	ב* אהבת המעשים קודמת לכל, אחריה אהבת האדם, אחריה אהבת ישראל, ונעלה על כולן אהבת ה', שערכה אינו תלוי בפעולותיה.
ו כל ההשכלות האלוהיות הנן הרחבה של חוש האמונה הפנימי והטבעי, ולכן הצלחתן תלויה בקישורן אליו.	ג אי-אפשר שלא לאהוב את ה' ואת טובו המלא את העולם.
ז האמונה הטבעית העזה, צריכה להישלל ביסוד התורה, להתנקות ולהיטהר על-ידיה, ואז כוחה מוכפל.	ד* שלהבת אהבת ה' בוערת בנשמה תמיד, ורק האדם באכזריותו מתנגד לטבעו, ומשתקע במחשכי החיים.
ח בחסידות פנימית כלולה הארת האמונה הטבעית של הנשמה, והיא זקוקה לאמונה הבאה במסורת כדי לשמרה משגיאות.	ה אהבת הבריות צריכה להתפשט על כל העולם, והשנאה רק על הרשעה והזוהמא.
ט האמונה והדבקות משפיעות גבורה ויכולת בדמיון הקודש, בשכל, וביציאה אל הפועל במעשה.	ו* מידת האהבה שבצדיקים, כוללת את כל הברואים, ואפילו את עמלק בשורשו שמעל השמים.
י אמונת ישראל, ואפילו האפיקורסות שבה, גדולה בפנימיותה מאמונת הגויים.	ז* המניעות על האהבה, בין מן הטבע ובין מן התורה, מזככות ומעמידות אותה על עצם האהבה האלוהית, בוראת ומחייה כל היצורים.
יא השקפת העולם השלמה שבעתיד, הנה פיתוח של אמונת ישראל שבהווה, שההמון באמונתו הטבעית, ונבוני הלב, טועמים ממנה.	ח* כשאוהבים את הרשע מצד הטוב שבו, מפרידים בין הטוב לרע, ומאפשרים לשנאת הרע לפעול בשיא תקפה.
יב כשם שתארי ה' מרוממים אותנו מכל שלילה, כך תיאור מידותיו הנראות כפגומות, מעלה את מחשבותינו למעלה מכל מוסר מוגבל.	ט* שנאת הרשעים היא רק מצד חסרונותיהם, אבל מצד צלם אלוהים שבהם ראוי לאהובם.
יג האמונה צריכה להשתחרר מכל כבליה וקליפותיה, ולהזריח את קרני אורה.	י* נכון לרדת לסוף דעתם של העמים השונים, כדי לבסס את האהבה לכל, ולבטל את צרות העין הרואה טוב רק בישראל.
יד לפעמים העמדת האמונה דורשת כפירה בדמיונות, ולפעמים היא דורשת דווקא התלבשות בהן.	יא* צריך לייסר עצמו לאהוב את הבריות, ובייחוד את המצוינים שבהם.
טו האמונה בטהרתה באה על-ידי אפשרות של כפירה.	יב אי-אפשר לעצור את האהבה האלוהית של חסידי הקודש, שכל הלימוד והמעשה הם הכשרים להתפשטותה על כל החיים.

לב* הצדיקים מזקקים את האמונה הטבעית, עד שהיא מבריקה ומאירה לכל העולם, ובכך הם פודים אותה מעבדותה.

לג* האמונה הפנימית היא כל-כך גדולה מהשכל, עד שבשכל שאינו חופשי היא נראית כהפוכה ממנו.

לד* שורש האמונה הוא להביע בפנימיות הנשמה את גדולת אין-סוף.

ברית

א* פגם הברית מחליש את טבעיות המוסר, ובקבלת צער התשובה באהבה מתחזקת אהבת הטוב, אף זו שאינה מורגשת ליחיד.

ב* פגם הברית גורם לבלבול המחשבה בעת עיסוק בחומרות, ותיקונו רק בעיון בעמקי האגדה ובשפע הדעת.

ג* פגם הברית פוגם במוסר ובשכל העליון, וכל ציורי המוסר מתרופפים, ובתשובה מאהבה עם עיון האגדה מעלים אותם.

גאווה

א* בלי סילוק אבק הגאווה, אי-אפשר להגיע אל השלמות, וסילוק הגאווה משאיר רושם של שמחה, יחד עם שפלות אמיתית.

ב* בכל המידות הרעות אין מידה המגשמת את האדם כמו הגאווה.

ג* מי שמשתוקק לאור ה', ימאס בגאווה עד שתהיה סרוחה בעיניו בחוש.

ד* כל זמן שהגאווה בלב, אי-אפשר לשוב בתשובה, ואי-אפשר להשכיל כל השכלה טהורה.

ה* המטהר עצמו מגאווה, יכול לשוב גם מעוונות המונעים את התשובה.

ו* הכרת הגאווה היא הרפואה לתיקונה.

ז* הגאווה פוגמת את הרצון, וכשהוא פגום אין מקום לכל טוב לנוח.

ח* הגאווה מסבכת עצלות.

ט* הגאווה היא הטפשות היותר פראית.

י* הגאווה היא בעצמה עונש נורא.

יא* כשאדם משתוקק להסיר את הגאווה מלבו, שונאיו נעשים אוהבים לו בלבבם.

יב* כשאדם משתוקק להסיר את הגאווה מלבו, יזכה לאהבת ארץ ישראל.

טו* האמונה בטהרתה באה על-ידי הכפירה בהבל וברשע.

יז* באמונה מונחים סיגים מזיקים, אשר נטהרים בכור המוסר והדעת.

יח* אף שאמונה רגשית ותמימה הנה טהורה, המחוננים בשכל אינם יכולים להסתפק בה, ואם יעשו כן, תתמלא אמונתם מרמה.

יט* הלעג על הצד החיצוני שבאמונה, נובע מקוצר ראייה בהתפשטות אור ה' על קטן וגדול כאחד.

כ* סיגי האמונה אינם פוגמים בעצם אמונת האדם הפשוט, אך כשהוא מתעלה הוא צריך לזקק אותם, כדי שלא יחשיכו את אמונתו.

כא* האמונה הכללית משתרשת בחשק הפנימי ומחיייה אותו, והמצוות והמנהגים הנם ביטויים לאותו החשק (כנדרים).

כב* המצוות והמנהגים מציירים בחיי הנפש והעולם ציורי אמונה, ועזיבתם מציירת ציורים הפוכים, וביאור רוי תורה מעורר הרגשה זו.

כג* צריך לקשר את כל מעלות השכל, הרגש והמעשה, עם האמונה הפשוטה המושרשת בילדות, שבתמציתה היא עולה על כולנה.

כד* אין מקום לכל קנייני החיים והתרבות בלא הכרות האמונה, וההכרה בהכרחיותם מבססת את האמונה.

כה* צריך לברר את שני הצדדים הכלולים באמונה: האמת האלוהית שבה, והצורך של האדם בה.

כו* הביקורת, אפילו הזכה, בענייני האמונה, היא מעוותת, שכן האמונה מתגלה רק בבושי קבלה ומסורת, ורק הצדיקים יכולים להשיגה בביקורת.

כז* דור עקבי משיח מקושר בפנימיותו ובמעשיו לתמצית האמונה, אף שבחיצוניותו הוא פועל להריסת הסבריה החיצוניים.

כח* האמונה הקטנה גורמת לכפירה לבוא ולטהרה, וכשתעלה האמונה יצטרף גם הטוב שבכפירה, וישמש כטרקלין לאמונה.

כט* את רכות הלב הנגרמת מאמונה נמוכה, יש לתקן על-ידי הרמה לאמונה עליונה, שכן עויבת האמונה מביאה לרכות לב גדולה יותר.

ל* באמונה הנמוכה יש תועלת, ובלבד שלא תנהיג את החיים, וכשהיא עוברת את מידתה, מגרשת אותה התרבות.

לא* כדי להשיב את האמונה לביצרון ולחיותה בכל נשמה, צריך לעסוק באורחות השכל הגנוז, שלמעלה מכל הגדרה.

- יג* האוהב את ארץ ישראל באמת, יזכה לשנוא את הגאווה.
- יד* החפץ באמת לשנוא את הגאווה, יזכה לענווה.
- טו* השונא את הגאווה באמת, כל מחשבותיו הן דברי תורה.

העלאת ניצוצות

- טז* השונא את הגאווה, יזכה לברר הלכה ברורה.
- יז* השונא את הגאווה, זוכה להתענג בדבקות בה'.
- יח* השונא את הגאווה, מתקדש האוויר הסובב אותו.
- יט* כל מי שסבל הרבה מגאוותו, יודע יותר איך לשנאתה.
- כ* אפילו כשמשפילים אותו הרבה, אל ייגע בגאווה.
- כא* אדם גדול אינו צריך לקנא בקטנות, כדי שלא יבוא לשפלות הגאווה.
- כב* אין חשש גאווה בהרגשת הטהרה הפנימית בעומק הדעת ושפלות הנשמה.
- כג* אין להתבטל מלימודו מחשש לגאווה, אלא יעסוק בטוב והגאווה תתעלה, או שתתבטל בתשובה תתאה ועילאה.
- כד* אדם יכול למצוא בעצמו נקודות גדולות ונקודות שפלות, ויתמלא ענווה משתיהן, שכן גם גדלותו הגולמית דורשת פיתוח.
- כה* צריך לברר את רגשי הגאווה, כדי שלא ידחק את אותם המזכירים לו את גדלות נשמתו, ויתמלא עצבות מדומה לקרבת ה'.
- כו* כשהתשובה האיטית כבדה, יתרום בבת־אחת ויסתכל על הטוב שבמגרעותיו, ודרישתו את הטוב תהפוך אותן לטובה.
- כז* לפעמים הצדיק מתמלא גאוות ה' וזועם על רוח השפלות הפסולה, וגאווה זו ממלאתו גבורה, שמחה ואהבה לכל.
- ד* צריך להידבק באידיאלים האלוהיים, ולמלא מהם את החיים באיווי ושקיקה אדירה ביותר.
- ה* אי־אפשר להינצל משמץ עבודה זרה, אלא על־ידי שינון החובה להידבק במידות האלוהיות, ולא בשכינה עצמה.
- א* כשם שאפשר להעלות ניצוצות באכילה, כך אפשר להעלותם גם בכל פעולה, שמיעה וקריאה, בענייני העולם.
- ב* לכתחילה יש להיזהר באכילה, כדרגת הצדיק, אך בדיעבד אין לדאוג מאכילה גסה, משום שבוודאי יתעלו כל הניצוצות.
- ג* עליית הניצוצות באכילה, תלויה בעליית הניצוצות מכל התנועות והדיבורים שבחיים.
- ד* בשינה מתעלים ומתמתקים הרשמים הנקלטים מבחוץ, במידות, בדעות, במעשים וברצונות, מפני צמצום הגבלות הסביבה שבה.
- ה* טלטול הדרכים ופגישת רשמים חדשים בחיפזון, דוחקים את הישנים, ויש להיזהר שלא לדחוק חזרה את החדשים, אלא לאחדם בתשובה גדולה.
- ו* אכילה לפי המידה מקדשת ומשמחת את החיים, והעצבות מביאה לאכילה גסה, המתהפכת ליאוש וכעס, אך אפשר להופכה לשמחה.
- ז* ניצוצות הקדושה שבאוכל מתאמצים לעלות, אך צריך לסייע להם בכוונת האכילה, שלא יתפרצו לעלות בלא ברור ויביאו לגאווה.

חופש

- א* כאשר חופש הדעות נוטה אחר תאוות ודמיונות, הוא מאבד את הון החיים, וכאשר הוא מתרום מהם, הוא מאשר את החיים.

יראה

- א* יראת ה' היא החכמה היותר עמוקה, והיא הנותנת למדע את עמקו, ובלעדיה הוא שטחי וחיצוני.
- ב* עומק היראה בא מהתמזגות היכולת ואי־היכולת לדעת את ה'.
- ג* אף שיש תועלת לרשעים בחזיון המפחיד של יראת העונש, הניגשים אל ה' צריכים להשכיל ביראת ה' וציוריה המענגים.

דבקות

- א* החכמה האלוהית מלמדת אותנו את הספירות והמידות האלוהיות, כדי שנידבק דווקא בהן, ולא בעצמות ה'.
- ב* אי־אפשר להידבק בגבורה העליונה בלא דבקות בספירות ובשמות, וכשאינן מכירים בכך, אין מכירים בתכנן כלל.
- ג* כשמכירים בתלות המידות והאידיאלים במקורם האלוהי, הם מתעלים ומוארים באור חדש.

- ד** יראה חיצונית ממעטת את הרצון האנושי במקום להופכו, אמנם בהכרה פנימית בטוב הגנוז בה היא מתעלית.
- ה'** חוץ מהיתרון הכמותי של יראת הרוממות והאהבה על יראת העונש, ישנו פער איכותי ביניהם, שיראת העונש היא רק הכשרה ליראה.
- ו'** במצב בריא, יראת העונש נצרכת רק במצוות השמעיית, ועל-ידי דרישת טעמי תורה מתהפכות גם הן להיות שכליות, ויראת העונש מתבטלת.
- ז** כשהיראה מתגברת, וממעטת את כשרון הנפש לעניינים נשגבים, צריך לאוגרה, ולהופכה למרץ מעשי להתגבר בתורה ובמצוות.
- ח** יראת שמים מחלישה את הגבורה החומרית, כדי להגביר את האידיאלית, וכשהיא אינה טהורה היא מחלישה את הגבורה הרוחנית.
- ט** שלילת הגבורה שנגרמת מהיראה, צריכה להיות מופנית כלפי הרע שבנפש, ולא לעצמיות הנפשית והמחשבתית.
- י'** יראת שמים בעצמה, צריכה לקבל עליה עול יראת שמים.
- יא'** דמיונות יראת שמים עלולים להזיק יותר מכל דמיון נפסד שבעולם.
- יב'** מיעוט יראת שמים הבא מטמטום הלב, יביא לצימאון ולרדיפה אחר היראה מתוך דעה חופשית ורחבה.
- יג'** הפשטות של יראת שמים היא השער החיצון, המוביל גם אל השערים הפנימיים של הידיעות הנאצלות.
- יד'** אף שבכל יראה יש צל יראה אמיתית, זו אינה יכולה להיקבע באדם, אלא אם-כן תזוקק ממנה חלישות הנפש והאהבה העצמית.
- טו'** אף-על-פי שהיראה החיצונית אינה חשובה הרבה, מכל-מקום יש בה הרבה ניצוצות של יראה פנימית, שיעלו כשישוב מאהבה.
- טז** צריך לירא מהחטא שלו ושל אותם שבידו למונעם מלחטוא, ולגבי שאר האדם יידע שקילוסו של הקב"ה עולה גם מהרשעים.
- יז** כשהיראה מתגברת, וממעטת את כשרון הנפש לעניינים נשגבים, צריך לאוגרה, ולהופכה למרץ מעשי להתגבר בתורה ובמצוות.
- יח'** יראת ההשגה בעניינים האלוהיים טובה במידתה, אך כשהיא מתרחבת, היא מביאה חושך לעולם.
- יט'** הראגה הבאה מיראת החטא והרקדוק במצוות, עתידה להפוך לששון ולשמחה.
- כבוד**
- א'** כבוד שמים מרומם את כבוד הבריות, וכשהוא מגושם הוא משפיל את כבוד הבריות, ולכן כבוד הבריות דוחה לא תעשה.
- ב'** כל הסבל שבעולם נגרם מחוסר בירור המושג "כבוד שמים".
- ג'** בנטיה לתת כבוד לה' מונחת גבורת האדם, אך הפחד מלברר את הציורים האלוהיים לעומקם, עלול להופכה לרפיון, לשנאת הזולת ושנאת ה'.
- ד'** ככל שהשלמות הפנימית חסרה, גדל הצורך בהתהדרות חיצונית, ולכן השתלמות פנימית מתקנת את הצורך בפרסום עצמי.
- ה** כשאדם דואג מפני הכבוד שבידוהו, ישמור את דאגתו לשמוח בה כשיעליבוהו.
- ו'** לפעמים צריך לקבל כבוד, כדי לאמץ ולחדש את כוחותיו הרוחניים, כשם ששתיית יין מחדשת את צהלת הרוח.
- ז'** הבריחה מן הכבוד, אפילו מתוך הכרח, מיישבת את הדעת והשכל, ומלבישה את האדם בענוות צדק.
- ח** צריך למצוא את הצד המכובד שבכל עניין, ועל-ידי כך יואר העולם.
- ט** אורו של משיח מלמד לכבד את כל הבריות.
- כעס**
- א'** ה"רתחא דאורייתא" שנגרמת למוכשרים לשוטט במרחבים מהעיסוק בפרטים, מתיישב על-ידי הכרתם את העילוי שבירידה לפרטים.
- סבלנות**
- א'** הסבלנות הטהורה כלפי דעות כפירה, שאינה מתפעלת מהן, אינה מקררת את האמונה הפשוטה, אלא מקיפה את הכל בחוט של חסד.
- ענוה**
- א'** "הנני" הוא לשון ענווה וזריזות, כי העניו הוא זריז.
- ב'** הענווה משלימה את הרצון, ולכן היא כלי לקבל כל ברכה.
- ג'** הענווה מחזקת את הזיכרון.
- ד** על-ידי ההכרה בקוצר ידו בהשגתו, ילך ויתעלה בחפצו הגדול אל הציור המוחלט.

צניעות

א* האהבה וחופש הדעות, למרות הטוב שבהם, צריכים את הגבלות הצניעות, מפני יצר האדם וחולשותיו.

רצון

א* הרצון צריך לגדול ולהתפתח, ואחר-כך מפתחים אותו בקודש, ויש לחנך להגברתו ולטהרתו כאחד.

ב* הרצון אינו משתכלל בטהרתו אלא על-ידי התורה, ויראה בלא תורה אינה אמיצה.

ג* צריך למצוא את הרצון הטוב שבאדם בכל מצב, ולהלהיבו בתורה ובתפילה.

ד* שליטת ורדיית האדם בטבע, הנה לבוש חיצוני לשליטתו הרוחנית, הקיימת ביכולתו להאציל על העולם מרצונו ומברכותיו.

תוכחה

א* תוכחת אנשים חוטאים עלולה להיות עזת היצר, ויש לעיין לפני-כן האם אותה הדרך אינה מצילה את החוטא מחטאים גדולים יותר.

תיקון

א* החושב לתקן את העולמות בעבודתו, ואינו יודע את סדר הרוחניות הנפשית, שרק בתיקונה מתרומם העולם, הוא מלא דמיונות שקר.

ב חטאים שאין בידו לתקנם – יסיח דעתו מהם.

ה* אי-אפשר להשיג השגה ברורה, כ-אם על-ידי ענווה.

ו תפילין מביאים לידי דבקות המביאה לענווה.

ז* ענווה כשרה מוסיפה שמחה, גבורה וכבוד פנימי, וכשהיא מביאה עצבות היא פסולה.

ח* לפעמים לא צריך להתיירא מגדלות, שהיא מרוממת את האדם לפעול גדולות, ועליה מבוססת הענווה כולה.

ט* מהזמן שסובלים בו מגאווה, לוקחים כוח לנצח את השפלות המזיקה.

י* צריך להידיבק בענווה, ולחזקה על-ידי מיצוי הטוב שבגאווה.

יא* ענווה ושפלות אמיתיות, מוסיפות בריאות וכוח, והדמיוניות – מחלישות ומעציבות.

פחדנות

א* יראת ה' תוכל להיכלל באהבה ובשמחה, רק כאשר יוסרו ממנה סיגי הפחדנות ומורך הלב.

ב* הפחדנות מאבדת את הון יראת השמים, והגבורה מכשירה את קבלת היראה, שכן היא בעצמה גבורה.

ג* הפחד הנמצא בסיגי היראה, מזדקק בשאיפת חופש הדעות של הכפירה, אמנם ביראה עצמה מונח שורש האיטנות העליונה.

ד* הפחד הוא פתיות גמורה והוא הגורם למכשול, וציריו הם צבעים פזורים מציור גדול, שצריך להשלימו ולהופכם לטוב.

צדקות

א* הצדיקות היסודית של הצדיק היא חפץ הדבקות התדירית שבנשמתו, וכל המעשים והלימודים הגם רק סעיפיו וגילוייו.

חדריו

טו*	כל אוצרות הרוח גנוזים בתוך האדם, וצער הצימאון האלוהי אינו מרווה אלא על-ידי הצימאון בעצמו, לכשיוכר ערכו.	ל ² *	במקום לצעוק עלי (מצער הכמיהה), ליבי, הבה לי אש אוכלה, בה ארווה את צמאוני לה'.
טו ²	אני צריך לדבר הרבה אודות עצמי, שבהבנת עצמי אבין את העולם והחיים.	ל ³	צער הנשמה על חוסר יכולת ביטויה, ועל חוסר יכולתה להשפיע על נשמות העולם.
טז*	העבודות החיצונית מסיעה את הדעה לחפש בקצה הארץ, דברים הנמצאים במעמקי הנפש.	לה	אין להתנגד להתגלות התדירית של עצמיות הנשמה, המביאה את האדם והעולם לאושר נעלה מכל שם של מטרה מוגדרת.
טז ² *	איך אוכל לשאת דעה לאחרים, אם לא אפתח את האוצרות הכמוסים בי?!	לה ² *	אמונתי נשאבת ממעמקי נשמתי, ואני צריך להוקיר מאוד את ערך קדושתה.
טז ³ *	שורש אור התורה ואור העולם נמצא במעמקי הנפש, וכששבים מתוך התורה והעולם אל הנפש, מוסיפים בהם חיים.	לו	גאוות ה' המתגלה בנפש, אינה סותרת את השפלות וההתחברות אל מדוכאי העולם.
יז	אין צורך להזניח את ההסתכלות הפנימית, ואף שלפעמים יש להתרחב ולקלוט מבחוץ, הכל חוזר ומתמזג ברוח.	לו ² *	כמה גדול הוא הכאב שהנשמה חשה, כשאינה יכולה לעלות אל-על מפני שכנפיה שבורות, והיא קוראת לה' מן המצר.
יח*	הלימודים, המעשים והחברה, משעבדים את רוחי השואפת להארות עליונות והקשבות עצמיות.	לו ³ *	את תכלית סבל רוחי אין לפתור בשכל והיגיון, אלא רק בהתעמקות בבקשת הנשמה ביסוד הווייתה.
יט*	בקשת עצמיות היחיד, האומה והאנושות, היא השער למבוקש הנצחי – אל עולם, וכל הלבושים הרוחניים הנם בסיס אליה.	לו ² *	מכאובי לבי באים מצימאון לוהט לה', האסור בגולות וצמצומים.
כג	אדם צריך להכיר ולכבד את כשרון הדבקות שבו.	לח	לבי הנשבר ונטייתי לעצבות באה מאי-מציאת נחת בעת העלם והסתר פנים.
כג ² *	לא זו בלבד שאין מכירים בגדולת נשמתי ובתשוקתה לאין-סוף מצד סגולתה, גם אני צריך להילחם עם עצמי כדי להכיר בכך.	לח ²	שאיפת הנשמה למרחבים, ולאמונה ואהבה בלתי-מוגבלים.
כד*	[תפילה] כמיהתי לאור א-להים אוכלת את כוחי, כיוון שאין לי כשרון והכנה ראויה למלא כמיהה זו, והנני מתפלל לה' שיייעני.	לט	מעוף הנשמה למרחבי א-ל, ממעל לשכל ומעשה מוגדרים.
כה*	אש קודש צורבת בנשמתי, על שאיני רשאי להגות את ה' באותיותיו, כל זמן שבית המקדש חרב.	מ	נשמתי אינה יכולה להטמין את עצמה בשום התגשמות, אפילו של תורה ויראה, כל זמן שאינן מתענדות ברום ערכן.
כו	אהבת ה' אינה יכולה להתמלא בכלי ההווה, ורק ניצוצות שנשארו אפשר לקלוט.	מא	צעקה גדולה צועקת הנשמה על כך שאין מניחים למחשבות להתפשט, וצרה זו באה מפני היראה הגסה והחומריות.
כט*	איני יכול לזנוח את מקור האהבה ומעיין תענוגיה, וצמאוני מרווה בהוספת כמיהה.	מא ² *	[קריאה] צריך לברוח מההגשמה הרודפת אותנו בכל רגע, וממוסר של בטלנות.
ל'	לפעמים הצימאון בה' נמצא בגלות של דמיונות, והוא זועק לגאולה ולהעלאתו למדרגת השכל הטהור.	מב*	הנני מתפלל לה', שיעזורני לגאול את נשמתי מכל פחד, גאווה, חולשה ואונאה עצמית, ויודע אני שרק מה' תבוא הישועה.
		מג*	אני מבקש למצוא את מעכבי פריחת מחשבותי, משעבדי רוחי, שנואי נפשי, ולכלותם כרגע, כדי להביא גאולה לעולם.

- מג²* מיעוט המחשבה ולשד חייה, הבא מיראת המחשבה ומהעדפת השינון והמעשה – אף שגם הם נחוצים – גורם להפסדים שקשה להיגאל מהם.
- מד* למרות העלבונות הפנימיים שאני סובל בגלל מחשבותי, הן רצויות, והן עתידות להתגבר דווקא מתוך כל המניעות.
- מד²* התחלש נפשי מחלישות גופי? הלא מלא חופש אני!
- מה למה אצער את נשמתי החפצה בחופש, תתרומם כפי שאיפתה, וכבלי החטא יוסרו מיד בהרהור התשובה.
- מו* צריכים אנו לשַׁבֵּר בבת-אחת את האזיקים הכובלים אותנו מלהאמין בגדולת נשמתנו, ולתת חופש לתעופת הנשמה.
- מו²* ידיעת הגדולה האלוהית של הנפש, אינה צריכה להתבטל ולהיכנע מפני גאים סוררים, שאינם משיגים את עדינותה.
- מז שום פחד לא יעצור את רוחב הנשמה, אפילו פחד המתלבש בלבוש יראת שמים.
- מח הברקות נשמתי תאונה את העולם ותעוררנה בו פליאות ותימהון, ותקרבנה רחוקים.
- נא צריך להרחיב את המחשבה, לטוס מן הגודל אל הקוטן וחוזר חלילה, וככה עוסקים תמיד בתנועה מלאה חיים, וכבוד ה' מתעלה.
- נב מרגישים אנו את האילמות הרוחנית, המונעת מאתנו לבטא את האור בשפתינו, ובתפילתנו ותורתנו אנו מחכים לפתיחת פתח.
- נג הדיבור פורץ מהתגלמות הרוחניות הנעלמת – הבאה משרוש הנשמה – לאותיות, ופגישתן עם הרצון המקושר לגוויה.
- נד* מרגיש אני איך האותיות נלקחות ממקורן העליון, ואיך החטא וחשכת חוץ-לארץ מעיבים אותן, ואיך התשובה פותחת את אותם הצינורות.
- נו אני מוכרח, מדחיקת נשמתי, לדבר על הכל, גם על מה שלמעלה מערכי.
- נו²* כשהדיבור יוצא מגלותו, מתעלה התפילה ומאירה את הרצון, הגבורה והחסד, והארת ארץ ישראל מתעטרת בנשמה.
- סא* רוחב הגיונותי הוא המאלץ אותי לברוח מן הפרוזה אל השירה החופשית, ולכן אני נמנע מלהיכבל בצמצומי החרוז והמשקל.
- סא²* היצירה הפנימית וגאון הנשמה זורמים ותוססים, וההשקפה מלאת הקודש מתרחבת וקוראת לחזק את כל הנשמות.
- סב* המית הלב לחדש בלא-הרף נובעת מטבע הנשמה, ולכן מוכרחת היא לגבור על כל העיכובים החיצוניים.
- סג* המחשבות שלא יצאו אל הפועל בכתיבה, מונחות הן בתהום הנשמה ואינן אבודות, אל כדי להוציא מהן תועלת לרבים צריך לכותבן.
- סג²* המחשבות הנכמסות מפני סיבוכי תוהו וטרדות מעשיות, דוחקות את הנשמה לצאת לידי ביטוי.
- סד* לבי הומה על כל המחשבות הכמוסות בלב, העולות בערכן על מחשבות השכל והתפלסופיותיו.
- סד²* אי-הלכשת המחשבות בביטויים ראויים, הנה אכזריות כלפי הרוח ועלבון לתורה, ומתוך ההקשבה לאותו עלבון באה התשובה אל התכנים הפנימיים.
- סו* למרות רצוני, איני יכול לגלם את מחשבותי השוטפות, אלא רק את הַדָּן הרחוק, והנני מתפלל לה' שירפא את אַלְמוּתִי.
- סח* כמיהת הנפש לגלות את הגיגיה ושרעפיה לאוויר העולם ולהעלותם על הכתב, למרות מונעיה.
- סט אי-היכולת לשחרר את הספרות והמחשבות האישיות מכבליהן נובעת ממניעה עולמית נסתרת, ואף-על-פי-כן צריך להתגבר עליה.
- עא* כל רעיון הפורח בנשמה הנו חזיון חדש, ואינו שווה בתכונתו לשום רעיון שנהגה לפניו, למרות מיונם החיצוני.
- עב שימוש בדוגמאות ובהקבלות בעניינים רוחניים גם הוא בגדר חידוש, אף-על-פי שאין הדבר ניכר כלפי חוץ.
- עג* קליטת גרגרי הברקות הנשמה בטבעיותה, טובה בעיני, מתיאורים מלאכותיים משולבים וארוכים, אף שצריך לאחוז בשניהם.
- עד* ייתכן שאם אכתוב אודות עצמי, ייחשפו לפני נחלי אמת טהורים ועמוקים יותר ממה שביכולתי לשער.
- עד²* איני יכול לעזוב את הספרות והאומנות המחשבתית, ודיבורי על הקודש מתוך עצמותי, הוא האות שנקודת הקודש היא מרכז חיי.
- עט עריגת הנשמה לשלמותה ולהתאחדות באור ה', מתמלאת על-ידי התורה והמצוות, וזהו שורש אהבת המצוות.

<p>היות וברור לי שתשוקתי לעיונים רוחניים כנה, ואינה באה מתוך גאווה או בריחה, הרי שזהו ייעודי, ומצפה אני לרחמי שמים שיטהרוני מעוונותי.</p>	ק ²	<p>עט² התורות והמצוות והאמונה מזריחים את אורותיהם בנשמה, והשפה קצרה מלהביע אושר זה.</p>
<p>האש הבוררת בעריגתה לנסתר מעידה על נטייתי הטבעית אליו, ואלמלא גדרתי אותה, היא היתה מתפשטת יותר.</p>	קב ²	<p>פ² נשיר, נזמר, נרגיש, נשיג, נבכה, נרקוד ונעלוז, בה' אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנו.</p>
<p>אם אדם מרגיש רוממות וקדושת הגיון במקצוע מסוים, ישיבע עצמו ממנו תמיד, ואל יימנע מכך ויעשה בנפשו שקר.</p>	קב ²	<p>פ² כל סגולות העולם ממלאות את נפשי, ואשרי מי שיידע להעריך זאת כראוי.</p> <p>פא הברקות האושר מגדולת התורה מעמיקות את הכרת האושר ועומק החיים שזוכים אליהם שוקדיה, הנכפלים בלימוד לשמה.</p>
<p>חסרוני בלימוד הנגלה והנסתר בא ממשיתכי לצדדים שונים, ודיבורי המסודר בנסתר והתעוררות רוחי ממנו, מעידים על משיכתי אליו.</p>	קג	<p>פב בלימוד תורה לשמה ממשיכים אור ממקור התורה לכנסת ישראל ולכל הברואים, ומתיקות מיוחדת יש לאור זה בארץ ישראל.</p>
<p>אדם צריך לשים לב לרגשותיו ביחס לחלקו בתורה, ולמשיכתו ללימודי נסתר גבוהים, אף שאין להימשך אחריהם לגמרי.</p>	קה	<p>פג² אמונתי בנקודות הקודש המיוחדות לי, לא תשכיח ממני את שפלותי, ומאידיך – שפלותי לא תכהה את אמונתי בהן.</p>
<p>למרות הגסות הגופנית ושפלות הגלות, לא אעזוב את כמהתי האמיתית לסתרי תורה, ומקווה אני לזריחת אור מארץ ישראל שתעזורני.</p>	קה ²	<p>פד² אף-על-פי שנתרחקתי הרבה מהעיסוק בעץ החיים, מפני הרגשת חובות מעשיות, הנני משתוקק לשוב לכך.</p>
<p>הצער שמרגישים בזמן העיסוק ברוחניות בא מעניות מוסרית, וצריך להילחם בו.</p>	קז	<p>פה² אף שצריך להתנהג בנימוכות רות, אסור שזו תגרום לייאוש מלדרוש כל גדולה בקודש.</p>
<p>הבושה לעסוק בסתרי תורה, היא בעצמה המפתח לאחוז בהם.</p>	קח ²	<p>פה² מזהירה היא נשמת העולם, והננו מתנשאים בגאון למרום נשמתה ומתענגים על ה'.</p>
<p>אין לעצור את הציור המסתורי וההיגיון הסודי, שהוא רו היצירה, אף מפני הקטנות שבאישיות המנסה להתגבר על גדולתה.</p>	קח ²	<p>פו החילוק בין גילויי ההווה, תנועותיה ושאיפותיה, אינו החלטי אלא הדרגי.</p>
<p>אל אבהל מהמשלים המפחידים שבנסתר, שכן העולם חשוך יותר, ועתידיים משלי הנסתר הללו לעורר בנו חיי רוח מאירים.</p>	קט	<p>פט המחשבה העליונה מתפלגת לפלגים, אך לפעמים יש צורך לאחוז דווקא בשורש הרחב.</p>
<p>אין לירא מטעימת טעם מר בהגיון רוז תורה, אלא להוסיף שקידה ודבקות, והמר היפוך למתוק.</p>	קי	<p>צ חזיון בו נראות הנשמות בצמיחתן וביאת החיים לידי גילויים.</p>
<p>אל יפול לב האדם אם חושבים את הגיונותיו לדמיונות, שכן צריך ללכת עם טבע הרוח ועם נטיית הנשמה.</p>	קי ²	<p>צא ראיית הנשמות בעת גדלותן והארטן, ובעת קטנותן והחשכתן, וגאולתן על-ידי תפילת הצדיק.</p>
<p>דיבורי הגוזמה שלי אינם שקר, אלא חשיפת הגות רוחי, שהיא יצירה כבירת ערך.</p>	קיא	<p>צב הנשמות הישנות אחוזות בגוף, ועליהן כללות על-ידי הוצאת תפקידן הגופני אל הפועל, ולהתעלות מעליו.</p>
<p>שימת הגבול בין העיסוק ברחשי הנשמה הדוחה לימוד תורה, ובין רעיונות האדם החילוניים שאינם תורה – היא חידת עולם, שפותרונה דרושה עזרת שמים.</p>	קיב ²	<p>צד רוח הנבואה וספיחיו מתעוררים לתחייה בישראל השב אל אדמתו.</p>
<p>ודאות החזיונות מביאה לצער אידיעת מקורם, ואי-הידעה מעשירה את הנשמה בוודאות עליונה, וחוזר חלילה.</p>	קיג	<p>צט תשוקתי לנסתרות וביאתי לארץ באים כדי ליצור ספרות מלאה אור רוז תורה, השווה לכל נפש.</p> <p>ק אני מרגיש מנוחה רק בלימוד הנסתר, המתאים לעצמיותי, וככל שאכיר אותה ואוציאה אל הפועל, כך יאיר לי אור ה'.</p>

תשוקת הדבקות בה' מגבירה את הרגשת הנועם בכל דיבור, מעשה ולימוד. מכאן נטייתי לחבר ללימוד השכלי גם את רגש הלב.	קלד	ביטול התורה שלי בא מגעגועים עזים לצפיות עליונות, ואם באים הם בלא הדרגה לא אבהל, שכן זאת תכונת הדור ותכונתי – לקלוט עולמות שונים ולאחדם באור עליון.	קטו
צריך להעמיק ברגשות ולמצוא בהן את הארת הנשמה הטבעית, שכן בהן כלולים כל המושכלות הגנוזים וכל המדרגות הגבוהות.	קלו	שאיפתי היא לחבר את התורה הרוחנית עם המעשית, כמו שהיתה בימי הנביאים, התנאים והתלמוד הירושלמי.	קכא
עיכוב השקידה הבא מהתעוררות הרוח בכל חלק קטן של הלימוד, הנו תוספת ברכה אף כשהוא בא בצורה כהה, שכן סופו להתברר.	קלז	החלומות הגדולים ושאיפות הדבקות ממלאים את חיי, ואיני יכול שלא לאחד את כל הזרמים השונים.	קכא ²
אף שבכל עבודה צריך להתרכז בעניין אחד, יש לעשות זאת באופן שלא ייפגם עושר העניינים השונים, שכן באמת כולם מאוחדים.	קלז ²	איני יכול לצמצם עצמי בעניין אחד, וצריך אני לינוק מהאות המיוחדת לי בתורה, ולאחד את כל שטפי האור.	קכג
כשהשקידה הלימודית מתבטלת בגלל געגוע לעיון מופשט, יש להילחם בה בהבלטת חשיבות הפרטים, אך לא בדחיקת נטיית הנפש להרחבה.	קלט	היותי חד-רגוני ונוטה להשוואה ברוח, ורב-גוני ונוטה להתנודדות בנפש, מעידה על תפקידי הראות שבתוך ההפכים שוררת אחדות.	קכח [*]
נשמתי תובעת אחרי כל לימוד, לשחרר עצמה מצירי ההשכלה המפורטים, ולשוטט בעולם החירות על-ידי תמציתם.	קמ	תשוקתי התדירית לעסוק בנקודת הראשית, אף שהיא נובעת גם מפחד הסתעפות המחשבה, היא מעידה על כשרוני לכך.	קכו [*]
הרגשתי יחס למדרגות גבוהות של צדיקים אינה ריקה, על-אף שפלותי.	קמג [*]	אין לי להתבייש בחשק הדבקות שלי, אדרבה, אני מוכרח להכיר בעבודתי המיוחדת – לשוטט בשורש הקודש שלמעלה מהפרטים.	קכז [*]
אף שאני חושק לכמה מדרגות, אני צריך לברר את העסק המיוחד לי, ומקווה אני לרחמי שמים, שיפתחו לי שערי אורה.	קמג ²	אף שבשיטוט בעניינים כלליים זוכים בדרך-אגב לכל פרטי החכמה, העיקר הוא דרישת האמת העליונה בכל יפעותיה.	קכח [*]
חפץ אני בעבודת ה' שלמעלה מן הטבע, ולהכניס בתוך הטבע אור קודש הקודשים, ובזה מתייחד אני עם כל המשוררים שביש.	קמג ³	צריך לברר מתי לנטות למרחבי האצילות, ומתי להקשיב אל החובה הדוחקת אל הצדדים המעשיים.	קכח ²
לא אוכל להסתיר את תשוקתי וקורת רוחי, מהמחשבה על העלאת ניצוצות הקודש שבחול, ואפילו מצוירה בדמיון כהה.	קמד	הנשמה שואפת להתענג על ה' מפני שזהו תוכן החיים, ומצטערת בפגישתה עם הלכות קצובות, ומצפה להביין את האור הצפון בהן.	קכט
איני יכול להכחיש את רצוני העמוק, שהוא החרדה הפנימית שלי לדבר ה', וחיי החברה והחיים המעשיים אינם מניחים לו להתגלות בכל עת.	קמה	הפלפול ההלכתי לפעמים מעכיר את הרוח, אך יש לנהוג כמנהג המקום משום מידת דרך ארץ, המרחיבה גם היא את הנפש.	קלא
נשמתי תובעת לעשות את כל הדברים לשמם, וכל הפניות הנן רק צדדים חיצוניים, המתבטלים בחיזוק האמונה העצמית.	קמו	בלעדי הכלל האידיאלי מתעייפת הנפש מכובד משא הפרטים, ובלעדי דיוק הפרטים ההברקה הכללית שוטפת את הבניינים החטובים.	קלב
אני מוכרח להוציא את תכונתי לאהבת האמת אל הפועל, גם אם אהיה איש ריב לכל העולם.	קמו ²	צריך עצה, איך להמשיך את קורת הרוח של עסק הנסתר על התורה הנגלית, המצוות והתפילה.	קלב ²
בילדותי הייתי מריח סרחון בית הכיסא מבתי התפלות של הגויים.	קמו	צריך להמשיך את העונג של הדבקות השכלית על כל לימוד, מעשה, דיבור ותפילה.	קלג

<p>קסב² ההתגברות על היצר המתחדש בכל יום, סוללת דרך להעלות את הימים באור החיים העליונים.</p>	<p>קמז² שונא אני את הגאווה, למרות שכל מציאותה בקרבי היא כדי להיות מעורב עם הבריות ולהנהיגם.</p>
<p>קסג* תקותי חזקה, שיזכני ה' לשוב באהבה גדולה ובשכל צלול.</p>	<p>קמח מרגיש אני את מחאת הנשמה על הדיבורים הבטלים, וצריך אני להשליט אותה על כל הדיבורים ותנועות.</p>
<p>קסג²* [תפילה] "העבר חרפתי, הסר דאגתי, מחה פשעי, כדי שאוכל להתפלל לפניך במאור פנים... אזכה נא לשמח את בריותך..."</p>	<p>קמט דברים בטלים אינם לפי תכונתי, וגם הנזקקים לפיכוח הדעת יכולים להיות בעלי חכמה פנימית.</p>
<p>קסז* שום דבר לא יוכל להפריע ממנוחת הנפש ומעבודה פנימית, אפילו לא גירושי לארץ העמים.</p>	<p>קמט²* חסרים לי אהבת עולם הזה ולימוד שלא לשמה, וזה מסבב לי חיסרון ברוחניות.</p>
<p>קסז²* ברוך ה', אורא דארץ ישראל הולך עמי גם בגלותי.</p>	<p>קנ' נבוך אני בין רצוני להתענות ובין רצוני לתקן באכילתי, והאם ביכולתי ליישב דעתי לחכמה עליונה זו, ובפרט בחוץ-לארץ.</p>
<p>קסז³* חסד ה' אינו עוזבני גם בגלותי, ומשפיע עלי מטל ארץ החיים, עד ששיבני לעבודה שלמה בארץ הקודש.</p>	<p>קנא* התשובה והיראה עלולים להחליש את הרצון והגוף, וצריך למזגם עם גבורה פנימית וחיזוק הגוף.</p>
<p>קסח אני מתגעגע לסגולותיה של ארץ ישראל, ומתפלל לזכות לתשובה ולשיבה לארץ.</p>	<p>קנב יש לקוות לשפלות פנימית אמיתית, שאינה מחלישה את גבורת הנפש ושמחתה הפנימית, אלא מחזקתן.</p>
<p>קעג* פגמי הרבים לא יעכבוני מלזכות את הרבים, שכן לבבי מלא באהבה לישראל ולעולם.</p>	<p>קנב²* צריך להגביר את הרצון ולשחררו מדמיונות, כדי שיהא קשור בדבקות שלילית, בתורה ובתפילה.</p>
<p>קעג²* אוהב אני את הבריות, ומוצא אני בהן זכויות, ולא אשנה את מידתי.</p>	<p>קנג הזיכוך שאזכך את עצמי, יזכך את העולם כולו.</p>
<p>קעג³* הנשמות הנפולות שיש להן יחס לצדיק, מתעודדות מדיבורו בטובתן ומחפצו בתיקונן, והן עתידות לשוב בתשובה גדולה.</p>	<p>קנג²* [תפילה] פדני ה' מעושק אדם, וזכני ללכת במסילת האמת והישר.</p>
<p>קעה אהבתי גדולה לכל הבריות, וקל-וחומר לישראל, וקל-וחומר לתלמידי חכמים.</p>	<p>קנג³* [תפילה] גדולת ה' ואפסות האדם אינם מונעים מהאדם מלגשת לה', מפני ענוותנות ה', וגדולת הנשמה יצירת כפיו.</p>
<p>קעה²* איני יכול שלא לאהוב את כל הבריות, ואהבתי לישראל יותר נלהבה, והיא נובעת מעומק הקודש.</p>	<p>קנו מרכזיותה של התשובה בתורה, והצורך לבארה לדורנו, דוחפים אותי לדבר עליה על-אף קטנותי.</p>
<p>קעו הלב הומה לאהוב את הכל, בייחוד את גדולי האמונה, הדעה והחסידות.</p>	<p>קנט העוונות חוצצים בעד האור האלוהי, והתשובה המעשית משברת אותם, והבא להיטהר מסייעים לו.</p>
<p>קפא אהבת כל אחד מישראל, השמחה בשמחתו והצער בצערו, הם הצינור לאהבת הכל ולאהבת ה'.</p>	<p>קס קליפת נוגה השורה בנפש הבהמית, מחלישה את רצון האדם על-ידי צדיקות יתירה.</p>
<p>קפג אליהו יושב בכל מוצאי-שבת וכותב את זכויותיהם של ישראל, וראוי לכל משתוקק לרזי תורה לעשות כמעשהו.</p>	<p>קסא העצבות מגלה את חסרונות הנפש ומורה על המקומות אותם יש לתקן, ולכן אין להירתע מפניה.</p>
<p>קפה מי ישער את ערכו של עם קדוש, ובייחוד הצדיקים שבו, במוצאי-שבת, לאחר שהתנשאה נשמתם בקדושת השבת.</p>	<p>קסב אין לנפול משום נטייה זרה, שכן כולן גם-כן נדרשות, אלא יש לשוב עליהן מיד, וללמוד מהן איך לסדר אורחותיו בעתיד.</p>
<p>קפז צריך לעמול ולברר, איך המהות הישראלית אינה נערכת לפי מעשיה, ועם זה לא ייחלש ערך המוסר וחובת הבחירה בטוב.</p>	

<p>קצו²* יסוכי על התפשטות מחשבות החול ונטישת הקודש, הם יסורים של אהבה, המעוררים אותי להכריז על תחיית "דגל ירושלים".</p>	קצו ² *	<p>קפח מציאת נשמת ישראל, שהיא מקור התורה, את עצמיותה, תביא להתנוצצות אותיותיה.</p>
<p>קצז* צריך לבאר היטב את המבוקש של תחיית הקודש, ולהסמיכה לתחייה החילונית המתעוררת בימינו.</p>	קצז*	<p>קצ נשמת ישראל האדירה מתפשטת על כל נשמות ישראל הפרטיות, בכל דרגותיהן, והיא שתשיב אותן למקום בית חייהן.</p>
<p>קצז²* שאיפתי היא להאיר אור אמונה בארץ ישראל הנבנית, ולגאול את השכינה מגלותה, וצריך אני לתשועת ה' כדי לעמוד במעמסה זו.</p>	קצז ² *	<p>קצג* חוסר האמון בכוחותי המיוחדים, גורם לאיבוד הון רוחני, הנחוץ להרמת ערך החיים ולעידון התחייה הלאומית.</p>
<p>ר* ציפייתנו לגאולה אינה רק בשביל להינצל מייסורי הגלות, אלא כדי לייסד חיים רוחניים רעננים בארץ ישראל.</p>	ר*	<p>קצג²* אינני משועבד לאטימות ההמון, החושב את ההתעלמות מחידושי העולם המרעישים לתמימות, אלא אביט על כל מה שצריך – בדרך ישרה.</p>
<p>רא הקודש שבטבע מתאחד עם הקודש שמעל הטבע על-ידי אורו של אליהו.</p>	רא	<p>קצד* הצער על מיעוט כבוד ה' בעת התחייה הלאומית, הוא הגורם לבדידותי, אך במעמקיו נושבת רוח נחמה נסתרת.</p>
		<p>קצו* אכול קנאה אני הולך, מכך שפס כוח היצירה מהמחזיקים בקודש.</p>

נספח

התאמת מספרי העמודים ב"אורות האמונה" ממהדורת תשנ"ח למהדורת תשמ"ד

פתחה וסיום (לפי מהדורת תשנ"ח)	מהדורת תשנ"ח	מהדורת תשמ"ד	פתחה וסיום (לפי מהדורת תשנ"ח)	מהדורת תשמ"ד	מהדורת תשנ"ח
יש – באמונה	125	148	רעת – ומתעלה	1	117
הביטול – יקבנו	225	149	המוכשרים – נחלתה	2	118
דרכו – בו	126	249	נראים – למעלה	2	218
בתוך – אמונה	127 – 226	150	בהסתכלות – ונהרה	2	318
הסיגים – לציר	227	151	העולם – הלבונה	3	121
אין – לגליו	2-128	251	אותו – גבורתו	2-14	122
החוצפא – קדש	129	152	מתירא – בירושלים	24	123
מתוך – שלהבתי	3-229	252	עבודה – יהודי	15	223
האמונה – שמו	130	153	כל – המים	25	124
באמונה – להודיעם	3-131	155	ישנם – עולמים	18 – 35	224
המחשבות – אדם	431	255	יש – יזרח	19 – 28	128
המחשבה – במות	531	355	תוכנה – בב"א	29	129
מה – יחיה	132	156	בכל – דרכו*	2-10	229
חופש – תמיד	3-232	256	המינות – הללויה	11 – 310	131
חופש – והרבך*	133	157	אותה – מצוחצחה	2-12	132
החקירה – גדולים	233	158	אותו – יקרא*	13	134
כשאדם – אבות	3-134	258	קליפת – כקוץ*	14	135
אין – תנחם	434	159	המינות – צדיק	214	235
חטא – ובחיים	135 – 534	259	מהרשעה – חיל	15	136
כאב – בהן	235	359	המינות – אותו	16 – 215	137
הרעיונות – בעולם	335	459	המינות – מסכנא	216	138
כשתובעים – גדולם	435	160	האמונות – מזוקק	17	139
הרבה – המחשבה	2-136	260	צללי – הצללים	217	239
א"א – העליונה	137	161	כדי – אדם	317	339
כל – ערכו	237	162	אדם – ועד	417	439
מהזיקוק – תעטרנו	138 – 337	262	הגבורה – ועדן	18	140
החושך – הרעים	3-238	163	הכופר – דוגמתו	3-218	240
בעניני – ומתרומם	5-438	263	הטוב – ישראל	219	141
המשכיל – הנפש	139	164	הלב – וכוללת	20	142
שורש – עולם	3-239	165	אי – היום	220	143
האינסטינקט – אצלם	439	265	לפעמים – וחבריהם	4-21	243
בכלל – החיים	140	166	שתי – יקרא	22 – 223	144
אין – אותה	240	266	לעומת – מאד*	323	146
כח – בטהרתה	340	366	על – בישועתי	124	147
האמונה – מקודש	141 – 440	466	אמונה – ומיזוגו	224	247
המעמד – תדרוך	241	167			
שאיפת – תפקידה	341	267			

* סיום הפסקה חסר במהדורת תשמ"ד

פתחה וסיום (לפי מהדורת תשנ"ח)	מהדורת תשנ"ח		פתחה וסיום (לפי מהדורת תשנ"ח)	מהדורת תשנ"ח	
	תשנ"ח	תשמ"ד		תשמ"ד	תשנ"ח
הספקנות – האדם	191	362	עיקר – הא-להיים	367	441 – 142
יש – רגלים	194	164	האמונה – לצדיקים	168	242
הדיעות – ערכיהם	294	165	האמונה – בירוורו	169	342
בכל – בה	195	265	כל – שמה	269	143
הננו – ד'	295	166	קדושת – כא-להינו	369	243
ההתפתחות – ש-די	196	266	מתוך – יצרה	170	343
השתעבדות – ארץ	197	167 – 268	מי – שבלבו	270	144
ההתרוממות – שמו	198	268	הצד – יחד	370	244
מערכה – יסובבנו	199	169	לא – והגדרה	171	344
ההוד – וארוממנהו	1100	170	בתכונת – אחד	271	544
[ה]הופעה** – א-להינו	2100	171 – 270	הציון(נ)[ר]ים** – ארץ	172	146
בחשאי – וחדוה	1103	172 – 3	כשמציירים – אדם	173	246
כל – רע	1104	173	הניסים – הזכרון	174	147
דוקא – ליראיו	1105	173 – 3	כל – האמונה	274	148
האמונה – נפש	2105	174	האמונות – עומדת	175	248
היצירה – תרף	1106	274	האמוניות – גדולה	275	149
משובחים – יגילו	2106	175	בתכונת – הברכה	176	249
בחסידות – לנתיבתי	1107	275	הצורך – הארץ	177	251 – 250
הריליגיוזיות – וצדקה	2107	375	בכל – ד'	178	153 – 351
הטבעיות – תועבה*	1108	76	אותה – כוננהו	180	253
התפילה – תפרחנה	1109	177 – 2	רק – דבר	280	154 – 353
הנדר – השנה	1111	179	כנסת – ישראל	181	254
לא – קדשו	1112	180 – 2	תוכן – אליהם	281	354
כשתפיסת – עולמים	1113	380	כל – א-להיך	182	155
מרגישים – חדשה	2113	181	היחש – הנשמה	282	256 – 255
אומץ – מכבס[ים]**	1114	181 – 282	קטני – בעולם,	184	119
בחודש – ממך	1115	382	אמונה – שכונה	185	157
קדושת – דעת	2115	482	חיבור – שומעה	185	158 – 257
עומק – כל(ו)[ן]**	1116	183	גאון – מקוריותם	186	258
עומק – אוצרו	1118	184	המוכשר – לבדה	286	358
האמונה – חי	1120	186 – 187	המשכילים – הנשמה	386	458
מקובל – ודעת	1121	287	שני – י-ה	486	558
עד – ביעקב	2121	387	הקבלה – דלתותיהן	187	159
האמונה – ארץ	1123	188 – 2	ההסברים – שבפרטים	287	259
כשהנשמה – א-להו	2123	388	בחכמת – אשוריו	188	160
התביעה – קרובו	1124	189	כבר – הפנימי	189	161
המחשבה – אש	1125	190	כשחקירה – ונצחיים	289	261
המעשיות – רבים	2125	290	אם – אוצרו	190	162
כל – תורה	1126	191 – 2	יש – לאחדים	290	262
יסוד – העולמים	2126	191 – 4			
אושר – לטוהר	1127	192			
כמה – הוא	2127	292			

* סיום הפסקה חסר במהדורת תשמ"ד
** תוקן לפי מהדורת תשנ"ח

פתיחה וסיום (לפי מהדורת תשנ"ח)	מהדורת תשנ"ח	מהדורת תשמ"ד	פתיחה וסיום (לפי מהדורת תשנ"ח)	מהדורת תשמ"ד	מהדורת תשנ"ח
יראה – אמונים	2137	4100	שתי – גוי	392	1128
את – רע	1138	1101	המחשבה – לב	193	2128
האמונה – הנשמה	2138	2101	יש – הברוטי	293	1129
אמונה – לה	3138	3101	כשההכרה – ידו	194	2129
כשמזדמן – אור	1139	1102	להאמין – אמונה	294	1130
גדולת – הא-להי	2139	2102	הזמן – ועמלה	195	1131
מחלה – גאותו	3139	3102	האמונה – כבוד	4-295	2131
הניסים – אליו	1140	4102 - 1103	כשהענפים – חיים	196	1132
אם – מעוזם	1141	2103 - 1104	הערך – אליך	497 - 296	1133
האמונה – הקדושות	2141	3104	האמונה – הדרם	597	1134
המוכשר – ללכת	1142	4104	בגדולתה – אדם	697	2134
האמון – בעלה	2142	1105	הצדיקים – העליונה	198	3134
האמונה – לך	1143	1106	הידיעה – ובעולם	3-298	4134
קטנות – שלמה	2143	5-2106	שני – הפשוטה	498	1135
			לפעמים – ליראיו	1100	1136
			גדולי – האמונה	3-2100	1137

התאמת מספרי העמודים ב"חדריו" ממהדורת תשס"ב למהדורת תשנ"ח

תחילת הפסקה (לפי מהדורת תשס"ב)	מהדורת תשנ"ח	מהדורת תשס"ב	תחילת הפסקה (לפי מהדורת תשס"ב)	מהדורת תשנ"ח	מהדורת תשס"ב
נשמתי רחבה*	כט	מז	מתוכי	יט	טו
ברק אחר ברק	כח	מח	אני צריך לדבר	-	טו ²
צריכים*	קמה	נא	הנני מחפש	יט ²	טז
מרגישים אנו	נז	נב	איך אומר	כ	טז ²
כשאני מתאווה	נז ²	נג	נפשי שואפת	כ ²	טז ³
מרגיש אני איך	נח	נד	איני צריך להזניח	כב	יז
אני מוכרח לדבר	ס	נו	אני משעבד	כב ²	יח
ערך הדיבור	ס ²	נו ²	היתכן שלא אמצא	-	יט
הגיונותי	סה	סא	אש קודש	לט	כג
יצירתי זורמת	סז	סא ²	מי יוכל להכיר	מא	כג ²
הלב הומה	סח	סב	נפשי כמהה	לט ²	כד
כמה מחשבות	סט	סג	וכי ריק הוא הצער	מ	כה
זמן רב	ע	סג ²	אני מלא אהבה	לז	כו
לבי הומה	ע ²	סד	האזנח	לח	כט
האכזריות	עא	סד ²	צמאה נפשי	מב	ל
מה אוכל לעשות	עב	סו	מה זה תצקע	מג	ל ²
מי יעצור בעדי	עד	סח	צמאתי	מג ²	ל ³
הנני צריך	עו	סט	אין להתנגד	-	לה
לפעמים יש	עט	עא	אמונתי נשאבת	כז	לה ²
צריך אני להשיב	פ	עב	אמתת מהותי	כז ²	לו
יותר טוב לפני	פא	עג	כמה גדול	מז	לו ²
יוכל להיות	-	עד	גדול הוא הסבל	-	לז
אי-אפשר לי	עז	עד ²	היתכן שלא אמצא	מח	לו ²
אני מבין	-	עט	לב נשבר	-	לח
נחלים גדולים	קמג	עט ²	מי יודע	נ	לח ²
נשיר, נזמר	קמו ²	פ	מרחבים	מט	לט
מלא שמחה	קמו	פ ²	הנשמה שלי	כח ²	מ
מבריק ברק	-	פא	צעקה גדולה	נא	מא
תורה לשמה**	קנח	פב	נברחה	-	מא ²
אני צריך להאמין	קנ	פג	הנני מבקש	-	מב
אף-על-פי	קנב ²	פד	במה נסבכתי	-	מג
אני צריך להתנהג	קמח	פה	כמה הפסדים	-	מג ²
מזהירה היא	קמג ²	פה ²	אי-אפשר לי	-	מד
איני (אינני) יכול	קמד	פו	ואם אני חלש	-	מד ²
מה אני רואה	פה	פט	למה זה אצער	נא ²	מה
			אם נתאכזרתי	-	מו
			התעוררי נפשי	נד	מו ²

* סיום הפסקה מופיע במהדורת תשנ"ח בעמ' פב.
** תחילת הפסקה חסרה במהדורת תשנ"ח.

תחילת הפסקה (לפי מהדורת תשס"ב)	מהדורת תשנ"ח	מהדורת תשס"ב
אנכי ששקידתי	-	קלט
אני נתבע מנשמתי	קכ	קמ
לא דבר ריק	לא	קמג
אף על פי שאני	כג	קמג ²
חפץ אני בתשוקה	קכג	קמג ³
לא אוכל להכחיד	קכג ²	קמד
איני יכול להכחיש	-	קמה
מטבעי אני נתבע	קכט	קמו
אם אני מוכרח	קל	קמו ²
בילדותי	קכח	קמז
שונא אני את	קכח ²	קמז ²
על-פי הרגשת	-	קמח
דברים בטלים	-	קמט
לי חסרה	קכד	קמט ²
נבוך אני	קכה	קנ
עיקר חסרוני	קכו	קנא
אקוה לשפלות	-	קנב
להגביר הרצון	קכז	קנב ²
הזכוכים	קכז ³	קנג
הושיעני ה'	קכז ²	קנג ²
לפניך שיחי אשפוך	לב	קנג ³
מלחמה פנימית*	קלה	קנו
הנני רואה איך	קלו	קנט
רואה אני איך	-	קס
לא אסוג אחר	נב	קסא
אני לא אפול	-	קסב
אם מתגבר	-	קסב ²
סוף-כל-סוף	קלח	קסג
העבר חרפתי	קלח ²	קסג ²
ממנוחת הנפש	קנג	קסז
אוריא	קנו ²	קסז ²
אף-על-פי	קנו	קסז ³
הלב מתגעגע	קנח ²	קסח
פגמי המרובים	קסג	קעג
אוהב אני	קסג ²	קעג ²
הנשמות הנפולות	קסג ³	קעג ³
גדולה היא אהבתי	קסה	קעה
אני אוהב את הכל	קסז	קעה ²
כמה הומה הוא	-	קעו
שמעו אלי עמי	קעא	קפא

תחילת הפסקה (לפי מהדורת תשס"ב)	מהדורת תשנ"ח	מהדורת תשס"ב
ורואה אני איך	פו	צ
רואה אני נשמות	פז	צא
אני רואה עולם	פח	צב
ואקשיב ואשמע	צ	צד
לא לחינם נטע	צה	צט
לא מקרה הוא	צו ³	ק
אני צריך לתן	-	ק ²
ומה שאני הומה	קב	קב
לא יעשה אדם	קג	קב ²
אם אני הנני	-	קג
את ההרגשות	-	קה
מפני הכבוד	צז	קה ²
מה אני מרגיש	ק	קז
אני מרגיש בושה	צט	קח
אין לעצור את	-	קח ²
מה אתבהל	קא	קט
אם אטעום	-	קי
אל יפול	-	קי ²
ואם אני מדבר	-	קיא
שאלה היא זו	כה	קיב
יש עיצבון	נג	קיג
לא מהתרשלות	-	קטז
שאיפתי גדולה	קיא	קכא
קשה לי מאוד	קיא ²	קכא ²
איני יכול לצמצם*	כו	קכג
מה אעשה אנכי	קיד	קכה
ומה היא תשוקתי	קיו	קכו
אין לי להתביש	קמז	קכז
על-ידי השיטה	-	קכח
כמה אני צריך	קד	קכח ²
כמה גדולה	קד ²	קכט
כמה דקדוק	קו	קלא
הכלל האידיאלי	קיח	קלב
צריך אני לעצה	-	קלב ²
אני צריך להמשיך	קמח ²	קלג
איני יכול לזוז	קמט	קלד
אני צריך להעמיק	קיו ²	קלו
יש שקשה לי	קיט	קלז
אני צריך להתאמץ	קיג	קלז ²

* תחילת הפסקה חסרה במהדורת תשנ"ח.

* במהדורת תשנ"ח פסקה זו מחולקת לשלוש פסקאות.

תחילת הפסקה (לפי מהדורת תשס"ב)	מהדורת תשנ"ח	מהדורת תשס"ב
אליהו יושב*	קסה ²	קפג
מי יוכל לשער*	קעג	קפה
כמה אני צריך	קעד	קפו
עם לבבי אשיחה	-	קפח
הנשמה שלנו	קעה	קצ
חוסר האמון	-	קצג
מה יש עכשיו	-	קצג ²
מהו סוד צערי	קעט	קצד
אכול קנאה	קפ	קצו
צערי התדירי	קפא	קצו ²
צריך אני לבאר	-	קצז
מה אני רוצה	קפב	קצז ²
מגמתנו היא**	קפד	ר
הנני רואה בעיני	קפו	רא

* תחילת הפסקה חסרה במהדורת תשנ"ח.

** במהדורת תשנ"ח – "גאולתנו".

לוח קיצורים וסימנים

קיצורי שמות הספרים

א	קובץ א (שמונה קבצים)
ב	קובץ ב
ג	קובץ ג
ד	קובץ ד
ה	קובץ ה
ו	קובץ ו
ז	קובץ ז
ח	קובץ ח
אמ	אורות האמונה (מהדורת תשנ"ח)
אק _א	אורות הקודש א
אק _ב	אורות הקודש ב
אק _ג	אורות הקודש ג
אק _ד	אורות הקודש ד
אר	אורות
אש	אורות התשובה
את	אורות התורה
חד	חדריו (מהדורת תשס"ב)
מר	מדות ראייה
עט	ערפלי טוהר
עו _א	עולת ראייה א
עו _ב	עולת ראייה ב

| סימן הקבלה בין פסקאות זהות המובאות בספרים שונים.

סימני הפניות פנימיות

+	הפניה לנושא מורחב הכולל ערכי משנה.
:	הפניה לערך, שהנושא המבוקש נמצא במפורש בערכי-המשנה שלו.
~	הפניה לערך, שהנושא המבוקש כלול בו אך לא במפורש.
+~	הפניה לנושא מורחב, שהנושא המבוקש כלול בו אך לא במפורש.
°	הפניה לערך שכולו הפניות פנימיות.